

THE
KASHI SANSKRIT SERIES.

(HARIDĀS SANSKRIT GRANTHAMĀLĀ)

129.

(Dharmaśāstra Section, No. 4)

THE
KRITYASĀRA SAMUCHCHAYA
OF

M. M. PANDIT S'RĪ AMRITANĀTHA JĪ

With notes, Introduction, Indices, Appendices etc.,

by

PANDIT S'RĪ GANGĀDHARA MISRA

Jyotiśāchārya, Jyotiśatirtha, Jyotiśaratna, Kāvya-tirtha

Edited by Pt. Krishna Mohan Thakur

Vyakarana and Sahitya Ācharya.

PUBLISHED BY

JAYA KRISHNA DĀS HARI DĀS GUPTA

The Chowkhamba Sanskrit Series Office.

BENARES.

Sa 338
Jha / Gan

PUBLISHED BY
JAYA KRISHNA DAS HARIDAS GUPTA
The Chowkhamba Sanskrit Series Office,
BENARES

Printed at the Vidya Vilas Press, Benares. 1945.

CENTRAL AR
LIBRARY.

Acc. No. 2059.
Date 20 9 54
Call 5225/9 Jha/Gan

॥ श्रीः ॥

काशी-संस्कृत-सीरिज् पुस्तकमालायाः

१२६

धर्मशास्त्रविभागे (४) चतुर्थं पुष्पम् ।

* श्रीः *

म. म. श्रीमदसुतनाथज्ञाशर्मणा विरचितः—

कृत्यसारसमुच्चयः

ज्यौतिषाचार्य-ज्यौतिषतीर्थ-ज्यौतिषरत्न-काव्यतीर्थ-

पण्डितश्रीगङ्गाधरमिश्रशर्मणा

यथास्थलोपयुक्तटिप्पणीभिः प्रयोजनीयविविध-

परिशिष्टविषयैश्च समलङ्कृतः ।

व्याकरणाचार्य-साहित्याचार्य-ठक्कुरोपनामक-

पण्डितश्रीकृष्णमोहनशास्त्रिणा

विषमस्थलटिप्पण्यां संशोधितः ।

प्रकाशकः—

जयकृष्णदास-हरिदास गुप्तः,

चौखम्बा संस्कृत सीरिज् आफिस,

बनारस सिटी ।

❖ प्राकथनम् ❖

अस्त्ययं सकलजनविदितः श्रौतस्मार्तचारविचारश्च ग्राह्यत्मकः प्रचलितागणित-
स्मृतिनिबन्धगणधुरीणः ससारसङ्क्षिप्तसरललेखसङ्केतकलितो निखिलविद्वज्जनपरमा-
दतोऽतितरं रमणीयः कृत्यसारसमुच्चयो नाम निबन्धः ।

अस्य तु वार्षिकव्रतद्वैधनिर्णय-सदाचारविचार-समयांशुदिविवेक-श्राद्धीयविषय-
समीक्षाऽऽशौचनिर्णय-तीर्थविधान-संस्कारविधि-प्रसूतिविविधविषयविभूषितत्वेन रचयि-
तुरत्युत्तमः प्रभावेण चेतनप्रचलिताखिलस्मार्तनिबन्धेभ्योऽधिकः प्रचारो वर्तते ।

एतस्य रचयिता महीतकगतनिखिलप्रदेशशिरोमणिरूपायाः पुराणतन्त्रवर्णिता-
गणितगुणाया अमरावत्यधिकसुखसाधनायाः प्रतिभवनमशेषशास्त्रसागरमथनमन्दरा-
यमाणपण्डितमण्डलीमण्डिताया गङ्गोत्तरतटोपकण्ठवर्त्तमानाया मिथिलाया अवयवे
भागलपुरमण्डलान्तर्गते धर्ममूला (येमुडा) गिरिनदीपूर्वतटार्थकोशमात्रान्तरे वर्त्त-
मानेऽत्युत्तमश्रीमदुत्तरापीठस्थलात् पूर्वदिशि श्लोकांतरिते चयनपुरग्रामे कुजौलि-
मौलिकदुःखभञ्जनठक्कुरदौहित्रस्य पगुलब्राह्ममौलिकस्य सच्छाब्दिकस्य पण्डितमा-
णिकशर्मणस्तनयस्तार्किककरीन्द्रवृन्दविद्रावणपारीन्द्रो विवादिबदननीरजवनतुहिनकिरणो
महामहोपाध्यायपदवीकोऽमृतनाथभाशर्मा यावज्जीवनं स्ववासस्थलनिर्मितचतुष्पा-
ठ्यामशेषशास्त्राण्यध्यापयन् निजगुणैः स्वदेशकुलप्रामाण्यज्वलयन्नासीत् ।

अनेन प्रायश्चित्तव्यवस्थासारसमुच्चयः, वादसारसमुच्चयः, कृत्यसारसमुच्चयश्चैते
निबन्धा लोकोपकाराय निजकीर्तिमूर्तिसंस्थापनाय च निर्मिताः । अत्र प्रथमः काव्या
मुद्रित उपलभ्यते, यदन्ते ग्रामाद्युल्लेखोऽवलोक्यते—

‘पूर्णे धीरेन्द्रवृन्दैर्बैरवयनपुरे वासवान् भूमिदेवः

कीर्तिप्रख्यात आसीदमृतपदलसन्नाथनामा बुधेन्द्रः ।

तर्काब्धेः पारगन्ता सकलगुणयुतो निर्मिता तेन सम्यक्

प्रायश्चित्तव्यवस्था सकलबुधजनस्वान्तसन्तोषदात्री ॥’ इति ।

द्वितीयस्त्वाद्यावपि अमुद्रित एव वर्तते, तद्गृहे तल्लिखित एवावलोकितो
मया तत्प्रपौत्रानुग्रहेण, यस्यादौ मङ्गलाचरणम्—

‘पिता पञ्चाननो यस्य आता चापि षडाननः ।

स्वयं गजाननो विघ्नविघाताय विनायकः ॥’

ततः स्वपरिचयस्तदुक्त एव—

श्रीमन्माणिकशर्मणः सुकृतिनः सच्छाब्दिकस्याखिले

साहित्ये निपुणस्य यो हि तनयो ज्येष्ठस्तु सार्किकः ।

साहित्यस्मृतिकोषतन्त्रकुशलः ख्यातोऽबनौ धार्मिक-

स्तेनैव क्रियते विवादविषये कश्चित् प्रबन्धोत्तमः ॥

श्रीमताऽमृतनाथेन वादसारसमुच्चयः ।

क्रियते बालबोधाय तत्रास्तु चरणं शिवा ॥

तदन्ते तु—शाके वासरवेदवासरमही (१७४७) संलक्षिते वत्सरे

मार्गे मासि बलक्षपक्षवलितेऽष्टम्यां बुधे वासरे ।

नत्वाऽनेकपक्वत्रपादकमलं पुस्तं नवीनं परं

श्रीयुक्तामृतनाथशर्मसुधियाऽलेखीदमाशु स्वकम् ॥

चयनपुरग्रामे सन् १२३२ साल ।

यस्य वर्तमाने नवेषुष्टितुल्ये (१८५९) शालिवाहनशकाब्दे १८५९-१७४७
= ११२ द्वादशाधिकैकशतपरिमितानि वर्षाणि गतानि । तेन सप्ततिवर्षाध्वने व्य-
स्यपि दृढगात्रेण तन्निबन्धरत्नत्रयं निरमयीति निजपुरवासिप्राचीनजनजनश्रुत्या
तज्जन्मसमयः शाके १७४७-७० = १६७७ शकाब्दाः, प्रचलितफसलीसंज्ञयवना-
ब्दानुसारेण तु सन् ११६३ सालः सिद्ध्यति, यस्य साम्प्रतम् (शाके १८५९ फसली-
सन् १३४५ साल) द्व्यशीत्यधिकैकशतमितवर्षाणि (१८२) अतीतानि ।

एतस्य प० हरिहरदत्तज्ञाः, रोहिणीदत्तज्ञाः, ततः कन्यकादयम्, ततः पण्डित-
रतिनाथज्ञाः, गोपीनाथज्ञाः, शशिनाथज्ञाः, एतान्यपत्यान्यभूवन् । तेषु प्रथमोऽनेक-
शास्त्रीयगहनविषयाभिज्ञः परमविज्ञः स्वसमयेऽसदृशोऽसीमसुयशोविकाशेन तत्प्रान्तं
गौरवान्वितं चकार । अयं स्वपितुलब्धविद्य एव । तदनुजो रोहिणीदत्तोऽपि विद्वा-
नेव । ततस्तृतीयस्तनयो रतिनाथज्ञाः, तु यद्यपि सकलदर्शनपाण्डित्यपरिपूर्ण आसी-
त्तथाऽपि न्यायशास्त्रीयविवेचनाप्रपञ्चेऽद्वितीयचमत्कारवान् परमप्रतिभावान् निजग्राम
एव चतुष्पाठ्यां पाठयन् समये समये यतस्ततो यज्ञादौ निमन्त्रितस्तत्रोपस्थितो
भूत्वोद्धतविद्वद्राखर्वगर्वपर्वताम् स्वीयोऽतीव्रतमेघाभावितालौकिकशास्त्रार्थविशवज्जेण
चूर्णीकुर्वन् लब्धसर्वाधिकयोग्यतासूचकपूर्णपुरस्कारवित्तेन निजजीवनयोगक्षेमं साधयन्
७५ वर्षवयसि १८२० शकाब्दीयोजार्जुनपक्षीयद्वितीयायां संसारमसारं निश्चिन्त्य शरीरं
जहौ । तदनुजावत्पवयस्यनपत्यावेव दिवङ्गतौ । प० हरिहरदत्तशर्मणः प्रथमः पुत्रो
वैयाकरणाः चन्द्राज्ञाः, काव्यसाहित्येऽतिनिपुणः परमयोग्यो विद्वाननपत्य एव सुरपुरी
प्रस्थितः । द्वितीयस्तस्य पुत्रोऽपि प० बलदेवज्ञाः, व्याकरणे साहित्ये स्मृतौ च निपुण
आसीद्यस्यान्ववायोऽधुना विद्यते । रतिनाथशर्मणोऽनेकपुत्रेष्वेकः श्रीमदनिन्दज्ञाः
(बूबूगोसाई) परममन्त्रतन्त्रयन्त्रप्रयोगकुशलः परमशिवभक्तः स्वमहिम्ना भूतप्रेतोप-
द्रवविद्रावणे नितरां लब्धकीर्तिरद्यापि जीवत्येव । रतिनाथशर्मणोऽन्यतमपुत्रात्मजः
श्रीमदर्जुनज्ञाशर्मा लब्धव्याकरणाचार्यपदवीकः साम्प्रतं पाठयति पश्चिमप्रदेशे ।
एवमद्यापि ग्रन्थकर्तुः कुले सरस्वतीनिवासो वर्तत एव । तद्वंशीयोऽल्पविद्योऽपि

A

प्राचीनलेखव्यवस्थाभिरितरयोग्यविदुषामपेक्षयाऽधिकस्मार्त्तविषयनिपुणो निजजीवन-
यात्रां तद्वलेनाद्यापि यापयति ।

प्राचीनविविधशास्त्रीयपुस्तकानि तद्गृहेऽन्यतः प्रचुरतराणि वर्तन्ते । आस्तां
तावदेतस्मिन्निधनी प्रवृत्तिः ।

A

C

D.G.

अथ प्रकृतनिबन्धस्तु प्रथमं दरभङ्गामण्डलान्तर्गतदसकाग्रामवासिबहुकनाथश-
र्मणा ग्रन्थकर्तृपुत्रमण्डितरतिनाथशास्त्रमर्णः सकाशादासाय काश्यां मुद्रापितस्ततो
मुम्बस्यां द्वितीयवारं मुद्रितोऽपि बहुत्राशुद्धिवृद्धिं दधन्नेवास्ति । यथोपाकर्मप्रसङ्गे—
उपाकर्म = राजोपसंस्कारविशेषः, इति । तत्र उपाकर्म = यज्ञोपवीतसंस्कारविशेषः,
इति युक्तः । व्यतीपातयोगलक्षणे 'यद्यमा' इत्यत्र 'चन्द्रमा' इति युक्तः पाठः । मन्वा-
दिप्रसङ्गे श्लोकद्वयं त्रुटितम् । नवान्नप्रसङ्गे 'ब्रह्माविष्णुबृहस्पती शशधरो मार्त्तण्ड-
पौष्णदिति' इति श्लोकस्य चरमचरणं त्रुटितम् । भूकम्पवर्णनादसरे वारुणमण्डलफले
चरणद्वयं त्रुटितम् । एवमनेकस्थले त्रुटिबाहुल्यमशुद्धिप्राचुर्यं कतिपयविषयराहित्यं
ग्रन्थकर्तृग्रामकुलपरिचयहीनत्वबावलोक्त्य तद्ग्रामाभिजनेन मया स्वपितामह-मातु-
लात्मजपण्डितचक्रधरशर्मलिखितादर्शपुस्तकस्यान्यजनलिखितापरपुस्तकस्य च साहा-
य्येन मूलग्रन्थपाठः संशोधितः ।

अत्र येषां व्रतपर्वणां निर्णयो नासीत्तेषां प्रसङ्गात्तत्स्थाने प्राचीनग्रन्थनिबन्धा-
नुसारेण कृतैर्निर्णयैर्बहुत्र निवेशितस्यापि सङ्क्षिप्तस्य विषयस्य समर्थकैरन्यस्युक्तिप्र-
माणवचनैश्चिप्पणीभिः संयोज्य बहवो विषयाः समधिकलेखतया पञ्चादधिगतत्वेन
च मूलग्रन्थान्ते परिशिष्टरूपेण निवेशिताः ।

एवमीदृशोऽयं सकलोपयोगिविषयसङ्ग्रहात्मको निबन्धः प्राचीनपुस्तकमालाप्रका-
शकाय काशीवासिने श्रेष्ठिने श्रीमते जयकृष्णदासगुप्तमहोदयाय मुद्रणाथ समर्पितस्ततो
यथामति सावधानतया काशीतो दूरदेशवर्ति श्री १०८ वैद्यनाथसंस्कृतविद्यालयेऽध्या-
पयता मयाऽन्तिमप्रूफमात्रसंशोधनं कृतमपि सहजमनुजमनीषादोषेण निजबोधदौ-
र्बल्येन भ्रान्त्या त्रुटितकण्टकादिदोषेण चाशुद्धिं यत्र तत्र विकोक्त्य खिन्ननिजमनोवि-
नोदाय सहजसदयहृदयाणां विद्वज्जनमहोदयानां पुरतः पुनः पुनः साज्जलि मया
निवेद्यते सरूपया संशोधनीयमेतत् । अन्ते तु यदीदृशस्याप्यस्य दोषदर्शनमिषेणापि
दोषज्ञानां दर्शनप्रहणकारुण्यं भवेत्तदा ममायमायासः सफलः स्यादित्यहमाशासे-इति ।

सं. १९९४

ई. १९३८

}

नम्रनिवेदकः—

श्रीगङ्गाधरमिश्रः,

चयनपुर ग्रामवास्तव्यः ।

द्वितीयसंस्करणस्य विज्ञप्तिः—

अयि निखिलविद्यावदात्मानसाः सहृदयधुरीणा महामहिमशालिनो विद्वांसः ।

इह खलु सर्वेषां प्राणिनां सुखाय प्रवर्त्तमानानां तत्साधनानि प्रतिपित्वानां दुःखसाधनानि जिहामूनां हितपरिणामेषु मोहावरणेन तत्त्वमनवगच्छतामालस्या-दिना ततो निवृत्तानां पुनः पुनः दुःखार्णवे निमज्जतामपि असंविदानानां स्वातन्त्र्यमधिगच्छतां नरकं पिपतिषूणासुद्वाराय परमकारुणिको ग्रन्थकारस्तेषां यथाधिकारं कर्मकलाप्रवृत्तिप्रणवत्वं सम्पादयिष्यन् धर्मशास्त्रमेतं व्यवस्थापयामास । किन्तु यत्र तत्र गूढविषयस्य दुरवगमतया मन्दमतीनामिदानीन्तनानां ततोऽनवबोधमालोच्य तत्त्वबुभुत्सूनामुपकाराय दैवज्ञशिरोमणिः श्रीगङ्गाधरमिश्रः टिप्पणीं निर्मायाऽन्ते बहून् विषयानाकलय्य परिशिष्टमपि निर्म्ममौ । परमोपादेयत्वादेवास्व स्वल्पैरेव समयैः द्वितीयसंस्करणं सज्जातम् । कर्गलस्यायासशतेनाप्यनुपलभ्यमानत्वादतिविषमेऽपि समये परोपकारवद्धपरिकरैः चौखम्बासंस्कृतपुस्तकालयाध्यक्षैः श्रीयुत जयकृष्णदासहरिदासगुप्तमहोदयैः प्रकाशितस्तदर्थं ते धन्यवादाहार्ताः । अहमप्येनं यथामति संशोध्य यथास्थलमुपयुक्तटिप्पण्यादिभिः संयोजितवानस्मि । अत्र संशोधनादौ मित्रप्रवर श्रीरामचन्द्रभा-महोदयैर्मिथिलाग्रन्थमालासम्पादकैस्तथा श्रीरामचन्द्र जी पणशीकरमहोदयैश्च महानुपकारः सञ्जातस्तदर्थं तेऽपि धन्यवादाहार्ताः । अत्र च “दोषो ह्यविद्यमानोऽपि तच्चित्तानां प्रकाशते” इति न्यायानुसारेण परमुष्णग्रहणपरायणान्तःकरणा विद्वांसो दयोदयमधुरदशा पदप्रचाराप्रगल्भस्य बालकस्येव मम स्वलनेऽपि धृतकौतुका निरीक्ष्य संशोध्यन्त्विति सविनयं प्रार्थयेऽसकृदिति शम् ।

कण्टकाक्षरदोषेण भ्रमेण यदि वा मम ।

त्रुटिश्चेदिह संशोध्या धीरैः शास्त्रविचक्षणैः ॥

दिपावलो

सं० २००२

श्रीमतामाश्रवः—

ठक्कुरोपाह श्रीकृष्णमोहनशर्मा

वरौनी-ग्रामवास्तव्यः ।

अथ सटिप्पणकृत्यसारसमुच्चयस्य विषयानुक्रमणिका ।

विषयाः—	पृ०	विषयाः—	पृ०
मङ्गलाचरणम्	१	ज्येष्ठस्य मलमासत्वेऽपि तत्रैव	८
ग्रन्थकर्तृनाम, कर्त्तव्यं च	१	दशहरा	टि०
मासनिरूपणम्, तद्देवाश्च	१	आथाषाढकृत्यम्	११
टिप्पणीकारमङ्गलम्	१	तत्र हरिशयननिर्णयः	११
मङ्गलश्लोकार्थः	१	पुलिकमूलबन्धनम्	९
मासानां स्वरूपं कर्मभेदेन-		अथ श्रावणकृत्यम्	११
मासभेदः	टि०	सर्पादिविषप्रशमनभेषजम्	टि०
कर्मविशेषे मासविशेषः	२	येषु सर्पदष्टो न जीवति तानि भानि	११
अथ चैत्रकृत्यम्	२	आर्द्राऽऽषाढादे क्षीरभोजनफलम्	११
तत्र वारुण्यादिनिर्णयः	१	अम्बुवाची	टि०
चैत्रकृष्णप्रतिपदि चाण्डाल-	१	नदीलक्षणम्	१०
स्पर्शनं सचैलस्नानं च	टि०	रजोयोगेऽपि स्नानार्हणः	११
वारुण्यादौ शतभिषायामपि	१	कर्मविशेषेऽपि रजोदोषाभावः	११
स्त्रिया स्नानं कर्त्तव्यमेव	३	मधुश्रावणीव्रतम्	११
चैत्रशुक्लाष्टम्यां ब्रह्मपुत्रस्नानम्	११	अशून्यशयनव्रतम्	टि०
तत्सङ्कल्पः	११	गणेशचतुर्थीनिर्णयः	११
अत्रैवाशोककलिकाप्राशनम्	११	नागपञ्चमी	११
अथ रामनवमीनिर्णयः	५	रक्षाबन्धनम्	११
अथ वैशाखकृत्यम्	११	अथ भाद्रकृत्यम्	१२
तत्र कर्त्तव्यक्रमाणि	११	तत्र कृष्णचतुर्थ्यां बहुलापूजादि	११
कृषादिखननफलम्	टि०	भाद्रे गोप्रसवे दोषस्तच्छान्तिश्च	१२
अश्वत्थसेचनफलम्	टि०	तत्र योनिव्यत्यासोत्पत्ताव	
मेषसंक्रान्तौ सर्पभयनिवारणोपायः	टि०	निष्टफलम्	टि०
वैशाखे त्याज्यपदार्थाः	५	सौरभाद्रे महिषोप्रसवेऽपि दोषः	१३
अथ वारिपूर्णवटदानविधिः	११	कृष्णजन्माष्टमीनिर्णयादि	११
अक्षयतृतीयानिर्णयः	११	तथा मीनादिदशावतारतिथिः	११
वैशाखस्य मलमासत्वेऽपि तत्रैव	११	कृष्णाष्टमीनिर्णयः	११
रविव्रतम्	टि०	महालक्ष्मीपूजादिविधिः	१४
अथ ज्येष्ठमासकृत्यम्	६	कुशोत्पादनम्	११
तत्र तिथिवेधविचारः	७	कुशपर्युषितत्वे समयसीमा	टि०
अथ सोमवत्यमावास्याव्रतम्	टि०	स्थलविशेषेण निषिद्धकुशाः	१९
ज्येष्ठशुक्लतृतीयायां पञ्चाग्निव्रतम्	११	हरितालिकानिर्णयः	११
सोमवारप्रदोषविचारः	टि०	भाद्रशुक्लचतुर्थ्यां चन्द्रदर्शने दोषः	११
दिनतिथियोगेन योगान्तरम्	टि०	तत्र पूजादिमन्त्राः	टि०
अथ दशहरा	८		१६

विषयाः—	पृ०
माद्रशुक्लषष्ठीनिर्णयः	१६
माद्रशुक्ल ऋष्टमी	"
अनन्तव्रतम्	"
अगस्त्यव्रदानम्	१७
तत्र विशेषविधिः	टि० "
अथ आश्विनकृत्यम्	१८
तत्र श्राद्धावश्यकता	"
श्राद्धे निषिद्धकालाः	टि० "
अमायां श्राद्धे फलाधिक्यकारणम्	टि० "
ब्राह्मादिहृतानां चतुर्दश्यां श्राद्धम्	"
महालक्ष्मीपूजनम्	"
जीवत्पुत्रिकाष्टमी	१९
अन्वष्टकाश्राद्धम्	२०
मातृश्राद्धे विप्रालाभेऽष्टौ योषितो भोजयितव्याः	टि० २०
गजच्छायायोगः	२१
पतिपिण्डेनैव पत्न्यास्तृप्ति- रतस्ताषां पार्वणे पृथक् पिण्डदानं न	टि० २१
आवश्यकश्राद्धतिथयः	टि० "
पितृणामग्राह्यपिण्डजनाः	टि० "
श्राद्ध शुक्लवस्त्रं धार्यम्	टि० "
श्राद्धे कुशनियमाः	टि० "
श्राद्धे उपवेशननियमः	टि० "
पितृप्रदक्षिणनिषेधः	टि० "
श्राद्धविभवाभावे कर्त्तव्यता	टि० "
गजच्छायायां भोजने प्रायश्चित्तम्	२२
श्राद्धकालः पक्षभेदेन	२३
मातृकपेतृकैकोद्दिष्टकर्मभेदेन समयभेदः	"
सुहृत्संलक्षणम्	२३
सुहृत्समानस्य चलत्वम्	टि० "
वार्षिकश्राद्धनिर्णयः	टि० "
स्वधावाचनकालस्येयत्ता	टि० "
जीवत्पितृ-गर्भिणीपत्योः श्राद्धाद्यकरणत्वम्	टि० २४
श्राद्धे कृष्णा एव तिलादेयाः	टि० "

विषयाः	पृ०
प्रातः कालसङ्गममध्याह्नादिलक्षणम्	२४
हस्ताङ्गे अञ्जनदर्शनम्	"
अञ्जनदर्शने बृहत्संहितो क्तविशेषविचार	टि० २५
कलशस्थापनम् (तत्र प्रतिपद्दिनः)	"
संख्याभेदेन चण्डीपाठ- विशेषफलम्	२६
शतचण्डीविधानम्	टि० २७
सामान्यपाठविधिः	टि० "
शुद्धस्वलिखितपुस्तकपाठे दोषः	टि० २८
वृद्धिपाठक्रमः	टि० "
सप्तमीनिर्णयः (नवरात्रे)	"
षष्ठीनिर्णयः (नवरात्रे) टि०	"
महाष्टमीनिर्णयः	२९
महानवमीनिर्णयः	३०
कुमारीवयोनिर्णयः	टि० "
विजयादशमी	"
तत्र यात्राविधिः	३१
शमीग्रहणम्, तन्मन्त्रश्च	"
काजागरा	३२
अथ कार्तिककृत्यम्	"
तत्र स्नानफलम्	"
स्नान मन्त्रश्च	३३
तत्र धात्रीच्छायायां पिण्ड- दानादिफलम्	"
उपवासादिफलम्	"
धात्रीच्छायायां ब्राह्मणभोजनफलं	टि० "
आकाशदोषदानफलम्	टि० "
हविष्यविचारः	"
कार्तिके वर्ज्यव्यञ्जनादि]	"
आभिषेचविचारः	३४
कार्तिके मांसवर्जनम्	"
कार्तिके पद्मपत्रोपरि भोजने फलम्	टि० "
अमावास्यायां हलवाहने दोषः	३५
तत्र उत्सकाभ्रामणम्	"
उत्सकाग्रहणश्रमणविसर्जनमन्त्राः	३६
रात्रौ शूर्पवादनविधानम्	टि० "
लक्ष्मीपूजानिर्णयः	टि० "

विषयाः—	पृ०
द्वयामापूजा निर्णयः टि०	३६
दीपमालिकादानफलम्	३७
गोपूजा (क्रीडा) निर्णयः	३८
यमद्वितीया (आतृद्वितीया)	३९
तत्र चित्रगुप्तपूजनम्	४०
कात्तिकशुक्लपक्षी (प्रतिहार- पक्षी) निर्णयः टि०	४१
एकादशी निर्णयः	४२
हरिवायनादौ फलाहारनिषेधः	४३
एकादश्यां श्राद्धे, स्त्रियां कृतुमत्याज्यापायः	४४
उपवासपूर्वदिने निषेधः टि०	४५
गुरु-मातुल-श्वशुराद्यन्नं न पराजम् टि०	४६
व्रतान्तदशायासुपायः टि०	४७
एकादश्यां विष्णुत्थापनमन्त्राः	४८
अथ हरिवासर निर्णयः	४९
भीष्मपञ्चकव्रतविधिः टि०	५०
एकादशीपारणायामां मासभेदेन पारणावस्तुभेदाः	५१
का० पूर्णिमायां कौशिकीस्नानम्	५२
अथाग्रहणकृत्यम्	५३
अत्र नवाग्रहक्षणनिर्णयः	५४
सूयव्रतम् टि०	५५
अथ पौषकृत्यम्	५६
अथाकालवृष्ट्यादिविचारः	५७
ग्रहणादौ समयानुधिः	५८
अर्धौदययोगः	५९
तत्र विशेषप्रमाणम् टि०	६०
पौषी पूर्णिमायां कौशिकीस्नानम्	६१
अथ माघकृत्यम्	६२
तत्र प्रातःस्नानकालः	६३
प्रातःस्नाने सौरो माघमासो ग्राह्यः	६४
तत्र शीतव्रान्तं वह्निप्रज्वा- लनफलम्	६५
गणेशचतुर्थी	६६
अर्धौदयवर्षा	६७
माघशुक्लपञ्चमी (श्रीपञ्चमी)	६८
माघशुक्लसप्तमी	६९
अरुणोदयादिकालवेला	७०
माघशुक्ला (भीष्माष्टमी)	७१

विषयाः—	पृ०
माघी पूर्णिमा निर्णयः	७२
महामाघीलक्षणम् टि०	७३
कुम्भयोगः (हरिद्वारे) टि०	७४
कुम्भयोगः (गोदावर्याम्) टि०	७५
कुम्भयोगः (प्रयागे) टि०	७६
अथ फाल्गुनकृत्यम्	७७
तत्र कृष्णाष्टम्यां ज्ञानकीर्जनम्	७८
फाल्गुनकृष्णचतुर्दश्यां शिवरात्रिव्रतम्	७९
शिवरात्रिव्रतारम्भप्रकारः	८०
नक्तव्रतम्	८१
नक्तव्रतारम्भप्रकारः	८२
अथ त्रयोदशीप्रदोषव्रतनिर्णयः टि०	८३
सन्ध्यायां वर्ज्यं कर्म	८४
सन्ध्याकालनिर्णयः	८५
अशक्तौ प्रतिनिधिद्वाराऽपि व्रतम्	८६
उपवासासमर्थस्यापायान्तरम् टि०	८७
गृहीतव्रतस्यापानावश्यकत्वम् टि०	८८
गृहीतव्रतभङ्गे प्रायश्चित्तम् टि०	८९
स्त्रियाः स्वाम्याणां विना व्रतं न कार्यम्	९०
संकल्पितव्रतमशौचेऽपि कर्तव्यम्	९१
संकल्पस्वरूपम्	९२
स्त्रीणां रजोयोगेऽन्यद्वारा पुजादि	९३
अथ रजोवत्यधिकारः टि०	९४
रजोदर्शनात्प्राक् स्त्रीपक्षे दोषः टि०	९५
रजोदर्शने चतुर्थं ह्नि पत्युरथे देवार्थं पञ्चमेऽह्नि शुद्धिः टि०	९६
आद्यरजोदर्शनेऽनिष्टफलदा	९७
मासादयः टि०	९८
दुष्टकाले रजःप्रवृत्तौ शान्तिः टि०	९९
रजस्वलाव्रजितकर्माणि टि०	१००
अविवाहिताथारजोदर्शने दोषः	१०१
जातरजस्वाया विवाहे शान्तिः टि०	१०२
विवाहे रजोयोगे तदुपायः	१०३
रोगार्त्ताया रजोवत्याः शुद्धिः प्रकारः टि०	१०४
रजस्वलासरणे विशेषः टि०	१०५
अथ गोविन्दद्वादशीयोगः	१०६
होलिकानिर्णयः	१०७
होलिकादहननिर्णयः टि०	१०८
होलिकादाहे वायुफलम्	१०९
इति द्वादशमासकृत्यम् ।	११०

विषयाः—	पृ०
अथ ग्रहणविचारः	६०
ग्रहणे श्राद्धमावश्यकम्	"
ग्रहणे पुण्यकालः	६१
ग्रहणे श्राद्धफलम्	"
ग्रहणे रात्रादावपि श्राद्धं कर्त्तव्यम्	"
ग्रहणेऽशौचिना स्नानमात्रं कर्त्तव्यम्	६२
ग्रहणे भोजननिषेधः	"
भोजने विशेषः	टि०
ग्रहणे श्राद्धकरणे पृथ्वीदानफलम्	टि०
ग्रहणे आमाम्नेनैव श्राद्धविधानम्	टि०
चन्द्रग्रहण मन्त्रग्रहणे दोषः	टि० ६२
पित्रादिमन्त्रनिषेधः	"
ग्रहणे संकल्पविचारः	"
ग्रहणे चूडामणियोगविशेषः	६३
अथ ग्रहणादौ नक्षत्रवशेनफलम्	"
अथ मलमासः	६४
मलमासलक्षणम् (टिप्पण्यम्)	"
कल्मादधिमासात्कञ्च मासोऽधिमासः	टि०
अधिमाससम्भववर्षशकज्ञानम्	टि०
अधिमासे क्षौरं न कार्यम्	टि०
अथ क्षयमासः	६५
क्षयमासविशेषविचारः	टि०
मलमासे कर्त्तव्याकर्त्तव्ये	६७
मलमासे गजच्छायायोगासम्भवः	"
गजच्छायया ग्रहणमित्यर्थः—	"
मलमाससम्भववर्षे मासिकवृद्धिविचारः	६८
तस्य युक्तिटिप्पण्यम्	टि०
प्रथमवार्षिकं मलमासेऽपि कर्त्तव्यम्	"
अशौचबाधितवार्षिकं मलमासेऽपि कर्त्तव्यम्	७०
रजोयोगबाधितवार्षिकं रजः—	"
प्रवृत्तिपञ्चमेऽङ्कि कर्त्तव्यम्	"
क्षयाहाज्ञानविस्मरणरूपप्रति—	"
बन्धकेन क्षयाहे श्राद्धकरणे श्राद्धकालः	"
पर्वाणि	७१
जन्मदिनकृत्यम्	"

विषयाः—	पृ०
जन्मतिथौ दुष्टदिनयोगेऽनिष्टफलम्	टि० ७१
जन्मदिने वर्ज्यम्	टि०
जन्मदिने वर्ज्यकर्त्तव्ये	टि० ७२
जन्मतिथौ जन्मनक्षत्रयोगे शुभं फलम्	टि०
जन्मतिथावुभयदिने सत्यां निर्णयः	टि०
जन्ममासे क्षौरादिकर्म वर्ज्यम्	"
अभ्यङ्गे व्रजिततैलम्	"
नित्याभ्यङ्गे व्रजितदिनेऽपि तैलाभ्यङ्गे विहितः	"
तैलाभ्यङ्गे दुष्टदिनदोषप्रतिप्रसवः	टि०
अभ्यङ्गे वर्ज्यनक्षत्राणि	"
अथ वास्तुकृत्यम्	७३
वासस्थलसमीपे वर्ज्यवृक्षाः	टि०
भूमिलक्षणम्	टि०
गृहारम्भे विहितमासाः	टि०
कूपखननदिकफलम्	टि०
कूपचक्रं रविभात्	टि० ७४
कूपचक्रं रोहिणीभात्	टि०
कूपखनने विहितमानि	टि०
वृक्षरोपणविहितमानि	टि०
अथ संक्षेपत आह्निकम्	"
तत्र मृत्रमलत्यागविधिः	"
अनुदकमूत्रपुरीषे प्रायश्चित्तम्	टि० ७५
यज्ञोपवीतेन विना भोजने दोषः	टि०
मृत्तिकाकलेपनम्	"
आचमनम्	"
षट्छिद्रस्पर्शकरणम्	७६
शयने स्वप्नदोषे कर्त्तव्यता	टि०
पादप्रक्षालने विशेषः	टि०
आचमनोच्छलेज्जलबिन्दु पतने नोच्छिद्रदोषः	"
विहितदन्तकाष्ठानि	"
निषिद्धदन्तकाष्ठानि	"
दन्तधावने निषिद्धतिथयः	"
वर्णभेदेन दन्तधावनप्रमाणम्	टि०
दिङ्निग्रहः	टि०
दन्तधावनमन्त्रः	"

विषयाः—	पृ०
एतत्प्रतिवादः	टि० ८४
तर्पणवश्यकता	टि० ”
तर्पणेऽन्ये विशेषाः	टि० ”
कुशोपस्येव देवपितृतर्पणमुचितम्	८५
देवपितृणामञ्जलिस्वरूपाभेदः	”
तर्पणमात्रकरणेन बलिदैवदेवताद्य-	
करणे न दोषः	”
अथ पूजा	८६
आसनानि	”
आसनभेदः फलभेदः	”
पञ्चोपचारः	”
षोडशोपचारः	”
शिवपूजा सर्वोत्तरमुखेन कार्या	”
पुष्पदानविधानम्	”
भूपदीपदाने दिङ्नियमः	टि० ८७
गन्धपुष्पादि-दाने विशेषः	टि० ”
अपक्व-मुकुल-कथितादिफलैर्न पूजा	
कार्या	टि० ”
गर्भमन्दिरे जपादिनिषेधः	टि० ”
शालग्रामशिलायां तुलसीविच्छेदे	
दोषः	टि० ”
तुलसीपत्रत्रोटने निषिद्धदिनानि	टि० ”
स्त्रियाः शालग्राम जने दोषः	टि० ”
स्त्रीशूद्रकरस्पर्शे महान् दोषः	टि० ”
देवायै-पुष्पचौर्यमपि न दोषाय	८७
कमलचम्पकादीनां न पयुषितदोषः	”
स्वेनैव पुष्पाद्याहरणम्	८८
पुष्पादिवहतो नाभिवादनम्	”
असमपर्णीयपुष्पाणि	”
सध्याह्नस्नानोत्तरं पुष्पचयने दोषः	”
हरिपूजाप्रशस्तपुष्पाणि	”
शिवपूजायामप्रशस्तपुष्पाणि	८९
देवविशेषेण वज्र्यपुष्पाणि	”
साधे चम्पकपुष्पेण विष्णुपूजाफलम्	”
सेफालीवकुलपुष्पे भूमिस्थे अपि ग्राह्ये	”
पञ्चचम्पककलिकाभङ्गे न दोषः	”
अष्टाङ्गादिप्रणामप्रकारः	”
कुलानुसारेण नैवेद्यसंख्या	”

विषयाः—	पृ०
भोजने वर्ज्यसंयोगः	८९
ताम्रपात्रस्थगव्यं मद्यसमम्	”
देवपिपूजनाकरणे भोजने दोषः	”
मौनभोजनफलम्	”
संकल्पितमौनभोजनस्य अमाद्यापणे	
प्रायश्चित्तम्	”
उपवेशनक्रमः	टि० ९०
जलपानपात्रविवेचना	टि० ”
स्वार्थभोजनसाधने दोषः	टि० ”
भोजनस्थाने मण्डलकरणावश्यकता	टि० ”
कांस्यभाजने भोजनफलम्	टि० ”
कांस्यभाजने यतिविधवयोर्भोजने	
दोषः	टि० ”
भोजने पत्रनियमः	टि० ”
भोजने दिङ्नियमः	टि० ”
जीवत्पितृकस्य दक्षिणमुखभोजने	
दोषः	टि० ”
भोजनेऽन्ननिन्दा गर्हिता	टि० ”
उच्छिष्टं कस्मैचिन्न देयम्	टि० ”
भोजनं कियदुचितम्	टि० ”
उच्छिष्टे घृतं न भक्षणीयम्	टि० ”
हस्तदत्तान्नं लघ्नादिभोजने दोषः	टि० ”
वेष्टितशिरसा सोपानत्केन च न	
भोक्तव्यम्	टि० ”
भोजनान्ते श्वानद्वयबलिः	टि० ”
अतिथिभोजनादपि पूर्वं भोज-	
नीयाः	टि० ”
भोजनव्यवस्था	”
एकपक्वपुष्पविष्टजनस्योत्थाने सर्वेषां	
भोजने दोषः	९१
अथ दाहादि	
अतिथिसदृशा न किमपि भोक्त-	
व्यम्	टि० ”
परदेशे परिगृहे च भोजनार्थं नामगो-	
त्रकथने दोषः	टि० ”
त्रिपुष्करयोगे जननमरणहानिला	
भास्त्रिगुणा भवन्ति	टि० ”
त्रिपुष्करयोगः	टि० ”

विषयाः—	पृ०	विषयाः—	पृ०
अग्राह्याग्निः	९२	प्रसङ्गाद् विधवाधर्माः	९८
अस्थिमात्रलाभे तद्दाहविधिः	"	सधवास्त्रीधर्माः	टि० "
शरीरास्थ्यलाभे पर्णनरदाहविधिः	"	मरणानन्तरं रोदनादिनिषेधः	९९
पर्णनरदाहे सुदूर्त्तविचारः	टि० "	दिने शवस्पर्शदाहे रात्रौ, रात्रौ तु	
नियतमरणरोगारम्भदिनतिथि-		सूर्योदयानन्तरं घानप्रवेशः	"
भानि	टि० "	पिण्डदाननिषिद्धकालः	"
तच्छान्तिदिग्दर्शनम्	टि० "	उद्यमानशत्रुपतने शान्तिः	टि० "
पञ्चके मरणदाहौ निषिद्धौ	टि० "	श्राद्धाधिकारिभिन्नेन दाहे कृते तद्-	
पञ्चके मृतस्य पुत्तलकविधायदाहः	टि० "	धिकारिणा दत्ता पिण्डा देयाः अन-	
नक्षत्रान्तरे मृतस्य पञ्चके दाहप्राप्तौ		धिकारिकृतदाहेऽपि तेनापि स्वीया-	
पुत्तलकविधिरेव	टि० ९३	शौचान्तं दत्तापिण्डा देया एव	टि० "
पञ्चके तुणकाष्टनाग्रहे दोषः	टि० "	इमशानगतस्य जीवितेऽनिष्ट-फलम्	टि० "
अशौचाभ्यन्तरे पर्णनरदाहे		शरीरे दग्धेऽपि पिण्डेर्देह उत्पद्यते	टि० "
शेषाशौचाहोभिः शुद्धिः	"	पिण्डदानक्रमः	१००
त्रिपक्षानन्तरं दाहे त्रिरात्रम्	९४	येनैव प्रथमदिने तेनैव सर्वदिनेऽपि	
पर्णनरविधिदग्धस्य मरणतिथिज्ञाने		पिण्डा देयाः	"
तस्यां तिथ्यज्ञाने पर्णनरदाहतिथौ		पिप्पलपत्रपुटकेनैव प्रेतोदक क्रिया	"
वार्षिकम्	"	त्र्यहाशौचे पिण्डदानक्रमः	"
गतस्य द्वादशवर्षपूर्त्तौ प्रेतावधारणम्	"	सद्यः शौचे युगपत्सर्वं पिण्डाः देया	१०१
गतस्य पञ्चदशवर्षपूर्त्तौ वा प्रेतावधार-		अस्थिसञ्चयनकालः	"
रणम्	"	गङ्गायामस्थिप्रक्षेपे मृतस्य फलम्	"
गतस्य द्वादशपञ्चदशवर्षपूर्त्तौ कदा		दत्ताहान्यन्तरे गङ्गायामस्थिप्रक्षेपे	
पर्णनरदाहः	"	गङ्गातटमरणफलसमं फलम्	"
मरणभ्रान्त्या जीवितस्य दाहादौ		गङ्गायामस्थिप्रक्षेपप्रक्षेपकस्य फलम्	"
कृते यदि आयान्ति तदा तच्छा-		अस्थिप्रक्षेपविधानम्	१०२
न्तिप्रकारः	९५	अशौचे त्याज्यकर्माणि	"
गतस्य तत्पत्रप्रासदिनाद् द्वादशवर्षो-		सङ्कल्पितव्रतमशौचेऽपि	१०३
ध्वं प्रेतत्वं तत्पत्राङ्किततिथौ		शुभकर्मणि पितुरब्दं मातुरब्दार्धं भ्रा-	
वार्षिकञ्च	टि० "	यायां अब्दपादमशौचम्	टि० "
ब्रह्मदण्डहतपतितानां दाहादिविधिर्न	"	आरब्धे सुतकमनारब्धे न	"
गोहता-स्मघातिजनस्याश्रुपातादि		तन्नारब्धलक्षणम्	"
न कार्यम्	"	अशौचिगृहादपि ग्राह्यवस्तूनि	"
अन्यदुदकादिनाऽऽत्मघातिनामुदक-		सम्पूर्णशौचसङ्करः	"
दानाशौचादि न कार्यम्	९६	मरणाशौचे मरणाशौचस्यैव	
प्रमादादग्निजलादौ मृतस्य दाहादि		सजातीयत्वम्	१०४
कर्त्तव्यमेव	"	अशौचान्तिमदिनरात्रिशेषादौ	
अथ सतीविधानम्	"	मृतस्य व्यवस्था	टि० "
सतीभवनफलम्	९७		

विषयः—	पृ०
सपिण्डोकरणाभावे प्रेतत्वं गद्या-	
गमनेनैव मुच्यते	टि० १०४
त्र्यहोद्यसम्पूर्णाशौचे समाप्तदिनव्या-	
पकाशौचराते विचारः	"
जननाशौचमरणाशौचयोः सङ्ख्ये स्वल्प-	
दिनव्यापकेन मरणाशौचेन शुद्धिः	१०५
सूतिकायाः स्वीयाशौचविचारः	"
एकादशहोऽशौचान्तरपाते विचारः	"
एककाले मृतानां श्राद्धविचारः	टि० "
विप्रादीनां सपिण्डाशौचविचारः	"
सपिण्डयलक्षणम्	१०६
एकस्मिन्दिने दम्पत्योरुपस्थिते श्राद्धे	
विचारः	टि० "
अथ कन्यामरणाद्यशौच विचारः	
गर्भे स्वावाशौचविचारः	१०८
अशौचे गृहशुद्धिः	टि० "
उद्बद्धशयोपधाते गृहशुद्धिः	टि० "
ऊनद्विवर्षबालस्य भूमिगर्भे निधापनम्	"
तत्र वर्षपूर्वकालविचारः	टि० "
ग्रामाभिमुखशयनिर्हारे दोषः	टि० "
ऊनद्विवर्षबालस्य अमाद्वाहो	
त्रिरात्राशौचम्	१०९
अथ बालकमरणाशौचविचारः	"
अथ शूद्रजातीयाशौचविचारः	"
बालकमरणाशौचस्य सारांशः	"
भिन्नगोत्रे कृत्रिमादावशौचविचारः	११०
औरसभिन्नपुत्रमरणाशौचविचारः	१११
गुरुमरणाशौचविचारः	"
आचार्यमरणाशौचविचारः	"
गुरुलक्षणम्	"
आचार्योपाध्यायपुत्रमरणे त्रिरात्रम्	"
मातामहमातुलमरणाशौचविचारः	"
स्वगृहे कस्मिंश्चिन्मृते गृहस्थस्याशौचम्	"
अशौचे मांसमत्स्यादि न भक्षणं	११२
जननाशौचे मत्स्यमांसदिभक्षणे न दोषः	"
अस्थिसञ्चयनोत्तरं तैलाभ्यङ्गादिकलम्	"
अशौचान्तिमदिनकर्त्तव्यम्	"
अशौचान्तिमनिषिद्धदिनेऽपि	
क्षौरावश्यकता	"

विषयः	पृ०
निषिद्धदिनपतितक्षारदोषशमन-	
मन्त्रः	टि० "
क्षौरकरणे दिङ्निधयः	टि० "
विदेशगतमृताशौचविचारः	११३
मृतस्य क्रियाभेदवर्णनम्	११४
अथाधिकारिपौर्वापर्यक्रमः	"
तत्र द्वादशविधपुत्रलक्षणम्	"
अनेकौरसपुत्राणां सर्वपुत्रानुमतो	
ज्येष्ठ एव श्रद्धाधिकारी	"
अनुमतिद्वयश्लेषाभावे पृथगेव	"
श्राद्धम् अन्यथा प्रत्यवाय परि-	
हारो न	"
कलावौरसदत्तककृत्रिमदौहित्रापुत्र	
पुत्राः कार्याः	"
शूद्रश्राद्धाधिकारिनिर्णयः	११५
कृत्रिमपुत्रानन्तरमौरस उत्पन्ने कनि-	
ष्ठोऽपि आरस एव श्राद्धाधिकारी	"
औरसे श्राद्धकरणानर्हतिं ज्ञाते	
कृत्रिमादयोऽपि कार्याः	"
औरसपुत्रलक्षणम्	"
पुत्रिकापुत्रः	"
पौनर्भवपुत्र	११६
दत्तकपुत्रः	"
दत्तकपुत्रविचारः	"
दत्तकपुत्रग्रहणविचारः	"
कृत्रिमपुत्रः	११७
पुत्राभावे पौत्रः, पौत्राभावे प्रपौत्रो-	
ऽधिकारी	"
पित्रादित्रिषु जीवत्सु श्राद्धं न कर्त्त-	
व्यम्	टि० "
स्त्रियाः श्राद्धाधिकारिणः	११८
पुत्रसपत्नीपुत्रपतिरहिताया अवीरा-	
कल्पेन श्राद्धम्	"
अवीराकल्पश्राद्धविधिः	११९
षोडशश्राद्धकरणे मृतस्य प्रेतत्वम-	
धिकारिणः पातित्यम्	"
एकादशाहदिनकृत्यम्	१२०
चिगोत्रकत्रां चतुर्थदिने शय्यादि	
देयम्	"

विषयाः—	पृ०
अथ वृषोत्सर्गफलम्	१२०
नीलवृषलक्षणम्	"
वर्णविशेषे वृषविशेषः	"
सूक्ष्मस्य वृषोत्सर्गे विचारः	"
वृषसङ्गतत्सर्गाचतुष्टयदानम्	१२१
वृषाङ्गनप्रकारः	"
एकादशाहं श्राद्धं सांवत्सरिकञ्च सि-	
द्धानेनैव कर्त्तव्यम्	"
अनुपनीतेनापि पाकेनैव तत्कार्यम्	"
अमान्नेन कालविशेषे श्राद्धविधानम्	"
एकोद्दिष्टमविभक्तं सर्वैः, पार्वणं-	
त्वंविभक्तेषु ज्येष्ठेनैव, विभक्तैः	
सर्वैरेव कर्त्तव्यम्	"
ताम्राद्यभावे नवे मृत्पात्रे पाकं	
कुर्यात्	टि० "
सस्यधान्यामान्नपरिभाषा	टि० "
श्राद्धे प्रशस्तद्रव्याणि	१२२
वस्तुभेदेन तृप्तिकालभेदः	"
श्राद्धे वस्त्रदानस्यात्यावश्यकत्वम्	टि० "
वाघ्रौणसलक्षणम्	"
श्राद्धे निषिद्धद्रव्याणि	१२३
श्राद्धोत्तरं त्याज्याः	"
अथ श्राद्धकरणानर्हता	"
अथ मासिकादिविचारः	"
द्वादशाहे सपिण्डनावश्यकत्वम्	"
सपिण्डीकरणवधि प्रेतत्वम्	१२४
सपिण्डीकरणे पिण्डमेलनविचारः	"
चतुर्थीहोमात् प्राक्तन्यामरणे	
तच्छ्राद्धविचारः	"
प्रथमद्वितीयतृतीयवर्षिकेष्वेव	
श्राद्धोपासनाभोजने दोषः	"
अथ जलादिशुद्धिः	"
कूपे मृत्पञ्चनखादौ शुद्धिप्रकारः	टि० "
मातृषास्थिपतने शुद्धिप्रकारः	१२५
श्वशृङ्गालादिदूषिते शुद्धिप्रकारः	टि० "
उपानच्छूलेष्मविह्वराहादिपातेशुद्धिः	टि० "
साधारणतया दूषितवाण्यादेः शुद्धिः	"
देशाचारशौचधर्मा माननीयाः	"

विषयाः—	पृ०
भूमिशुद्धिप्रकारः	१२६
धातुपात्रशुद्धिप्रकारः	"
कांस्यभाजने गण्डूषप्रादशौचे दोषः	"
गवोच्छिष्टभाण्डादिशुद्धिप्रकारः	टि० "
काष्ठपात्रशुद्धिप्रकारः	१२७
वस्त्रशुद्धिकरणप्रकारः	"
शूद्रोच्छिष्टपात्रशुद्धिप्रकारः	टि० "
सहतानेकपात्राणामेकस्याशुद्धौ	
शुद्धिविचारः	टि० "
मलमूत्रादिदूषितवस्त्रशोधनप्रकारः	टि० "
शूद्रभाण्डस्थितमपि, मधुतक्रादि	
शुद्धमेव	टि० "
भासवानरमाजारादिस्पर्शस्नानं	टि० "
मनुष्यास्थिस्पर्शे शुद्धिविधानं	टि० "
अजोर्णवान्तादौ स्नानम्	टि० "
चैत्यवृक्षादिस्पर्शे सर्वालस्नानम्	टि० "
परिधानवस्त्राणां प्रत्यहक्षालनम्	"
चरुक्षुक्षुवादिशुद्धिः	"
चर्म-शुद्धिः, शाकमूलफलानां शुद्धिः	"
तृणकाष्ठगृह-मृत्पात्रशुद्धिः	१२८
आसनादिशुद्धिः	"
कुसुमकापीसगुहादीनां शुद्धिः	"
रजस्वलाशुद्धिः	"
मक्षिकादृशमशकादयोऽज्जदोषकराः	"
आमर्मासादिशुद्धिः	"
गोकुलादौ शौचविचारणोपयम्	"
घृततैलगोरसादिशुद्धिः	टि० "
शूद्रगृहकृतमपि दध्यादि शुद्धमेव	टि० "
कारुहस्त-पण्यप्रसारितादि	
नित्यमेव शुद्धम्	१२९
श्वहतर्मांसशुद्धिः	"
स्त्रीमुखादिशुद्धिः	"
आसनादिशुद्धिः	"
रेणुशुद्धिः	"
मुखमिन्नगवाङ्गशुद्धिः	"
अङ्गशुद्धयशुद्धिः	"
बलात्कारोपशुकाऽपि स्त्री न त्याज्या	"
व्यभिचारे शुद्धिविचारः	"

विषयाः—	पृ०
स्वच्छन्दस्वीत्यागः	१३०
स्थलविशेषानुसारिवाचद	
रावश्यकत्वम्	"
अस्पृश्यस्पर्शशुद्धिः	"
मार्जारपालने दोषाधिक्यम्	टि० "
मिथ उच्छिष्टविप्रस्पर्शं शुद्धिः	"
रजकायस्पृश्यजातिस्पर्शशुद्धिः	"
श्वपादिस्पर्शं शुद्धिः	"
अजोणवान्तादौ शुद्धिः	१३१
शिवनिर्माल्यस्पर्शं शुद्धिः	"
तीर्थविवाहसङ्ग्रामादौ स्पर्शादौ-	
षाभावः	"
अथ युगभेदेन कार्यप्राशस्त्यम्	"
तत्र दानप्रशंसा	"
अप्रतिग्राह्यलोकाः	१३२
उत्तमादिदानानि	"
पुस्तकदानफलम्	टि० "
छात्रवृत्तिदानफलम्	टि० "
विद्यादानफलम्	टि० "
उपाध्यायाय वृत्तिं दत्त्वा	
छात्राध्यापने फलम्	टि० "
परकीयतडागे स्वनाम्ना	
तडागखनने दोषः	१३३
परकीयतडागे पङ्कोद्धारफलम्	"
वापीकूपतडानां पुनः संस्कारकर-	
णफलम्	"
अयाचितदाने फलम्	"
अन्यायाजितमपात्राय दत्तं	
सद्गतिं नाशाय	"
न्यायाजितत्राकमपि पात्राय	
दत्तमत्यभ्युदयावहम्	"
दानपात्रजनः	"
यथार्थदानपात्रलक्षणम्	टि० "
मूर्खायाहारधिकात्रदानेदुर्गतिः	टि० "
दानानर्हजनाः	टि० "
दानपात्रेष्वपि दानानर्हजनः	टि० "
अथ श्रोत्रियलक्षणम्	१३४
व्यक्तियोग्यताभेदेन दानफलविशेषः	"

विषयाः—	पृ०
ब्राह्मणमुलक्षणम्	१३४
जातिगुणभेदेन दानफलाधिक्यम्	"
मातृपितृभ्रातृष्वसृषुतादिष्वनन्तफलदं	
दानम्	"
दीनानाथविशिष्टजनेभ्यो दत्तंसफलम्	"
सद्यहृदयेनापात्रायापि दत्तमनन्त-	
फलदम्	"
यशसे भयादुपकारिणे नृत्यगीतशौले-	
भ्यो न दानं देयम्	"
शूद्राध्यापका न प्रतिग्रहयोग्याः	१३५
नष्टशौचव्रतश्रद्धेदहीनजनदत्तान्नं	
रोदिति	"
हिरण्यविस्मरणे निस्मृतस्वर्णसमस्व-	
र्णदानम्	"
तद्दानप्रकारः	"
देवकार्ये सुवर्णदक्षिणा, पितृकार्ये रजत-	
दक्षिणा	"
कुटुम्बभरणानुर्वरितदाने दोषः	"
अन्यायाजितधनकृतं श्राद्धमफलम्	"
बहुभ्योऽदेयवस्तूनि	१३६
देवगुरुमातृपितृभ्यः पुण्यं देयम्	"
कन्यादानादौ विघ्नकृद् ब्रह्मघातकः	"
उभयमुखीगोप्रतिग्रहीतुर्दोषः	"
एकादाशहे दत्तशय्याग्रहणे दोषः	"
उभयमुखीगोलक्षणम्	टि० "
उभयमुखीगोदानफलं भूदानसमञ्जटि०	"
षोडशमहादानानि	१३७
तुलादानद्रव्यं न रक्षणीयम्	टि० "
अथ दानदेशाः	"
दान कालाः	"
दिव्यभेदेन फलभेदाः	टि० "
व्यतीपातयोगलक्षणम्	१३८
अथ युगादिः	"
मन्वन्तरादिः	"
भूमिदानफलम्	"
गोचर्मप्रमाणम्	"
भूमिहरणपापफलम्	१३९
भूमिदाने प्रतिग्रहणे च पुण्यम्	"

विषयाः—	पृ०।
दातुर्दानविस्मरणे, प्रतिग्रहीतुर्दानाया-	१३९
चने दुर्गतिः	१३९
गङ्गायां गोदादि कोटिगुणं भवति	१४०
अक्षयवृत्तीयां गङ्गातटे घृतधेनुदान-	१४०
फलम्	१४०
गङ्गायां निवर्त्तनद्वयभूदानफलम्	१४०
निवर्त्तन-गोचर्ममितभूमानम्	१४०
गङ्गातटे ग्रामदानफलम्	१४०
गङ्गातटे गोभूहिर्गण्यदानफलम्	१४०
अथ दशविधधेनुवः	१४०
गुडधेनुवदौ गुडादिप्रमाणम्	१४०
मुख्यकल्पशकस्य गौणकल्पकरणे	१४०
दोषः	१४०
तद्दानप्रकारः	१४१
अथोभयमुखीगोदानम् तत्फलञ्च	१४१
कस्मै गोर्न देया टि०	१४१
कस्मै गोर्देया टि०	१४१
कीदृशीं गोर्देया टि०	१४२
कीदृशीं गां न दद्यात् टि०	१४२
गोपालनप्रकारः टि०	१४२
गोः पवित्रत्वम् टि०	१४२
गोप्रासदानफलम् टि०	१४२
गोदोहनप्रकारः टि०	१४२
गोषन्धनरज्जुविचारः टि०	१४२
यादृश्या गो अपेयं पयः टि०	१४२
पञ्चगव्ये कीदृश्याः किं ग्राह्यम् टि०	१४२
पञ्चगव्यपदार्थपरिमाणभेदाः टि०	१४३
तत्तत्पदार्थग्रहणे तत्तन्मन्त्राः टि०	१४३
गोभक्षितसस्यादौ क्षेत्रवत	१४३
बीजमेव देयम् टि०	१४३
गोभक्षितसस्यद्यान्यप्रतियाचकदोषः टि०	१४३
दानानर्हगोलक्षणम् टि०	१४३
अपात्राय दत्तायां गवि दोषः टि०	१४३
अथ द्रव्यदैवतानि	१४३
महिषीदानफलम् टि०	१४३
गवादिमूल्यनिर्णयः	१४४
अथ संस्काराः	१४४
संस्कारावश्यकता टि०	१४४

विषयाः—	पृ०
संस्कारभेदाः	टि० १४५
उपनयनसंस्कारसमयः	टि० १४५
मुख्यलक्षणस्थाननिर्णयः	टि० १४५
जन्मनि दुष्टफलदतिथिगोदादि	टि० १४५
ऊर्ध्वपक्षौ दन्तजनने सदन्तबालो-	१४५
त्पक्षौ च दोषः	टि० १४५
पुत्रोत्पन्नौ पितुः सचैल्लनानम्	१४५
नामकरणम्	१४५
औपनायनिककालसीमा	१४५
विवाहकन्या	१४५
अथकन्यादानाधिकारिणः	१४५
षोडशान्दगर्भधारणदोषः	१४५
तच्छान्तिप्रकारः	१४५
उपनयनादिमाङ्गलिककृत्येऽपि आम्बु-	१४५
दयिकावश्यकत्वम्	१४५
तन्निर्णयश्च	१४५
बालानां प्राथमिककृत्यकर्त्तव्यम्	१४५
कर्णवेधमुद्गूर्तः	टि० १५०
स्त्रीस्वभावाः	१५०
जन्ममासलक्षणम्	टि० १५०
कर्णवेधावश्यकता	टि० १५०
स्त्रियां भक्त्य बन्धुनान्यः	टि० १५०
स्त्रीणां भर्तृश्रुपव धर्मः	टि० १५०
स्त्रीरक्षणवश्यकता	१५१
कदाचिदपि श्रियाः स्वातन्त्र्यं न,	१५१
कुण्डगोलक्षणम्	१५१
अथ तीर्थविधिः	१५२
सद्भावेन तीर्थगमनवासौ फलदौ	१५२
तीर्थयात्रायां पदभ्यां गमनेनैव विशेष-	१५२
फलम्	१५२
तीर्थयात्रायामशक्तस्योपानतपरिधान-	१५२
मन्यन्तितम्	१५२
तीर्थप्राप्तौ तन्निमित्तकआर्द्धविधेयम्	१५२
तीर्थं त्रिरात्रावसे विशेषफलम्	१५२
मुण्डनं प्रयागस्थगङ्गायामेव नान्तर	१५२
गङ्गायाम्	१५२
अथ प्रयागविधिः ।	१५२
माघेप्रयागे सकलतीर्थागमनम्	१५२

विषयाः—	पृ०
माघस्नानमन्त्रः	१५३
प्रयागप्रवेशेनैव पापनाशः	"
तत्र कुण्डत्रयवर्णनम्	"
प्रयागादिषु तीर्थेषु कुत्र किं विशेष	"
फलदम्	"
प्रयागे ऋणमोचनतीर्थप्रदर्शनम्	टि० "
प्रयागे स्त्रिया अपि मुण्डनम्	१५४
तत्र मुण्डनं तु स्नात्वा सङ्कल्प्य	"
कर्तव्यम्	"
मुण्डन सङ्कल्पः	"
ततः स्नात्वा श्राद्धधिकारिणां तस्मिन्	"
मित्तकश्राद्धकर्तव्यम्	"
तदुत्तरदिने ऋणमोचनतीर्थे स्नानम्	"
तत्र माघस्नानसङ्कल्पः	"
यमुनास्नानसङ्कल्पः	"
दशाश्वमेधिकतीर्थस्नानसङ्कल्पः	१५५
ततः स्नानतपणानन्तरं गोदानविधिः	"
तीर्थे प्रतिग्रहनिषेधः	"
अथ गयाविधिः ।	"
ज्येष्ठस्यवाधिकारः	"
गयाश्राद्धे कालनियमः	टि० "
पिण्डपदार्थाः	१५६
पतितानामसंकृतानां श्राद्धम्	"
पतितानांस्वर्गकामनया वर्षानन्तरं श्राद्धम्	"
गयामाहात्म्यम्	"
गयाश्राद्धेन पुत्रोऽपि भवति	१५७
गयायां मासवासेन सप्तकुलोद्धारः	"
गयायां मातृणां पृथक् श्राद्धम्	"
फलगुतीर्थस्य गङ्गाधिक्यम्	"
अथ वाराणसी	१५८
काशीदिग्दर्शनम्	"
काशीदैर्घ्यविस्तरयोजनप्रमाणम्	"

विषयाः—	पृ०
काश्यां माहात्म्यम्	१५८
काशीवासफलम् काशीमरणफलम्	१५९
मरणसमये सारकमन्त्रोपदेशः	"
काश्यां व्यक्तिभेदेन सुक्तिभेदकथनम्	"
तत्र गोदानेन भूमिदानफलम्	१६०
कपिलहृदवर्णनम्	"
अथ पुरुषोत्तमक्षेत्रम्	१६१
तत्क्षेत्रदिग्दर्शनम्	"
तत्क्षेत्रमाहात्म्यम्	"
तत्र वटदर्शनफलम्	१६२
इन्द्रधुम्नतीर्थवर्णनम्	"
मार्कण्डेय हृदवर्णनम्	"
पञ्चतीर्थवर्णनम्	"
जगदीश्वरदर्शनेनैकविंशतिकुलोद्-	"
रणम्	१६३
अथ गङ्गामाहात्म्यम्	"
इषेतगङ्गावर्णनम्	"
गङ्गाजले न पशुपितदोषः	१६४
गङ्गाजलपानफलम्	"
संक्रान्त्यादिपर्वसु स्नाने ब्रह्मसदन-	"
प्राप्तिः	१६५
ग्रहणे स्नानफलम्	"
स्नानानामुत्तरोत्तरप्राशस्त्यम्	"
सन्ध्यातर्पणयोः फलम्	"
श्राद्धादि जलोपकण्ठे कार्यम्	१६६
गङ्गान्तर्जले मरणे फलम्	"
अर्घोदकमरणफलम्	"
गङ्गायां मरणफलम्	"
अथ वाराणसीमाहात्म्यम्	"
नानातीर्थवर्णनम्	"
हरिहरक्षेत्रवर्णनम्	१६७
ग्रन्थकर्तृपरिचयः	"

अथ परिशिष्टविषयसूची-

विषयाः—	पृष्ठाङ्काः	विषयाः—	पृष्ठाङ्काः
मङ्गलाचरणम्	१६८	षोडशाब्ददगर्भधारणशान्तिः	२३५
रविब्रतविषयः	"	प्रसङ्गाद्गर्भिया आचारः	२३६
अम्बुवाचीलक्षणम्	"	द्वादशाब्दादूर्ध्वमातजनावलोकने	
रथवात्रोत्सवनिर्णयः	"	शान्तिः	२३७
उपाकर्म्मनिर्णयः	"	उलूककृतानिष्ठशान्तिः	"
अगस्त्यर्घदानेविशेषविधिः	१६६	गन्धर्वनगरम्	२३६
चान्द्रायणव्रतविधानम्	"	शिवास्ते शान्तिः	२४०
हविष्यप्रतिपादकवचनाभिप्रायः	१८३	दिग्बशेन शिवारुतफलम्	२४१
आमिषप्रतिपादकवचनाभिप्रायः	१८२	सतीस्त्रीजीवनम्	"
चन्द्रोदयसमयसाधनम्	१८४	गुरुलक्षणम्	२४२
नवान्नभोजनसमयनिर्णयः	१८५	शिष्यलक्षणम्	"
सङ्क्रातिनिर्णयः	१०२	उपनयननिर्णयः	२४३
शिवपूजनादिप्रकरणम्	१६६	हवनप्रकरणम्	२४७
भोजन प्रकरणम्	२००	काम्यहोमेऽग्निवासविचारः	२५०
अथ शयनविधिः	२०३	व्यतिपातयोगस्तत्र दानफलं च	२५१-२५२
श्राद्धप्रकरणम् २०३	२०६	मन्त्रोद्धारविधिः	२५३
गृहस्थाश्रमकरणावश्यकत्वम्	२१३	दीक्षाग्रहणे सुहूर्त्तः	२५४
पोष्यश्वमक्षणम्	२१६	गुरुमाहात्म्यम्	२५५
व्रतनियमः	"	स्वप्नलब्धमन्त्रग्रहणविधिः	२५६
अनुष्ठानविधानम्	२२२	अक्रथहचक्रविचारः	२५७
हरिवंशनवाहपारायणविधिः	२२६	ऋणधनचक्रविचारः	२५८
भागवतसप्ताहपारायणविधिः	२२७	मन्त्रग्रहणप्रकारः	"
वाल्मकिनवाहपारायणविधिः	२२८	कुलाकुलचक्रम्	२५९
देवीभागवतनवाहपारायणविधिः	२२९	राशिचक्रम्	"
कर्मप्रशंसा	२३०	नक्षत्रचक्रम्	२६०
शान्तिप्रकरणम्	"	अक्रथहचक्रम्	२६१
काकमैथुनावलोकनस्पर्शशान्तिः	"	अकडमचक्रम्	"
गृहधोषरि गृहपवेशने शान्तिः	२२३	कुलदेवतास्थापनम्	२६४
तीतरशान्तिः	२३३	हनुमदूर्ध्वजदानविधिः	२६५
यमलजननशान्तिः	२३५	ग्रन्थकर्तृपरिचयः	२६७

इति परिशिष्टविषयसूची समाप्ता ।

श्रीगणेशाय नमः ।

अथ कृत्यसारसमुच्चयः ।

वामाङ्गासक्तकान्ताकचकुसुममयो भालनेत्रानलार्चिः—
पीनोष्मा मौलिचञ्चत्सुरनगरनदीनीररम्यः सदा नः ।
स्फीतोत्तसेन्दुकान्तिद्विरदद्वतिद्वदृच्छादनाव्यक्तशीतः
शम्भुर्भस्मास्थिकुन्दप्रकरपरिवृतः पातु सर्वचुम्बुर्त्तिः ॥ १ ॥

तार्किकामृतनाथशर्मबुधो हि कृत्यसमुच्चयं
व्यातनोति विलोक्य पूर्वनिबन्धग्रन्थचयानमुम् ।
मैथिलव्यवहारसिद्धसुकर्मकाण्डविराजितं
धोधनादिमुदप्रदं सरल्लोक्तितो बहुयत्नतः ॥ २ ॥

अथ मासनिरूपणम्—तत्र मासकृत्ये निरूपणोये मासानिरूपणे तत्क-
त्यनिरूपणासम्भवान्मासस्तावदादौ निरूप्यते । तत्र मासश्चतुर्विधः ।
तथाहि ज्यौतिषे—‘सौरश्च सावनश्चैव चान्द्रो नाक्षत्र एव च’ इति ।
तत्र एकसंक्रमणमारभ्यापरसंक्रमणपूर्वं यावत् सौरः (१) । अनियत-
त्रिंशद्विषात्मकः सावनः । दर्शनान्तरप्रतिपदादिमारभ्यामावस्यांतश्चान्द्रः ।
तथाहि ज्यौतिषे—

दर्शाद्दर्शश्चान्द्रस्त्रिंशद्विषसस्तु सावनो मासः ।

रविसंक्रान्तिसुचिह्नः सौरोऽपि निगद्यते सद्भिः ॥

दर्शाद्दर्शमवधीकृत्य तेन दर्शनान्तरप्रतिपद इत्यर्थः । चान्द्रस्य शुक्ल-

नत्वा भवानीतनयं कृत्यसारसमुच्चये । विशेषयोजनं यत्नात्क्रियते विन्मुदे मया ॥

नानास्मृतिनिबन्धास्तु दृष्ट्वाऽधिकमितोऽस्ति यत् । प्रयोजनीयं तन्न्यस्तं श्रीगङ्गाधरशर्मणा ॥

अत्र मङ्गलश्लोके वामाङ्गासङ्गिन्या भवान्याः कुन्तलगुम्फितकुसुमसमूहेन वसन्तः । नितिल-
तटवर्त्तिनेत्रानलशिखोष्मणा ग्रीष्मः । जटाजूटवेष्टितसुरधुनीधारया प्रावृट् । भाललग्नचञ्चच्चन्द्रिकया
शरत् । गजचर्मदृष्ट्वाच्छादनेन हेमन्तः । भस्मास्थिकपालादिधवलधाम्ने हिमकुन्दादिनेव शिशिरः ।
एवं सर्वेषामृतानां मूर्त्तिरिव मूर्त्तिर्यस्य स शिवः पारिविति ।

(१) एवं दिनमपि सौरसावननाक्षत्रचान्द्रभेदेन चतुर्विधं भवति । तथोक्तं ज्यौतिषे—‘सौरश्च
सावनश्चैव चान्द्रो नाक्षत्र एवचेति’ । तत्र यावता कालेनैकमंशं रविर्भुनक्ति तावत्सौरदिनमेकम्,
तन्मितैस्त्रिंशद्भिर्दिनैरेकः सौरोमासः । तथा च सूर्योदयद्रयान्तरकालः सावनं दिनम् । त्रिंशत्संख्य-
कैस्तादृशैर्दिनैरेकः सावनमासोऽनियताद्यन्तदिनात्मकः । एवं त्वेकतिथिभोगकालश्चान्द्रं दिनं, तस्मिन्-
शद्विरेकश्चान्द्रमासः । यस्य स्वीया गतिर्न केवलं प्रवहवेगेन भ्रमणम्, तदुदयद्रयान्तरकालो ना-
क्षत्रं दिनम्, तत्राश्विन्यादि रेवत्यन्तसप्तविंशतिनक्षत्रभोगकालो नाक्षत्रमास इति ॥

प्रतिपदारम्भकत्वे वचनान्तरमपि तथाहि—

‘इन्द्राग्नी यत्र हूयेते मासादिः स प्रकीर्तितः’ इति ।

एतद्व्याख्यानं मलमासप्रकरणे वक्ष्यते । कृष्णप्रतिपदमारभ्य पूर्णिमा-
मान्तोऽपि चान्द्र एव, अत्र प्रमाणानि—

‘अथ भाद्रपदे मासि कृष्णाष्टम्यां कलौ युगे’ इति स्मृतिः ।

‘अद्वयुकृष्णपक्षे तु श्राद्धं देयं दिने दिने’ ।

इति मनुवचनं, कृष्णादिरपि चान्द्र एवेति कृत्यमहार्णवलेखनं च ।
नाक्षत्रस्तु अश्विन्यादिरेवत्यंतः, ‘नाक्षत्रमिन्दोर्भगणभ्रमाच्च’ इति
रत्नमालायाः ।

अथ कर्मविशेषे मासवि(१)शेषमाह । ज्यौतिषे—

विवाहादौ स्मृतः सौरो यज्ञादौ सावनः स्मृतः ।

शेषे कर्मणि चान्द्रः स्यादेष मासविधिः स्मृतः ॥

विवाहादावित्यादिपञ्चादुपनयनादिसंस्कारराशिविशेषविहितस्ना-
नादिनवान्नश्राद्धादिजन्ममासनिषिद्धक्षौरादिकर्मपरिग्रहः । यज्ञादिपञ्चा-
दशौचपरिग्रहः । शेषे कर्मण्येकोद्दिष्टपार्वणाष्टकातिथिकृत्यादौ, तथाहि—
‘पार्वणे त्वष्टकाश्राद्धे चान्तमिष्टं तथाश्विकम् ।’ इति वाक्येऽष्टका-
साहचर्येण कृष्णादिचान्द्रस्यैवाब्दिकनिमित्तकस्यावसायादिति मास-
मीमांसायां गोकुलनाथोपाध्यायाः । ‘तिथिकृत्ये तु कृष्णादिर्वन्ते शुक्लादि-
रेव च’ इति ब्रह्मपुराणम् । संकल्पादावपि कृष्णादिरेव मासो ग्राह्यः,
तथैव शिष्टाचारात् । अत्र नाक्षत्रस्तु जातकविषये इति रत्नमाला ।
‘चित्रापूर्णमासे दीक्षेरन् मुखं वा एतत्संवत्सरस्य’ इत्यादि श्रुतेः ॥

(२) अथ चैत्रकृत्यम् । वारुण्यादिनिर्णयश्च । मासेषु चैत्रस्य प्राथ-
म्यादादौ चैत्रकृत्यमित्येव निरूप्यते । अथ चैत्रकृष्णत्रयोदशो शतभि-
षायुक्ता वारुणी वरुणदेवता शतभिषानक्षत्रयोगात् । अत्र गङ्गास्नाने
फलमाह स्कान्दे—

वारुणेन समायुक्ता मधौ कृष्णा त्रयोदशी ।

गङ्गायां यदि लभ्येत शतसूर्यग्रहैः समा ॥ इति

शतभिषायुक्ता सा त्रयोदशी महावारुणी, तथाहि स्कान्दे—

शनिवारसमायुक्ता सा महावारुणी स्मृता ।

(१) तथा चोक्तं ज्यौतिषे—वर्षायनर्तुयुगपूर्वकमत्र सौरान्मासास्तथा च तिथयस्तुहिनांशुमानात् ।

यत्कृच्छ्रसूतकचिकित्सितवासराद्यं तत्सावनाच्च घटिकादिकमाक्षिमानात् ॥

(२) पात्रे—चैत्रे मासि महापुण्या निर्मिता प्रतिपत्पुरा ।

तस्या यः श्वपर्वं स्पृष्ट्वा स्नानं कुर्यात्सचैलकम् ॥

न तस्य दुरितं किञ्चिन्नाथो व्याधयो न च । भवन्ति क्रुशशार्दूल । तस्मात्सम्यक् समाचरेत् ॥

गङ्गायां यदि लभ्येत कोटिसूर्यग्रहैः समा ॥

सा चैत्रकृष्णा त्रयोदशी शतभिषायुक्ता, शतभिषाशुभयोगशनिवार-
योगे महामहावारुणी । तदुक्तं स्कान्दे—

शुभयोगसमायुक्ता शनौ शतभिषा यदि ।

महानहेति विख्याता त्रिकोटिकुलमुद्धरेत् ॥ इति

कुलं पुरुष इति याज्ञवल्क्यदीपकलिका, चैत्रकृष्णत्रयोदश्याभेदैतादृ-
शयोगे महामहावारुणोति, तस्या उपक्रम एवैतल्लेखनात् । अत्र योगत्रये
गङ्गायामेव फलमन्यत्रानुक्तैः इति तिथितत्त्वचिन्तामणौ महेशठकुराः ।
(१) अत्र रात्रौ वारुण्यादिस्नानं न कर्त्तव्यम्, राहुदर्शनादिप्रतिप्रसूतेत-
रसर्वकर्मणि पयंदस्तत्वादाचार्यचूडामणिः । अन्ये तु महाफलश्रुते
रात्रावपि स्नानकृत्तव्यमेव ।

महानिशा तु विज्ञेया मध्यमं प्रहरद्वयम् ।

तस्यां स्नानं न कुर्वीत काम्यनैमित्तिकादृते ॥

इति देवलोक्तेः । एतद्योगत्रये स्त्रिया अपि स्नानं कर्त्तव्यमेव । न च (२)—

‘स्नानं कुर्वन्ति या नार्यश्चन्द्रे शतभिषाङ्गते ।

सप्त जन्म भवेयुस्ता दुर्भंगा विधवा भ्रुवम्’ ॥

इति प्रचेतोवचनात्तन्निषेध इति वाच्यम्, तस्या रागप्राप्तस्नानवि-
षयत्वेनैव महेशठकुरादिनिबन्धकृद्भिर्व्याख्यातत्वात् । चैत्रशुक्ल-
प्रतिपददेवीपूजादौ पर्युतैव ग्राह्या तच्चाश्विनकृत्ये वक्ष्यते । चैत्रशुक्ला-
ष्टम्यां ब्रह्मपुत्रस्नानम् । तथा स्कान्दे—

चैत्रे मासि सिताष्टम्यां यो नरो नियतेन्द्रियः ।

स्नायाल्लौहित्यतोयेषु स याति ब्रह्मणः पदम् ॥

लौहित्यो ब्रह्मपुत्रः । तत्र सङ्कल्पः । ओमद्येत्यादि सर्वपापक्षय-
पूर्वकब्रह्मपदगमनकामो ब्रह्मपुत्रस्नानमहङ्कुरिष्य इति ।

ॐ ब्रह्मपुत्र ? महाभाग ? शन्तनोः कुलसम्भव ? ।

अमोघागर्भसम्भूत ? पापं लौहित्य ? मे हर ॥

इति पठित्वा स्नायात् । अत्राशोककलिकापानं, तन्मन्त्रो यथा—

‘त्वामशोककराभीष्टं मधुमाससमुद्भव !

(१) ‘दिवैवयोगः शस्तोऽर्थं न तु रात्रौ कदाचन’

इति भारतोक्त्या दिने एव चेच्चैत्रकृष्णत्रयोदशीशतभिषाशुभयोगशनिदिनानां योगे योगोऽयम् ।
रात्रौ योगसम्भवेऽपि न योगविषयतेति विज्ञेयम् ।

(२) शीतगौ वरुणदैवते यदि स्नानमाचरति वामलोचना ।

जन्म जन्म विधवाऽतिदुर्भगा स्यादभ्रुवं मुनिवरैरिति स्मृतम् ॥

इति वारुण्यादियोगभिन्नकालिकशतभिषानक्षत्रस्नानविषयपरम् ।

पिबामि शोकसन्तप्तो मामशोकं सदा कुरु ॥

इति तिथितत्त्वचिन्तामणौ ठक्कुराः । (१) तत्र सम्पूर्णचैत्रस्नाने—

चैत्रं तु सकलं मासं शुचिः प्रयतमानसः ।

लौहित्यतोये यः स्नायात्स कैवल्यमवाप्नुयात् ॥

ओमद्येत्यादि कैवल्यप्राप्तिकामश्चैत्रमासं व्याप्य ब्रह्मपुत्रस्नानमह-
ङ्कुरिष्य इति तत्र सङ्कल्पः ॥

अथ रामनवमी—चैत्रशुक्लनवम्यां रामपूजा, तद्व्रतं च ब्रह्मपुराणे—

कृत्वैव ब्रह्महत्यादिपापेभ्यो मुच्यते ध्रुवम् ।

वहुना किमिहोक्तेन मुक्तिस्तस्य करे स्थिता ॥

तस्य रामपूजाव्रतकर्तुः । अकरणे दोषमाह स्मृतिः—

यस्तु रामनवम्यां वै मोहाद्भुङ्क्ते नराधमः ।

कुम्भोपाकेषु घोरेषु पच्यते नात्र संशयः ॥

इयं च नवमी मध्याह्नव्यापिनी ग्राह्या, तत्र स्मृतिः—

चैत्रशुक्ला तु नवमी पुनर्वसुयुता यदि ।

सैव मध्याह्नयोगेन महापुण्यतमा भवेत् ॥

उभयदिने मध्याह्नयोगे परैव ग्राह्या । अष्टमीविद्धा सनक्षत्राऽपि
नोपोष्येति माधवः । गौडास्तु—

‘नवमी चाष्टमी विद्धा त्याज्या विष्णुपरायणैः’ इति वचनाद्वधव-
स्थापयन्ति । स्कान्दे—

जनकस्य महर्षेस्तु कूपः परमधार्मिकः ।

तत्र स्नात्वा च पोत्वा च पुनर्जन्म न विद्यते ॥ इति ।

अथ वैशाखकृत्यम् । ब्रह्मपुराणे—

एकमुक्त्वमथो नक्तमयाचितमतन्द्रितः ।

माधवे मासि यः कुर्याल्लभते सर्वमीप्सितम् ॥

स्कान्दे—प्रपा कार्या च वैशाखे (२) देवे देया गलन्तिका ।

(१) अगस्तिसंहिता । लिङ्गपुराणे—अशोककलिकापानफलमुक्तम्,

अशोककलिका हाष्टौ ये पिबन्ति पुनर्वसौ । चैत्रे मासि सिताश्रम्यां न ते शोकमवाप्नुयुः ॥

स्कान्देऽपि—मीने मयौ शुक्रपक्षे अशोकाख्या यथाऽष्टमी । पिबेदशोककलिकाः स्नायाल्लौहित्यवारिणि ॥

(२) कृपादिखननफलमुक्तं नन्दिपुराणे—

यो वापीमथवा कूर्प देशे तोयविवर्जिते । खानयेत् स दिवं याति बिन्दौ बिन्दौ शतं समाः ॥

तथाऽऽदित्यपुराणे—

सेतुबन्धरता ये च तीर्थशौचरताश्च ये । तद्भागकूपकर्तारो मुच्यन्ते तृषितो भवात् ॥

सेतुरत्र जलधारखहेतुभूतो बन्धः । तीर्थशौचं घट्टपरिष्कारः, इति द्वैतनिर्णये । गलन्तिका तु

तुलसीशिवलिङ्गयोरपरि शनैः शनैः शश्वज्जलपतनार्थं सकुशपुच्छमाधश्चिद्रथुकवयादि स्तम्भावा-
धारद्वारा यत्स्थाप्यते सा गलन्तिकोच्यते ॥ तथा च तत्रैव—

उपानद्भयजनं कृत्रं सूक्ष्मवासांसि चन्दनम् ॥
जलपात्राणि देयानि तथा पुष्पगृहाणि च ।
पात्रकाणि च चित्राणि द्वाक्षारम्भाफलान्यपि ॥
तिथितत्त्वे—ददाति यो हि मेषादौ सकृन्मुघटांश्चिदान् ।
पितृबुद्धिश्च विप्रेभ्यः सर्वपापैर्विमुच्यते ॥
तथा— वैशाखे यो घटं पूर्णं सभोज्यं च द्विजन्मने ।
ददाति सुरराजेन्द्र ! स याति परमाङ्गतिम् ॥
मेषादौ सकृद्वो देवा वारिपूर्णा च गर्गरी । इति ।

अथात्र त्याज्यानाह—

कांस्यम्मांसं मसुराञ्च चणकङ्कोद्रवन्तथा ।

शाकम्मधु पराञ्च च पुनर्भोजनमैथुने ॥

अत्र वारिपूर्णघटदानविधिः । ॐ वारिपूर्णघटाय नमः । ३ । कुशो-
परि ॐ ब्राह्मणाय नमः । ३ । घटं सिक्त्वा धोमद्येत्यादि मेषार्कसंक्रम-
णप्रयुक्तपुण्याहे पुण्यकाले वा अमुकगोत्रस्य श्रीअमुकशर्मणो मम स्वर्ग-
कामो मेषार्कं व्याप्य प्रत्यहं घटपरिमितजलं वरुणदैवतं यथानामगोत्राय
ब्राह्मणायाहं ददे । ततो दक्षिणां दत्त्वा पठेत् ।

एष धर्मघटो नित्यं ब्रह्मविष्णुशिवात्मकः ।

अस्य प्रसादात्सफला मम सन्तु मनोरथाः ॥ इति ॥

अथ अक्षयतृतीया । वैशाखशुक्लतृतीया अक्षयतृतीया, सा चतुर्थीयुक्ता
ग्राह्या, तथाहि पक्षधरोयतिथिचन्द्रिकायां गोभिलः—

‘वैशाखस्य तृतीयां तु पूर्वविद्धाङ्करोति यः ।

हव्यन्देवा न गृह्णन्ति कव्यञ्च पितरस्तथा’ ॥

ब्रह्मचैवते—रम्भाख्यां वर्जयित्वा तु तृतीयां द्विजसत्तम ? ।

अन्येषु सर्वकार्येषु गणयुक्ता प्रशस्यते ॥ इति ।

गणयुक्ता चतुर्थीयुक्ता, चतुर्थीयुताया अलाभे तु द्वितीयायुताऽपि ग्राह्या ।

योऽश्वत्थमूलमासिन्वेत्तोयेन बहुना सदा । कुर्यात्प्रदक्षिणां तं च सर्वदेवमयं ततः ॥

पितृदेवमनुष्याश्च तर्पयेत्सवरावरम् । योऽश्वत्थमर्चयेद्देवमुदकेन समन्ततः ॥

कुलानामशुतं तेन तारितं स्थान्न संशयः । कण्डूय पृष्ठतो गान्तु स्नात्वा पिप्पलतर्पणम् ।

कृत्वा गोविन्दसम्यक् न दुर्गतिमवाप्नुयुः ।

कृत्यचिन्तामणौ तु—

मसुरं निम्बपत्रं च योऽस्ति मेषगते रवौ । अपि रोषान्वितस्तस्य तत्तकः किं करिष्यति ॥

वैशाखस्य मलमासत्वे, मलमासे एव रविव्रतं कर्तव्यम् । शुद्धवैशाखशुक्लपक्षे वृषादित्यसंभवा-
त्तत्र दोषग्रन्थात् । ‘वृषादित्ये न कारयेत्’ इति । तथा च नवयवान्ननिमित्तकं पार्वण्यमपि वैशाखा-
धिकशुक्लपक्षे एव विधेयमिति सुश्लिष्टपरिशिष्टम् ।

एकादशी तृतीया च षष्ठी चैव त्रयोदशी ।

पूर्वविद्धाऽपि कर्तव्या यदि न स्यात् परेऽहनि ॥

इति ब्रह्मवर्तात् । इयं युगादिः, तत्र आद्धकरणे फलमाह मात्स्ये—

कृतं आद्धविधानेन मन्वादिषु युगादिषु ।

हायनादिद्विसाहस्रं पितॄणां तृप्तिदम्भवेत् ॥

अत्र आद्धं पूर्वाह्न एव कर्तव्यमिति शूलपाणिः । अयमेव मैथिल-
स्मार्तपक्ष इति ठक्कुराः । एतत्तृतीयामभिधाय ब्रह्मपुराणे—

तस्यां काथ्यो यवैयञ्चो यवैर्विष्णुं प्रपूजयेत् ।

यवान्दद्याद्द्विजातिभ्यः प्रयतः प्राशयेद्यवान् ॥

पूजादि विधायातिशयिताक्षयवदानजन्यफलप्राप्तिकामनया यवा-
न्दद्यात् । तद्वाक्यमेतत्फलानुसारेणोहं (करणायम्) । द्रव्यान्तरदानेऽपि
अक्षयफलप्राप्तिकामनया इत्यादिवाक्यम् । नारदीये—

वैशाखे शुक्लपक्षे तु तृतीयायान्तथैव च ।

गङ्गातोये नरः स्नात्वा मुच्यते सर्वकिल्बिषैः ॥

ओमद्येत्यादि सर्वकिल्बिषविमुक्तिकामो गङ्गायां स्नानमहं करिष्ये,
इति गङ्गास्नानसङ्कल्पः । कौशिकोस्नानप्रकरणे, रामायणे आदिकाण्डे—

वैशाखे मासि काकुस्थ ! तृतीया या भवेत्तिथिः ।

शुक्लपक्षे नरः स्नात्वा अश्वमेधफलं लभेत् ॥

कृत्तिका ऋक्षसंयुक्ता राका या कार्तिके भवेत् ।

कोकामुखे तु कौशिक्यां स्नात्वा स्वर्गं वसेन्नरः ।

ॐ अद्येत्यादि अश्वमेधफलप्राप्तिकामः कौशिक्यां स्नानमहङ्कुरिष्ये
इति तृतीयायां संकल्पः । वैशाखपूर्णिमामभिधाय विष्णुपुराणे—

कृष्णाजिनन्तिलान् कृष्णान्हिरण्यम्भुसर्पिषी ।

ददाति यस्तु विप्राय सर्वं तरति दुष्कृतम् ॥ इति ॥

अस्यां गङ्गास्नाने ओं अद्येत्यादि गङ्गास्नानजन्यफलसहस्रगुणाधि-
कफलप्राप्तिकामो गङ्गायां स्नानमहङ्कुरिष्ये ।

अथ ज्येष्ठकृत्यम् । ज्येष्ठामावास्यायां वटमूले सावित्रीपूजनम् । वटप्र-
दक्षिणं च स्त्रियः कुर्युः । इयममावस्या पूर्वयुतैव (१) प्राह्या । तथाहि

(१) तथा च तिथितत्त्वचिन्तामणौ म. म. महेश्वरकुराः—

भूतविद्धा न कर्तव्या श्रमावास्या च पूर्णिमा ।

वर्जयित्वा नरश्रेष्ठ ! सावित्रीव्रतमुत्तमम् ॥ इति ब्रह्मवैवर्ते ।

तथा—भूतविद्धा सिनीवाली न तु तत्र व्रतं वरेत् । वर्जयित्वा तु सावित्रीव्रतं च शिखिवाहन ! ॥

तथा च—प्रतिपत्पञ्चमी भूता सावित्री वटपूर्णिमा ।

नवमी दशमी चैव नोपोष्या परसंयुता ॥ इति ।

स्कान्दे—कृष्णाष्टमी चतुर्थी च सावित्री वटपैतृकी ।

शुक्ला त्रयोदशी रम्भा नोपोष्यास्स्युः परान्विताः ॥ इति ।

स्मृतिश्च-शिवा च शिवदुर्गा च दूर्वा चैव हुताशनो ।

गोपूजा च वटच्छाया कर्तव्या प्रथमे दिने ॥ इति ॥ (१)

अथ तिथीनां वेधविचारः । तत्र प्रातःकाले द्विमुहूर्तवेधः । 'द्विमुहूर्ताऽपि वेधः स्याद्यातिथिर्वृद्धिगामिनी' इति दक्षोक्तेः । सायंकाले त्रिमुहूर्तवेधः ।

पक्षद्वयेऽपि तिथयः तिथिपूर्वान्तथोत्तराम् ।

त्रिभर्मुहूर्तैर्विध्यन्ति सामान्योऽयं विधिः स्मृतः ॥

इति पैठीनसिधचनात् ।

यां तिथिं समनुप्राप्य यात्यस्तं पद्मिनीपतिः ।

सा तिथिस्तद्दिने प्रोक्ता त्रिमुहूर्तैव या भवेत् ॥

इति स्कान्दोक्तेश्च । इति तिथितत्त्वचिन्तामणौ टक्कुराः ।

ज्येष्ठशुक्लतृतीयायां पञ्चाग्निव्रतं राजमार्तण्डे—

भद्रे ! कुरु प्रयत्नेन रम्भाख्यं व्रतमुत्तमम् ।

ज्येष्ठशुक्लतृतीयायां स्नाता नियमतत्परा ॥

एतद्व्रतोद्यापनं पञ्चवर्षं समाचारः । इयमेव रम्भाख्या तृतीया सा च द्वितीयायुतैव कार्या, शुक्ला २ अत्र ३ ऋतु ४ भूतानि ५ षण् ६ मुन्यो ७ वर्सु = रन्ध्रयोः ८ । रुद्रेण ११ द्वादशी १२ शुक्ला चतुर्दश्या १४ऽथ

(१) अथ सोमवर्यमावास्याव्रतमुक्तं कृत्यशिरोमणिष्टतभारते

यथा—अमावस्या यदा पार्थ ? सोमवारसमन्विता ।

तस्यामश्वत्थमागत्य पूजयित्वा जनार्दनम् । अष्टोत्तरशतं कृत्वा तस्मिन् वृत्ते प्रदक्षिणम् ॥

तावत्संख्यानुपादाय रत्नधातुफलानि च । व्रतराजमिदं राजन् विष्णोः प्रीतिकरं परम् ॥

तथा च स्मृत्यन्तरे—

सोमवत्या अमायास्तु व्रतं कृत्वा सती भवेत् । पतिपुत्रधनैः पूर्णा जन्मजन्मनि निश्चितम् ॥

विधवा चेत्करोतीदं न पुनर्विधवा कश्चित् । तस्मात्त्रियया सुभगया कर्तव्यं खलु तद्व्रतम् ॥

अत्र मासनियमो नास्ति । यदा कदा सोमवारशुक्लाऽमा भवेत्तदैव सोमवतीयोगः । अयं दिना-
न्तर्गत एव कर्तव्यः । केवलसोमवारव्रतमपि शिवप्रीतिकरमुक्तं मत्स्यपुराणादौ—तद्दिवाऽभोजनपूर्व-
करात्रिभोजनरूपम् । तथाच स्कान्दे—

सोमवारे विशेषेण प्रदोषादिगुणैर्युते । केवलं वाऽपि ये कुर्युः सोमवारे शिवार्चनम् ॥

न तेषां विद्यते किञ्चिदिहामुत्र च दुर्लभम् । उपोषितः शुचिर्भूत्वा सोमवारे जितेन्द्रियः ॥

नैदिकैर्लौकिकैर्वापि विधिवत्पूजयेच्छिवम् । ब्रह्मचारी गृहस्थो वा कन्या वाऽपि समर्तुका ॥

विभर्तुका वा सम्पूज्य लभते वरमीप्सितम् ।

एतद्व्रतकथाऽपि तत्रैव वर्तते—ग्रन्थविस्तृतिमीत्याऽत्र न निवेशितेति ।

इदं विशेषतया श्रावणे मासि प्रशस्तमिति । शांतातपस्तु योगान्तरमाह—

अमा नै सोमवारेण रविवारेण सप्तमी । चतुर्थी भौमवारेण विषुवत्सदृशं फलम् ॥

अमावास्या भवेद्भारो यदा भूमिसुतस्य नै । जादवीज्जानमात्रेण गोसहस्रफलं लभेत् ॥

पूर्णिमा १५ ॥ प्रतिपदात्वमावस्या तिथ्योर्युग्मं महाफलम् । व्यस्तमेत-
न्महाघोरं हन्ति पुण्यं पुराकृतम्, इति निगमात् । रस्माख्यां वर्जयित्वा
तु तृतीयां द्विजससम् । । अन्येषु सर्वकार्येषु शणयुक्ता प्रशस्यते ॥ इति
ब्रह्मवैवर्त्तवचनाच्च ॥

अथ दशहरा । राजमार्त्तण्डे—

ज्येष्ठे मासि सिते पक्षे दशमी हस्तसंयुता ।

हरते दश पापानि तस्मादशहरा (१) स्मृता ॥

कुजहस्तयुतां दशमोमभिधाय तत्रैव 'पुण्यन्दद्यादपि दशगुणं वाजि-
मेधायुतस्येति, एतदशमोमभिधाय स्कान्दे—

यां काञ्चित्सरितं प्राप्य दद्यादध्वरितलोदकम् ।

मुच्यते दशभिः पापैः स महापातकोपमैः ॥

दद्यादिति पितृभ्यः । इत्यादि योगाधिक्ये फलाधिक्याद्यत्रैव योग-
वाङ्मयं तत्रैवेयं ग्राह्या, ज्येष्ठे मलमासे सत्यपि दशहराप्रशंसा न तु
शुद्धसमय एवेति नियमो निबन्धमात्रे, तथा 'दशहराः शुभोत्कर्षाश्चतु-
र्व्वपि युगादिषु, इति श्रुत्यश्रृङ्गः । इति तिथितत्त्वचिन्तामणौ महेशठक्कु-
रलिखनम् । दशपापान्याह राजमार्त्तण्डे—

पारुष्यमनृतञ्चैव पैशुन्यं चापि सर्वतः ।

असम्बद्धप्रलापश्च वाङ्मयं स्याच्चतुर्विधम् ॥

अदत्तानामुपादानं हिंसा चैवाविधानतः ।

परदारोपसेवा च कायिकं त्रिविधं मतम् ॥

परद्रव्येष्वभिधानं मनसाऽतिष्ठचिन्तनम् ।

चित्ताभिनिवेशश्च मानसन्निविधं स्मृतम् ॥

अस्यां गङ्गास्ताने सङ्कल्पः 'ॐ अद्येत्यादि दशविधपापक्षयकामो गङ्गायां
स्नानमहङ्करिष्ये इति । अस्यामेव सेतुबन्धे रामेश्वरदर्शनम् । अस्यां
स्थापितत्वात् । तथाहि—

दशयोगे सेतुमध्ये लिङ्गरूपधरं हरम् ।

रामो वै स्थापयामास शिवलिङ्गमनुत्तमम् ॥

अथाषाढकृत्यम् । मैथिलस्मार्त्तमते एकादश्यामेव हरिशयनम् । दक्षि-
णात्यमते द्वादश्याम् । गौड़मते चोभयमिति बोध्यम् ।

(१) स्कान्दे सेतुबन्धमाहात्म्ये—

ज्येष्ठमासे सिते पक्षे दशमी बुधहस्तयोः । गरानन्दे व्यतीपाते कन्याचन्द्रे वृषे रवौ ॥

दशयोगे सेतुमध्ये लिङ्गरूपधरं हरम् । रामो वै स्थापयामास शिवलिङ्गमनुत्तमम् ॥

अत्र वृषे रवावित्यनेन ज्येष्ठस्य मलमासे तत्रैव वृषादित्यसम्भवान्बुधज्येष्ठशुक्लदशम्यां मिथुना-
दित्यनिश्चयान्मलमासशुक्लदशम्यामेव दशहरेति ।

तथा भारते—

आषाढे तु सिते पक्षे एकादश्यामुपोषितः ।

चातुर्मास्यव्रतङ्कुर्याद्यत्किंचिदखिलो नरः ॥

नित्यमेतद्व्रतम् । देवादकरणे कार्तिकमात्रेऽपि कर्त्तव्यम् । तथाहि

भारते—

वार्षिक्याञ्चतुरो मासान्वाहयेत्केनचिन्नरः ।

व्रतेन नो चेदाप्नोति किल्बिषं वत्सरोद्भवम् ॥

असम्भवे तुलाकैऽपि कर्त्तव्यं तत्प्रयत्नतः ।

आषाढशुक्लपक्षे रविवारे पुलिकमूलबन्धनमुक्तम् ।

ज्योतिःसारे—

शुचिसितदिनकरवारे करमूले बद्धपुलिकमूलस्य ।

(१) नागारेरिव नागाः प्रयान्ति किल दूरतस्तस्य ॥

तन्मन्त्रोऽप्ययमेव । बृहद्वशिष्ठः—

अकृत्वा पुलिकैर्बन्धं प्रायश्चित्तीयते नरः ।

चातुर्मास्ये व्यतीते तु मुक्तिस्तस्य कराद्भवेत् ॥

अथ श्रावणकृत्यम् । राजमातर्ण्डे—

सिंहकर्कटयोर्मध्ये सर्वा नद्यो रजस्वलाः ।

तासु स्नानञ्च कुर्वीत वर्जयित्वा समुद्रगाः ॥

सिंहो भाद्रः । कर्कटः—श्रावणमासः । मासश्चात्र सौरो ग्राह्यः । द्वैत-

परिशिष्टं तथैवाभिधानात् । नद्यश्चाष्टसहस्रधनुःप्रमाणं यासां ताः ।

तन्यूनं गर्तः ।

(१) तथाचोक्तं शब्दकल्पद्रुमे

अर्कस्य दुग्धेन शिरीषबीजं त्रिभोवितं पिप्पलीचूर्णमिश्रम् ।

पषोगदाहन्ति विषाणि कीटभुजङ्गलूतोन्दुरुवृश्चिकानाम् ॥

तूलद्रुपत्रस्य रसं सार्धदितोलसम्मितम् । पायवेत्तद्रसैर्लेपस्तत्पत्रैः सेकबन्धनम् ॥

रम्भास्तम्भरसं पीत्वा सर्पदष्टः सुखी भवेत् ॥

मात्स्ये—पन्नगान् ये न हिंसन्ति तान्न हिंसन्ति पन्नगाः ।

येषु नक्षत्रेषु सर्पेण दष्टो न जीवति तान्याह वशिष्ठः—

महाविशालाऽनलसार्पयाम्यनैऋत्यरौद्रेषु च सर्पदष्टः ।

सुरक्षितो विष्णुरथेन सोऽपि प्राप्नोति कालस्य मुखं मनुष्यः ॥

अत्र विष्णुरथेन गच्छेन 'नागान्तको विष्णुरथः सुपर्णः पन्नगाशनः' इत्यमरः ॥

स्मृतिः—आर्द्रायाः प्रथमे पादे क्षीरमश्नाति यो नरः । अपि रोषयुतस्तस्य तन्नकः किं करिष्यति ॥

क्षीरमत्र पायसं परमान्नम् । अथार्द्राप्रथमचरणं यावदम्बुवाचीत्युच्यते—तत्र नवोदकश्राद्धं न

करणीयमिति—रघुनन्दनीयाष्टाविंशतितत्त्वैलिखितम् । तत्र साधारणतया श्राद्धवर्ज्यतिथिदिन-
क्षत्राणि त्याज्यानि ।

शातातपः—नवोदके नवान्ने च गृहप्रच्छादने तथा ॥ पितरः स्पृहयन्त्यन्तमष्टकासु मघासु च ॥

तथाहि—धनुः सहस्राण्यष्टौ च गतिर्यासां न विद्यते ।

न ता नदीशब्दवाच्या गतीस्ते परिकीर्तिताः ॥

चतुर्हस्तदण्डो धनुः । तथाहि विष्णुधर्मोत्तरे—‘द्वादशांगुलिकः शंकु-
स्तद्वद्वयं तु शयः स्मृतः । तच्चतुष्कन्धनुः प्रोक्तं क्रोशो धनुःसहस्रिक,-
इति । शयो हस्तः । समुद्रगाः साक्षात्प्रत्यभिज्ञायमानसमुद्रगामिन्यः,
तासु गङ्गा महानदी, तापी, कृष्णा, वेणी, गोदावरी, तुङ्गभद्रा, ताप्रपर्णी,
कावेरी, रेवा, सिन्धुगोमतीत्येकादशाहुस्त एव शिष्टाः ।

तपनस्य सुता गङ्गा गोमती च सरिद्धरा ।

रजसा च न दुष्यन्ति ये चान्ये नदसंज्ञकाः ॥

तपनस्य सुता यमुना, कालविशेषे रजोयोगेऽपि स्नाने दोषाभाव-
माह देवलः—

उपाकर्मणिचोत्सर्गे प्रेतस्नाने तथैव च ।

चन्द्रसूर्यग्रहे चैव रजोदोषो न विद्यते ॥

उपाकर्म यज्ञोपवीतसंस्कारविशेषः । स च दक्षिणदेशे प्रसिद्धः ।
नदीतीरवासिनान्तु रजोयोगेऽपि सर्वदा नदीस्नाने दोषाभावमाह
निगमः—‘न दुष्येत्तीरवासिनाम्’ इति ।

व्याघ्रपादोऽपि—

अभावे कूपवापीनामन्येनापि समुद्भूते ।

रजोदृष्टेऽपि पयसि ग्राम्यभोगो न दुष्यति ॥ इति ।

अन्येनेति कुम्भादिनेति स्मार्ताः ।

श्रावणशुक्लतृतीयायां (१) मधुश्रावणीव्रतम् ।

‘तृतीया नभसः शुक्ला मधुश्रावणिका स्मृता’ ॥

इति ठक्कुरधृतवचनात् । इदञ्च परयुतायामेव कार्यमिति दिवो-
दासः । स्मृतिश्च—

आद्या मधुश्रावणिका कज्जली हरितालिका ।

चतुर्थीमिश्रिता स्त्रीभिर्दिवानक्ते विधीयते ॥ इति ।

(१) अत्र श्रावणकृष्णद्वितीयायामशूल्यशयनव्रतमुच्यते । न शूल्यं शयनं पर्यङ्को भवति
येनाचरितेन तत्सा तु विद्या चेत्प्रतिपद्यतेव आद्या । तथाचाह संवतः—

कृष्णाष्टमी बृहत्तल्पा सावित्री वटपैतुकी ।

कामवयोदशी रम्भा उपोष्याः पूर्वसंयुताः । बृहत्तल्पा अशूल्यशयनद्वितीया । एवमेव म० म०
वाचस्पतिमिश्रकृततिथिनिर्णये । अत्र विष्णोः प्रार्थनायां पुरुषकर्तृकप्रतीत्या स्त्रीरहितपुरुषकर्तृक-
मिदं व्रतमवगम्यते । तथाचोक्तं मत्स्यपुराणे—

यथा न लक्ष्म्या शयनं तव शूल्यं जनाह्ननं ।

शय्या ममाप्यशल्याऽस्तु कृष्ण ! जन्मनि जन्मनि ॥ इत्यादि

साहचर्यात् स्त्रियाऽपि क्रियते । इति ।

‘रम्भाख्यां वर्जयित्वा तु तृतीये’ त्यादिवचनैः चतुर्थीयुतेयं कार्या ॥
अथ गणेशचतुर्थीनिर्णयः । श्रावणशुक्लचतुर्थी गणेशचतुर्थी सा च पूर्व-
विद्धा ग्राह्या । तथाहि—

तृतीयासंयुता या तु सा चतुर्थी फलप्रदा ।

कर्तव्या व्रतिभिस्तात ! गणनाथसुतोषिणी ॥ इति ।

गणनाथं सुतरां तोषयतीति गणेश्वरव्रते तृतीयासुता चतुर्थी विधेया ।
अन्यदेवताव्रते हि ‘गणनाथसुतोषिणी’ त्यसङ्गतं स्यात् । तस्माद्विनाय-
कव्रते चतुर्थी तृतीयायुतैवोपोष्या, वत्सपूजाधेनुपूजयोः पृथगुपादा-
नादिति तिथिचन्द्रिकायां पक्षधरमिश्राः । बृहस्पतिः ‘चतुर्थीगणनाथस्य
मातृविद्धा प्रशस्यते’ इति । एतच्चोभयदिने मध्याह्नव्याप्तौ उत्तरदिन-
मात्रे, मध्याह्नव्याप्तौ तु उत्तरदिन एव ‘मध्याह्नव्यापिनी चेत् स्यात्
परतश्च परेऽहनि’ इति बृहस्पतेः ॥

अथ नागपञ्चमी । श्रावणशुक्लपञ्चमी नागपूजादौ षष्ठीयुता । अन्य-
पञ्चम्यस्तु चतुर्थीयुताः कार्याः । तथाहि चमत्कारचिन्तामणौ स्मृतिः—

पञ्चमीनागपूजायां कार्या षष्ठीसमन्विता ।

तस्यान्तु लुपिता नागा इतरासु चतुर्थिका ॥ इति ।

इतरासु एतद्भिन्नपञ्चमीषु चतुर्थिकेतियोगः प्रशस्त इति शेषः ।
स्मृतिः—श्रावणे पञ्चमी शुक्ला सम्प्रोक्ता नागपञ्चमी ।

तां परित्यज्य पञ्चम्यश्चतुर्थीसहिताः स्मृताः ॥ इति ।

इयञ्च शुक्ला पञ्चमी (१) माण्डरब्राह्मणमात्रपूज्या । शूद्रैरपि पूज्या ।
कृष्णा तु पञ्चमी सदसन्मान्याऽतिप्रशस्तेति सर्वस्मातराद्धान्त इति
तिथितत्वचिन्तामणौ महेशठक्कुराः ॥

अथ रक्षावन्धनम् । श्रावणपूर्णिमायां भद्राशुल्यायां (२) रक्षार्थं रक्षिका-
वन्धनम् । भद्रायां तन्निषेधमाह स्मृतिः—

भद्रायां द्वे न कर्तव्ये श्रावणी फाल्गुनी तथा ।

श्रावणी नृपतिं हन्ति ग्रामं हन्ति च फाल्गुनी ॥ इति ।

(१) तथाचोक्तं तिथितत्वचिन्तामणौ—

श्रावणे मासि पञ्चम्यां शुक्लपक्षे नराधिप ! । द्वारस्योभयतो लेख्या गोमयेन विषोत्वयाः ॥
पूजयेद्विधिवद्दीर दधिदूर्वाङ्कुरैः कुशैः । गन्धपुष्पोपहारैश्च ब्राह्मणानाञ्च तर्पणैः ॥

ये तस्यां पूजयन्तीह नागान्भक्तिपुरःसराः । न तेषां सर्पतो वीर ! भयं भवति कुत्रचित् ॥

(२) तद्दिने चन्द्रग्रहणे सति भद्रारहितसमये रक्षिका बन्धनीया ग्रहणस्य बाधकत्वाभात् ।

तथोक्तं निर्णयसिन्धौ—

नित्ये नैमित्तिके जप्ये होमे यज्ञक्रियासु च । उपाकर्मणि चोत्सर्गे ग्रहदोषो न विधत्ते ॥

अत्र ग्रहदोषो ग्रहणदोषः ।

इयं तु पूर्वविद्धा ग्राह्या—

श्रावणो दौर्गन्धर्मी दूर्वा चैव हुताशिनो ।

पूर्वविद्धा तु कर्तव्या शिवरात्रिर्बलेर्दिनम् ॥ इति बृहद्यमवचनात् ।

अथ भाद्रकृत्यम् । भाद्रकृष्णचतुर्थ्यां बहुलापूजा । सा च तृतीयायुता ग्राह्या, पर्युक्ताया दोषश्रवणात् । तथाहि दिवोदासः—गौरी चतुर्थी वट-
धेनुपूजा दुर्गाचर्नं दुर्भरहोलिका च । गोवत्सपूजा शिवरात्रिरेताः परा
विनिघ्नन्ति नृपं सराज्यम् ॥ इति ।

अथ बहुलापूजासङ्कल्पः । ओमद्येत्यादि सर्वपापक्षयपूर्वकधनधान्यसु-
तान्वितगोसमृद्धिपूर्वकदिव्यविमानारोहणगोलोकप्राप्तिकामोऽद्यादि या-
वज्जीवम्प्रतिभाद्रकृष्णचतुर्थ्यांस्वहुलापूजनत्रयाचरणमहङ्करिष्ये । इति
प्रथमारम्भे सङ्कल्पः । (पूजा) तत्र पञ्चदेवता विष्णुगौरीकुलदेवतारो-
हितपर्वतचन्द्रसेनसोमिलगोपकामरूपिव्याघ्रसवत्सबहुला एतेषां पूजां
कृत्वा कथां श्रुत्वा गोप्राप्तं दत्त्वा आचाराद्यवाज्रभक्षणं कुर्यादिति ॥

अथ भाद्रे गोप्रसवे दोषमाह । नारदः—

भानौ सिहगते चैव यस्य गौस्सम्प्रसूयते ।

मरणन्तस्य निर्दिष्टं षड्भिर्मासैर्न संशयः ॥

तत्र शान्तिम्प्रवक्ष्यामि येन सम्पद्यते शुभम् ।

प्रसूतां तत्क्षणादेव तां गां विप्राय दापयेत् ॥

ततो होमम्प्रकुर्वीत घृताक्तै राजसर्षपैः ।

आहुतीनां घृताक्तानामयुतं जुहुयात्ततः ॥

सोपवासः प्रयत्नेन दद्याद्विप्राय दक्षिणाम् ।

वस्त्रयुग्मं यवं चैव समवर्णीं प्रदापयेत् ॥

इष्टदेवतमन्त्रेण ततः शान्तिर्भवेद्द्विज ॥

तथा-सिंह(१)राशौ गते सूर्ये गोप्रसूतिर्यदा भवेत् ।

पौषे च महिषां सुते दिवैवाश्चतरी तथा ॥

तदाऽनिष्टम्भवेत्किञ्चित्छ्रान्तौ शान्तिकं चरेत् ॥

अस्य 'वामेति' सूक्तेन 'तद्विष्णो' रिति मन्त्रतः ।

जुहुयाच्च तिलाज्येन शतमष्टोत्तराधिकम् ॥

मृत्युञ्जयविधानेन जुहुयाच्च तथाऽयुतम् १०००० ।

(१) अनेन कर्ककन्याऽर्कयुक्ते भाद्रे न दोषः ।

तथा च—जङ्गमे स्थावरं जातं स्थावरे वाऽथ जङ्गमम् ।

तस्मिन् योनिविपर्यासे परचक्रागमो भवेत् ॥ त्यागो विवासो दानं वा कृत्वाऽप्याशु शुभं लभेत् ॥

तथा च—बहुवा हास्तनी गौर्वा यदि युग्मं प्रसूयते ।

विजात्यं निकृतं वाऽपि षड्भिर्मासैः श्रियेत वा । विधानेषु च गच्छन्ति मैथुने देशनाशनम् ॥

श्रीसूक्तेन तथा स्नायाच्छान्तिसूक्तेन वा पुनः ॥
 मध्यरात्रे निशीथे वा यदा गौः क्रन्दते सदा ॥
 ग्रामे वा स्वगृहे वाऽपि शान्तिकं पूर्ववद्दिशेत् ॥
 गार्ग्यपरिशिष्टे—भावे बुधे च महिषी श्रावणे वडवा दिवा ।
 सिंहे गावः प्रसूयन्ते स्वामिनो मृत्युदायकाः ॥
 तत्रापि शान्तिः कार्या ।

अथ भाद्रकृष्णाष्टम्यां कृष्णजन्माह—

तिथितत्त्वचिन्तामणौ—

चैत्रे तु शुक्लपञ्चम्यां भगवान्मीनरूपधृक् ।
 ज्येष्ठशुक्ले तु द्वादश्यां कूर्मरूपधरो हरिः ॥
 चैत्रकृष्णनवम्यान्तु हरिर्वाराहरूपधृक् ।
 नरसिंहश्चतुर्दश्यां वैशाखे शुक्लपक्षके ॥
 मासि भाद्रपदे शुक्लद्वादश्यां वामनो हरिः ।
 राधे कृष्णतृतीयायां रामो भार्गवरूपधृक् ॥
 चैत्रशुक्लनवम्यान्तु रामो दशरथात्मजः ।
 नभस्ये तु द्वितीयायां बलभद्रोऽभवद्धरिः ॥
 श्रावणे बहुलेऽष्टम्यां कृष्णोऽभूल्लोकरक्षकः ।
 ज्येष्ठशुक्लद्वितीयायां बौद्धः कल्की भविष्यति ॥

श्रावणोऽत्र शुक्लादिश्चान्द्रमासः, तेन कृष्णादिरोत्या भाद्रपद इति ।

अथ भाद्रकृष्णाष्टम्यां कृष्णस्य पूजनं व्रतं च स्त्रीपुंसासामन्याधि-
 कारमिति समयप्रदोषः । एतच्चनित्यम् ।

अकुर्वन्निरयं याति यावदिन्द्राश्चतुर्दश । इति ।
 नरो वा यदि वा नारी कृष्णजन्माष्टमीव्रतम् ।
 न करोति तदा घोरा व्याली भवति कानने ॥

इति च भविष्यपुराणवचनाभ्यामकरणे दोषश्रवणात् । नित्यतया चात्र
 सङ्कल्पो नास्तीति व्रतपद्धतिः । वस्तुतस्तु—‘अकुर्वन्निरयम्’ इत्यादि
 ‘यथेष्टं फलमाप्नुयात्’ इतिवचनाभ्यान्नित्यकाम्यमिदमिति कृत्यमहार्णवः ।
 इयमष्टमी चन्द्रोदयव्यापिनो यदा तदा जयन्तो व्रतम्, उभयदिने चन्द्रो-
 दयव्यापित्वे तूत्तरदिने ।

तथाहि—अग्निपुराणे—

वर्ज्जनोया प्रयत्नेन सप्ताया संयुताऽष्टमी ।
 सञ्चक्षाऽपि न कर्त्तव्या सप्तम्या संयुता यदि ॥

पद्मपुराणे—

पञ्चगव्यं यथा शुद्धं न ग्राह्यं मद्यदूषितम् ।

रविविद्धा (१) तथा त्याज्या रोहिण्याऽपि युताऽष्टमी ॥ इति ।
यद्युत्तरदिने चन्द्रोदयव्यापिनी नाष्टमी तदा सप्तमीसंयुता ग्राह्या ।
तदुक्तं विष्णुपुराणे—

कार्या विद्धाऽपि सप्तम्या रोहिणीसंयुताऽष्टमी ।

जयन्ती शिवरात्रिश्च कार्ये भद्राजयान्विते ॥

कृतोपवासस्तिथ्यन्ते तत्र कुर्यात् पारणम् । इति ।

यदा चोदये किञ्चिन्मात्रमष्टमी तदुपरि सकला नवमी, तदा
जयन्ती व्रतेऽष्टमी स्वल्पाऽप्युपोग्या ।

तदुक्तं पञ्चपुराणे—

उदये चाष्टमी किञ्चिन्नवमी सकला यदि ।

भवेदुदयेन संयुक्ता प्राजापत्यक्षंसंयुता ॥

अपि वर्षशतेनापि लभ्यते वा न वा विभो ? ।

इति तिथिचन्द्रिकायां पक्षधरमिश्रलिखनम् ॥

पूर्वविद्धाऽष्टमी या तु उदये नवमी दिने ।

मुहूर्त्तमपि संयुक्ता सम्पूर्णा साऽष्टमी भवेत् ॥

कला काष्ठा मुहूर्त्ताऽपि यदा कृष्णाष्टमी तिथिः ।

नवम्यां सैव ग्राह्या स्यात्सप्तमीसंयुता नहि ॥

इति पञ्चपुराणाभिधानात् । एवमेव म० म० वाचस्पतिमिश्रद्वैतनि-
र्णये, रुद्रधरवर्षकृत्ये । गौडदाक्षिणात्यग्रन्थमात्रे बहुव्यवस्था बोध्येति
शिवम् । तिथितत्त्वचिन्तामणौ महेशठक्कुरलिखनाज्ञवमीयुक्तायामेवाष्ट-
म्याल्लयन्तीव्रतम् ॥

अथ महालक्ष्मीपूजनादि-विधिः ।

एतदष्टमीमारभ्याखिलकृष्णाष्टमीं यावत्प्रत्यहं महालक्ष्मीपूजाव्रतं
कथाश्रवणं च षोडशवर्षपर्यन्तम् ।

(२) अथ कुशोत्पादनम् । भाद्रमावास्यायां कुशोत्पादनमाह मरीचिः—

मासे नभस्यमावास्या तस्यां दर्भश्च यो मतः ।

(१) रविविद्धा रविदैवततिथ्या सप्तम्या विद्धेत्यर्थः ।

(२) भाद्रोयामावास्यादधृताः कुशाः वर्षपर्यन्तं कर्मयोग्याः इति मूल प्रवोक्तम् । अन्यामा-
वास्यादधृताः कुशाः एकमासपर्यन्तं कर्मयोग्याः ।

तथा चोक्तं पृथ्वीचन्द्रोदये यमः—

मासि मास्युदधृता दर्भा मासि मास्येव चोदिताः ॥

तथा षट्त्रिंशन्मते चास्ति—

मासेन स्यादमावास्या दर्भीं ग्राह्यो नवः स्मृतः ।

तथा यस्मिन् कस्मिन्दिने उदधृतास्तद्दिनमात्रकर्मयोग्या इति पुरोलिखितहारीतवचनबोधितदै-
निककृत्यत्वादिति ।

अथातयामास्ते दर्भा विनियोज्याः पुनः पुनः ॥ इति ।
नमसि श्रावणे । अत्रापि शुक्लादिश्चान्द्रमासः । तेन श्रावणी पूर्णिमो-
त्तरामावास्यायां कुशोत्पाटनमायाति । कुशोत्पाटनमन्त्रस्तु—

कुशाग्रे वसते रुद्रः कुशमध्ये तु केशवः ।

कुशमूले वसेद्ब्रह्मा कुशान्मे देहि मेदिनि ! ॥ इति ।

कुशप्रतिनिधीनाह स्नानसूत्रभाष्ये—

कुशाः काशमया दूर्वा उशोराश्व सकुन्दराः । इति कुशाः कुशका-
र्यकारिण इति संख्यापरिमाणम् । निषिद्धकुशानाह लघुहारोतः—

चित्तिदर्भाः पथिदर्भा ये दर्भा यज्ञभूमिषु ।

स्तरणासनपिण्डेषु षट् कुशान् परिवर्जयेत् ॥

पिण्डार्थं ये स्तृता दर्भा यैः कृतं पितृतर्पणम् ।

मूत्रोच्छिष्टे धृता ये च तेषां त्यागो विधीयते ॥ इति ।

अथ हरितालिका । भाद्रशुक्लतृतीया हरितालिका ।

तथाहि दिवोदासीये—

भाद्रस्य कज्जली कृष्णा शुक्ला च हरितालिका ।

सा च पर्युता ग्राह्या तथाहि माधवः—

मुहूर्त्तमात्रसत्वेऽपि दिने गौरीव्रतम्परे ।

शुद्धाधिकायामप्येवं गणयोगप्रशंसनात् ॥

स्कान्दे—

कला काष्ठा मुहूर्त्ताऽपि द्वितीया यदि दृश्यते ।

सा तृतीया न कर्त्तव्या कर्त्तव्या गणसंयुता ॥ इति ।

ब्रह्मवैवर्तेऽपि—‘रम्भाख्यां वर्जयित्वा तु तृतीयामि’त्यादि ।

पुराणसमुच्चयेऽपि—द्वितीयाशेषसंयुक्तां या करोति विमोहिता ।

सावैधव्यमवाप्नोति प्रवदन्ति मनोषिणः ॥ इति ।

संयुक्तामिति तृतीयामिति शेषः । अत्र पार्वतीशिवयोः पूजा ॥

अथ चतुर्थ्यां चन्द्रदर्शने दोषमाह—

मार्कण्डेयः (१) सिंहादित्ये शुक्लपक्षे चतुर्थ्यां चन्द्रदर्शनम् ।

अथ कुशोत्पाटनेऽन्यस्मृतिलिखितमन्त्रः—

ॐ विरञ्जिना सहोत्पन्न ! परमेष्ठिनिसर्गज ! । नुद सर्वाणि पापानि दर्भ ! स्वस्तिकरो भव ॥

अन्यद्वारा शुद्धद्वारा च कुशग्रहणमनुचितमुक्तं हारीतेन—

समित्पुष्पकुशादीनि ब्राह्मणः स्वयमाहरेत् । शुद्धातीतैः क्रयव्रीतैः कर्म कुर्वन् पतत्यथः ॥

सधवायाः कुशस्पर्शे दोष उक्तो ब्राह्मणसर्गस्थे—

न सृष्टोत्तिलदर्भीश्च सधवा तु कथञ्चन ॥

(१) सिंहादित्य इत्यनेन सौरभाद्रशुक्लचतुर्थ्यां चन्द्रदर्शनं दूषितम् । यदा भाद्रपदोऽविमास-
स्तदा सिंहादित्यस्य मलमासे गतत्वाच्छुद्धभाद्रपदशुक्ले चतुर्थ्यां चन्द्रदर्शननिषेधस्तथाचोक्तं पराशरेण

मिथ्याभिशापकुर्वते तस्मात्पश्येन्न तं तदा ।

तदेति चतुर्थ्यां न तच्चन्द्रं पश्येदित्यर्थः । तेन तत्रोदितस्य पञ्चम्यां दर्शने न दोष इति तात्पर्यम् । अत्र चतुर्थ्यामेव दर्शननिषेधस्तस्यामेव चन्द्रपूजनं दर्शनं च व्यवहारसिद्धमतो दोषशान्त्यर्थः (१) 'सिंहः प्रसेनमवधीत्' इत्यादि धात्रेयिकावाक्यं प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा पठेत् ।

'पठेद्धात्रेयिकावाक्यं प्राङ्मुखो वाऽप्युदङ्मुखः' । इति (आर्ष)-वचनात् ।

प्रदोषव्यापिनीयं ग्राह्या उभयदिने प्रदोषव्याप्तौ पञ्चमी युक्ता (२) 'युग्माग्निः क्रतुभूतानी'त्यादि निगमात् ।

अथ भाद्रशुक्लषष्ठी सूर्यषष्ठी सा च सर्वमते स्कन्दव्रतातिरिक्ता परयुता ग्राह्या, युग्मात् ।

'नागविद्धा न कर्तव्या षष्ठी चैव कदाचन' इति स्कान्दाच्च । अत्रैव राधाव्रतं तच्च सप्तमीयोगेन कार्यम् ।

अथ भाद्रशुक्लष्टमी-दूर्वाख्या । सा च पूर्वयुता ग्राह्या, तथाह बृहद्यमः-

आवणी दुर्गनवमी दूर्वा चैव हुताशिनी ।

पूर्वविद्धा तु कर्तव्या शिवरात्रिर्वलेर्दिनम् ॥ इति ।

अथ भाद्रशुक्लचतुर्दस्यामनन्तव्रतम् । सा च त्रिमुहूर्ताऽप्यौदयिकी-ग्राह्येति माधवाचार्यः । तथाहि-

कन्यादित्ये चतुर्थ्यान्तु शुक्ले चन्द्रस्य दर्शनम् । मिथ्याभिदूषणं कुर्वीतस्मात्पश्येन्न तं तदा ॥

इति तिथितत्त्वचिन्तामणौ द्रष्टव्यम् ।

अत्र-

(१) सिंहः प्रसेनमवधीत्सिंहो जाम्बवता इतः । सुकुमारक ! मा रोदीस्तव ह्येष स्यमन्तकः ॥

इति मन्त्रेण फलपुष्पपोलिकापकान्नपूरितव्रतपात्रं समर्पयेत् । ततो नमो-

दधिपशुकुतुषारामं क्षीरोदार्षवसम्भवम् । नमामि शशिनं भक्त्या शम्भोर्मुकुटभूषणम् ॥

इति मन्त्रेण दधिपात्रं समर्पयेत् ।

ततोऽन्ते- 'रूपं देहि यशो देहि भाग्यं भगवन् ? प्रदेहि मे ।

पुत्रान्देहि धनं देहि सर्वान् कामान् प्रदेहि मे ॥

इत्यनेन वरं प्रार्थयेत् ।

(२) तिथियुग्मप्रतिपादकवचनस्यार्थः-

द्वितीयातृतीययोः । चतुर्थीपञ्चम्योः । षष्ठीसप्तम्योः । अष्टमीनवम्योः । एकादशीद्वादशयोः ।

चतुर्दशीपौर्णमास्योः । प्रदिपदशैर्गोर्मेलेनम् । अर्थाद्वितीयाव्रतव्रतभयदिने द्वितीयायां सत्यां तृती-

यायुक्तायां कर्तव्यम् । तथा तृतीयाव्रतं तु द्वितीयायुक्तायां तृतीयायां कर्तव्यम् । यत्र च विशेष-

वचनं न युग्मस्त्वबाधकं, तत्र तत्र नियमेन युग्मादरः । विशेषवचनस्य बाधकत्वे न युग्मादरः ।

यथा हरितालिकातृतीयानिर्णये ।

'कला काष्ठा मूढर्त्ताऽपि द्वितीया यदि दृश्यते । सा तृतीया न कर्तव्या कर्तव्या गणसंयुता' ।

इति स्कन्दपुराणवचनात् ।

“उदये त्रिमुहूर्ताऽपि ग्राह्याऽनन्तव्रते तिथिः” इति घटिकामात्राऽप्या-
दयिकीग्राह्या, इति निर्णयामृतः । तथा —

“पौर्णमास्या समायोगाद्ब्रतं चानन्तकं चरेत्” इति भविष्ये ।

द्वयहेऽप्यौदयिकत्वे पूर्णत्वात्पूर्वविद्धा ग्राह्येति स्मार्त्ताः(१) ।

(२) अथ भाद्रशेषदिनत्रयेऽगस्त्यर्घदानम् । तत्र प्रमाणम् ब्रह्मवैवर्त्ते—

अप्राप्ते भास्करे कन्यां शेषभूतैस्त्रिभिर्दिनैः ।

अर्घन्दधुरगस्त्याय गौडदेशनिवासिनः ॥

नारसिंहे-शङ्खेतोयं विनिःक्षिप्य सितपुष्पाक्षतैर्युतम् ।

मन्त्रेणानेन वै दद्यादक्षिणाभिमुखः स्थितः ॥

अनेन ‘शंखं पुष्पं फलं तोयम्’ इत्यादि मन्त्रेण । अत्र दिनत्रये
मन्त्रत्रयं यथा—

कुम्भयोनिसमुत्पन्न ! मुनीनां मुनिसत्तम ! ।

उदयं ते लङ्काद्वारेऽर्घ्योऽयम्प्रतिगृह्यताम् ॥ १ ॥

(१) भविष्ये—तथा भाद्रपदस्यान्ते चतुर्दश्यां द्विजोत्तम ? ।

पूर्णिमायाः समायोगे व्रतं चानन्तकं चरेत् ।

तथा स्कान्दे—मुहूर्त्तमपि चेद्भाद्रे पूर्णिमायां चतुर्दशी ।

सम्पूर्णां तां विजानीयात्पूजयेद्विष्णुमव्ययम् ॥

इति तिथिचन्द्रिकायां पक्षधरमिश्राः लिलिखुः ।

तथा च तत्रच—अनन्तस्य व्रते राजन् ? घटिकैका चतुर्दशी ।

उदये घटिकाऽर्घ्यं वा सैव ग्राह्या महाफला ॥

तथा च दिवोदासः—चतुर्दश्युदये किञ्चित्पूर्णिमा सकला यदि ।

तत्र कुर्यादनन्तस्य महाविष्णोः प्रपूजनम् ॥

स्मृतिः—व्रतोपवासनियमे घटिकैका यदा भवेत् ।

सा तिथिस्तद्दिने पूज्या विपरीता तु पैतृके ॥

अग्निपुराणे—वारुणेन समाशुक्ता स्यादनन्तचतुर्दशी ।

तत्राक्षयफलं प्रोक्तमनन्तार्चनसम्भवम् ॥

तथाच—पूर्वाह्णे वै देवानां मध्यदिनं मनुष्याणामपराह्णः पितृणाम् । इति श्रुतिवाक्यबला-
त्तथा च पूजनादेः प्रातःकालिककृत्यत्वादुदयव्यापिनी एव ग्राह्या । निर्णयसिन्धौ तु—‘मध्याह्ने
भोज्यवेलायाम्’ इति कथान्तर्गतपञ्चप्रमाणेन ‘माध्याह्निकीतिथि’रियं ग्राह्येति कमलाकरमट्टनलि-
खितम् । तन्मैथिलस्मृतिविरुद्धमस्तीति ।

मध्याह्नव्यापिनी तिथिरेकोद्दिष्टविधौ भोजनविधौ नोपयुक्ता भवति, न कापि पूजनादौ, तेन
तन्मतं सम्यङ्ज्ञेति ।

(२) अनेन सौरभाद्रस्य शेषदिनत्रयेऽर्घदानविधिः सिद्धयति । व्यवहारस्तु—कृष्णादिचान्द्र-
मासस्यान्तिमदिनेऽर्घ्यदानस्य दृश्यते ।

राजमार्त्तर्णहेऽगस्त्यस्य काशपुष्पप्रतिमां विधायार्घ्यदानविधिविशेषः प्रतिपादितः, स च
द्रष्टव्यः परिशिष्टे ।

शङ्खं पुष्पं फलं तोयं रत्नानि विविधानि च । उदयन्ते' इत्यादि ।
काशपुष्पप्रतीकाश ! वह्निमारुतसम्भव ! । उदयन्ते लङ्केत्यादि ॥ ३ ॥
इति केचित् । रसमालायां तु प्रथमदिने तृतीयमन्त्रः, द्वितीये-प्रथम
इति भेदः ।

अथाश्विनकृत्यम् ।

तत्र मनुः—अश्वयुक्कृष्णपक्षे तु श्राद्धं देयन्दिने दिने ।

त्रिभागहीनं पक्षं वा त्रिभागं त्वर्द्धमेव वा ॥

दिने दिने प्रतिदिने, न तु तिथौ तिथौ मुख्यार्थत्यागापत्तेः । श्राद्ध-
विवेकादयोऽप्येवम् । तथा च प्रतिपद्यमावास्यान्तः पार्वणकालो मुख्यः ।
तदशक्तस्य पञ्चम्याद्यमावास्यान्तः । तत्राप्यशक्तस्य अष्टम्याद्यमावास्या-
न्तः । ततोऽप्यशक्तस्य दशम्याद्यमावास्यान्त इति चत्वारः कल्पा इति
तात्पर्यम् । एतत्पक्षचतुष्टयाशक्तैकस्मिन्नपि दिने पार्वणं कर्तव्यम् । तथाहि-
यो वै श्राद्धं नरः कुर्यादेकस्मिन्नपि वासरे ।
तस्य संवत्सरं यावत्संतुष्टाः पितरो भुवम् ॥ इति ।

अकरणे दोषमाह स्मृतिः—

सूर्ये कन्याङ्गते श्राद्धं यो न कुर्याद्गृहाश्रमी ।

धनं पुत्राः कुतस्तस्य पितुनिश्श्वासपीडनात् ॥

अतो नित्यमिदम्पार्वणम् (कार्यम्) । 'नन्दा(१)यां भास्करदिने'
इत्यादि नन्दादि श्राद्धनिषेधवचनानि पक्षश्राद्धव्यतिरिक्तविषयाणि बो-
ध्यानीति ठक्कुराः । सर्वेष्वप्येषु पक्षेषु चतुर्दशीत्यागः । यथा मनुः—
कृष्णपक्षे दशम्यादौ वर्जयित्वा चतुर्दशीम् ।

(१) तिथितत्त्वचिन्तामणौ वशिष्ठः—

नन्दायां भार्गवदिने चतुर्दश्यां विजन्मसु । एषु श्राद्धं न कुर्वीत गृही पुत्रधनक्षयात् ॥

तथाच—भानी भौमे त्रयोदश्यां नन्दासु च मघासु च । पिण्डदानं मृदा स्नानं न कुर्यात्तिलतर्पणम् ॥

तथा हेमाद्रौ बृद्धपराशरः—

युगादिषु मघायां च विषुवत्ययने तथा । भरणीषु च कुर्वीत पिण्डनिर्वपणं नहि ॥

बृद्धगर्गः—प्राजापत्ये च पौष्णे च पित्र्यर्द्धे भागवे तथा । यस्तु श्राद्धं प्रकुर्वीत तस्य पुत्रो विनश्यति ॥

अथाश्विनस्य मलमासे कन्यास्थसूर्यस्यावसरो मलमासान्तर्गत एव । तत्र शुद्धाश्विनकृष्णपक्षे
सिंहादित्यसंभवादपि सकलस्मृतिसम्मतया “कन्यां गच्छतु वा न वा—” इत्यादिना च श्राद्धं क-
र्त्तव्यमित्येवमेव मैथिलसम्प्रदायोऽपि ।

पितृणां चान्द्रमासमिताहोरात्रस्य कृष्णपक्षरूपमेव दिनं भवत्यतो रात्रिभोजनापेक्षया दिनभो-
जनस्य । अस्यात्तेषां श्राद्धं कृष्णपक्षे सर्वसम्मतम् । तत्रापि तेषां दर्शे दिनार्धसमयत्वात्तत्राति-
प्रशस्तम् ।

“यन्ति तेऽर्कं निजमस्तकोर्ध्वं दर्शे यतोऽस्माद्बुधदलं च तेषाम्” इति सिद्धान्तशिरोम-
न्यायः ।

श्राद्धे प्रसिद्धास्तिथयो यथैता न तथेतरः ॥

अथ शस्त्रादिहृतानामेव चतुर्दश्यां श्राद्धम् । तथाहि देवीपुराणे ।

(१) आहवेषु विपन्नानां जलाग्निभृगुपातिनाम् ।

चर्दश्यां भवेत्पूजाऽमावास्यायान्तुकामिकी ॥ इति ।

वायुपुराणेऽपि । युवानस्तु गृहे यस्य मृतास्तेषान्तु दापयेत् ।

शस्त्रेण वा हता ये वै तेषां दद्याच्चतुर्दशीम् ॥ इति शस्त्रहतश्राद्धमे-
कोद्दिष्टविधिना कर्तव्यम् । तथाहि—

चतुर्दश्यान्तु यच्छ्राद्धं सपिण्डीकरणे कृते ।

तदेकोद्दिष्टविधिना कर्त्तव्यं शस्त्रघातिनाम् ॥ इति ।

युवानः षोडशवर्षमारभ्य त्रिंशद्वर्षपर्यन्तवयस्का विवक्षिता इति
रत्नाकरः । शस्त्रघातिनां शस्त्रेण हृतानामित्यर्थः ॥

अथ महालक्ष्मीपूजनं व्रतञ्च । भाद्रकृष्णाष्टमीमारभ्याश्विनकृष्णाष्टमीं
यावन्महालक्ष्मीपूजनं व्रतञ्च । इयमष्टमी चन्द्रोदयव्यापिनीग्राह्या, तत्रैव
पूजोक्तेः । परदिने चन्द्रोदयादूर्ध्वं त्रिमुहूर्तव्यापित्वे परैव, अन्यथा पूर्वैव,
तथा च स्मृतिः—

पूर्वा वा परविद्धा वा ग्राह्या चन्द्रोदये सदा ।

त्रिमुहूर्ताऽपि सम्पूज्या परतश्चोर्ध्वगामिनो ॥ इति ।

अथ जीवत्पुत्रिकाऽष्टमी ।

आश्विनकृष्णाष्टमी जीवत्पुत्रिकाख्या । तथाहि भविष्ये—

इषे मास्यसिते पक्षे चाष्टमी या तिथिर्भवेत् ।

पुत्रसौभाग्यदा स्त्रीणां ख्याता सा जीवपुत्रिका ॥

शालिवाहनराजस्य पुत्रो जीमूतवाहनः ।

तस्यां पूज्यः स नारीभिः पुत्रसौभाग्यलिप्सया ॥

इयमष्टमी प्रदोषव्यापिन्युपोष्या ।

प्रदोष(२) समये स्त्रीभिः पूज्यो जीमूतवाहनः ।

पुष्करिणीं विधायाथ प्राङ्गणे चतुरस्रिकाम् ॥

इति भविष्यपुराणात् । यद्युभयदिने प्रदोषव्याप्तिस्तदापरेऽह्नयेव
प्रधानकालानुरोधात्, नवम्यधिकरणकपारणानुरोधाच्च पूर्वदिने व्रते तु

(१) अत्र चतुर्दश्यां येऽपमृत्युवन्तस्तेषामेव श्राद्धमुक्तं मरीचिना—

विषशस्त्रदवापदादितिर्यग्ग्राहणघातिनाम् । चतुर्दश्यां क्रिया कार्या चान्येषान्तु विगर्हितम् ॥

वृत्तारोहणलाहावैविषज्वालाविषाग्निभिः । नखीदष्टीविषन्नानां तेषां शस्ता चतुर्दशी ॥

तथा ब्राह्मेणऽपि—युवानः पितरो यस्य मृताः शस्त्रेण चाहताः ।

तेन कार्यं चतुर्दश्यां तेषां वृत्तिमभीप्सता ॥

(२) प्रदोषो रजनीमुखमित्यमरः ।

वक्ष्यमाणवचनेन अष्टम्यां पारणे दोषश्रवणेन तदन्ते निशिपारणनिषेधेन च उपवासद्वयापत्तिः । यदि पूर्वद्युः प्रदोषव्याप्तिर्न पूर्वद्युरिति तदा पूर्व-
द्यरेव प्रदोषानुरोधबोधकपूर्वोक्तवचनात् ।

पूर्वद्युरपरेद्युर्वा प्रदोषे यत्र चाष्टमी ।

तत्र पूज्यस्सदास्त्रीभो राजा जीमूतवाहनः ॥

इति विष्णुधर्मोत्तरीयाच्च । तिथिचन्द्रिकायां पक्षधरमिश्रोऽप्येवम् ।
यत्तु ठक्कुरैः सप्तमीयुताऽष्टमीकर्तव्येत्यभिहितं तदपि गुरुमिश्रैकवाक्य-
त्वानुरोधेन पूर्वदिनमात्रे प्रदोषव्यापिन्यष्टमीविषयकमेवविधेयम् । पार-
णन्तु परदिने तिथ्यन्ते(१)कार्यम् ।

आश्विनस्यासिताष्टम्यां याः स्त्रियोऽन्नञ्च भुञ्जते ।

सृतवत्सा भवेयुस्ता विधवा दुर्भगा ध्रुवम् ॥ इति भविष्यात् ।
विष्णुधर्मोत्तरे नवम्यां पारणविधानाच्च । उभयदिने प्रदोषे तदव्याप्तौ
(वा) उदयगामिन्यां (सूर्योदयगामिन्यां) व्रतम् ।

लक्ष्मीव्रतञ्चाभ्युदिते शशाङ्के यत्राष्टमी चाश्विनकृष्णपक्षे ।

यत्रोदयं वैकुण्ठे दिनेशस्तदा भवेज्जीवितपुत्रिका सा ॥ इति दामो-
दरमिश्रधृतवचनात् । दिनेशः सूर्यः । तथात्रोभयदिने प्रदोषेऽष्टम्यलामे
सूर्योदयकालीना यद्दिनेऽष्टमी तद्दिनेजीमूतवाहनव्रतमिति तात्पर्यम् ।
एषैव व्यवस्था परमानन्दठक्कुरकृतवर्षपद्धतावपि, इति तिथिचन्द्रि-
कायां म० म०पक्षधरमिश्राः ॥

अथ अन्वष्टका(२)श्राद्धम् ।

नवम्यामन्वष्टकाश्राद्धम् । तत्र कात्यायनः—

अन्वष्टकासु नवभिः पिण्डैः श्राद्धमुदाहृतम् ।

पित्रादि मातृमध्यञ्च ततो मातामहान्तकम् ॥ इति ।

(१) अष्टम्यन्ते ।

(२) बृहद्वशिष्टः—मातृश्राद्धे तु विप्राणामलामे पूजयेदपि ।

पतिपुत्रान्विता भव्या योषितोऽष्टौ मुदाऽन्विताः ॥

तिथितत्त्वचिन्तामणौ सूतः—

अन्वष्टकासु वृद्धौ च गयायाञ्च जयेऽहनि । अत्र मातुः पृथक् श्राद्धमन्यत्र पतिना सह ॥

तत्रैवापस्तम्बशङ्खौ—अन्वष्टका तथा मातृश्राद्धं चैव श्रुताहनि ।

एकोद्दिष्टं तथा मुक्त्वा त्रिषु नान्यत्पृथग्भवेत् ॥

तथा च शतातपः—

अन्वष्टकासु वृद्धौ च प्रतिसंवत्सरं तथा । अत्र मातुः पृथक् श्राद्धमन्यत्र पतिना सह ॥

एकसूतित्वमायाति सपिण्डीकरणे कृते । पत्नी पतिपितृणां तु तस्मादंशेषु भागिनी ॥

बृहस्पतिरपि—स्वेन भर्ता समं श्राद्धं मात्रा भुंक्ते सुधासमम् ।

पितृमही न स्वेनैव स्वेनैवप्रपितामही ॥

ब्राह्मणपुराणे—पितृणाम्प्रथमन्दद्यान्मातृणान्तदनन्तरम् ।

ततो मातामहादीनामन्वष्टक इति क्रमः ॥

तथाच प्रथमं पित्रादित्रयाणां ततो मात्रादितिसृणाम् ततोमातामहा-
दित्रयाणामेवं नवपुरुषश्राद्धमन्वष्टकायास्भवतीति भावः ।

अथ गजच्छाया । कृष्णपक्षे त्रयोदश्यां मघायुकार्या हस्तनक्षत्रगते
सूर्ये गजच्छाया भवति । तथाहि वायुपुराणे—

हस्ते सूर्यं स्थिते या तु मघायुक्ता त्रयोदशी ।

तिथि ववस्वती नाम सा छाया कुञ्जरस्य तु ॥

अन्यच्च—कृष्णपक्षे त्रयोदश्यां मघास्विन्दुः करे रविः ।

षट्त्रिंशन्मतेऽपि—एकत्वं सा गता भर्तुः पिण्डे गोत्रेऽथ सूतके ।

न पृथक् पिण्डदानन्तु तस्मात्पत्नीषु विधत्ते ॥

तथा चतुर्विंशन्मतेऽपि—तथाहं वर्जयित्वैकं स्त्रीणां नास्ति पृथक्क्रिया ।

केचिदिच्छन्ति नारीणां पृथक् श्राद्धं महर्षयः ॥

तथा कात्यायनः—न योविद्भ्यः पृथग्दद्यादवशानदिनादृते ।

स्वभर्तृपिण्डमात्राभ्यस्तुमिरासां यतः स्मृता ॥

आवश्यकं श्राद्धकरणमाह कात्यायनः—

अमावास्यां व्यतीपातपौर्णमास्यष्टकास्तु च । विद्वान् श्राद्धमकुर्वाणो नरकं प्रतिपद्यते ॥

येषां पिण्डादिकं पितरो नाश्नन्ति तानाह यमः—

नाश्नन्ति पिशुने देवा नाश्नन्त्यनृतवादिनि । भार्याजितस्य नाश्नन्ति यस्य चोपपतिर्गृहे ॥

न खरैरुपयातस्य न रक्ताम्बरवाससः ॥ इति ।

अत्र देवा इत्युपलक्षणम्, पितरोऽप्येवम्, स्मृत्यन्तरे दर्शनात् ।

श्राद्धसमये शुक्लवस्त्रं धारयित्वाह प्रचेताः—

‘श्राद्धकुञ्जुक्लवासाः स्यादिति’ ।

तत्र कुशनिधममाह बृहस्पतिः—

ऋजून् सव्येन कृत्वा तु दैवे दर्भान् प्रदक्षिणान् । द्विगुणानपसव्येन दद्यात्पित्र्येऽपसव्यवत् ॥

ऋजून् सरलान्, द्विगुणान्मोटकान् । तत्रोपवेशनक्रममाह कात्यायनः—

दक्षिणं पातयेज्जानुं देवान् परिचरन् सदा । पातयेदितरं जानुं पितृन् परिचरन् सदा ॥

पितृप्रदक्षिणनिषेधमाह कात्यायनः—

प्रदक्षिणं तु देवानां पितृणामप्रदक्षिणम् । देवानां सयवा दर्भाः पितृणां द्विगुणास्तिलैः ॥

श्राद्धोपकरणाभावकालिककर्त्तव्यतामाह मार्कण्डेयपुराणे—

सर्वाभावे वनं गत्वा कञ्जमूलप्रदर्शकः । सूर्यादिलोकपालानामिदमुच्चैः पठिष्यति ॥

न मेऽस्ति वित्तं न धनं न चान्यच्छाद्धोपयोगि स्वपितृव्रतोऽस्मि ।

तृप्यन्तु भक्त्या पितरो मयैतौ भुञ्जौ कृतौ वर्त्मनि माश्रितस्य ॥

इत्येवं पितृभिर्गीतं भावाभावप्रयोजकम् । यः करोति कृतं तेन श्राद्धं भवति पार्थिव ! ॥

इत्येवं पितृयज्ञस्य यदा कर्तुं न शक्नुयात् । स तदा वाचयेद्विभ्रान् साकल्यास्तिष्ठिरस्तिवति ॥

सति विभवे एवं कृते वैश्वधननाशोऽपरत्र दुर्गतिरिति ।

यदा तदा गजच्छाया श्राद्ध पुण्यमवाप्यते ।

अत्र वारनियमो नास्ति प्रापकाभावात् दिवसएवैतादृशयोगे गज-
च्छाया, न तुरात्रौ । तथाहि महाभारते—

‘दिवस योगः शस्तोऽयं न तु रात्रौ कदाचन ।’ इति ।

अत्र मधुघृतयुतपायसेन श्राद्धम् । तथाहि—

सोऽस्माकञ्च कुले जायाद्यो नो दद्यान्नयोदशोम् ।

पायसं मधुसर्पिर्भ्यां वर्षासु च मघासु च ॥

पितृणामुक्तिरियम् ।

ब्रह्मपुराणे—अश्वयुज्यां तु कृष्णायां त्रयोदश्यां मघासु च ।

प्रावृद्धतौ यमः प्रेतान् पितृंश्चापि यमालयात् ॥

विसर्जयति मानुष्ये कृत्वा शून्यं स्वकम्पुरम् ।

क्षुधात्ताः कीर्त्तयन्तश्च दुष्कृतस्तु स्वयं कृतम् ॥

पायसं पुत्रपैत्रेभ्यः काङ्क्षन्तो मधुसंयुतम् ।

तस्मात्तत्र विधानेन तर्पयेत्पायसेन च ॥

मध्वाज्यतिलमिश्रेण तथा शीतेन चाम्भसा ।

ग्रासमात्रं परगृहाद्व्यक्तं यः प्राप्नुयान्नरः ।

भिक्षामात्रेण यः प्राणान् सन्धारयति वा स्वयम् ।

यो वा संवर्द्धयेद्देहं प्रत्यहञ्चात्मविक्रयात् ।

श्राद्धं तेनापि कर्त्तव्यं तैस्तैर्द्रव्यैः स्वसञ्चितैः ॥

नास्मात्परतरः कालः श्राद्धेष्वन्यत्र विद्यते ।

यत्र साक्षाद्भि पितरो गृह्णन्त्यमृतमक्षयम् ।

ज्येष्ठपुत्रवता पिण्डरहितमेव श्राद्धमत्र कर्त्तव्यम् । मघायां पिण्डदा-

नेन ज्येष्ठः पुत्रो विनश्यतीत्यनिष्टश्रवणात् । ज्येष्ठपदमत्र सर्वज्येष्ठपरमिति

रसमाला । अत्र मघाऽधिकरणकश्राद्धमात्रेण पिण्डदाननिषेधः । सपि-

ण्डनदिने मघासत्वे सपिण्डनपर्य्युदासापत्तेः, किन्तु मघानिमित्तके ।

तथा च मघापुरस्कारेण पार्वणं ज्येष्ठपुत्रिणा पिण्डरहितं कर्त्तव्यमिति

शास्त्रार्थ इति कृत्यमहार्णवः ।

ब्रह्मपुराणे—सूतके मृतके चैव ग्रस्तयोश्चन्द्रसूर्ययोः ।

छायायां कुञ्जरस्याथ भुक्त्वा तु नरकं व्रजेत् ॥

प्रमादाद्ब्राह्मणो भुक्त्वा चरेच्चान्द्रायणं व्रतम् ।

पतेन ब्राह्मणस्य तत्र भोजने चान्द्रायणम्, क्षत्रियादीनां पाद-

होनं तदेव ।

विप्रे तु सकलं देयं पादोनं क्षत्रिये मतम् ।

इति बृहद्विष्णुवचनात् । विशेषतो ब्राह्मणस्यैवोपादानाद्ब्राह्मण-
स्यैव प्रायश्चित्तमिति केचित् । चान्द्रायणप्रकारो मत्कृतप्रायश्चित्तव्यवस्था-
यामवलोकनीयम् (१) ।

अथ श्राद्धकालः ।

शुक्लपक्षस्य पार्वणस्पृर्वाह्णे कृष्णपक्षस्य चापराह्णे, तथा च मार्गश्रैः-

शुक्लपक्षस्य पूर्वाह्णे श्राद्धं कुर्याद्विचक्षणः ।

कृष्णपक्षेऽपराह्णे च रौहिणं न तु लङ्घयेत् ॥

इति तिथितत्त्वचिन्तामणौ । अक्षयतृतीयाप्रकरणे रौहिणमित्येकोद्दि-
ष्टपरमिति श्राद्धरत्ने लक्ष्मीपतिः ॥

अथ श्राद्धकालमाह—

पूर्वाह्णे मातृकं श्राद्धमपराह्णे तु पैतृकम् ।

एकोद्दिष्टन्तु मध्याह्ने प्रातर्बुद्धिनिमित्तकम् ॥

पूर्वाह्णे इति सार्द्धप्रहरं यावत् । तच्च गोपूजाप्रकरणे वक्ष्यते । मातृ-
कमन्वष्टका, पैतृकम्पार्वणम्, एकोद्दिष्टमाद्यश्राद्धादीति श्राद्धरत्ने लक्ष्मी
पतिः । मध्याह्ने कुतुपे कुतुपकालमाह—

द्वौ यामौ घटिकान्यूनौ द्वौ यामौ घटिकाऽधिकौ ।

स कालः कुतुपो ज्ञेयः पितॄणां दत्तमक्षयम् ॥

विशेषमाह रत्नमालायां—

(२) “दिनस्य यः पञ्चदशो विभागो रात्रेस्तथा तद्धि मुहूर्तमानम्” इति ।

(१) चान्द्रायणत्रयविधानं परिशिष्टप्रकरणे द्रष्टव्यम् ।

(२) म० म० नरहरिकृतद्वैतनिर्णये—

“मुहूर्तमत्राहः पञ्चदशभागस्तेन पञ्चदशवावित्कस्याह अष्टमो मुहूर्त्तश्चिह्नदण्डात्मकदिने चतु-
र्दशदण्डानन्तरं दण्डद्वयात्मकः कालः कुतुपस्तत्रैकोद्दिष्टारम्भोऽनन्तफलद इत्यर्थः” ।

तथा चोक्तं ब्रह्माण्डपुराणे—

समाहनि तथा रात्रौ मुहूर्त्ता वै दिनाङ्किाः । हासवृद्धी त्वहर्भागै दिवसानां यथाक्रमात् ॥

सध्या मुहूर्त्तमात्रा तु हासवृद्धिस्तु सा स्मृता ॥ अ० २१ श्लो० ११७

प्रभिः प्रमाणैरिष्टदिनमानस्य पञ्चदशोऽंशो मुहूर्त्तः, स च त्रिंशदधिके दिनमाने दण्डद्वयाधि-
कः । त्रिंशदल्पे तु दण्डद्वयाल्पो न तस्मान्मेकरूपं दिनस्य न्यूनाधिकत्वात् । केवलं सायनविषुव-

दिने दिनरात्र्योः समत्वाद्धटिकाद्वयपरिमितो भवत्यन्यत्र नेति श्राद्धयात्रादौ एवमेव कर्त्तव्यमिति ।

यदि पूर्वदिने नवम (रौहिण) मुहूर्त्तानन्तरं क्षयतिथिः, परदिने कुतुप(अष्टम) मुहूर्त्तात्प्रागेव
विरमति, तदोभयदिनेऽपि कुतुपरौहिणमुहूर्त्तयोरपतनात्परदिने सङ्गनेऽपि कर्त्तव्यम् । रौहिणं न
तु लङ्घयेत् इत्यनेन रौहिणान्तावधेयं मुख्यश्राद्धसमयकथनात्, तथा मुख्यस्य कुतुपस्यालाभे
तत्पूर्वकाले गौणेऽपि कर्त्तव्यमेवेति सकलस्मृतिसम्मतः ॥

तथोक्तं श्राद्धविवेके—

अर्ध्वं मुहूर्त्तकुतुपाधन्मुहूर्त्तचतुष्टयम् । मुहूर्त्तपञ्चकं चापि स्वधावापनमिष्यते ॥

तथा च दिनमानस्य पञ्चदशमो विभागो दिनमुहूर्त एवं रात्रावपीत्यर्थः ।
तत्राष्टमो मुहूर्तः कुतुपः । नवमो रौहिणः । तथाहि—

अहो मुहूर्त्ता विख्याता दश पञ्च च सर्वदा ।

तत्राष्टमो मुहूर्त्तो यः स कालः कुतुपः स्मृतः ॥

प्रातःकालादिमाह—

प्रातःकालो मुहूर्त्तोऽस्त्रीन् सङ्गवस्तावदेव हि ।

मध्याह्नस्त्रिमुहूर्त्तः स्यादपराह्णस्ततः परम् ॥

सायाह्नस्त्रिमुहूर्त्तः स्याच्छ्राद्धं तत्र न कारयेत् ।

ततः परमिति मुहूर्त्तत्रयमिति शेषः । उभयदिने कुतुपस्य लाभे,
अथवा पूर्वदिने रौहिणस्योत्तरदिने कुतुपस्तदोभयत्र पूर्वदिन एवैकोद्दिष्टं,
विहितवाविशेषात् कपालाधिकरणन्यायात् । यदि च कुतुपमुहूर्त्तं
एकस्मिन्नपि दिने क्षयतिथिर्न लभ्यते तदा रौहिणे श्राद्धं रौहिणमुल्लङ्घ्य
न कर्तव्यम् । “रौहिणन्तु न लङ्घयेत्” इति वचनादिति ॥

अथ हस्ताऽर्के खञ्जनदर्शनम् । तत्र दर्शनमन्त्रौ—

नीलकण्ठ ! शुभप्रीव ! सर्वकाम ! फलप्रद ? ।

पृथिव्यामवतीर्णोऽसि खञ्जरीट ! नमोऽस्तु ते ॥

त्वं योगयुक्तो मुनिपुत्रकस्त्वमद्भुततामेषि शिखोद्गमेन ।

सद्भुतयसे प्रावृषि निर्गतायां त्वङ्गजनाश्चर्य्य ? नमो नमस्ते ॥

दर्शनफलमाह तिथितत्वे—

अब्जेषु गोषु गजवाजिमहोरगेषु राज्यप्रदः कुशलदः शुचिशाङ्गवलेषु ।

भस्मास्थिकेशतुषलोमनखेषु दृष्टो दुःखं ददाति बहुशः खलु खञ्जरीटः ॥

वित्तं ब्रह्मणि कार्य्यसिद्धिरतुला शक्नुताशे भयं

याम्यामग्निभयं सुरारिकलहो लाभस्समुद्रालये ।

वायव्यां वरमन्नवस्त्रविभवं दिव्याङ्गना चोत्तरे

ऐशान्यां मरणं ध्रुवं निगदितं दिग्गक्षणं खञ्जने ॥

ब्रह्मणि आकाशे ‘खम्ब्रह्म’ इति श्रुतेः, शक्ने पूर्वदिशि, दर्शने इति

मुहूर्त्तपञ्चकं कुतुपात्पूर्वं कुतुपात्परं मुहूर्त्तचतुष्टयं कुतुपश्चेत्येवं दशमुहूर्त्ताः श्राद्धकालः ।
उभयदिने कर्मयोग्यकाललाभे पूर्वदिन एव कार्यन्तथोक्तं स्मृतिसारे—

दर्शञ्च पौर्णमासञ्च पितुः सविस्तरं दिनम् । पूर्वविद्धमकुर्वाणो नरकं प्रतिपद्यते ॥

अथ निर्णयसिन्धुद्वयतदक्षवचनम्—

मुण्डनं पिण्डदानं च प्रेतकर्म च संशयः । न जीवत्पितृकः कुर्याद्दुर्विणीपतिरेव च ॥

श्राद्धे कृष्णतिला एव प्रशस्ता इत्युक्तं मात्स्ये—

विष्णोर्देहसमुद्भूताः कुशाः कृष्णास्तितास्तथा । श्राद्धस्य रक्षणायालमेतप्रादुर्दिवौकसः ॥

शेषः, हुताशोऽग्निकोणे, याम्यां दक्षिणे, सुरारिर्नैर्ऋत्यकोणः, समु-
द्रालये पश्चिमे(१) ॥

अथ आश्विनशुक्लप्रतिपदि कलशस्थापनम् । तच्च पूर्वाह्णे, उभयदिने पूर्वाह्णे
प्रतिपल्लामे द्वितीयायुक्तायामेव तत्कार्यम् । नत्वमावास्यायुक्तायां प्रति-
पदि, तथाहि देवीपुराणे—

यो मां पूजयते भक्त्या द्वितीयायां गुणान्विताम् ।

प्रतिपञ्चारदीम्पूजां सोऽश्नुते सुखमव्ययम् ॥

यदि कुर्यादमायुक्तप्रतिपत्स्थापनं मम ।

तस्मै शापायुतं दत्त्वा तस्य शेषं करोम्यहम् ॥

आग्रहात्कुर्वते यस्तु कलशस्थापनं मम ।

तस्य सम्पद्भिनाशः स्याज्ज्येष्ठपुत्रो विनश्यति ॥ इति ।

(१) अथ खजनप्रथमदर्शने बृहत्संहितोक्तविशेषविचारः ।

खजनको नामाऽयं यो विहगस्तस्य दर्शने प्रथमे ।

प्रोक्तानि यानि मुनिभिः फलानि तानि प्रवक्ष्यामि ॥ १ ॥

तत्र खजनस्य चत्वारो भेदाः—भद्रसम्पूर्णरिक्तगोपीतसंज्ञकाः । तल्लक्षणम्—यः स्थूल उन्न-
तकण्ठः कृष्णग्रीवः स भद्रसंज्ञः कल्याणं करोति । यस्य गलान्मूढोपर्यन्तं कृष्णवर्णः स सम्पूर्ण-
संज्ञो बृष्टः संलोकस्याशां पूरयति । यस्य च गले कृष्णः कृष्णो बिन्दुः, करदन्तौ सितौ स रिक्त-
संज्ञो रिक्तकृदसावशुभः । यः पीतवर्णः स गोपीतसंज्ञको बृष्टः सन्देशकरः ।

अथ कुत्र बृष्टः श्रियं दिशति—

मधुर-सुरभि-फल-कुसुम-तरु-जलाशय-करि-तुरग-भुजगानां शिरसि, देवप्रसादोषान-
हर्षेषु गो-गोष्ठ-सत्सङ्गस्थल-यशोत्सवभूषविप्रसमीपे गजाश्वशालाचक्रध्वजचामरोपरि हेमसमीप-
सिताम्बरकमलोत्पलपूजितोपलितभूमिषु दधिपात्रधान्यराशिषु बृष्टो लक्ष्मीं ददाति ।

अथ स्थलभेदेन फलभेदाः—

पङ्के स्वाद्वन्प्रसातिः । गोमये दुग्धदधिलाभः । शाले वस्त्राप्तिः । शकटोपरि बृष्टो देशभ्रंश-
करः । गृहपटले धननाशः । चर्मतन्तौ बन्धनम् । अपवित्रस्थले रोगः । अजमेषपृष्ठे प्रियजनसङ्गः ।
महिषोष्ट्रखरोपरि, अस्थिश्मशानगृहकोणशर्कराद्रुप्राकारभस्मकेशेषु बृष्टो मरणरोगभयदो भवति ।

“पक्षौ ध्रुववज्रशुभः, शुभः पिवन् वारि निम्नगानिकटे ।

सुर्योदये प्रशस्तो नेष्टफलः खजनोऽस्तमये” ॥

यत्र स मैथुनं करोति, तत्र भूमितले निधिः । यत्र वमति, तत्र काचोऽस्ति । यत्र मलत्यागं
करोति, तत्राङ्गारम् ।

मृतखजनदर्शने मरणम् । विकले बृष्टेऽङ्गवैकल्यम् । छिन्नशरीरे बृष्टेऽङ्गच्छेदः । रोगिते रोगः ।
आलयं प्रविशन् धनकृत् । वियत्युद्धीयमानेऽवलोकिते बन्धुसमागमो भवेत् । आदौ यस्मिन्दिने
तद्दर्शनं जातं तत्फलं वर्षपर्यन्तम् । प्रतिदिनं यद्दर्शनं तत्तद्दिनदोषसमय एव भवतीति
कथयपेनोक्तम् ।

“प्रथमे दर्शने पाकमावर्षात् प्रवदेद्विषः । प्रतिद्वैवसिके वाच्यं दर्शनेऽस्तमये फलम्” ॥

अथ दुष्टदिक्स्थानदृष्टखजनस्य शास्तिः—

“अशुभमपि विलोक्य खजनं दिग्गुहसाधुसुरार्चने रतः ।

द्वितीयायां द्वितीयायुतायाम् । अमा अमावास्या । तिथितत्त्वचिन्तामणौ—
अमायुक्ता न कर्त्तव्या प्रतिपच्चण्डिकाचर्चने ।

मुहूर्त्तमात्रा कर्त्तव्या द्वितीयायां गुणान्विता ॥ इति ।

द्वितीयायां द्वितीयायुक्तायां, मुहूर्त्तमात्रा मुहूर्त्तान्यूना, तत्रैव पर-
दिने प्रतिपदोऽत्यन्तासत्त्वे दर्शयुक्ता पूर्वैव ग्राह्या इति ठक्कुराः । अत्य-
न्तासत्त्वं मुहूर्त्तान्वयम्, मुहूर्त्तपर्यन्तमपि उत्तरदिने प्रतिपल्लाभे उत्तर-
दिने एव कार्यम् । पूजा तु तत्र सङ्क्षेपतोऽपि कार्य्या ।

‘सम्यक्करोदिता पूजा यदि कर्त्तुं न शक्यते’ ।

इत्यादि ‘सङ्क्षेपपूजा कथिते’ त्यन्तकालिकापुराणात् । तिथिमले तु न
कार्यम् ।

षष्टिदण्डात्मिकायाश्च तिथेर्येनक्रमणेऽपरे ।

अकर्मण्यं तिथिमलं विद्यादेकादर्शां विना ॥

इति वचनात् । परे परदिने, तथा च पूर्वदिने षष्टिदण्डात्मिका भूत्वा
परदिने सैव तिथिः किञ्चिद्दण्डात्मिका सैव द्वितीयदिने तिथिमलत्वा-
स्याज्येति भावः । द्वितीयायोगनिषेधकानि यानि यानि वचनानि पठन्ति
तानि तानि मुहूर्त्तन्यूनप्रतिपद्विषयाणि तिथिमलप्रतिपद्विषयाणि च
बोध्यानि, मुहूर्त्तन्तु दिनमानस्य पञ्चदशमो भाग इत्युक्तम्प्राक् ॥

अथ चण्डीपाठफलमाह वाराहीतन्त्रे—

ईश्वर उवाच—चण्डीपाठफलं देवि ! शृणुष्व गदतो मम ।

ग्रहोपशान्त्यै कर्त्तव्यं पञ्चावृत्तं वरानने ? ॥

महाभये समुत्पन्ने सप्तावृत्तमुदीरयेत् ।

अकर्कावृत्तेः काम्यसिद्धिर्नैरिहानिश्च जायते ॥

मन्वावृत्त्या रिपुर्वश्यस्तथा स्त्री वश्यतामियात् ।

सौख्यं पञ्चदशावृत्ताच्छ्रियमाप्नोति मानवः ॥

कलावृत्तात्पुत्रपौत्रधनधान्यादिकं विदुः ।

राज्ञां भीतिविमोक्षाय वैरस्योच्चाटनाय च ॥

कुर्व्यात्सप्तदशावृत्तं तथाऽष्टादशकं प्रिये ? ।

महाज्जनविमोक्षाय विंशावृत्तं पठेन्नरः ॥

न नृपतिरशुभं समाप्नुयाच्च यदि दिनानि च सप्त मांसशुक् ॥

नृपतिरपि शुभं शुभप्रदेशे खगमवलोक्य महीतले विदध्यात् ।

सुरभिर्कुसुमधूपयुक्तमर्घ्यं शुभमभिनन्दति चैवमेति वृद्धिम् ॥”

तथावानिष्टखञ्जनदर्शने कर्त्तव्यतोक्ता संख्यापरिमाणे—

“मांसं न भुञ्जीत शयीत भूमौ स्त्रियं न सेवेत दिनानि सप्त ।

स्नायाज्जपेत्संजुहुयाच्च बह्वी पैठं पुमान् खञ्जनमर्चयेच्च” ॥ इति ।

पञ्चविंशवर्त्तनाच्च भवेदुबन्धविमोक्षणम् ।
सङ्कटे समनुप्राप्ते दुश्चिकित्सामये तथा ॥
जातिध्वंसे कुलच्छेदे आयुषो नाश आगते ।
वैरिवृद्धौ व्याधिवृद्धौ धननाशे तथा क्षये ॥
तथैव त्रिविधोत्पाते तथा चैवातिपातके ।
कुर्याद्यत्नाच्छु(१)तावृत्तं ततः सम्पद्यते शुभम् ॥

(१) अथ शतचण्डीविधानम्—

तत्र दशसंख्यका अर्थज्ञविप्रा निमन्त्रयितव्याः । शिवालयसमीपे वा देवीमन्दिरनिकटे मण्डपं
रचयित्वा तं परलवकदलीस्तंभपताकातोरणादिभिविभूष्य तथा प्रारम्भः कर्तव्यो यथा पञ्चान्ते समा-
सिर्वाऽष्टम्यां नवम्यां भवेत् । तत्रादौ प्रत्येकद्वारेषु तदङ्गदेवतापूजनं विधाय बज्जालङ्कारादिभिर्दश-
ब्राह्मणान् वृणुयात्प्रथमदिने, एकैकामावृत्तिम् । द्वितीयदिने सर्वे द्वे द्वे आवृत्ती, तृतीयदिने तिस्र-
स्तिस्रः । चतुर्थदिने चतस्र एव दशभिर्विप्राः शतावृत्तिपाठो भवति । तत्रार्थ विशेषः, पाठादौ
पाठान्ते च सर्वैः शतं शतं नवार्णमन्त्रजपः कार्यः । एतद्भिरन्तस्तन्मन्त्रस्यायुतसंख्यकजपोऽपि प्रति-
दिनं कर्त्तव्य इत्युक्तं मन्त्रमहोद्घौ—

शङ्करस्य भवान्या वा प्रासादनिकटे शुभम् । मण्डपं द्वारवेष्टाद्वयं कुर्यात्सध्वजतोरणम् ॥
तत्र कुण्डं प्रकुर्वीत प्रतीच्यां मध्यतोऽपि वा । स्नात्वा नित्यक्रियां कृत्वा वृणुयाद्दश वाङ्मनः ।
जितेन्द्रियान् सदाचारान् कुलीनान् सत्यवादिनः । व्युत्पन्नैश्चण्डिकापाठरतान् लज्जादयावतः ॥
मधुपर्कविधानेन स्वर्णवस्त्रादिदानतः । जपार्थमासनं मालां दद्यात्सेभ्योऽपि भोजनम् ॥
ते हविष्यान्नमहन्नन्तो मन्त्रार्थगतमानसाः । भूमौ शयानाः प्रत्येकं जपेयुश्चण्डिकास्तवम् ॥
मार्कण्डेयपुराणोक्तं दशकृत्वः सचेतसः । नवार्णं चण्डिकामन्त्रं जपेयुश्चायुतं पृथक् ॥
अत्र वाङ्मना ब्राह्मणाः । पृथगिति सम्पुटीकरणादिति शेषः । अष्टमीनवमीचतुर्दशीपूर्वमासीषु
यथा शतावृत्तिसमाप्तिर्भवति तथाऽऽरम्भः कर्त्तव्य इति साम्प्रदायिकाः । अपिचात्राऽन्यकर्त्तव्यमाह—
यजमानः पूजयेच्च कन्यानां नवकं शुभम् । दिवर्षाथादशाब्दान्ताः कुमारीः परिपूजयेत् ॥ इति ।

इति शतचण्डी विधानम् ॥

अथ साधारणतया पाठविधिः—

न मानसं पठेत्स्तोत्रं वाचिकं तु प्रशस्यते । पुस्तके वाचनं शस्तं सहस्रादधिकं यदि ॥
ततो न्यूनस्य तु भवेद्वाचनं पुस्तकं विना । सकामैः सम्पुत्रे जाप्यो निष्कामैः सम्पुत्रं विना ॥
चरितं मध्यमं चैव जपेद्वा चण्डिकाद्वयम् । एकेन वा मध्यमेन नैकेनेतरयोरिह ॥
चरितार्थं न तु जपेज्जपेच्छिद्रमवाप्नुयात् । यावन्न पूर्यतेऽध्यायस्तावन्न विरमेत्सुधीः ॥
यदि प्रमादादध्याये विरामो भवति प्रिये ? । पुनरध्यायमारभ्य पठेत्सर्वमुदारधीः ॥
अनुक्रमात्पठेदेवं शिरःकम्पादिकं त्यजेत् । पठ्यमानाध्यायमध्ये विरामो यदि वा भवेत् ॥
पुनरध्यायमारभ्य पठेत्सर्वमुदारधीः । आधारे स्थापयित्वा तु पुस्तकं वाचयेत्ततः ॥
हस्ते संस्थापनाद्देवि ! हन्यर्थं हि फलं यतः । इति ॥

अत्र नवार्णमन्त्रस्तु । ओं ऐं ह्रीं क्लीं चामुण्डायै विच्चे ॥

तत्र पाठक्रमस्तुक्तः शिक्षायाम्—

गीता शीघ्री शिरःकम्पी तथा लिखितपाठकः । अनर्थज्ञोऽल्पकण्ठश्च षड्देते पाठकाधमाः ॥
माधुर्यमन्नरव्यक्तिः पदच्छेदस्तु सुस्वरः । धैर्यं लयसमर्थश्च षड्देते पाठकागुणाः ॥ इति ॥

श्रियो वृद्धिश्शतावृत्ताद्राज्यवृद्धिस्तथा प्रिये ? ।
 मनसा चिन्तितं देवि ? सिद्धयेदष्टोत्तराच्छ्रुतात् ॥
 शताश्वमेधयज्ञानां फलमाप्नोति सुव्रते ? ।
 सहस्रावर्त्तनाल्लक्ष्मीरावृणोति स्वयं स्थिरा ॥
 भुक्त्वा मनोरथान् सर्वाक्षरो भोक्षमवाप्नुयात् ।
 अर्कावृत्तिर्द्वादशावृत्तिः । मनुश्चतुर्दश । कालः षट् ।
 यथाऽश्वमेधः क्रतुराड् देवानां च यथा हरिः ।
 स्तवानामपि सर्वेषां तथा सप्तशतीस्तवः ॥
 अथवा बहुनोक्तेन किमेतेन वरानने ? ।
 चराड्याः शतावृत्तिपाठात्सर्वाः सिद्ध्यन्ति सिद्धयः ॥

अत्र पठनश्रवणवत् पाठनश्रावणेऽपि कार्ये प्रयोजयिता अनुमन्ता
 कर्त्ता चेति सर्वे स्वर्गनरकभोक्तारो यो भूय आरभते तस्मिन्फले विशेष
 इत्यापस्तम्बेनाप्रवृत्तप्रवर्त्तकलक्षणप्रयोजकस्यापि फलश्रुतेः, इति तिथितत्त्वे
 स्मार्ताः । द्विजानां पठनश्रवणयोश्शूद्रस्य श्रवणमात्रेऽधिकारः । इत्यपि
 तत्रैवेति । तिथितत्त्वचिन्तामणौ प्रतिपदादिनवम्यन्तस्मात्क्रमस्वयम् ।
 ऋषिच्छन्दोऽन्वितं न्यस्य पठेत्स्तोत्रं विचक्षणः ।
 स्तोत्रं न दृश्यते यत्र प्रणवं तत्र विन्यसेत् ॥
 सर्वत्र पाठो विज्ञेयस्त्वन्यथा विफलं भवेत् । इति ।

(१) अथ सप्तमीनिर्णयः । उपवासादौ सप्तमो उदयकालीना ग्राह्या, न तु

पुस्तकविषये तु तिथितत्त्वचिन्तामणौ—

स्वयञ्च लिखितं यच्च शूद्रेण लिखितं भवेत् । अग्राहणेन लिखितं तच्चापि विफलं भवेत् ॥
 तत्परं देवीपुराणोक्तो वृद्धिपाठक्रमोऽप्यस्ति—

यदाऽऽद्ये दिवसे कुर्याच्चण्डिकापूजनादिकम् । द्विगुणं तद्वितीयेऽहि त्रिगुणं तत्परेऽहनि ।
 नवमीतिथिपर्यन्तं वृद्ध्या पूजाजपादिकम् ॥ कैः पठितव्यं कैर्नैत्यप्याह तत्रैव—
 अध्येतव्यं न चान्येन ब्राह्मणक्षत्रियैर्विना । श्रोतव्यमिह शूद्रेण नाध्येतव्यं कदाचन ॥ इति ॥
 नवरात्रौ पूजैव प्रधानमुपवासादि तु अङ्गमात्रमिति सूक्तमरीत्या विवेकः, इति ति० त० चिन्तामणौ ।
 सरस्वतीपूजनादौ तु विशेषस्तिथितत्त्वचिन्तामणौ रुद्रयामले—

मूलकक्षे सुराधीश ! पूजनीया सरस्वती । पूजयेत्प्रत्यहं देवीं यावद्वैष्णवमृत्तकम् ॥
 नाध्यापयेत् च लिखेन्नाध्यायीत कदाचन । पुस्तके स्थापिते देव ! विद्याकामो द्विजोत्तमः ॥
 मूलस्य प्रथमे पादे देव्या श्रावाहनमित्यत्र तिथिनियमो नास्ति । यस्यां तिथौ मूलनक्षत्रं तस्यां
 सरस्वतीमावाहयेत् । अत एव—

‘मूलेनावाहयेद्देवीं श्रवणेन विसर्जयेत्’ इति स्मृताशुक्तम् । परन्तु नक्षत्रापेक्षया तिथिरेव
 प्रशस्ता नक्षत्रयोगः प्रायिकः ।

(१) अथ षष्ठीतिथिनिर्णयः ।

आश्विनशुक्ला षष्ठी वित्वाभिमन्त्रणे सायन्तनी ग्राह्या । तथोक्तं भविष्ये—

युग्मवाक्यादरात्पूर्वा—

युगाद्या वर्षवृद्धिश्च सप्तमी पार्वती प्रिया ।

रवेरुदयमिच्छन्ति न तत्र तिथियुग्मता ॥ इति कृत्यतत्त्वोक्तेः ।

भगवत्याः प्रवेशादिविसर्गान्ताश्च याः क्रियाः ।

तिथाद्युदयगामिन्यां सर्वास्ताः कारयेद्बुधः ॥ इति तिथितत्त्वोक्तेश्च ।

दुर्गाभक्तिरङ्गिण्यां घटिकातो न्यूना परा न कार्य्या ।

‘व्रतोपवासनियमे घटिकैका यदा भवेत्’ ।

इति देवलोक्तेः । घटिकान्यूना मुहूर्त्तन्यूनेत्यर्थः । पूर्वैकवाक्यत्वात् ।

पत्रिका नवपत्रिकापूजा पूर्वाह्ण एव, न तु मूलानुरोधान्मध्याह्नादाविति कृत्यतत्त्वोक्तेः ।

अथ महाष्टमीनिर्णयः । महाष्टमीव्रतेऽष्टमी (पर)नवमीयुता ग्राह्या ।

‘अष्टमी नवमीयुक्ता नवमी चाष्टमीयुता’ । इति पाञ्चोक्तेः ।

शरन्महाष्टमी पूज्या नवमीसंयुता सदा ।

सप्तमी संयुता नित्यं शोकसन्तापकारिणी ॥

जम्भेन सप्तमीविद्धा पूजिता तु महाष्टमी ।

इन्द्रेण निहतो जम्भस्तस्माद्दानवपुङ्गवः ॥

इति स्मृतिसंग्रहोक्तेश्च ॥ (१)

षष्ठ्यां बिल्वतरो बोधं सायं सन्ध्यासु कारयेत् ॥

तथा च ब्रह्माण्डपुराणे—

पत्नीप्रवेशात्पूर्वैद्युः सायाह्णे विन्ध्यवासीनीम् । चण्डीमामन्त्रयेद्दिद्वान्नात्र पक्षी पुरस्क्रिया ॥

तथा तिथितत्त्वे—

सायं षष्ठ्यां तु कर्त्तव्यं पार्वत्या अधिवासनम् । षष्ठ्यभावेऽपि कर्त्तव्यं सप्तम्यामपि मानद ? ॥

यदोभयदिने सायन्तनव्यापिनी षष्ठी, तदा युग्मादरेण सप्तमीयुक्तायां षष्ठ्यामर्थात्परदिने वि-
त्वाभिमन्त्रणं कार्यम् । यदि पूर्वदिने सायङ्कालादुपरि षष्ठ्याः प्रवृत्तिः, परदिने सायङ्कालात्पूर्व-
विरामस्तदा षष्ठ्यभावेऽपीति तिथितत्त्ववचनाद्युग्मादरेण च परदिने सप्तम्या सहिते सायङ्काले
कार्यम् । तत्र सन्ध्यालक्षणम्—

‘अर्षादस्तमनात्सन्ध्या व्यक्तीभूता सतारका । यावदिति’ स्मृत्यन्तरे । अत्र देवीपुराणे तु—

ज्येष्ठानक्षत्रयुक्तायां षष्ठ्यां बिल्वाभिमन्त्रणम् । सप्तम्यां मूलयुक्तायां पत्रिकायाः प्रवेशनम् ॥

पूर्वाषाढयुताष्टम्यां पूजा होमाद्युपोषणम् । उत्तरेण नवम्यान्तु बलिभिः पूजयेच्छिवाम् ॥

श्रवणेन दशम्यां तु प्रणिपत्य विसर्जयेत् ।

अत्र तिथिनक्षत्रयोगेन मुख्यः कालः । तयोरसंयोगे तिथिरेव ग्राह्या, तथोक्तं स्मृत्यन्तरे—

तिथिनक्षत्रयोगेन द्वयोरेवानुपालनम् । योगाभावे तिथिग्राह्या देव्याः पूजनकर्म्मणि ॥

इति म० म० पं० राजनाथमिश्रकृततिथिनिर्णयात् ॥

यदि दैवात्पूर्वदिने सायं नक्षत्रयोगस्तदा विशेषयोगलाभात्पूर्वदिन एव कर्त्तव्यमिति ।

(१) म० म० पं० राजनाथकृततिथिनिर्णये तु—

आश्विनशुक्लाऽष्टमी निशापूजायां महानिशाव्यापिनी ग्राह्या । ‘कर्मणो यस्येत्या’दिसृतेः ।

अथ नवमी तु व्रतादौ पूर्वविद्धा ग्राह्या ।

‘अष्टमी नवमीयुक्ता नवमी चाष्टमीयुता’ । इति पाञ्चोक्तेः ।

‘युग्माग्निं क्रतुभूतानि षण्मुन्योर्वसुरन्ध्रयोः ।

इति निगमवचनाच्च । देवीपुराणे—

भूमौ शयीत चामन्य कुमारीं पूजयेन्मुदा ।

वस्त्रालङ्कारदानैश्च सन्तोष्य प्रतिवासरम् ॥

वर्ति च प्रत्यहं दद्यादोदनं मांससंयुतम् ॥ इत्यादि । (१)

अथ विजयादशमी । दशम्यामपराजितापूजादेवीविसर्जनादि उद्य-
गामिन्यां दशम्यामेकादशीयुतायामेव । तथाहि नन्दिकेश्वरे—

प्रातरावाहयेद्देवीं प्रातरेव विसर्जयेत् ।

ततः प्रातश्च सम्पूज्य प्रातरेव विसर्जयेत् ॥

प्रातरिति मुहूर्त्तान्मन्यूनकाल इति शेषः ।

उभयदिने महानिशाभ्यासौ परा ग्राह्या । नवमीयोगप्राशस्त्यात् ।

यत्र पूर्वदिने एव महानिशाभ्यासिनी नोत्तरत्र, तत्र पूर्वदिने सप्तमीशुतैव ग्राह्या । यदाह
विश्वरूपनिबन्धे—

महाष्टम्यादवने मासि शुक्ला कल्याणकारिणा । सप्तम्या संयुता कार्या मूलेन न विशेषतः ॥

महाष्टम्यां भगवती भद्रायामपि पूजिता । ददाति चायुरारोग्यं यतो भद्रास्वरूपिणी ॥

कुलं पुत्रं धनं धान्यं राज्यमायुस्तथैव च । प्रथमा चाष्टमी पूज्या यः कांक्षति सदा शुभम् ॥

उपवासव्रते तूदयन्यापिन्येव ग्राह्या, यदाहविष्णुधर्मोत्तरीये—

अष्टम्या नवमी युक्ता नवम्या चाष्टमी युता । अर्द्धनारीश्वरप्राथा उमामाहेश्वरी तिथिः ॥ इति ।

‘सर्वेषु व्रतकार्येषु अष्टमी परतः शुभा ।’ इति स्मृतेश्च ।

(१) तथा भविष्ये—

अश्वयुक्शुक्लपक्षे तु अष्टमी मूलसंयुता । सा महानवमी नाम त्रैलोक्येऽपि सुदुर्लभा ॥

नवमी पूर्वाह्णव्यापिनीचेदष्टमी विद्धा विशूलिनीपूजादौ ग्राह्या । प्रभूततरबलिदाने तु देवीपुराणे—

अश्वयुक्शुक्लनवमी महूर्त्तं वा कला यदि । सा तिथिः संकला ज्ञेया लक्ष्मीविद्याजयाधिभिः ॥

सौरधर्मे—

सूर्योदये परा रिक्ता पूर्णास्यादपरा यदि । बलिदानं प्रकर्त्तव्यं तत्र देशे शुभं भवेत् ॥

‘बलिदानं दशासु च’ इति निषेधो नवम्ययुक्तासु वेदितव्यम् । तथा—

‘बलिदाने कृतेऽष्टम्यां पुत्रभ्रंशो भवेन्नृपेति’ निषेधोऽपि प्रभूततर बलिदाने एव । पूजाऽङ्गबलि-
दानमष्टम्यां भवत्येवानवकाशत्वात् । योगिनीतन्त्रे ‘दुर्गागारे वंशिवाद्यं मधुरी न च वादयेत्’ इति ॥

द्विवर्षमारभ्य दशवर्षान्तं यावत् कुमारीवयः शुभफलजनकम् । तथाचोक्तम्—

एकवर्षा न कर्त्तव्या कन्या पूजाविधानतः । अज्ञाता सा तु भोगानां गन्धादीनां तु बालिका ॥

कुमारिका च सा प्रोक्ता द्विवर्षा या भवेदिह । त्रिमूर्त्तिनी त्रिवर्षा च कल्याणी चतुरब्दिका ॥

रोहिणी पञ्चवर्षा च कन्यका षष्ठवार्षिकी । चण्डिका सप्तवर्षा च अष्टवर्षा च शाम्भवी ॥

नववर्षा भवेद्दुर्गा सुभद्रा दशवार्षिकी ॥ प्रतिपदादिनवम्यन्तं क्रमात्ताञ्च प्रपूजयेत् ।

अत ऊर्ध्वं न कर्त्तव्या कन्या ताश्च विगर्हिताः । पश्चिन्ना नामभिः पूजा कर्त्तव्या विधिसंयुतैः ॥

इत्यादि—विस्तृतिभीत्या न लिखितम् । द्रष्टव्यं कृत्यशिरोमणौ विशेषविषयजिज्ञासुभिः ।

रत्नकोषे नारदः—इषस्य दशमीं शुक्लां पूर्वविद्धां न कारयेत् ।

श्रवणेनापि संयुक्तां रात्र्यां पट्टाभिषेचने ॥

सूर्योदये यदा राजन् ! दृश्यते दशमी तिथिः ।

आश्विने मासि शुक्ले तु विजयां तां विदुर्बुधाः ॥

नन्दिकेश्वरे 'भगवत्याः प्रवेशादिविसर्गान्ताश्च याः क्रियाः—' इत्यादि ।

तत्रापि यदि सम्यक्पूजाद्ययोग्यमुहूर्त्तन्यूनदशमीप्राप्तावाह कालिकापुराणे—

सम्यक्कल्पोदिता पूजा यदि कर्तुं न शक्यते ।

उपचारास्तथा दातुं पञ्चैतान्वितरेत्तदा ॥

गन्धं पुष्पं च धूपञ्च नैवेद्यं दीपमेव च ।

अभावे पुष्पतोयाभ्यां तदभावे तु भक्तितः ॥

संक्षेपपूजा कथिता तथा शास्त्रादिकं पुनः ।

तथा चोदयगामिन्यां मुहूर्त्तन्यूनायामल्पकालव्यापिन्यामप्येकादशी
युतायामेव संक्षेपपूजादिभिरपि विसर्ज्जनं कार्य्यमिति भावः ।

दिनमानस्य पञ्चदशमो भागो मुहूर्त्तमित्यनुपदमेवाभिहितं प्राक् ।
मुहूर्त्तन्यूनदशम्या उत्तरदिने उदयगामिन्यालाभे तु नवमीयुतायामेवा-
पराजिता पूजा देवीविसर्जनञ्च, तथाहि शिवरहस्ये—

आश्विने शुक्लपक्षे तु दशम्यां पूजयेत्ततः ।

एकादश्यां न कुर्वीत पूजनं चापराजितम् ॥ इति ।

एकादश्यां एकादशीयुतायां पूजनमत्र विसर्ज्जनस्याप्युपलक्षकम् ।
एतद्वचनस्योत्तरदिने मुहूर्त्तन्यूनदशमीलाभे उत्तरदिनकर्तव्यतानुषेधक-
त्वेनैव स्मार्तादिभिस्तिथितत्वादिग्रन्थे व्याख्यातत्वात्तादृशार्थपर्य्यव-
सानम् । 'श्रवणेन विसर्ज्जयेदिति श्रवणायोगस्तु रोहिणीयोगवदप्रयो-
जक इति ठक्कुराः । तेन श्रवणायोगो विसर्ज्जने नावश्यकः । 'श्रवणेन
विसर्ज्जयेत्' इति वचनस्य श्रवणाप्रशंसकत्वं प्रतीतम् । अत्र सर्वत्र नक्ष-
त्रादरान् मुख्यस्तदभावे तिथिरेव ग्राह्या युग्मात् ।

'तिथिः शरीरं देवस्य तिथौ नक्षत्रमाश्रितम् ।

तस्मात्तिथिं प्रशंसन्ति नक्षत्रं न तिथिं विना' ॥

इति विद्यापतिठक्कुराः ।

(अथ यात्राविजयदशमी) । तत्र यात्रां कृत्वा सीमानं लङ्घयेत् । तथाहि
व्रतकाण्डे तु काश्यपः—

श्रवणर्क्षे तु पूर्णायां काकुत्स्थः प्रस्थितो यतः ।

उल्लङ्घयेयुः सोमान्तं तद्दिनर्क्षे ततो नराः ॥ (पूर्णायां दशम्याम्)

अथ शमीग्रहणम् । शमीमर्चयित्वा यात्राकरणम् । तत्र मन्त्रः ।

"शमीशमयते पापं शमी लोहितकण्टिका ।

धारिण्यर्जुनबाणानां रामस्य प्रियदायिनी ॥

करिष्यमाणा या यात्रा यथाकालं सुखं मया ।

तत्र निविघ्नकर्त्री त्वं भव श्रीरामपूजिते ? ॥

शमी वृक्षविशेषः, लोहितकण्टकयुक्तः प्रागुक्तवचनलिङ्गात् ।

गृहीत्वा साक्षतां मालां शमीमूलगतो मृदम् (भृशम्) ।

गीतवादित्रनिर्घोषैरानयेत्स्वगृहं प्रति ॥

ततो भूषणवस्त्रादि धारयेत्स्वजनैः सह" । इति । (१)

अथ कोजागरा ।

तिथितत्त्वे-कौमुद्यां पूजयेत्लक्ष्मीमिन्द्रमैरावतस्थितम् ।

सुगन्धैर्निशिसंवेशैश्चक्षैर्जागरणं चरेत्

तथा—निशीथे वरदा लक्ष्मीः को जागर्त्तति भाषिणी ।

तस्मै वित्तं प्रदास्यामि अक्षैः क्रीडां करोति यः ॥

अत्र निशीथ इत्यभिधानाद्रात्रिकृत्यमिदम् । यद्दिने प्रदोषनिशीथो-
भयव्यापिनो पूर्णिमा तद्दिने कोजागराकृत्यम् । उभयव्याप्त्यनुरोधात् ।
यदा तु पूर्वदिने निशीथव्याप्तिः, परेद्युर्न प्रदोषव्याप्तिस्तदा सुतरां पूर्व-
दिने तत्कृत्यमिति ॥(२)

अथ कार्तिककृत्यम्(३) । वायुपुराणे—

तुलामकरमेषेषु प्रातः स्नानं विधीयते ।

हविष्यं ब्रह्मचर्य्यञ्च महापातकनाशनम् ॥

अत्र सौरमासक्रमो बोध्य इति ठक्कुराः । तथाहि—

दुर्लभः कार्तिको मासो मथुरायां नृणामिह ।

यत्रार्चितो हरो रूपं भक्तेभ्यः स्वं प्रयच्छति ॥

(१) तिथितत्त्वचिन्तामणिधृतगोपथब्राह्मणे—

अमङ्गलानां शमनी दुष्कृतस्य प्रणाशिनी । दुःस्वप्ननाशिनी धन्यां प्रपद्येऽहं शमीं शुभाम् ।

(२) तथोक्तं भविष्ये—

द्दिवा तत्र न भोक्तव्यं मनुष्यैश्च विवेकिभिः । स्त्रीबालवृद्धमूखैश्च भोक्तव्यं पूजितैः सुरैः ।

तथा च प्राणतोषिण्यैस्तत्रे—

नारिकेलोदकं पीत्वा अक्षैर्जागरणं निशि । तद्विभूतिं प्रयच्छामि को जागर्त्तति महीतले ॥

तथा चोक्तं तिथितत्त्वचिन्तामणौ ठक्कुरैरपि ।

(३) नारदीये—कार्तिके वर्ज्यैर्दौर्ल कार्तिके वर्ज्यैर्नमधु ।

कार्तिके वर्ज्यैर्कांस्यं कार्तिके शुक्लसन्धितम् ।

शुक्लं पर्युषितम् । सन्धितं लवणं शाकम् ।

तथा च—एकशुक्तेन नक्तेन तथैवावाचितेन च ।

उपवासेन भैक्ष्येण व्रजते परमम्पदम् ॥

कार्तिकस्नानमन्त्रस्तु—

कार्तिकेऽहं करिष्यामि प्रातः स्नानं जनार्दन ! ।

प्रोत्यर्थं तव देवेश ! दामोदर ! मया सह ॥

मया लक्ष्म्या । पद्मपुराणे—

धात्रीछायासु यः कुर्यात्पिण्डदानममहामुने ! ।

मुक्तिमप्रयान्ति पितरः प्रसादान्माधवस्य च ॥

धात्रीफलविलिताङ्गो धात्रीफलविभूषितः ।

• धात्रीफलकृताहारो नरो नारायणो भवेत् ॥

धात्रीच्छायां समाश्रित्य योऽर्चयेच्चक्रपाणिकम् ।

पुष्पे पुष्पेऽश्वमेधस्य फलं प्राप्नोति मानवः ॥

नारदीये—एकान्तरोपवासो वा त्रिरात्रोपोषितोऽपि वा ।

षड्वा द्वादश पक्षं वा मासं वा वरवर्णिनि ! ॥

एकभुक्तेन नक्तेन तथैवायाचितेन च ।

उपवासेन भैक्ष्येण ब्रजते परमं पदम् ॥

(१) अथ हविष्यविचारः । हविष्याभ्याहं भविष्ये—

हैमन्तिकं सितास्त्रिचक्रं धान्यं मुदुगास्तिला यवाः ।

तथाऽऽकाशदीपविधिः स्कान्दे—

तुलायां तिलतैलेन सायंकाले समागते । आकाशदीर्घं यो दद्यान्मासमेकं हरिं प्रति ॥

महतीं श्रियमाप्नोति रूपसौभाग्यसम्पदः । उच्चैः प्रदीपमाकाशे यो दद्यात्कार्तिके नरः ।

सर्वं कुलं समुद्धृत्य विष्णुलोकमवाप्नुयात् ॥ इति ।

अस्योद्यापनस्तु वृश्चिकसंक्रान्तौ शुद्धसमये सति कार्यम् । एकादशीव्रतोद्यापनन्वेकादश्यां

शुद्धे सतीति विज्ञेयम् । तथाच—धात्रीवृक्षच्छायायां ब्राह्मणभोजने फलमुक्तं कार्तिकमहात्म्ये—

धात्रीच्छायां समाश्रित्य भुङ्क्ते योऽन्नं हि मानवः ॥ ब्राह्मणान् भोजयित्वा तु वार्षिकं किल्बिषं हरेत् ॥

(१) तथाऽगस्त्यसंहितायाम्—

नारिकेलफलं चैव कदलीं लवलीं तथा । आन्नमामलकौ चैव पनसं च हरीतकीम् ॥

व्रतान्तरप्रशस्तं च हविष्यं मन्यते बुधाः ॥

निर्णयनिबन्धे तु—“यत्नपकमपि ग्राह्यं कदलीफलमुत्तमम्” ।

तथा चाह कात्यायनः—

हविष्येषु यवा मुख्या स्तदनुग्रीहयो मताः । माषकोद्बगौरादीन् सर्वाभावे विवर्जयेत् ॥

यथोक्तवस्त्वसम्पत्तौ ग्राह्यं तदनुकारि यत् । यवानामिव गोधूमा मीहिणामिव शालयः ॥

अलार्धं वर्तुलाकारं वातार्त्तकीं कुन्दसन्निभाम् । अन्नपाचितवातार्त्तकीं खादन् गोमांसभक्षयम् ॥

कुन्दसन्निभां श्वेतामित्यर्थः ।

कुसुम्भं नालिकाशाकं वृन्ताकं पूतिकां तथा । भक्षयन् पतितः स स्यादपि वेदान्तगो द्विजः ॥

कृत्यशिरोमणौ—

यः करोति नरो नित्यं कार्तिके पत्रभोजनं । न दुर्गतिमवाप्नोति यावद्दिन्द्राश्चतुर्दश ॥

५ क० सा०

कलायं कङ्कुनीवारा वास्तूकं हिलमोचिका ॥
 षष्टिका कालशाकं च मूलकं केमुकेतरत् ।
 कन्दं सैन्धवसामुद्रे गव्ये च दधिसर्पिणी ॥
 पयोऽनुद्धतसारं च पनसान्नहरोतकी ।
 पिप्पली जीरकं चैव नागरं कञ्चु तित्तिली ॥
 कदलीलवलीधात्रीफलान्यगुणमैश्वरम् ।
 अतैलपक्वं मुनयो हविष्यान्नं प्रचक्षते ॥

हैमन्तिकं मागंपौषोत्पन्नं धान्यं तस्यैव विशेषणं सितास्विन्नमिति
 सितं श्वेतम्, स्विन्नम् उसिना इति प्रसिद्धम्, तद्भिन्नमस्विन्नम् । कङ्कः
 काउनि इति प्रसिद्धा । नीवार ओइरी इति प्रसिद्धा । षष्टिका शाठी इति
 प्रसिद्धा । मूलकमित्यस्य विशेषणं 'केम्बुकैतरत्' इति केम्बुकम् केड्या
 इति प्रसिद्धम्, तद्भिन्नम् । सैन्धवसामुद्रे इति लवणे इति शेषः । अगुड-
 मिति ऐश्वर्यमित्यस्य विशेषणम्, तेन इक्षुसम्बन्धिषु गुडभिन्नं सिताश-
 कंरादिकं सर्वमेव हविष्यमित्यर्थः ।

अथ आमिषविचारः । आमिषान्याह पात्रे—

प्राण्यङ्गचूर्णं चर्मांस्तु जम्बीरं बीजपूरकम् ।
 अयश्शशिष्ठं माषादि यद्विष्णोरनिवेदितम् ॥
 दग्धमन्नं मसूरं च मांसं चेत्यष्टधाऽऽमिषम् ।
 गोछागीमहिषीदुग्धादन्यदुदुग्धं तथाऽऽमिषम् ॥
 धान्ये मसूरिका प्रोक्ता अन्नं पशुषितं तथा ।
 द्विजक्रीता रसाः सर्वे लवणं भूमिजं तथा ॥
 ताम्रपात्रस्थितं गव्यं जलं पल्लवसंस्थितम् ।
 आत्मार्यं पाचितं चान्नमामिषं तत्स्मृतं बुधैः ॥ इति ।
 प्राण्यङ्गचूर्णं, शुक्तिकादिचूर्णम् ।

भोजनं पञ्चपत्रेषु महापातकनाशनम् । कार्तिके मुक्तिर्दं प्रोक्तं ब्रह्मपत्रेषु भोजनम् ॥

ब्रह्मपत्रं पलाशपत्रम् ।

देवीपुराणे—'कार्तिके ग्रहणं श्रेष्ठं गङ्गायमुनसंगमे' ।

महाभारते—मांसवर्ज्यत्वंमुक्तं यथा—

मांसि मास्यश्वमेधेन यो यजेतु शतं समाः । न खादति च यो मांसं सममेतद्युधिष्ठिर ! ॥

यस्तु वर्षशतं पूर्णं तपस्तप्येत्सुदारुणम् । यश्च वै वर्जयेन्मांसं समौ तौ न च संशयः ॥ इत्यादि,
 तथा च—कार्तिके सकलं मांसं नित्यस्नायी जितेन्द्रियः ।

जपन् हविष्यशुक् शान्तः सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ इत्यादि

कार्तिके तु राजमाष-पटोल-कदम्ब-शूरण-वृन्ताक-मूलक-द्वैतशिन्नि-मांस-मास्य-क्रोद-
 न-नालिशाक-तुम्बीफल कुसुम्भ-पूतिकाः वर्ज्याः ।

अथामावस्यादिकृत्यम् ।

वनस्पतिगते सोमेऽनङ्वाहौ यस्तु वाहयेत् ।

नाश्रान्ति पितरस्तस्य दशवर्षाणि पञ्च च ॥

इति वचनादमावास्यायां वृषवाहने महादोषः । तस्येति पिण्डादि-

कमिति शेषः । स्मृतिः—

येयं दीपान्विता राजन् ! ख्याता पञ्चदशी भुवि ।

तस्यां देयं न चेद्दत्तं पितॄणां तु महालये ॥ इति ।

दीपान्विता पञ्चदशी कार्तिकामावस्या, पितॄणां महालये पितृपक्षे महालये, तथाच-पितृपक्षे येन श्राद्धं न कृतं, तेनात्र श्राद्धं कर्तव्यमिति तात्पर्यम् । अन्यच्च—

कन्याङ्गते सवितरि पितुराजानुशासनात् ।

तावत्प्रेतपुरी शून्या यावद्भक्षिकदर्शनम् ॥

ततो वृश्चिक आयाते निराशाः पितरो गताः ।

पुनः स्वभवनं यान्ति शापं दत्वा सुदारुणम् ॥ इति ।

तथा चामावस्यायामप्यकृते श्राद्धे पितरो निराशाः सन्तः शापं दत्वा यान्तीत्यतोऽपरपक्षे येन पार्वणं न कृतं तेनात्रावश्यमेव कर्तव्यमिति भावः ॥

अथ उल्काभ्रमणम् । स्कान्दे—

ततः प्रदोषसमये दीपान्दद्यान्मनोरमान् ।

ब्रह्मविष्णुशिवादोनां भवनेषु मठेषु च ॥ इति ।

ज्योतिषे—तुलासंस्थे सहस्रांशौ प्रदोषे भूतदर्शयोः ।

उल्काहस्ता नराः कुर्यः पितॄणां मार्गदर्शनम् ।

एतेन प्रदोषव्यापिन्याममावस्यायामुल्काभ्रमणमिति पर्यावसितम् ।

उभयदिने प्रदोषव्यापिन्या अमावस्याया लाभेऽअलाभे च परदिन एव ।

दण्डैकरजनीयोगे दर्शः स्याच्चापरेऽहनि ।

तदा विहाय पूर्वद्युः परेऽहि सुखरात्रिका ॥ इति ज्योतिर्वचनात् ।

तथा च—दशश्राद्धं भवेद्दशोऽपराह्णे प्रेतिपद्यपि ।

प्रदीपोल्कादिकं कार्यं तत्प्रदोषे न दुष्यति ॥

इति म. म. शुभङ्करठक्कुरधृततिथिनिर्णये ।

भूताहे ये प्रकुर्वन्ति उल्काग्रहमचेतनाः ।

निराशाः पितरो यान्ति शापं दत्वा सुदारुणम् ॥

इति वचनाच्च । उत्तरदिने प्रदोषे दशाभावे, पूर्वदिने प्रदोषदर्शयोगे तु पूर्वदिन एव कर्मकालस्य मुख्यत्वात् । 'तुलासंस्थे सहस्रांशाविति

प्रागुक्तज्योतिर्वचनाच्च । 'भूताहे ये प्रकुर्वन्ती-त्यादिवनचस्योभयदिने
प्रदोषेऽमावास्यायां त्नामेऽलाभे च पूर्वदिने कर्तव्यता निषेधकत्वं,
तिथितत्त्वे स्मार्तोऽप्येवम् । उत्काग्रहणमन्त्रस्तु—

शस्त्राशस्त्रहतानां च भूतानां भूतदर्शयोः ।

उज्ज्वलज्योतिषा देहं निर्दहे व्योमवह्निना ॥

अमणमन्त्रस्तु—अग्निदग्धाश्च ये जीवा येऽप्यदग्धाः कुले मम ।

उज्ज्वलज्योतिषा दग्धास्ते यान्तु परमां गतिम् ॥ इति ।

विसर्जनमन्त्रस्तु ब्रह्मपुराणे—

यमलोकं परित्यज्य आगता ये महालये ।

उज्ज्वलज्योतिषा वर्त्म प्रपश्यन्तो ब्रजन्तु ते ॥ इति (१)

(१) मदनरत्ने भविष्ये—(ति० त० चिन्तामणौ)

एवं गते निशीथे तु जने निद्रान्धलोचने । तावन्नगरनारीभिः शूर्पडिण्डिमवादनैः ॥

निष्काश्यते प्रहृष्टाभिरलक्ष्मीः स्वगृहाङ्गयात् ।

म० म० पं० राजनाथमिश्रद्वाराजमासंगदे—

दण्डैकं रजनीं प्रदोषसमये दर्शं यदा संस्पृशेत् । कर्तव्या सुखरात्रिकात्र विधिना दशांशभावे तदा ॥
पूज्या चाञ्जधरा सदैव च तिथिः सैवाहनिप्राप्यते । कार्या भूतविमिश्रिता जगुरिति व्यासादिगर्गादयः ।

अञ्जधरा लक्ष्मीः ।

अमावास्या यदा रात्रौ दिवाभागे चतुर्दशी । पूजनीया तदा लक्ष्मीविज्ञेया सुखरात्रिका ॥

अत्रैव निशीथे श्यामापूजामाह—कामाख्यातन्त्रे—

शरत्काले च देवेशि । दीपयात्रादिने तथा । अमावास्यां समासाद्य मध्यरात्रौ विचक्षणः ॥

मृन्मयीं पुत्तलीं कृत्वा दीपादिभिरलङ्कृताम् । बलिं नानाविधं दद्याद्वाद्यमाण्डसमन्वितम् ॥

नृत्यं गीतं कौतुकानि यावत्सुखोदयं चरेत् । प्रातःकाले शुद्धतोषे स्थापयेदविनाशिनीम् ॥

अत्र मध्यरात्रिश्रवणान्निशीथव्यापिनी श्यामापूजायां ग्राह्या । तथा च भविष्येऽपि—

प्रतिसर्वत्सरं कुर्यात्कालिकाया महोत्सवम् । कार्तिके तु विशेषेण अमावास्या निशाङ्गके ॥

तस्यां संपूजयेद्देवीं भोगमोक्षप्रदायिनीम् ।

उभयदिने निशीथव्याप्तौ यत्र प्रदोषे भवेत्तदैव । तथोक्तं कुलसर्वस्वे—

प्रदोषव्यापिनी यत्र महानिशि च सा भवेत् । तदैव कालिका पूज्या दक्षिणा मोक्षदायिनी ॥

यदोभयदिने तदा चतुर्दशीयुता ग्राह्या—

अर्धरात्रे महेशानि ? अमावास्या यदा भवेत् ।

चतुर्दशीयुता ग्राह्या चासुण्डापूजने सदा ॥ इत्यागमात् ।

तथा—यत्रोभयदिने भूतयुक्तकुक्षां महानिशि । इमां यात्रां कारयित्वा चक्रवर्ती नृपो भवेत् ॥

शनिभौमदिनानुरोधात्प्रदोषाव्यापिन्यपि निशीथव्यापिनी ग्राह्या ।

चतुर्दशी प्रदोषे तु अमावास्या महानिशि । शनिभौमदिने देवि ! निशायां सर्वथा यजेत् ॥

तदतिरिक्तदिने यदि पूर्वदिने प्रदोषव्यापिनी उत्तरदिने प्रदोषनिशीथोभयव्यापिनी तदोत्तरैव

ग्राह्या । तथा च कुलसर्वस्वे—

महानिशादिने देवि ? प्रतिपच्च यदा भवेत् । कालीकैवल्ययोगोऽयं तद्धिने कालिकाऽर्चनम् ॥ इति ।

अथ दीपमालिकादानफलमाह—

यः कुर्यात्कार्तिके मासे शोभनां दीपमालिकाम् ।
घृतेन च चतुर्दश्याममायां च विशेषतः ॥
यावद्दीपप्रसंख्या तु घृतेनापूर्य बोधिता ।
तावद्युगसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥

अथ गोक्रीडादौ प्रतिपदमावास्यायुतैव ग्राह्या । तथाहि नारदः—

या कुहूः प्रतिपन्मिश्रा तत्र गाः पूजयेन्नुप ! ।
पूजनात्त्रीणि वर्द्धन्ति प्रजा गावो महोपतिः ॥
स्मृतिरपि-शिवा च शिवदुर्गा च दुर्भगा च हुताशिनी ।
गोपूजा च वटच्छाया कर्तव्या प्रथमे दिने ॥
देवलोऽपि-प्रतिपद्दर्शनयोगे गवां वै क्रीडनं भवेत् ।
परविद्धासु करणात्पुत्रदारधनक्षयः ॥ इति ।

स एव—प्रतिपद्यज्ञिकरणं द्वितीयायां गवार्चनम् ।

क्षत्रक्षयं करिष्येते वित्तनाशं कुलक्षयम् ॥ इति ।
नारदोऽपि-‘भद्रायां गोकुलक्रीडा सदेशो वै विनश्यति’ ।

भद्रायां द्वितीयायुतायाम् । एतच्च द्वितीयदिने चन्द्रदर्शनसम्भावना-
याम् । अत एव पुराणसमुच्चयेऽपि ।

गवां क्रीडादिने यत्र रात्रौ दृश्येत चन्द्रमाः ।

सोमो राजा पशून् हन्ति सुरभीपूजकास्तथा ॥ इति ।

प्रतिपदुत्तरं सूर्यास्तमनकालपर्यन्तं षण्मुहूर्तान्यूना (१) यदि द्विती-
या तदा चन्द्रदर्शनसम्भावना सर्वसम्पत्ता, अत्र यदा प्रतिपदि षण्मुह-
र्तव्यापिनी द्वितीया तत्र चन्द्रदर्शनसम्भावना (२) गोक्रीडनं न कार्यमिति

(१) अधिकेतिभावः ।

(२) कार्तिकस्य सिते पक्षे प्रतिपच्छुभवासरे । इतस्त्वाती च पक्षे गोपूजा शुभदा सदा ॥
शनी वारे तथाऽङ्गारे सूर्यवारे तथैव च । अन्यद्वृत्तगते वापि गोपूजां न च कारयेत् ॥
यदि मोहात्कृता पूजा प्रायश्चित्तं भवेत्तदा । गवां नाशोऽर्थनाशश्च प्रजानाशो भवेवदभ्युम् ।
पापाहे च विशाखायां गोपूजां नैव कारयेत् ॥ इति ।

अत एव त्रिथितत्त्वचिन्तामणौ म० महेश्वरकुरधृतवचनम्—

प्रतिपत्तु त्रियामा स्यान्मैत्रक्षं बुधवासरे । तद्दिने पूर्वयामे तु गोपूजा परमा शुभा ॥
स्वाती तु मध्यमा प्रोक्ता अनुराधा शुभप्रदा । प्रातर्गोवर्द्धनः पूज्यो घृतज्वापि समाचरेत् ॥
पूजनीयास्तदा गावस्त्याज्या दोहनवाहने ॥

गोमयेन गोवर्द्धनमूर्त्तिं विधाय पीतपुष्पाक्षतादिभिः सम्पूजयेत् । तन्मन्त्रो यथा—

गोवर्द्धन ! धराधार ! गोकुलनायकारक ! । कृष्णाबाहुकुतच्छाय ! गवां कोटिप्रदो भव ॥

तिथिनिर्णयः । ठक्कुरैरपि 'था कुहूरित्यादि पूर्ववचनान्यभिधाय एते विधिप्रतिषेधाः पूर्वदिने प्रतिपदः सायाह्नव्यापित्वे द्वितीयदिने चन्द्रदर्शन-सम्भवे च ज्ञेयाः । दिनद्वये सायाह्नव्यापित्वे परैव ग्राह्येत्यभिहितम् एवं च द्वितीयदिने प्रतिपदुत्तरं सूर्यास्तमनकालपर्यन्तं षण्मुहूर्तान्यु- नैव द्वितीया तदा चन्द्रदर्शनसम्भावनाया अभावात् द्वितीयायुतैव ग्राह्या । तत्रैव पुराणसमुच्चयः ।

वर्द्धमानतिथौ नन्दा यदा सार्द्धत्रियामिका ।

द्वितीयावृद्धगामित्वादुत्तरा तत्र बोध्यते ॥ इति ।

चन्द्रदर्शने तु द्वितीयायुतैव ग्राह्येति तिथिनिर्णयः ।

'सायाह्ने होलिकां कुर्यात्पूर्वाह्ने क्रीडनं गवाम्' ॥ इति ।

पूर्वाह्णः सार्द्धप्रहरं यावत् । तथाहि तिथिचन्द्रिकायां—

पूर्वाह्णः प्रहरं सार्द्धं मध्याह्नः प्रहरं तथा ।

तत्तृतीयोऽपराह्णः स्यात्सायाह्नश्च ततः परम् ॥ इति ।

कुहूः प्रतिघृता यत्र गावस्तत्र न पूजयेत् । इत्यादि स्मृतयोऽपि । द्वि-
तीयदिने द्वितीयायाः षण्मुहूर्तान्यूनत्वे पूर्वयुक्तायाः कर्तव्यतानिषेधक-
त्वेन व्याख्येया इति सर्वं सुस्थम् । विशाखायां गोपूजानिषेधमाह—
राजमार्तण्डे—

विशाखायाममावास्या विशाखा प्रतिपद्युता ।

आयुः पुत्रं धनं हन्ति सुरभीपूजकांस्तथा ॥ सुरभी गौः ।

अथ कार्तिकशुक्लद्वितीया यमद्वितीयाख्या तस्यां कर्तव्यं स्कन्दपुराणे—

कार्तिके शुक्लपक्षे तु द्वितीयायां युधिष्ठिर ! ।

यमो यमुनया पूर्वम्भोजितः स्वगृहेऽर्चितः ॥

अतो यमद्वितीयेयं त्रिषु लोकेषु विश्रुता ।

अस्यां निजगृहे विप्र ! भोक्तव्यं न ततो नरैः ।

स्नेहेन भगिनोहस्ताद्भोक्तव्यं पुष्टिवर्द्धनम् ।

वस्त्रालङ्कारणादीनि ताभ्यो देयानि यत्नतः ॥

भगिन्या पठनीयो मन्त्रो यथा—

भ्रातस्तवानुजाताऽहं भुंक्ष्व भक्तमिदं शुभम् ।

प्रीतये यमराजस्य यमुनाया विशेषतः ॥

गोपूजामन्त्रस्तु निर्णयामृते—

लक्ष्मीयां लोकपालानां धेनुरूपेण संस्थिता । घृतं वहति यन्नार्थं सा मे पार्ष व्यपोहतु ॥

अग्रतः सन्तु मे गावो गावो मे सन्तु पृष्ठतः । गावो मे हृदये सन्तु गवां मध्ये वसान्यहम् ॥

अथ तद्दिने घृतक्रीडायां यस्य जयस्तस्य पूर्णं वर्षं यावत्सर्वत्र जय इति स्मृत्यन्तरे लिखितम् ।

ज्येष्ठभगिन्यास्तु—‘आतर्ज्येष्ठाऽनुजाताऽहम्’ इति शेषः । अन्यस्मान-
मितिस्मार्त्ताः । तत्र हे आतर्नुजाता वा ज्येष्ठाऽहमित्यन्वयः ।

ब्रह्माण्डपुराणे—

या तु भोजयते नारी आतर्ं युग्मके तिथौ ।

अर्चयेच्चापि ताम्बूलैर्न सा वैधव्यमाप्नुयात् ॥

आतुरायुः क्षयो राजन्न भवेत्सत्र कर्हिचित् ॥

युग्मके द्वितीयातिथौ । यमद्वितीया प्रतिपद्युता ग्राह्येतिनिर्णयामृतः ।

हेमाद्रौ तु द्वितीया मध्याह्नव्यापिनी पूर्वविद्धा चेति विशेषः ॥

अथात्र चित्रगुप्तपूजनमाह गौडः—

यमं च चित्रगुप्तं च यमदूतांश्च पूजयेत् ।

अर्घ्यश्चात्र प्रदातव्यो यमाय सहजद्वयैः ॥

इयं पूजा अपराह्णे माह स्कान्दे—

ऊर्ज्जशुकद्वितीयायामपराह्णेऽर्चयेद्यमम् ।

स्नानं कृत्वा भानुजायां यमलोकं न पश्यति ॥

भानुजायां यमुनायाम् । व्रतादौ दिवैवैकमुक्तम् । तथाहि तिथिच-
न्द्रिकायाम्—

दिनार्द्धसमयेऽतीते भुज्यते नियमेन यत् ।

एकमुक्तमिति प्रोक्तं मतं स्यात्तद्विवेच हि ॥ (१)

(१) अथ कार्तिकशुक्लषष्ठीनिर्णयः । तदुक्तं तिथितत्त्वचिन्तामणौ—षष्ठी तु सर्वेषु
वपवासादिषु स्कन्दव्रतातिरिक्ता सप्तमी युतैव ग्राह्या ‘षण्मुन्यो’रितियुग्मवाक्यात् । तथा माघ-
वीये स्कान्दे—

नागविद्धा न कर्त्तव्या षष्ठी चैव कदाचन । सप्तमीसंयुता कार्या षष्ठी सर्वार्थचिन्तकैः ॥

तथाच—तिथिचन्द्रिकायां विष्णुधर्मोत्तरे—

एकादश्यष्टमी षष्ठी पौर्णमासी चतुर्दशी । अमावास्या तृतीया च समुपोष्याः परान्विताः ॥

तथाच—नागविद्धा तु या षष्ठी सप्तम्या च तथाऽष्टमी । दशम्येकादशी विद्धा न ग्राह्यामुनिपुङ्गवैः ॥

तथाच—नागविद्धां तु ये षष्ठीमुपोष्यन्तीह मानवाः । वृद्धिः श्रेयश्च कल्याणं तेषां नश्यन्ति पूर्वजम् ॥

सगरेण कृता पूर्वं पञ्चम्या सह भारत । हतं पुत्रसदस्रन्तु तस्माद्विद्वान् कारयेत् ॥

तथाच—नाग ५ विद्धा तु या षष्ठी रुद्र ११विद्धो दिवाकरः १२ ।

काम १३विद्धो भवेद्विष्णुर्न ग्राह्यास्ते तु वासराः ॥

इत्याद्यनेकानिबन्धयुतवचनबलात्षष्ठी सूर्यव्रते सप्तमीयुतैर्नोपोष्येति सिद्धम् । तत्रोदयकालेऽ-
स्याऽपि षष्ठी भवेत्तदुपरि सप्तमी तदा सैव ग्राह्या । तदुक्तं तिथिचन्द्रिकायाम्—

कला काष्ठा निमेषोऽपि यदि स्यादपरेऽहनि । षष्ठ्याः कर्त्तव्यदिग्नेन्द्रसैर्नोपोष्या प्रयत्नतः ॥

अनेन सायं सप्तम्यामपि प्रथमोऽर्धो विहितः । द्वितीयस्तुत्तरदिने सूर्योदये सप्तम्यां सिद्ध एव ।

अत्र द्वितीयार्धस्ये सप्तमीयुक्तसूर्योदये मुख्यतोक्ता । म० म० पं० राजनाथमिश्रकृततिथिनिर्णये—

“पूर्वदिने सायमर्धादिना पूजने षष्ठी वा सप्तमी ग्राह्येति न नियमः । प्रधानीभूतोत्तरार्धादा-
नस्य तदङ्गोपवासस्य वाऽङ्गतयैव तदाचरणात् ।” इति ॥ अतएव सप्तम्याः चत्वारसरे खर्च-

(१) अथ एकादशीनिर्णयः । एकादशी द्वादशीयुतैव ग्राह्या । 'रुद्रेण द्वादशीयुक्तै' तिनिगमात् । तिथिमलरूपाया अपि द्वादशीयुक्तायाः प्राप्तौ सैव ग्राह्या ।

षष्टिदशडात्मिकायाश्च तिथेर्निष्क्रमणे परे ।

अकर्मण्यन्तिथिमलं विद्यादेकादशीं विना ॥ इति वचनात् ।

दशमीयुक्ताया ग्रहणे दोषमाह स्मृतिः—

एकादशी दशाविद्धा गान्धार्या समुपोषिता ।

तस्याः पुत्रशतं नष्टं तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥ इति ।

एतच्चोभयदिने एकादशीलाभे । यदि तु दशमीमात्रयुक्तैव सा, न द्वादशीयुक्ता, तदा दशमीयुता कर्तव्या । तथाहि स्मृतिः—

एकादशी न लभ्येत सकला द्वादशी भवेत् ।

उपोष्या दशमीविद्धा ऋषिरुहालकोऽब्रवीत् ॥ इति ।

न लभ्येतेति द्वादशीयुक्तेति शेषः । द्वैतनिर्णयद्वैतपरिशिष्टव्रतपद्धति-

पुराणान्तरे—

षष्ठ्याश्चैका कला यत्र तत्र सन्निहितो रविः । तत्र क्रतुशतं पुण्यमष्टम्यां पारणेन तु ॥

षष्ठी च सप्तमी चैव रात्रिशेषे यदाऽष्टमी । त्रिस्पृशा नाम सा प्रोक्ता तथा चैकादशी पुनः ॥

शुद्धैव सप्तमी ज्ञेया उपोष्या फलकाक्षिभिः । अष्टम्यां पारणं कुर्याद्व्रतमेतन्नराधिप ! ॥

तथाचोक्तं द्वैतनिर्णये—

षष्ठीसमेता कर्तव्या सप्तमी नाष्टमीयुता । पतञ्जोपासनायाथ षष्ठ्यामाहुषोषणम् ॥

एवं कृत्यशिरोमणौ—

उदयकाले यदिने षष्ठी तस्य सायंकाले षष्ठ्यामसस्यामपि तत्रैव कार्यं सप्तम्यनुरोधात् । अथ यदा पञ्चम्या वृद्धिस्तत्परं षष्ठ्या देवात् क्षयस्तत्रापि यदिने षष्ठीक्षयस्तदिने एव व्रतम् । तथा सायं प्रथमोऽर्धः द्वितीयदिने सप्तम्यां द्वितीयोऽर्धः । इति स्पष्टम् ।

यत्र तु षष्ठ्या वृद्धिस्तत्र षष्ठदिने सप्तमीविद्यायास्तस्या विहितत्वादपि एकादशीतिथिभिन्नतिथिमलस्य व्रतादौ वर्जनीयत्वात्षष्टिदण्डात्मकषष्ठ्यां व्रतं सायन्तनोऽवश्यं तदग्रिमोदयानन्तरं षष्ठ्यन्ते द्वितीयोऽर्धोदय इति । अत्र कला-काष्ठा-निमेष-इत्यादिवचनं तिथिमलरूपषष्ठीशेषभिन्नपरं बोद्धव्यम् । अस्य कथा वर्षकृत्ये द्रष्टव्येति ।

अथ कार्तिकशुक्लाष्टम्यां गोपूजनमुक्तं शब्दकल्पद्रुमे—

शुद्धष्टमी कार्तिकस्य स्मृता गोषाष्टमी बुधैः । तद्दिने वासुदेवोऽभूद्रूपः पूर्वन्तु वत्सपः ॥

तत्र कुर्यादगवां पूजां गोघ्रासं गाः प्रदक्षिणम् । गवानुगमनं कुर्यात्सर्वकामानभीप्सता ॥

(१) अथैकादश्यां विशेषो मात्स्ये—विद्याऽप्येकादशी कार्या परतो द्वादशी न चेत् । कौमे—मुहूर्त्ता द्वादशी न स्यात् त्रयोदश्यां महामुने । उपोष्या दशमीविद्धा सदैवेकादशी तदा ॥ नौकाक्षिरपि—एकादशीं दशाविद्धां वर्षमाने विवर्जयेत् । क्षयमार्गस्थिते सोमे कुर्वीत दशमीयुताम् ।

एकादशी दशाविद्धा परतो न च वर्धते । यतिभिर्गृहिभिश्चैव सैवोपोष्या सदा तिथिः ॥

कृष्यष्टद्वयः—एकादशी न लभते सकला द्वादशी भवेत् । उपोष्या दशमी विद्धा यतिभिर्गृहिभिस्तदा ॥

पक्षधरीयतिथिचन्द्रिकादिमैथिलग्रन्थेष्वप्येतादृशस्थले दशमीयुक्ताया-
मेव कर्तव्यत्वं सिद्धान्तितं, न तु द्वादशीव्रतमिति ।

ज्यहस्पृशमाह स्मृतिः—

एकादशी द्वादशी च रात्रिशेषे ज्योदशी ।

ज्यहस्पृक्तदहोरात्रं तत्र साहस्रिकं फलम् ॥ इति ।

साहस्रिकं सहस्रगुणम् । हरिश्चयनादौ फलादिभक्षणनिषेधमाह भगवान्—

“मच्छुयने मदुत्थाने मत्पाश्वरिर्वर्त्तने ।

फलमूलपयोहारी हृदि शल्यं ममार्षति ॥

मच्छुयने हरिश्चयने, मदुत्थाने देवोत्थाने, पाश्वरिर्वर्त्तने भाद्रशु-
क्लैकादश्याम् । स्मृतिः—

एकादश्यां न भुञ्जीत पक्षयोदभयोरपि ।

सुतके मृतके चैव अन्यस्मिन्नप्यशौचके ॥

सर्वथा न परित्याज्या इच्छता श्रेय आत्मनः । इति

अशक्तौ त्वाह वायुपुराणे—

फलं मूलं पयस्तोयमुपभोग्यम्भवेच्छुभम् ।

नत्वेवं भोजनद्वैश्चिदेकादश्यां प्रकीर्त्तिम् ॥

प्रमादादितो व्रताकरणे व्रतभङ्गाभावमाह छागलेयः—

सर्वभूतभयं (१) व्याधिः प्रमादो गुरुशासनम् ॥

अव्रतघ्नानि कीर्त्यन्ते सकृदेतानि शास्त्रतः ॥

प्रमादो विस्मरणम् । सकृदेकवारम्, वारं वारं तद्वेतुभिरप्यकरणे
भङ्ग एव सकृदित्युक्तेः ।

स्मृतिः—एकादशीदिने यत्र भार्या ऋतुमती भवेत् ।

पितृश्राद्धं च तत्रैव उपायस्तत्र कथ्यते ॥

एकादशीव्रतं कुर्यात्पिण्डाघ्राणं च श्राद्धकृत् ।

अर्द्धरात्रे व्यतीते तु ऋतुन्दद्यान्न दोषभाक् ॥

ब्रह्मपुराणे—

एकादश्यान्तु शुक्लायां कार्तिके मासि केशवम् ।

सुप्तं प्रबोधयेद्रात्रौ भक्तिश्रद्धासमन्वितः ॥ इति (२) ।

(१) रात्रौ शुद्धे महामार्ग्ये देशनाशे जनक्षये । नगरग्रामदाहे च सर्वभूतभयं मतम् ॥

बीणां रजोदशने तु प्रतिनिधिद्वारा व्रतं कार्यं, स्वयन्तु प्राणत्राणार्थं फलदुग्धादि सेवनीयम् ।

(२) उपवासपूर्वदिने निषेधमाह तिथितत्त्वचिन्तामणौ—

कार्त्तिकं मासं मयूरान्नं चणकं कोद्वं तथा । शाकं मधु परान्नं च त्यजेदुपवासम् स्त्रियम् ॥
एवं यत्र तत्र पराश्रमभोजननिषेधो दृश्यते,

किन्तु—गुर्वन्नं मातुलान्नं च श्वशुरान्नं तथैव च ।

अथ विष्णुत्थापनमन्त्राः—

ब्रह्मेन्द्ररुद्रैरभिवन्द्यमानो भवानृषिर्वन्दितवन्दनीयः ।
 प्राप्ता तवेयङ्किलकौमुदाख्या जागृष्व जागृष्व च लोकनाथ ! ॥
 मेघा गता निर्मलपूर्णचन्द्रः शारङ्गपुष्पाणि मनोहराणि ।
 अहन्ददानीति च पुण्यहेतोर्जागृष्व जागृष्व च लोकनाथ ! ॥
 उत्तिष्ठोत्तिष्ठ गोविन्द ! त्यज निद्रां जगत्पते ! ।
 त्वया चोत्थीयमानेन उत्थितं भुवनत्रयम् ॥

(१) अथ हरिवासरमाह मत्स्यपुराणे—

द्वादशीशुक्लपक्षे तु नभस्ये श्रवणं यदि ।
 उपोष्यैकादशीन्तत्र द्वादशीमप्युपोषयेत् ॥

पितुः पुत्रस्य चैवान्नं न परान्नमिति स्मृतिः ॥

इति शब्दकल्पद्रुमोक्तवचनेनेतेषामन्नभोजने न दोषः । व्रताशक्तदशायां जीवनरक्षणार्थं
 मुपायो वायुपुराणे—

नक्तं हविष्यानन्नमनौदनं वा घृतं तिलाः क्षीरमधाम्बुपानम् ।

यत्पञ्चगव्यं यदिवाऽथ वायुः प्रशस्तमत्रोत्तरमुत्तरञ्च ॥

नक्तं दिनोपवासपूर्वकरात्रिभोजनरूपम् । भक्तद्वितं हविष्यान्नम् । तेन रोटिकाचिपिदात्र-
 भोजने न दोषः । शेषं स्पष्टम् । तथा चैकादशीव्रतं सूतकादिष्वपि न त्याज्यम्, तदुक्तं ति० त०
 वि० वायुपुराणे—

एकादश्यां न भोक्तव्यं पक्षयोर्भयोरपि । सूतके भूतके चैव अन्यत्किमप्यशौचके ॥

तत्र दुर्दिनयोगेनापि कर्त्तव्यतोक्ता विष्णुधर्मोत्तरे—

शुभभानुदिनोपेता सूर्यसंक्रान्तिसंयुता । एकादशी सदोपोष्या पुत्रपौत्रप्रवर्द्धिनी ॥

तथाच भृगुभानुवासरे संक्रान्तौ तु पुत्रवतां तत्र ये व्रतनिषेधं कुर्वन्ति ते आन्ता राज्ञसा
 नोभ्या इति महेशशङ्करा आहुः ।

अविष्यपुराणे त्रयोदश्यां तिथावेकादशीव्रतस्य पारणनिषेधो यथा—

पारणां तु त्रयोदश्यां यः करोति नराधमः । द्वादश द्वादशीर्हन्ति नात्र कार्या विचारणा ॥

इदन्तुदयसमये द्वादशीसत्वे पारणोचितवेलालाभेऽपि कार्यान्तरवशात्तामतिक्रम्य त्रयोदश्यां
 पारणे कृते विज्ञेयम् । द्वादश्याः च्यावसरे तु नियतमेकादशीव्रतोत्तरदिने सूर्योदयात् पूर्वत एव
 विद्यमानायां त्रयोदश्यां पारणविधानम् । तस्यां स्थितौ न दोषस्त्रयोदश्यां पारणे विशेषव-
 चनसामर्थ्यात् ।

यथोक्तं वायुपुराणे—

कलाऽप्येकादशी यत्र परतो द्वादशी न चेत् । पुण्यं क्रतुशतं प्रोक्तं त्रयोदश्यां तु पारणे ॥ इति ।

(१) हरिवासरसम्भवेषु आषाढभाद्रकात्तिकमासेषु बुधवासरायुक्तायामपि द्वादश्यां सूर्योदय-
 समये क्रमेणानुराधाश्रवणरेवतीनक्षत्राणां योगाभावे पूर्वदिनेकादश्या व्रतस्य पारणोचितसमयला-
 भात् प्राचीनमतेन नहि हरिवासरयोगः सम्भवति । तथाचोक्तं सारसंग्रहे—म० म० उमापत्यु-
 पाध्यायेन 'उदयकाले नक्षत्रयोगे हरिवासरपदं पारिभाषिकम् ।' इति ।

तिथितत्त्वचिन्तामणौ म० म० महेशशङ्करास्तु देवोत्थानैकादशीप्रसङ्गे लिखितवन्तः—
 कात्तिकशुक्लद्वादश्यां रेवतीनक्षत्रयोगरहितायां पारणं कुर्यात् । तदुक्तम्—

ब्रह्माण्डे—द्वादश्यान्तु दिने भाद्रे हृषीकेशर्क्षसंयुते ।
उपवासद्वयं कुर्याद्विष्णुप्रोणनतत्परः ॥
द्वादश्याकादशी सौम्यः श्रवणं च चतुष्टयम् ।
देवदुन्दुभियोगोऽयं शतमन्युफलप्रदः ।

नभस्ये भाद्रे, हृषीकेशर्क्ष श्रवणा, सौम्यो बुधः । मन्युर्यज्ञः । वराहपुराणे—
एकादशोमुपोष्यैव द्वादशोमप्युपोषयेत् ।
न चात्र विधिलोपः स्यादुभयोर्देवता हरिः ॥

अत्र तिथिचन्द्रिकायां—‘पारणान्तं व्रतं श्रेयं समाप्तौ द्विजभोजनम् ।’
इति । समाप्तिश्च पारणेन, तदभावे उपवासद्वये क्रियमाणे पूर्वव्रतस्यास-
माप्तेर्विधिलोपः प्राप्नोति सोऽप्येकदेवत्वेन न विधिलोप इति पक्षधर-
मिश्राः पठन्ति ।

आभाकासितपक्षे च मैत्रश्रवणरेवती ।
द्वादशी बुधवारेण हरेर्वासर उच्यते ॥

तथा चाषाढशुक्लद्वादशी बुधवारानुराधायुता, भाद्रशुक्लद्वादशी बुध-
श्रवणायुता, कार्तिकशुक्लद्वादशी बुधरेवती युता हरिवासर इत्यर्थः
पर्यवसितः ॥

“आभाकासितपक्षेषु मैत्रश्रवणरेवती । सङ्गमे नहि भोक्तव्यं द्वादश द्वादशीहरेरु ॥

यदि तु रेवतीरहिता द्वादशी न लभ्यते तदा रेवत्याश्चतुर्थपादं वर्जयेदिति” । अनेन हरिवास-
रयोगे घटितेऽपि पारणविधानमार्त्तजनत्राणकारणमेवोक्तम् । अथैकादशीव्रतपारणं द्वादश्याः प्रथम-
चरणमतिक्रम्य कर्त्तव्यमित्युक्तं शब्दकल्पद्रुमे—

द्वादश्याः प्रथमः पादो हरिवासरसंज्ञितः । तमतिक्रम्य कुर्वीत पारणं हरिभक्तिमान् ॥

तिथितत्त्वचिन्तामणौ—कार्तिकशुक्लैकादश्यां भीष्मपञ्चक्रव्रतारम्भ उक्तो नारदेन—

अतो नरैः प्रयत्नेन कर्त्तव्यं भीष्मपञ्चक्रम् । कार्तिकस्यामले पक्षे स्नात्वा सम्यक् यतव्रतः ॥

एकादश्यान्तु गृह्णीयाद्व्रतं पञ्चदिनाश्मकम् ।

भीष्मपञ्चक्रविधिर्यथा—

मौनी दृढव्रतः सन् प्रथमं गोमयेन ततः पञ्चामृतेन पञ्चगव्यैर्विष्णुं संस्नाप्य सम्पूज्य
पायसं निवेद्य द्वादशाक्षरमष्टोत्तरशतं जपत्वा ‘ॐ नमो विष्णवे’ इति षड्क्षरेण घृताक्तान् यवान्
त्रीढीक्षाष्टोत्तरशतं हुत्वा भूमौ स्वेपेत् । एवं पञ्चसु दिनेषु कुर्यात् ।

विशेषस्तु—तत्र प्रथमेऽह्नि कमलैहरेः पादौ सम्पूज्य त्रिगोमयं प्राश्य, द्वितीये बिल्वपत्रैर्जानुनीं
सम्पूज्य गोमूर्त्रं प्राश्य, त्रयोदश्यां भृङ्गराजेन नाभिं सम्पूज्य क्षीरं प्राश्य, चतुर्दश्यां करवीरैः
स्कन्धं सम्पूज्य दधि प्राश्य, चतुर्दश्यां हिमान्ते लौहमयीं पापप्रतिमां शङ्खचक्रहस्तां कृष्णवस्त्रवे-
ष्टितां प्रस्थमिततिलोपरिस्थितां कृत्वा धर्मराजनामभिः करवीरैः सम्पूज्य—

यदन्यजन्मनि कृतमिह जन्मनि वा पुनः । तत्सर्वं प्रशमं यातु मत्पापं तव पूजनात् ॥

अनेन पुण्याजलिं दत्त्वा द्विजान् भोजयेत् । तस्मै प्रतिमां दद्यादिति शिष्टाचारः ।

अथैकादशीपारणां मासभेदेन वस्तुभेदमाह—

गोमूत्रेण च गोमयेन पयसा दध्ना गवां सर्पिषा
सहर्भोदककार्तवीर्ययवजैश्चूर्णैस्तथा दूर्वया ।
कुष्माण्डेन गुडेन विल्वतुलसीपत्रेण वा पारणं
द्वादश्यां गदितं क्रमान्मुनिवरैर्मागादितस्तत्फलम् ।

पयसा दुग्धेन, कार्तवीर्यस्तिलः । विल्वतुलसीपत्रयोर्विकल्पः ।
मागादिद्वादशमासेषु क्रमेण द्वादशवस्तुभिः पारणमिति । पञ्चपुराणे
क्रियायोगे—

दशम्यां विप्रशार्दूल ! द्वादश्यां चैव वैष्णवः ।
सम्यग्व्रतफलं प्रेप्सुर्न कुर्यान्निशि भोजनम् ॥
दशम्यामेवमादीनि निषिद्धानि द्विजोत्तमः ।
द्वादश्यामपि तान्येव निषिद्धानि न संशयः ।

तथाच दशमीविहितानि सर्वाण्येव मांसभक्षणाकरणादीनि द्वाद-
श्यामपि कुर्यादिति भावः ॥ (१) कार्तिकीपूर्णिमायां कौशिकीस्नाने
फलमाह रामायणे—

कृत्तिकाऋक्षसंयुक्ता राकाया कार्तिके भवेत् ।
कोकामुखे तु कौशिक्यां स्नात्वा स्वर्गे वसेन्नरः ॥
ओमद्येत्यादि कौशिकीस्नानमहं करिष्ये । इतिसंकल्पः । स्नानमन्त्रस्तु-
गाधिराजसुते ! देवि ! विश्वामित्रमुनेः स्वसः ! ।
ऋचीकभार्य ! सत्तोये ! पापं मे हर कौशिक ! ॥

अथाग्रहणकृत्यम् । अथ नवान्नभक्षणञ्च (२) । वृश्चिकत्रयोदशांशाभ्य-
न्तरे नवान्नभक्षणम् । नवान्न श्राद्धं च ।

वृश्चिके पूर्वभागे तु नवान्नं शस्यते बुधैः ।
अपरे क्रियमाणे तु धनुष्येव कृतं भवेत् ॥
धनुषि यत्कृतं श्राद्धं मृगनेत्रासु रात्रिषु ।

पितरस्तन्न गृह्णन्ति नवान्नमृतकाक्षिणः ॥ इति वचनात् ।

पूर्वभागे त्रयोदशांशाभ्यन्तरे । अपरे च चतुर्दशांशादौ, तत्राविहित-
तिथ्यादीन्याह ज्योतिषे—

(१) पञ्चयोग उक्तो ब्रह्मपुराणे—

“विशाखासु यदा भातुः कृत्तिकासु च चन्द्रमाः ।

स योगः पञ्चको नाम पुष्करेष्वतिदुर्लभः ॥” इति ।

यदा कार्तिकशुक्लप्रतिपदूर्ध्वं विशाखायां सूर्यस्य सन्चारस्तदा कार्तिकीपूर्णिमायां प्रायः
कृत्तिकानक्षत्रसंयोगादर्थं योगस्तस्मिन् वर्षे भवेदिति ।

(२) अत्रत्यविशेषः परिशिष्टे द्रष्टव्यः (ख) ।

सूर्यं चैव विशाखगे स्मरतिथौ तारे त्रिजन्मान्विते
नन्दामन्दमहीजकाञ्चदिवले पौषे मघौ कार्तिकौ ।
मेघग्राहिणिवेषु विष्णुशयने कृष्णे शशिन्यष्टमे
आर्द्धं भोजनकं नवान्नविहितं पुत्रार्थनाशप्रदम् ॥

स्मरतिथिः त्रयोदशी, नन्दा प्रतिपत्षष्ठ्येकादश्यः, मन्दः शनिः,
महीजो मङ्गलः, काण्यः शुक्रः, मघौ चैत्रे, मेषु नक्षत्रेषु, उग्रः पूर्वाञ्चयम-
घाभरण्यः, अहिरश्लेषा, शिव आर्द्रा एतानि निषिद्धानि ।

आश्लेषाकृत्तिकाज्येष्ठासूलाजपदमेषु च ।

भृगुभौमदिने रिक्तातिथौ नाद्यान्नवोदनम् ॥

इति आर्द्धशेषाभोजिमात्रपरम् । अजपदं पूर्वभाद्रपदमिति । तिथि-
तत्वे विहितानि नक्षत्रादन्याह भोजराजः—

ब्रह्मा विष्णुबृहस्पतो शशधरो मार्तण्डपौष्णादिति-

मैत्रे चित्रविशाखायुधनमे मूलाश्विनौ तथा ।

शक्रे वारुणऋक्षके शुभदिने आर्द्धं नवं शस्यते

नन्दाभार्गवभूमिजेषु न भवेच्छार्द्धं नवान्नोद्भवम् ।

ब्रह्मा रोहिणी, विष्णुः श्रवणः, बृहस्पतिः पुष्यः, शशधरो मृग-
शिराः, मार्तण्डो हस्तः, पौष्णो रेवती, अदितिः पुनर्वसु, मैत्रमनुराधा,
चित्रं चित्रा ।

अन्यच्च—हरियुगलेऽदितियुगले पूषायुगले विरञ्चियुगले च ।

करपञ्चकौत्तरेषु च नवान्नफलभक्षणं शस्तम् ॥

तथा च रोहिण्यादिद्वयम्पुनर्वस्यादिद्वयम्, उत्तरत्रयं, हस्तादिपञ्च-
कम्, श्रवणाद्वयं रेवत्यादिद्वयं, एतानि नक्षत्राणि, शुक्रशनिमङ्गलभिन्न-
वाराः । नन्दारिक्तात्रयोदशोभिन्नतिथयः । तृतीयजन्मभिन्नताराः । अष्ट-
मभिन्नचन्द्रमाः । विशाखाभिन्ननक्षत्रस्थसूर्यः । पौषचैत्रकार्तिकभिन्ना-
साः । शुक्लपक्षः । हरिशयनभिन्नकालः प्रशस्तः (१) ।

(१) अथ सौरव्रतं सूर्यव्रजाहस्करे—

मार्गे मासि तथा माघे वैशाखाषाढयोरपि । शुक्लपक्षे व्रतं कुर्यात्सम्यग्देवस्य भास्वतः ॥

तथा च विष्णुधर्मोत्तरे—

ये त्वादित्यदिनं प्राप्य नक्तं कुर्वन्ति मानवाः । सप्तजन्मनि ते प्राप्य सम्भवन्त्यवियोगिनः ॥

तत्र सौरनक्षत्रपरिभाषाऽन्यनक्तभिन्ना, यथा नरसिंहपुराणे—

आत्मनो द्विगुणच्छायां यदा सन्तिष्ठते रविः । सौरं नक्तं विजानीयात् नक्तं निश्चि भोजनम् ॥

अत्र द्विगुणच्छाया पूर्वाह्नेऽपराह्णे च भवति, तत्र मुहूर्त्तानं दिनमिति भविष्यपुराणवचना-
त्तथा 'मन्दीभूते दिवाकरे' इत्यपि दर्शनान्मध्याह्नोत्तरसमये यदाऽऽत्मन उल्लिख्यतद्वन्काकारशरीरस्य
द्विगुणा छाया पूर्वमुखी भवेत्तदा सौरं नक्तं ज्ञेयम् । तथोक्तं भविष्ये—

ये त्वादित्यदिने ब्रह्मव्रतं कुर्वन्ति मानवाः । दिनान्ते ते तु भुञ्जीरन्निषेधो रात्रिभोजने ॥

अथाकालवृष्ट्यादिविचारः । अथ पौषकृत्यम् ।

स्मृतिः—पौषादिचतुरो मासान् ज्ञेया वृष्टिरकालजा ।

व्रतयात्राविवाहादि वर्जयेत्सप्तवासरात् ॥

एतच्च निरन्तरदिनत्रयवृष्ट्यां, तृतीयेन तु सप्ताहमिति वक्ष्यमाणवचनैकवाक्यत्वाद् । विशेषमाह—

एकेनैकदिनत्याज्यं द्वितीयेन दिनत्रयम् ।

अपराकं—यदा तु प्राक्मुखी ह्याया पुरुषाद्विगुणा भवेत् ।

तदा नक्तं विजानीयादनक्तं त्वन्यथा भवेत् ॥

निर्णयसिन्धौ मार्गोदिमासेषु रविव्रतभक्ष्याण्युक्तानि—

पत्रत्रित्वं तुलस्यास्त्रिपलमथ घृतं मार्गशीर्षादिभक्ष्यं—

मुष्टीनां त्रिस्तिलानां त्रिपलदधि तथा दुग्धकं गोमयं च ।

त्रित्वं तोयाञ्जलीनां त्रिमरिचकमथो त्रिःप लाः शक्तवः स्युः ।

गोमूत्रं शर्करा स्रविरिति विधिना भानुवारे क्रमेण ॥

तत्र मार्गमासे शुक्लपक्षीयप्रथमरविवासरादौ रविव्रतारम्भः । वैशाखमासे तच्छुक्लपक्षीयान्तिमरविवासरे तद्व्रतविराम इति स्मृतिप्रमाणम् । तथा च—

आदौ वृश्चिकमेवान्ते रविवारो यदा भवेत् । तदा रविव्रतारम्भविस्मर्गौ शास्त्रसम्मतौ ॥

तथा साम्बपुराणे—

अतिमेषगते भानौ भगवत्यर्कवासरे । शुक्लपक्षे सविधिवद्भ्रतं शाम्ब ! समाचरेत् ॥

धनुर्बृषगते भानौ यः कुर्यात्सवितुर्व्रतम् । सप्तजन्मनि कुष्ठौ स्याद्दरिद्रश्चोपजायते ॥

देवोत्थानात्परं ग्राह्यं व्रतं देवस्य भास्वतः । कदाचिदलिमेषार्कं कृष्णपक्षे न कारयेत् ॥

अत्र धनुर्बृषगते भानावित्यनेन दोषश्रवणात्कदाचिद्वैशाखमासस्य मलमासत्वे तच्छुद्धकृष्णपक्षस्य मीनार्कत्वात्तच्छुद्धवैशाखशुक्लपक्षस्य वृषादित्यत्वान्मलमासीयशुक्लपक्षे एव मेषार्कं रविव्रतं, रवेरुच्चराशिकत्वात् । तथैवोक्तं ज्यौतिषे—सूर्यव्रतं च वैशाखे मलमासो यदा भयेत् ।

तदा तत्रैव कर्त्तव्यं वृषादित्ये न कारयेत् ॥

एवं भाद्रस्य मलमासत्वे मलमास एव सिंहादित्यसंभवात्सौरं व्रतं तत्रैव कार्यमिति । तत्र रविवारे वज्रज्यानाह सर्वसारसंग्रहे—

चौरं तैलं जलं चोष्णमामिषं निशि भोजनम् । रतिः स्नानञ्च मध्याह्ने रवौ सप्त विवर्जयेत् ॥

आमिषं निम्बकाष्ठं च तप्तवारि हरीतकी । तैलमामलकीस्नानं वर्जयेद्रविवासरे ॥

किन्तु—तैलाभ्यङ्गो न दोषाय प्रत्यहं क्रियते यदि ।

उत्सवे वातरोगे वा यत्र वाचनकोऽपि वा ॥

मन्त्रितं कथितं तैलं सार्षपं पुष्पवासितम् । द्रव्यान्तरयुतं वाऽपि नैव दुष्येत्कदाचन ॥

रविव्रते वज्र्याणि—पद्मपुराणे सुष्टिखण्डे अ० ७७ श्लो० ६९ ।

वर्जयेच्च शिलाघृष्टं शृङ्गवेरं च शाककम् । कोरदूषकपत्रं च रम्भां छागीघृतं तथा ॥

केशकीटादिकं वर्ज्यमुष्णोदस्नानमेव च । अल्पबीजादिकं सर्वं व्रते सूरस्य वर्जयेत् ॥

शिलाघृष्टं गोधूमादिचूर्णं, शृङ्गवेरमार्द्रकम्, कोरदूषकपत्रं कोद्रवाक्षपत्रं रम्भां कदलीं, छागी-घृतं तथेत्यनेन दुग्धदध्याद्यपि । केशकीटसंकुलमग्नं, उष्णजलेन स्नानं च अल्पबीजादिकं फलं बीजपूरकमेतानि सूरस्य सूर्यस्य व्रते वर्जयेत् ।

तृतीयेन तु सप्ताहन्त्यजेदाकालवर्षणे ॥

एकेनैकदिनस्पृशा वृष्ट्या द्वितीयेन दिनद्वयस्पृशा, एवमग्रेऽपि एक-
दिनमिति तदग्रिमदिनमित्यर्थः । एवं दिनत्रयमित्यत्रापि वृष्टिदिनानन्तर-
दिनत्रयमित्यर्थः । एवमग्रेऽपि वृष्टिदिनत्यागो दण्डापूर्पण्यायात् । तथा च
वृष्ट्यधिकरणदिनं तदुत्तरमेकत्रिसप्तदिनानि च त्याज्यानि, एवं निर-
न्तरदिनचतुष्टयादिवृष्ट्या वृष्ट्यधिकरणदिनचतुष्टयादिकम्, तदनन्तरं
सप्तदिनानि च त्याज्यानि, तत्रापि तृतीयेन तु सप्ताहमेतद्विषयत्वात्,
“अधिकं तु प्रविष्टन्न तु तद्वानिरिति न्यायेन” दिनचतुष्टयादिवृष्टौ अव-
श्यं दिनत्रयवृष्टिसत्त्वात् । अत्र द्वैतपरिशिष्टे एकेनैकदिनस्पृशा वृष्ट्या
एकं दिनं, तदग्रिमं च दिनं त्याज्यम् । द्वितीयेनाव्यवहितदिनद्वयस्पृशा
वृष्ट्या तदुत्तरं त्रयहः । वृष्ट्यधिकरणदिनस्याशुद्धत्वं तु, न शुद्धिर्निर्दि-
शेत्तावदिति यावत्तावत्पदसमभिव्याहारात् । वृष्टिदिनमादाय एकद्वित्रि-
गणने तृतीयार्थकारणत्वानुपपत्तिः । द्वितीयेन दिनत्रयमित्यत्र दिनैकमि-
त्येव ब्रूयादिति केशवमिश्राः । नाडीजङ्घस्तु पौषादि चतुरोमासानित्यत्र
मासपदं पक्षपरमाह तथाहि—

मासान् मागप्रभृति मुनयो व्यासवाल्मीकिगर्गा-

श्चैत्रं यावद्वर्षणविधौ नेति कालं वदन्ति ।

नाडीजङ्घः सुरगुरुमुनिः प्राह वृष्टेरकालं

मासावेतावशुभफलदौ पौषमासौ न शेषौ ॥

इति पठित्वा “पौषादिचतुरोमासाः”-नित्यत्र पक्षा वै मासा इति
वदन्ति । अकालवृष्ट्याऽपि यदि नरपशुचरणाच्छिह्नं भुवि सम्पद्यते तद-
वाशुद्धिर्नान्यथा, तथाहि—

वृत्तेऽप्यकालवष नाशुद्धिर्निर्दिशेत्तावत् ।

यावन्न भवति याने नरपशुचरणाच्छिह्ना वसुधा ॥ इति ।

अत्र नरपशुर्वानर इति मेधातिथिः ।

अथ ग्रहणादावशुद्धिमाह—

एकरात्रं परित्यज्य कुर्यात्पाणिग्रहं ग्रहे ।

प्रयाणे सप्तरात्राणि त्रिरात्रं व्रतबन्धने ॥

पाणिग्रहो विवाहः । ग्रहे ग्रहणे, व्रतबन्धने उपनयने, एतच्च प्रौढक-
न्याप्रौढमाणवकविवाहोपनयनविषयमतो न वक्ष्यमाणवचनाद्विरोधः ।

दिग्दाहे दिनमेकं स्यादुग्रहे सप्तदिनानि च ।

भूकम्पे च समुत्पन्ने त्रिरात्रं परिवर्जयेत् ।

दृश्यते सिंहिकासुनुरुदितो गगने यदि ।

यात्रादौ मङ्गले कार्ये सप्तरात्रं विवर्जयेत् ॥

अरिष्टे त्रिविधोत्पाते सिंहिकासूनुदर्शने ।

सप्तरात्रं न कुर्वीत यज्ञोद्वाहादिमङ्गलम् ॥

दर्शनादर्शनाद्वाहोः केतोः सप्तदिनन्यजेत् ।

यावत्केतुदयस्तावदशुद्धः समयो भवेत् ॥

धूमकेतौ समुत्पन्ने ग्रहणे सूर्यचन्द्रयोः ।

ग्रहाणां सङ्गरे चैव न कुर्यान्मङ्गलक्रियाम् ॥

यदाऽम्बुवृष्टिः कुलिशं पतत्यथो धराप्रकम्पोऽसुरकेतुदर्शनम् ।

तदा विवाहव्रतबन्धनेषु विवर्जयेत्सप्तदिनानि शास्त्रतः ॥

अम्बुवृष्टिः दिनत्रयमकालवृष्टिः,

ग्रहे रवौन्द्वोरवनीप्रकम्पे केतुदयोल्कापतनादिदोषे ।

व्रते दशाहानि वदन्ति तज्ज्ञास्त्रयोदशाहानि वदन्ति केचित् ॥

अत्रादिपदेन करकावज्रपातादेरुपग्रह इति द्वैतनिर्णयप्रदोपे गोकुल-
नाथोपाध्यायाः । ग्रहणभूकम्पोल्कापातकरकापातादिसमाहारे त्रयोदशा-
हमशुद्धम् । किञ्चिद्नूनसमाहारे दशाहम् । ग्रहणाद्येकैकोपग्रहे ज्यहमिति
द्वैतनिर्णयः । एतत्समुदायार्थपर्यालोचनया अयमर्थः पर्यवसितः, ग्रह-
णेऽत्यन्तप्रौढकन्याविवाहे तद्दिनमात्रमशुद्धम् । प्रौढमाणवकोपनयने
ग्रहणदिनमारभ्य दिनत्रयम्, प्रौढभिन्नकन्याविवाहे तादृशमाणवकोपनय-
नादिमङ्गलकर्मसु ग्रहणानन्तरं सप्तदिनमशुद्धम् । दिग्दाहे च मङ्गलक-
र्ममात्रे एकदिनमशुद्धम् । भूमिकम्पे दिनत्रयम् । तद्दिनमारभ्य ग्रहणभू-
कम्पोल्कापातवज्रकरकापातादिसमुदाये एकस्मिन्दिने जाते उपनयने
त्रयोदशदिनमशुद्धम्, किञ्चिन्न्यूनतःसमुदाये जाते दशाहमशुद्धम्, अन्य-
त्सुगमम् । भूमिदारणे वज्रमात्रपाते वा मङ्गलकर्ममात्रे तद्दिनानन्तरन्दिन-
मेकमशुद्धमिति द्वैतपरिशिष्टाद्यनुसारीयः पन्थाः ।

व्रताहि पूर्वसन्ध्यायां चारिदो यदि गर्जति ।

तद्दिनं स्यादनध्यायं व्रतं तत्र न कारयेत् ॥

व्रतमुपनयनम् । पूर्वसन्ध्या प्रातः सन्ध्या । अत्र प्रमाणं विष्णु-
पुराणम्—

ततोऽखिलजगत्पञ्चबोधायाच्युतभानुना ।

देवकीपूर्वसन्ध्यायामाविर्भूतं महात्मना ॥ इति ।

“प्रभातसन्ध्यासमये च गर्जिते तदा ह्यनध्यायमुशन्ति सूरयः ।”

इति रत्नसारशतकं च ।

तथा च उपनयनदिने प्रातः सन्ध्यागर्जे तद्दिनमुपनयनेऽशुद्धमित्यर्थः
पर्यवसितः । पञ्चधरमिश्रीयमानबोधसारसंग्रहेऽप्येवमेव । तथाहि—

“व्रताहि पूर्वसन्ध्यायाम्” इत्यादिवाक्यस्य उक्तत्वात् ।

(१) अथ अर्धोदयः । महाभारते—

अमाऽर्कपातश्रवणै युक्ता चेत्पौषमाघयोः ।

अर्धोदयस्सविज्ञेयः कोटिसूर्यग्रहैस्समः ।

अमा अमावास्या, पौषमाघयोरित्यनेनान्वयः, अर्को रविवारः, पाता व्यतीपातयोगः ।

श्रवणार्कव्यतोपातैरमा चेत्पौषमाघयोः ।

अर्धोदयः स विज्ञेयः किञ्चिन्मूनं महोदयः ॥

योगोऽयं दिवैव शस्तः । तथाहि तिथितत्त्वचिन्तामणिधृतवचनम्—

“दिवैव योगश्शस्तोऽयं न तु रात्रौ कदाचन ।” इति ।

फलमाह—अर्धोदये तु सम्प्राप्ते सर्वं गङ्गासमं जलम् ॥

(१) तथा च स्मृतिकौस्तुभे वशिष्ठः—

सूर्यस्यात्थोदये काले ख्ये योगाः प्रकीर्त्तिताः ।

अर्धोदय इति ख्यातः कोटिसूर्यग्रहेः समः ॥

दिवैव योगः शस्तोऽयं न तु रात्रौ कदाचन ॥

तथा जयसिंहकल्पद्रुमे—

पातस्यान्तः पूर्वभागस्त्वमायाः श्रोणामर्ध्यं भास्करस्योदये च ।

भानोवारि पुण्यमर्धोदयः स्यात् किञ्चिन्मूने तं महत्पूर्वमाहुः ॥

योगतिथिनक्षत्राणां मानानि त्रिधा विभज्य पातयोगस्य तृतीयो भागः । त्रिथैरमावास्यायाः पूर्वभागः । श्रवणनक्षत्रस्य मध्यभागः । एतेषां यदा संयोगः सूर्योदयसमये भवेत्तदाऽर्धोदययोगो भवतीति युक्तं लक्षणं चिरकालघटनयोग्यमिति ।

अथ तिथितत्त्वचिन्तामणिधृतस्कन्दपुराणवचनम्—

माघीयामाव्यतीपाते आदित्ये विष्णुदैवते । अर्धोदयं तदित्याहुः सद्विष्णुर्गर्हः समम् ॥

तथा च—माघमासे कृष्णपक्षे पञ्चदश्यां रवेर्दिने ।

वैष्णवेन तु ऋक्षेण व्यतीपाते सुदुर्लभे ॥

व्रतं कुर्यादिति शेषः ।

अत्र मैथिलनिबन्धेषु दयव्यापित्वे एव योगोऽयमिति न दृश्यते । केवलं स्मृतिकौस्तुभादौ दृश्यते तच्चिन्त्यमिति ।

जयसिंहकल्पद्रुमोक्तलक्षणेनार्धोदययोगस्वरूपमेवम्—

रविवारे—उदयसमयः ।

योगः	१ भाग	२ भाग	३ भाग	
नक्षत्रम्		१ भाग	२ भाग	३ भाग
तिथिः		१ भाग	२ भाग	३ भाग

शुद्धात्मानो द्विजास्सर्वे भवेयुर्ब्रह्मसन्निभाः ।

यत्किञ्चिदीयते दानं तद्दानं मेरुसन्निभम् ॥

अत्र सङ्कल्पः-ओमद्य पौषे मासि कृष्णे पक्षे अमावास्यायां तिथाव-
मुकगोत्रस्यामुकशर्मणो मम सूर्यग्रहणकालीनगङ्गास्नानजन्यफलकोटि-
गुणप्राप्तिकामोऽङ्गोदये गङ्गायां स्नानमहं करिष्ये । एवं माघेऽपि, तत्र
पौषस्थाने माघे मासीत्येव विशेषः । एतन्मासे महिषीप्रसवे दोषशान्ति-
र्भाद्रेऽभिहिता ।

अथ वैशाखादौ कौशिकोत्सने प्रमाणमभिहितं प्राक् । पौषीपूर्णमायां
तत्स्नाने प्रमाणाभावेऽपि शिष्टाचारात्स्नानं कर्त्तव्यम् । तत्र सङ्कल्पमाह
सङ्कल्पपावली 'ओमद्येत्यादि पृथिव्यधिकरणकसकलतीर्थस्नानजन्यफलप्रा-
प्तिकामः कौशिक्यां स्नानमहङ्करिष्ये' इति सङ्कल्प्य-

ॐ गाधिराजसुते ॥ देवि ! विश्वामित्रमुनेस्स्वसः ।

ऋचीकमार्य्यै ! सत्यार्य्यै ! पापं मे हर कौशिकि ! ॥

इति पठित्वा स्नायात् ॥

अथ माघकृत्यम् । तत्र प्रातःस्नानकालमाह तिथितत्त्वचिन्तामणौ स्मृतिः-

उत्तमन्तु सनत्तत्रं लुप्ततारन्तु मध्यमम् ।

सवितर्युदिते भूप ! ततो हीनं प्रकीर्तितम् ॥

अरुणोदयवेलास्नानफलमाह-

यो माघमास्युषसि सूर्यकराभिताम्रे स्नानं समाचरति चारुनदीप्रवाहे ।

उद्धृत्य सप्त पुरुषान् पितृमातृवंश्यान् स्वर्गं प्रयात्यमरदेहधरो नरोऽसौ ॥

मत्र मासः सौरः । तेन (१) मकरसंक्रमदिनमारभ्य प्रातः स्नान-
निष्ठमः । जलमात्रे तु पञ्चपुराणे-

स्वर्गलोके चिरं वासो येषां मनसि वर्तते ।

यत्र क्वापि जले तैस्तु स्नातव्यं मृगभास्करे ॥

मृगभास्करे मकरस्थे रवौ । स्नानमन्त्रस्तु-

मकरस्थे रवौ माघे गोविन्दाच्युत ! माघव ! ।

स्नानेनानेन मे देव ! यथाक्तफलदो भव ॥ इति ।

नरसिंहपुराणे-

शीतकाले महावर्हिं प्रज्वालयति यो नरः ।

सर्वसत्त्वहितार्थाय स्वर्गं चाप्सरसं लभेत् ॥

(१) शब्दकल्पद्रुमे-

मकरे मूलकं चैव सिंहे चालातुभक्षणम् । कात्तिके शूर्यं चैव सद्योगोमांसभक्षणम् ॥

आलातु तुम्बीफलं सज्जमनीति प्रसिद्धम् । शूर्यम् ओलः । संक्रान्तिनिर्णयः परिशिष्टे द्रष्टव्यः ।

हितार्थाय शीतनिवारणायेत्यर्थः ।

अथ माघकृष्णचतुर्थी गणेशचतुर्थी । अस्यां गणेशोत्पत्तिमाह शिवधम—

सर्वदेवमयः साक्षात् सर्वमङ्गलकारकः ।

माघकृष्णचतुर्थ्यान्तु प्रादुर्भूतो गणाधिपः ॥

इयं चतुर्थी तृतीयायुता ग्राह्या ।

गणेशगौरीबहुलाव्यतिरिक्ता प्रकीर्तिता ।

चतुर्थी पञ्चमोविद्धेत्यादिचक्षणात् गणेशचतुर्थीव्यतिरिक्तचतुर्थ्या-
एव पञ्चमीयोगप्राशस्त्याभिधानात् । “मातृविद्धो गणेश्वर” इति वचनात् ।

चतुर्थी गणनाथस्य मातृविद्धा प्रशस्यते ।

इति बृहस्पतेश्च । एतच्चोभयदिने मध्याह्नव्याप्तौ उत्तरदिनमात्रे मध्या-
ह्नव्याप्तौ वा उत्तरदिने एव—

मध्याह्नव्यापिनो चेत्स्यात् परतश्च परेऽहनि । इति बृहस्पतेः ।

माघे मासि गणेशदेवताका चतुर्थीति निबन्धमात्रेऽपि प्रसिद्धेति,
ठक्कुराः(१) अमावास्यायां मङ्गोदयः स पौषकृत्ये द्रष्टव्यः ।

अथ माघशुक्लपञ्चमी श्रीपञ्चमी सा च पूर्वयुतेति माघवाच्यार्थः । दिवो-
दासोऽपि ‘माशशुक्ला पञ्चमी या पूर्वविद्धा प्रशस्यते’ ।

इति मैथिलगौडसम्मतम् । हेमाद्रिमते परेति दाक्षिणात्याः ।

(२) अथ माघशुक्लसप्तमी अरुणोदयव्यापिनो ग्राह्या, तथा च विष्णुः—

सूर्यग्रहणतुल्या हि शुक्ला माघस्य सप्तमी ।

अरुणोदयवेलायां तस्यां स्नानं महाफलम् ॥

अरुणोदयवेलायां शुक्ला माघस्य सप्तमी ।

(१) म० म० प० श्रीपक्षचरमिश्रचित्तिथिविन्दिकायां तु—

तृतीया संयुता या तु सा चतुर्थी फलप्रदा । कर्तव्या व्रतिभिस्तात । गणनाथसुतोषिणी ॥ ।

गणनाथं सुतरां तोषयतीति गणेश्वरव्रते तृतीयायुक्ता चतुर्थी विधेया । अन्यदेवताव्रते तु “ग-
णनाथसुतोषिणी” इत्यसङ्गतं स्यात् । तस्मादिनायकव्रते चतुर्थी तृतीयायुतैवोपोष्या । वरसपूजाधेनु-
पूजयोः पृथगुपादानाद्बहुलाचतुर्थी तृतीयोपेता मान्या । अतो गणेश्वरगौरीबहुलाचतुर्थीव्यतिरिक्ता
देवतान्तरसम्बन्धिन्यश्चतुर्थ्यः पञ्चम्या विद्धा एव मान्याः । पञ्चमीयुक्तैव युग्मवाक्यात् ।
अन्यच्च—एकादशी तथा षष्ठी अमावास्या चतुर्थिका । उपोष्याः परसंयुक्ताः पराः पूर्वैश्च संयुताः ॥ इति
यदि पूर्वदिने चन्द्रोदयकालमतिक्रम्य प्रवृत्ता चतुर्थी नोत्तरदिने चन्द्रोदयकालं व्याप्नुयात्तत्र
पूर्वैवेति राजनाथकृततिथिनिर्णये ।

(२) शुक्लपञ्चस्य सप्तम्यां सूर्यवारो यदा भवेत् । सप्तमी विजया नाम तत्र दत्तं महाफलम् ॥

तथा भास्करपुराणे—

शुक्लपञ्चस्य सप्तम्यां यदा संक्रमते रविः । तदा महाजया प्रोक्ता सप्तमी भास्करप्रिया ॥

स्नानं दानं तपो होमः पितृदेवाभिपूजनम् । सर्वं क्रोष्टिगुणं प्रोक्तं भास्करस्य यथवचो ॥

प्रयागे यदि लभ्येत कोटिसूर्यग्रहैः समा ॥

गङ्गायां यदि लभ्येत शतसूर्यग्रहैः समा ।

इति क्वचित्पाठः । तत्र सप्तार्कपत्राणि, सप्त बदरीपत्राणि शिरसि
निधाय वक्ष्यमाणमन्त्रेण स्नायात् ।

यद्यज्जन्मकृतं पापं मया सप्तसु जन्मसु ।

तन्मे रोगञ्च शोकं च माकरी हन्तु सप्तमी ॥ इति मन्त्रः । रोकं
च शोकं चेति तिथितत्वे पाठः, रोकं छिद्रमिति व्याख्यानञ्च ।

ॐ एतज्जन्मकृतं पापं यच्च जन्मान्तरार्जितम् ।

मनोवाकायजं यच्च ज्ञाताज्ञातञ्च यत्पुनः ॥

इति सप्तविधम्पापं स्नानान्मे सप्तसप्तिके ।

सर्वव्याधिसमायुक्तं हर माकरि सप्तमि ! ॥ इति मन्त्रं पठेत् ।

उभयदिने अरुणोदयकाले सप्तमीलाभे पूर्वदिने एव स्नानमधिक-
कालन्यापित्वात् ।

अरुणोदयवेलासाह-चतस्रो घटिकाः प्रातररुणोदय उच्यते । इति ।

पञ्च पञ्च उपः कालः सप्तपञ्चारुणोदयः ।

अष्टपञ्च भवेत् प्रातः शेषः सूर्योदयो मतः । इति देवीभागवते ।

अथ माघशुक्लाष्टमी भीष्माख्या, तस्यां भीष्मतर्पणान्याह पादो-

माघे मासि सिताष्टम्यां सतिलैर्भीष्मतर्पणम् ।

श्राद्धं च ये नराः कुर्युस्तेस्युः सन्ततिभागिनः ॥

भारते-शुक्लाष्टम्यान्तु माघस्य दद्याद्भीष्माय यो जलम् ।

संवत्सरकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥

एतत्तर्पणे सर्ववर्णानामधिकारः, इयानेव विशेषः ।

ब्राह्मणः पितृतर्पणानन्तरम्, क्षत्रियादयस्तु प्रथममेव भीष्मतर्पणं
कुर्युरिति समाचारः । तर्पणमन्त्रो यथा—

वैयाघ्रपादगोत्राय सांकृतिप्रवराय च ।

अपुत्राय ददाम्येतत्सलिलं भीष्मवर्मणे ॥

वसुनामवताराय सांकृतिप्रराय च ।

अथ ददामि भीष्माय आवालब्रह्मचारिणे ॥

इति मन्त्राभ्यां सलिलाञ्जलिं दत्वा पठेत् ।

ओं भीष्मः शान्तनवो वीरः सत्यवादी जितेन्द्रियः ।

आभिरङ्गिरवाप्नोतु पुत्रपौत्रोचितां क्रियाम् ॥ इति(१) ॥

(१) भीष्मतर्पणाकरणे दोषमाह ति० त० चिन्तामणिधृतभारते—

ब्राह्मणाद्याश्च ये नरा दद्याद्भीष्माय नो जलम् । संवत्सरकृतं तेषां पुण्यं नश्यति सप्तमि ॥

अथ माघीपूर्णिमा पर्युता ग्राह्या, यथोक्तं ब्रह्मवैवर्ते—

भूतविद्धे न कर्तव्ये दर्शपूर्णै कदाचन ॥ इति । (१)

अथ फाल्गुनकृत्यम् । स्मृतिः—

फाल्गुनस्य च मासस्य कृष्णाष्टम्यां महीसुता ।

जाता दाशरथेः पत्नी तस्मिन्नहनि जानको ॥

उपोषितो रघुपति स्तमुद्रस्य तटे तदा ।

रामपत्नी च सम्पूज्या सीता जनकनन्दिनी ॥ इति ॥

अथ फाल्गुनकृष्णचतुर्दश्यां शिवरात्रिव्रतम् । तच्च प्रदोषनिशीथोभयव्यापिन्यां चतुर्दश्याम् । तथाहि स्कान्दे—

त्रयोदशी यदा देवी ! दिनभुक्तिप्रमाणतः ।

जागरे शिवरात्रिः स्थान्निशि पूर्णा चतुर्दशी ॥ इति ।

दिनभुक्तिरस्तमनकालः । निशीथमाह—

महानिशी द्वे प्रटिके रात्रेर्मध्यमयामयोः । इति । तथा च द्वितीयप्रहरात्रिशेषदण्डः तृतीयप्रहरात्रिप्रथमदण्ड इति दण्डद्वयनिशीथ इति भावः । यदि पूर्वदिने निशीथव्यापिनो, परदिने प्रदोषमात्रव्यापिनो,

(१) माघी पूर्णिमा क्वचिन्महामाघी भवति, तदुक्तं तिथितत्त्वचिन्तामणौ ज्योतिषे—

मेषराशौ यदा सौरिः सिंहे गुरुविधू तथा । भास्करः श्रवणर्क्षे च महामाघीति सा स्मृता ॥

अत्र । शनेस्त्रिंशद्वर्षेण भगवन्भोगदर्शनादगुरोर्द्वादशाब्दकालेन मध्यगत्या भगवन्भोगादस्य योगस्य षष्ठिदिवर्षेषु सम्भवो युक्त्या सिद्धयति, तत्र यदा स च योगस्तस्मादर्थं समयनियम इति ।

एवं महाफाल्गुनी फल्गुनीनक्षत्रयुक्तपूर्णिमायामपि सिंहस्थिते गुरौ, । महाचैत्री तु चैत्रपूर्णिमायां चित्रास्थचन्द्रगुर्योगयुक्ता भवत्येवमेव सर्वेषु मासेषु, तथाचोक्तं राजमातङ्गहे—

माससंज्ञे यदा ऋते चन्द्रः सम्पूर्णमण्डलः । गुरुणा याति संयोगं सा तिथिर्महती स्मृता ॥

अत एव विष्णुना—

“तस्यां स्नानोपवासादि चाद्यं प्रोक्तम्” इत्युक्तम् । परन्तूक्तवचने शनेर्मेघादिस्थत्वं न वर्तते । महामाघीयोगे तिथितत्त्वचिन्तामणिश्रुतज्योतिषवचने मेषस्थशनिग्रहोत्प्लेखो दृश्यते, यदि च चन्द्रगुरु एव योगकारकौ स्यातां, तदा प्रतिवर्षं गुरुग्रहाधिष्ठितराशिषुक्तपूर्णिमायां प्रायस्तस्य सम्भवः ।

अथ हरिद्वारीतीये कुम्भयोग उक्तः कृत्यमञ्जर्याम्—

पश्मिनीनायके मेघे कुम्भराशिगते गुरौ । गङ्गाद्वारे भवेद्योगः कुम्भनामा तदोत्तमः ॥

यदा बृहस्पतिः कुम्भराशौ भवेत्तस्मिन् वर्षे मेषसंक्रान्तौ त्वयं योगः । अथ गोदावरीतीये कुम्भयोगः—

कर्के गुरुस्तथा भानुश्चन्द्रश्चन्द्रयस्तथा । गोदावरी तदा कुम्भो जायतेऽवनिमण्डले ॥

अयं योगस्तदा यदा गुरुः कर्कराशौ भवेत्तस्मिन् वर्षे श्रावणामावास्यायां सम्भवति ।

अथ प्रयागतीये कुम्भयोगः—

माघामायां मृगे भानौ मेषराशिगते गुरौ । कुम्भयोगो भवेत्तत्र प्रयागे त्वतिदुर्लभः ॥

तदा पूर्वदिने व्रतम्, “निशीथव्यापिनी ग्राह्या शिवरात्रिचतुर्दशी ।” इति वचनात् । यदि तु पूर्वदिने निशीथानन्तरं परदिने निशीथपूर्वकालपर्यन्तं चतुर्दशी, तदा परदिने व्रतम्, प्रदोषव्यापिनी ग्राह्येति वचनात् । प्रदोषमाह ठक्कुरः—प्रदोषो घटिकाचतुष्टयरूप इति, एतत्पारणन्तु चतुर्दश्यन्ते, तथाहि—

कृष्णाष्टमी स्कन्दषष्ठी शिवरात्रिचतुर्दशी ।

एताः पूर्वश्रुताः कार्यास्तिथ्यन्ते पारणम्भवेत् ॥ इति ॥

पारणकाले चतुर्दश्यन्तासम्भवे चतुर्दश्यामपि पारणमाह पात्रे—

उपोषणं चतुर्दश्यां चतुर्दश्यां च पारणम् ।

कृतैः सुकृतलक्षैस्तु लभ्यते वा नवा नरैः ॥

अथ शिवरात्रिव्रतारम्भप्रकारः । फाल्गुनकृष्णचतुर्दश्यां प्रातःस्नानादिराचान्त उत्तराभिमुखो वारिपूर्णताम्रपात्रमादय ‘भगवन्सूर्यभगवत्यो-
देवता अद्यादि चतुर्दशवर्षं यावत् प्रतिफाल्गुनकृष्णचतुर्दश्यां शिवरा-
त्रिव्रतमहङ्करिष्यामि, इति निवेद्य कुशादिकमादायामुकगोत्रस्यामुकश-
र्मणो ममान्तकालीनशिवास्तुचरत्वशिवलोकसहितत्वदेवसाहित्यसुराल-
यभ्रमणभूपालत्वसार्वदिकशिवभक्तिरूपबुद्धिविवेकाऽनाहताज्ञत्वलक्ष्मी-
गोधनप्राप्तिकामोऽयमादिचतुर्दशवर्षं यावत् प्रतिफाल्गुनकृष्णचतुर्दश्यां
शिवरात्रिव्रतमहङ्करिष्ये इति सङ्कल्प्य व्रतारम्भः । चतुर्दशवर्षपर्यन्तं
व्रतं समाप्य उद्यापनं गोदानं कुर्यात् । उद्यापनाशक्तौ गोदानं कृत्वा
यथाशक्ति ब्राह्मणान् भोजयेत् ।

अथ नक्तव्रतन्तु—दिनोपवासपूर्वकरात्रिभोजनरूपम् । तत्र दिवारा-
त्र्युभयव्यापिन्यां चतुर्दश्यां, उभयव्यासयसम्भवे प्रदोषव्यापिन्यां,
तथाहि स्कान्दे—

दिवारात्रिव्रतं यच्च एक एव तिथौ स्मृतम् ।

तस्यामुभयव्यापिन्यां कुर्यादेव व्रतं व्रती ॥

व्यासः—प्रदोषव्यापिनी ग्राह्या सदा नक्तव्रते तिथिः ।

यदि चोभयदिने प्रदोषव्यापिनी चतुर्दशी तदा परदिने,

यदि स्यादुभयोरहोः प्रदोषव्यापिनी तिथिः ।

तत्रोत्तरत्र नक्तं स्यादुभयत्रैव सा यतः ।

इति जावालवचनात् । उभयत्र दिवसे रात्रौ च । प्रदोषोऽत्र त्रिमुहूर्तः ।

‘त्रिमुहूर्तः प्रदोषः स्याद्भानावस्तङ्गते सति’ । इति व्यासोक्तेरिति
ठक्कुराः ।

प्रदोषोऽस्तमयादूर्ध्वं घटिकाद्वयमिष्यते ।

इत्युक्त्वा अत्र घटिका दण्डद्वयरूपेति गौडाः । (१)

अथ नक्तव्रतारम्भप्रकारमाह व्रतपद्धतौ—ओमद्य भगवन्सूर्यभगवत्यो देवता अद्यादिवर्षं यावत् प्रतिकृष्णचतुर्दशीषु नक्तैतरभोजननिवृत्त-
व्रतमहङ्करिष्ये । फाल्गुनकृष्णचतुर्दश्यामेतद्व्रतारम्भः । एवं द्वित्रि-
वर्षादि व्याप्य करणे सङ्कल्प ऊहेन करणीयः ।

सन्ध्यामतीत्य भोजनमाह—अथ मार्कण्डेयः—

चत्वारि यानि कर्माणि सन्ध्यायां परिवर्जयेत् ।

आहारं मैथुनं निद्रां स्वाध्यायं च चतुर्थकम् ॥ इति ।

अत्र सन्ध्या प्राक् प्रातरेवहि । तिष्ठेदासूर्यदर्शनात् ॥ इति किञ्चि-
दालक्ष्यतारकाकालात् सूर्यदर्शनविधिः सन्ध्याकाल इति अस्तमयादूर्ध्वं
सन्ध्या, सा च नक्षत्रदर्शनविधेः पूर्वं इति सन्ध्यायाश्चात्यल्पत्वात् घटि-
कात्रयात्मकः सन्ध्याकालस्तडिदुर्गर्जितादिनिमित्तयोर्विधिप्रतिषेधयोः
स एव गृह्यते इति सन्ध्याद्वयप्रमाणमुक्तवन्तस्तिथिचन्द्रिकायां पक्ष-
धरमिश्राः ॥

(२) अथ अशक्त्यादिना स्वयं व्रताद्यकरणे प्रतिनिधिद्वाराऽपि

(१) अथ त्रयोदशीव्रतनिर्णयः पक्षधरीयतिथिचन्द्रिकालिखितो विलिख्यते—

कृष्णपक्षे वा त्रयोदशी सा परोपेध्या—

षष्ठ्यष्टमी तथा दशैः कृष्णपक्षे त्रयोदशी । एताः परयुताः कार्याः पराः पूर्वेण संयुताः ॥

इति निगमनात्प्रायः परिशेषाञ्चुक्त्वा द्वादश्युपेता मान्या, अत्र यद्युभयदिने प्रदोषम्यापिना
त्रयोदशी भवेत्तदा कृष्णे चतुर्दशीविदाऽर्थात्परदिने, 'शुक्ले तु द्वादशीविदा' ऽर्थात्पूर्वदिने त्रयोद-
शीप्रदोषव्रतमाचरणीयम् । अत्र प्रदोषमानमाह व्यासः—

त्रिमुहूर्तैः प्रदोषः स्याद्भानावस्तङ्गते सति । नक्तं तत्र प्रकृतंम्यमिति शास्त्रविनिश्चयः ॥

तत्र मुहूर्तमानन्तु रात्रिमानस्य पञ्चदशांशपरिमितं विज्ञेयम् । यदि च पूर्वदिने प्रदोषानन्तरं
त्रयोदशी, परदिनेऽस्तमयात्प्रागेव वा ऽस्तमयावधि भवेत्तदा नक्तव्रतस्य दिवाऽनशनपूर्वकरात्रि-
भोजनरूपस्य पूर्वदिने घटितत्वात् परदिने तद्व्रतम् ।

(२) उपवासासमर्थस्योपायः पुराणान्तरे—

उपवासासमर्थश्चेदेकं विप्रं तु भोजयेत् । तावद्वनादि वा दद्यादमुक्तस्य द्विगुणं तथा ॥

सहस्रसंमितां देवीं (गायत्रीं) जपेद्वा प्राणसंयमान् ।

कुर्याद् द्वादशसंख्याकान्यथाशक्त्याऽऽतुरो नरः ॥

मात्स्ये—उपवासेष्वशक्तानां नक्तं भोजनमिष्यते ।

वायवीये—द्रव्यदातोपवासस्य फलं प्राप्नोत्यसंशयम् ॥

देवलः—ब्रह्मचर्यं तथा शौचं सत्यमामिषवर्जनम् ।

व्रतेश्वेतानि चत्वारि वरिष्ठानीति निश्चयः ॥

नन्दिपुराणे—व्रतस्योपापनावश्यकत्वम्—

कुर्यादुपापनं तस्य समाप्तौ यदुदीरितम् । उपापनं विना यत्तु तद्व्रतं निष्फलं भवेत् ॥

यदि बोधापनं नोक्तं व्रतानुगुणतश्चरेत् । विज्ञानुसारतो दद्यादनुकोपापने कृते ॥

कारयितव्यमाह पराशरः—

उपवासं व्रतं होमं तीर्थयात्राजपादिकम् ।

विधैः सम्पादितं यस्य सम्पन्नं तस्य तत्फलम् ॥

स्कन्दपुराणे—असामर्थ्ये शरीरस्य व्रते च समुपस्थिते ।

कारयेद्धर्मपत्नीं वा पुत्रं वा विनयान्वितम् ॥

भ्रातरं भगिनीं शिष्यं ब्राह्मणं दक्षिणादिभिः ॥

कात्यायनः—पितृमातृपतिभ्रातृगुरुर्वर्थे च विशेषतः ।

उपवासं प्रकुर्वाणः पुण्यं शतगुणं लभेत् ॥

भार्या भतुव्रतं कुर्याद्भार्यायाश्च पतिस्तथा ।

असामर्थ्ये तयोरेवं व्रतभङ्गो न जायते ॥

राक्षश्च क्षत्रियचार्ये एकादश्यामुपोषितः ।

पुरोधाः क्षत्रिणा साद्धं फलमाप्नोति निश्चितम् ॥

उपवासफलं ताम्र्यां सममेवमवाप्यते ।

अथ स्त्रीणां तु स्वाम्यानां विना व्रतादि न कार्यम् ।

तथाहि—

नारी या त्वननुज्ञाता पित्रा भर्त्रा सुतेन वा ।

निष्फलन्तु भवेत्तस्या यत्करोति व्रतादिकम् ॥

सङ्कल्पितव्रतमाशौचेऽपि कर्तव्यम् । तथा च विष्णुः “न व्रतिनां व्रते ॥ इति व्रतीनामारब्धव्रतानां न व्रते इत्याशौचमित्यशौचप्रतिरोधक-
इति शेषः । विष्णुः—

व्रतयन्नविवाहेषु श्राद्धे होमार्चने जपे ।

आरब्धे सूतकन्न स्यादनारब्धे तु सूतकम् ॥

आरम्भ उक्तो हरीतेन—

आरम्भो वरणं यज्ञे सङ्कल्पे व्रतजापयोः ।

नान्दोश्राद्धं विहादौ श्राद्धे पाकपरिक्रिया ॥

इति श्राद्धे दर्शश्राद्धविषयमिति स्मार्ताः । साङ्कल्पमाह हारीतः—

“मनसा सङ्कल्पयति वाचा अभिलपति कर्मणा चोपपादयतीति” ।

गादचैव काञ्चनं दद्याद्व्रतस्य परिपूतये ॥

अपराकेंऽपि—यो गृहीत्वा व्रतं मोहादेकादश्यादिकं नरः ।

न समापयेत् तस्य गतिः पापीयसो भवेत् ॥

अथ गृहीतव्रतभङ्गे प्रायश्चित्तमुक्तं वायुपुराणे—

लोभान्मोहात्प्रमादाद्वा व्रतभङ्गो यदा भवेत् । उपवासत्रयं कुर्यात्कुर्याद्वा केशमुण्डनम् ।

प्रायश्चित्तमिदं कृत्वा पुनरेव व्रती भवेत् ॥ प्रा० म० ।

भविष्ये-सङ्कल्पेन विना राजन् ! यत् किञ्चित् कुरुते नरः ।

फलं चाल्पालपकं तस्य धर्मस्यार्द्धक्षयो भवेत् ॥ इति ।

भविष्ये-शुक्तिशङ्खाश्महस्तैश्च कांस्यरूप्यादिभिस्तथा ।

सङ्कल्पो न च कर्तव्यो मृन्मयेन कदाचन ॥

गृहीत्वोदुम्बरं पात्रं वारिपूर्णमुदङ्मुखः ।

दर्भत्रयं साममूलं फलं पुष्पं तिलान्वितम् ॥ इति ।

(१) अथ व्रते प्रारब्धे स्त्रिया रजोयोगे अन्यद्वारा पूजां कारयेत्,
तथा मात्स्ये यदात्वशुद्धा तदान्येन कारयेत् ॥

(१) अथ रजोवत्यधिकारः ।

तत्राचरजोदर्शनतः प्राक् स्त्रीसंगो न विधेयस्तदुक्तं भविष्ये—

रजोदर्शनतः पूर्वं न स्त्रीसंसर्गमाचरेत् । संसर्गं यदि कुर्वीत नरकं परिपश्यते ॥

अथ रजोधर्मेऽपि शुद्धिसमय उक्तो भारद्वाजेन—

प्रथमेऽहनि चाण्डाली द्वितीये ब्रह्मघातको । तृतीये रजको प्रोक्ता चतुर्थेऽहनि शुद्धयति ॥

भर्तुः स्पृश्या चतुर्थेऽहनि स्नानेन स्त्री रजस्वला । पञ्चमेऽहनि योग्या स्यादैव पित्र्ये च कर्मणि ॥

अथ प्रथमरजोदर्शने ऽनिष्टफलदा मासादयः—

चैत्रज्येष्ठाषाढभाद्रादिवनपौषमासाः । कृष्णपक्षः । रविकुजशनिवासराः । रात्रिः । मेघवृषकर्क-
मकरकुम्भलग्नानि, तथा घनुषः पूर्वभागः । भरणीकृत्तिकाऽऽर्द्राऽश्लेषामघापूर्वफलगुनीज्येष्ठापूर्वा-
षाढपूर्वभाद्रनक्षत्राणि । जीर्णरक्तनीलमलिनवस्त्राणि, संमार्जनीकाष्ठतृणाग्निशूर्पस्पर्शावसरः ।
विष्टिः । निद्रा, संक्रमणम् । दर्शः । चतुर्थीनवमीचतुर्दशीषष्ठीद्वादश्यष्टमीति तिथयः । रविचन्द्र-
ग्रहणम् । व्यतीपातवैधृतिकरणे । सायम् । बहिर्ग्रामपरग्रामपरगृहाणि । एतेषु प्रथमरजोदर्शने जाते
अशुभफलमुक्तं सुनिमित्तत्र तेषां पृथक् फलानि पीयूषवारायां शान्तिमयूखादौ द्रष्टव्यानि ।

अथात्र शान्तिरुक्ता वशिष्ठेन—

प्रभूतदोषं यदि दृश्यते तत्पुष्पं ततः शान्तिकर्म कारयम् ।

विवर्जयेद्देव तदेकशय्यां यावद्रजोदर्शनमन्यषस्ते ॥

ईशानतो गोमयमण्डलेन परिस्त्रितेऽग्नौ जुहुयात्सद्वायम् ।

युग्मां धृताक्तां च समिप्रमाणां गायत्रिकां साष्टसहस्रसंख्याम् ॥

शतप्रमाणामथवाऽवहन्त्रीं शुभै र्यवैर्व्याहृतिभिस्तिलैश्च ॥

ततः सुरान् भूमिसुरान् पितृश्च सन्तर्पयेदन्नसुवर्णवस्त्रैः ।

भूमिसुरान् ब्राह्मणान् ।

अथ रजस्वलावर्जितकर्माह लिङ्गपुराणे—

स्नानं शौचं तथा गानं रोदनं हसनं तथा । यानमभ्यञ्जनं नारी धूतं चैवाचुलेपनम् ॥

दिवास्वापं विशेषेण तथा वै दन्तधावनम् । मैथुनं मानसं वाऽपि वाचिकं देवताऽर्चनम् ॥

वर्जयेत्सर्वयत्नेन नमस्कारं रजस्वला ।

चेदविवाहितौ रजोयुक्ता भवेत्तदा पित्रादीनां दोषसाहायराकं संवर्त्तः—

माता चैव पिता चैव ज्येष्ठो भ्राता तथैव च । त्रयस्ते नरकं यान्ति दृष्ट्वा कन्या रजस्वलाम् ॥

हारीतः—पितृगृहे च या कन्या रजः पश्यत्यसंस्कृता । सा कन्या वृषली श्रेया तत्पतिर्बृषलीपतिः ॥

पर्वं देवलात्रिकद्वयपा अप्याहुः ।

■ कु० सा०

(१) अथ गोविन्दद्वादशीयोगमाह—

फाल्गुनस्य सिते पक्षे कुम्भस्थे दिवसाधिपे ।

जीवे धनुषि संस्थे च शोभने रविवासरे ॥

पुष्यक्षणे च संयुक्ता गोविन्दद्वादशी मता ।

दिवसाधिपे सूर्य, जीवे बृहस्पतौ, पुष्यक्षे पुष्यनक्षत्रे । अस्यां कर्त-

व्यमाह—

गोविन्दद्वादशीं प्राप्य गच्छेच्छ्रीपुरुषोत्तमम् ।

विष्णुलोकमवाप्नोति मोक्षं क्लृप्तामृतमजनात् ॥

अत एव शान्तिं कृत्वा तादृशीं कन्यामुदहेत्, तथाहि आश्वलायनः—

कन्यां ऋतुमतीं शुद्धां कृत्वा निष्कृतिमात्मनः । शुद्धिं च कारयित्वा तामुदवहेदनुशंस्यधीः ॥

पिता ऋतुं स्वपुत्र्यास्तु गणयेदादितः सुधीः । दानावधि गृहे यत्नात्पालयेच्च रजोवतीम् ॥

दद्याच्छतसंख्या गाः शक्तः कन्यापिता यदि । दातव्यैकाऽपि निःस्वेन दाने तस्या यथाविधि ॥

दद्याद्वा ब्राह्मणेष्वभ्रमतिनिस्वः सदक्षिणम् ।

अत एव साधारणतया प्रचलितव्यवहारेण वराय नियतं गोरेकं वा गोयुगलं कन्यापित्रा दीयते । तथा च चतुर्थादिने भोग्यमपि क्रियते । इति मैथिलानां व्यवहारः ।

यदि विवाहसमये एव दैवात्कन्या ऋतुमती भवेत्तदोपायो मदनपारिजाते—

विवाहे वितते यत्रे होमकाले ह्युपस्थिते । कन्यामृतमतीं दृष्ट्वा कथं कुर्वन्ति याज्ञिकाः ? ॥

स्नापयित्वा तु तां कन्यामर्चयित्वा यथाविधि । युञ्जानामाहुतिं हुत्वा ततस्तन्त्रं प्रवर्त्तयेत् ॥

आतुरे शुद्धिमाह पराक्षरः—(शुद्धिसूत्रे)—

आतुरे स्नान उत्पन्ने दशकृत्वो ह्यनानुरः । स्नात्वा स्नात्वा स्पृशेदेतं ततः शुद्धयेत्स आतुरः ॥

उक्ताः—ज्वराभिभूता या नारी रजसा च परिप्लुता ।

कथं तस्या भवेच्छौचं शुद्धिः स्याच्छौचकर्मणि ? ॥

चतुर्थेऽहनि सम्प्राप्ते स्पृशेदन्या तु तां स्निह्य ।

सा सचैलाऽनगाह्यापः स्नात्वा स्नात्वा पुनः स्पृशेत् ॥

दश द्वादश कृत्वो वा आचामेच्च पुनः पुनः । अन्ते च वाससां त्यागस्ततः शुद्धा भवेत्तु सा ॥ इति ।

रजस्वलाया मरणे विशेषः स्मृत्यन्तरे—

पञ्चभिः स्नापयित्वा तु गव्यैः प्रेतां रजस्वलाम् । वलान्तरावृतां कृत्वा दाहयेद्विधिपूर्वकम् ॥ इति ।

यदि एकोद्दिष्ट उपस्थिते स्त्री रजोवती, तदाऽस्मान्नेन तत्कर्तव्यमिति स्मृतिभावः स्त्रीकृतपा-
कपक्षे एव । तत्रापि स्वयंकृतपाकेन पितृकार्यकरणे न कोऽपि दोषो लक्ष्यते ।

(१) ग्रन्थान्तरोक्तं च तत्तलक्षणम् । (ति० त० चिन्तामणौ)

कासुंकीये यदा जीवे कुम्भस्थे च दिवाकरे । फाल्गुनस्थ सिते पक्षे द्वादश्यां रविवासरे ॥

पुष्यशोभनसंयुक्ता गोविन्दद्वादशी स्मृता । तस्यां स्नानं च दानं च महापातकनाशनम् ॥

अत्र तावत् “कुम्भस्थे दिवसाधिपे” इत्यनेन प्रतिवर्षं सम्भवः । “जीवे धनुषि संस्थे च” इत्यनेन द्वादशवर्षं तत्संभवः । परन्तु तत्रापि रविवारपुष्यनक्षत्रशोभनयोगानां संयोगः प्रायिकोऽत एव चिरकालसंभवोऽयं योगः ।

तत्र स्नानमन्त्रस्तु पद्मपुराणे—

महापातकसंज्ञानि यानि पापानि सन्ति मे । गोविन्दद्वादशीं प्राप्य तानि मे हर जाह्नवि ! ॥

पुरुषोत्तमं जगन्नाथक्षेत्रम् । पूर्ववचनस्थफलमुच्चार्य्य सङ्कल्प्य पठेत् ।

महापातकसङ्गानि यानि पापानि सन्ति मे ।

गोविन्दद्वादशीं प्राप्य तानि मे हर जाहवि ! ॥

इति पठित्वा गङ्गायां स्नायात् ।

अथ होलिका । सायाह्न्यापिन्यां चतुर्दशीविद्यायां पूर्णिमायां भद्राश्व-

न्यायां होलिकादाहः । तथाहि—

सायाह्ने होलिकां कुर्यात् पूर्वाह्ने क्रोडनङ्गवाम् । इति ।

श्रावणी दौर्गन्धमो दुर्वा चैव हुताशिनी ॥

पूर्वविद्धैव कर्तव्या परविद्धा न कुत्रचित् ।

भद्रायां दीपिता होली राष्ट्रभङ्गङ्करोति वै ॥ इति ।

भद्रायां द्वे न कर्तव्ये श्रावणी फाल्गुनी तथा ॥ इति ।

यदि च पूर्वदिने सायाह्ने भद्राश्वस्या सा न लभ्यते तदा परदिने ।

तथाहि ब्रह्मवैवर्ते—

होलिका पौर्णमासी तु सायाह्न्यापिनी मता ।

भूतविद्धे न कर्तव्ये दर्शपूर्णं कदाचन ॥ इति ।

यत्तु—प्रतिपद्यशिकरणं द्वितीयायां गवार्चनम् ।

क्षत्रच्छेदङ्गरिष्येते वित्तनाशं कुलक्षयम् ॥

इत्यादिवचनमुत्तरदिने होलिकानिषेधकं, तच्च पूर्वदिने सायाह्ने भद्रा-
श्वस्यपूर्णिमालामे वेदितव्यम् । अत्र तिथितत्त्वचिन्तामणौ तु दिनद्वये
प्रदोषव्याप्तौ परैवेति । यदि च पूर्वदिने चतुर्दशी प्रदोषव्यापिनी, परदिने
पूर्णिमा सायाहात् प्रागेव समाप्यते, तदा पूर्वदिने संपूर्णरात्रौ भद्रासत्वा-
त्तन्निषेधात्परेऽहनि प्रतिपद्येव कुर्यादिति ठकुराः । (१)

(१) तथोक्तं भविष्ये—

पूर्णापूर्वदलं यावत्तावज्जीवति वत्सरः । शृते परदले नक्तं दाहस्तस्य विधीयते ॥

भद्रायां दीपिता होली राज्यभङ्गं करोति च । नगरस्थ च नैवेद्या तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥

एवं स्मृत्यन्तरेऽपि—दिनार्धात्परतोऽपि स्यात्फाल्गुनी पूर्णिमा यदि ।

रात्रौ भद्राश्वसाने तु होलिका दीप्यते तदा ॥

इत्यादिवचनैर्भद्रायुक्तपूर्णिमायां । होलिकादहनमनिष्टफलजनकम् । एवं पूर्णिमोत्तरसमये
प्रतिपद्यपि तन्निषेध उक्तस्तिथिचन्द्रिकायाम्—

नन्दायां होलिकापूजा भद्रायां गोऽर्चनादिकम् । न कदाऽपि हि कर्तव्यं मत्तुराह प्रजापतिः ॥

तथाच—प्रतिपत्पलमेकं चेद्धोलिकादो विधीयते । हाहाभूतं जगरत्सर्वं रुष्टमुष्टं च जायते ॥

तथा चोक्तं विद्याविनोदे—

नन्दायां नरकं घोरं भद्रायां देशनाशनम् । दुर्भिक्षं च चतुर्दश्यां करोत्येव हुताशनः ॥

तथाच नारदः—

प्रतिपद्भुतभद्रास्तु याऽर्चिता होलिका दिवा । संवत्सरे च तद्वाह्यं पुरं दहति साऽद्भुतम् ॥

अथ होलिकादाहे वायुफलमाह—

पूर्वं वायौ होलिकायां प्रजाभूपातयोः सुखम् ।

पलायनं च दुर्मिक्षं दक्षिणे जायते ध्रुवम् ॥

पश्चिमे तृणसम्पत्तिरुत्तरे धान्यसम्भवः ।

यदीशानेऽप्यनावृष्टिरुर्ध्वं राजा समाश्रयेत् ॥

इति द्वादशमासकृत्यम् ॥

अथ ग्रहणविचारः । तच्च यज्जन्मराश्यादौ ग्रहणं तस्य ग्रहणदर्शने दोषमाह—

धीधर्मनैधनमद्वययशर्मकर्मजन्मोपगं रविशशिग्रहणं नराणाम् ।

पुत्रायुरर्थपरिनाशकमीक्षितं स्याद्रोगं वपुःक्षयमनःक्लममातेनोति ॥

तथा च पञ्चमनवमाष्टमसप्तमद्वादशचतुर्थदशमजन्मराशौ ग्रहणे तद्-
ग्रहणदर्शने रोगादिकं भवतीत्यतो नावलोकनीयमिति भावः ॥ (१)

अथ ग्रहणे श्राद्धमावश्यकम् । तथाहि—

सर्वस्वेनापि कर्तव्यं श्राद्धं वै राहुदर्शने ।

एभिर्वचनैः पूर्णिमोत्तरपतिपदि होलिकादहनं निषिद्धते । परं यदि पूर्वदिने भद्राशुन्य-
पूर्णिमावकाशो न भवेत्परदिनेऽस्तमयात्पूर्वमेव पूर्णिमाविरामस्तदोभयत्र दोषदर्शनाद्विशेषविचा-
रावसरः । तत्र मैथिलस्मात्तकाराणां मतेन परदिने प्रदोषे प्रतिपद्येव होलिकादहनम् । तथा
चोक्तं भविष्योक्ते—

सार्धयामत्रयं चेत्स्याद् द्वितीयदिवसे यदि । प्रतिपद्वर्धमाना तु तदा सा होलिका मता ॥

तथा च—असत्यामपि पूर्णायां वृद्धित्वे होलिकाऽर्चनम् ।

क्रियमाणं च नन्दायां शान्तिर्भवति नो क्षयः ॥

तथाचोक्तं राजमात्तण्डे—

भद्रस्य पुच्छं शुभहेतुरन्ये वदन्ति केचिन्न तु युक्तमेतत् ।

शुक्लेनैर्दण्डिताशनस्य किमग्रभागेऽपि हि शीतता स्यात् ? ॥

इत्यनेन मैथिलैर्भद्रापुच्छे होलिकादहनं न क्रियते । परन्तु निर्णयसिन्धुकाराः परदिने
रात्रौ पूर्णिमाया अलाभात्पूर्वदिने भद्रापुच्छे होलिकादहनमादिशन्ति । तत्र पूर्णिमातिथिमाने
षष्ठिदण्डात्मके सार्धकोनविंशतिदण्डादनन्तरं सार्धद्वाविंशतिदण्डावधिकं दण्डत्रयपरिमितं तत्पुच्छ-
मानं वेद्यम् । षष्ठयधिकाल्पमाने तु तत्र परिणाम्यमिति ।

तत्राग्निमन्त्रमुच्चार्य दीपयेद्धोलिकां शुभम् । भगलिङ्गाङ्कितैर्वाक्यैः क्रीडितव्यं पिशाचवत् ॥

तत्र दीपनमन्त्रस्तु—दीपयाम्यत्र ते घोरं चितिं राक्षसि ! ते नमः ।

हिताय सर्वजगतां प्रीतये पार्वतीपतेः ॥

वन्दिताऽसि सुरेन्द्रेण ब्रह्माच्युतशिवादिभिः । अतस्त्वं पाहि नो भीत्या भूषिता भूतिदा भव ॥ इति ।

(१) तथाचोक्तं ज्योतिषे—

जन्मर्क्षे निधनं ग्रहे जनिमतो घातः क्षतिः श्रोत्र्यथा

चिन्ता सौख्यकलत्रदौस्थ्यमृतयः स्युर्माननाशः सुखम् ।

लाभोऽपाय इति क्रमाच्चदशुभध्वस्त्यै जपः स्वर्णगो-

दानं शान्तिरथो ग्रहं त्वशुभदं नो वोच्यमाहुः परे ॥ सु० चि० ।

अत्र स्नानदानादीत्यादिपदं तर्पणाद्युपलक्षकम् ।
संवत्सरप्रदीपधृतस्मृतिश्च—

सूतके सूतके चैव न दोषो राहुदर्शने ।

स्नानमात्रं तु कर्तव्यं दानश्चाद्विचर्जितम् ॥ इति ।

तथा चाशौचिना ग्रहणे स्नानमात्रं कर्तव्यं न तु दानादिकमिति भावः

(१) अथ नाद्यात्सूर्यग्रहात्पूर्वमहि सायं शशिग्रहात् ।

ग्रहकाले च नाशनीयात् स्नात्वाऽशनीयाच्च मुक्तयोः ॥

(१) ग्रवणपूर्वभोजननिषेधमाह बृद्धगौतमः—

सूर्यग्रहे तु नाशनीयात्पूर्वं यामचतुष्टयम् । चन्द्रग्रहे तु यामाँलीन् बालबृद्धातुरैर्विना ॥

ग्रस्तोदये विशेषमाह बृद्धवशिष्ठः—

ग्रस्तोदये विधोः पूर्वं नाहभोजनमाचरेत् ।

बालबृद्धातुरविषये वाचस्पतिमिश्रधृतमार्कण्डेयपुराणवचनम्—

सायाह्ने ग्रहणं चेत्स्यादपराह्णेन भोजनम् । अपराह्णे न मध्याह्ने, मध्याह्ने चेन्न सङ्गवे ।

सङ्गवे ग्रहणं चेत्स्यान्न पूर्वा भोजनक्रियाम् ॥

अत्र व्यासः—

सर्वं भूमिसमं दानं सर्वे ब्रह्मसमा द्विजाः । सर्वं गङ्गासमं तोयं ग्रहणे नात्र संशयः ॥

इन्दोर्लक्षगुणं प्रोक्तं रवेर्दशगुणं स्मृतम् । गङ्गातीरे तु सम्प्राप्ते इन्द्रोः कोटी रवेर्दश ॥

अत्र श्राद्धे विशेषफलमाह शातातपः—

चन्द्रसूर्यग्रहे यस्तु श्राद्धं विधिवदाचरेत् । तेनैव सकला पृथ्वी दत्ता विप्रस्य वै करे ॥

अत्र श्राद्धममान्तेनैव कर्तव्यमित्युक्तं प्रचेतसा—

आपथनवनौ तीर्थे च चन्द्रसूर्यग्रहे तथा । आमश्राद्धं द्विजैः कार्यं कूट्रेण तु सदैव हि ॥

अत्र आमामन्नं विनुषमात्रमेव धान्यम् । तदक्षालितमेव देयं यथोक्तं तेनैव—

निरग्नैरामश्राद्धे तु अन्नं न जालयेत्कचित् । बृद्धौ तु जालयेन्नित्यं संक्रमे ग्रहणेषु च ॥

अथ चन्द्रग्रहे मन्त्रग्रहणनिषेधो यथा—

निर्णयसिन्धौ—चन्द्रग्रहे तु या दीक्षा या दीक्षा व्रतचारिणाम् ।

वनस्थस्य च या दीक्षा दारिद्र्यं सप्तजन्मसु ॥

पुराणान्तरे—

पितुर्मन्त्रं न गृहीयात्तथा मातामहस्य च । सोदरस्य कनिष्ठस्य वैरिपक्षाश्रितस्य च ॥

तथा च—पत्युर्मन्त्रं पितुर्मन्त्रं न गृहीयाद् कदाचन ।

अनेन गुरुजनरहिताया अपि स्त्रियाः स्वामिनो मन्त्रग्रहणे दोषः । तत्र कलशे गुरुजनप्राणान्

संस्थाप्य सम्पूज्य वस्त्रादिभिस्ततः पात्रे ग्राह्यमन्त्रं लेखयित्वा समर्पणीयम् । पश्चात्ततो ग्रहण-

मुक्तं तन्त्रान्तरे स्वप्नलब्धमन्त्रप्रकरणे—

स्वप्नलब्धे तु कलशे गुरोः प्राणान् निवेशयेत् । सम्पूज्य विधिना तस्मान्मन्त्रो ग्राह्यः स्मृतो बुधैः ॥

अथ ग्रहणे संकल्पविचारः—

“मध्यग्रहः पर्वविरामकाले” इति सिद्धान्तशिरोमणिवचनात् स्पर्शकालमारभ्य दशान्तं पूर्णि-
मान्तं वा पूर्वतिथेश्लेखः । तदुत्तरं प्रतिपद उल्लेखः कार्यः । तिथ्युल्लेखं विना संकल्पस्याङ्गवै-
कल्याणफलबाधकता विधीयेति ।

मुक्तयोरिति चन्द्रसूर्ययोरिति शेषः । अत्रार्द्धरात्रानन्तरग्रहणे दिन-
भोजने न दोषः । किन्तु श्राद्धादिकरणे भोजनजन्यमशौचं भवत्येवेति
व्रतपद्धतिः । तथा च श्राद्धकरणेच्छावता तादृशचन्द्रग्रासे दिनेऽपि भोजनं
न कर्तव्यमिति तात्पर्यम् । 'मुक्ते शशिनि भुञ्जीत' इति वचनाद् ग्रहण-
मुक्त्यनन्तरं भोक्तव्यम् । तत्रापि यद्युपाधिवशात्मुक्तिर्न दृश्यते तदा मुक्ति-
कालमनुमोय भोक्तव्यम् । तथाहि—

मेघमालादिदोषेन मुक्तिर्यत्र न दृश्यते ।

आकलय्य तु तत्कालं भुञ्जीताथाविशङ्कतः ॥

स्मृतिः—सूर्यवारे रविग्रासश्चन्द्रवारे शशिग्रहः ।

चूडामणिरिति ख्यात स्तत्रानन्तफलं स्मृतम् ॥

इन्दोर्लक्षगुणं प्रोक्तं रवेर्दशगुणं स्मृतम् ।

गङ्गातीरे तु सम्प्राप्ते इन्दोः कोटोरवेर्दश ॥

अथ ग्रहणादौ फलमाह व्यवहाररत्नावल्याम्—

कृत्तिका भरणी पुष्यं पूर्वभाद्रस्तथा मघा ।

विशाखा फाल्गुनी पूर्वा आग्नेयं मण्डलं विदुः ॥

अस्मिन्नक्षत्रयोगे यदि चलति मही चन्द्रसूर्यग्रहो वा

निर्घातोल्काऽशनीनां कथमपि पतने दर्शने चापि केतोः ।

दह्यन्ते काननानि प्रबलपुरगृहास्तोव्रतेजाः पतङ्गो-

रोगैः पित्तज्वराद्यैर्निखिलतनुगतैः पीड्यते जीवलोकः ॥

स्वाती हस्ताश्विनी चित्रा मृगशीर्षस्फुनर्धसू ।

उत्तरा फाल्गुनी चैव वायव्यं मण्डलं विदुः ॥

प्राकाराट्टालचैत्याः पृथुगृहतरवो गोपुरा भूधराश्च

आमूलं शीर्यमाणाः पवनजववशाद्यान्ति भूभागमाशु ।

नारीगोर्भपातास्तदनु च नियतं मन्दशस्या धरित्री

दुर्भिक्षं चातिकष्टं भवति च महती व्याधिपीडा जनानाम् ॥

चैत्यो ग्रामोपलक्षकवृक्षः, पृथुः स्थूलः । गोपुरन्तुबहिर्द्वारितिकोशः ।
जवो वेगः ।

ज्येष्ठाऽनुराधारोहिष्यः श्रवणाऽभिजितं तथा ।

उत्तरा च धनिष्ठा च माहेन्द्रं मण्डलं विदुः ॥

लोको नित्यप्रमोदी विनययुतमना नष्टरोगावकाशो-

दाने भोगेऽनुरक्तः सकलगुणयुतः सर्वदुःखैर्विमुक्तः ।

कोर्ति विस्तीर्य रम्यां त्रिभुवनफलके वर्धयन् धर्मवृद्धि

कोषैः पूर्णो नरेन्द्रो जनपदसहितो वर्धते श्रीसमेतः ।

शतभिषा चोत्तराभाद्रः पूर्वाषाढश्च रेवती ।

आर्द्रा मूलं तथाऽश्लेषा वारुणं मण्डलं विदुः ॥

(२) गर्जन्ते वारिवाहा जलभरनमिताः क्षीरगर्भाश्च गावः

शस्यैः पूर्णा धरित्री ज्वरभयरहिता जन्तवः सर्वदैव ॥

अथ मलमासः (२) । स च शुक्लप्रतिपदादिः । तथा हि—

इन्द्राग्नी यत्र हूयेत मासादिः स प्रकीर्तितः ।

अग्नीषोमौ स्मृतौ मध्ये समासौ पितृसोमकौ ॥

अस्यार्थः—इन्द्राग्निर्यागः शुक्लप्रतिपदादिः स मासादिः । अग्नी-
षोमयोर्य्यागः पूर्णिमायाम्, सा मध्यं पितृसोमयोर्यागः अमावास्यायां
समासान्त इति । ज्योतिषे—

गतेऽब्दद्वितये सार्द्धे पञ्चपक्षे दिनत्रये ।

दिवसस्याष्टमे भागे पतत्येकाऽधिमासकः ॥

तथा च द्वात्रिंशन्मासमष्टादशदिनं चातीत्य मलमासो भवतीति पर्य-
वसितम् । “चैत्रादयः सप्त सदाऽधिमासाः” इति वचनाच्चैत्रादिसप्तमा-
सेष्वेव मलमास इति केचित्, इदमुपलक्षणम्, कार्तिकादिमासस्यापि
मलमासत्वस्योक्तत्वात् । तथाहि ज्योतिषे—

दशानां फाल्गुनादीनां प्रायो माघस्य च क्वचित् ।

नपुंसकत्वं भवति न तु पौषस्य तु क्वचित् ॥

नपुंसकत्वं मलमासत्वम् ।

(१) श्लोकोऽयमत्रापूर्णेऽस्ति, किञ्चिदन्यादृशोऽयमेवाद्भुतसागरादुद्भूत्य पूर्णो विलिख्यते—

गर्जन्ते वारिवाहा जलभरनमिताः पूर्णमाणाः क्षणेन

क्रीडन्ते मीनहंसाः पयसि जनपदा हर्षिणः कामभाजः ।

वृक्षाः पुष्पैः समेताः फलभरनमिताः क्षीरवत्यश्च गावः

शस्यैः पूर्णा धरित्री जलभरनमिता जन्तवः सर्वदैव ॥

(२) अधिको मासोऽधिमासोऽर्थात् सौत्माससंख्याभ्यो यावन्तोऽधिकाश्चान्द्रमासा स्तावन्तो
ऽधिमासाः प्रोच्यन्ते । तल्लक्षणमाह गार्ग्यः—

अमावास्याद्वयं यत्र रविसंक्रान्तिवर्जितम् । मलमासः स विज्ञेयो मासः शुद्धाख्य उत्तरः ॥

एवमाह श्रुतुः—एकराशिस्थिते सूर्ये यदा दक्षद्वयं भवेत् ।

हृद्यकव्यक्रियाहन्ता तदा ज्ञेयोऽधिमासकः ॥

कस्मादधिमासात् कश्च मासोऽधिमास इत्युक्तं ज्योतिषे—

चैत्रात्परं भाद्रपदोऽधिमासस्ततः शुचिस्तत्परतस्तु माघवः ।

इषस्ततः श्रावणसंशकस्ततो ज्येष्ठो भवेत्तत्परतस्तु चैत्रः ॥

एष नियमो मध्यममानेन संभावनार्थमेव न तु निश्चयार्थम् । तथेष्टशकादधिमासमासज्ञानाय
गणितकरणार्थं कस्यचित्पथम्—

शाके खरामतिथ्युने गोभूमिस्तष्टते क्रमात् । मेषात् षट्शक्रवद्भुगखाद्येषेऽधिको भवेत् ॥

अधिमासे क्षौरं न कार्यमित्युक्तं राजमार्तण्डे—

अधिमासे च यत् क्षौरं जन्ममासे च जन्ममे । न भवेत्तत्र कल्याणं शुभकृत्यं हि संस्मृतम् ॥

कदाचित् कार्तिकादिमासत्रये संक्रान्तिद्वययुक्तः शुक्लादिचान्द्र-
ज्ञयाख्यो भवति । तत्क्षयाख्यात् पूर्वं परतश्च मलमासप्रशक्तिर्भवति
तथाहि ज्योतिषे—

असंक्रांतिमासोऽधिमासः स्फुटः स्याद् द्विसंक्रान्तिमासः क्षयाख्यः कदाचित् ।
क्षयः कार्तिकादित्रये नान्यतः स्यात्तदा वर्षमध्येऽधिमासद्वयं स्यात् ॥ इति ।

क्षयाख्यः क्षयनामकः, न तु वस्तुगत्या लुप्तमासः । अत एव मासयोः
सङ्कर एव क्षयो—, न तु कस्यापि लोप इति मासमीमांसायां गोकुल-
नाथोपाध्यायाः । तथा च यत्र कार्तिके क्षयाख्यः (१) तत्र कार्तिककृष्ण-

(१) यदाऽमान्तःद्वयान्तः संक्रान्तिद्वयं भवेत् तदा शुक्लादिकः क्षयाख्यश्चाधिमासः स्फुटमा-
नेन भवति । तथाचोक्तं भास्कराचार्यः “द्विसंक्रान्तिमासः क्षयाख्यः कदाचित्” । एवमेवोक्तं
स्मृतौ—

‘आद्यन्तदशयोर्मध्ये भानोरेव तयोर्वेदि । संक्रान्तिद्वितयं स्याच्चेन्न्यूनमासः स उच्यते ॥’

यथा मार्गशीर्षमावास्यामुत्पलङ्घ्य धनुःसंक्रान्तिस्ततोऽग्निमान्तराग्रेव मकरसंक्रान्तिरभू-
त्तत्र ‘मेवादित्ये सवितरि यो यो मासः प्रपूर्यते चान्द्रः । चैत्राण्यः स ज्ञेयः । इति शुक्लादिचान्द्र-
मासलक्षणेन मार्गशीर्षमावास्याऽवसाने दृष्टिकाकृत्वान्मार्गमासपूत्तिर्जाता । तथाऽग्निमाऽमावा-
स्यान्ते मकरार्कत्वान्माघमासपूत्तिर्जाता । तत्र धनुराशिस्थितेऽर्के ऽमान्तपतनाभावात्पृथक् पौषमास-
स्थानवकाशात्पूत्तिमासगणनया मार्गानन्तरं माघस्य प्राप्त्या पौषस्य क्षयः । वस्तुतस्तु तत्र माघे
एव पौषस्यापि प्रविष्टत्वादेकरिम्नेव तस्मिन् क्षयाख्ये मासे तिथिपूर्वार्धपरार्धविभागवत्तत्र पूर्वपरी-
मासो भवत्तत्तथाचोक्तं मुहूर्तचिन्तामणौ—“क्षयमासकस्तु । द्विसंक्रमस्तत्र विभागयोः
स्तस्तिथेर्हि मासौ प्रथमान्त्यसंज्ञौ” ॥ तथाच तटीकायां (पौषधारायाम्)—

“तिथ्यर्थे प्रथमे पूर्वोऽपरस्मिन्नपरस्तथा । मासाविति बुधैश्चित्त्यौ क्षयमासस्य मध्यगौ ॥”

तत्र क्षयमासे कस्या अपि तिथेः सम्पूर्णमानं प्रसाध्य, तत्पूर्वार्धं पूर्वमासस्य तत्परार्धमग्नि-
ममासस्य तिथिर्भवति । तत्र पूर्ववर्षोऽपौषमासीयकृष्णाष्टम्यां मृतस्य क्षयपौषमासीयकृष्णाष्टम्याः
पूर्वभागे वार्षिकम् । तथा पूर्ववर्षीयमाषकृष्णाष्टम्यां मृतस्य क्षयपौषमासीयकृष्णाष्टम्याः परभागे (मावाद्ये)
वार्षिकम् । एवं क्षयमासीयायाः कस्याश्चित्तिथेः पूर्वभागे मृतस्याग्निमवर्षे पूर्वमासे, परभागे मृत-
स्याग्निमवर्षे परमासे वार्षिकं भवति । यदि कस्या अपि तिथेः पूर्वार्धं दिनव्यापि न परार्धम्, तदा
परमासीयतत्तिथ्यंशस्य रात्रिगतत्वाद्वात्रौ तु श्राद्धनिषेधाच्छ्राद्धलोपापत्तिसंभवात्पूर्वमासीयतत्ति-
थिभागे दिवैव कर्तव्यम् । तत्र सांख्यलपवाक्यमेवं प्रयोज्यम्—

“ॐ अद्यामुके मासि अमुके पक्षेऽमुकतिथौवसुकगोत्रस्य पितुरमुकशर्मणोऽमुकमासीयामुक्प-
त्तीयामुकतिथिप्राप्तवार्षिकश्राद्धमहं करिष्ये इति । अतः पूर्ववर्षे एकमासान्तरितयोर्मार्गपौषशु-
क्लाष्टम्योर्मृतयोः क्षयभासे एकस्मिन् दिने वार्षिकम् । तत्र पूर्वमासमृतस्य पूर्वं पश्चान्मासमृतस्य
पश्चादितिक्रमोऽर्थसिद्ध एव । यदि मध्याह्ने तिथ्यारम्भः परदिने मध्याह्नासन्नसमये तत्तिथ्यन्तस्तदा
पूर्वदिने पूर्वमासमृतस्य, परदिनेऽपरमासमृतस्य वार्षिकम् ।

एवं क्षयमासे तिथिपूर्वार्धपरार्धभागयोर्मृतयोरग्निमवर्षे एकमासान्तरितयोः पूर्वपरमासीयत-
त्क्षयतिथ्योर्वार्षिकम् । तथा च क्षयमासस्य मलमासवङ्कुलादिकत्वात्तत्पूर्वपरपक्षमृतयोरग्निमवर्षे
व्युत्क्रमेणार्थात्पूर्वपक्षमृतस्य पश्चात् परपक्षमृतस्य पूर्वमेवाब्धिकम् ।

अथ मलमासवदचिरसमवसम्भवो नार्यं क्षयमासः । बहुभिर्वर्षैरस्य संभवो भवतीत्युक्तं

मार्गशुक्लपक्षयो रविकृतत्वमेव, कार्तिकशुक्लमार्गकृष्णपक्षयोः क्षयकार्तिक-
शुक्लक्षयमार्गकृष्णत्वेनाभिधानमात्रं न तु शुक्लादिकार्तिकलोपः । एवं मार्गा-
दावपि ज्ञेयमिति भावः । न च मासालोपे मलमासद्वयप्रशक्तौ च सत्यां
संवत्सरस्य चतुर्दशमासात्मकत्वापत्तिरिष्टापत्तौ, “द्वादशमासाः संवत्सर-
ह्रयोदशमासाः संवत्सर” इति श्रुतेः । ‘त्रयोदशस्तु श्रुतिराह मासश्चतु-
र्दशः कापि न चास्ति दृष्टः’ इति भोमपराक्रमधृतस्मृतेश्च विरोध आपद्येत
इति वाच्यम् । मलमासद्वयप्रशक्तिसत्त्वेऽपि—

एकस्मिन्नप्यब्दे यत्रैतल्लक्ष्म मासयोर्हभयोः ।

तत्रोत्तरोऽधिमासः स्फुटगत्या भवति चार्कैन्द्रोः ॥

एकत्र मासद्वितयं यदि स्याद्वर्षेऽधिकन्तत्र परोऽधिमासः ।

मासद्वयस्य मध्ये तु संक्रान्तिर्न यदा भवेत् ।

प्रकृतस्तत्र पूर्वः स्यादुत्तरस्तु मलिम्लुचः ॥

इत्यादि भोमपराक्रमहेमाद्रिकृत्यमहार्णवद्वैतपरिशिष्टदेवज्ञवान्धवादि-
ग्रन्थधृतार्थविशेषवचनेभ्यः क्षयाख्यमासोत्तरयथोक्तलक्षणवतो मासस्यैव
मलमासत्वे क्षयाख्यपूर्वमासस्य च प्रकृतत्वे सिद्धे क्षयाख्यपूर्वमासस्य
मलमासत्वप्रतिषेधात् । एतल्लक्ष्म असंक्रान्तत्वरूपमलमासचिह्नमुत्तरः क्ष-
याख्योत्तरः । एकत्रेति वर्षे इत्यन्वयि मासद्वितयमिति, अधिकमित्यन्वयः ।
तथा च क्षयाख्यपूर्वस्य न मलमासता, किन्तु क्षयाख्योत्तरमासस्यैवेति
भावः । मैथिलव्यवहारोऽप्येवमेवेति । अत्र यदाऽनेकमासानां यथोक्त-
मलमासलक्षणं तदा पूर्वमासानां मलमासता तावन्नास्ति किन्तु चरम-
स्यैव यथोक्तलक्षणवत इति । क्षयमासः कर्माहं एव अपवादकाभावात्,
इति च कृत्यमहार्णवे वाचस्पतिमिश्राः प्राहुरिति न किञ्चिदनुपपन्नम् ।

‘क्षयाख्यः कदाचित्’ ‘तादृशोऽपि कार्तिकादित्रयमासे एव । कार्तिके आदिर्यस्य स मार्गशोर्षमास-
स्तदादित्रये मार्गशोर्षमासेषु । न तु कार्तिकमार्गशोर्षेषु । मिथुनाष्टादशांशे रव्युच्चस्याधुनातन-
स्थिरया धनुरष्टादशांशे तन्नीचावस्थानात्रीचासन्ने गत्यधिकसंभवाद्व्यधिकत्वेन स्वल्पकालेन
राशिभोगकरणात्स्पष्टचान्द्रमासान्तःपातीयसावनदिनेभ्यः स्पष्टसौरमासान्तःपातिसावनदिनाना-
मल्पत्वात्क्षयमाससंभवः । तत्र धनुषः पूर्वापरयोर्दृष्टिकमकारयोरेव विशेषसंभवात्तुलायास्तदपेक्षया
दूरगत्वाद्दूरगतत्वेऽपि तुलावत्कुम्भस्याप्यन्तरितत्वात्कार्तिकचतुष्टये, एवन्तदोचितः पाठः संभवेन्न
“कार्तिकादित्रये । अयं मासनिधिमस्तु रव्युच्चं द्वादशाष्टादशांशे स्थिरं मत्वाऽऽचार्यैरुक्तस्तद्वैतेश्विर-
कालेनाप्यनुपलम्भात् ।

वस्तुतस्तु बहुभिवर्षसहस्रैरन्तरं पतत्येवातो भास्कराचार्यमाक्षिप्त् कमलाकर आह—

इदानीन्तनार्थं न शार्त्तं प्रवृत्तं न सप्त कार्तिकादित्रयोत्थं तदुक्तम् ।

अतोऽयं क्षयः सर्वचान्द्रेष्वपीत्थं न जानन्ति सद्वासनाज्ञानशून्याः ।

सुयुक्ता न मुन्युक्तिरप्यत्र शास्त्रे भवेत् कार्यवर्षस्य या दृग्विरुद्धा ॥

इति किं पञ्चवितेनेति ।

अथ मलमासे कर्तव्याऽकर्तव्ये ।

तत्र बृहस्पतिः—नित्यनैमित्तिके कुर्यात्प्रयतः सन्मलिम्बुचे ।

तीर्थस्नानं गज(१)च्छायां प्रेतस्नानं तथैव च ॥

गर्भे वाङ्मिश्रकृत्ये च मृतानां पिण्डकर्मसु ।

सपिण्डीकरणे चैव नाधिमासं विदुर्बुधाः ॥

नित्यं सन्ध्यावन्दनादि, नैमित्तिकं ग्रहणशान्त्यादिनिमित्तकस्नानादि, तीर्थस्नानं द्वितीयाद्यावृत्ति, प्रथमावृत्तिस्नानाकरणस्याग्रेऽनुपदमेव वक्ष्यमाणत्वात् । (२) गजच्छायेति तन्निमित्तकश्राद्धमित्यर्थः । प्रेतस्नानं मरणनिमित्तकस्नानम् । गर्भे गर्भाधाननिमित्तककर्मणि । वाङ्मिश्रकृत्ये ऋणादौ, मृतानां पिण्डकर्मसु पूरकादिपिण्डेषु, एकादशाहश्राद्धादौ च नाधिमासं विदुरिति । प्रतिरोधकमित्यादि तथा चैतत्सर्वं मलमासेऽपि कर्तव्यमिति भावः । बृहस्पतिः—

मलिम्बुचे त्वनावृत्तं तीर्थस्नानमपि त्यजेत् ।

अनावृत्तं प्रथमावृत्तम् ।

ज्योतिषे—अग्न्याधेयं प्रतिष्ठाञ्च यज्ञदानव्रतानि च ।

देवव्रतवृषोत्सर्गान्वुडाकरणमेखलाः ॥

माङ्गल्यमभिषेकञ्च मलमासे विवर्जयेत् ।

त्यजेद्दानं महादानं व्रतं देवविलोकनम् ॥

वापीकूपतडागादिप्रतिष्ठा यज्ञकर्म च ।

प्रतिष्ठा उद्यापनं, शिवादिप्रतिष्ठा वा । मेखला उपनयनं, महादानं तुलापुरुषादिदानम् ।

(१) गजच्छायां रविचन्द्रग्रहणनिमित्तकश्राद्धम् ।

तथाचोक्तं म० म० वाचस्पतिमिश्रकृतद्वैतनिर्णये—

“गजच्छाया तु हस्तादित्ये मघाचन्द्रे कृष्णपक्षे त्रयोदश्यां भवति । तथा च यथाश्विनो मलमासस्तदा तदुत्तरचतुर्दश्यां (दि० आ० कृ० १३) कन्यारविसंक्रान्तौ कथं ततः प्राक् गजच्छाया, यदि च भाद्रपदे मलमासस्तदा द्वितीयभाद्रमावास्यामुल्लङ्घ्य कन्यासंक्रान्तेः क मलमासे गजच्छाया । तस्मात्कल्पतरुप्रभृतौ निबन्धे या गजच्छाया परिभाषिता सेह न संभवतीति आद्याध्याये हलायुधधर्माधिकरणिकैरन्यैव गजच्छायाोक्ता । तथा ‘राहुर्वै हस्ती भूत्वा चन्द्रमसं ग्रसतीति श्रुत्या राहुणा दक्षश्चन्द्रमसो ग्रासः सा गजच्छाया सूर्यग्रासेऽपि चन्द्रस्यैव ग्रसनीयत्वेन प्रसङ्गादविग्रसनं, तेन गजच्छाया सूर्यचन्द्रोपरागश्राद्धं तदपि मलमासे क्रियते इति सिद्धम् ॥” अर्थात् मलमासाश्विनकृष्णत्रयोदश्यां चित्रायां रवेः स्थितत्वान्मघानक्षत्रयुक्तत्वेऽपि हस्तार्काभावात् न गजच्छायेति स्पष्टाशय इति ।

एवमेवोक्तं कृत्यशिरोमणौ—

‘सैहिकेयो यदा भानुं ग्रसते पर्वसन्धिषु । गजच्छाया तु सा प्रोक्ता तत्र श्राद्धं प्रकल्पयेत् ॥ इति वाराहवचनम् ।

(२) गजच्छायेत्यनेन ग्रहणनिमित्तकश्राद्धम् । नहि योगविशेषनिमित्तकश्राद्धम् ।

स्मृतिः—सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यत् किञ्चिच्छ्राद्धिकं भवेत् ।

इष्टं वाऽप्यथवा पूर्त्तं तत्र कुर्यान्मलिम्लुचे ।

श्राद्धिकं श्राद्धम् । इष्टं पूर्त्तं चाह रत्नाकरे जातूकर्णः—

अग्निहोत्रं तपस्सत्यं वेदानां चानुपालनम् ।

आतिथ्यं वैश्वदेवश्च इष्टमित्यभिधीयते ॥

वापीकूपतडागादि देवतायतनानि च ।

अन्नप्रदानमाराणां पूर्तमित्यभिधीयते ॥

मरणदिनमारभ्य एकादशमासिककालाभ्यन्तरे यदि मलमासस्तदा मासिकमेकं वर्द्धयेत् । तथाहि विष्णुसूत्रम्—“संवत्सराभ्यन्तरे यद्यधि-
मासपातो भवति तदा मासिकार्थं दिनमेकं वर्द्धयेत्” इति । (१) संव-
त्सराभ्यन्तरे एकादशमासिककालाभ्यन्तरे, एकादशमासिककालश्च एका-
दशमासपूर्त्तिदिनाव्यवहितोत्तरक्षयाहतिथिः । तथाच तदभ्यन्तरे मल-
मासपाते सप्तदशश्राद्धसङ्कल्पः । त्रयोदशे मासि पूर्णं क्षयाहे वार्षिकमिति
तात्पर्यम् । अत्र संवत्सरशब्द एकादशमासपरः ऋष्यशृङ्गवचनैकवा-
क्यतावलादिति द्वैतनिर्णयः ।

मरणदिनमारभ्य द्वादशमासस्य मलमासत्वे न मासिकवृद्धिः, तेन
मालमास एव क्षयाहे प्रथमवार्षिकम् । तथाहि ज्यौतिषे—

जातकर्मणि यच्छ्राद्धं नवश्राद्धं तथैव च ।

प्रतिसंवत्सरश्राद्धं मलमासेऽपि तत् स्मृतम् ॥ इति ।

नवश्राद्धं चतुर्थपञ्चमनवमैकादशदिनश्राद्धं, प्रतिसंवत्सरश्राद्धं प्रथम-
वार्षिकम् ।

स्मृतिः—“असंक्रान्तेऽपि कर्तव्यमाद्धिकं प्रथमं बुधैः ।”

असंक्रान्ते संक्रान्तिशून्ये मलमास इति यावत् । लघुहारीतः—

प्रत्यब्दं द्वादशे मासि कार्य्या पिण्डक्रिया बुधैः ।

कचित्त्रयोदशेऽपि स्यादाद्यं मुक्त्वा तु वत्सरम् ॥

(१) यथा श्रावणशुक्लैकादश्यां कश्चिन्मृतस्तदा ऽग्निमवर्षीयाषाढान्तावधिकमासेषु कस्यचन
मासस्य मलमासत्वे एकमासिकवृद्धिः कार्या । कथमन्यथाऽग्निमश्रावणशुक्लैकादश्यां तद्वाषिकं
संगच्छते । मृतमासीयक्षयपक्षीयक्षयतिथौ वार्षिकसिद्धयर्थमेवैकमासिकवृद्धिकारणम् ।

तथोक्तं व्यासेन वार्षिकतिथिलक्षणम्—

मासपक्षतिथिस्पृष्टे यो यस्मिन् म्रियतेऽहनि । प्रत्यब्दं तु तथाभूतं क्षयाहं तस्य तद्विदुः ॥

तथा च स्मृतौ—

यन्मासि यद्वले यस्यां तिथौ यो हि मृतो भवेत् । तन्मासि तद्वले तस्यां तिथौ तद्द्वार्षिकं स्मृतम् ॥

एकादशमासिकपूर्त्तिस्तु मृतमासाद् द्वादशे मासि भवति, द्वादशमासपूर्त्तिस्तु मृतमासात् त्रयो-
दशेऽग्निमवर्षीयमृतमासे क्षयतिथौ भवति । तत्राग्निमाब्दीयमृतमासस्य मलमासत्वे मासिकवृद्धिकार-
णेन मृतमासादग्निमासीयक्षयतिथौ वार्षिकं चाल्यते तेन प्रथमवार्षिकं मलमासे एवेति युक्तियुक्तम् ।

प्रत्यब्दं प्रतिवर्षं, पिण्डक्रिया साव्वत्सरिकं कंचित् एकादशमा-
सिककालाभ्यन्तरे मलमासपाते, “आद्यं मुक्त्वा तु वत्सर-”मिति मर-
णदिनमारभ्य द्वादशमासस्य मलमासत्वे मलमास एव द्वादशे मासि
क्षयाहे प्रथमवार्षिकमिति तात्पर्यम् । न चैवं सति आश्विनकृष्णामावास्यायां
मृतस्याग्रिमभाद्रस्य मलमासत्वे द्वितीयभाद्रकृष्णामावास्यायामेवोक्तरोत्या
प्रथमवार्षिकं तस्याश्विनत्वाभावात्, भाद्रोल्लेखादाश्विनोल्लेखासङ्ग-
तिरितिभ्रमितव्यम् । शुक्लादिरोत्या मरणतिथेः कृष्णादिरोत्या मलमा-
सीयामावास्याया भाद्रोयामावास्यात्वान्न भाद्रोल्लेखासङ्गतिरिति ।
आश्विनशुक्लप्रतिपन्मृतस्याग्रिमभाद्रस्य मलमासत्वे तु एकादशमासिक-
कालाभ्यन्तरे मलमासपातात्तत्र मासिकवृद्ध्यावश्यकत्वाद्ग्रे आश्विन-
शुक्लप्रतिपदेव प्रथमवार्षिकम् । एवमाश्विनशुक्लद्वितीयादिपूर्णमासे मृते
अग्रिमभाद्रस्य मलमासत्वेऽपि एकादशमासिककालाभ्यन्तरे एव मल-
मासपातात्, तत्रापि मासिकवृद्ध्या आश्विनशुक्लद्वितीयादिमरणतिथावेव
वार्षिकमित्यवगन्तव्यमिति सर्वं सुस्थम् । मलमासे यो म्रियते तस्यापि
पञ्चदशमासिकानि भवन्तीति रुद्रधरः । तेन तत्रापि सप्तदशश्राद्धमेव
भवति, त्रयोदश मासि मरणपक्षतिथौ वार्षिकम् । एतावत्समुदायार्थपूर्या-
लोचनयाऽयमर्थः पर्यवसित-एकादशमासिककालाभ्यन्तरे मलमासे
सम्भाव्यमाने सप्तदशश्राद्धं सङ्कल्प्य कर्तव्यम् । त्रयोदशे मासि शुद्धेऽ-
ग्रिमवर्षीयतन्मासे मरणतिथौ वार्षिकम् । द्वादशमासस्य मलमासत्वे तु न
मासिकवृद्धिः, तेन षोडशश्राद्धमेव, तत्र प्रथमवार्षिकं मलमास एव क्षयाहे
द्वादशे मासि, तत्र शुक्लादिमासपरिग्रहेण उत्तरमासोयकृष्णपक्षस्य
पूर्वमासोयकृष्णपक्षत्वान्मासोल्लेखासङ्गतिरपि नास्ति, द्वितीयादिवा-
र्षिकन्तु मलमासपाते सर्वदैव त्रयोदशे मासि क्षयाहे । प्रथमवैशाख-
शुक्लपक्षमृतद्वितीयवैशाखकृष्णपक्षमृतयोर्मासिकवृद्ध्यावश्यकत्वात्तत्त-
न्मरणपक्ष एव वार्षिकं, व्युत्क्रमेण वार्षिकमकिंचित्करमिति व्रतपद्धत्या-
दिसम्मतो व्यवहारसिद्धश्च पन्थाः । गोकुलनाथोपाध्यायास्तु-“संवत्स-
राभ्यन्तरे यद्यधिमासपातः स्यात्तदा मासिकार्थं दिनमेकं वृद्धयेदिति
विष्णुसूत्रेऽधिमासपातशब्देन पौर्णमास्यन्तर्गणप्रतिपदाद्यज्ञानोभयवदित-
लवेन सह मध्यमचिह्नसम्बन्धो विवक्षणीयः । तथा सत्येवाधिमासस-
म्बन्धो व्यवहरणीयो न तु पूर्वापर चिह्नमात्रेण, अन्यथा विष्णुसूत्रस्थ-
पातपदोपादानवैयर्थ्यप्रसङ्गात्, अत एव ‘इन्द्राग्नी यत्र ह्वयेते’ इत्यादिल-
घुहारीतवचने व्यावर्त्तकस्य मध्यमचिह्नस्याभिधानमपि सङ्गच्छते । एते-
नैषमोद्वितीयभाद्रकृष्णपक्षे मृतस्याग्रिमवर्षे आश्विनकृष्णपक्षे प्रथमा-
ब्दिकं प्रसज्येत इति मासोल्लेखासङ्गतिरिति परास्तम्, कृष्णपक्षस्य

तस्य संवत्सराभ्यन्तरे निरुक्तमध्यमचिह्नसम्बन्धात्मकाधिमासपाताभा-
वात् । अत एव (१) मलमासशुक्लपक्षमृतानामेव मासिकवृद्धिः । न तु
मलमासकृष्णपक्षमृतानामपीति । एवं चाश्विनकृष्णपक्षमृतस्याग्रिमभाद्र-
स्य मलमासत्वे संवत्सराभ्यन्तरे निरुक्ताधिमासपातादाश्विनकृष्णपक्षएव
प्रथमाब्धिकं, न तु द्वितीयभाद्रकृष्णपक्षे इति न मासोल्लेखासंगतिर्न वा
विष्णुसूत्रस्थसंवत्सरपदस्यैकादशमासिककालोपलक्षकत्व” मिति प्राहु-
रित्येतद्विषयविस्तारो गोकुलनाथोपाध्यायकृतमासमोमांसायां द्रष्टव्यः ।
व्यौतिषे-प्रतिसंवत्सरं श्राद्धमशौचात् पतितं च यत् ।

मलमासेऽपि कर्तव्यमिति भागुरिरब्रवीत् ॥

तथा चाशौचेन सांवत्सरिकश्राद्धप्रतिरोधेऽशौचान्ते मलमासेऽपि-
कर्तव्यमिति भावः । ऋष्यशृङ्गः—

देये पितॄणां श्राद्धे वै अशौचञ्जायते यदि ।

अशौचे तु व्यतीते वै तेषां श्राद्धम्प्रदीयते ॥

अशौचं प्रयत्नानपनेयम्, अन्यस्य श्राद्धदिनेऽशौचविधिना निरासा-
दिति पितृभक्तिः । यद्यपि पितॄणामिति बहुवचनं तथापि मृताहश्राद्धवि-
षयमिति सम्प्रदायः । अशौचान्ते कुत्र कर्तव्यमित्याकांक्षायामाह—

शूचीभूतेन दातव्यं या तिथिः प्रतिपद्यते ।

सा तिथिस्तत्र कर्तव्या न त्वन्या वै कदाचन ॥ इति श्रीदत्तः ।

तथा चाशौचान्तद्वितीयदिने श्राद्धं कर्तव्यम् । एकमुक्तादिनियमस्तु
अशौचान्तिमदिन एव, तत्राशौचस्यातन्त्रत्वादेकादशाहश्राद्धवत्, एव-
ञ्चाशौचान्तद्वितीयदिने या तिथिः प्राप्यते तदुल्लेख एव सङ्कल्पवाक्ये
कर्तव्यो न तु क्षयाहतिथेः । ‘या तिथिः प्रतिपद्यते’ इति प्रागुक्तात् । अत्र
सङ्कल्पमाह द्वैतपरिशिष्टे-ॐ श्रद्धेत्यादि क्षयाहे प्रतिबन्धकाशौचव्यपगमे
अमुकगोत्रस्य पितुरमुकशर्मण इत्यादि ।

रजोयोगेन श्राद्धप्रतिरोधे रजोयोगात् पञ्चमदिने स्त्रिया श्राद्धं कर्तव्यम् ।

“देवे कर्मणि पित्र्ये च पञ्चमेऽहनि शुद्ध्यति” । इति वचनात् ।

सङ्कल्पस्तत्रापि पूर्ववत् ।

क्षयाहाज्ञानविस्मरणरूपप्रतिबन्धेन क्षयाहे श्राद्धाकरणे श्राद्धकालमाह लघुहारीतः—

श्राद्धविघ्ने समुत्पन्ने क्षयाहेऽविदिते तथा ।

एकादश्यां प्रकुर्वीत कृष्णपक्षे विशेषतः ॥

(१) मलमासमृतस्य पुनस्तन्मासस्य मलमासत्वे वार्षिकं मलमासीयतत्क्षयपक्षीयक्षयतिथौ
कर्तव्यम् । न तु शुद्धमासीयक्षयतिथौ ।

तथाऽऽह पैठीनसिः—

‘मलमासमृतानां तु श्राद्धं यत् प्रतिवार्षिकम् । मलमासे तु कर्तव्यं नान्येषां तु कदाचन ॥’

मृताहाज्ञान आह प्रचेताः-अविज्ञाते मृताहे अमावास्यायां श्रवण-
दिवसे वा श्राद्धं कर्तव्यमिति शेषः । पितृभक्तौ श्रीदत्तस्तु 'मृताहविशेषं
जानत एवाद्य मृताह इति विस्मरणं श्राद्धविघ्नमेव बोद्धव्यम् । अयमर्थः-
विस्मृतश्राद्धमेकादश्यामेव कर्तव्यम् । अज्ञातमृताहश्राद्धं त्वेकाद-
श्याममावास्यायां श्रवणदिवसे वेति विशेषः । प्रागुक्तहारीतप्रचेतो वचने
अभिधाय श्राद्धचिन्तामणिः 'यस्मिन्दिने देशान्तरमृतः श्रूयते स एव
श्रवणदिवसः, अत्र एकादश्यामावास्ये विघ्ननिमित्ताव्यवहिते ग्राह्ये । मा-
सज्ञाने तु सांवत्सरिके कर्त्तव्ये तन्मासस्यैव एकादश्यादौ । मासपक्षयो-
रज्ञाने यत्र मासि श्रूयते तस्यैव । एवं च मृताहविस्मरणेऽप्येकाद-
श्यामेव श्रयाहस्याविदितत्वादिति । तदयं संक्षेपः-श्राद्धविघ्न एकादश्यां
(आसन्नाग्रिमायामित्यर्थः) । तिथ्यज्ञाने तत्पक्षज्ञाने तत्पक्षैकादश्यां
तिथिपक्षयोरज्ञाने तन्मासस्यैकादश्याममावास्यायां वा, पषामज्ञाने यस्यां
तिथौ मृतः श्रूयते तस्यामेव, तत्तिथेरपि विस्मरणे तन्मासस्यैकादश्याम-
मावास्यायां वा एकोद्दिष्टम् । श्रव(१)णमासस्यापि विस्मरणे न कार्यं
मानाभावादिति । शुद्धिचन्द्रिकायां रघुपतिमिश्रस्तु श्राद्धविघ्ने क्षयाहे
दैवादकरणे क्षयाहाज्ञाने च एकादश्यां कर्त्तव्यं, पक्षाज्ञाने कृष्णपक्षे कर्त्त-
व्यमित्यर्थः । मासाज्ञाने चैत्रे, इदन्तु एकोद्दिष्टश्राद्धपरमन्यथा आद्यश्रा-
द्धाकरण एकादश्यान्तत्कृत्वा पूतः स्यात्, कथमन्यथा गयाश्राद्धं विना
तस्य पातित्यमिति । प्रागुक्तहारीतप्रचेतोवचने अभिधाय स्मृतिसारे
तु अत्र च मृताहाज्ञानमद्यमृताह इति विस्मरणं श्राद्धविघ्नमेव बोद्धव्यम् ।
अविदित इति विस्मरणमपि गृहीतन्तस्याप्यज्ञानरूपत्वात् । प्रचेतो
वाक्ये तु 'श्रवण'-इत्यभिधानात्तिथिविशेषाज्ञानमेव विवक्षितमिति ।

विष्णुपुराणे तु-चतुर्दश्यष्टमी पष्ठो अमावास्याऽथ पूर्णिमा ।

पर्वाण्येतानि राजेन्द्र ! रविसंक्रान्तिरेव च ॥

तैलस्त्रीमांससम्भोगो पर्वस्वेतेषु वै पुमान् ।

विरामृत्रभोजनं नाम प्रयाति नरके मृतः ॥

अत्र तैलं तिलभवं, तेन सार्षपादितैले पक्वतैले च न दोष इति व्रतप-
पद्धतौ रुद्रधरः ।

(२)* अथ जन्मदिनकृत्यम् । अत्र भोजराजः—

यो जन्ममासे क्षुरकर्म यात्रां कर्णस्य वेधं कुरुते हि मोहात् ।

(१) मारणमासस्येति वा पाठः ।

(२) दीपिकायाम्—कृतान्तकुजयोवारे यस्य जन्मतिथिर्भवेत् ।

अनुष्ठयोगसंप्राप्तौ निघ्नस्तस्य पदे पदे ॥

स्कान्दे—खण्डनं नखकेशानां मैथुनाश्वगमौ तथा । आमिषं कलईं हिसां वर्षवृक्षौ विवर्जयेत् ॥

नूनं स रोगं धनपुत्रनाशं प्राप्नोति मूढो वधवन्धनानि ॥
क्षुरकर्म न कुर्वीत जन्ममासे च जन्मसे ।

जन्ममासे उपनयनविधानात्तदङ्गसशिखवपने न दोष इति स्मार्ताः ।
श्रोपतिव्यवहारसमुच्चये—

स्नानं दानं तपो विद्या सर्वमङ्गल्यवर्द्धनम् ।
उद्गाहश्च कुमारीणां जन्ममासे प्रशस्यते ॥

मङ्गल्यवर्द्धनमुपनयनादि । जन्मदिनकर्तव्यमाह—

तोलोद्धर्ती तिलस्नायी तिलहोता तिलप्रदः ।
तिलभुक् तिलवापी च षट् तिली नावसीदति ॥

तथा च जन्मदिने तिलोद्धर्तनादि षट् करणीयम् ।

तत्राश्वत्थामाबलिव्यासहनुमद्विभोषणकृपपरशुरामजन्मनक्षत्रप्रजाप-
तिमार्कण्डेयाः क्रमेण पूज्याः । ततो वरं प्रार्थयेत्—

ओंमार्कण्डेय ! महाभाग ! सप्तकल्पान्तजीवन ! ।

चिरञ्जीवी यथा त्वं भो भविष्यामि तथा मुने ! ॥ इति ।

जन्मदिने वृद्धमनुः—मृते जन्मनि संक्रान्तौ श्राद्धे जन्मदिने तथा ।

अस्पृश्यस्पर्शने चैव न स्नायादुष्णवारिणा ॥

स्नात्वा जन्मदिने स्त्रियं परिहरन् प्राप्नोत्यभीष्टां श्रियं

मत्स्यान् मोचयतो द्विजाय ददतश्चायुश्चिरं वर्धते ।

सक्तून् खादति । यश्च तस्य रिपवो मृत्युं प्रयान्ति भुवं

मुक्ते यस्तु निरामिषं स हि भवेज्जन्मान्तरे पण्डितः ॥

दीपिकायान्तु—जन्मर्क्षयुक्ता यदि जन्ममासे यस्य भुवं जन्मतिथिर्भवेद् ।

भवन्ति तद्वत्सरमेव तावन्नेरुज्यसम्मानसुखानि तस्य ॥

तिथितत्त्वे तु—षष्ठद्वये जन्मतिथिर्यदि स्यात्पूज्या तदा जन्म संयुता च ।

असंयुता मेन दिनद्वयेऽपि पूज्या परा वा भवतीह यत्नात् ॥

तस्या उभयदिनप्राप्तौ अस्मिन्नहनि पूर्वाह्णे जन्मनक्षत्रयोगस्तदिने ऋत्यम् । तत्र वर्ज्यमाह

भोजराजः— यो जन्ममासे क्षुरकर्म यात्रां कर्णस्य वैधं कुरुते च मोहात् ।

नूनं स रोगं धनपुत्रनाशं प्राप्नोति मूढो वधवन्धनानि ॥ एतच्च मूलेऽपि स्फुटम् ।

षट्त्रिंशन्मते—

दीपोच्छिष्टं तु यत्तैलं रात्रौ रथ्याहृतं च यत् । अभ्यङ्गाच्चैव यच्छिष्टं भुक्त्वा नक्तने शुद्धयति ॥

तैलग्रहणाद् धृते न दोष इति प्रायश्चित्तमयूखे । स्मृतिः—(कृत्यशिरोमणौ)—

घृतं च सार्षपं तैलं यत्तैलं पुष्पवासितम् । अदुष्टं पक्वतैलं च स्नानाभ्यङ्गेषु नित्यता ॥

प्रचेताः—तैलाभ्यङ्गनिषेधे तु तिलं तैलं विवर्जयेत् ॥

तत्र वारदोषे प्रतिप्रसवमाह स्मृतिः—

रवौ पुष्पं गुरौ दूर्वां भौमवारे च मृत्तिकाम् । भार्गवे गोमयं दद्यात्तैलदोषोपशान्तये ॥

नक्षत्रेऽपि वर्ज्यान्त्याह—चित्राऽदिवनीहस्तश्रवणा निषिद्धाः ।

ततः समधुरदुग्धपानमनेन—

ॐ सतिलं गुडसंमिश्रमञ्जल्यर्द्धमितं पयः ।

मार्कण्डेयवरं लब्ध्वा पिवास्यागुषहेवते ॥ इति ।

अस्मिन् दिने आमिषभोजनं मैथुनं क्षौराध्वगमनहिंसादिकं
विवर्जयेत् ।

अथ वास्तु-तच्च व्रतपद्धतौ यथा-कार्तिकाग्रहणफाल्गुनवैशाखश्रावणाः
(मासाः) । शुक्लपक्षः । रिक्ताऽमावास्याभिन्नतिथयः, रोहिणीमृगशिरः
पुनर्वसुपुष्योत्तरफाल्गुनीहस्तादित्रयमनुराधाज्येष्ठामूलोत्तराषाढश्रवणा-
दित्रयोत्तरभाद्रपदेवत्यो नक्षत्राणि, सोमवुधगुरुशनिशुक्रवाराः प्रशस्ताः ।
तत्र गृहे हस्तमात्रं खातं खनित्वा जलेनापूर्य्यं तज्जले गणपतिवास्तोष्प-
त्यष्टनागधरित्रीः पूजयेत् । तत्र धरित्र्यर्घदानमन्त्रः—

ॐ हिरण्यगर्भे वसुधे शेषस्योपरि शायिनि ।

वसामि तव पृष्ठेऽहं गृहाणार्घ्यं धरिन्नि । मे ॥ इति ।

ततो दधिभक्ताग्रपल्लवबहुवारपल्लवान् गर्त्तं प्रलिप्य मृत्तिकाभिः पूर-
येत् (१) ॥

अथ संक्षेपत आह्निकम् ।

तत्र मनुः-मूत्रोच्चारसमुत्सर्गं दिवा कुर्यादुदङ्मुखः ।

दक्षिणाभिमुखो रात्रौ सन्ध्यथोश्च यथा दिवा ॥

छायायामन्धकारे वा रात्रावहनि वा द्विजः ।

(१) वासस्थलसमीपे वज्र्येवृक्षाः—लि० पु० ६ अ० । दारिद्र्यं प्रति वचनानि—

यत्र कण्टकिनो वृक्षाः यत्र निर्वाणवल्ली । ब्रह्मवृक्षश्च यत्रास्ति सभार्यस्त्वं समाविश ॥

अगस्त्याकादयो वापि बन्धुजीवो गृहेषु वै । करवोरो विशेषेण नन्यावर्त्तमथापि वा ॥

मल्लिका वा गृहे येषां सभार्यस्त्वं समाविश । कन्या च यत्र वै वल्ली द्रोही वा च जटी गृहे ॥

बहुला कदली यत्र सभार्यस्त्वं समाविश । न्यग्रोधं वा गृहे येषामश्वत्थं चूतमेव च ॥

उदुम्बरं वा पनसं सभार्यस्त्वं समाविश । यस्य काकगृहं निम्बे आरामे वा गृहेऽपि वा ॥

एका दासी गृहे यत्र त्रिगवं पञ्चमाहिषम् । षडश्वं सप्तमातङ्गं सभार्यस्त्वं समाविश ॥

भूमिलक्षणम्—पूर्वप्लवो वृद्धिकरो धनदक्षोत्तरप्लवः ।

श्वेता विप्रस्य, पीता क्षत्रियस्य, रक्ता वैश्यस्य, कृष्णा शूद्रस्य हिता इत्यादि वास्तुराजवल्-
मादौ द्रष्टव्यम् ।

अथ गृहारम्भे विहितमासा उक्ता राजमार्त्तण्डे—

मासाः श्रावणवैशाखमाषकार्त्तिकफाल्गुनाः । प्रशस्तास्ते गृहारम्भे पत्नीपुत्रसमृद्धिदाः ॥

नाशो भाद्राश्विने मासि मार्गे चैव धनक्षयः । ज्येष्ठे तु द्रव्यहानिः स्यादाषाढे मरणं पशोः ॥

पौषे मासि भवेन्मृत्युश्चैत्रे चैव रिपोर्भयम् । धनं स्याच्छ्रेष्ठमासेषु सर्वकामफलं भवेत् ॥

शिलेष्टकादिगेहानि न कुर्यान्मासि गृहिंते । तुण्काष्ठादिगेहानां मासदोषो न विद्यते ॥

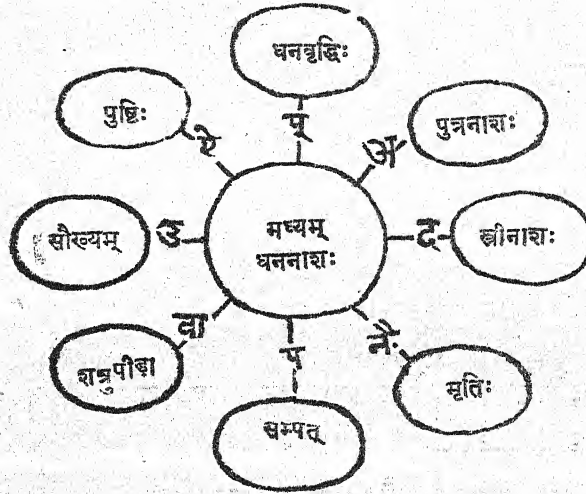
अथ कूपखननदिक्फलमुक्तं मुहूर्तचिन्तामणौ—

कूपे वास्तोर्मध्यदेशेऽयं नाशस्त्वैशान्यादौ पुष्टिरैश्वर्यबुद्धिः ।

यथासुखमुखः कुर्यात्प्राणवाधाभयेषु च ॥

सूनोर्नाशः स्त्रीविनाशो मृतिश्च संपत्पीडा शत्रुतः स्याच्च सौख्यम् ॥

एतदनुसारिचक्रम्—

रविभास्कृपचक्रम्—

दिशा— न. सं० फलानि ।
 मध्ये— ३-स्वादुजलम् ।
 पूर्वे— ३-खण्डितजलम् ।
 आग्नेय्याम्— ३-स्वादुजलम् ।
 दक्षिणे— ३-जलहानिः ।
 नैऋत्ये— ३-स्वादुजलम् ।
 पश्चिमे— ३-वीरोदकम् ।
 वायुको०— ३-मिश्रितजलम् ।
 उत्तरे— ३-मिष्टजलम् ।
 ईशाने— ३-क्षारजलम् ।

अथ रोहिणीनक्षत्रात् कृपचक्रम् ।

दिशा— न. सं० फलानि
 मध्ये— ३-शीघ्रस्वादु ।
 पूर्वे— ३-निर्जलम् ।
 अग्नि०— ३-आशुजलम् ।
 दक्षिणे— ३-निर्जलम् ।
 नैऋत्ये— ३-अमृतजलम् ।
 पश्चिमे— ३-निर्मलजलम् ।
 वायव्ये— ३-जलहानिः ।
 उत्तरे— ३-मधुरजलम् ।
 ईशाने— ३-वीरजलम् ।

मृ, रे, नि, अनु, इ, अस्थि, पुष्य, पुन, स्वा, अ, पत्रानि शानि चन्द्रशुक्रगुरुबुधवाराः । रिक्ता-
 भित्ततिथयः शुभाः ॥

अथ कृपखनने विहितनक्षत्राण्युक्तानि तत्रैव—

‘हस्तमैत्रमघापुष्यनिष्ठोत्तरवारुणैः । प्राजापत्येऽथ कृपानां खननं मुनिभिः स्मृतम् ।’

अथ तत्रैव वृक्षरोपणविहितनक्षत्राण्युक्तानि—

‘शतभिषगुत्तरकमलगमूलेन्द्राग्निरिमेषु शुभेषु । वाक्पतिसितशशिदिवसोदयेषु तरुोपणं शस्तम् ॥’

अथ वृक्षरोपणमन्त्रः—

‘ओ वसुधेति च शीतेति पुण्येति धरेति च । नमस्ते सुभगे । देवि ! द्रुमोऽयं वर्षतामिति ॥

उच्चारो विष्टा, समुत्सर्गस्यागः । बाधाभयेषु व्याघ्रादिकृतविनाशभयेषु ।
पराशरः—“नियम्य प्रयतो वाचं संवीताङ्गोऽवगुण्ठितः ।”

तैङ्गे—पवित्रं दक्षिणे कृत्वा विरमूत्रं च समुत्सृजेत् ॥

पवित्रं यज्ञोपवीतमिति महेशादयः । दक्षिणे इति दक्षिणकर्णे इति
शेषः । विट् विष्टा । मिताक्षरायां—

गृहीतशिदनश्चोत्थाय शुद्धिरभ्युद्धृतैर्जलैः ।

गन्धलेपक्षयोः शौचं कुर्यादतन्निद्रतः(१) ॥

अतन्निद्रतोऽनलसः । अभ्युद्धृतैरित्यनेन जलान्तः शौचनिषेध इति ।
शौचे मनुः—एका लिङ्गे गुदे तिस्रस्तथैकत्र करे दश ।

उभयोः सप्त दातव्याः मृदः शुद्धिमभीप्सता ॥

एकत्र करे धामकरे इत्यर्थः । उभयोरिति हस्तयोरिति शेषः ।
बृहन्नारदीये—

तिस्रस्तिस्रः प्रदातव्याः पा(२) द्योर्मृत्तिकाः पृथक् ।

यदा तूक्तशौचेनापि गन्धलेपक्षयो न भवति तदा “यावदपैत्यमेध्या-
क्तात्” इति वचनादधिकसंख्याऽपि मृद् दातव्या इति कुल्लूकभट्टः । मृत्ति-
कालेपक्षयपर्यन्तं जलं दद्यात् । प्रयोगपारिजाते—

कुर्याद्द्वादश गण्डूषान् पुरीषोत्सर्जने द्विजः ।

मूत्रे चत्वार एवोक्ता भोजनान्ते च षोडश ॥

पुरीषं विष्टा । आचमने मनुः—

हृदगाभिः पूयते विप्रः कण्ठगाभिस्तु भूमिपः ।

(१) अनुदकमूत्रपुरीषकरणे प्रायश्चित्तमाहाङ्गिराः—

कृते मूत्रे पुरीषे वा यदा नैवोदकं भवेत् । स्नात्वा लब्धोदकं पश्चात्सचैलस्तु विशुद्ध्यति ।

तथा चोक्तं प्रायश्चित्तमयूखे—

अटव्यामटमानस्य ब्राह्मणस्य विशेषतः । प्रणष्टसलिले देशे कथं शुद्धिविधीयते ।

अपां दृष्ट्वैव विप्रस्तु कुर्याच्चैव सचैलकम् । गायत्र्यष्टशतं जप्यं स्नानमेतत्समाचरेत् ॥

अथ विना यज्ञोपवीतेन भोजनकरणे तत्रैव बृहदपराशरः—

यज्ञोपवीतेन विना भोजनं कुरुते द्विजः । अथ मूत्रपुरीषे वा रेतः सेचनमेव वा ॥

त्रिरात्रोपवीतो विप्रः पादकुच्छं तु भूमिपः । अहोरात्रोपवीतो वैश्यः शुद्धिरेषा पुरातनी ॥

रात्रौ दिवा वा स्वप्नदोषे जाते कर्त्तव्यमाह मनुः—

स्वप्ने सिक्त्वा ब्रह्मचारी द्विजः शुक्रमकामतः ।

स्नात्वाऽर्कमर्चयित्वा त्रिः पुनर्मामित्यृचं जपेत् ॥ अ० २।१८१ ॥

“अथ पुनर्मामित्वेन्द्रियं सूर्यः ॥” इत्येतादृचं वारत्रयं पठेदित्यर्थः ।

(२) अथ पादप्रक्षालने विशेषः—

ऊर्ध्वजंघेपु विप्रेषु प्रक्षाल्य चरथद्रवम् । तावद्भवति चाण्डालो यावद्भङ्गां न मञ्जति ॥

अनेनोपविश्य पादप्रक्षालनं विधेयं न तूत्थितेनेति ।

वैश्योऽङ्घ्रिः प्राशिताभिस्तु शूद्रः स्पृष्टाभिरन्ततः ॥

अङ्घ्रिः जलैः । मनुटीकायां षट् छिद्राणि जलेन स्पृशेत् । तानि शिरः
स्थानि प्राणचक्षुःश्रोत्रादीनि गृहीतव्यानि । शुद्धिविवेके यमः—

प्रयान्त्याचमतां यास्तु शरीरे विप्लुषो नृणाम् ।

उच्छिष्टदोषो नास्त्यत्र भूमितुल्यास्तु ताः स्मृताः ॥

विप्लुषो जलबिन्दवः । (१) दन्तकाष्ठे मितक्षरायाम्—

कण्टकीक्षीरवृक्षोत्थं द्वादशाङ्गुलसम्मितम् ।

कनिष्ठिकाग्रवत्स्थूलं पूर्वाद्धकृतकूर्चकम् ॥

दन्तधावनमुद्दिष्टं जह्मोत्तेखनिका तथा ।

वृक्षोत्थमित्यनेन लोष्टृतुणाङ्गुल्यादिनिषेधः ।

नारसिंहे—अपामार्गश्च बिल्वं च अर्कश्चोदुम्बरस्तथा ।

वदरोतिन्दुकास्वेते प्रशस्तां दन्तधावने ॥

अपामार्गः चिचिरी इति प्रसिद्धः ।

स्कान्दे—आम्रातकधात्रीणामेकोनखदिरोद्भवम् ।

क्षीरवृक्षोद्भवं चापि प्रशस्तं दन्तधावने ॥

विष्णुः—“न पलाशं दन्तधावनं स्यान्न श्लेष्मातकारिष्टविभीतकधर-
कोविदारशमीपिलुपिप्पलेगुदगुग्गुलम् ।” श्लेष्मातकः बहुआर इति
ख्यातः । अरिष्टं हरिड इति प्रसिद्धम् । कोविदारः कोइआर इति ख्यातः ।
विभीतकं बहेड़ा इति प्रसिद्धम् । “इङ्गुदस्तापसतरु” रित्यमरः ।

गर्गः—कुशङ्काशम्पलाशश्च शिशपां यस्तु भक्षयेत् ।

तावद्भवति चाण्डालो यावद्गङ्गां न पश्यति ॥

उशनाः—कार्पासदन्तकाष्ठञ्च विष्णोरपि हरेच्छ्रियम् ।

प्रतिपददर्शषष्ठीषु नवम्यां आद्धचासरे ॥

दन्तानाङ्गाष्टसंयोगो दहत्यासप्तमङ्गुलम् ॥

अन्यञ्च—समिधा क्षीरवृक्षस्य क्षयाहोपोषणं विना ।

दन्तकाष्ठं कुर्यादिति शेषः । क्षयाहपदं आद्धमात्रदिनोपलक्षकम् ।

उपोषणपदमुपवासदिनस्य तदुपसोऽप्युपलक्षकम् । विष्णुः “उदङ्मुखः
प्राङ्मुखो वा दद्याद्वै दन्तकाष्ठक” मित्यादि । दन्तधावनमन्त्रस्तु स्मृतिसारे—

(१) अथ वर्णभेदेन दन्तधावनप्रमाणभेदमाह गर्गः—

द्वादशाङ्गुलं विप्राणां क्षत्रियाणां नवाङ्गुलम् । अष्टाङ्गुलं तु वैश्यानां शूद्राणां सप्तसम्मितम् ॥

चतुरङ्गुलमानं तु नारीणां नात्र संशयः ।

तत्र दिक् फलम्—

प्राङ्मुखस्य धृतिः सौख्यं शरीरारोग्यमेव च ॥ दक्षिणेन तथा कुष्ठं पश्चिमेन पराजयः ॥

उत्तरेण गवां नाशः स्त्रीणां परिजनस्य च ॥

आयुर्वलं यशो वर्चः प्रजापशुवसूनि च ।

ब्रह्म प्रज्ञां च मेधां च त्वन्नो धेहि वनस्पते ! ॥

दन्तकाष्ठप्रमाणमाह द्वैतपरिशिष्टे—

वितस्तिः प्रथमः कल्पः । प्रादेशप्रमाणं मध्यमः । अष्टांगुलमपकृष्टः ।

चतुरंगुलमत्यन्तापकृष्टः ।

जावालः—द्वादशांगुलं विप्राणां क्षत्रियाणां नवांगुलम् ।

सप्तांगुलं च वैश्यानां शूद्राणां च षडंगुलम् ॥ इति ।

ततस्तानं छन्दोगपरिशिष्टे—

यथाऽहनि तथा प्रातर्नित्यं स्नायादनातुरः ।

अनातुर इति विशेषणादातुरस्य ज्वराद्यभिभूतस्य स्नानाकरणे न दोषः (१) ।

(१) जले मूत्रकफपुरीषपातने दोषमाह वामनपुराणे—

मूत्रश्लेष्मपुरीषाणि यैरुसृष्टानि वारिणि । ते पात्यन्ते च विष्मूत्रे दुर्गन्धे पूयपूरिते ॥

जले मूत्रपुरीषं वा वाप्यादौ क्षालयन्नुदम् । स गच्छेद्द्वीरर्बं मर्त्यो गुदरोगी भवेत्परम् ॥

अथ स्नानावश्यकत्वमुक्तं विष्णुना, पराशरः—

स्नातोऽधिकारी भवति दैवे पित्र्ये च कर्मणि । पवित्राणां तथा जाप्ये दाने च विधिदैविके ॥

जलमध्ये तु यः कश्चिद्द्विजातिर्ज्ञानदुर्बलः । निष्पीडयति तद्भस्त्रं स्नानं तस्य वृथा भवेत् ॥

अत्र तद्भस्त्रं स्नानवक्त्रम् । अतो जलाशयादुपर्येत्य स्नानवक्त्रपीडनमुचितमिति ।

अथ हारीतः—

“नातुरो न भुक्त्वा न जीर्णवासा न नग्नो नाशनम् नावशक्थिको नालङ्कृतो नाजस्रं नाज्ञाते जले नाकुले नाशुचौ न प्रभूतजले न नाभेरल्पे न चत्वरेनोपद्वारे न सन्ध्यायां न निशायां स्नायात्”

मेधातिथिः—न जलं ताडयेत्पद्मधां न जले तु मलं त्यजेत् ॥

भविष्ये—स्नानानामथ सर्वेषां वारुणेन च मानवः । कर्तुमर्हति कर्माणि विधिवत्सर्वथा द्विजः ॥

अस्नामर्थ्याच्छरीरस्य कालशक्तिव्यपेक्षया । मन्त्रस्नानादयः पञ्च एक इच्छन्ति सूरयः ॥

अशिरस्कं भवेत्स्नानं स्नानाशक्तौ हि कर्मिणाम् ।

आर्देण वाससा वाऽपि मार्जनं दैहिकं स्मृतम् ॥

इति कृत्यमहार्णवे लिखितम् ।

तत्र स्नानानन्तरमङ्गप्रोक्षणं किञ्चित्कालपर्यन्तं निषिद्धमित्युक्तं शातातपेन—

तिन्नः कोट्योऽर्धकोटी च यावद्भोमाणि मानवे । स्रवन्ति सर्वतीर्थाणि तस्मान्न परिमार्जयेत् ॥

तथाच देवलेनाप्युक्तम्—देवाः पिवन्ति शिरसो मुखस्य पितरस्तथा ।

वक्षसोऽपि च गन्धर्वा अथस्तात्सर्वजन्तवः ॥

अतस्त्वङ्गानि वस्त्रेण पाणिना न च मार्जयेत् ॥

अत्र वस्त्रेण परिधानवस्त्रेण निषेधः । तद्भिन्नेन अङ्गप्रोक्षणावस्त्रेण न दोष इति शिष्टाचारः ।

अथोक्तं विष्णुना—“नाप्रक्षालितं पूर्वधृतं वा वासो विभ्रियात्” ।

तथा च याज्ञवल्क्येनोक्तम्—

यावद्वातूर्ण्यैव पितृर्ज्यैव न तर्पयेत् । तावन्न पीडयेद्भस्त्रं येन स्नातो न चोदके ॥

मनुः—शिवलिङ्गसमोपस्थं यत्तोयं पुरतः स्थितम् ।

शिवगङ्गेति तत्प्रोक्तं तत्र स्नात्वा दिवं ब्रजेत् ॥

दिवं स्वर्गमुक्तम् । योगियाहवल्क्यः—

नद्यां स्नानानि पुण्यानि तडागे मध्यमानि च ।

वापोकूपे जघन्यानि गृहे प्रत्यवराणि च ॥

नद्यामपि प्रथमं महानद्यान्तदसम्भवेऽल्पनद्याम् । महानद्यस्तु ब्रह्म-
पुराणोक्ताः—

गोदावरी भीमरथी तुङ्गभद्रा च वेणिका ।

तापी पयोष्णी विन्ध्यस्य दक्षिणे च प्रकीर्तिताः ।

भागीरथी नर्मदा च यमुना च सरस्वती ॥

निष्पीडयति यः पूर्वं स्नानवस्त्रं तु तर्पणात् । निराशाः पितरस्तस्य यान्ति देवाः सहषिभिः ॥

बल्लपरिधाने प्रचेताः—स्वयं धौतेन कर्त्तव्या क्रिया धर्म्या विपश्चिता ॥

न च राजकधौतेन नाधौतेन भवेत् कचिद् ॥

पुत्रमित्रकलत्रेण स्वज्ञातिबान्धवेन च ।

दासवर्गेण यद्धौतं तत्पवित्रमिति स्थितिः ॥

तथाच भारते—न स्यूतेन न दग्धेन पारक्येन विशेषतः । मूषिकोत्कीर्णजीर्णेन कर्म कुर्याद्विचक्षणः ॥

अत्र भिन्नभिन्नवस्त्रखण्डयोः सीवनेनैकत्वं यत्सम्पाद्यते, तत्सीवर्नं दोषकरम् । एकस्मिन् वस्त्रे
विदीर्णे यत्तस्य दाढ्यार्थं छिद्रनिरासार्थं सीवर्नं, तत्र पूजादौ दूषितमिति म० म० न्यायपञ्चानन
देवनाथ ठक्कुरैः स्मृतिकौमुद्यां लिखितम् ।

अथ गालितवस्त्रप्रसारणे स्मृतिः—

प्रागग्रमुदाग्रं वा धौतं चैव प्रसारयेत् । दक्षिणाग्रं पश्चिमाग्रं पुनः प्रक्षालनाच्छुचिः ॥

विना धौतपरिधानेन किमपि कर्म न कर्त्तव्यमित्याह—

विकल्पोऽनुत्तरीयश्च नग्नाश्चावस्त्रं पव च । श्रौतं स्मार्त्तं तथा कर्म न नग्नाश्चिन्तयेदपि ॥

अत्र विकल्पः परिधानासंवृतकक्षः ।

स्नानदीपिकायाम्—

श्चुरापः पयो मूलं ताम्बूलं फलमौषधम् । भक्षयित्वाऽपि कुर्वीत स्नानदानादिकाः क्रियाः ॥

इत्यातुरपरं, न शक्तजनविषयकम् ।

यज्ञोपवीतेन विना न किमपि कर्म कर्त्तव्यमित्युक्तं कृत्यमहर्णवे—

सदोपवीतिना भाव्यं सदा बद्धशिखेन च । विशिखो व्युपवीती च यत्करोति न तत्कृतम् ॥

पिवतो भुजतश्चापि मेहतोऽनुपवीतिनः । प्राणाचार्यं त्रिषट्कं वा नक्तत्रिकयुतं कृत्वा ॥

गोभिलगृह्यसूत्रे—

एकवस्त्रेण यत् स्नानं सन्ध्याविद्धेन चैव हि । स्नानेन न भवेच्छुद्धिः श्रिया च परिहीयते ॥

विष्णुपुराणे—स्नातो नाङ्गानि मृज्यात्तु स्नानशाय्या न पाणिना ॥

अयोत्तरीयवस्त्रधारणे स्मृत्यन्तरम्—

यथा यज्ञोपवीतन्तु धार्यते च द्विजोत्तमैः । तथा सन्धार्यते यत्नादुत्तराञ्छादनं शुभम् ॥

अथ कालविशेषेण सायंसन्ध्यानिषेध उक्तस्तथाऽऽह—

संक्रान्त्यां पक्षयोरन्ते द्वादश्यां श्राद्धवासरे । सायं सन्ध्यां न कृते कुर्वीत च ब्रह्महा भवेत् ॥

विशोका च त्रितस्ता च विन्ध्यस्योत्तरसंस्थिताः ।

छादशैता महानद्यो देवर्षिक्षेत्रसंभवाः ॥

नदीलक्षणं तु श्रावणकृत्येऽभिहितम् । सप्रवाहजले प्रवाहाभिमुखेन,
तदन्यजले सूर्याभिमुखेन स्नानम् । तथाहि नारसिंहे—

नद्यां स्नवत्सु च स्नायात्प्रतिस्रोतःस्थितो द्विजः ।

तडागादिषु तोयेषु प्रत्यकं स्नानमाचरेत् ॥

परखानितखाते पंचपिण्डमृत्तिकामुद्भृत्य स्नायात् । तथाहि—
योगियाह्नवल्क्यः—

पञ्चपिण्डाननुद्भृत्य न स्नायात्परवारिणि ।

मनुः—स्मृत्वांकारं च गायत्रीं निबन्धोयाच्छ्रद्धां ततः ॥ इति ।

स्नानान्तरं ब्राह्मेः—

योगो दानं तपो होमः स्वाध्यायः पितृतर्पणम् ।

भस्मीभवति तत्सर्वमूर्द्धपुण्ड्रं विना कृतम् ॥

भारते—जाह्नवीतीरसम्भूतां मृदं मूर्ध्नां विभर्ति यः ।

विभर्ति रूपमर्कस्य तमो नाशाय केवलम् ॥

ब्राह्मे—ऊर्ध्वपुण्ड्रं मृदा कुर्यात्त्रिपुण्ड्रमभस्मना(१) सदा ।

तिलकं वै द्विजः कुर्याच्चन्दनेन यद्वच्छ्रया ॥

मृदा गङ्गामृदा ।

पादो—अभावे उदकेनापि पौण्ड्रञ्चैतत्समाचरेत् ।

द्विज इत्यभिधानाच्छ्रद्धस्य नोर्द्ध्वपुण्ड्रं । किन्तु बिन्दुमात्रम् । तथा
हि बृहद्धर्मसंहितायां व्यासः—

“तिलकं बिन्दुमात्रन्तु शूद्रजातिषु शस्यते” ॥ इति ।

गोपीचन्दनमुद्राञ्च कृत्वा भ्रमति भूतले ।

सोऽपि देशो भवेत्पूतः किं पुनर्यत्र संस्थितः ।

पादो—कृष्णनामाक्षरैर्गात्रकुलपयेच्चन्दनादिना ।

स लोकपावनो भूत्वा तस्य लोकमवाप्नुयात् ॥

(१) अथ भस्मधारणं देवीभागवते—

मध्याह्नात् प्राक् जलात्तं तु परतो जलवर्जितम् । तर्जन्यनामिकाङ्गुष्ठैस्त्रिपुण्ड्रं च समाचरेत् ॥

अथवा तत्रैव—

मध्यमानामिकाङ्गुष्ठैरनुलोमविलोमतः । नेत्रयुग्मप्रमाणन्तु त्रिपुण्ड्रं चारयेद्द्विजः ॥

षडङ्गुलप्रमाणं तु ब्राह्मणानां त्रिपुण्ड्रकम् ।

मध्यमानामिकाभ्यां भाले वामतो दक्षिणपर्यन्तमङ्गुष्ठेन तु दक्षतो वामपर्यन्तं नेत्रद्वयव्यायाम-
परिमितं भस्मत्रिपुण्ड्रं चार्थमिति भावः । तदपि सान्तरालं कर्त्तव्यम्, तदुक्तं पञ्चपुराणे—

‘निरन्तरालं यः कुर्यात् त्रिपुण्ड्रं स नराधमः ।’

भस्मधारणस्य विशेषमाहात्म्यं देवीभागवते ११ स्कन्धे द्रष्टव्यम् ।

तस्य कृष्णस्य । श्रीभगवानुवाच—

ममावतारचिह्नानि दृश्यन्ते यस्य विग्रहे ।

मर्त्यो न मर्त्यो विज्ञेयस्तन्नूनं मामकीतनुः ॥

विग्रहं शरीरम् “शरीरं वर्ष्म विग्रहः” इत्यमरकोषात् ॥

अथ सन्ध्या—सा च नित्या, तत्र मनुः—

नानुतिष्ठति यः पूर्वं नोपास्ते यश्च पश्चिमाम् ।

स शुद्रवद्वहिष्कार्यः सर्वस्माद्विजकर्मणः ॥

पूर्वं प्रातःसन्ध्यां, पश्चिमां सायं सन्ध्याम् । योगियाज्ञवल्क्यः—

सन्ध्यात्रयं प्रकर्तव्यं द्विजेनात्मविदा सदा ।

संवर्त्तः—प्रातःसंध्यां सनक्षत्रामुपासीत यथाविधि ।

सादित्यां पश्चिमां सन्ध्यामर्द्धास्तमितभास्कराम् ॥

“उत्तीर्य वाससी परिधायेति” कात्यायनवचनाद् वाजसनेयिभिः स्थले सन्ध्या प्रकर्तव्या । स्थलाशुचित्वपक्षे जलेऽपि ।

यत्राशुचि स्थलं वा स्यादुदके देवताः पितॄन् ।

तर्पयेत्तु यथाकाममण्डु सर्वं प्रतिष्ठितम्” ॥

इति वचनात् । उदोच्यस्य तर्पणस्य जलेऽभिधानादिति केशवमिश्राः ।

छन्दोगानामनियमः । गायत्रोजपे मनुः—

गायत्रीं यो न जानाति ज्ञात्वा नैव उपासते ।

नामधारकविप्रोऽसौ न विप्रो वृषलो हि सः ॥

वृषलः शुद्रः ॥ जपस्तु शुक्लवस्त्रेण स्थले, न जले ।

तथाहि गोभिलाः—कदाचिदपि नो विद्वान् गायत्रौमुदके जपेत् ।

गायत्र्यग्निमुखो प्रोक्ता तस्मादुत्थाय तां जपेत् ॥

उत्थाय सूर्याभिमुखो जपेदिति छन्दे।गाहिकम् ।

(१)अथ जपक्रममाह, योगियाज्ञवल्क्यः—

प्रणवं पूर्वमुच्चार्य भूर्भुवःस्वस्ततः परम् ।

(१) अथ जपयज्ञस्य मुख्यत्वमुक्तं मनुना—

ये पाकयज्ञाश्चत्वारो विधियज्ञसमन्विताः । सर्वे ते जपयज्ञस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥३०॥ २।८६।

अन्यत्र द्रव्योपकरणजनसमयादीनां साधनानां बहुत्वादविधियज्ञस्याऽनिष्टफलजनकत्वात्सर्वेषां जपयज्ञः सुलभः फलाधिक्यजनकत्वात्तएव भगवद्गीतायां “यशानां जपयज्ञोऽस्मि” इत्युक्तं श्रीकृष्णेन—

अथ तद्भेदाः—विशुद्धेक्षरतन्त्रे—

निजकर्णागोचरो यो मानसः स जपः स्मृतः । उपांशुनिजकर्णस्य गोचरः परिकीर्तितः ॥

वाचिकस्तु जनैर्बह्विधो जप ईरितः । उच्चैर्जपाद्विशिष्टः स्यादुपांशुर्दशभिर्गुणैः ॥

जिह्वाजपाच्छतगुणः सहस्रो मानसः स्मृतः ॥

एवं मनुयाज्ञवल्क्यस्मृत्यादिषु बहुत्र वर्त्तते । यथा चोक्तं तन्त्रान्तरे—

मनसा यः स्मरेत्ततोत्रं वचसा वा मनुं जपेत् । उभयं निष्फलं याति मित्रभाण्डोदकं यथा ॥

गायत्री प्रणवश्चान्ते जपस्त्वेवमुदाहृतः ॥

प्रणवम्, ॐकारम्, तथाच प्रणवं व्याहृतिः गायत्री पुनः प्रणवमन्ते,
एवं क्रमो जपे, ततो दशवारजपोऽशौचेऽपि कर्तव्यः । तत्राश्वलायनः—
“आपन्न आशुचिः काले तिष्ठन्नपि जपेद्दश” । इति ।

अथासननियमः—

काम्यार्थं कम्बलं चैव श्रेष्ठं तद्रक्तकम्बलम् । कृष्णाजिने ज्ञानसिद्धिर्माँक्षश्रीव्यात्रिचर्मणि ॥
कुशासने मन्त्रसिद्धिश्चात्र कार्या विचारया । धरण्यां दुःखसंभूतिर्दोर्भाग्यं दारुजासने ॥
वंशासने तु दारिद्र्यं पाषाणे व्याधिपीडनम् । तृणासने यशोहानिः पल्लवे चित्तविक्रमः ॥
जपध्यानतपोहानिर्वन्धासनमितीरितम् ॥ इति ।

अथ माला कीदृशी कार्येत्युक्तं देवीभागवते—

वक्त्रं वक्त्रेण संयोज्य पुच्छं पुच्छेन योजयेत् । मेरुमूर्ध्वमुखं कुर्यात्तदूर्ध्वं नागपाशकम् ॥
एवं संग्रथिता माला मन्त्रसिद्धिप्रदायिनी ॥

अथ तत्सूत्रमुक्तं तत्रैव—

रक्तवर्णैः सितैर्मिश्रैः कृतरन्ध्रविदम्भितैः । अक्षसूत्रं प्रकर्तव्यं गोपुच्छवलययुक्तम् ॥
अत्र मालां गोपुच्छाकारामुत्तरोत्तरन्यूनप्रमाणकगुटिकात्मकां कुर्यात् । सूत्रं कुतो ग्राह्यं तदाह—
कन्याकलकस्त्रेण त्रिवृता त्रिगुणेन तु । सितेन ग्रन्थिहीनेन शुद्धेनैव तु कारयेत् ॥
“गायत्र्या ग्रन्थिकृत्त्ये”त्यादिना तद्ग्रन्थिदानं गायत्र्या कर्तव्यम् । आकाशमैत्रये—मालासूत्रे
ग्रन्थिविधिरुक्तो यथा—

सार्वग्रन्थित्रयं देवि ! ब्रह्मग्रन्थिः प्रकीर्तितः । सार्वग्रन्थद्वयं देवि ! नागपाशः प्रकीर्तितः ॥

संमोहनतन्त्रे—

गोमुखादौ ततो मालां गोपयेन्मालुजारवत् । कौशेयं रक्तवर्णं च पीतवर्णं सुरैश्वरि ! ॥
अथ कार्पासवस्त्रेण यन्त्रतो गोपयेत्सुधीः । वाससाऽऽच्छादयेन्मालां सर्वमन्त्रे महेश्वरि ? ॥
न कुर्यात्कृष्णवर्णन्तु न कुर्याद्द्विवर्णकम् । न कुर्याद्गोमजं वस्त्रमुक्तवस्त्रेण गोपयेत् ॥
तर्जन्या न स्पृशेत्सूत्रं कम्पयेन्न विधूतयेत् । न स्पृशेद्ब्राम्हस्तेन करभ्रष्टां न कारयेत् ।
जीर्णं सूत्रे पुनः सूत्रं ग्रथयित्वा तु कारयेत् । प्रमादात्पतितां हस्ताच्छतमष्टोत्तरं जपेत् ॥
जीवहीनो यथा देही सर्वकर्मसु न क्षमः । पुरश्चरणीहीनोऽपि तथा मन्त्रः प्रकीर्तितः ॥

अथ मालानियमः—

वामेन न स्पृशेन्मालां न स्पृशेत्तामदीक्षितः । भूमौ न विन्यसेन्मालां नान्यन्मन्त्रं जपेत्तथा ॥

अनामांगुष्ठमाक्रम्य जपं कुर्यादुपांगुशकम् ।

यन्मन्त्रजपो यस्यां कृतस्तद्भिन्नमन्त्रजपस्तस्यां न कार्यः । भिन्नभिन्नमन्त्रजपार्थं भिन्ना माला विधेया ।

तत्र मालाभेदाः—

स्फटिकेन्द्राक्षरुद्राक्षपुत्रजीवसमुद्भवैः । अक्षमाला हि कर्तव्या उत्तमा ह्युत्तरोत्तरा ॥

तत्र रुद्राक्षमालायां शक्तिमन्त्रजपकरणे दोषः—

रुद्राक्षैः शक्तिमन्त्रं च मन्त्रो यः प्रजपेत् प्रिये ! । स दुर्गतिमवाप्नोति निष्कलस्तस्य तज्जपः ॥

इति कौमारतन्त्रे । तत्रापि कालिकादिकतिपयदेवीमन्त्रजपे दोषाभावः तत्रैव—

कालिका छिन्नमस्ता च त्रिपुरा तारिणी तथा । एताः सर्वा न दुष्यन्ति जपे रुद्राक्षमालया ॥

अथ करजपे विशेषः देवीभागवते—

अनामामध्यमारभ्य अथोवामक्रमेण च । तर्जनीमूलपर्यन्तं जपस्यैवं विधिः करे ॥ इति ।

अशुचिरेवाशुचिः । तिष्ठन्नुत्तिष्ठन् । नित्यत्वान्मत्मासैऽपि दशवारजपः ।

मात्स्ये-गृहे त्वेकगुणक्षप्यन्नद्यां तु त्रिगुणं स्मृतम् ।

तीर्थेषु शतसाहस्रमनन्तं शिवसन्निधौ ॥

जपे गुटिकामाह पाद्यै-

शतधा शङ्खपद्माभ्यां मणिभिस्तु सहस्रधा ।

परन्त्वनेन मध्यमाया अग्रपर्वं गत्वा तत एवाधःक्रमेण तर्जनीमूलपर्यन्तं वा मध्यमाग्रपर्वतस्तर्ज-
न्यग्रं गत्वा ततोऽधः क्रमेण तर्जनीमूलपर्यन्तमिति निश्चयो न जातः । तत्र शक्तिमन्त्रजपविषये तु
तर्जन्या मध्याग्रपर्वद्वयात्मको मेरुस्तदर्थमाह श्रीक्रमे-

अनामिकाग्रं पर्वं कनिष्ठादित्रिपरिका । मध्यमायाञ्च त्रितयं तर्जनीमूलपर्वणि ॥

तर्जन्यग्रे तथा मध्ये योजयेत्स तु पापकृत् ॥

अथ कुमारवंहितायां वैदिकमन्त्रजपविषये तु-

तर्जनीं मध्यमाऽनामा कनिष्ठा चेति ताः क्रमात् । तिलोऽङ्गुल्यखिपर्वाणो मध्यमा चैकपरिका ॥

पर्वद्वयं मध्यमाया मेरुत्वेनोपकल्पयेत् ॥

तथाच-अंगुष्ठाग्रेण यज्जप्तं यज्जप्तं मेरुलंघितम् । असंख्यातं च यज्जप्तं तत्सर्वं निष्फलं भवेत् ॥

अथैवं दशवारजपनियमस्तेन वामहस्तपर्वसु दशसु वा गुटिकादिषु दशदशवारजपकरणेन
शतसंख्या सिद्धा, परन्तु जपसंख्यायामष्टोत्तरशतसंख्याविधानाद् अष्टपूर्तिः कथं तत्तावदाह तत्रैव-

अनामामूलभारभ्य कनिष्ठादित एव च । तर्जनीमध्यपर्यन्तमष्टपर्वसु संजपेत् ॥

इति वैदिकमन्त्रजपविषयपरम् । शक्तिविषये तु-

अनामामूलभारभ्य प्राग्दक्षिणक्रमेण तु । मध्यमामूलपर्यन्तमष्टपर्वसु संजपेत् ॥

इत्यादिविशेषविषया नित्यकृत्याण्येव द्रष्टव्याः ।

अथ जपसंख्याविषये-

सङ्कुजपश्च गायत्र्याः पापं दिनमवं हरेत् । दशवारं जपेनैव नश्येत्पापं दिवानिशम् ॥

शतवारं जपश्चैव पापं मासाजितं हरेत् । सहस्रधा जपश्चैव कल्मषं वत्सराजितम् ॥

लक्षो जन्मकृतं पापं दशलक्षाऽन्यजन्मजम् ॥

सर्वजन्मकृतं पापं शतलक्षादिनश्यति । करोति मुक्तिं विप्राणां जपो दशगुणस्ततः ॥

अथ मालाशुद्धिस्तत्रैव-

संस्थाप्य मालामध्वस्थपत्रे पद्मे च संयतः । कृत्वा गुरोचनाक्तां च गायत्र्या स्नापयेत्सुधीः ॥

गायत्रीशतकं तस्यां जपेच्च विधिपूर्वकम् । अथवा पञ्चगव्येन स्नात्वा मालां सुसंस्कृताम् ॥

अथ गङ्गोदकेनैव स्नात्वा वाऽतिसुसंस्कृताम् ॥ कुर्यादिति शेषः ।

अथ जपस्थानविशेषा उत्तरोत्तरविशेषफलदाः-

गृहे जपः समं विद्याद्दोष्टे शतगुणं भवेत् । नद्यां सतसहस्रं तु अनन्तं शिवसन्निधौ ॥

समुद्रतीरे देवहृदे गिरौ देवालयेषु च । पुण्याश्रमेषु सर्वेषु जपः क्रोदिगुणो भवेत् ॥

शिवस्य सन्निधाने च सूर्यस्याग्रे गुरोरपि । दीपस्य गोर्जलस्यापि जपकर्म प्रशस्यते ॥

बृहस्पतिः-मनः संहरणं शौचं मौनं मन्त्रार्थचिन्तनम् । अथग्रन्थमनिर्वेदो जपसम्पत्तिहेतवः ॥

लघुहारीतः-जपे होमे तथा दाने स्वाध्याये पितृतर्पणे । अशून्यं तु करं कुर्यात्सुवर्णरजतैः कुशैः ॥

सरोजसुन्दरे-विना दर्शेण या सन्ध्या यच्च दानं विनोदकैः । असंख्यातं च यज्जप्तं तत्सर्वं निष्फलं भवेत् ॥

बौधायनः-कर्मशुक्तो नरो नाभिरधः स्पृशे विवर्जयेत् ॥

पुत्रजीवेन शतधा फलं स्यान्मन्त्रजापिनाम् ॥

पुत्रजीवः “पितौभिया” इति प्रसिद्धः । शङ्खः—

शतं स्याच्छृङ्गमणिभिः सहस्रन्तु प्रवालकैः ।

स्फाटिकैर्दशसाहस्रं मौक्तिकैर्लक्षमुच्यते ॥

पद्माक्षैर्दशलक्षन्तु सौवर्णैः कोटिरुच्यते ।

कुशप्रन्थ्या च रुद्राक्षैरनन्तं फलमुच्यते ॥

प्रवालौ “मूंगा” इति प्रसिद्धः । शिवपुराणे—

अष्टोत्तरशतं चैव पञ्च पञ्चाशदुत्तरम् ।

अष्टाविंशतिभिर्वाऽपि कार्या रुद्राक्षमालिका ॥

गुटिकाप्रमाणमाह—

जातीफलप्रमाणेन जप्यं महदुदाहृतम् ।

वदरास्थिप्रमाणेन स्वल्पकन्तदुदाहृतम् ॥

जातीफलं “जायफल” इति प्रसिद्धम् । करजपोऽष्टोत्तरशतपर्यन्तमेव,
न तु तदधिकं जप्यम् । अथ करजपक्रममाह अगस्त्यसंहितायाम्—

आरभ्यानामिकामध्यात्प्रादक्षिण्येन वै क्रमात् ।

तर्जनीमूलपर्यन्तं जपेद्दशसु पर्वसु ॥

(१) अथ तर्पणम् । तत्र मृतपितृकस्याधिकारः । जीवत्पितृकस्य मृत-
मातृकस्य च देवर्षितर्पणे मातृतर्पणे चाधिकारः । पितुः सन्यासादिना,
पातित्येन वा तर्पणानर्हत्वे जीवत्पितृकोऽपि पितामहादितर्पणं कुर्यात् ।
तथाहि याज्ञवल्क्यः—

यदि स्याज्जीवत्पितृक एतान्दिव्यान् पितृन्स्तथा ।

येभ्यो वाऽपि पिता दद्यात्तेभ्यो वाऽपि च दापयेत् ॥

ब्राह्मणादिहते ताते पतिते सङ्गवर्जिते ।

व्युत्क्रमाच्च मृते देयं येभ्य एव ददात्यसौ ॥

इति कात्यायनेनापि तस्य पितामहोपक्रमप्रतिपादनात् पितुरसत्त्वे च
सुतरामिति द्वैतपरिशिष्टम् । तर्पणमुपक्रम्य वर्द्धमानः—

“विना रूप्यसुवर्णाभ्यां विना ताम्रतिलैस्तथा ।

विना दर्भैश्च मन्त्रैश्च पितॄणां नोपतिष्ठते ॥” इति ।

द्वैतनिर्णये—जपे होमे तथा दाने स्वाध्याये पितृतर्पणे ।

(१) व्यासः—

तर्पणादीनि कार्याणि पितॄणां यानि कानिचिद् । तानि स्युर्द्विगुणैर्दर्भैः सप्तपत्रैर्विशेषतः ॥ इति ।

तथाच शालङ्कायनः—

सपिण्डीकरणं यावद्वज्रदमैः पितृक्रिया । सपिण्डीकरणादूर्ध्वं द्विगुणैर्विधिवद्भवेत् ॥ इति ।

अत्र ऋजुदर्भैः सरलकुशत्रयरूपैः । द्विगुणैर्मौढकैः ।

अशून्यन्तु करं कुर्याद्विरण्यरजतैः कुशैः ॥

इति वचनात् । दक्षिणहस्तानामिकायां हिरण्यरजतकुशा धार्याः ।
देवीपुराणे-अनामिकायान्तद्वार्य दक्षिणस्य करस्य च ॥ इति ।

तर्जन्यां रजतन्धार्यमिति प्रवादो निर्मूल एव ॥

स्मृतिः—तर्पयेद्देवतानाञ्च सव्यं कृत्वा समाहितः ।

अधिकारी भवेत्पश्चात्पितृणां तर्पणे द्विजाः ॥

अन्वारब्धेन सव्येन पाणिना दक्षिणेन तु ।

तृप्यतामिति सेक्तव्यन्नामगोत्रेण वाग्युतैः ॥

सव्येन वामेन, तथा च वामहस्तयुतदक्षिणहस्तेन तर्पयेदिति भावः ।

स्मृतिः—(१) कायस्थैर्यस्तिलैर्मोहात्करोति पितृतर्पणम् ।

तर्पितास्तेन पितरस्त्वग्मांसरुधिरास्थिभिः ॥

कायस्थैः अङ्गस्थैः ।

अङ्गस्थैर्न तिलैः कुर्याद्देवतापितृतर्पणम् ।

रुधिरन्तु भवेत्तोयं प्रदाता किल्बिषी भवेत् ॥

(१) सप्तम्यां भानुवारे च गृहे जन्मदिने तथा । श्रुत्यपुत्रकलत्रार्थं न कुर्यात्तिलतर्पणम् ॥

एतत्प्रतिवादोऽपि काल्यायनेनोक्तः—

उपरान्ते पितुः श्राद्धे पातेऽमायां च संक्रमे । निषेधेऽपि हि सर्वत्र तिलैस्तर्पणमाचरेत् ॥

तर्पणकरणस्यावश्यकत्वमुक्तं पुराणसमुच्चये—

देवताश्च मुनीश्चैव पितृभ्यो नहि तर्पयेत् । देवादीनामृणी भूत्वा नरकं स व्रजेद्भुवम् ॥

न वेष्टितशिराः कृष्णरक्तकाषायवस्त्रधृक् । च कम्बुकी न नग्नश्च पितृन् सन्तर्पयेत्कचित् ॥

तर्पणन्तु हस्तौ अन्तर्जानुगतौ कृत्वा कर्तव्यं । तदुक्तं नित्यकृत्यमालायाम्—

तत्सर्वं निष्फलं याति बहिर्जानु च यत्कृतमिति ।

तथा च यमः—हस्तौ कृत्वा तु संयुक्तौ पूरयित्वा जलेन च ।

गोशृङ्गमात्रमुद्धृत्य जलमध्ये जलं क्षिपेत् ॥

अनेन स्थले निराधारे नहि तर्पणं विहितम् ।

तत्तु हस्तद्वयमिलितेनैव, तदप्याह यमोऽप्येव—

श्राद्धे हवनकाले च दद्यादेकेन पाणिना । उमाभ्यां तर्पणे कुर्यादेष धर्मो व्यवस्थितः ॥

गोशृङ्गं वितस्तिमानमित्यर्थः ।

अथ तपणे विशेषमाह हारीतः—

आर्द्रवासा जले कुर्यात्तर्पणाचमनादिकम् । शुष्कवासाः स्थले कुर्यात्तर्पणाचमनं जपम् ॥

एतत्प्रतिकूलकरणे दोषमाह विष्णुः—

स्थले स्थित्वा जले यस्तु प्रयच्छेदुदकं नरः । नोपतिष्ठति तद्वारि पितृणां तन्निरर्थकम् ॥

अथ तिलेन कदा न तर्पणं कार्यमित्युक्तं मातस्ये—

संक्रान्त्यां निशि सप्तम्यां रविशुक्रदिने तथा । जन्मनि श्राद्धदिवसे न कुर्यात्तिलतर्पणम् ॥

तथा च—रविशुक्रदिने चैव द्वादश्यां श्राद्धवासरे । सप्तम्यां जन्मदिवसे न कुर्यात्तिलतर्पणम् ॥

निषिद्धदिनमासाद्य यः कुर्यात्तिलतर्पणम् । रुधिरं तद्भवेत्तोयं दाता च नरकं व्रजेत् ॥

इति वचनैकवाक्यत्वात्तर्पणं स्थले एव, न जले, तथाहि कात्यायनः—
“उत्तीर्य वाससी परिधायेति” । अन्यच्च—

उदके नोदकं कुर्यात्पितृभ्यश्च कदाचन ।

उत्तीर्य च शुचौ देशे कुर्यादुदकतर्पणम् ॥

इति स्थलाशुचित्वे जलेऽपि इत्यनुपदमुक्तं प्राक्, वाजसनेयिनामि-
दम् । छन्दोगानामनियमः । कुशोपरि तर्पणं, न तु भूमौ, तथा च तीर्थ-
चिन्तामणौ—

आस्तीर्य च कुशान् साग्रान् तानावाह्य च मन्त्रतः ।

प्राचीनाग्रेषु देवांस्तु दक्षिणाग्रेषु वै पितॄन् ॥

देवान् पितॄंस्तथा चान्यान् सन्तर्प्याचम्य वाग्यतः ।

भूम्यां यदीयते तोयं दाता चैव कुले स्थितः ॥

वृथा तन्मुनिशार्दूल ! नोपतिष्ठति कस्याचित् ।

स्थले स्थित्वा जले यस्तु प्रयच्छेदुदकञ्जरः ।

नोपतिष्ठेत्पितॄणान्तु सलिलं तन्निरर्थकम् ॥

पात्रे—तर्पयेत्तिलतोयाभ्यां सम्यगञ्जलिसंख्यया ।

एकैकमञ्जलिन्देवा द्वौ द्वौ च सनकादयः ।

अर्हन्ति पितरस्तृप्तृन् स्त्रियस्त्वेकैकमञ्जलिम् ॥ इति ।

एतेन पित्रादिषट्पुरुषेषु प्रत्येकमञ्जलित्रयम् । तद्भिन्नामेकैकमञ्जलिमिति ।

अमुकगोत्रः पिता अमुकशर्मा तृप्यतामिति वाक्यम् । तथाहि । गोमिलः—

शर्मन्निर्घादिके कार्यं शर्मा तर्पणकर्मणि ।

शर्मणोऽक्षय्यकाले स्यादेवं कुर्वन्न मुह्यति ॥ इति ।

अक्षय्यकालेऽक्षय्योदके । अन्यच्च—

“तृप्यतामिति सेक्तव्यं नामगोत्रेण वाग्युतैः” ।

अत्र पुरुषषट्कस्त्रीषट्कयोर्नित्यन्तर्पणमिति द्वैतनिर्णयः । स्मृतिः—

नोदकेषु न पात्रेषु न क्रुद्धो नैकपाणिना ।

नोपतिष्ठति तत्तोयं यद्भूमौ न प्रदीयते ॥

भूमाविति भूमिस्थितकुश इत्यर्थः । अतो न पूर्ववचनविरोधः ।

गौतमः—नित्यं स्वाध्यायः पितृभ्यश्चोदकदानञ्च यथोत्साहमन्यत् ।

मनुः—यदेव तर्पयेदद्भिः पितॄन् स्नात्वा द्विजोत्तमः ।

तेनैव सर्वमाप्नोति पितृयज्ञक्रियाफलम् ।

इति वचनाभ्यामशक्तादिना(क) वैश्वदेवाद्यकरणे न दोषः, (ख) काम्यत्वात् ।

(क) इदं वैश्वदेवाख्यं कर्म देवपूजानन्तरं विधेयं तथा हि, रुसिहपुराणे—

पौरुषेण तु सक्तेन तत्र विष्णुं समर्चयेत् । वैश्वदेवं ततः कुर्याद्वलिकर्म “ततः परम्” ॥ इति ।

(ख) वस्तुतस्तु बहुवचनविरोधादिदं नित्यम् । तथाहि—आ० गृह्यसूत्रे (३ अ० प्र० पादे)

अथ पूजा, तत्र व्यासः—

कौशेयं कम्बलञ्चैव अजिनं पटमेव च ।

दारुजं तालपत्रं वा आसनं परिकल्पयेत् ।

कृष्णाजिने ज्ञानसिद्धिमोक्षश्रीव्याघ्रचर्मणि ॥

कौशेयं कुशासनम्, अजिनं मृगादिचर्म । दारुजं काष्ठसम्बन्धि ।

शारदातिलके—

“वस्त्रासने रोगनाशं चित्रकं विष्टरं शिवे !” ।

व्यासः—वंशासने तु दारिद्र्यं पाषाणे व्याधिजं भयम् ।

धरिण्यां दुःखसम्भूतिर्दोर्भाग्यं छिद्रदारुके ।

तृणे धनयशो हानिः पल्लवे चित्तविभ्रमः ॥

पञ्चोपचारमाह, आचारचन्द्रोदये—

सपर्यां विविधा प्रोक्ता तासामेकां समाश्रयेत् ।

गन्धादिकान्ता नैवेद्या पूजा पञ्चोपचारिकी ॥

सपर्यां पूजा, गन्धादिकेति गन्धपुष्पधूपदीपनैवेद्यैः पञ्चोपचारिको-
त्यर्थः । तत्रैव—

आसनं स्वागतं चाभ्यं पाद्यमाचमनं तथा ।

मधुपर्काचमनस्नानवसनाभरणानि च ॥

गन्धपुष्पधूपदीपनैवेद्यं चन्दनन्तथा ॥ इति ।

तथा च आसनादिषोडशभिः पूजा षोडशोपचार इति भावः । पराशरभाष्ये—

“शिवार्चनं सदाऽप्येवं शुचिः कुर्यादुदङ्मुखः” ।

सदेति दिवसे रात्रौ चेत्यर्थः । शिवभिन्नसर्वदेवकार्यं दिवसे प्राङ्-
मुखः । रात्रावुत्तरमुखः द्वैतपरिशिष्टे—प्रातः प्राङ्मुखेनेति । पराशरभाष्ये—

“रात्रावुदङ्मुखः कुर्याद्देवकार्यं सदैव हि” इति ॥

(१) अथ पुष्पे विशेषमाह—

याचितन्निष्फलं पुष्पं क्रयक्रीतन्तु निष्फलम् ।

स्मृतिः—“परकीयारामजातैः कुसुमैरर्चयेत्सुरान्”

“अथातः पञ्च महायज्ञाः” इत्युपक्रम्य, तानेतान् यज्ञानहरहः कुर्वीत इत्युक्तम् । १२वं पा० गृह्य-
सूत्रेऽपि प्रतिपादितम् । तथाच—याज्ञवल्क्येऽपि—“बलिकर्म स्वधे”त्यादिन्याय्यानावसरे मित्ता-
क्षराकाराः—“यते पञ्च महायज्ञा ग्रहरहः कर्त्तव्या नित्यत्वादिति” प्राहुः ।

केचित्तु—अनग्निवतामिदं वैश्वदेवाख्यं कर्म नावश्यकमित्याहुस्तत्र—

हुत्वा व्याहृतिभिः पूर्वं ततो मन्त्रैश्च शाकलैः । भूतेभ्यश्च बलिन्दत्वा ततोऽग्नीयादनश्रिमान् ॥

इति छन्दोगपरिशिष्टवचनस्य जागरूकत्वादिति संशोधकः ।

(१) तथाच लिङ्गार्चनचन्द्रिकायां पुष्पादिदानक्रमः—

पुष्पञ्चाबोमुखं नेष्टं पत्रमूर्ध्वमुखं तथा ।

तेन पापेन लिख्येऽहमिति बहुलाकथायाम् । आरामः पुष्पवाटिका ।
एतन्निषेधः काम्यपूजायामेव, नित्यपूजायान्तु चौर्येणापि पुष्पग्रहणे न दोषः ।

“देवतार्थन्तु कुसुममस्तेयम्मनुरब्रवीदिति” वचनात् ।

पारिजाते—जलं पर्युषितन्त्याज्यम्पत्राणि कुसुमानि च ।

तुलस्यगस्तिविल्वानां गाङ्गं वारि न दुष्यति ॥

ज्ञानमालायाम्—

न पर्युषितदोषोऽस्ति जलजोत्पलचम्पके ।

तुलस्यगस्तिवकुले विल्वे गङ्गाजले तथा ॥

न पर्युषितदोषोऽस्ति मालाकारगृहेषु च ।

स्कान्दे—पालाशन्दिनमेकं च पंकजं च दिनत्रयम् ।

पंचाहं विल्वपत्रं च दशाहं तुलसीदलम् ॥

वाराहे—पुष्पश्चाधोमुखं नेष्टुं तुलसीपत्रवर्जितम् । तस्मादधोमुखं देयं विल्वपत्रं च शङ्करे ॥

पुष्पमूर्ध्वमुखं योज्यं पर्णं योज्यमधोमुखम् । फलन्तु संमुखं योज्यं यथोत्पन्नं तथाऽर्पयेत् ॥ इति ।

धूपदीपनैवेद्यदाने कालिकापुराणम्—

नैवेद्यं दक्षिणे वामे, पुरतो न च पृष्ठतः । दीपं दक्षिणतो दद्यात्पुरतो न च वामतः ॥

वामतस्तु तथा धूपमग्रे वा न तु दक्षिणे । निवेदयेत्पुरो भागे गन्धं पुष्पं च भूषणम् ॥

प्रतिमादिषु यथोग्यं गात्रे दातुञ्च तत्तनौ । दद्यादयोग्यं पुरतो नैवेद्यं भोजनादिकम् ॥ इति ।

अयं दिक्क्रमस्तु पूजकामिमुखस्य देवस्थेति ज्ञेयम् । पुष्पादौ विशेषः कालिकापुराणे—

गन्धं पुष्पञ्च धूपञ्च उपचारोस्तथाऽपरान् । जिघ्रक्षिवैष देवेभ्यो नरो नरकमाप्नुयात् ॥

न भूमौ वितरेद्भूषं नासने न घटे तथा । यथा तथाऽऽधारगतं कृत्वा तं विनिवेदयेत् ॥

नैवेद्ये तु देवीपुराणम्—

निवेदयेत्पक्वं न मुकुलैर्हर्नाचयेत्सुरम् । फलं कथितविद्धं च कालापकमपि त्यजेत् ॥

निर्णयनिबन्धे तु—“यत्पकमपि ग्राह्यं कदलीफलमुत्तमम्” ।

ब्रह्मवैवर्ते जपादिकरणे—

अग्रे पृष्ठे वामभागे समीपे गर्भमन्दिरे । जपहोमनस्काराच्च कुर्याद्देवतालये ॥

अग्रे मृत्युमवाप्नोति पृष्ठे त्वपचयः स्मृतः । वामभागे भवेन्नाशो दक्षिणे सर्वकामदः ॥

शालग्रामशिलायां तुलसीपत्रविच्छेदो न कार्य इत्युक्तं तत्रैव—

तुलसीपत्रविच्छेदं शालग्रामे करोति यः । तस्य जन्मान्तरे कान्ते ! लोविच्छेदो भविष्यति ॥

तुलसीपत्रविच्छेदं शंखे यो हि करोति च । भार्याहीनो भवेत्सोऽपि रोगी च सप्तजन्मसु ॥

तुलसीपत्रत्रोटने निषिद्धदिनानि तत्रैव—

पूर्णिमायाममायाञ्च द्वादश्यां रविसंक्रमे । तैलाम्यङ्गञ्च कृत्वा तु मध्याह्ने निशि सन्ध्ययोः ॥

अशौचेऽशुचिकाले ये रात्रिवासोऽन्विता नराः । तुलसीं ये विचिन्वन्ति ते च्छिन्दन्ति हरःशिरः ॥

पाशे—न कदाचित्त्रया कार्यं शालग्रामस्य पूजनम् । भर्तृहीनाऽथ सुभगा सर्वलोकहितेषया ॥

मोहात् स्पृशेत् महिला जन्मशीलगुणान्विता । हित्वा पुण्यसदृशन्तु सत्वरं नरकं व्रजेत् ।

वाराहे—कीशदकरसंस्पर्शो वज्रस्पर्शाधिको मतः । मोहाद्यः संस्पृशेच्छूद्रोऽथोषिद्राऽपि कदाचन ॥

स पतेन्नरकं घोरं दावदाहृतसंश्लवम् ॥

पालाशमित्यादौ पर्युषितत्वेन न दुष्टमिति सर्वत्र योज्यम् । अन्यच्च—

एकाहन्तिष्ठते जाती करवीरमहन्निशम् ।

जलजं सप्तरात्राणि घण्टासन्तुलसीदलम् ॥

पूर्वदिने त्रोटितमुत्तरदिने पर्युषितपदवाच्यम् । भविष्ये—

समित्पुष्पकुशादीनि ब्राह्मणः स्वयमाहरेत् ।

शूद्रानीतैः क्रयक्रीतैः कर्म कुर्वन् पतत्यधः ॥

विष्णुधर्मोत्तरे—

“समित्पुष्पकुशादीनि वहतो नाभिवादयेत्” ।

वहतः उद्धतः, अभिवादनं प्रणामादि, कुशादीनीत्यादिपदाज्जलादि-
परिग्रहः । तथा—

देवोपरि धृतं यच्च वामहस्तेन यद्धृतम् ।

अधोवस्त्रधृतं यच्च जलाऽन्तःक्षालितञ्च यत् ॥

देवतास्तत्र गृह्णन्ति पुष्पं निर्माल्यताङ्गतम् ।

अधोवस्त्रं परिधानवस्त्रम्, यदिति पुष्पमिति शेषः । (१) स्मृतिः—

स्नानं कृत्वा तु तर्कितपुष्पञ्चिन्वन्ति वै द्विजाः ।

देवतास्तत्र गृह्णन्ति भस्मी भवति दाखवत् ॥

(२) इदन्त्वहःस्नानविषयम् । प्रातः स्नानानन्तरं दक्षेण पुष्पाहरण-
विधानादिति द्वैतपरिशिष्टे । नारदीये—

भृङ्गराजशमीविल्वतुलस्यामलकी तथा ।

तमालञ्च हरौ पूज्ये पत्रषट्कं प्रशस्यते ।

हरौ विष्णौ । पुष्पमालायाम्—

अपामार्गं शमी दूर्वा शिशपा तुलसीदलम् ।

विल्वपत्रं मरुबकं शस्तञ्च खदिरं हरेः ॥

अपामार्गं “चिरचिरी”, मरुबकं “मडुआ” इति प्रसिद्धम् । तत्रैव—

कुन्दं कुञ्जककर्णिकारतिलकं सेवन्तिका यूथिका

पुन्नागङ्करवीरनागवकुलं द्रोणं यवा पाटला ।

द्वे जात्यौ खदिरं कुसुम्भकमलञ्चीपङ्कुरण्डोत्पलम्

मञ्जीचम्पकमाधवोवकमिदं पुष्पं हरौ शस्यते ॥

कुञ्जकं कुआ । कर्णिकारः कनैलः । सेवन्तिका सेउती, यूथिका
जूही, पुन्नागं नागकेशरं, नीपं कदम्बं, द्रोणं दनूफ, यवा उड्डुल, पाटला
पाँडरि, कुरुण्डः पीत पित्ररी, उत्पलं कोका इति प्रसिद्धम् । ज्ञानमालायाम्—

नाक्षतैरर्चयेद्विष्णुं न तुलस्या गणाधिपम्” ।

गणाधिपो गणेशः ।

(१) हारीतवचनमिदम् । (२) अष्टाविंशतितत्त्वे तु द्वितीयस्नानाभिप्रायमिति रत्नाकरः ।

यवाकुन्दशिरिषैश्च दूथिकामालतीभवैः ।

कैतकीभवपुष्पैश्च नैवाचर्यः शङ्करः सदा ॥

तथा—गणेशन्तुलसीपत्रैर्दुर्गा नैव च दूर्वया ।

मुनिपुष्पैस्तथा सूर्य लक्ष्मीकामो न चाऽर्चयेत् ।

मुनिपुष्पैः अगस्तिपुष्पैः ।

पद्मपुराणे—माघे चम्पकपुष्पेण योऽर्चयेत्कमलापतिम् ।

स गच्छेत्परमं धाम विमुक्तः सर्वपातकैः ॥

स्मृतिः—भूमिस्पृष्टं न गृह्णीयात्शेफालीं बकुलं विना ।

शेफाली शृङ्गारहार इति, बकुलं मौल्यसरोति प्रसिद्धम् । तथा च शेफाली बकुलं च भूमिस्थितमपि ग्राह्यम् । अन्यत्पुष्पं न भूमिस्थं ग्राह्यमित्यर्थः ।

“न दोषः कलिकाभङ्गे पद्मचम्पकयोरपि” ।

इति वचनात्कमलचम्पकयोः कलिकात्रोटने न दोषः ॥

अथ अष्टाङ्गादिप्रणाममाह ह्यगुधीये—

अष्टाङ्ग उत्तमः प्रोक्तः पञ्चाङ्गो मध्यमः स्मृतः ।

दोभ्यां पद्मयाञ्च जानुभ्यामुरसा शिरसा तथा ॥

मनसा वचसा दृष्ट्या प्रणामोऽष्टाङ्ग ईरितः ॥

दोभ्यामिति बाहुभ्यामित्यर्थः ।

अन्यञ्च—“पद्मयां कराभ्यां शिरसा पञ्चाङ्गा प्रणतिः स्मृता” । इति

स्त्रीणामयमाचारो वर्जितः ॥ ततः कुलानुसारेण सप्तनवद्वादशादि-
नैवेद्यं दत्त्वा भोजनं कुर्यात् । बृहद्धर्मसंहितायां व्यासः—

न क्षीरे लवणन्दद्यान्न चाग्ने गुडमेव च ।

क्षीरं तथाऽऽमिषं भुक्त्वा न भुञ्जीत कदाचन ॥

आमिषं मांसं पठन्ति । वर्द्धमानः—हारिद्रमांसं हरिद्राजलावसिकं
हरिद्रानलपाचितमात्मानं व्यापादयति । हारिद्रं मांसं “हरिअल” पक्षि-
मांसं व्यापादयति नाशयति ।

“गव्यञ्च ताम्रपात्रस्थं मद्यतुल्यं घृतं विना ।”

विष्णुपुराणे—अनभ्यर्च्य ऋषीन्देवान् पितृभूतातिथीस्तथा ।

यो भुङ्क्ते तस्य सम्भाषात्पतन्ति नरके नराः ।

अन्यञ्च—मौनैर्नैव तु यो भुङ्क्ते संयमेन दृढव्रतः ।

एकविंशतिगोत्राणि तारयेन्नरकार्णवात् ॥

संवर्तः—भुञ्जानश्च यदा त्रयाद्रात्र्यष्टशतं जपेत् ।

बृहद्धर्मसंहितायां (१) व्यासः—

पङ्क्तिमध्ये न भोक्तव्यम्पङ्क्तिर्नैव विलङ्घयेत् ।

पञ्चाङ्गुलीभिर्भोक्तव्यं नाङ्गुलीपृष्ठमालिहेत् ॥

पङ्क्तिमध्ये पङ्क्तिद्वयाभ्यन्तरे ।

(१) नोक्तिमवाहुजङ्घश्च प्राञ्चस्तिष्ठेत्कदाचन । न चापि विक्षिपेत्पादौ पादः पादेन नाक्रमेत् ॥

इति ब्रह्मपुराणम् । जलपानार्थं पात्रविवेचना कालिकापुराणे—अ० ११ । ६३

कांस्यराजतपात्रार्थं तोयं नद्याश्च वर्धनम् । मूत्रवृद्धिकरं वीर्यक्षयकारि विवर्जयेत् ॥

ताम्रायःस्वर्गशीशानां पात्रार्थं फलचर्मणोः । शुक्रवृद्धिकरं तोयं तदुपासीत यत्नतः ।

पद्मपुराणे—

आत्मार्थं भोजनं यस्य रत्यर्थं यस्य मैथुनम् । वृत्त्यर्थं यस्य चाधीतं निष्फलं तस्य जीवनम् ॥

तत्र भोजनस्थाने मण्डलकरणावश्यकता —

यातुधानाः पिशाचाश्च ह्यसुरा राजसास्तथा । धनन्ति ते बलमन्नस्य मण्डलेन विवर्जितम् ॥

कांस्यपात्रे भोक्तव्यमाह—

एक एव तु यो भुङ्क्ते विमले कांस्यभाजने । चत्वारि तस्य वर्धन्ते आयुः प्रज्ञा यशो बलम् ॥

परमर्थं विधिर्गृहस्थानामेव । विधवाब्रह्मचारिणां तु कांस्यपात्रे भोजनं न प्रशस्तम् ।

तदाह प्रचेताः—

ताम्बूलाभ्यञ्जनं चैव कांस्यपात्रे च भोजनम् । यतिश्च विधवा चैव ब्रह्मचारी विवर्जयेत् ॥

अथ पत्रविषये तु—

रम्भाकुटजमध्वाग्रजम्बूनसचम्पकाः । पद्मोदुम्बरपालाशवृक्षपत्रकमेव च ॥

एतानि प्रशस्तानीत्यर्थः । अप्रशस्तपत्राण्यपि तत्रैव—

वटाश्वत्थार्कपर्णेषु कुम्भतिन्दुकपर्णयोः । कोविदारकदम्बानां भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥

करे कर्पटके चैव शिलायां त्वद्रिभाजने । भिन्नकांस्ये स वस्त्रे च भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत् ।

अथ भोजने दिङ्मनियम उक्तो मनुना—

आयुष्यं प्राङ्मुखो भुङ्क्ते यशस्यं दक्षिणामुखः । भिर्यं प्रत्यङ्मुखो भुङ्क्ते कृतं भुङ्क्ते द्युदङ्मुखः ।

पारिजाते तु—“पितरौ जीवमानौ चेन्नाशनीयादक्षिणामुखः” ।

अत एव स्मृत्यन्तरे—

अमास्तानं गयाश्राद्धं दक्षिणामुखभोजनम् । न जीवत्पितृकः कुर्यात्कृते च पितृहा भवेत् ।

अन्नं निन्दन् न भुञ्जीतेति मनुः—

पूजितं ह्यशनं नित्यं बलमूर्जं च यच्छति । अपूजितं तु तदभुक्तमुभयं नाशयेदिदम् ।

भुक्तावशेषं कस्मैविन्न दद्यादित्याह मनुः—

नोच्छिष्टं कस्यचिद्वाद्यायाश्चैव तथाऽन्तरा । न चैवात्यशनं कुर्यान्न चोच्छिष्टः कचिद्व्रजेत् ।

अनारोग्यमनायुष्यमस्वर्ग्यं चातिभोजनम् । अपुण्यं लोकविद्विष्टं तस्मात्तत्परिवर्जयेत् ॥

तत्र कियन्नभोजनमुचितं तदुक्तमायुर्वेदे—

कुक्षेर्भागद्वयं भोज्यैस्तृतीये वारि पूरयेत् । वायोः संचारणार्थाय चतुर्थमवशेषयेत् ॥

तत्रोच्छिष्टे घृतं न भक्षणीयमतो भोजनाद्वापेच तदुक्तं स्मृतिसारे—

ताम्रपात्रे पयः पानं नोच्छिष्टे घृतभोजनम् । दुग्धे च लवणं दद्यात्सद्यो गोर्मासभक्षणम् ।

तथा शातातपः—

इस्तदन्तानि चान्नानि प्रत्यक्षं लवणं तथा । मृत्तिकाभक्षणे चैव गोर्मासाशनवत् स्मृतम् ।

ज्योतिषे—अमृतं सिद्धियोगश्च यद्येकस्मिन्दिने भवेत् ।

तद्दिनस्तु भवेन्नष्टं मधुसर्पिर्यथा विषम् ॥ इति ।

मधुघृतमेकीभूतं विषमित्यायाति, तच्चद्वयोः समानत्वे, न्यूनाधिकत्वे तु न विषं वैद्यशास्त्रे तथैव लिखनात् । शूलपाणिधृतशङ्खः—

एकपङ्क्त्युपविष्टानां विप्राणां सहभोजनाम् ।

यद्यकोऽपि त्यजेत्पात्रं शेषमन्नं विवर्जयेत् ॥

मोहाद्भ्रज्जीत यः पङ्क्त्यामुच्छिष्टं सहभोजनम् ॥

प्रायश्चित्तञ्चरेद्विप्रः कृच्छ्रं सान्तपनं तथा ॥ इत्यादिकम् ।

(१) अथ दाहादिः । मृतस्य दाहः आद्धाधिकारिणा तदनधिकारिणाऽपि

प्रत्यक्षमपि लवणं हस्तदत्तमेव निषिद्धम् । तथा पंथीनसिः—

लवणं व्यञ्जनं चैव घृतं तैलं तथैव च । लेह्यं पेयं च विविधं हस्तदत्तं न भक्षयेत् ।

तथा कूर्मपुराणे—

यो भुङ्क्ते वेष्टितशिरा यश्च भुङ्क्ते विदिङ्मुखः । सोपानत्कश्च यो भुङ्क्ते सर्वं त्रिधातुशस्त्रम् ॥

भोजनान्ते तु—

श्वानो द्वौ श्यावश्वलौ वैवस्वतकुलोद्भवौ । ताम्भ्यां पिण्डं प्रयच्छामि स्यातामेतावद्विहसकौ ॥

अनेन द्वौ बलीदेयौ । आदावेवैता भोजनीयाः—(मनुः)

सुवासिनीः कुमारश्री रोगिणी गर्भिणीः स्त्रियः । अतिथिभ्योऽग्र एवैताम्भोजयेदविचारयन् ।

अदत्त्वा तु य एतेभ्यः पूर्वं भुङ्क्ते विचक्षणः । स भुङ्क्तो न जानाति स्वगृध्रैर्नग्निभारमनः ॥

अतिथिमदत्त्वा न किमपि भोक्तव्यम्—

न वै स्वयं तदश्नीयादतिथिं यत्र भोजयेत् । अन्यं यश्चस्यमागुर्ह्य स्वर्ग्यं वाऽतिथिपूजनम् ॥

परदेशे परगृहे च भोजनार्थं स्वनामगोत्रे न कथयेत्—

न भोजनार्थं स्वे विप्रः कुलगोत्रे निवेदयेत् । भोजनार्थं हि ते शंसन्वान्ताशीत्युच्यते दुषैः ॥

(१) अथ त्रिपुष्करयोगो जननमरणहानिलाभास्त्रिगुणा भवन्ति, द्विपुष्करे च ते द्विगुणाः संजायन्ते । तत्र जननलाभयोः पुनः पुनः संभवः सुखाय एव भवति “श्रेयसि केन तृप्यते” इति लोकप्रसिद्धेः । किन्तु मरणहान्योरनिष्टरूपत्वात्तच्छान्तिरवश्यं कर्तव्या, योगयोनियतवदितत्वात् ।

तत्र तावत् त्रिपुष्करयोगलक्षणं सुदुर्त्तचिन्तामणौ—

भद्रातिथी रविजभूतनयार्कवारे द्रोशार्थमाऽजचरणादितिवह्निवैश्वे ।

त्रैपुष्करो भधति मृत्युविनाशवृद्धौ त्रैगुण्यदो द्विगुणकृदसुतचचान्दे ॥

अस्यार्थस्तु—शनिमङ्गलरविवारान्यतमदिने विशाखोत्तरफल्गुनीपूर्वभाद्रपुनर्वसुकृत्तिकोत्तराषाढान्यतमनक्षत्रे यदि द्वितीयासप्तमीद्वादश्यन्यतमतिथिर्भवेत्तदा त्रिपुष्करयोगो भवति । स च मृत्यु-
क्षति-वृद्धिषु त्रिगुणकृत् । अथ तेष्वपि दिनेषु शनिष्ठाचित्राश्रमशिरोऽन्यतमनक्षत्रे तत्तिथिजन्यान्य-
तमतिथिर्भवेत्तदा तत्फलद्विगुणकरो द्विपुष्करसंज्ञकयोगो भवति । अत्र योगद्वये दिनतिथ्योरभेदः ।
नक्षत्रेषु राशिपतितत्रिचरणानि भाति त्रिपुष्करे, राशिपतितद्विचरणानि भाति द्विपुष्करे सन्ति ।

इति त्रयोसंज्ञाकारणतत्त्वम् । तथा चोक्तमपराकं—

विषमचरणं विषयं भद्रातिथिर्यदि जायते शनिरविगुरुहमापुत्राणां कथंचन वासरे ।

मुनिभिरुदितः सोऽयं योगस्त्रिपुष्करसंज्ञकस्त्रिगुणफलदो लभ्ये नष्टे हृतेऽपि मृतेऽपि वा ॥

अत्र शान्तिस्तु नारदेनोक्ता यथा—

दद्यात्तद्वापनाशाय गोत्रयं मूल्यमेव वा । द्विपुष्करे द्वयं दद्यात् दोषस्त्वर्क्षमात्रतः ।

कर्त्तव्यस्तथैव शिष्टाचारात् । अग्राह्यानग्रीनाह—

चाण्डालाग्नेश्चिताऽग्नेश्च सृत्तिकाऽग्नेश्च कर्हिचित् ।

पतिताग्नेरमेध्याग्नेर्न शिष्टैर्ग्रहणं स्मृतम् ॥

दाह्यशरीरलाभे तस्य, तदलाभे तदस्थनां दाहः, तेषामप्यलाभे पर्णन-
रदाहः । आदिपुराणे—

अनाहिताग्नेर्देहस्तु दाहो गृह्याग्निना पुनः ।

तदलाभे पलाशोत्थैः पत्रैः कार्यं पुमानपि ॥

शतैस्त्रिभिस्तथा षष्ठ्या ३६० शरव्रातैर्विधानतः ॥

श्राद्धरत्ने—

दाह्यशरीरलाभे तदस्थि धृतेनाभ्युक्ष्य वस्त्रेणाच्छाद्य पूर्ववद्देहत् ।
पूर्ववत् शरीरदाहवत् ।

(२) पर्णनरविन्यासप्रकारमाह गृह्यपरिशिष्टे आश्वलायनः—

दद्याच्छिरस्यशीत्यर्द्धं ४० ग्रीवायान्तु दशैव तु ।

एवमेव वसिष्ठोऽप्याह—

त्रितयं गवां हि दद्यादोषस्यापनुत्तये विद्वान् । द्वितयं द्विपुष्करेऽपि च तिलपिष्टैर्विप्रमुख्येभ्यः ।

(२) अत्र श्वप्रतिकृतिर्दाहो वर्ज्यसमय उक्तो रामाचार्येण—

शुक्राराकिषु दर्शभूतमदने नन्दास्तु तीक्ष्णोऽग्रमे पीष्णे वारुणभे त्रिपुष्करदिने न्यूनाविमासेऽयने ।

याम्येऽन्दात् परतश्च पातपरिधे देवेज्यशुक्रास्तके भद्रावैधृतयोः श्वप्रतिकृतिर्दाहो न पक्षे सिते ।

जन्मप्रत्यपरितारयोर्मतिसुखान्येऽञ्जे च कर्त्तुर्न सन्—

मध्ये मैत्रभगादितिध्रुवविशाखाबहिर्भमे षोऽपि च ।

श्रेष्ठोऽर्कज्यविधोदिने श्रुतिकरस्वात्यद्विपुष्ये तथा

त्वाशीचात्परतो विचार्यमखिलं मध्ये यथा संभवम् ॥

येषु तिथिवारनक्षत्रेषु रोगारम्भे सति नियतं मरणं भवति तदाह वसिष्ठः—

आश्लेषाऽऽर्द्रा त्रिपूर्वा यमवरुणमरुच्छक्रतारानलाः स्यु-

र्द्रादिद्वयां स्कन्दरिक्तातिथिषु च रेविजाकारवारेषु येषाम् ।

रोगः संजायते ते यमपुरमचिरात्प्राप्नुवन्त्येव चन्द्रे

जन्मन्यष्टाख्यबन्धुव्ययभवनगते मृत्युलग्ने च राशौ ॥

अत्रत्या शान्तिः शान्तिमयूखादौ द्रष्टव्येति ।

पञ्चके तु मरणं दाहश्चेति द्वयमपि निषिद्धम् । उक्तं च ब्रह्मपुराणे—

कुम्भमोनस्थिते चन्द्रे मरणं यस्य जायते । न तस्योर्ध्वगतिर्दृष्टा सन्ततौ न शुभं भवेत् ।

न तस्य दाहः कर्त्तव्यो विनाशः स्वेषु जन्तुषु । पञ्चकानन्तरं कार्यं कार्यं दाहादिकं खलु ॥

अथवा तद्दिने कार्यो दाहस्तु शान्तिपूर्वकम् । दाहदेशे शर्व नीला स्नापयेच्च प्रयत्नतः ।

दर्भाणां प्रतिमाः कार्याः पञ्चोर्णासृज्यवेष्टितः । यावपिष्टेनानुलिप्तास्ताभिः सह शर्वं दहेत् ॥

प्रेतवाहः प्रेतसहः प्रेतपः प्रेतभूमिपः । प्रेतहर्त्ता पञ्चमश्च नामान्येतानि च क्रमात् ॥

अत एव पञ्चके मृतस्य पुत्तलकविधानं कृत्वा दाहः कार्यः । ततः स्तकान्ते पुत्रादिभिः
शान्तिकं च विधेयम् । उक्तं च गरुडपुराणे—

ततो दाहः प्रकर्त्तव्यस्तैश्च पुत्तलकैः सह । स्तकान्ते तदा पुत्रैः कार्यं शान्तिकपोष्ठिकम् ॥

वाहोश्चैव शतन्दद्यादङ्गुलीषु तथा दश ॥
 उरसि त्रिशतं दद्याद्विंशतिं जठरे तथा ।
 अष्टाङ्गं शिश्ने दद्याद् द्वादशाङ्गं कृष्णयोः ॥
 ऊर्वोश्चैव शतं दद्यात् त्रिशतिं जानुजंघयोः ।
 पादाङ्गुलीषु दश दद्यादेतत्पत्रविकल्पनम् ॥
 वेष्टितव्यस्तथा यत्नात्कृष्णसारस्य चर्मणा ।
 ऊर्णासूत्रेण बद्धा तु प्रलेप्तव्यस्तथायवैः ।
 सुपिष्टैर्जलमिश्रैस्तु दग्धव्यञ्ज तथाऽग्निना ॥ इति ।

कृष्णयोः अण्डकोशयोः ऊर्वोजंघयोः । द्वैतपरिशिष्टे केनापि प्रकारेण
 मृतानां सजातीयविजातीयानां विशेषावयवानां सन्निपातेन सर्वेषां दाहः
 कार्यो मानाभावात्, नापि पितुरेव परिचायकाभावात्, अत एव तदव-
 स्थायां पितुरपि पर्णनरदाह एवेति । पर्णनरदाहस्तु अशौचाभ्यन्तरे तत्रापि
 अष्टमदशमत्रयोदशाष्टाविंशतिदिने क्रमेण ब्राह्मणादिवतुर्वर्णानां पर्णनर-
 दाहः, शिष्टाचारान् । तदसंभवे नवमादिदिने अशौचाभ्यन्तरे, तत्राप्यसंभवे
 पक्षत्रयानन्तरमभावाद्यादौ कर्तव्यः । तथाहि—

“अशौचमध्ये यत्नेन दाहयेदुक्तया हतम् ॥”

दीपकलिकायां सुमन्तुः—

पर्णं नरं दहेन्नैव विना दर्शं कथंचन ।
 अस्थनामलामे दर्शं तु ततः पर्णनरं दहेत् ॥
 एवं पर्णं दहेन्नैव प्राक् त्रिपक्षात्कथंचन ।
 पितृहा मातृहा यस्मान्न दर्शं न दहेद्यदि ॥
 कृष्णपक्षे पञ्चदश्यामष्टम्यां वा समाहितः ।
 एकादश्यां विशेषेण ततः प्रभृति सूतकम् ।
 त्रिरात्रं सर्ववर्णानामेष धर्मो व्यवस्थितः ॥

अत्राशौचाभ्यन्तरे दाहे शेषाशौचाहोभिः शुद्धिः ।

पर्णनरदाहप्रयुक्तज्यहाशौचापेक्षया मरणप्रयुक्तदशाहाद्यशौचस्य गुह-

पञ्चके तु मृतो योऽसौ न गतिं लभते नरः । तिलाँश्चैव विरण्यं च तमुद्दिश्य घृतं दहेत् ॥
 अतो नञ्जान्तरे मृतस्य पञ्चके दाहप्राप्ती पुत्तलकविधिरेव भवति । ततः सूतकान्ते शान्तिकं
 च । एवं पञ्चकान्तमृतस्यादिवन्थां दाहप्राप्ती पुत्तलकविधिर्न । किन्तु सूतकान्ते शान्तिकमेव विधे-
 यम्, इत्यलं निस्तरेणेति । तथा नारदः—

वस्वन्त्यार्षादिपञ्चक्षं संग्रहं तृणकाष्ठयोः । याम्यदिगमनं शय्यां न कुर्यादगृहगोपनम् ॥

राजमार्त्तण्डेऽपि—

न गच्छेद्दक्षिणामार्शं यष्टकेन श्रवणादिना । भूतिकामो न कुर्वीत तृणकाष्ठादिसंग्रहम् ।

अग्निदाहो भव्यं रोगो राजपीडा धनक्षयः । संग्रहे तृणकाष्ठानां कृते वस्वादिपञ्चके ॥

त्वात् त्रिपक्षानन्तरं दाहे त्रिरात्रम् । चतुर्थदिने श्राद्धम् ।

“एवं पर्णनरं दग्ध्वा त्रिरात्रमशुचिर्भवेति”ति ब्रह्मपुराणात् । तुल्य-
न्यायतया अस्थिदाहेऽपि त्रिरात्राशौचम् ।

यज्ञपादर्वः—पुत्राश्चेदुपलभ्येरन्तदस्थीनि कदाचन ।

तदलाभे पलाशस्य सम्भवे हि पुनः क्रिया ॥

हि यस्मात्तदलाभे अस्थन्यलाभे तस्माद्यदि पुनरप्यस्थीनि प्राप्यन्ते
तदा पुनर्दाहे त्रिरात्राशौचे कर्तव्यं पुनः पिराडानादिकमिति शुद्धिनिर्णये
गोभिलः—

“मरणतिथिनिश्चये तस्यां वार्षिकम् । तदनिश्चये पर्णनरदाहतिथौ”
इति विभावनीयम् ।

शतानन्दरत्नमालयां यमः—

गतस्य न भवेद्वात्ता यस्य द्वादशवार्षिकी ।

प्रेतावधारणं तस्य कर्तव्यं सुतवान्धवैः ॥

(१) हेमाद्रिनिबन्धे जातूकर्णः—

पितरि प्रोषिते यस्य वात्ता न गृहमागता ।

ऊर्ध्वस्पञ्च दशाद्र्षात्कृत्वा तत्प्रतिरूपकम् ।

कुर्यात्तस्य च संस्कारं यथोक्तविधिना पुनः ॥

गतस्येत्यत्र पुंस्त्वन्न विवक्षितम् । अन्यथा स्त्रियास्तादृशस्थले व्यव-
स्था न स्याद्वचनान्तराभावात् । यथोक्तविधिना प्रागुक्तपर्णनरदाहविधि-
ना । अत्र द्वादशवर्षानन्तरं मुख्यकाले तदसम्भवे पञ्चदशवर्षानन्तरं गौण-
कालेऽपि कर्त्तव्यमिति तात्पर्यम् ।

पर्णनरदाहः कदा कर्त्तव्य इत्यत्राह स्मृतिः—

यन्मासि यदहय्यातस्तन्मासि तदहः क्रिया ।

दिनाज्ञाने कुहूस्तस्य आषाढस्याथवा कुहूः ॥

तस्येति गमनमासस्येत्यर्थः । तथा च यन्मासि यत्तिथौ पूर्वं गृहा-
देशान्तरङ्गतस्तन्मासि तत्तिथौ द्वादशवर्षाद्यनन्तरं पर्णनरदाहः । तत्ति-
थेरज्ञाने तन्मासामावास्यायाम्, तन्मासाज्ञाने तस्मिन्नेव वर्षे आषाढामा-
वास्यायां दाहः । तत्तृतीयदिने क्षौरं चतुर्थदिने आद्यश्राद्धम्, पञ्चम-
दिने सपिण्डनमिति भावः । यमजातूकर्णवचने प्रागुक्ते अभिवाय अत्र
देशापेक्षया विकल्प इति द्वैतपरिशिष्टे कंशावमिश्राः । अत्र पर्णनरदाहतिथौ
वार्षिकम् ।

(१) अत्र द्वादशवर्षाभ्यन्तरे यदि गतस्य पत्रादिकमावाति तदा पुनस्तद्दिनाद्द्वादशवर्षा-
भ्यन्तरे तस्य वात्ता न ज्ञायते, तर्हि तत्पत्रादिलभ्यदिनमेव तत्त्वयाहः कल्प्यमिति ।

मरणभ्रान्त्या कस्यचि (जीवितस्य प्रोषितस्य पर्णनरदाहविधिना)
दाहादौ कृते यदि समायाति तदा निरग्निश्चेत् रुद्रस्नपनं प्राजापत्यव्रतं च
कृत्वा, साग्निस्तु आयुषोमिष्टिं कृत्वा स पूतो भवति । तथाहि बृहच्छा-
द्धदर्पणे—

प्रेतकार्यं कृतं यस्य स चेदायाति मानवः ।

प्राजापत्यव्रतं कुर्याच्छ्रान्तिं रुद्रसमुद्भवाम् ॥ इति ॥

एवं कृते मृतभ्रान्त्या यद्यागच्छेत्युमान् क्वचित् ।

कुर्यात्तदायुषीमिष्टिं पुनराधाय पावकम् ॥ इति च ।

रुद्रसमुद्भवां रुद्राध्यायादिना शिवस्नपनरूपां प्राजापत्यानुकल्पो धेनु-
दानम् । तस्याप्यनुकल्पः कार्षापणत्रयलभ्यहिरण्यदानम्, अत्र पूर्ववचनं
निरग्निविषयकमुत्तरवचनमग्निहोत्रविषयकम्, तथाचाग्निहोत्रमिन्नस्य
मरणभ्रान्त्या दाहे कृते यदि समायाति तदा प्राजापत्यं प्रायश्चित्तं, रुद्र-
स्नपनरूपां शान्तिं च कुर्यात्, अग्निहोत्रिणस्तादृशस्थले आयुषीष्टिः ।
अत एव श्राद्धविवेके—

एवंकृते मृतभ्रान्त्या यद्यागच्छेत्युमान् क्वचित् ।

कुर्यात्तदाऽऽयुषीन्त्विष्टिं पुनराधाय पावकम् ॥

साग्नेरियमिष्टिः । निरग्नेस्तु “शान्तिस्वस्त्ययनमन्यत्” इति रुद्रधरः
श्राद्धविवेके । इति सकलमैथिलन्यवहारसिद्धौऽयं पन्थाः । (१)

ब्रह्मपुराणे—ब्रह्मदण्डहता ये च ये चापि ब्राह्मणैर्हताः ।

महापातकिनो ये च पतितास्ते प्रकीर्तिताः ॥

पतितानां न दाहस्स्यान्नान्त्येष्टिर्नास्थिसंचयः ।

नाश्रुपातश्च पिण्डो वा कार्यं श्राद्धादिकं क्वचित् ॥

एतानि पतितानान्तु यः करोति विमोहितः ।

कण्ठोदकक्रियां कृत्वा तप्तकृच्छ्रेण शुध्यति ॥

कण्ठोदकक्रिया वपनादिका उदक्रिया । प्रमादतो दाहादिकरणे प्राय-
श्चित्तं मत्कृतप्रायश्चित्तव्यवस्थायां अवलोकनीयम् ।

गोभिलः—गोभिर्विप्रैर्हते चैव तथा चैवात्मघातके ।

नैवाश्रुपातनं कार्यं सद्धिः श्रेयोऽभिकांक्षिभिः ॥

गोभिर्हतं क्रीडादिभिर्गवा हतमिति शूलपाणिः । अश्रुपातपदं दाहा-
दीनामप्युपलक्षकम् ।

(१) वृद्धमनुः—जीवन्यदि समागच्छेद् घृतकुण्डे निमज्ज्य तम् ।

उदधृत्य स्नापयित्वाऽस्य जातकर्मादि कारयेत् ॥

व्रतचर्या द्वादशाहं त्रिरात्रमथ वाऽस्य तु । स्नात्वाद्दहेत् तां भार्यामन्यां वा तदभावतः ॥

अग्नीनाधाय विधिवद्वात्यस्तोमेन वा यजेत् । तथेन्द्राग्नेयपशुना गिरिं गत्वा स तत्र तु ॥

इक्ष्माश्रुभर्ता कुर्यादीप्तिर्तांश्च क्रतुस्ततः ॥

तथा च प्रमादतो गवा हतस्य श्राद्धं कार्यमेव, क्रीडादिभिरिति
शूलपाणिखिलनात्, “प्रमादादपि निश्शङ्क-” इत्यादिवक्ष्यमाणब्रह्मपुराणाच्च
अङ्गिराः—व्यापादयेदथात्मानं स्वयं योऽन्युदकादिना ।

विहितं तस्य नाशौचं नाग्निर्नाप्युदकक्रिया ॥

यस्तु रोषादिना हेतुनाऽग्न्यादिभिरात्मानं घातयति, तस्याग्निदाना-
शौचक्रिया न कर्तव्येति रुद्रधरः । यदि मरणेच्छां विना प्रमादादितो
जलादौ म्रियते तदा दाहादिसर्वाः क्रियाः कर्त्तव्याः, तथाहि अङ्गिराः—

अथ कश्चित्प्रमादेन म्रियेतान्युदकादिषु ।

तस्याशौचं विघातद्वयं कार्यं चास्योदकक्रिया ॥

प्रमादोऽनवधानता ।

ब्रह्मपुराणे—प्रमादादपि निश्शङ्कस्त्वकस्माद्विधिदेशितः ।

शृङ्गिर्दध्निर्नखिव्यालविषविद्युज्जलादिभिः ॥

चाण्डालेनाथवा चौरैर्निहतो अत्र कुत्रचित् ।

तस्य दाहादिकं कार्यं यस्मान्न पतितस्तु सः ॥ इति ।

अथ सतीविधानम् । यत्र सहमरणम्, अनुमरणम्, द्विविधं सतीमरणं,
तत्रापि ब्राह्मण्याः सहमरणमेव नानुमरणम्, तथाहि गौतमः—

पृथक्चित्तिं समारुह्य न विप्रा गन्तुमर्हति ।

अन्यासामेव नारीणां स्त्रीधर्मोऽयं व्यवस्थितः ॥

अन्यासां क्षत्रियाण्यादीनां स्त्रीधर्मोऽयम् पृथक् पश्चाच्चितारोहण-
रूपः । तथा च सहमरणं सर्वासामनुमरणं च क्षत्रियाण्यादीनामेवेति
भावः । ब्रह्मपुराणे—

देशान्तरे मृते पत्या साध्वी तत्पादुकाद्वयम् ।

निधायोरसि संशुद्धा प्रविशेज्जातवेदसम् ।

ऋग्वेदवादात्साध्वी स्त्री न भवेदात्मघातिनी ॥

तत्पादुकाद्वयं पतिपादुकाद्वयम् । जातवेदसं वह्निम् । पादुकाद्वय-
मिति तदीयवस्त्रादीनामप्युपलक्षकम् । मृतेन पत्या सह वह्निप्रवेशः सह-
मरणम् । पतिदाहानन्तरं तदीयपादुकादिग्रहणपूर्वकवह्निप्रवेशोऽनुमरण-
मिति पर्यवसितम् । नारदीये—

बालापत्याश्च गर्भिण्यो ह्यदृष्टमृतवस्तथा ।

रजस्वला राजसुते ! नारोहन्ति चितां शुभे ! ॥

अदृष्टमृतवः शंकितगर्भाः । तेनाप्राप्तमृतुकाऽपि गच्छतीति
शिष्टाचारः । राजसुते इति सगरमातुः संबोधनम् ।

बालसंबर्द्धनं त्यक्त्वा बालापत्या न गच्छति । इति वचनात् ।

बालसंवर्द्धनश्रुतेरन्यतो बालसंवर्द्धनं चेत्तदा तस्या अर्थधिकारः ।

एकां बितां समासाद्य भर्तारं याऽनुगच्छति ।

तद्वर्तुर्थः क्रियां कर्ता स तस्याश्च क्रियां चरेत् ॥

इति तु पिण्डदानपर्यन्तविषयम् । आद्वयस्य स्वस्वाधिकारिकर्तव्यत्वात् ।

सतीभवनफलमाहाङ्गिराः—

मृते भर्तरि या नारी समारोहेद्भूताशनम् ।

साऽरुन्धतीसमाचारा स्वर्गलोके महीयते ॥

तिष्ठः कोट्योऽर्द्धकोटी च यानि रोमाणि मानवे ।

तावन्त्यन्दानि सा स्वर्गं भर्तारं याऽनुगच्छति ॥

सा स्वर्गं इत्यस्य महीयते इति पूर्वेष्वान्वयः ।

व्यालग्राही यथा व्यालं बलादुद्धरते बिलात् ।

तद्वद्भर्तारमादाय तेनैव सह मोदते ॥

मातृकं पैतृकं चैव यत्र कन्या प्रदीयते ।

पुनाति त्रिकुलं नारी भर्तारं याऽनुगच्छति ॥

ब्रह्मघ्नो वा कृतघ्नो वा मित्रघ्नो वाऽपि मानवः ।

तं वै पुनाति सा नारी इत्यङ्गिरसभाषितम् ॥

त्रिकुलं मातृपितृपतिकुलम् । तं तादृशपतिमित्यर्थः ।

विष्णुः—

मृते भर्तरि ब्रह्मचर्यं तदन्वारोहणं वेति । अत्र प्रयोगमाह शुद्धिनिर्णये गोभिलः—“पुत्रादिना स्वगृह्योक्तविधिनाऽग्नौ दत्ते ज्वलद्भर्तृचित्तायां सह गन्त्री साध्वी स्नाता वाससी परिधाय कुशहस्ता प्राङ्मुखी उदङ्मुखी वा ॐ तत्सदिति ब्राह्मणैरुच्चरिते नारायणं संस्मृत्य नमोऽद्यामुके मास्यमुके पद्मेऽमुकतिथावमुकगोत्रा श्रीममुकीदेवी अरुन्धतीसमाचारत्वपूर्वकस्वर्गलोकमहीयमानत्व-पतिसहितक्रीडमानत्वब्रह्मघ्नकृतघ्न-पतिपूतत्वकामा भर्तृज्वलच्चित्तारोहणमहं करिष्ये इति सङ्कल्पः सहमरणे । अनुमरणे-भर्तृज्वलच्चित्तारोहणमित्यत्र ज्वलदग्निप्रवेशनमात्रमिति सङ्कल्पे विशेषः ।

अष्टौ लोकपाला आदित्यचन्द्रानिलानलाकाशभूमिजलहृदयावस्थितान्तर्धर्माभिपुरुषदिनरात्रिसन्ध्या यूयं साक्षिणो भवथ ज्वलद्भर्तृचित्तासमारोहणे भर्तृनुमरणे वा इत्युच्चार्य चित्ताग्निं त्रिः प्रदक्षिणीकृत्य “इमा नारीरविधवा सपत्नीवाङ्गुने सर्पिषा संविशन्त्वनस्रवाऽमसीवामुरत्ना आरोहन्तु जलयोनिमग्ने” इति ।

इमाः पतिव्रताः पुण्याः स्त्रियो जायाः सुशोभना

सह भर्तृशरीरेण संविशन्तु विभावसुम् ॥

इति ब्राह्मणे पठितेन 'नमो नमः' इत्युच्चार्य उवलङ्घितां समारोहेत् ।
सहभरणानुमरणे मलमासादावपि कार्यं निरवकाशनिमित्तकत्वात् निमि-
त्तकानीतिवचनादिति ।

प्रसङ्गाद्विधवास्त्रीधर्माः—(१) तत्र विष्णुः—

ब्रह्मचर्यं मैथुनतांबुलशूडादिवर्जनं विधवाकर्त्तव्यमिति शेषः । तथा—
ताम्बूलाभ्यञ्जनं चैव कांस्यपात्रे च भोजनम् ।

(१) विधवाधर्माः काशीखण्डे उक्ताः—

विधवाकवरीबन्धो भर्तृवन्धाय जायते । शिरसो वपनं तस्मात्कार्यं विधवया सदा ॥
एकाहारः सदा कार्यो न द्वितीयः कदाचन । त्रिरात्रं पञ्चरात्रं वा पक्षस्याधर्मथापि वा ॥
मासोपवासं कुर्याद्वा चान्द्रायणमथापि वा । कृच्छ्रं पराकं वा कुर्यात्तत्तत्कृच्छ्रमथापि वा ॥
यवान्नैर्वा फलाहारैः शाकाहारैः पयोव्रतैः । प्राणवात्रां प्रकुर्वीत यावत्प्राणः स्वयं ब्रजेत् ॥
पर्यङ्कशायिनी नारी विधवा पातयेत्पतिम् । तस्माद्भूशयनं कार्यं पतिसौख्यसमीहया ॥
नैवाङ्गोदत्तनं कार्यं स्त्रिया विधवया क्वचित् । गन्धद्रव्यस्य संभोगो नैव कार्यस्तथा पुनः ॥
नैवाङ्गोदत्तनं कार्यं तामूलस्य च भक्षणम् । गन्धद्रव्यस्य संभोगो नैव कार्यस्तथा क्वचित् ॥
इवेतवर्त्त सदा धार्यमन्यथा रौरवं ब्रजेत् । उपवासव्रतादौ तु नित्यं कार्यं यथोदितम् ॥
इत्येवं नियमैर्युक्ता कर्म कुर्यादतन्निवृत्ता । नाधिरोहेदनह्वाहं प्राणैः कण्ठगतैरपि ॥
कञ्चुकं न परीदध्वादासो न विकृतं न्यसेत् । अपृष्ट्वा तु सुतान् किञ्चिन्न कुर्याद्भर्तृतत्परा ॥
एवं चर्यापरा नित्यं विधवाऽपि पतिव्रता । पतिलोकमावाप्नोति न भवेत्कवापि दुःखभाक् ॥
न गङ्गाया तया भेदो या नारी पतिदेवता । उमाशिवसमा साक्षात्तस्मात्तां पूजयेद्बुधः ॥

तथा च शाततापः—मृता याऽनुगता नार्थं सा तेन सहपिण्डताम् ।

अर्हति स्वर्गवासं च यावदाभूमिसंप्लवम् ॥

अत्र प्रसङ्गात् सधवास्त्रीधर्मानाह विष्णुः—

भर्तुः समानव्रतचारित्र्यं श्वश्रूषशुरगुरुद्वैवताऽतिथीनां पूजनम् । सुसंयतोपस्करताऽमुक्तहस्तता ।
सुगुप्तभाण्डता । मूलक्रियास्वनभिरतिः । मङ्गलाचारतत्परता । मूलक्रियाद्यु वशीकरणादिक्रियासु ।

तथा शङ्खः—

नानुक्त्वा गृहान्निगच्छेत् । नानुत्तरीया । न त्वरितं ब्रजेत् । न परपुरुषमभिभाषेतान्यत्र वणि-
कप्रव्रजितवृद्धवैशेष्यः । न नाभिं दर्शयेत् । आगुल्फादासः परिदध्यात् । न स्तनौ विवृतौ कुर्यात् ।
न हसेदनावृतं न भर्तारं न तद्वन्तृन् वा विद्दिषेत् । न गणिकाधृत्तान्यभिचारिणीप्रव्रजितेक्षिका-
मायामूलकुहिकाकारिणीदुःशीलादिभिः सहैकत्र तिष्ठेत् ।

व्यासः—द्वारोपवेशनं नित्यं गवाक्षावेक्षणं तथा ।

असत्प्रलापो हास्यं च दूषणं कुलयोषिताम् ॥

मनुः—पानं दुर्जनसंसर्गः परथा च विरहोऽनमम् ।

स्वप्नेऽप्यन्यगृहे वासो नारीणां दूषणानि षट् ॥

याज्ञवल्क्यः—क्रीडां शरीरस्त्कारं समाजोत्सवदर्शनम् ।

हास्यं परगृहे यानं त्यजेत्प्रोषितभर्तृका ॥

रक्षेत् कन्यां पिता विन्तां पतिः पुत्रास्तु वार्षके । अभावे ज्ञातयस्तेषां स्वातन्त्र्यं न क्वचित् स्त्रियाः॥

यतिश्च ब्रह्मचारी च विधवा परिवर्जयेत् ॥

स्मृतिः—एकाहारः सदा कार्यो न द्वितीयः कदाचन ।

पर्यंकशायिनी नारी विधवा पातयेत्पतिम् ॥

तर्पणं प्रत्यहङ्कार्यं भर्तुस्तिलकुशोदकैः ।

स्नानं दानं तीर्थयात्रा विष्णोर्नामग्रहं तथा ॥ इति ।

मरणानन्तरं रोदनादिनिषेधमाह—कात्यायनः—

श्लेष्माश्रुबान्धवैर्मुक्तं प्रेतो भुङ्क्ते यतोऽवशः ।

अतो न रोदितव्यं तु क्रिया कार्या प्रयत्नतः ॥

रामायणे—शोचमानास्तु सस्नेहा बान्धवास्तुद्वदस्तथा ।

पातयन्ति गतं स्वर्गमश्रुपातेन राघव ? ॥ इति ॥

दिवसे शवस्पर्शं दाहाकरणे रात्रौ ग्रामप्रवेशः । रात्रौ(१)शवस्पर्शादिकरणे च सूर्योदयानन्तरं, तथा हि पारस्करः—‘प्रेतस्पर्शिनो न ग्रामं प्रविशेयुरानक्षत्राद्रात्रौ चेदादित्यस्य’ । प्रेतस्पर्शिन इति अजहत्स्वार्थलक्षणा दाहकर्त्तरप्युपलक्षकम् ।

(२)पिण्डदानं न रात्रौ, न वा भोजनानन्तरं दिवसेऽपि, रात्रौ मरणे जाते ज्ञाते वा निषिद्धकाले रात्रौ पिण्डा न देया इति स्मृतिसारलिखनात्, भोजनजन्याशौचमभवत्येवेति रुद्रधरलिखनाच्च । आद्याधिकारिभिन्नेन दाहे कृतेऽपि तदधिकारिणा दश पिण्डा देया एवेति सम्प्रदायः । अधि-

(१) अद्भुतसागरे—(गार्गीये)

उद्यमानः शवोऽकस्मात् चितावभिपतेच्चदा । यत्कुलेऽसौ शवस्तेषां विनाशो भवति ध्रुवम् ॥

तथाऽऽह नारदः—

शवस्तु नीयमानस्तु भूमौ निपतते यदि । कुटुम्बमरणं तत्र धनधान्यपरिहृत्यः ॥

इमा रुद्रेति मन्त्रेण जुहुयात्सर्पिषाऽऽहुतिम् । आहुती द्वे सहस्रे च होमश्च कथितो भवेत् ।

वृषभं दक्षिणां दद्यात्ततः सम्पद्यते शुभम् ॥

मयूरचित्रे—मृतः इमं शानं नीतो यः प्रत्युज्जीवति मानवः ।

स्वस्थो वा भवति क्षिप्रं पुनरायाति मन्दिरम् ॥

स देशः क्षीयते क्षिप्रं परचक्रेण हन्यते । यमदृष्ट्या ततः शान्तिः सक्षीराः समिधः शतम् ॥

शताक्ता जुहुयाद्विप्रो हुतान्ते भूरिदक्षिणान् । सावित्र्याऽष्टसहस्रेण क्षीरशान्तिं च कारयेत् ।

कपिला गौस्त्रिलं कांस्यं देयं यममर्तं यथा ॥

पराशरः—मृतो वा व्याहरेद्गच्छेच्च तत्र भयं वदेत् ।

अत्र सावित्रीमन्त्रदक्षलक्षहोमादिका सामान्या शान्तिः कर्त्तव्या ।

(२) गरुडपुराणे—

दग्धे देहे पुनर्देहः पिण्डैरुत्पद्यते खग ? । हस्तमात्रः पुमान्येन पथि भुङ्क्ते शुभाशुभम् ।

बहुभोतिपुरे गत्वा हस्तमात्रं समुत्सजेत् । अङ्गुष्ठमात्रो वायुश्च कर्मभोगाय खेचरः ।

यातनादेहमासाद्य सह धाम्नैः प्रयाति च ।

कारिभिन्नेन दाहकर्त्राऽपि स्वीयं यावदशौचं दश पिण्डा देयाः ।

असगोत्रः सगोत्रो वा यदि स्त्री यदि वा पुमान् ।

प्रथमेऽहनि यो दद्यात् स दशाहं समापयेत् ॥

इत्याश्वलायनात् दाहानन्तरं श्राद्धाधिकारिण्यायते श्रवणदिने अती-
तपिण्डं दत्त्वाऽवशिष्टपिण्डानशौचान्तिमदिनं यावत्प्रतिदिनन्दद्यादिति
मुख्यपक्षः । “यावदशौचं प्रेतस्योदकं पिण्डमेकं च दद्युः” इति विष्णु-
वचनात्-अशौचान्तिमदिन एव सर्वपिण्डदानमिति गौणः । तत्र मुख्य-
पक्षः सांप्रदायिकव्यवहारसिद्धः । द्वितीयस्तु काचित्कः । सर्ववर्गैर्नव-
मदिने नवमं पिण्डं दत्त्वाऽशौचान्तिमदिन एव दशमः पिण्डो देयः ।

दिवसे दिवसे देयः पिण्ड एव क्रमेण तु ।

इत्युपक्रम्य—

देयस्तु दशमः पिण्डो रात्रौ वै द्वादशेऽहनि ।

वैश्यानां पञ्चदशमे देयस्तु दशमस्तथा ॥

शूद्रस्तु दशमः पिण्डो मासे पूर्णेऽह्नि दीयते ।

इति ब्रह्मपुराणात् । विगोत्रेण श्राद्धाधिकारिणा सपिण्डने कृतेऽपि
दाहकर्त्रा सगोत्रेण प्रेतपदेनैव यावदशौचं पिण्डा देयाः । पूरकपिण्डदा-
नस्य प्रेतोद्देश्यकत्वनियमात् ।

शुनःपुच्छः—फलमूलैश्च पयसा पायसेन गुडेन च ।

शालिना शक्तुभिर्वाऽपि शाकैरप्यथ निर्वपेत् ॥ इति ।

पिण्डानिति शेषः । इयांस्तु विशेषः । येन द्रव्येण प्रथमदिने पिण्ड-
दानं तेनैव सर्वस्मिन्दिने ।

‘प्रथमेऽहनि यदुद्रव्यं तदेव स्यादशाहिकम्’ ।

इति शुनःपुच्छवचनात् । अत्रोदकक्रिया तु पिण्डपत्रपुटकेनैव कर्तव्या—

आनयेद्भुदिपिण्याकं पत्रं बोधिद्रुमस्य च ।

मन्दाकिनीं पुरस्कृत्य करिष्ये उदकक्रिया ॥ इति रामायणात् ।

(१) इक्षुदः—फलविशेषः । “इक्षुदी तापसतरु” इत्यमरः । तपस्विजनो-
पयुक्तफलयुतत्वेन तापसतरुत्वमिति रायमुकुटः । जीयापृता इति ख्या-
त इति रायमुकुटादयः । पिण्याकः पिडार इति प्रसिद्धः । एतत्फलद्वयं
पिण्डार्थकम् । ‘बोधिद्रुमश्चलदलः पिण्डलः कुंजराशनः’ इत्यमरः ।

अथ श्रद्धाशौचादौ पिण्डदानक्रममाह—पारस्करः—

प्रथमे दिवसे देयास्त्रयः पिण्डाः समाहितैः ।

द्वितीये चतुरो दद्यादस्थिसंचयनं तथा ॥

(१) पितृश्रिया मिथिलाभाषायाम् ।

त्रींस्तु दद्यात् तृतीयेऽहि वस्त्रादिक्षालनं तथा ।
ऋष्यशृङ्गः—“सद्यश्शौचे प्रदातव्याः सर्वेऽपि युगपत्तथा” ।

सर्वेऽपीति पिण्डाः । युगपदेकदा । अधिकारिणा सद्यश्शौचप्रयो-
जकमरणवार्त्ताऽनुदिते सूर्ये एव दातव्या । सूर्योदयानन्तरमधिकारिणा
सूर्य उदिते स्नात्वा दश पिण्डान् दत्त्वा आद्यश्राद्धं कृत्वा नखलोमच्छेदनं
कुर्यादिति सद्यः शौचविधिः सम्प्रदायसिद्धः समाचारः ।

अस्थिसञ्चयकालमाह अस्थिसञ्चयमित्युपक्रम्य ब्रह्मपुराणे—

चतुर्थे ब्राह्मणानान्तु पञ्चमेऽहनि भूभुजाम् ।

सप्तमे वैश्यजातीनां शूद्राणां दशमेऽहनि ॥

कर्तव्यन्तु नरैः श्राद्धं देशकालाविरोधतः ।

तथा च देशकालानुसारेणास्थिसञ्चयः कार्य इत्यर्थः, इति संपूर्णाशौ-
चेऽस्थिसञ्चयस्य मुख्यकालः ।

अल्पाशौचे आह । छन्दोगपरिशिष्टे—

त्र्यहाशौचे द्वितीयेऽहि कर्तव्यस्त्वस्थिसञ्चयः ।

सद्यश्शौचे तत्क्षणान्तु कर्तव्य इति निश्चयः ॥

त्र्यहाशौचे तृतीयेऽहि इति गौणः । अस्थिसंरक्षणाशक्तौ तु गौणका-
लमाह रत्नाकारे संवत्तः—

प्रथमेऽहि तृतीये वा सप्तमे नवमेऽथवा ।

अस्थिसञ्चयनं कार्यं निजैस्तद्गोत्रजैर्मृते ॥

इति श्राद्धयोग्यस्य बालादेर्द्वाहेऽशौचान्तिमदिन एवास्थिसञ्चयस्त-
दुत्तरदिने ब्राह्मणभोजनमिति सम्प्रदायसिद्धव्यवहारः ।

गङ्गास्थिप्रक्षेपे फलमाह यमः—

गङ्गातोयेषु यस्यास्थि प्लवते शुभकर्मणः ।

न तस्य पुनरावृत्तिर्ब्रह्मलोकात्कदाचन ॥

दशाहाम्यन्तरे यस्य गङ्गातोयेऽस्थि मज्जति ।

गङ्गायां मरणे यादृक्कादृक्फलमवाप्नुयात् ॥

ब्रह्मपुराणे—

अस्थीनि मातापितृपूर्वजानां नयन्ति गङ्गामपि ये मनुष्याः ।

सङ्गत्तिका वाऽपि दयाभिभूतास्तेषान्तु तीर्थानि फलप्रदानि ॥

मातुः कुलं पितृकुलं वर्जयित्वा नराधमः ।

अस्थोन्यन्यकुलोत्थानि नीत्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥

अत्र मात्रादिवंशद्वयं विहायान्यवंशानां दृष्टप्रयोजनार्थितयाऽस्थिन-
यने दोष इति वाचस्पतिमिश्राः । दृष्टप्रयोजनं द्रव्यलाभादिः, एतेन पुण्य-

रूपादृष्टप्रयोजनार्थितया पित्रादिवंशद्वयातिरिक्तस्यापि समानजातोय स्यास्थिनयने न दोष इति पर्यवसितम् ।

अस्थिप्रक्षेपे विधानमाह आहविषेके-स्नात्वाऽस्थीनि पञ्चगव्येन संग्रोह्य हिरण्ययध्वाज्यतिलैः संयोज्य मृत्पिण्डके निधाय दक्षिणां दिशं पश्यन् “ॐ नमो धर्माय” इति वदन् जलं प्रविश्य प्रेतगतस्वर्गकामो-
दक्षिणाभिमुखः ‘स मे प्रीयताम्’ इत्युक्त्वा गङ्गायामस्थि निःक्षिपेत् । ततो दक्षिणां दद्यात् । तीर्थचिन्तामणौ—

‘एवं कृते प्रेतपुरे स्थितस्य स्वर्गे गतिः स्यात्तु महेन्द्रतुल्या’ इति ।

आश्वलायनः—“नैवास्यां रात्रावन्नं पचेद्युस्त्रिरात्रमक्षारलवणाशि-
नश्च स्युर्द्वादशरात्रं महागुरुष्विति” महागुरवो मातापिताआचार्याः ।
तथा आशौचिनमशौचाधिकरणरात्रौ पाकनिषेधः । अशौचभागिनां त्रि-
रात्रं क्षारलवणनिषेधः । महागुरुषु मृतेषु द्वादशरात्रमक्षारलवणभक्षण-
निषेधः । तेन सौम्यवलवणभक्षणे न दोषः, इति पर्यवसितम् ।

अग्निहोतृणां दाहदिनमारभ्य तद्भिन्नानां च मरणदिनमारभ्यशौच-
मुत्पद्यते, तथाहि—

‘मरणादेव कर्तव्यः संयोगो यस्य नाग्निना ।

दाहादूर्ध्वमशौचं स्याद्यस्य वैतानिको विधिः’ ॥

इति शङ्खवचनात् । यातेऽप्यशौचेऽज्ञाते न आह्रादिकर्मप्रतिरोधः
किन्तु ज्ञाते एवाशौचे तत्प्रतिरोधः । तथाहि ब्रह्मपुराणे—

अपि दातृगृहीत्रोश्च सूतके मृतके तथा ।

अविज्ञाते न दोषः स्याच्छ्राद्धादिषु कथंचन ॥

विज्ञाते भोक्तुरेव स्यात्प्रायश्चित्तं कमादिति ॥

विज्ञानं विशेषतो ज्ञानं निश्चयात्मकमिति यावत्, तथा च निश्चया-
त्मकज्ञानविषयेऽशौचे कर्मप्रतिरोध इति पर्यवसितम् ।

अशौचे त्याज्यानाह जावालः—

सन्ध्यां पञ्च महायज्ञान् नैत्यकं स्मृतिकर्म च ।

तन्मध्ये हापयेत्तेषां दशाहान्ते पुनः क्रिया ॥ इति ।

तन्मध्ये स्वस्वाशौचमध्ये हापयेत्यजेत् । दशाहान्तपदं स्वस्वाशौ-
चान्तद्वितीयदिनोपलक्षकम् । पुनः पुनः क्रियेति कर्त्तव्येति शेषः ।

पञ्चमहायज्ञानाह छन्दोगपरिशिष्टे—पञ्चैव महायज्ञा भूतयज्ञो मनु-
ष्ययज्ञः पितृयज्ञो देवयज्ञ ब्रह्मयज्ञ इति ।

अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः पितृयज्ञस्तु तर्पणम् ।

होमो दैवो बलिर्भौतो नृयज्ञोऽतिथिपूजनम् ॥

आह्नं वा पितृयज्ञः स्यात्पित्रोर्बलिरथापि वा ॥

(१) सङ्कल्पितव्रतमशौचेऽपि कर्त्तव्यम् । तथा च विष्णुः—‘न व्रतिनां व्रते’ इति व्रतिनामारब्धव्रतानां न व्रते इति अशौचं प्रतिरोधकमिति शेषः । तिथितत्वे विष्णुः—

व्रतयज्ञविवाहेषु आह्ने होमेऽर्चने जपे ।

आरब्धे सूतकं न स्यादनारब्धे तु सूतकम् ॥

आरम्भो वरणं यज्ञे सङ्कल्पो व्रतजापयोः ।

नान्दिआह्नं विवाहादौ आह्ने पाकपरिक्रिया ॥

निमन्त्रणं तु वा आह्ने प्रारम्भः स्यादिति स्मृतिः ॥

सूतकपदमशौचमात्रोपलक्षकं, नान्दोआह्नमाभ्युदयिकं, विवाहादादित्यादिपदादुपनयनादिपरिग्रहः । अपवादमाह—

यमः—दैवे भये समुत्पन्ने प्रधानाङ्गे विनाशिते ।

पूर्वसङ्कल्पिते चार्थे तस्मिन्नाशौचमिष्यते ॥

ब्रह्मपुराणे—गृहीतमधुपर्कस्य यजमानाच्च ऋत्विजः ।

पश्चादशौचे पतिते न भवेदिति निश्चयः ॥

अशौचप्रयुक्तकर्मप्रतिरोध इति शेषः ।

मरीचिः—लवणे मधुमांसे च पुष्पमूलफलेषु च ।

शाककाष्ठतृणेष्वेवं दधिसर्पिः पयस्सु च ॥

तैलौषध्यजिने चैव पक्वापक्वे स्वयं गृहे ।

पण्येषु चैव सर्वेषु नाशौचं मृतसूतके ॥

सर्पिर्वृतम् । पयोऽत्र दुग्धम् । पक्वं सकतुमोदकादि, अपक्वं तण्डुलादि, तथा च लवणादीनामुक्तानामशौचिनोऽपि ग्रहणे न दोषः । पक्वापकयोस्त्वशौचिसम्बन्धिनोः स्वयं ग्रहणे न दोषः अशौचिहस्तादुग्रहणे तु दोष एवेति भावः (२) ।

सम्पूर्णाशौचसङ्करमाह ब्रह्मपुराणे—

आह्नं भागद्वयं यावत्सूतकस्य तु सूतके ।

द्वितीये पतिते चाद्यात् सूतकाच्छुद्धिरिष्यते ।

(१) पितुरब्धमशौचं स्यात् षण्मासं मातरेव च ।

त्रैमासिकं तु भार्यायास्तदर्धं भ्रातृपुत्रयोः ॥

अनेन पितृमरणदिनादेकवर्षपर्यन्तं पुत्रस्योपनयनादि माङ्गलिकं कर्म न करार्यम् । एवं मातुः षण्मासपर्यन्तम् । स्त्रियाश्चैमासिकमशौचम् । भ्रातृपुत्रयोः सार्धैकमासमशौचम् । अत्र कालः सौरो प्राज्ञः । ‘वर्षायनचतुर्गुणपूर्वकमत्र सौरादिति’ सिद्धान्तशिरोमण्युक्तत्वात् ।

(२) ‘एवमेव विचार्य तस्मान्मृतके श्रुतकान्तरे’ ॥ इति ।

अत ऊर्ध्वं द्वितीयाच्च सूतकान्ताच्छुचिः स्मृता(१) ॥

विष्णुः-“रात्रिशेषे दिनद्वयेन, प्रभाते दिनत्रयेण” इति । अशौचान्त-
द्वितीयदिनेऽशौचपाते तदशौचान्ते आह्नकसंस्कारव्यवायगमकमनुपदं वक्ष्यते ।
एतेन सर्ववर्णानां सम्पूर्णाशौचपूर्वार्द्धे सजातीयसमानदिनव्यापकाद्विती-
याशौचपाते पूर्वाशौचेऽतीते शुद्धिः । उत्तरार्द्धे उपान्त्यदिनपर्यन्ते द्वितीय-
तादृशाशौचपाते उत्तराशौचेऽतीते शुद्धिः । साजात्यन्तु मरणाशौच-
त्वादिना तेन ।

मरणाशौचे मरणाशौचस्यैव सजातीयत्वं, जननाशौचे जननाशौचस्यै-
वेति बोध्यम् । अशौचान्तिमाहोरात्रे तादृशद्वितीयपाते अशौचान्तिमद्वि-
तीयदिनं तदग्रिमदिनद्वयं चाशौचं, अशौचान्तिमदिनप्रभातकाले तादृश-
द्वितीयाशौचपाते तत्प्रभातानन्तरं दिनत्रयेण शुद्धिरिति पर्यवसितम् ।
‘अरुणोदयानन्तरं सूर्योदयं यावत्प्रभात’ इति रत्नाकरः ।

पञ्च पञ्च उषः कालः सप्तपञ्चारुणोदयः ।

अष्टपञ्च भवेत् प्रातः शेषं सूर्योदयो मतः ॥ इति ।

अरुणोदयकालमाह स्कान्दे-

‘उदयात्प्राक्चतस्रस्तु नाडिका अरुणोदयः’ ॥ इति ।

नाडिका दण्डः । त्र्यह्नाद्यल्पाशौचे सजातीयसमानदिनव्यापकाशौचा-
न्तरनिपाते उत्तराशौचव्यपगमेन शुद्धिः ।

‘अथवृद्धावशौचन्तु परेण तु समापयेत्’ ।

(१) षट्त्रिंशन्मते-शावाशौचे समुत्पन्ने सूतर्कं तु यदा भवेत् ।

शावेन शुद्ध्यते सति न सतिः शावशोधिनी ॥

प्रजापतिः-यथा त्रिरात्रे प्रक्रान्ते दशाहं प्रविशेषदि ।

अशौचं पुनरागच्छेत्तत्समाप्त्या विशुद्ध्यति ॥

अधानां यौगपथे तु शुद्धिर्ज्ञेया गरीयसी । मरणोत्पत्तिसंयोगे गरीयो मरणं भवेत् ॥

अशौचान्तिमदिनस्य रात्रिशेषेऽशौचान्तरपाते द्वाभ्यां, प्रभाते तिसृभिः । अत्र रात्रिरेव शेषो
यस्याशौचस्येति विग्रहः । प्रभाते तस्यां रात्रौ व्युष्टायां सूर्योदयात्पूर्वमशौचान्तरपाते त्रिभिर-
होभिः शुद्धिः ।

तथा चोक्तं सूर्यज्जाह्नक्ये-

सूर्योदयानन्तरमेकादशाहे पूर्वमुत्पन्नाधिकारिणो मुहूर्तद्वयाभ्यन्तरे सम्पूर्णाशौचपातेऽग्रिमा-
शौचव्यपगमेन शुद्धिः । तत्रैव आह्नकसंस्कारश्च । तद्दिने द्विमुहूर्तादूर्ध्वं आह्नकसंस्कारे वृत्तेऽशौचा-
न्तरोपनिपाते आद्यप्राह्णं न प्रतिबद्धयते संकल्पस्यानिवृत्तेः । मासिकसपिण्डीकरणानि द्वादशेऽहनि
न भवेयुः । यदि तु एकादशाहे मुहूर्तद्वयादूर्ध्वं षोडशप्राह्णसंस्कारात्प्रागेवाशौचान्तरमुत्पद्यते तदा
प्राह्णपातदोषो दुर्वार एव, तदा गयायां आह्नकरणादेव कर्तुं पातित्यनिवृत्तिः ।

सपिण्डीकरणान्तानि प्रेतप्राधानि षोडश । यथा कालेन कार्याणि नान्यथा मुच्यते हि सः ॥

गयायां पिण्डदानेन प्रेतत्वं मुच्यते ध्रुवम् । अन्यथा पतितो ज्ञेयः सर्वधर्मबहिष्कृतः ॥ इति ।

इति यमवचनात् । अत्र त्र्यहाद्यसंपूर्णाशौचे समानदिनव्यापकाशौचा-
न्तरपातेऽग्निमाशौचव्यपगमेन शुद्धिरिति शुद्धिविवेकः । सजातीययो-
रल्पदिनाधिकदिनव्यापकयोरशौचयोः सङ्करेऽधिकदिनव्यापकाशौचान्तेन
शुद्धिः । जननमरणाशौचयोः सङ्करे त्वल्पदिनव्यापकेनापि मरणाशौचेना-
तीतेनैव शुद्धिः ।

तदाह कूर्मपुराणे—अधानां योगपद्ये तु ज्ञेया शुद्धिर्गरीयसी ।

मरणोत्पत्तियोगे तु गरीयो मरणं भवेत् ॥ इति ।

पैठीनसिः—“सूतिकां पुत्रजननीं विंशतिरात्रेण स्नातां सर्वकर्माणि
कारयेत् । मासेन स्त्रीजननोमिति” ।

पुत्रीमज्जनतोऽथ सर्व(१)वर्णजननीस्पर्शं दशाहाच्छुचिः”

कर्माह्वां द्विदशाहतः पुरुषसूमांसात्परं ह्योप्रसूः । इति च ।

पुत्रोपिता मज्जनतः स्नायात् । शुचिस्तत्कालकर्त्तव्यदानादिकस्मर्या-
ग्यः स्पर्शयोग्यश्च ।

एतेन प्रसूतीनां कन्याजन्मनि मासं, पुत्रजन्मनि विंशतिदिनमशौचं,
यत्स्वप्नसवनिमित्तकं तन्मरणाशौचेन बाध्यते तस्यास्तादृशप्रसवनिमित्त-
कजननाशौचमेव बलीयः । तेन प्रसूतीनां पतिमरणेऽपि विंशतिदिनाद्यशौ-
चान्ते नैव शुद्धिरिति पर्यवसितम् । (२) अशौचान्तद्वितीयदिनेऽशौचपाते
तु तदशौचे व्यतीते शुद्धिः, तदशौचान्तद्वितीयदिने आद्यश्राद्धं च । एका-
दशाहोत्पन्नाशौचेन यद्याद्यश्राद्धप्रतिरोधस्तदा तदशौचान्ते श्राद्धकरणे
शय्यादानादि न भवतीति द्वैतनिर्णये वाचस्पतिमिश्रलिखनस्वरसात् ।

देये पितॄणां श्राद्धे वै अशौचं जायते यदि ।

अशौचे तु व्यतीते वै तेषां श्राद्धं प्रदीयते ॥

इति ऋष्यशृङ्गवचने सामान्यत एव श्राद्धपदोपादानाच्च ।

ब्राह्मणादिचतुर्वर्णानां सपिण्डाशौचमाह मनुः—

शुद्धयेद्विप्रो दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः ।

(१) वचनेऽस्मिन्नक्षरद्वयमधिकम् ।

(२) श्राद्धमज्यां विशेषमाह शृगुः—

एककाले गतासूनां बहुनामथवा द्वयोः । तन्त्रेण श्रपणं कृत्वा कुर्याच्छ्राद्धं पृथक् पृथक् ॥

तथाऽऽहवलायनः—नैकस्मिन् दिवसे श्राद्धं त्रयाणां कुत्रचिद्विजः ।

एकः कुर्यात्तथा प्राप्ते अन्यो भ्राता समाचरेत् ॥

भ्रातर्यविद्यमाने तु तत्परिऽद्धि समाचरेत् ।

अन्यथा श्राद्धहन्ता स्याच्छ्राद्धं सङ्करकृद्भवेत् ॥ इति ।

एकस्मिन् दिवसे दम्पत्योराथश्राद्ध उपस्थिते पूर्वं पत्युः कृत्वा पश्चात्पत्न्याः कार्यम् । पतिपितरि
भूते पत्युः पित्रा पिण्डसंमेलनं स्वतः सिद्धमेव । जीवत्यपि पितरि पत्युः पितामहेन पिण्डमेलनम् ।
पत्न्यास्तु पतिना सह पिण्डमेलनमुचितम्, पत्युः पूर्वमेव सपिण्डीकरणसम्पन्नत्वादिति ।

वैश्यः पञ्चदशाहेन शुद्धो मासेन शुद्ध्यति ॥

चतुर्वर्णानामपि सकुल्ये मृते जाते वा त्रिरात्रमेवाशौचं, गोत्रजे स्नान-
पर्यन्तमेव ।

‘त्रिरात्रेण सकुल्यास्तु स्नात्वा शुद्ध्यन्ति गोत्रजाः’ ।

इति बृहस्पतिचरणात् । सापिण्ड्यमाह तुः शंखलिखितौ—

‘सपिण्डता तु सर्वेषां गोत्रतः साप्तपौरुषी’ । इति ।

मनुः—‘सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते’ । इति ।

अत्र गोत्रपदं सन्ततिः, तेन बीजिनमारभ्य सप्तपुरुषमभिव्याप्य स-
र्वेषां सन्तानानां सन्तानिनां च परस्परं सापिण्ड्यम् । एकस्यापि सप्ता-
धिकत्वेन समं सप्तान्तर्गतस्यापि सापिण्ड्यनिवर्तते, संयोगवदुभयनि-
रूप्यत्वादिति द्वैतनिर्णये वाचस्पतिमिश्राः, द्वैतपरिशिष्टे केशवमिश्राश्च ।
सप्तमे इति सप्तमे सति अनन्तरम् अष्टमे सपिण्डता निवर्तत इत्यर्थः ।
अत्र परस्परं सापिण्ड्यमपि । एतेन पूर्वषट्केनोत्तरषट्केन च मध्यसापि-
ण्ड्यमुक्तं भवति संयोगवदिति । यद्यप्यत्र मानाभावः, तथाऽपि “सर्वेषा-
मिति” पदात् परस्परप्रतियोगिता लभ्यते इत्याशय इति जीर्णोद्धारो ढक्कु-
रोपाह्वमधूसुदनः । हारीतः—“अष्टमनवमदशमास्सकुल्या” इति । ज्ञाय-
मानजन्मनां दशमपुरुषाधिकानां मरणजन्मनोः पक्षिणोति शुद्धिविवेके ।
दशपुरुषानन्तरं जन्मनाम्नोरविज्ञानेऽस्मत्कुलजा इत्येवमाकारकज्ञानगोचरा
गोत्रजा इत्यपि तत्रैव । स्मृत्यर्थनिर्णये-केनचित्क्षत्रियेण दशाहाशौचमभ्यु-
पेतम्, तदपत्येनापि तदेवाभ्युपेतं ‘सर्वे वा स्युर्दशाहिनः’ इति वचनात् ।
तदा तेषां ब्राह्मणवदेवाशौचं जननमरणयोरनुसन्धेयम् । ये तु षट्क्ष-
त्रिय (खत्री) पदाभिधानेन क्षत्रियत्वाभिधायिनो वैश्याः पारम्पर्येण द्वा-
दशाहाशौचमभ्युपगच्छन्ति, ये तु राजपुत्रपदाभिधानेन पारम्पर्येण द्वा-
दशाहाशौचमङ्गीकुर्वन्ति, ये च देशविशेषनियततया द्वादशाहशौचमेव
शुद्धा मन्यन्ते, तेषां क्षत्रियजात्युक्ताशौचमेव सुधीभिरुपदेष्टव्यम् । पार-
म्पर्यसिद्धतया तस्यापि शास्त्रार्थत्वादिति गोकुलनाथोपाध्यायचरणाः ।
तथा चाशौचसङ्करादिकमपि तादृशतादृशस्थले ब्राह्मणादिरीत्यैव तादृश-
क्षत्रियादीनामपि अवगन्तव्यमिति भावः ।

(१) अथ कन्यामरणाशौचम् । तत्र यद्यपि कन्याबालकयोः सपिण्ड-
त्वसत्वात् प्रागुक्तमनुवचनेन तयोरपि दशाहाशौचमेव प्राप्यते तथापि
सामान्यशास्त्रतो नूनं विशेषो बलवान् भवेदित्यनेन विशेषवचने बलव-

(१) तथाऽऽह मनुः—स्त्रीणामसंस्कृतानां तु व्यवहृद्भवन्ति बान्धवाः ।

यशोवतेनैव कल्पेन शुद्ध्यन्ति च सनाभयः ॥

त्वात्तयोरल्पाशौचमेव । विशेषवचनमाह ब्रह्मपुराणे—

माजन्मजस्तु चूडान्तं यत्र कन्या विपद्यते ।

सद्यः शौचं भवेत्तत्र सर्ववर्णेषु नित्यशः ॥

ततो वाग्दानपर्यन्तं यावदेकाहमेव हि ।

अतः परं प्रवृद्धानां त्रिरात्रमिति निश्चयः ॥

वाक्प्रदाने कृते तत्र जातश्चोभयतस्त्यहम् ।

पितुर्वरस्य च ततो दत्तानां भर्तुरेव हि ।

स्वजात्युक्तमशौचं स्यात्सूतके मृतके तथा ॥ इति ।

अयं भावार्थः । जन्मतो द्वितीयवर्षपर्यन्तं कन्यामरणे सर्ववर्णानां सद्यःशौचम् । द्वितीयवर्षादूर्ध्वन्तुभ्यमेवा कन्या दातव्या इति वाक्प्रयोगपर्यन्तमेकाहोरात्रमशौचम् । तादृशवाक्यप्रयोगानन्तरं विवाहपर्यन्तं पितृकुले पतिकुले च त्रिरात्रम् । यत्र वाग्दानं नास्ति तत्र द्वितीयवर्षानन्तरं विवाहपर्यन्तमेकाहोरात्रम् । एतद्विषयकमेव “अहः स्वदत्तकन्यासु”— इति याज्ञवल्क्यवचनम् । दाहकर्तुस्तत्रापि त्रिरात्राशौचमेव ।

‘दहित्वा च वहित्वा च त्रिरात्रमशुचिर्भवेत्’ ।

इति वचनात् । असम्बन्धिद्विजान्दहित्वा वहित्वा च सद्यः शौचम् । सम्बन्धे सति त्रिरात्रमिति पैठीनसिवचनात् । अत्र दहित्वा वहित्वा इति तु आर्षत्वादेव सुष्ठु, लोके तादृशप्रयोगासम्भवात् । तथा हि दहयहयातुभ्यां क्त्वा प्रत्यये इटि च कृते एव दहित्वेत्यादि सिद्ध्यति, तच्चानिदधानुत्वादि-डागमो न भवतीति दग्ध्वा बोद्ध्वा इत्येव लोके । विवाहानन्तरं कन्याप्रसवमरणयोर्मातापित्रोस्त्रिरात्रं, बन्धुवर्गाणां सद्यः । तथाहि ब्रह्मपुराणे—

दत्ता नारी पितुर्गृहे सूर्यते त्रियतेऽथवा ।

स्वमशौचं चरेत्सम्यक् पृथक्स्थाने व्यवस्थिता ॥

तद्वन्धुवर्गस्त्वेकेन शुध्येत्तज्जनकस्त्रिभिः ॥ इति ।

अत्र दत्ता नारी पृथक्स्थाने व्यवस्थिताऽपि प्रसूता मृता वा तत्पति-सपिडाः स्वमशौचं चरेयुः । “दत्तानां भर्तुरेव हि” इत्येकवाक्यताबलात् इति मध्यमखण्डार्थ इति द्वैतपरिशिष्टम् । स्वातन्त्र्यात्पतिभिन्नं यमाश्रिता स्त्री भवति तस्य त्रिरात्रमशौचम् । तथाऽऽह स्मृतिः—

पित्रा दत्ता तु या कन्या स्वातन्त्र्यादन्यमाश्रिता ।

यं यं श्रितवती भूयस्तस्याशौचं त्र्यहं त्र्यहम् ॥

मृतायां वा प्रसूतायां नान्येषामिति निश्चयः ।

कामादक्षतयोनिश्चेदन्यं गत्वा व्यवस्थिता ॥

तस्यान्यस्य सगोत्रा सा यन्वाश्रितवती स्वयम् । इति ।

तस्याशौचमिति यमाश्रिता तस्यैवाशौचं त्र्यहमित्यर्थः । नान्येषामिति तत्सपिण्डानां नाशौचमित्यर्थः (१) ॥

अथ गर्भस्त्रावाशौचमाह ब्रह्मपुराणे—

परमासाभ्यन्तरं यावद्गर्भस्त्रावो भवेद्यदि ।

तदा माससमैस्तासां दिवसैः शुद्धिरिष्यते ॥

अत ऊर्ध्वं स्वजात्युक्तमशौचं तासु विद्यते ।

सद्यः शौचं सपिण्डानां गर्भस्य पतने सति ॥ इति ।

परमासाभ्यन्तरे तृतीयमासस्योपरीति शेषः । मासत्रयाभ्यन्तरे सर्वासामधिकाशौचस्य वक्ष्यमाणत्वात्तेन मासत्रयोपरि परमासं यावत् व्यतीत-
माससमसङ्ख्यदिनान्यशौचं सर्ववर्णसाधारणम्, तासां स्त्रीणाम्, तासु स्त्रीषु । मासत्रयाभ्यन्तरे आह मरीचिः—

गर्भश्रुत्यां यथामासमचिरे तृत्तमे त्र्यहम् ।

राजन्ये तु चतुरात्रं वैश्ये पञ्चाहमेव च ॥

अष्टाहेन तु शूद्रायाः शुद्धिरेषा प्रकीर्तिता ॥ इति ।

अचिरे मासत्रयाभ्यन्तरे, उत्तमे=उत्तमजातीये ब्राह्मण्यामित्यर्थः । पुंस्त्वमत्राविवक्षितम्, अन्यथा सद्यशौचं सपिण्डानामिति प्रागुक्तब्रह्म-
पुराणविरोधः स्यात् । तथा च ब्राह्मण्यादीनां प्रसूतीनां प्रागुक्तमशौचं तत्पतिपुत्रादीनां तु सपिण्डानां स्नानलोभनखवापनपर्यन्तमेव गर्भसूत्रेऽ-
शौचमिति भावः । द्विव(२)र्षाभ्यन्तरे बालस्य कन्यायाश्च भूमिखननं, न तु दाहः । तदूर्ध्वं दाह एव सर्ववर्णानां तथा हि—

ऊनद्विवार्षिकं बालं भूमावेव निधापयेत् ।

(१) प्रसङ्गाद्गृहशुद्धिमाह—

संवर्त्तः—गृहशुद्धिं प्रवक्ष्यामि अन्तःस्थशवदुषिते । प्रोक्तस्य घृन्मयं भाण्डं सिद्धमन्नं तथैव च ॥

गृहादपास्य तत्सर्वं गोमयेनोपलेपयेत् ।

बौधायनः—उद्वद्धशोपघाते वेष्टमनो भित्तिरक्षणम् ।

सूर्यरश्म्यनुप्रवेशोऽग्निज्वालाऽभिमर्शनम् ॥ इति ।

(२) मनुः—ऊनद्विवार्षिकं प्रेतं निदध्नुर्वाण्वा वहिः । अलंकृत्य शुचौ भूमावस्थितश्चयनाद्वृते ॥
नास्य कार्याऽग्निरसंस्कारो नापि कार्यादिक्रिया । अरण्ये काष्ठवत्त्यक्त्वा क्षिपेयुस्त्यहमेव च ॥ इति ।

पूर्वमेवाह याज्ञवल्क्यः—‘ऊनद्विवर्षं निखनेन कुयादुदकं ततः ॥’ इति ।

अत्र वर्षगणनं सौरमानेन यथा यस्य सौरमासस्य यस्मिन्नंशात्मकदिने जन्म, द्वितीयवर्षे तन्मासि तदंशे तद्वर्षपूर्त्तिरिति ज्ञेयम् । ‘वर्षायनर्तुयुगपूर्वकमत्र सौरात्’ इत्यनेन सौरमानेनैव वर्ष-
गणनोचित्वात् ।

तत्र ग्रामाभिमुखशवनिर्हारे दोषः सम्भवति । “मृतं द्विजं न शूद्रेण निर्हारेयेत् । न शूद्रं दि-
जेन पितरं मातरं च पुत्रा निर्हरेयुर्न द्विजं पितरमपि शूद्र इति विष्णुः ।”

न द्विवर्षस्य कर्तव्या बान्धवैरुदकक्रिया ॥ इति ।

प्रमादादिना दाहे कृते विशेषमाह तद्वाहमभिधाय ब्रह्मपुराणे—

अनतीतद्विवर्षस्तु प्रेतो यत्रापि दह्यते ।

अतिमोहाभिभूतैश्च देशसाधर्म्यमादरात् ॥

अशौचं ब्राह्मणानान्तु त्रिरात्रं तत्र विद्यते ।

राक्षसैकादशाहन्तु वैश्यानां द्वादशाहिकम् ॥

अपि विंशतिरात्रन्तु शूद्राणां भवति क्रमात् । इति ।

तत्रेति द्विवर्षाभ्यन्तरवालदाहे इत्यर्थः ।

अथ बालकमरणाशौचमाह याज्ञवल्क्यः—

आदन्तजननात्सद्य आचूडान्नेशिकी स्मृता ।

त्रिरात्रमात्रतादेशादशरात्रमतः परम् ॥

आदन्तजननाद् दन्तजननकालपर्यन्तम्, स कालः सप्तमो मासः “दन्तजन्म सप्तमे मासि” इत्युपनिषदः । सरोजकलिकायां मर्यादायामत्राङ्गे तेन सप्तममासात्प्राक् षण्मासपर्यन्तं बालमरणे सद्यशौचं चतुर्वर्णस्य । अतः परं ब्राह्मणमात्रविषयकं वचनमिति सप्तममासात्प्राक्सद्यशौचमिति शुद्धिविवेकः । आचूडात् चूडाकरणकालपर्यन्तं स च तृतीयवर्षः, “तृतीये वा प्रतिहत” इति वचनात् । आत्रतादेशादुपनयनकालपर्यन्तं स च षड्वर्षान्तः । तथा हि ब्रह्मपुराणे—

‘द्विजन्मनामयं कालस्त्रयाणां तु षडाब्दिकः ।’ इति ।

एवमग्रेऽपि व्रतमुपनयनकालः स च षड्वर्षान्तः ।

अङ्गिराः—विप्रे न्यूने त्रिविवर्षैर्मृते शुद्धिस्तु नैशिकी ।

द्वयहेन क्षत्रिये शुद्धिस्त्रिविर्वांश्ये मृते सति ॥

निवृत्तचूडके विप्रे त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ।

निवृत्ते क्षत्रिये षड्विर्वांश्ये नवभिरेव च ॥ इति ।

“अनुपनीतो विप्रस्त्वित्यादि” ब्रह्मपुराणवचने क्षत्रियवैश्ययोः षडब्दाभ्यन्तरे त्रिरात्राभिधानं वेदाग्निमतोरेव, अन्येषां षडहनवाहौ पूर्वोक्तावेवेति शुद्धिविवेके स्पष्टम् ।

शूद्रविषये हि—शूद्रे त्रिवर्षान्न्यूने तु मृते शुद्धिस्तु पञ्चभिः ।

अत ऊर्ध्वं मृते शूद्रे द्वादशाहो विधीयते ॥

शङ्खः—अनूढभार्य्यः शूद्रस्तु षोडशाहसरात्परम् ।

मृत्युं समधिगच्छन्ति मासं तस्यापि बान्धवाः ॥

शुद्धिं समधिगच्छन्ति नात्र कार्या विचारणा ॥

अनूढभार्य्यः, नोढा विवाहिता भार्या येन सः, अविवाहित इति यावत् ।

विवाहिते शुद्धे मृते आह—

अङ्गिराः—षड्वर्षान्तमतीतस्तु शुद्धः संम्रियते यदि ।

मासिकं तु भवेच्छौचमित्याङ्गिरसभाषितम् ॥

अत्र “षड्वर्षान्तमतीत” इत्यस्य षड्वर्षोऽन्ते यस्य इति व्युत्पत्त्या पञ्चवर्षमतीतः प्राप्त इत्यर्थः । पञ्चवर्षादधो विवाहः स्त्रियाः शुद्धस्य वा न प्रशस्तः । यत्र तयोस्तृतीये चतुर्थे वा विवाहो जातस्तत्र तयोर्मरणे सम्पूर्णाशौचं शास्त्रान्न सिद्ध्यति, देशाचारादेव तत्र व्यवस्था बोध्या ।

“यस्मिन्देसे य आचारः पारम्पर्यक्रमागतः ।

श्रुतिस्मृत्यविरोधेन सदाचारः स उच्यते” ॥

इति देशकुलाचारस्य व्यवस्थापकत्वादिति स्मृत्यर्थनिर्णये गोकुलनाथोपाध्यायाः । एतावद्ग्रन्थपर्यालोचनया अयमर्थः पर्यवसितः—ब्राह्मण-
बाले सप्तमासात्प्राक् मृते ब्राह्मणानां सद्यश्शौचम्, तत्र केशनखच्छेदनं स्नानञ्च । सप्तमासमारभ्य जन्मतो द्वितीयवर्षपर्यन्तमेकाहोरात्रमशौचम्, उभयत्र भूमिखननं श्मश्र्वादच्छेदनञ्च । तदूर्ध्वं षड्वर्षं यावन्निरात्रं, तत्र दाहं कृत्वा पिण्डदानं द्वितीयदिनेऽस्थिसञ्चयनं, तदसम्भवे तृतीयदिने पिण्डदानमस्थिसञ्चयनं नखकेशच्छेदनञ्च, चतुर्थदिने ब्राह्मणभोजनमिति । षड्वर्षानन्तरं त्रयाणां ब्राह्मणादीनां सम्पूर्णाशौचमिति । [तदूर्ध्वं बाले मृते जन्मावधि द्विवर्षमासमाप्तिं यावदेकाहोरात्रम् । उभयत्र भूमिखननं श्मश्र्वादच्छेदनं च तदूर्ध्वं षड्वर्षपर्यन्तं त्रिरात्रम् । तत्र दाहं कृत्वा पिण्डदानं द्वितीयदिनेऽस्थिसञ्चयः । तदसम्भवे तृतीयदिने पिण्डदानमस्थिसञ्चयनं नखकेशच्छेदनञ्च, चतुर्थदिने ब्राह्मणभोजनमिति] (१) सांप्रदायिकव्यवहारः । क्षत्रियाणां सप्तमासपर्यन्तं सद्यः, तदनन्तरं द्विवर्षपर्यन्तं द्व्यहम् । तदूर्ध्वं षड्वर्षपर्यन्तं षड्दिनमशौचम् । वैश्यानां सप्तमासपर्यन्तं सद्यः तदनन्तरं द्विवर्षपर्यन्तं त्र्यहं, तदूर्ध्वं षड्वर्षपर्यन्तं नवरात्रं, षड्वर्षानन्तरं ब्राह्मणक्षत्रियविशां सम्पूर्णाशौचम् एकादशाहादिक्रियाश्च । शूद्राणां सप्तमासपर्यन्तं सद्यः, तदनन्तरं द्विवर्षपर्यन्तं पञ्चाहम् भूमिनिखननं च । तदूर्ध्वं षोडशवर्षपर्यन्तम् अविवाहिते मृते द्वादशदिनम्, षोडशवर्षानन्तरं मासमशौचं श्राद्धादिक्रियाश्च । विवाहिते तु पञ्चवर्षानन्तरं “षड्वर्षान्तमतीत” इति प्रागुक्ताङ्गिरोवचनात् पञ्चवर्षाभ्यन्तरे च देशकुलाचारान्मासमशौचं श्राद्धादिक्रियाश्च ।

भिन्नगोत्रे कृत्रिमादावशौचमाह—दत्तककृत्रिमादिपुत्रानभिधाय ब्रह्मपुराणे—

भिन्नगोत्राः पृथक् पिण्डाः पृथक् गोत्रकरास्तथा ।

सूतके मृतके चैव त्र्यहाशौचस्य भागिनः ॥

(१) कोष्ठान्तर्गतपाठेन पौनरुक्तिर्गम्यते, जन्मतो द्वितीयवर्षपर्यन्तमित्यादिना पूर्वप्रतिपादितत्वात् ।

औरसमित्रपुत्रेषु मृतेष्वशौचमाह शुद्धयेदित्यनुवृत्तौ विष्णुः—आचार्यं मातामहे अतीते त्रिरात्रेण । “अनौरसेषु पुत्रेषु जातेषु च मृतेषु च । परपूर्वासु भार्यासु प्रसूतासु मृतासु च ॥” इति ।

एतच्च सर्ववर्णविषयम्, विशेषानभिधानात् ॥

मनुः—गुरोः प्रेतस्य शिष्यस्तु पितृमेधं समाचरेत् ।

प्रेतहारैः समं तत्र दशरात्रेण शुद्ध्यति ॥

अस्यार्थः शुद्धिविवेके । यथा हि—यश्शिष्यो वेदाध्येता गुरुकुले तिष्ठन् गुरोः संस्कारं करोति तस्य त्रिरात्रम् ।

तत्र मनुः—त्रिरात्रमाहुराशौचमाचार्यं संस्थिते सति ।

संस्थिते मृते इति ।

गुरुलक्षणमाह—

अल्पं वा बहु वा यस्य श्रुतस्योपकरोति यः ।

तमपीह गुरुं विद्यादिति ।

बौधायनः—त्रिरात्रमहोरात्रमेकरात्रमिति कुर्वीत आचार्य्योपाध्यायतत्पुत्रेष्विति । अत्र मृतेष्विति शेषः ।

मातामहे मृते त्रिरात्रमाह बृहस्पतिः—

ज्यहम्मातामहाचार्य्यश्रोत्रियेषु शुचिर्नरः ।

मातुले पक्षिणी रात्रिः शिष्यत्विग्वान्धवेषु च ॥

पक्षिणी तु दिनद्वयसहिता रात्रिः “आगामिवर्त्तमानाहर्थाकायां निशि पक्षिणी”—इत्यमरकोषात् । तुल्यन्यायात् रात्रिद्वयसहितं दिनमपि पक्षिण्येव । गौतमः—

पक्षिण्यसपिण्डे योनिसम्बन्धे सहाध्यायिनि च । मृत इति शेषः । योनिसम्बन्धाश्च—मातृष्वसृपितृष्वसृमातुलमातुलानीमातुलपुत्रमातृष्वस्त्रेयपितृष्वस्त्रेयदौहित्रभगिनीभागिनेयाः श्वश्रुश्चशुरौ चेति । स्वगृहे मृते मातुले श्वशुरे गुरौ, स्वगृहमृतायां मातृष्वसरि श्वश्र्वां च त्रिरात्रमिति शुद्धिविवेकः । अत्र योनिसंबन्धाश्च मातुलमातृष्वस्त्रेयपितृष्वस्त्रेया इति मिताक्षरा । तत्रैव यम इत्यनुवर्त्य—

मातुले श्वशुरे मित्रे गुरौ गुवंङ्गनासु च ।

अशौचम्पक्षिणी रात्रिर्मृता मातामहो यदि ॥ इति ।

तथा—“संस्थिते पक्षिणीं रात्रिं दौहित्रे भगिनीसुते ॥”

संस्थिते मृते । अथ स्वगृहे कस्मिंश्चिन्मृते गृहस्थस्याशौचमाहाङ्गिराः—

गृहे यस्य मृतः कश्चिदसपिण्डः कथञ्चन ।

तस्याप्यशौचं विज्ञेयन्त्रिरात्रमिति निश्चयः ॥

गौतमः—मत्स्यमांसादि न भक्षेयुराप्रदानात् । प्रदानमाद्यश्राद्धम् ।
तेन मांसादिभक्षणनिषेधोऽशौचाभ्यन्तरे सर्वसाधारण इति शुद्धिनिर्णयः ।
आप्रदानाच्छ्राद्धे मांसप्रदानादित्यर्थ इति रत्नाकरः । अशौचप्रकरणे—
मनुः—“मांसाशनं च नाश्नीयुः शयीरंश्च पृथक् क्षितौ ।”

आप्रदानादिति स्वरसात् मृतकाशौचे एव मांसादिभक्षणनिषेधो न
तु जननाशौचे । मार्कण्डेयपुराणे—

तैलाभ्यङ्गो बान्धवानामङ्गसंवाहनं च यत् ।

तेन वाऽऽप्यायते जन्तुर्यच्चाश्नन्ति सुबान्धवाः ॥ इति ।

अयञ्चाभ्यङ्गोऽस्थिसञ्चयनानन्तरमिति वाचस्पतिमिश्राः ।

अथाशौचान्तिमदिनकर्तव्यमाह बृहस्पतिः—

“नवमे वाससां त्यागो नखलोम्नां तदन्तिके ।”

नवम इति अशौचोपान्त्यदिनोपलक्षकम् । ब्रह्मपुराणे—

यस्य यस्य तु वर्णस्य यद्यत्स्यात्पश्चिमन्तः ।

स तत्र वस्त्रशुद्धिं च गृहशुद्धिङ्करोत्यपि ॥

समाप्य दशमं पिण्डं यथाशास्त्रमुदाहृतम् ।

ग्रामाद्वह्निस्ततो गत्वा प्रेतस्पृष्टे च वाससी ॥

अन्त्यानामाश्रितानां च त्यक्त्वा स्नानङ्करोति च ।

(१) श्मश्रुकेशनखानां च यत्याज्यं तज्जहात्यपि ।

पश्चिमम् अशौचान्तिमम्, वस्त्रशुद्धिः वस्त्रप्रक्षालनम्, गृहशुद्धिरूप-
लेपनादिः, पिण्डदानानन्तरं श्राद्धकर्तुर्नखकेशच्छेदनं समाप्य “दशमम्पि-
ण्डमित्यादि” स्वरसात्साम्प्रदायिकव्यवहाराच्च, त्याज्यं जहात्यनेनात्या-
ज्यानाङ्गक्षिकेशानां शिखानां च न त्याग इत्यवगम्यते । अत एव वशि-
ष्ठः—“श्मश्रुकेशनखान् वापयेदक्षिलोमशिखावर्जम्” इति । वपनं केषा-
मित्याहापस्तम्भः—“एषु चोदकदानन्तावन्तङ्गालमनुभाविनां च परिवा-
पनम् ।” अनुभवन्तीत्यनुभाविन अनुभवशालिन इति यावत् । अनुभ-
वस्तु सपिण्डादिमरणस्य तेन सपिण्डादिमरणानुभवशालिनां सर्वेषामेव

(१) इदं च क्षौरं निषिद्धकालेऽपि कार्यम् ।

क्षौरं नैमित्तिकं कार्यं निषेधे सत्यपि श्रुवम् । पित्रादिमृतियात्रासु प्रायश्चित्ते च तीर्थके ॥” इति ।

तत्र निषिद्धकालस्तु—

“रथारसौरवारेणु राज्ञो पाते व्रताहनि । श्राद्धादः प्रतिपद्विक्ता भद्राः क्षौरेषु वर्जयेत् ॥” इति ।

केचन निषिद्धसमये क्षौरस्यावश्यककर्त्तव्ये मन्त्रमिमं पठन्ति—

“केशव्रमानर्त्तपुरं पाटलिपुत्रपुरीमदिच्छत्राम् ॥

दितिमदिति च स्मरतां क्षौरकर्मसु भवति कल्याणम् ॥” इति ।

तत्र—“उदङ्मुखः प्राङ्मुखो वा वपनं कारयेत्सुधीः ।” इत्यपराके ।

वापनमिति पर्यवसितम् । यत्तु अनु पश्चाद्भावि इत्यनुभाविनः कनिष्ठाः, तेन प्रेतकनिष्ठानामेव वपनमिति वाचस्पतिमिश्रैर्व्याख्यातं तच्च व्यवहारविरोधास्त्याज्यमेव, व्यवहारविरोधानुरोधेन रत्नाकरलिखितमप्युपेक्षितम् । यत्र व्यवहारविरोधो नापतितः, तत्र “यथारत्नाकरमेव व्यवस्थेति” ग्रन्थेन शुद्धिविवेककर्त्रा व्यवहारबलवत्त्वस्योक्तत्वात् ।

मनुः—विगतं तु विदेशस्थं शृणुयाद्यो हानिर्दृश्यम् ।

यच्छेषं दशरात्रस्य तावदेवाशुचिर्भवेत् ॥

अतिक्रान्ते दशाहे तु त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ।

संवत्सरे व्यतीते तु स्पृष्टवैवापो विशुध्यति ॥

गौतमः—“श्रुत्वा चोर्ध्वं दशम्याः पक्षिणो” इति ।

देवलः—ऊर्ध्वं संवत्सराद्धात्तु श्रूयते चेन्मृतः स्वकैः ।

भवेदेकाहमेवात्र तच्च संन्यासिनां न तु ॥

एषां वचनानामयं भावः—अशौचाभ्यन्तरे मरणश्रवणेऽवशिष्टाशौच-दिनं यावदशुद्धिः । अशौचान्तिप्रदिनानन्तरं परमासाभ्यन्तरं मरणश्रवणे त्रिरात्रम् । परमासानन्तरं नवममासपर्यन्तं पक्षिणी । तदनन्तरं वर्षं यावदेकाहोरात्रम् । वर्षानन्तरं स्नानोदकदानपर्यन्तमेवाशौचमिति सर्ववर्णानां सम्पूर्णाशौचविषयम् ।

असम्पूर्णव्यवहाद्यशौचे तु अशौचाभ्यन्तरे मरणश्रवणेऽवशिष्टाशौच-कालेन, तादृशाशौचकाले व्यतीते तु स्नानोदकदानमात्रेण शुद्धिः ।

तथा हि याज्ञवल्क्यः—

“प्रोषिते कालशेषः स्यात्पूर्णे दत्त्वोदकं शुचिः” इति ।

त्रिरात्रादावशौचकाले व्यतीतेऽशौचाभाव एव इति शुद्धिविवेकः । जननाशौचाभ्यन्तरे जननश्रवणेऽवशिष्टाशौचकाले व्यतीते शुद्धिः । तदशौचानन्तरे जननश्रवणेऽशौचाभावः ।

“नाशौचं प्रसवस्यास्ति व्यतीतेषु दिनेष्वपि ।” इति देवलात् । षष्टि-योजनानन्तरदेशो देशान्तरम् । षष्टियोजनाभ्यन्तरेऽपि भाषाभेदगिरि-हानद्येतावत्समुदायव्यवहितदेशो देशान्तर एव, तादृशदेशान्तरयोर्भृते सपिण्डानामपि सद्यः शौचमेव । तदाह पैटीनसिः—“देशान्तरमृतस्य सद्यः शौचं सपिण्डव्यापि” इतिशेषः । अत्र रुद्रधरोपाध्यायः—गिर्या-दिव्यवधानाभावेऽपि शास्त्रीयषष्टियोजनानन्तरे प्रयागे मृतस्य तोरभुक्ति-देशस्थितं प्रति देशान्तरमृतत्वव्यवहारः । प्रामाणिकास्तु—त्रिंशद्योज-नानन्तरे काश्यां मृतस्य गिर्यादिसमुदायव्यवधानाभावात्तोरभुक्तिदेश-स्थितं प्रति न देशान्तरमृतत्वव्यवहार इति प्राहुः । एतच्च दिक् प्रदर्शितम् । तेन यत्रैतादृशानन्तर्यमेतादृशसमुदायव्यवधानं वा तद्देशे देशान्तरत्वाद्-

देशान्तरत्वमिति पर्यवसितम् ।

मृतस्य त्रिविधा क्रिया पूर्वा मध्यमा उत्तरा चेति । तत्र दाहमौरभ्या-
शौचान्तिमदिनपर्यन्तकर्तव्यक्रियाः । पूर्वा, एकादशाहसपिण्डनान्तक्रिया
मध्यमा, तदुत्तरैकोद्दिष्टादिरूपोत्तरा, तत्र पितृमातृसपिण्डादयः पूर्वा क्रियां
कुर्युः । मध्यमायामनियमः । उत्तरां च न कुर्युः । पुत्रपत्नीसोदरभ्राता
पिताभ्रातृपुत्राः, एते चोत्तरक्रियायामप्यधिकारिणः ।

पितृमातृसपिण्डैस्तु समानसलिलैस्तथा ।

तत्सङ्घातान्तर्गतैर्वाऽपि राक्षा वा धनहारिणा ॥

पूर्वाः क्रियास्तु कर्तव्याः पुत्राद्यैरेव चोत्तराः । इति विष्णुपुराणात् ।

अथाधिकारिपूर्वापर्यक्रमः । तत्र प्रथममौरसः, तदभावे पुत्रिकापुत्रः
(दौहित्रः) । तयोरभावे क्षेत्रजादिदशपुत्रा मनूक्तक्रमेणाधिकारिणः, तथाहि—

मनुः—औरसः क्षेत्रजश्चैव पुत्रिकापुत्र एव च ।

कालीनश्च सहोदश्च गूढोत्पद्यस्तथैव च ॥

पौनर्भवोऽपविद्धश्च दत्तः क्रीतः कृतस्तथा ।

स्वयं चोपगतः पुत्रा द्वादशैते प्रकीर्त्तिताः ॥

औरसेष्वपि बहुषु सत्सु सर्वपुत्रानुमतौ ज्येष्ठ एव आद्याधिकारी ।

तदाह, मरीचिः—

मृते पितरि पुत्रेण क्रिया कार्या प्रयत्नतः ।

बहवः स्युर्यदा पुत्राः पितुरेकत्रवासिनः ॥

सर्वेषामनु मतं कृत्वा ज्येष्ठेनैकेन यत्कृतम् ।

द्रव्येण चाविभक्तेन सर्वैरेव कृतं भवेत् ॥ इति ।

अत्र सर्वेषामेवानुमतिद्रव्यार्पणद्वारा आहनिष्पादने प्रत्यवायपरिहारा-
दिति फलसिद्धिः । सत्यप्यधिकारे न पृथगनुष्ठानं वचनाभावादित्यर्थः ।
एवं च यत्र देशान्तरादौ अनुमतिद्रव्यश्लेषयोरभावस्तत्र पृथगेव आहम् ।
अन्यथा प्रत्यवायपरिहारो न स्यादिति शुद्धिविवेकः ।

यत्तु—“पृथक् नैव सुताः कुर्युः पृथग्द्रव्या अपि क्वचित् ॥”

इति लघुहारीतवचनं तत्सर्वेषामनुमतौ द्रव्यसंश्लेषे च पृथक्करणनि-
षेधकम् । बृहस्पतिः—

अनेकथा कृताः पुत्रा ऋषिभिर्यैः पुरातनैः ।

न शक्यतेऽधुना कर्तुं शक्तिहीनैरिदन्तनैः ॥ इति ।

इदन्तनैः कलियुगस्थैः । कलिधर्मप्रस्तावे पराशरः—

“औरसः क्षेत्रजश्चैव दत्तः कृत्रिमिकः सुतः ॥”

कर्तव्य इति शेषः । अत्र क्षेत्रजपदमौरसविशेषणमिति पुत्रमीमांसायां
नन्दपण्डितः । तथा च कलौ औरसदत्तककृत्रिमपुत्राः कर्तव्याः । पुत्रिका

पुत्रोऽपि कर्तव्यः औरससमत्वात् । औरससमत्वमाह याज्ञवल्क्यः—“तत्स-
मः पुत्रिका पुत्रः” इति तत्पदमौरसपरम् । एतच्चतुष्टयभिन्नाः पुत्रा न
कर्तव्या द्विजैः कलौ । शूद्रैस्तु पौनर्भवा अपि पुत्राः कर्तव्याः । अत एव
शूद्रस्य त्वनूढभार्याजातस्य पुत्रस्य पितृश्राद्धे पौनर्भवत्वादधिकार इति ।
अनूढशूद्राजातस्य पुत्रस्य जनकशूद्रश्राद्धादावतितरामधिकारः । यत्र च
शूद्रस्य विवाहिता भार्या, तथाविधः पुत्रश्च तत्रापि स पुत्र एवाधिका-
रीति शुद्धिविवेककारा लिखन्ति स्म । स पुत्र एवानूढभार्याजातपुत्र
एव इत्यर्थः । शूद्रस्यानूढभार्याऽविवाहितैव, अत एव “शूद्रस्य द्वे
भार्य्ये ऊढानूढे” इति स्मृतिसारेऽभिहितम् । पुत्रसामान्याभाव एवौरस-
भिन्नपुत्रकरणम्—

अपुत्रेण सुतः कार्य्यो यादृक्तादृक् प्रयत्नतः ।

पिण्डोदकक्रियाहेतौर्नामसङ्कीर्तनस्य च” ॥ इति वचनात् ।

अपुत्रेण द्वादशविधपुत्ररहितेन इति रत्नाकरः । नन्वेवं तर्हि विद्यमान
एव युधिष्ठिरपुत्रे पाण्डुर्भामसेनादीन् क्षेत्रज्ञान् कथमकरोदिति चेत् ? ते देव-
कल्पास्तेषामाचारो नादरणीयो न वा निन्दनीयः ।

कृतानि यानि कर्माणि दैवतैर्मुनिभिस्तथा ।

नाचरेत्तानि धर्मात्मा श्रुत्वा चापि न कुत्सयेत् ॥

इति पुत्रमीमांसाधृतवचनात् । कृत्रिमपुत्रानन्तरमौरस उत्पन्ने कनि-
ष्ठोऽपि औरस एव ज्येष्ठः स एव श्राद्धाधिकारी ज्यैष्ठत्वात् ।

“औरसे पुनरुत्पन्ने ज्यैष्ठ्यन्तेषान्निवर्तते ।”

इति वचनात् तेषां कृत्रिमादीनामित्यर्थः । अत्र क्रोडपत्रम्—“अपुत्रेण
सुतः कार्य्य” इति प्रागुक्तवचनस्य योग्यपुत्राभाववता सुतः कार्य्य इति
व्याख्यामभिप्रेत्य श्राद्धकरणायोग्येऽतिवालपुत्रादौ सत्वेऽपि कृत्रिमादयो
भवन्तीति रामेश्वरोपाध्यायचरणाः । अपुत्रेणेति विद्यमानपुत्राभाववतेति
व्याख्यामभिप्रेत्य पुत्रे गर्भस्थत्वसन्देहेऽपि न कृत्रिमादिकरणमिति वंश-
धरोपाध्यायाः । व्यवहारस्तु तत्तन्मतानुयायिनां तत्तन्मतव्याख्या-
नुसारेणेति ।

अथ पुत्रलक्षणमाह—

मनुः—संस्कृतायां तु भार्यायां स्वयमुत्पादयेत्तु यम् ।

तमौरसं विजानीयात्पुत्रं प्रथमकल्पितम् ॥ इति ।

तथा च स्वविवाहितपाणिगृहीतायां स्वोत्पादितः पुत्र औरसः इत्यर्थः ।
पुत्रिकापुत्रमाह—

वशिष्ठः—अभ्रातृकां प्रदास्यामि तुभ्यं कन्यामलंकृताम् ।

यदपत्यं भवेदस्यां तन्मम स्यात् स्ववाकरम् ॥ इति ।

स्वधाकरं श्राद्धकरमित्यर्थः । तथा च कन्यादानकालेऽस्यां यः पुत्रो भविष्यति स मम पुत्रो भविष्यतीति व्यवस्थाऽनन्तरं तस्यां यः पुत्रो भवति, स पितृमातामहयोर्द्वयोरपि श्राद्धाधिकारी । तदाह देवलः—

तत्तुल्यः पुत्रिकापुत्रो दद्यादस्सोऽथवा भवेत् ।

पितृमातामहस्यापि निरपत्यस्य पुत्रवदिति ॥

अथ पौनर्भवमाह विष्णुः—

या तु पित्रा परित्यक्ता विधवा स्वेच्छुयाऽथवा ।

उत्पादयेत्पुनर्भूत्वा स पौनर्भव उच्यते ॥ इति ।

पुनर्भूत्वा पुनः पुरुषान्तरेण सवर्णेनात्मानं विधाय यं पुत्रमुत्पादयति स पौनर्भवः । कात्यायनः—

क्षीवं विहाय पतितं या पुनर्लभते पतिम् ।

तस्याम्पौनर्भवो जातो व्यक्तमुत्पादकस्य सः ॥ इति ।

अथ दत्तकपुत्रानाह—

मनुः—माता पिता वा दद्यातां यमद्भिः पुत्रमापदि ।

सदृशं प्रीतिसंयुक्तौ स ज्ञेयो दत्तकः सुतः ॥ इति ।

अद्भिः जलैः । जलपदं तिलकुशादीनामप्युपलक्षकम् । आपदि पुत्रा-
सत्त्वे, सदृशं समानजातीयम्, प्रीतिसंयुक्तावित्यनेन भयलोभादिना कृतो
न दत्तकः, किन्तु प्रीत्या कृतो दत्तक इति पर्यवसितम् । तत्रापि सति
पत्यौ तदाज्ञया, असति पत्यौ तदाज्ञाविरहेऽपि स्त्रिया दानाधिकारः । “न
स्त्री पुत्रं दद्यात्पतिगृहीयाद्वाऽन्यत्रानुज्ञानाद्भर्तुः ।” इति वशिष्ठवचनम् ॥
“असति पत्यौ अनुज्ञां विनाऽपि” इति वाचस्पतिलिखनाच्च । एवं शूद्रस्यापि
दानेऽधिकारो न ग्रहणे । “स्त्रीशूद्राश्च सधर्माणः” इति वचनात् । स्त्रीशूद्र-
ग्रहणयोर्निषेधस्तु पुत्रग्रहणाद्भूतवैदिकस्मृत्यसाध्यव्याहृतिहोमे तयोरन-
धिकारादेकपुत्रवतां पुत्रदानेऽनधिकारः “नत्वेकं पुत्रं दद्यात्पतिगृहीयाद्वा
स हि सन्तानाय पूर्वपाम्” इति वाशिष्ठात् ।

अत्र पुत्रग्रहणप्रकारः । प्रथमं नित्यकर्म विद्यायाग्निस्थापनं कृत्वाऽऽधारा-
वाज्यभागौ हुत्वा महाव्याहृतिहोमं पञ्चवारुणहोमं सर्वप्रायश्चित्तप्राजापत्य-
स्विष्टकृद्धोमश्च कृत्वा व्याहृतिहोमं कुर्यात् । होमानन्तरं पूर्णाहुतिं दत्वा
पुत्रं गृहीयात् । दत्तकस्य जनकगोत्रन्तर्पणदत्तत्वं वा तद्धनहारित्वं न
तिष्ठति, तथाहि—

मनुः—ऋक्थगोत्रे जनयितु न हरेत्कृत्रिमः सुतः ।

ऋक्थगोत्रानुगः पितृङो व्यपैति ददतः स्वधाम् ॥ इति ।

किन्तु येन गृहीतः तस्यैव गोत्रं पितृङदत्तं धनहारित्वं च दत्तकस्य ।

अथ कृत्रिमपुत्रमाह—

मनुः—सदृशं यं प्रकुर्वीत गुणदोषविचक्षणम् ।

पुत्रं पुत्रगुणैर्युक्तं स ह्येयः कृत्रिमः सुतः ॥ इति ।

सदृशः समानवर्णः, कृत्रिमः स्वर्ण इति विवादचन्द्रात् ।

कृत्रिमस्तु-मत्पुत्रत्वकरस्य पिरडप्रदो निजपित्रादीनाञ्च पिरडप्रद इति व्यामुख्यायनः । तद्विधिरु पुत्रकर्त्ता त्वम्मम पुत्रो भवेति वदेत् । तत्र पुत्रीभूतोऽस्मीति कृतो वदेत् । वस्तुदानमन्त्राचारप्राप्तं न त्वावश्यकं, पुत्रकरणे उभयोरनुमतिरेव प्रयोजिका, तेन वाक्यविशेषस्य न पुरस्कारः इति रुद्रधरः । भ्रातृणां मध्ये ज्येष्ठः सोदरभ्रातृरहितोऽपि कृत्रिमोभवत्येव अपवादकाभावात् । पुत्राभावे पौत्रस्तु तदभावे प्रपौत्रोऽधिकारी । तथाहि—

विष्णुः—“पुत्रः पौत्रः प्रपौत्रो वा तद्वद्वा भ्रातृसन्ततिः ।” इति ।

प्रपौत्राभावे पत्नी, तदभावे सहोदरः । तथाहि—

शङ्खः—पुत्राभावे तु पत्नी स्यात्पत्न्यभावे सहोदरः ।

इति पुत्रपदमत्र पौत्रप्रपौत्रपदयोरण्युपलक्षकमिति स्मृतिसमुच्चये हरिनाथोपाध्यायाः, अतो न विष्णुकमविरोधः । सहोदरेष्वपि प्रथमं कनिष्ठः, कनिष्ठाभावे ज्येष्ठः ।

(१) “न पुत्रस्य पिता दद्यान्ननुजस्य तथाऽग्रजः ।” इति कनिष्ठभ्रातृसद्भावे ज्येष्ठस्याधिकारबोधकञ्जुन्दोगपरिशिष्टवचनात् । तत्राप्यव्यवहितान्वये ज्येष्ठकनिष्ठौ प्रथमत्यागे मानाभावादिति न्यायात् । सोदराभावे पिता “पुत्रो भ्राता पिता वाऽपि” इति प्रचेतो वचनात्, पुत्रपदमत्रपत्नीपर्यन्तोपलक्षकमतो न विष्णुपुराणादिविरोधः । पितुरभावे सोदरभ्रातृपुत्रः ।

“पुत्रः पौत्रः प्रपौत्रो वा तद्वद्वा भ्रातृसन्ततिः ।”

इति प्रगुक्तविष्णुपुराणाद्भ्रातृसन्ततिः । सोदरभ्रातृपुत्रः, तदभावे स्नुषा

(१) अथ प्रसङ्गाजीवत्पितृकश्राद्धम् । तत्र पारस्करः—

“पित्रादिविषु जीवत्सु श्राद्धं न कर्त्तव्यम्, अत्र वृष्णां पुरुषाणां मध्ये यो यो जीवति, तं तं विहाय पुरुषान्तरमादाय श्राद्धं कर्त्तव्यम् । मातामहादिविषु जीवत्सु पित्रादिविक्रमाश्राद्धं कर्त्तव्यम् ।” इति ।

तथा च विष्णुः—

“पितरि जीवति यः श्राद्धं कुर्यात्, पिता येषां कुर्यात् तेषां कुर्यात्, पितरि पितामहे च जीवति पितामहो येषां कुर्यात् तेषां कुर्यात् पितरि पितामहे प्रपितामहे च जीवति नैव कुर्यात् । यस्य पिता प्रेतः स्यात् स पित्रे पिण्डं निधाय प्रपितामहात्परं द्वाभ्यां दद्यात् । यस्य पिता पितामहश्च प्रेतो स्यात्, स ताभ्यां पिण्डौ दत्त्वा पितामहप्रपितामहाय दद्यात् । यस्य पितामहः प्रेतः स्यात् स तस्मै पिण्डं निधाय प्रपितामहात् परं द्वाभ्यां दद्यात् । यस्य पिता प्रपितामहश्च प्रेतो स्यात् स पित्रे पिण्डं निधाय पितामहात्परं द्वाभ्यां दद्यात् । मातामहानामप्येवं श्राद्धं कुर्याद्विचक्षणः ।” इति ।

अतएव पित्रादिविषु जीवत्सु वृद्धिश्राद्धमपि न भवति ।

इति वाचस्पतिमिश्राः । तदभावे सपिण्डा अधिकारिणः, “पुत्राभावे सपिण्डाः” इति गौतमवचनात् । पुत्रपदमत्र स्नुषापर्यन्तोपलक्षकम् । सपिण्डेष्वपि सन्निहितज्येष्ठसपिण्डोऽधिकारी सपिण्डाभावे दुहितोऽधिकारिणी ।

“अपुत्रस्य च या पुत्री साऽपि पिण्डप्रदा भवेत् ।” इति वचनात् । दुहितुरभावेऽष्टमपुरुषादिसमानोदकसन्ततिः । सपिण्ड सन्तत्यन्तमभिधाय पणामभावे सर्वेषां समानोदकसन्ततिरिति विष्णुपुराणात् ।
मनुः—“समानोदकभावस्तु निवर्त्तताचतुर्दशात् ।” इति ।

समानोदकभावे मातृसपिण्डास्तेषामभावे मातृसमानोदकाः ।

तथाहि विष्णुपुराणम्—

“मातृपक्षस्य पिण्डेन सम्बन्धो यो जलेन च” इति पिण्डेन सम्बन्धः सपिण्डः । जलेन सम्बन्धः समानोदक इत्यर्थः । उभयकुलाभावे माताऽधिकारिणी ।

“स्वमाता कुरुते तेषां तेऽपि तस्याश्च कुर्वते ।”

इति वचनात्तेषां पुत्राणाम् । मातुरभावे यथा कथञ्चित्परिगृहीता स्त्री । “कुलद्वयेऽपि चोच्छिन्ने स्त्रीभिः कार्या क्रिया नृप ।” इति वचनात् । स्त्रीभिरिति अयथापरिगृहीतस्त्रीभिः, इति पुरुषश्राद्धाधिकारिणः । स्त्रियास्तु प्रथमम् औरसपुत्रोऽधिकारी, तदभावे सपत्नीपुत्रः, तदभावे कृत्रिमादयः ।

“विदध्यादौरसः पुत्रो जनन्या और्ध्वदेहिकम् ।

तदभावे सपत्नीजः कृत्रिमाद्यास्तु तावृते ॥”

इति वामदेवोपाध्यायधृतस्मृतेः । औरससपत्नीपुत्राभ्यां विनैत्यर्थः । तदभावे पतिः, पत्युरभावे स्नुषा । तदभावे पौत्रप्रपौत्रो क्रमेण, तयोरभावे सपिण्डाः । तथाहि—

शङ्खः—भार्यापिण्डं पतिर्दद्यात्पत्यु भार्या तथैव च ।

श्वश्रवादेश्च स्नुषा चैव तदभावे सपिण्डकाः ॥ इति ।

श्वश्रवादित्यादिपदात् श्वशुरपरिग्रहः तेनैतद्वचनबलादेव भ्रातृसत्वे पत्न्या देवरादिसत्वे श्वश्रुश्राद्धे सपिण्डसत्वे च श्वशुरश्राद्धे स्नुषाया अधिकारः सिद्ध इति श्राद्धचिन्तामणौ वाचस्पतिमिश्राः । सपिण्डाभावे सकुल्याः, तदभावे पितृसपिण्डा इति । शुद्धिविवेके तु पुत्राभावे पतिस्तदभावे सपत्नीपुत्र इति लिखनं सम्प्रति मिथिलान्वयवहारविरुद्धमतस्तदुपेक्ष्यम् । शुद्धिविवेककृताऽपि “व्यवहारविरोधाद्रत्नाकरलिखनस्योपलक्षणात्” । (इत्युक्तम्) पुत्रसपत्नीपुत्रपतिरहितायास्सपिण्डनञ्चास्ति । किन्तु वक्ष्यमाणवीराकल्पविधानेन चतुर्थादिदिनक्रमेणैव श्राद्धमधिकारिणा कर्त्तव्यम् ।
तथा हि सरोजकलिकायां गोभिलः—

अपुत्रायां मृतायान्तु पतिः कुर्यात्सपिण्डनम् ।

अभावे पत्युरेवास्याः पुत्राभावे तु योषितः ॥
सपिण्डीकरणन्तास्ति नारदो मुनिस्त्रयीतु ।
अन्यच्च—पुत्रेणैव तु कर्तव्यं सपिण्डीकरणं स्त्रियाः ।
पुरुषस्य पुनस्त्वन्ये आतुपुत्रादयोऽपि ये ॥
पुत्राभावे पतिः कुर्यात्पत्यभावे च नेष्यते ।

पुत्रपदमौरसादिपुत्रसपत्नीपुत्रोभयपरम् ।
बह्वीनामेकपत्नीनामेका चेत्पुत्रिणी भवेत् ।
सर्वास्तास्तेन पुत्रेण पुत्रिण्यो मनुज्यवीतु ॥

इति मनुवचनात्तस्यापि पुत्रत्वात् । एकपत्नीनामिति एकः पतिर्यासा-
न्ताः एकपत्यः तासामित्यर्थः । मार्कण्डेयपुराणे—

“सपिण्डीकरणं तासां पुत्राभावे न विद्यते ।”

इति तासां स्त्रीणां, पुत्रपदमत्राजहत्स्वार्थलक्षणया पतिसपत्नी पुत्रयोरप्युप-
लक्षणम्, अतो न पूर्वस्माद्विरोधः । पुत्रसपत्नीपुत्रपतिश्चन्यस्त्रिया अवी-
राकल्पश्राद्धमाह ब्रह्मपुराणे—

चतुर्थे पञ्चमे चैव नवमैकादशे तथा ।

ततो द्वादशभिर्मासैः श्राद्धाद्द्वादशसंख्यया ॥ इति ।

तथा च चतुर्थपञ्चमनवमैकादशदिनेषु तत्तद्दिनं श्राद्धं कृत्वा द्वादशमा-
सेषु प्रतिमासक्षयाहेषु द्वादशमासिकानि कार्याणीत्यर्थः ॥ चतुर्थादिदिनम-
तीत्यमरणश्रवणदिन एवातीतश्राद्धं विद्यमानदिनश्राद्धं च कृत्वा अधिकारी
भाविदिनश्राद्धं भावितत्तच्छ्राद्धदिने कुर्यात् ।

अथ तच्छ्राद्धप्रयोगः । चतुर्थदिनेऽस्थिसञ्चयनं कृत्वा ॐ ‘अपवित्रः पवित्रो
वे’ त्यादिना अत्रादीन् सिक्त्वा कुशादिकमादाय ॐ अमुकगोत्रायास्सपि-
ण्डाया अमुकप्रेतायाः प्रेतत्वविमुक्तिकामोऽद्यादि यथाकालं षोडशश्राद्धान्यहं
करिष्ये इति सङ्कल्प्य षोडशश्राद्धान्तर्गतचतुर्थदिनश्राद्धसङ्कल्पः । ततो
गायत्रीं, देवताभ्य इति त्रिजपेत् । तत ॐ अद्यामुकगोत्रे सपिण्डे अमुक-
प्रेते चतुर्थदिनश्राद्धे इदमासनं ते मया दीयते तवोपतिष्ठताम्, एवं क्रमेण
चतुर्थादिदिनेषु ऊहेनैकोद्दिष्टं श्राद्धं कृत्वा एकादशदिने शय्याकाञ्चनपुरुष-
द्विजदम्पतीपूजनकपिलादानवृषोत्सर्गान् कृत्वा एकादशश्राद्धं कुर्यात् । ततो
द्वादशमासेषु क्षयतिथौ द्वादशमासिकानि कुर्यादिति श्राद्धविवेकाद्यनुसा-
रीयः पन्थाः ।

अथ मृतस्य षोडशश्राद्धाकरणेऽधिकारिणः पातित्यं, मृतस्य च प्रेतत्वम् ।
तथा हि सरोजकलिकायाम्—

न करोति च यः श्राद्धं पित्रादीनां विशेषतः ।

पातित्यं जायते तस्य सर्वकर्मविगर्हितम् ॥

अन्यच्च—यस्यैतानि न दीयन्ते प्रेतश्राद्धानि षोडश ।

प्रेतत्वं हि स्थिरन्तस्य दक्षैः श्राद्धशतैरपि ॥ इति ।

एतच्चाधिकारिणः शौचे विहितकालजीवित्वे च सति बोध्यम् ।

अशौचे विहिते कालेऽजीवनेवाधिकाराभावात् नैतद्विशदोषप्राप्तिः ।

स्मृतिः—अशौचान्तद्वितीयेऽहि शय्यान्दद्याद्विलक्षणम् ।

काञ्चनं पुरुषं तद्वत्फलवस्त्रसमन्वितम् ॥

सम्पूज्य द्विजदाम्पत्यज्ञानाभरणभूषितम् ।

वृषोत्सर्गस्तु कर्तव्यो देया च कपिला शुभा ॥ इति ।

अत्र विगोत्रो यदि श्राद्धकर्ता तदा चतुर्थदिने शय्याकाञ्चनपुरुषकपिलादान-
दम्पतीपूजनवृषोत्सर्गाश्च कुर्यात्, तस्याशौचान्तद्वितीयदिनत्वादिति श्राद्ध-
विवेकः । द्वैतनिर्णये तु एकादशाहोत्पन्नाशौचेन यद्याद्यश्राद्धप्रतिरोधस्तदा
तदशौचान्ते श्राद्धकरणे शय्यादानादिवृषोत्सर्गश्च न भवति तद्दिने प्रापका-
भावात्, प्रकृताशौचमुपक्रम्याशौचान्तद्वितीयेहीति श्रवणात् । यत्र तु सङ्क-
रेणाशौचवृद्धिस्तत्र द्वितीयसन्निपाते प्रकृताशौचस्याभिवृद्धिरिति सिद्धा-
न्तात् तत्र शय्यादिकं भवतीति वाचस्पतिमिश्राः ।

वृषोत्सर्गफलमाह सरोजकलिकाधृतस्मृतिः—

वृषभस्य तु शब्देन पितरः सपितामहाः ।

वर्तमानाः प्रदृश्यन्ते स्वर्गलोके न संशयः ॥

जलं प्रविश्य लाङ्गुलैर्यत्तोयं वहते वृषः ।

दशवर्षसहस्राणि पितरस्तेन तर्पिताः ॥ इति ।

तत्र नीलवृषोऽतिश्रेष्ठः । तल्लक्षणमाह स्मृतिः—

चरणानि मुखम्पुच्छं यस्य श्वेतानि गोपतेः ।

लाक्षारससवर्णश्च तन्नीलमिति निर्दिशेत् ॥ इति ।

गोपतेर्वृषभस्य । लाक्षा लाहीति प्रसिद्धा । वर्णविशेषे वृषविशेषमाह

स्मृतिः—

वर्णतस्ताम्रकपिलो ब्राह्मणस्य प्रशस्यते ।

स्निग्धरक्तेन वर्णेन क्षत्रियस्य प्रशस्यते ॥

काञ्चनामेन वैश्यस्य कुण्डोनाप्यन्यजन्मनः । इति ।

अन्यजन्मनः शुद्रस्य, एतेन शुद्रस्य वृषविशेषोपदेशाद् वृषोत्सर्गा-
धिकारे सिद्धेऽत्र वैदिकमन्त्रा अपि तेन पठनीयाः, वृषोत्सर्गान्यथानुपप-
त्तेः, तयैवोत्सर्जरन्निति वचनाच्च । तयैव वैदिकमन्त्रैश्च । तद्वृषोत्सर्गान्य-
थानुपपत्त्याऽत्र शुद्रस्य वृषोत्सर्गवाक्ये एव वैदिकमन्त्रपाठो नान्यत्रेति
श्राद्धविवेकः । शुद्रवत् स्त्रिया अधिकारबोधने प्रमाणाभावाच्च वृषोत्सर्गेऽधि-

कारः । एवमनुपनीतत्रैशिकस्य वेदशून्यतया न वृषोत्सर्गेऽविकार इत्यपि स एव । व्यवहारस्तु ब्राह्मणद्वारा रुद्राध्यायादिवैदिकमन्त्रपाठ इत्येव शूद्रस्य । वृषश्चात्र तरुणः वत्सतयश्च त्रिहायन्यः । “एतं युवानं पतिं वो ददानि” इति ऋचः ।

अग्रमिदं नुभिर्युक्तश्चतुर्भिरथवा क्रमात् ।

त्रिहायनीभिर्द्वय्याभिः स्वरूपाभिः सुशोभिता ॥

इति द्वैतनिर्णयवृत्तवचनाच्च । त्रिहायनी त्रिवर्षा । अग्रिमपाददक्षिण-
पार्श्वे चक्रण, पश्चिमपादवामपार्श्वे त्रिशूलेन वृषमङ्गयेदिति आह्वरत्नाकरादयः ।

एकादशाहश्राद्धं सांवत्सरिकञ्च सिद्धान्तेनैव कर्त्तव्यम् ।

एकोद्दिष्टन्तु कर्त्तव्यं पाकेनैव सदा स्वयम् ।

अभावे(१)पाकपात्रान्तदहः समुपोषणम् ॥ इति हारीतवचनात् ।

एकोद्दिष्टमेकपुरुषोद्देश्यं कर्म, अनुपनीतेनापि आद्यश्राद्धं सांवत्सरिकं च सिद्धान्तेनैव कर्त्तव्यं प्रागुक्तात्, तद्वन्तु ‘गोभ्यो दद्याज्जलेऽपि वा । मासिकस्यैकोद्देश्यकत्वेऽपि व्यवहारादपूपेनापि कर्त्तव्यत्वम् । जाबालः—

आपद्यन्तौ तीर्थे च चन्द्रसूर्यग्रहे तथा ।

(२) आमश्राद्धं द्विजैः कार्यं शूद्रेण तु सदैव हि ॥ इति ।

आपदि श्राद्धकर्तुर्देशकालयोश्चोपप्लवे । तेन स्वाशक्तौ देशे काले च पाक-
क्रियया श्राद्धासंभावनायामामेन श्राद्धमिति श्राद्धविवेकः । आमश्राद्धमसिद्धा-
न्तेन श्राद्धम् । अनग्नौ पाकयोग्याभ्यभावे आमश्राद्धे पिरडादिकमप्यामात्रे-
नैव, “तेनानौ करणं कुर्यात् पिरडांस्तेनैव निर्वपेत्” । इति जाबालवच-
नात् । अमावास्यादिकाम्यश्राद्धमात्रेणैव ।

श्राद्धविघ्ने द्विजातीनामामश्राद्धं प्रकीर्तितम् ।

अमावास्यादिनियतं माससंवत्सरादृते ॥ इति लघुहारीत-
वचनात् । आमश्राद्धे मांसादिव्यञ्जनानि आमान्येव देयानि इति श्राद्धपल्लवः ।

सांवत्सरिकैकोद्दिष्टमविभक्तैरपि सर्वैरेव आतृभिः कर्त्तव्यम्, पार्षणन्तु
अविभक्तेषु ज्येष्ठेनैव । विभक्तैः सर्वैरेव कर्त्तव्यम् । तथा हि—

विभक्ता अविभक्ता वा कुर्युः श्राद्धमदैविकम् ।

मघासु च तथाऽन्यत्र नाधिकारः पृथग्विना ॥ इति ।

अदैविकं विश्वेदेवकर्मरहितम् एकोद्दिष्टमिति यावत् । मघासु मघानि-

(१) निर्णयसिन्धुद्वयत वायुपुराणवचनम्—

“पचमानस्तु भाण्डेषु भक्त्या ताम्रमयेषु च । समुद्धरति वै घोरात् पितृन् दुःखमहाणवात् ॥
तैजसानामभावे तु पिठरे मृन्मयेऽपि च । नवे शुचीं प्रकुर्वीत पाकं पितृभ्यमादरात् ॥” इति ।

(२) सत्यं क्षेत्रगतं प्राहुः । सतुषं भान्यमुच्यते ।

आमं वितुषमित्युक्तं सिद्धमन्त्रमुदाहृतम् । इति शब्दकल्पद्रुमे ॥

मित्तकश्राद्धेषु अन्यत्र तद्भिन्नपार्षणे पृथग्विना विभागं विना सर्वेषां नाधिकार इत्यन्वयः ।

(१) अथ श्राद्धे प्रशस्तद्रव्याण्याह मात्स्यपुराणे—

उच्छिष्टं शिवनिर्माल्यं वान्तं च मृतकर्पटम् ।

श्राद्धे सप्त पवित्राणि दौहित्रः कुतुपस्तित्ताः ॥

उच्छिष्टं गव्यदुग्धादि, शिवनिर्माल्यं गङ्गाजलम्, वान्तं मधु, मृतकर्पटं पट्टवल्लम्, दौहित्रः खड्गपात्रं, कुतुपो मध्याह्नवेला, अथवा दौहित्रो दुहितृसुतः, कुतुपो नेपालकम्बलः । तथा हि स्मृतिः—

व्रतस्थमपि दौहित्रं श्राद्धे यत्नेन भोजयेत् ।

कुतुपश्चासनन्द्यास्तिलैश्च विकिरेन्महीम् ॥ इति ।

मिताक्षरायां याज्ञवल्क्यः—

हविष्यान्नेन वै मासं पायसेन तु वत्सरम् ।

मात्स्यहारिणकौरभ्रशाकुनच्छृणुगपार्षतैः ॥

पेरणरौरववाराहशाशमांसैर्यथाक्रमम् ।

मासवृद्ध्याऽभितृप्यन्ति द्रौरिह पितामहाः ॥

खड्गामिषमहाशकं मधु मुन्यन्नमेव च ।

लौहामिषं महाशकं मांसं वा (२) ध्रीणसस्य च ॥

यद्दाति गयास्थश्च सर्वमानन्त्यमश्नुते । इति ।

हविष्यान्नं हविर्योग्यतिलघ्रीह्यादि, मासं मासपर्यन्तम् । अस्य च पितामहाः पितरः तृप्यन्तीति परेणान्वयः । एवं वत्सरेणेत्यादावप्यन्वयः । मात्स्यसम्बन्धि, अस्य मांसैरिति परेणान्वयः । हरिणस्ताम्रमृगः ।

‘पणः कृष्णमृगो ज्ञेयस्ताम्रो हरिण उच्यते ।

इत्यायुर्वेदस्मरणात् । उरभ्रो मेघः, शाकुनं भक्ष्यपक्षिसंबन्धि, पृषच्चित्रमृगः, तत्संबन्धि पार्षतम् । रुरुः सावर इति प्रसिद्धः । शशस्येदं शाशं, खड्गं गण्डकः (गेंडा) । महाशको मात्स्यभेदः । मुन्यन्नं नीवारादिः । नीवार ओइरी इति प्रसिद्धः । लोहो रक्तच्छृणुगः । महाशकं कालशकम् । वाध्रीणसो वृद्धः श्वेत इन्द्रियक्षीणश्छृणुगः । तथा हि—

त्रिपिबं त्विन्द्रियक्षीणं श्वेतं वृद्धमजापतिम् ।

वाध्रीणसं तु तं प्रादुर्याज्ञिकाः पितृकर्मणि ॥ इति ।

(१) अत्र वस्त्रदानस्यात्यावश्यकत्वमुक्तं महागण्डपुराणे अ० १६ ब्रह्म० ३८

वासो हि सर्वदैवत्यं सर्वदैवैरभिष्टुतम् । वस्त्राभावे क्रिया नास्ति यज्ञदानतपांसि च ।

तस्माद्रक्षाणि देयानि श्राद्धकाले तु नित्यशः ॥ इति ।

(२) कृष्णग्रीवो रक्तशिरोः श्वेतपक्षो विद्वज्जमः । स वै वाध्रीणसः प्रोक्त इत्येषा नैगमी श्रुतिः ॥

पिबतः कर्णौ जिह्वा च यस्य स्पृशति स त्रिभिः पिबतीति त्रिपिबः ।

अन्यत्सुगमम् ।

श्राद्धनिषिद्धद्रव्याख्याह—

कूष्माण्डं महिषीक्षीरं विल्वपत्रमगद्विजाः ।

श्राद्धकाले समुत्पन्ने पितरो यान्ति निराश्रयाः(क) ॥ इति ।

मगद्विजाः शाकद्वीपित्राह्वणाः विल्वपत्रमगद्विजा इति पाठस्य प्रमा-
दिकत्वे तु अगद्विजाः (१) पर्वतीयब्राह्मणा इत्यर्थः ।

श्राद्धदिने प्राप्ते तु श्राद्धकरणानन्तरं त्याज्यानाह—

पुनर्भोजनसंचारं निद्राऽध्ययनमैथुनम् ।

होमं प्रतिग्रहं सध्यां श्राद्धं कृत्वाऽष्ट संत्यजेत् ॥ इति ।

पुनर्भोजनमत्र गलकवलसंयोगरूपम्, संचारं क्रोशादूर्ध्वं गमनमिति
रसमालायाः, अध्ययनं क्रोशपूरणमिति हारीतवचनाच्च । श्राद्धे तदूर्ध्व-
गमने दोष इति संख्यापरिमाणे केशवमिश्राः ।

अथ श्राद्धकरणानर्हतामाह—

सव्रणः सूतकी सूयी मत्तोन्मत्तरजस्वलाः ।

मृतवन्धुरवन्धुश्च वर्ज्यान्यष्टौ स्वकालतः ॥

इति वचनात् सज्जतस्य श्राद्धनिषेधः । “व्रणसत्वे एव स्वकालतः” इति
श्रुतेः । “तद्दिने निर्व्रणीभावे” इति वचनाच्च व्रणान्ते व्रणाधिकरणदिनेऽपि
श्राद्धकरणे न दोष इत्यायाति ।

अथ मासिकादि द्वादशमासे क्षयतिथौ—

द्वादशमासिकानि, दिनैकोनषष्ठमासे ऊनषाण्मासिकम् । दिनैकोनद्वा-
दशमासे ऊनवार्षिकमिति गौडदेशीयसमुदायः । मुख्ये श्राद्धं मासि मासीति
वचनात् । मैथिलसमुदायस्तु द्वादशदिने एव सर्वमासिकानि सपिण्डनं च ।

आनन्त्यात्कुलधर्माणां पुंसाञ्चैवायुषः क्षयात् ।

अस्थितेश्च शरीरस्य द्वादशाहः प्रशस्यते ॥

इति व्याघ्रपादवचनात् तस्यापि प्रशस्तत्वात् । द्वादशाहपदमत्राशौचान्त-
तृतीयदिनपरम् । नातस्त्र्यहाद्यशौचिनः पञ्चमादिदिने सर्वमासिककरणे प्रा-
शस्त्यम् ।

अत्र द्वितीयपक्षे पञ्चममासिकानन्तरम् ऊनषाण्मासिकं, एकादशमासि-
कानन्तरमूनवार्षिकं कर्तव्यम् । मृतसम्बन्धिपित्रादित्रयपिण्डे मृतपिण्डमे-
लनं सपिण्डने कर्तव्यं तथा हि—

“पितामहेन पितरं संस्कुर्व्यादिति निश्चयः ॥” इति ।

(क) वर्षैकोऽधिकः पाठ इति स०

(१) पञ्चपुराणे—‘ये चान्ये पर्वतीयश्च श्राद्धे नार्हन्ति केतनम् ।’ इति केतनं—निमन्त्रणम् ।

तत्र पुत्रेण सपिण्डीकरणे क्रियमाणे पितरमुकप्रेतपितामहप्रपितामह-
वृद्धप्रपितामहामुकामुकशर्मन्निति वाक्यम् । भ्रातृभ्रातृजादिभिः क्रियमाणे
तु भ्रातुरमुकप्रेत पितृव्यामुकप्रेत इत्यादिवाक्येन तत्तत्सम्बन्धमुच्चार्य
पिण्डमेलनम् । कृत्रिमपुत्रेण क्रियमाणे तु मत्पुत्रत्वकर पितरमुकशर्मन्
इत्यादिवाक्येन तत्तत्सम्बन्धमुच्चार्य पिण्डमेलनं कुर्यात् । सपिण्डी-
करणपर्यन्तमेव प्रेतपदप्रयोगः ।

तथाहि-सपिण्डीकरणं यावत् प्रेत प्रेत इति स्मृतः ।

सपिण्डीकरणाद् दूर्ध्वं शर्मन्वर्मादिभागभवेत् ॥ इति ।

स्त्रिया(१)स्तु जीवति पत्यौ मृतस्त्रीश्वश्रूप्रश्वश्रूवृद्धप्रश्वश्रूपिण्डेषु
स्त्रीपिण्डमेलनम् । तथा हि गोभिलः—

अपुत्रायां मृतायां तु पतिः कुर्यात्सपिण्डनम् ।

श्वश्रादिभिः सहैवास्याः सपिण्डीकरणम्भवेत् ॥ इति ।

पत्यौ मृते तु पतिश्वशुरप्रश्वशुरपिण्डेषु स्त्रीपिण्डमेलनमिति-
समाचारः ।

अथ चतुर्थीहोमात्यागेव स्त्रियामरणे सपिण्डीकरणान्तानि तस्याः श्राद्धानि
पत्या तद्गोत्रेणैव कार्याणि, सांवत्सरिकानि तु स्वगोत्रेणैव ।

संस्थितायान्तु भार्यायां सपिण्डीकरणान्तिकम् ।

पैतृकं भजते गोत्रमूर्द्धन्तु पतिपैतृकम् ॥ इति धुतेरिति ।

एवन्तदानीम्पतिप्रयाणेऽपि न्यायतौह्यात् विगोत्रयाऽपि भार्यया
श्राद्धानि कार्याणीति दिगिति द्वैतपरिशिष्टम् ।

“सपिण्डीकरणाद् दूर्ध्वं यावदब्दत्रयं भवेत् ।

तावदेव न भोक्तव्यं श्राद्धीयान्नं क्षयेऽहनि ॥

प्रथमाब्दे तु मांसानि द्वितीयेऽस्थोनि चैव हि ।

तृतीये रुधिरं भुक्तं चतुर्थेऽन्नं विशुद्धयति ॥”

इति वचनाद्वार्षिकत्रय एव श्राद्धीयोत्सृष्टान्नभक्षणे दोषः । चतुर्थवत्स-
रीयक्षयाहश्राद्धान्नभक्षणे दोषश्च मैथिलव्यवहारादेवेति न किञ्चिदनु-
पपन्नम् ॥

अथ जलादिशुद्धिः । तत्र मनुः—

आपः शुद्धा भूमिगता वितृष्णा यत्र गौर्भवेत् ।

(१) सपुत्राया विषयेऽपि यमस्तथैवाह—

जीवत्पिता पितामहा मातुः कुर्यात्सपिण्डनम् । प्रसीतपितृकः पित्रा तत्पित्रा पुत्रिकास्तुतः ॥ इति ।

लौगाक्षिरप्येवमाह—

पितामहादिभिः सार्धं मातरं तु सपिण्डयेत् । पितरि त्रियमाणे तु तेनैवोपरते सति ॥

पत्या चैकेन कर्त्तव्यं सपिण्डीकरणं स्त्रियाः । सा मृताऽपि हि तेनैक्यं गता मन्त्राहुतिवता ॥ इति ।

अव्याप्ताश्चेदमेध्येन गन्धवर्णरसान्विताः ॥

दिवा सूर्याशुभिः शुद्धं रात्रौ नक्षत्रमारुतैः ।

सन्ध्ययोरप्युभाभ्यां च पवित्रं सर्वदा जलम् ॥ इति ।

देवलः—‘एकरात्रोषितास्तास्तु त्यजेदापः समुद्धृताः ।’ इति ।

उषिताः पर्युषिताः ।

स्कान्दे—वर्ज्यं पर्युषितं तोयं वर्ज्यं पर्युषितं दलम् ।

अवर्ज्यं जाह्नवीतोयमवर्ज्यं तुलसीदलम् ॥

तोयं जलं, पर्युषितं (वासि) इति प्रसिद्धम् । ‘दलं पत्रं छदः पुमान्’
इत्यमरकोषात्, दलं पत्रम् ।

यमः—प्रपामरगये घटकञ्च कूपे द्रोणीजलङ्कोरगतास्तथाऽऽपः ।

ऋतेऽपि शूद्रात्तदपेयमाहुरापद्रता भूमिगताः पिबेत्ताः ॥ इति ।

प्रपा=पनिशाला इति प्रसिद्धा । द्रोणी काष्ठानुवाहिनीति कोषः ।
कोशश्चर्मपुटः । बृहस्पतिः (१)—

वापीकूपतडागेषु दूषितेषु विशोधनम् ।

घटानां शतमुद्धृत्य पञ्चगव्यन्ततः क्षिपेत् ॥ इति ।

वापी सोपानयुक्तः कूपः । यत्र शतघटन्यूनमेव जलम्, तत्र सर्वो-
द्धारमात्रम् ।

मरीचिः—येषु स्थानेषु यच्छौचं धर्माचारश्च यादृशः ।

तत्र तन्नावमन्येत धर्मस्तत्रैव तादृशः ॥

येषु देशेषु ये देवा येषु देशेषु ये द्विजाः ।

येषु स्थानेषु यत्तोयं या च यज्ञैव मृत्तिका ॥

इति मृत्तिकेत्यस्य तत्र तन्नावमन्येत इति पूर्वैणान्वयः ।

यमः—अजा गावो महिष्यश्च ब्राह्मणी च प्रसूतिका ।

दशरात्रेण शुभ्यन्ति भूमिष्ठं च नवोदकम् ॥

(१) तत्र विशेषमाह बृहस्पतिः—

मृतपञ्चनखात्कूपादन्यजोपहृतात्तथा । अपः समुद्धरेत्सर्वाः शेषं वक्षेण शोधयेत् ॥

बहिःप्रवालनं कृत्वा कूपे पक्वेष्टकाचिते । पञ्चगव्यं न्यसेत्पश्चान्नवतोयसमुद्धरे ॥ इति ।

हारीतः—वापीकूपतडागेषु मानुषं यदि शीर्यति । अस्थिचर्मविनिर्मुक्तं दूषितं श्वखरादिभिः ॥

उद्धृत्य तज्जलं सर्वं शोधनं परिमार्जनम् ॥ इति ॥

देवलोऽपि—श्वशृगालखरोरुश्च क्रव्याद्विश्वं जुगुप्सितम् । उद्धरेदुदकं सर्वं पञ्चपिण्डान् मृदस्तथा ॥

आपस्तम्बोऽप्याह—

उपानच्छलेष्मविण्मूत्रखोरजो मधमेव च । प्रमिविदूषिते कूपे कुम्भानां षष्टिमुद्धरेत् ॥

अथ यद्युच्छिष्टभक्त्युदलादि कूपे पतितम्, तदा षष्टिवटान् वा शतघटजलं कूपादुद्धृतमपि
चेत्तद्वयकमेव वर्तते तदा न शुद्धिः । तत्र सर्वं जलं निःसार्यापोमूमिश्र संशोध्य, पञ्चगव्ये तत्र
दत्ते शुद्धिरिति ।

याज्ञवल्क्यः-भूशुद्धिर्माज्जनाद्वाहात्कालाद्गोभ्रमणादपि ।

सेकेनोल्लेखनाल्लेपाद् गृहं मार्जनलेपनात् ॥

कालादिति अपवित्रताप्रयोजककारणक्षयो यावत्कालेन भवति तावत्कालादित्यर्थः । सेकः प्रक्षालनम् । उल्लेखनं तत्क्षणम् ।

मनुः-सम्मार्जनोपाज्जनेन सेकेनोल्लेखनेन च ।

गवां च परिव्यासेन भूमिः शुद्ध्यति पञ्चभिः ॥

अज्जनं गोमयोपलेपनम् । बौधायनः-‘घनाया भूमेरुपलेपनम् । शुषिरायाः कर्षणम्, क्लिन्नाया अमेध्यमाहृत्य प्रच्छादनम् ।’ घना अविषमा, समेति यावत् । शुषिरा विवरयुक्ता, “सुषिरं विवरं विलम्” इत्यमरकोपात् । क्लिन्ना अमेध्या, तस्या अमेध्यमाहृत्य मृदन्तरेण पूरणे शुद्धिः ॥

ब्रह्मपुराणे-सुवर्णरूप्यशङ्खाश्मशुक्तिरत्नमयानि च ।

कांस्यायस्ताम्ररैत्यानि त्रपुशीशमयानि च ॥

निलैपानि च शुद्ध्यन्ति केवलेनोदकेन तु ।

शुद्धोच्छिष्टानि शोभ्यानि त्रिधा क्षारांस्तवारिभिः ॥

सूतिकाशवविष्मूत्ररजस्वलहतानि च ।

प्रक्षेतव्यानि तान्यग्नौ यच्च यावत्सहेदपि ॥ इति ।

अश्म प्रस्तरम्, अथो लौहम्, रीतिः पित्तलम्, तद्वद्विषपात्रं रैतम्, त्रपु रङ्गम्, निलैपम् अनुपहतम्, उच्छिष्टानि उच्छिष्टस्पृष्टानि, उच्छिष्टे शङ्खवचनेन शुद्ध्यन्तरस्य वक्ष्यमाणत्वात् । क्षारो भस्म अम्लवारिभिः जम्बीरादिरसैः । तत्र क्षारं कांस्यादौ, अस्तोदकम् ताम्रादौ । अत एव शङ्खः-

उष्णोदकेन ताम्रस्य शिशस्य त्रपुणस्तथा ।

क्षारेण शुद्धिः कांसस्य लौहस्य च विनिर्दिशेत् ॥ इति ।

बौधायनः-तैजसानां तु पात्राणामुच्छिष्टोपहतानां त्रिस्सप्तकृत्वः परिमार्जनम्, परिमार्जनं मृदुगोमयभस्मभिरिति । मूत्रं पुरीषरेतः प्रभृत्युपहतानां पुनः करणं गोमूत्रे वा सप्तरात्रं संस्थाप्य पूर्ववन्मार्जनम् । शातातपः-

(१) गवाघ्रातेषु कांस्येषु शुद्धोच्छिष्टेषु वा पुनः ।

दशभिर्भस्मभिः शुद्धिः श्वकाकोपहतेषु च ॥

अङ्गिराः-गरद्वेषं पादशौचं च यः कुर्यात्कांस्यभाजने ।

भूमौ निःक्षिप्य षण्मासान् पुनराकरमादिशेत् ॥ इति ।

आकारमादिशेद्वह्नौ क्षिपेत् ।

(२) स्मृतिः-गोभिर्जुष्टेषु भाण्डेषु वस्तुमात्रेषु नित्यम् ।

अथ चक्षुष्यमुखोच्छिष्टां कृत्वा पूतानाङ्गुर्नोपिणः ॥ अत्राक्षरद्वयमधिकम् ।

(२) शङ्खः—सूतिकोच्छिष्टभागस्य सुरामद्यहतस्य च ।
 त्रिःसप्तमार्जनैः शुद्धिर्न तु कांस्यस्य भाजने ॥
 देवलः—काष्ठानां तत्क्षणाच्छुद्धिर्मुद्रोमयजलैरपि ।
 मृण्मयानां तु पात्राणां दहनाच्छुद्धिरिष्यते ॥
 इदमत्यन्तोपहृते ।
 देवलः—तान्तरस्मलिनं पूर्वमद्भिः क्षारैश्च शोधयेत् ।
 अंशुभिः शोषयित्वा वा वायुना वा समाहरेत् ॥
 ऊर्णापट्टांशुकत्तौमदुकृताविकचर्मणाम् ।
 अल्पाशौचं भवेच्छुद्धिः शोषणप्रोक्षणादिभिः ॥
 अरूपोपघात इदम् । ब्रह्मपुराणे—
 प्रत्यहं क्षालयेद्वस्त्रं दैवे पैत्र्ये च कर्मणि ।
 सर्वं विरमूत्रशुकैश्च दूषितं तु मृदस्त्रुभिः ॥
 शुध्यतीति शेषेण पूरणोपः । शुकं वीर्य्यम् ।
 मनुः—चरुणां सूक्ष्मवाणां च शुद्धिरुष्णेन वारिणा ।
 स्फय्यशूर्पशकटानां च मुसलोत्खलस्य च ॥
 अद्भिस्तु प्रोक्षणं शौचं बहूनां धान्यवाससाम् ।
 प्रक्षालनेन त्वल्पानामद्भिः शौचं विधोयते ॥ इति ।
 स्फयः खादिरः खड्गः । बहूनामिति बहुत्वं च पुरुषभारहय्याधिक-
 त्वमिति । स एव—
 चैलवच्चर्मणां शुद्धिर्वदलानां तथैव च ।

(२) शङ्खः—सूतिकोच्छिष्टभागस्य सुरामद्यहतस्य च । त्रिःसप्तमार्जनाच्छुद्धिर्न तु कांस्यस्य तर्पणम् ॥
 आदिपुराणे—“शुद्धोच्छिष्टानि शुद्ध्यन्ति विधा क्षाराम्लवारिभिः ।”
 हारीतः—संहतानां तु पात्राणां यथैकमुपहन्यते ॥ तथैव शोधनं प्रोक्तं न तु तत्स्पष्टिनामपि ॥
 यमः—यदि मूत्रपुसीषाभ्यां रेतसा रुधिरैश्च वा । चैलं समुपहन्येत अद्भिः प्रक्षालयेत् तत् ॥
 यवभसा न शुद्ध्येत् वलं चोपहतं दृढम् । छेदनं तस्य दाहो वा यावन्मात्रमुपहन्यते ॥
 शङ्खः—धृतं तु पायसं क्षीरं तथैवेक्षुरसो गुडः । शूद्रभाण्डस्थितं तर्कं तथा मधु न दुष्यति ॥
 व्यासः—भासवानरमार्जारखरोभ्राणां शुनां तथा । सूकराणामभेभ्यं वै स्पृष्ट्वा स्नायात्सचैलकम् ॥
 अग्नेर्ध्वं विष्टाऽस्थिचर्मणि ।
 मनुः—नारं स्पृष्ट्वाऽस्थि सस्नेहं स्नात्वा विप्रो विशुद्ध्यति ।
 आचम्यैव तु निःस्नेहं गामालभ्यार्कमीक्ष्य च ॥
 देवलः—मानुषास्थिवसां विष्टामाचर्त्तुं मूत्ररेतसी । मज्जनं शोषितं स्पृष्ट्वा परस्य स्नानमाचरेत् ॥
 इवपाकं पतितं व्यङ्गमुन्मत्तं शवदाहकम् । सूतिकां सृष्टिकां नारीं रजसाऽभिपरिष्कृतम् ॥
 यमः—अजीर्णोऽभ्युदिते वान्ते इमश्चुर्कर्मणि मैथुने । दुः स्वप्ने दुर्जनस्पर्शे स्नानमित्यभिधीयते ॥
 पराशरः—चैत्यवृक्षश्चित्पूषष्ठाण्डालः सोमविक्रयी ।
 प्लताश्च ब्राह्मण्यः स्पृष्ट्वा सचैलो जलमाविशेत् ॥

शाकमूलफलानां च धान्यवच्छुद्धिरिष्यते ॥
चर्मणामिति स्पृश्यपशुचर्मणामित्यर्थः । वैदलानां वंशादिदलनिर्मिता-
नामिति मनुटीकायां कुल्लुकभट्टः ।

मनुः—प्रोक्षणात् तृणाकाष्ठं च पलाशश्च विशुध्यति ।

मार्जनोपाजनैर्वैश्व पुनः पाकेन मन्मथम् ॥

उपाजनं लेपनम् ।

बौधायनः—आसनं शयनं यानं नावः पन्थास्तृणानि च ।

मारुताऽर्कणं शुध्यन्ति पक्वेष्टकचितानि च ॥

आसनादिकं स्वीयमेवात्र बोध्यम् ।

बौधायनः—“वह्नां कुसुम्भकार्पासगुडलवणानां सर्पिषां कठिनीभू-
तानां श्वचाण्डालस्पर्शं प्रोक्षणेन शुद्धिः ।

मनुः—शुद्धा भर्तुश्चतुर्थेऽह्नि स्नानेन स्त्रीरजस्वला ।

दैवे कर्मणि पित्र्ये च पंचमेऽह्नि शुद्धयति ॥

प्रथमेऽह्नि चाण्डाली द्वितीये ब्रह्मघातिनी ।

तृतीये रजकी प्रोक्ता चतुर्थेऽह्नि शुद्धयति ॥

प्रथमेऽह्नि रजोयोगारम्भदिने चाण्डालीति चाण्डालीवदस्पृश्या न तु
वस्तुगत्या चाण्डालीति । ब्रह्मपुराणे—

मल्लिका दंशमशका घृणाः सूक्ष्मपिपीलिकाः ।

आमिषाऽमेध्यसेवी च नते कीटा विपत्तये ॥

दाश (उडश) इति प्रसिद्धः । आमिषा मेध्यसेवी शटितमांसोद्भवकीटः,
विपत्तये अन्नदोषाय ॥

(१) आममांसं घृतं क्षौद्रं स्नेहाश्च फलसम्भवाः ।

म्लेच्छभारडस्थिता दूष्या निष्क्रान्ताः शुचयः स्मृताः ॥

आमम् असिद्धम् , क्षौद्रं मधु ।

शातातपः—गोकुले कन्दुशालायां तैलयन्त्रेनुयन्त्रयोः ।

अमीमांस्यानि शौचानि स्त्रीषु बालातुरेषु च ॥

मीमांसा अत्र विचारः । अमीमांस्यानि अविचारितानि, तेषु शौचाशौ-
चविचारे न कर्त्तव्यः । अविचारितान्येव शौचानीति भावः । बालः

(१) अग्निः—मात्रिकाः सन्तताधारा भूमिस्तोयं हुताशनः ।

मार्जारश्चापि दर्वी च मारुतश्च सदा शुचिः ॥

अथ तैलादीनां शुद्धिकरणमुक्तं तत्रैव—

तापनं घृततैलानां प्लावनं गोरसस्य च । तन्मात्रमुद्धृतं शुद्धयेत्कठिनं तु पयोदधि ॥

शब्दकल्पद्रुमे—

केन्दुपकानि तैलेन पायसं दधि सक्तवः । द्विजैरेतानि भोज्यानि शूद्रगोहकृतान्यपि ॥

पञ्चवर्षवयस्कः ।

मनुः—नित्यं शुद्धः कारुहस्तः पण्डे यच्च प्रसारितम् ।

ब्रह्मचारिगतं भैक्ष्यं नित्यं मेध्यमिति स्थितिः ॥

कारुः शिल्पी, परयं पणग्रह्यम् प्रसारितं दृष्टायाम् । तथा च एतत्सर्व-
ममेध्यानुपहतं सर्वस्मिन् काले शुद्धमित्यर्थः ।

श्वभिर्हृतस्य यन्मांसं शुचिस्तन्मनुरग्रवीत् ।

क्रव्याद्विश्व हतस्यान्यैश्चण्डालाद्यैश्च दस्युभिः ॥

श्वभिः कुक्कुरैर्हतस्य खाद्यमृगादेर्यन्मांसं तच्छुचिरित्यन्वयः ।

क्रव्याद्विवर्णाव्रादिभिः । मनुविष्णु—

नित्यमास्यं शुचि स्त्रीणां शकुनिः फलपातने ।

प्रसवे च शुचिर्वत्सः श्वा मृगग्रहणे शुचिः ॥

स्त्रीणां स्वस्त्रीणाम्, आस्यं मुखम् । प्रसवे गोस्तनपाने वत्सः, शुचि-
रित्यन्वयः ।

यमः—बालकैर्यत्परिक्रान्तं स्त्रीभिराचरितं च यत् ।

मशकैर्मल्लिकाभिश्च निलीनं नोपहन्यते ॥

निलीनम् आक्रान्तम् ।

आसनं शयनं यानं स्त्रीमुखं कुतुपं क्षुरम् ।

न दूषयति विद्वांसं यज्ञेषु चसमन्तथा ॥

शयनं शय्या, क्षुरं अन्यशिरोमुण्डकादिः ।

देवलः—‘गोशकृच्छुद्धदेशस्थं श्मशानानुद्धृतं श्वम् ॥’ इति ।

शातातपः—रेणवः शुचयः सर्वे वायुना समुदीरिताः ।

अन्यत्र रासभाजाविश्व्वासमूहनिवाससाम् ॥

रेणवो धूलयः, रासभः गर्हभः, अविर्म्मेषः, श्वा कुक्कुरः, समूहनी
मार्जनी, तथा च रासभादीनां पराणां वातोद्घृतधूलयोऽशुचयः तदन्याः
शुचय इति भावः ।

शङ्खः—‘मुखवर्जश्च गौः शुद्धां माज्जारः क्रमणे शुचिः ।’

मनुः—ऊर्ध्वं नामेर्यानि खानि तानि मेध्यानि सर्वशः ।

यान्यधस्तान्यमेध्यानि देहाच्चैव मलाच्छयुताः ॥

खानि क्षिद्राणि, मेध्यानि पवित्राणि, अधः नामेरधः ।

यमः—बलात्कारोपभुक्ता वा चौरहस्तगताऽपि वा ।

स्वयं विप्रतिपन्ना वा अथवा विप्रमादिता ॥

अत्यन्तदूषिताऽपि स्त्री न परित्यागमर्हति ।

याज्ञवल्क्यः—व्यभिचारादतौ शुद्धिर्गर्भे त्यागो विधीयते ।

गर्भभर्त्तृवधादौ च तथा महति पातके ॥

व्यभिचारोऽत्र समानजातिकृत उत्तमजातिकृतमदमोहबलात्कारादिप्र-
मादजन्यः । ऋतौ रजोयोगे गर्भे व्यभिचारजातगर्भे त्याग इति तासामित्य-
नेनान्वयः । स एवाह—

स्वच्छन्दगा च या नारी तस्यास्त्यागो विधीयते ।

न चैवं स्त्रीवधं कुर्यान्न चैवाङ्गविकर्त्तनम् ॥

वसिष्ठः—चतस्रस्तु परित्याज्याः शिष्यगा गुरुगा च या ।

पतिघ्नी च विशेषेण जुङ्गितोपगता च या ॥

जुङ्गितोपगता शूद्रान्त्यजादिगमनकर्त्री ।

मरीचिः—येषु स्थानेषु यच्छौचन्धर्माचारश्च यादृशः ।

तत्र तन्नावमन्येत धर्मस्तत्रैव तादृशः ॥

येषु देशेषु ये देवा येषु देशेषु ये द्विजाः ।

येषु स्थानेषु यत्तोयं या च यत्रैव मृत्तिका ॥

अथास्पृश्यस्पर्शशुद्धिः । मार्कारण्डेयपुराणे—

अभोज्यसूतिकाषण्डमार्जारारुखुश्वकुक्कुटान् ।

संस्पृश्य शुध्यति स्नात्वाऽदुक्कया ग्रामशूकरौ ॥

परडो नपुंसकः, मार्जारो विडालः, आरुः मूषकः, एतच्च मार्जारक-
र्मकस्पर्शः । मार्जारकर्तृकस्पर्शे तु न दोषः । मार्जारस्तु 'सदाशुचिरिति'
वचनात् ॥ (१)

ब्रह्मपुराणे—उच्छिष्टेनाथ विप्रेण विप्रः स्पृष्टस्तु तादृशः ।

उभौ स्नानं प्रकुरुतः सद्य एव विशुध्यति ॥

तादृशः—उच्छिष्टः ।

शातातपः—रजकश्चर्मकृच्चैव व्याधजालोपजीविनौ ।

चेलनिर्णैजकश्चैव नटः शैलूषकस्तथा ॥

मुखे भगस्तथा श्वा च वनिता सर्ववर्णगा ।

चक्री ध्वजी वध्यघाती ग्रामकुक्कुटशूकरौ ॥

एभिर्यदङ्गसंस्पृष्टं शिरोवर्जं द्विजातिषु ।

तोयेन क्षालनं कृत्वा आचान्तः शुचितामियात् ॥ इति ।

नटो नर्तकः, शैलूषो नाटकाद्यभिनेता, मुखे भगो मुखयोनिरिति
प्रसिद्धः । चक्री तैलिकः, ध्वजी शौरिडकः, वध्यघाती चौरादिवधे नियुक्तः ।
अत्राजहत्स्वार्थलक्षणया शिरःपदेन नामेरुर्ध्वमुपलक्ष्यते । तेन नामेरधो
रजकादिस्पर्शं प्रक्षालनमाचमनं च पर्यवसितं, नामेरुर्ध्वं श्वपाकादि-

(१) अत्र छिद्रपुराणे विशेषः—इलो० ८५ अ० ७४ मार्जारस्तु गृहे यस्य सोऽप्यन्त्यजसमो नरः ।
भोजयेष्टु विप्रेन्द्रो मार्जारान् सन्निधौ यदि ॥ तच्चाण्डालसमं ज्ञेयं नात्र कार्या विचारणा ॥
स्किन्वातं शर्पवातं च वातं प्राणमुखानिलम् । सुकृतानि हरन्त्येते संस्पृष्टाः पुरुषस्य तु ॥

स्पर्श आह—

देवलः—श्वपाकं पतितं व्यङ्गमुन्मत्तं श्वहारकम् । .

सूतिकां सूयिकां नारीं रजसा च परिप्लुताम् ॥

श्वकुक्कुटवराहांश्च ग्राम्यान् संपृश्य मानवः ।

सचैलं सशिरः स्नात्वा तदानीमेव शुद्ध्यति ॥

मनुः—अजीर्णोऽभ्युदिते वान्ते श्मश्रुकर्मणि मैथुने ।

दुःस्वप्ने दुर्जनस्पर्शे स्नानमात्रं विधीयते ॥

तथा च पर्युषितवान्ते स्नानमित्यर्थः, इति शुद्धिविवेकः ।

कालिकापुराणे—‘स्पृष्ट्वा रुद्रस्य निर्माल्यं सवासा आप्लुतः शुचिः ।’

निर्माल्यमत्रापनीतमिति रुद्रधरः ।

बृहस्पतिः—तीर्थे विवाहे यात्रायां संग्रामे देशविप्लवे ।

नगरग्रामदाहे च स्पृष्ट्वास्पृष्टिर्न दुष्यति

अथ दानम् । तत्र मनुः—तपः परं कृतयुगे ज्ञेयायां ज्ञानमुत्तमम् ।

द्वापरे यज्ञमेवाहुर्दानमेकं कलौ युगे ॥

परितुष्टेन भावेन पात्रमासाद्य शक्तिः ।

यत्किञ्चिदपि दातव्यं याचते नानुसूयया ॥

परं श्रेष्ठं, कृतयुगे सत्ययुगे, शक्तितो वित्तानुसारेण, अनुसूयया परगुण-
सहिष्णुतया ।

व्यासः—यद्दासि विशिष्टेभ्यो यच्चाश्नासि दिने दिने ।

तत्ते वित्तमहं मन्ये धृतं कस्यापि रक्षसि ॥

आयासशतलब्धस्य प्राणेभ्योऽपि गरीयसः ।

एकैव गतिरर्थस्य दानमन्या विपत्तयः ॥

गरीयसः अधिकस्य, अर्थस्य धनस्य ।

ग्रासादर्द्धमपि ग्रासमर्थिभ्यः किञ्च दीयते ।

इच्छाऽनुरूपो विभवः कदा कस्य भविष्यति ॥

अर्थिभ्यः याचकेभ्यः ।

दातारं कृपणं मन्ये मृतोऽप्यर्थं न मुञ्चति ।

अदाता पुरुषस्त्यागी सर्वं सन्त्यज्य गच्छति ॥

गच्छतीत्यस्य परलोकमिति शेषः ।

अनाहूतेषु यद्दानं यच्च दत्तमयाचितम् ।

भविष्यति युगस्यान्तस्तस्यान्तो न भविष्यति ॥

तस्य अयाचितदानस्य ।

[अदृष्टमश्रुते दानमुक्त्वा दानं न दृश्यते ।

पुनरागमनञ्चास्ति पुनर्दानमनर्थकम् ॥]

अदृष्टं कुत्रापि स्मृतौ न दृष्टम्, अश्रुते विद्याशून्ये

देवलः-नाल्पत्वं वा बहुत्वं वा दानस्याभ्युदयावहम् ।

अद्वा शक्तिश्च दानानां वृद्धिजन्यकरे हि ते ॥

पात्रेभ्यो दीयते नित्यमनपेक्ष्य प्रयोजनम् ।

केवलं धर्मबुद्ध्या यत्तच्च धर्मं प्रचक्षते ॥ प्रयोजनं पुण्यातिरिक्तम् ।

अप्रतिग्राह्यानाह सुमन्तुः-“शौकाविकव्याधनिषादरजकबुरुडचर्मकाराः

अभोज्याद्या अप्रतिग्राह्याः ॥”

यमः-नटनर्तकतन्त्राणश्चर्मकारः सुवर्णकृत् ।

शौण्डिकाः कण्डिकाः षण्डाः अभोज्याद्याः प्रकीर्तिताः ॥

गन्धर्वो लौहकारश्च सूचिकस्तन्तुवायकः ।

चक्रोपजीवी रजकः कितवस्तस्करस्तथा ॥

ध्वजी मालोपजीवी च शूद्राध्यापकयाजकौ ।

कुलालश्च कुकर्मा च वार्दुषिश्चर्मविक्रयी ॥

अप्रतिग्राह्या इत्यनेनैषां सम्यग्धः ।

(१) उक्तमादिदानान्याह ---

अन्नं मधु दधि त्राणं गोभूरत्नाश्वहस्तिनः ।

(१) अथ प्रसङ्गात् पुस्तकदानफलमुक्तमपराकं-

यत्फलं तीर्थयात्रायां यत् पुण्यं यज्ञयागिनाम् । कपिलानां सहस्रेण सम्यग्दत्तेन यत्फलम् ॥

तत्फलं समवाप्नोति पुस्तकैकप्रदानतः ।

अथ छात्रवृत्तिदानफलं तत्रैव-

छात्राणां भोजनाभ्यङ्गं वस्त्रं भिक्षामथापि वा । दत्त्वा प्राप्नोति पुरुषः सर्वकामानसंशयः ॥

विवेको जीवितं दीर्घं सर्वकामार्थसम्पदः । सर्वं तेन भवेद्दत्तं छात्राणां भोजने कृते ॥

तथा च भारते-

कुक्षौ तिष्ठति यस्यान्नं विद्याऽभ्यासेन जीर्यति । स तारयत्येकविंशं दशपूर्वान् दशपरान् ॥

तथा विद्यादानफलं तत्रैव-

वाजपेयसहस्रस्य सम्यगिष्टस्य यत् फलम् । तत्फलं समवाप्नोति विद्यादानान्न संशयः ॥

धर्माधर्मौ न जानाति विद्याविरहितः पुमान् । तस्मात् सर्वत्र धर्मात्मा विद्यादानरतो भवेत् ॥

त्रैलोक्यं चतुरो वर्णाश्चत्वारश्चाश्रमाः पृथक् । ब्रह्माद्या देवताः सर्वा विद्यादाने प्रतिष्ठिताः ॥

चतुर्युगानि राजेन्द्र ! एकसप्ततिसंख्यया । कर्षं विष्णुपुरे तिष्ठन् पूज्यमानः स्रोतस्मै ॥

क्षितिं चागत्य कल्पान्ते राजा भवति धार्मिकः । हस्त्यश्वरथयानाढ्यो दाता भोक्ता विमत्सरी ॥

रूपसौभाग्यसम्पन्नो दीर्घायुर्निरुजो भवेत् । पुत्रपौत्रैः परिवृतो जीवेच्च श्रद्धां शतम् ॥

दानं विशेषफलदं जगतीह नान्यदिक्षां विहाय वदनाब्जकृताधिवासाम् ।

गोभृद्विरण्यगजवाजिरथादि सर्वं तां यच्छता किमिह पार्थ ! भवेन्न दत्तम् ॥

तथा चोक्तं नन्दिपुराणे-

यावच्च पातकं तेन कृतं जन्मशतैरपि । तत्सर्वं नश्यते तस्य विद्यादानेन देहिनः ॥

यो जन उपाध्यायस्य जीविको दत्त्वा विप्रानध्यापयति तस्य फलमुक्तं तत्रैव-

उपाध्यायस्य यो वृत्तिं दत्त्वाऽभ्यापयतेऽदिजान् । किं न दत्तं भवेत्तेन धर्मकामार्थदर्शिना ॥ इति ।

दानान्युत्तमदानानि उत्तमद्रव्यदानतः ।
त्राणं रक्षणम् ।

विद्यासंच्छादनावासपरिभोगौषधानि च ।

दानानि मध्यमानीति मध्यमद्रव्यदानतः ॥

उपानत्प्रेङ्ख्यानानि क्षत्रपात्रासनानि च ।

दीपकाष्टफलादीनि चरमं बहुवार्षिकम् ॥

चरमम् अथमम् । ब्रह्मवैवर्ते प्रकृतिखण्डे—

परकीयतडागे च तडागं यः करोति वै ।

उत्सृजेद् दैवदोषेण मूत्रकुण्डं प्रयाति सः ॥

तत्रैव—यत्फलं च तडागेन पङ्कोद्वारेण तत्फलम् ।

पङ्कोद्वारेण वाण्याश्च वापीतुल्यफलं लभेत् ॥

मत्स्यपुराणे—वापीकूपतडागेषु देवतायतनेषु च ।

पुनः संस्कारकर्त्ता च लभते मौक्तिकं फलम् ॥

शातातपः—अभिगत्य तु यद्दानं यच्च दानमयाचितम् ।

विद्यते सागरस्यान्तस्तस्यान्तो नैव विद्यते ॥

अभिगत्येति सम्प्रदानसमीपं स्वयमेव गत्वैत्यर्थः ।

अन्यायाधिगताङ्गत्वा सकलां पृथिवीमपि ।

श्रद्धावर्जमपात्राय न किञ्चिद्गतिमाप्नुयात् ॥

अधिगतामुपार्जिताम् ।

प्रदाय मुष्टिशकं वा श्रद्धाभक्तिसमन्वितः ।

महते पात्रभूताय सर्वाभ्युदयमाप्नुयात् ॥

याज्ञवल्क्यः—गोभूतिलहिरण्यादि पात्रे(१) दातव्यमर्चितम् ।

नापात्रे विदुषा किञ्चिदात्मनः श्रेय इच्छता ॥(२)

विद्यावन्तश्च ये विप्राः सुव्रताश्च तपस्विनः ।

(१) यथार्थपात्रलक्षणमाह याज्ञवल्क्यः—

न विद्यथा केवलम् तपसा वाऽपि पात्रता । यत्र वृत्तमिमे चोभे तदि पात्रं प्रकीर्तितम् ।

(२) आहारादधिकं नान्नं देवं मूर्खाय कर्हिचित् ।

दाता नरकमाप्नोति दत्तवित्ताजिताघतः ॥ इति स्मृतिः ।

अथ दानानर्हजनानाह दक्षः—

धूर्ते क्षयनि मल्ले च कुविधे कितवे शठे । चाट्वारखचौरेषु दशं भवति निष्फलम् ॥

व्यासः—असुरे वापितं बीजं यच्च भस्मनि ह्रियते । किथा हीनेषु यद्दत्तं न च तत्प्रेत्य नो इह ॥

पात्रेऽपि विशेषनिन्धमाह बृहस्पतिः—

पात्रभूतोऽपि यो विप्रः प्रतिगृह्य प्रतिग्रहम् । असत्सु विनियुञ्जीत तस्मै देयं न किञ्चन ॥

सञ्चयं कुरुते यश्च प्रतिगृह्य समन्ततः । धर्मार्थे नोपयुक्ते च न तं तत्करमर्चयेत् ॥

अतः सर्वथा विचार्य दानं देयमित्यर्थः ।

सत्यसंग्यमसंयुक्ता ध्यानयुक्ता जितेन्द्रियाः ॥

दानपात्रा इति शेषः ।

संवर्तः—श्रोत्रियाय दरिद्राय अर्थिने च विशेषतः ।

यद्दानं दीयते तस्मै तद्दानं शुभकारकम् ॥

श्रोत्रियलक्षणमाह,

यमः—ओङ्कारपूर्विकास्तिस्रः साधिव्रीं यश्च धिन्दति ।

चरति ब्रह्मचर्य्यञ्च स वै श्रोत्रिय उच्यते ॥

अव्रता ह्यनधीयाना यत्र भिक्षाचरा द्विजाः ।

तं ग्रामं दण्डयेद्राजा चौरभक्तप्रदो हि सः ॥

व्यासः—सममब्राह्मणे दानं द्विगुणं ब्राह्मणब्रुवे ।

अधीते शतसाहस्रमनन्तं वेदपारणे ॥

अब्राह्मणो राजसेवकादिः ।

ब्राह्मणब्रुवमाह—

व्यासः—गर्भाधानादिभिर्युक्तः तथोपनयनेन च ।

कर्मकृच्च न चाधीते स भवेद् ब्राह्मणब्रुवः ॥

बृहस्पतिः—शूद्रे समगुणं दानं वैश्ये च द्विगुणं स्मृतम् ।

क्षत्रिये त्रिगुणं प्राहुर्ब्राह्मणे षड्गुणं स्मृतम् ॥

श्रोत्रिये चैव साहस्रमाचार्य्यं द्विगुणन्ततः ।

आत्मज्ञे शतसाहस्रमनन्तन्त्वग्निहोत्रिणे ॥

अल्पविद्यस्याल्पं बहुविद्यस्य बहु देयमिति चण्डेश्वरः ।

दाने व्यासः—मातापितृषु यद्दानं भ्रातृस्वसृसुतादिषु ।

जायात्मजेषु यद्दानं सोऽनन्तः स्वर्गसंक्रमः ॥

असाधारणधनदाने फलमिदम् ।

दक्षः—‘दीनानाथविशिष्टेभ्यो दत्तं च सफलं भवेत् ।’

दीनः क्षीणनिर्वाहोपायः । अनाथः पोषकहीनः ।

व्यासः—दयामुद्दिश्य यद्दानमपात्रेभ्योऽपि दीयते ।

दीनान्धकृपणेभ्यश्च तद्दानन्त्याय कल्प्यते ॥

कृपणो विकलः ।

विष्णुः—न दानं यशसे दद्यान्न भयाघ्नोपकारिणे ।

न नृत्यगीतशीलेभ्यो धर्मार्थमिति निश्चयः ॥

उपकारिणे इति प्रत्युपकारेण धर्मार्थमित्यर्थः ।

शातातपः—ब्राह्मणातिक्रमो नास्ति विप्रे वेदविवर्जिते ।

ज्वलन्तमग्निमुत्सृज्य न हि भस्मनि ह्वयते ॥

ब्राह्मणातिक्रम इति दोषायेति शेषः । (१)

यमः—न प्रतिग्रहमहन्ति वृषलाध्यापका द्विजाः ।

शूद्रस्याध्यापनाद्विप्रः पतत्येव न संशयः ॥

वृषलः शूद्रः ।

व्यासः—नष्टशौचे व्रतभ्रष्टे विप्रे वेदविबजिते ।

रोदित्यन्नं दीयमानं मया दुष्कर्म किं कृतम् ॥

हिरण्यविस्मरणे विस्मृततुल्यहिरण्यदानमाह,

द्वैतपरिशिष्टे—प्रमादतस्तु यच्चष्टं तावन्मात्रं नियोजयेत् ।

अन्यथा स्तेयभागी स्याद्धेस्यदत्तो विनाशिनि ॥

उत्सृष्टाप्रतिपादितपर इति रत्नाकरः ।

साम्प्रदायिकास्तु—सर्वत्र सङ्कोचात्प्रायश्चित्तमाचरन्ति चौर्य्यादिना केनापि हृतसुवर्णेन हृततुल्यहिरण्यदानं प्रमादत इत्यभिधानादित्यवगम्यते, किन्तु विस्मरणादिना हिरण्यविनाशो विनष्टहिरण्यतुल्यहिरण्यदानं तस्यादाने हिरण्यचौर्य्यदोषभागित्वम् । तद्दानप्रकारस्तु ॐ प्रमादनष्टहिरण्यतुल्यहिरण्यानमः ३ इति देयहिरण्योपरि अक्षतान्विकीर्य्य, कुशोपरि ३ ओं ब्राह्मणाय नमः ३ देयहिरण्यं सिक्त्वा कुशादिकमादाय ओं अथ मत्प्रमादनष्टहिरण्यतुल्यपरिमाणं हिरण्यप्रदानहेतुकहिरण्यस्तेयजन्यपापानुत्पत्तिकाम इदं प्रमादनष्टहिरण्यतुल्यपरिमाणं हिरण्यमग्निदैवतं यथानामगोत्राय ब्राह्मणायाहन्द्दे । तद्दशांशं षोडशांशं वा दक्षिणान्दद्यात् । हारीतः—“तस्मादयोदय दद्यादालभ्यच” इति अयोदयं सिक्त्वा, आलभ्य स्पृष्ट्वा दद्यादित्यर्थः । स्मृतिः—दद्यात्पूर्वमुखन्दानं गृहीयादुत्तरामुखः ।

नामगोत्रे समुच्चार्य्य प्राङ्मुखो देवकीर्तनात् ॥

उदङ्मुखाय विप्राय दत्त्वाऽन्ते स्वस्ति वाचयेत् ॥

नन्दिपुराणे—‘तस्मात्सर्वप्रयत्नेन दद्यात्कनकदक्षिणाम् ।’

एतच्च पितृकार्य्यातिरिक्ते, पितृकार्य्ये तु रजतमेव दक्षिणेति बोध्यम् ।

बृहस्पतिः—कुटुम्बभक्तवसनाद् देयं यदतिरिच्यते ।

मध्वाध्वादो विषं पश्चाद् दातुर्धर्मोऽन्यथा भवेत् ॥

तथा च पोष्यपोषणयोग्यं धृत्वा तदतिरिक्तमेव देयम्, न तु पोष्यपोषणयोग्यमपीति तात्पर्य्यम् ।

वृद्धशातातपः—द्रव्येणान्यायलब्धेन यः करोत्यौर्ध्वदैहिकम् ।

न तत्फलमवाप्नोति तस्यार्थस्य दुरागमात् ॥

(१) विप्रोऽल्पशोऽपि तपूज्यो न हि वेदविदन्त्यजः

बन्ध्याऽपि गौर्यथा पूज्या न तु दुग्धवती खरी ॥ इति नीतिः ।

और्ध्वदैहिकं आद्यादि ।

अङ्गिराः—बहुभ्यो न प्रदीयन्ते गौर्गृहं शयनं स्त्रियः ।

विभक्तदक्षिणा ह्येता दातारं तारयन्ति हि ॥

जीर्णोद्धारो—“यत्र चैकोऽश्वो गौर्वा द्वयोर्देयत्वेन विहितस्तत्र मूल्यद्वारेण तद्विभागः संप्रदानेनैव कर्तव्यः” इति । महार्णवे तु—एका गौरने-
कस्मै मूल्यद्वारेणैव दातव्या, न तु स्वरूपेण ।

एका एकस्य दातव्या न बहुभ्यः कदाचन ।

सा विभक्ता च विक्रीता दहत्यासप्तमं कुलम् ॥

इति निषेधादिति यदुक्तं तद्विहितेतरबहुसंप्रदानकगोस्वरूपदानपर-
मिति सिद्धान्तवागीशः ।

अङ्गिराः—देवतानां गुरूणाञ्च मातापित्रोस्तथैव च ।

पुण्यं देयं प्रयत्नेन नापुण्यं देशितं क्वचित् ॥

अपुण्यं पापम्, देशितकृत्यमित् ।

नन्दिपुराणे—पापदः पापमाप्नोति नरो लक्षगुणं सदा ।

पुण्यदः पुण्यमाप्नोति शतशोऽथ सहस्रशः ॥

यमः—कन्याप्रदाने यज्ञे वा अन्यस्मिन्धर्मसङ्कटे ।

विघ्नमाचरते यस्तु तमाहुर्ब्रह्मघातकम् ॥

आशान्दत्वा ह्यदातारन्दानकाले निषेधकम् ।

दत्त्वा सन्तप्यते यस्तु तमाहुर्ब्रह्मघातकम् ॥

दानकाले इत्युपलक्षणम् । तेन तत्पूर्वमपि दानप्रतिरोधकवाक्यादिक-
थनेऽपि दोष एव ।

आदित्यपुराणे—

किङ्करीष्यत्यसौ मूढो गृह्णन्नुभयतोमुखीम् ।

सहस्रं वारुणाः पाशाः क्षुरधारासिसंयुताः ॥

उभयतोमुखी निःसृतवत्समुखमात्रा । तद्दानकचुर्भूमिदानसमं फलं
भवतीत्युक्तम्(१) ।

एकादशाहे शय्यादानप्रकरणे—

गृहीतायां तु तस्यां स पुनः संस्कारमर्हति ।

वेदेषु च पुराणेषु शय्या सर्वत्र गर्हिता ॥

(१) यावद्रस्सो योनिगतो यावद्गर्भं न मुञ्चति । तावद्गौः पृथिवी ज्ञेया सञ्चैलवनकानना ॥

चतुरर्णा भवेद्दत्ता पृथिवी नात्र संशयः ।

याज्ञवल्क्यस्मृतावप्युक्तम्—

सवत्सारोमतुल्यानि युगान्नुभयतो मुखीम् । दाताऽस्याः स्वर्गमाप्नोति पूर्वेण विधिना ददत् ॥

यावद्रत्सस्य पादौ द्वौ मुखं योन्नां प्रदृश्यते । तावद्गौः पृथिवी ज्ञेया यावद्गर्भं न मुञ्चति ॥

तस्यां शय्यायां, पुनः संस्कारं पुनरुपनयनम् ।

(१) षोडशमहादानान्याह—

आद्यन्तु सर्वदानानान्तुलापुरुषसांशितम् ।
हिरण्यगर्भदानञ्च ब्रह्माण्डं तदनन्तरम् ॥
कल्पपादपदानञ्च गोसहस्रञ्च पञ्चमम् ।
हिरण्यकामधेनुञ्च हिरण्यश्वस्तथैव हि ॥
हिरण्यश्वरथस्तद्वद्देमहस्तिरथस्तथा ।
पञ्चलाङ्गलकं तद्वद्धरादानन्तथैव च ॥
द्वादशं विश्वचक्रञ्च ततः कल्पलतात्मकम् ।
सप्तसागरदानञ्च रत्नधेनुस्तथैव च ।
महाभूतघटस्तद्वत्षोडशः परिकीर्तितः ॥ इति ।

अथ दानदेशानाह—

तीर्थे चायतने गोष्ठे कूपारामसरस्सु च ।
गृहे वाऽपि वने वाऽपि तडागे रुचिरे तथा ॥
महादानानि देयानि संसारभयभीरुणा ।
अनित्यं जीवनं यस्माद्वसु चातीव चञ्चलम् ।
केशेष्विव गृहीतस्तु मृत्युना धर्ममाचरेत् ॥

तडागे इत्यादौ सामीप्ये सप्तमी, तेन तडागादिसमीप इत्यर्थः । वटे
गावः सुशेरत इति वत् ।

अयने विषुवे पुण्ये व्यतीपाते दिनक्षये ।
युगादौ वोपरागे च तथा मन्वन्तरादिषु ॥
संक्रान्तौ वैश्वतिदिने चतुर्दश्यष्टमीषु च ।
सितपञ्चदशीपर्वद्वादशीष्वष्टकासु च ॥
यज्ञात्मके विवाहेषु दुःस्वप्नाद्भुतदर्शने ।
द्रव्यब्राह्मणलामे च श्रद्धा वा यत्र जायते ॥

(१) तुलापुरुषदानं तुलापुरुषस्य तुलोन्मितपुरुषभारसमपरिमितद्रव्यस्य दानम्, वा तुला-
पुरुषविभिना दानम् ।

तद्दानधनं न चिरं स्वगृहे रक्षेत् । तदुक्तं यथा—

दीनानाथविशिष्टादीन् पूजयेद् ब्राह्मणैः सह । न चिरं भारयेद् गोदे हेम सम्प्राप्तितं बुधः ॥
तिष्ठद् भयावहं यस्माच्छोकव्याधिकं नृणां । शीघ्रं परस्वीकरणाच्छेयः प्राप्नोति पुष्कलम् ॥

तत्र द्रव्यभेदेन फलभेदाः—

भक्षानामपि धातूनां यस्तुलां कुर्वते नरः । सर्वपापैः प्रमुक्त्यैव मनोवाक्कायैस्सुखैः ॥

पर्वं कामभेदेन पदार्थभेदा उक्ताः शब्दकल्पद्रुमे, तेष्व विस्तिृतिभीत्या न लक्षिताः । जिज्ञासु-
भिर्दानशब्दे द्रष्टव्या इत्यलम् ।

अत्र गुरुशुक्रबाल्यवार्द्धक्यास्तमयसिंहादित्यगुर्वादित्यपौषादिमासचतुष्टयान्यतमैकद्वित्रितदधिकान्यतमदिनवृष्ट्युत्तरैकद्वित्रिसप्तान्यतमादिनिषिद्धसमयादन्यस्मिन्निति दानरत्नाकरः ।

श्रवणाश्विघनिष्ठाद्वा नागदैवतमस्तके ।

यद्यमा रविवारेण व्यतीपातः स उच्यते ॥

(१) अथ युगादिः—

ब्रह्मपुराणे—वैशाखे शुक्लपक्षे तु तृतीयायां कृतं युगम् ।

कार्तिके शुक्लपक्षे च त्रेता तु नवमेऽहनि ॥

अथ भाद्रपदे कृष्णचतुर्दश्यान्तु द्वापरम् ।

माघे तु पौर्णमास्यान्तु घोरं कलियुगन्तथा ।

युगारम्भास्तु तिथयो युगाद्यास्तेन कीर्त्तिताः ॥

अथ मन्वन्तरादिमाह मत्स्यपुराणे—

अश्वयुक्शुक्लनवमी कार्तिके द्वादशी तथा ।

तृतीया चैत्रमासस्य तथा भाद्रपदस्य च ॥

श्रावणस्य त्वमावस्या पौषस्यैकादशी तथा ।

आषाढस्यापि दशमी माघमासस्य सप्तमी ॥

श्रावणस्याष्टमी कृष्णा तथाऽऽषाढी च पूर्णिमा ।

कार्तिकी फाल्गुनी चैत्री ज्यैष्ठी पञ्चदशी सिता ।

मन्वन्तरादयस्त्वेता दत्तस्याक्षयकारकाः ॥

भूमिदाने जाबालः—

महापातकयुक्तो वा युक्तो वा सर्वपातकैः ।

दशहस्तां मह्यं दत्त्वा मुच्यते सर्वकिल्बिषैः ॥

यत्किञ्चित्कुरुते पापं पुरुषो वृत्तिकर्षितः ।

अपि गोचर्ममात्रेण भूमिदानेन शुद्ध्यति ॥

(२) अथ गोचर्मप्रमाणमाह—

दशहस्तेन दण्डेन त्रिंशद्दण्डैस्तथाऽऽयतम् ।

दश तान्येव विस्तारो ब्राह्मं गोचर्मलक्षणम् ॥

(१) अत्रोक्तयुगादिसमयादन्यस्मृतौ भिन्नक्रमो दृश्यते—यथाऽऽह नारदः—

कार्तिके शुक्लनवमी चादिः कृतयुगस्य सा । त्रेतादिर्माष्वे शुद्धा तृतीया पुण्यसम्मिता ॥

कृष्णा पञ्चदशी (१०) माघे द्वापरादिर्द्वीरिता । कल्पादिः स्यात्कृष्णपक्षे नभस्यै च त्रयोदशी ॥

अत्र कृष्णा पञ्चदशी अमावास्येत्यर्थः । एवमेव ज्योतिषेऽपि “युगाद्याः सिते गोम्नी बाहुल-
राधयोर्मदनदशौ भाद्रमाषासिते ।” मु० चि० ॥

(२) ब्रह्ममतेन गोचर्मपरिभाषितभूमिमानम्=१०×३०=३०० । प्रजापतिमतेन तु
२०×२०=४००, इदं त्रिभागानम्=३०० इदमपि तत्समं, किन्तु वंशप्रमाखयोर्भेदाद्भिन्नं जातम् ।

बृहस्पतिः—पष्टिवर्षसहस्राणि स्वर्गे वसति भूमिदः ।

आक्षेप्ता चानुमन्ता च तान्येव नरकं व्रजेत् ॥

आक्षेप्ता हरणकर्ता, तान्येव पष्टिवर्षसहस्राण्येव । संख्यापरिमाणो—

मात्स्ये—तडागानां सहस्रेण अश्वमेधशतेन च ।

गवाङ्कोटिप्रदानेन भूमिहर्ता न शुद्ध्यति ॥

स्वदत्ताम्परदत्तां च यो हरेद्वै वसुन्धराम् ।

पष्टिवर्षसहस्राणि विष्टायाञ्जायते कृमिः ॥

भूमिं यः प्रतिगृह्णाति यश्चभूमिं प्रयच्छति ।

उभौ तौ पुण्यकर्माणौ नियतं स्वर्गगामिनौ ॥

दाता दानं स्मरेन्नैव प्रतिग्राही न याचते ।

उभौ तौ नरकं यातो यावच्चन्द्रार्कमेदिनी ॥

ब्रह्माण्डे—यद्गोदानं तपो जप्यं श्राद्धं च सुरपूजनम् ।

गङ्गायां यत्कृतं सर्वं कोटिकोटिगुणम्भवेत् ॥

भविष्ये—यश्चाक्षयतृतीयायाङ्गङ्गातीरे ददाति वै ।

घृतधेनुं विधानेन तस्य पुण्यफलं शृणु ॥

कल्पकोटिसहस्राणि कल्पकोटिशतानि च ।

सहस्रादित्यसंकाशः सर्वकामसमन्वितः ॥

तथैव गोप्रदानञ्च विधिना कुरुते तु यः ।

गोलोमसंख्यया तावत्कल्पान्यवुदसङ्ख्यया ॥

गोलोके शिवलोके वा कामधेनुप्रजाऽन्वितः ।

भुञ्जानः सर्वकामास्तु दिव्यान्नाविधान् बहून् ॥

गङ्गायां निवर्त्तनद्वयभूमिदानमभिधाय तीर्थचिन्तामणौ—

ब्रह्माण्डे—तद्भूमिपरमाणुनां संख्या याऽयुतसंख्यया ।

सोमेन्द्रब्रह्मलोकेषु विष्णुलोके तथैव च ॥

शिवलोके तथा श्रीमान्भोगं भुङ्क्ते तथाविधम् ॥

(१) निवर्त्तनलक्षणमाह—

मात्स्ये—“सप्तहस्तेन दण्डेन विशदण्डाच्चिवर्त्तनम् ।

त्रिभागाहीनङ्गोचर्ममानमाह प्रजापतिः ॥

तथा—ग्रामं गङ्गातटे याऽसौ विप्रेभ्यस्संप्रयच्छति ।

ब्रह्माविष्णुशिवेभ्यश्च दुर्गायै भास्कराय च ॥

सर्वदानेषु यत्पुरायं सर्वयज्ञेषु यत्फलम् ।

(१) लीलावत्यां निवर्त्तनलक्षणम्—

“निवर्त्तनं विशतिवंशसंख्यैः क्षेत्रं चतुर्भिश्च भुजैर्निबद्धम् ।”

सर्वतीर्थेषु यत्पुण्यं सर्वव्रततपस्सु च ॥
सहस्रगुणितं तत्र फलं स्याद् ग्रामदानतः ।

तत्रेति गङ्गायामित्यर्थः ।

तथा—यावत्तु ग्रामभूमेर्वै परमाणुषु संख्यया ।

भोगान् भुक्त्वा तथा लोके जायते योगिनां कुले ॥

अणिमादिगुणैर्युक्तः स्वयम्भोगी भवत्यपि ।

देहान्ते निर्मले नित्ये परे ब्रह्मणि लीयते ॥

तथा—गोभूहिरण्यदानेन भक्त्या गङ्गातटे सकृत् ।

नरो न जायते भूयः संसारे दुःखसङ्कटे ॥

दीर्घायुष्ट्वं च वासोभिरक्षदानेन सस्पदः ।

अथ दशधेनूनाह—

मात्स्ये—प्रथमा गुडधेनुः स्याद् घृतधेनुस्तथाऽपरा ।

तिलधेनुस्तृतीया तु चतुर्थी जलसंज्ञिका ॥

जीरधेनुश्च विख्याता मधुधेनुस्तथाऽपरा ।

सप्तमी शर्कराधेनुर्दधिधेनुस्तथाऽष्टमी ॥

रसधेनुश्च नवमी दशमी स्यात्स्वरूपतः ।

स्वरूपधेनुमन्यत्र केचिदिच्छन्ति मानवाः ॥

गुडधेन्वादौ गुडादिप्रमाणमाह—

मात्स्ये—उत्तमा गुडधेनुः स्यात्सदा भारचतुष्टयम् ।

वत्सं भावेन कुर्वीत भाराभ्यां मध्यमा स्मृता ॥

अर्द्धभारेण वत्सः स्यात्कपिला भारकेण तु ।

चतुर्थांशेन वत्सः स्याद् गृहवृत्तानुसारतः ॥

मुख्यकल्पशक्तस्य गौणकल्पकरणे दोषमाह—

कात्यायनः—प्रभुः प्रथमकल्पस्य योऽनुकल्पेन वर्त्तते ।

न सांपरायिकं तस्य दुर्मतेर्विद्यते फलम् ॥

सांपरायिकं पारलौकिकम् । एतदेव घृतादिनवधेनुघृतादिप्रमाणमपि ।

“विधानमेतद्रेनूनां सर्वासामिह पठ्यते” इति सामान्येनातिदेशात् ।

तत्र दानप्रकारः—गौमयोपलिप्तायां भूमौ कुशानास्तीर्य्य तत्र प्राग्ग्रीवं
चतुर्हस्तं कृष्णाजिनं धेन्वर्थं पातयित्वा तत्समीपे लघुकृष्णाजिनं प्राग्ग्रीवं
मेव वत्सार्थं धृत्वा तदुपरि शक्त्यनुसारेण भारचतुष्टयादिना घृतादिना
धेनु स्थापितेन धेनुं शक्त्यनुसारेणैकभारादिना घृतादिना घटे स्थापितेन
च वत्सं परिकल्प्योभावपि शुक्लवस्त्रेण वेष्टितौ शुक्तिमयकरणौ इक्षुमयपाद-
चतुष्टयौ सुवर्णशृङ्गौ रूष्यखुरौ सुरभिद्रव्यनिर्मितव्राणौ धेनुवत्सौ निर्माया-

क्षतपुष्पाभ्यां ॐ सोपकरणसवत्सधेनवे नमः ३ ॐ ब्राह्मणाय नमः ३ इमां
सोपकरणां सवत्सां धृतधेनुं ददानीति द्विजकरे जलं दत्वा, ददस्वेति
तेनोक्ते धेनुं संप्रोक्ष्य ओं या लक्ष्मीरित्यादिपञ्चश्लोकं पठित्वा ओं अद्या-
क्षयतृतीयायां कल्पकोटिसहस्रबहुकल्पकोटिशतावच्छिन्नहेमरत्नमयहंस-
भूषितविमानाधिकरणकस्वकीयपितृगणसहितसहस्रादित्यसङ्काशसर्वकाम-
समन्वितस्वकीयरुद्रलोकसहितवतदुत्तरगङ्गाधिकरणान्वितधिप्रत्वभवनान्त-
कालिकब्रह्मविष्णुभवनानन्तरमोक्षप्राप्तिकाम इमां गोमयोपलिप्तास्तृतकुश-
स्थितां धृतधेनुं सवत्सां तत्तदुपकरणयुक्तामित्यादि । ततः सुवर्णदक्षिणां
दद्यात् । एवं गुडधेन्वादावपीति श्राद्धचिन्तामणौ गुडधेन्वादीनां प्रकारः ।
अथोभयमुखीगोदानम्—

मात्स्ये—रुक्मशृङ्गं रौप्यखुरां मुक्तालाङ्गुलभूषिताम् ।

कांस्योपदोहनां राजन् ? सवत्सां द्विजपुङ्गवे ॥

प्रसूयमानां यो दद्याद्धेनुं द्रविणसंयुताम् ।

यावद्वत्सो योनिगतो यावद्गर्भं न मुञ्चति ॥

तावद्गौः पृथिवी ज्ञेया सशैलवनकानना ।

चतुरर्णा भवेद्दत्ता पृथिवी नात्र संशयः ॥

यावन्ति धेनुरोमाणि वत्सस्य च नराधिप ! ।

तावत्संख्ययुगानेव देवल्लोके महीयते ॥

पितृन् पितामहांश्चैव तथैव प्रपितामहान् ।

उद्धरिष्यत्यसंदेहो नरकाद् भूरिदक्षिणः ॥ इत्यादि ।

द्रविणसंयुतां दक्षिणाद्रव्यसंयुक्ताम् । भूरिदक्षिण इत्यग्रेऽभिधानादिति
लक्ष्मीधरः । सोपकरणप्रसूयमानोभयमुखीगोपूजादिकं विधाय ओं अद्य सप्त-
समुद्रसशैलवनकाननचतुरर्णपृथिवीदानजन्यसमफलैतद्धेनुवत्सरोमसमसं-
ख्ययुगगणावच्छिन्नदेवल्लोकमहितस्वपितृपितामहप्रपितामहनरकोद्धरणधृत-
क्षीरवहकुल्याकदधिपायसकर्मकदेशाधिकरणकेप्सितकामदत्तमगोलोकसुल-
भत्वब्रह्मलोकसुप्रापत्वाजस्रचन्द्रवक्त्रसुतप्तजाम्बूनदतुल्यवर्णमहानितम्बस्त-
नुवृतमध्यनलिनाभनेत्रानेकदेशाधिकरणकेप्सितस्त्रीसेव्यमानत्वकाम इमां
रुक्मशृङ्गं रौप्यखुरां मुक्तालाङ्गुलभूषितां कांस्योपदोहनां सवत्सां प्रसूय-
मानामुभयतोमुखीं गां रुद्रदैवतामित्यादि । ततो दक्षिणां दत्वा पुच्छप्र-
हणं कारयित्वा कामस्तुतिं पाठयेदिति दानवाक्यावली (१)।

(१) अथ कस्मै कस्मै गौर्न देयेत्युक्तं भारते—

असद्वृत्ताय पापाय लुब्धायानृतवादिने । इव्यकव्यव्यपेताय न देया गौः । कथञ्चन ॥

कस्मै देयेत्युक्तं तत्रैव—

भिन्नवे बहुपुत्राय श्रित्रियायाहिताग्रये । दत्त्वा दश गवां दाना लोकानग्नीतयनुत्तमान् ॥

कीदृशी गौर्द्वयेत्यपि तत्रैवोक्तम्—

वत्सलां गुणसम्पन्नां तदणीं वल्लसंयुताम् । दत्वेदृशीं गां विप्राय सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

कीदृशीं न दद्यादित्यपि तत्रैव—

पीतोदकां जग्धतृणां नक्षत्रीं निरिन्द्रियाम् । जरारोगोपसंपन्नां जीर्णां बापीमिवाजलाम् ॥
दत्त्वा तमः प्रविशति द्विजं क्लेशेन योजयेत् ॥

रुष्टा दुष्टा व्याधिता दुर्बला वा नो दातव्या याश्च मूल्यैरदत्तैः ।

क्लेशैर्वित्तं योऽफलैः संयुनक्ति तस्यावीर्याश्चाफलाश्चैव लोकाः ॥

अथ गोपालनप्रकारमाह तत्रैव—

प्रचारे वा निवाते वा बुधो नोद्वेजयेत् गाः । तृषिता ह्यभिवीक्षन्ते नरं हन्त्युः सवान्धवम् ॥
आत्मनो यदि वाऽन्येषां गृहे क्षेत्रे तथा खले । भक्षयन्तीं न कथयेत्पाययन्तीं च वत्सकम् ॥

अथ गोः पवित्रत्वमाह—

पितृसन्निहितं सततं देवतायतनानि च । पूयन्ते शकृन्ना यासां पूतं किमधिकं ततः ॥

अथ गोधासदानफलमाह—

घासमुष्टिं परगवे दद्यात्सर्वत्सरं तु यः । अकृत्वा स्वयमाहारं वर्तते तं सार्वकामिकम् ॥

स हि पुत्रान् यशोऽर्थं च श्रियं चाप्यधिगच्छति । नाशयत्यशुभं चैव दुःस्वप्नं चाप्यपोहति ॥

अथ गोदोहनप्रकारः—

द्वौ मासौ पाययेद्वत्सं द्वौ मासौ द्वौ स्तनौ दुद्वेत् । द्वौ मासौ त्वेकवेलायां शेषकालं यथाशुचि ॥

अथ गोबन्धनरञ्जुविचारः—

न नारिकेलैर्न च शाखवालैर्न वाऽपि मौञ्जैर्न न वज्रशृङ्गलैः ।

एतैस्तु गावो न निबन्धनीया बद्ध्वा तु तिष्ठेत्परशुं गृहीत्वा ।

आपस्तम्बः—‘कुशैः काशैस्तु बध्नीयात् स्थानेऽपायविवर्जिते ।’

तथा गोबन्धने विशेषमुक्तं स्कान्दे—

देवैरध्यासितां तान्तु सर्वैर्हस्तद्वयेन तु । मृदुबन्धेन बध्नीयादन्तः श्लक्ष्णेन रञ्जुना ॥

अथ यादव्याः पयो न पेयं ता आह याज्ञवल्क्यः—

सन्धिन्धनिर्दंशावत्सागोपायः परिवर्जयेत् । औभ्रमेकशफं ज्ञेयमारण्यकमथाविकम् ॥

सन्धिनी साण्डसज्जिनी वा अन्यवत्सपायिनी, अनिर्दंशा प्रसवोत्तरदशदिनान्तर्गता । अवत्सा मृतवत्सा वाऽजातवत्सा वा । एतासां पयो न ग्राह्यम् । तथेष्ट्रीदुग्धम् । षोडशशेकशफदुग्धम् जाह्नलिकजन्तुदुग्धं मेघीदुग्धञ्चाजदुग्धं च न गृह्णीयादिति ।

अत एव देवल आह—अजाबिमहिषीणान्तु पयः आद्रेषु वर्जयेत् ।

विकारान् पयसश्चैव माहिर्षं च घृतं हितमिति ॥

पर्वं बह्वथो गावः सन्ति यासां गोमयस्यापि ग्रहणं न कर्तव्यम्,

तदुक्तं शब्दकल्पद्रुमे—

अत्यन्तजीर्णदिशया बन्ध्यायाश्च विशेषतः । रोगार्त्तनवस्ताया न गो गोमयमाहरेत् ॥

अमेध्यभोजिनी या गौस्तस्या दुग्धं परित्यजेत् ।

स्तनव्रणायाः खिन्नायाः क्षतयोन्याश्च सन्त्यजेत् ।

अथ पञ्चगव्ये क्रियमाणे कस्याः किं ग्राह्यं तदाह—

परामारः—गोमूर्तं कृष्णवर्णायाः श्वेतायाश्चैव गोमयम् ।

पयश्च ताम्रवर्णाया रक्ताया गृह्यते दधि ॥ कपिलाया घृतं ग्राह्यं सर्वं कापिलमेव वा ॥

अथ द्रव्यदैवतानि—विष्णुधर्मोत्तरे—

अभयं सर्वदैवतं भूमिर्न विष्णुदेवता ।

अथैतेषां परिमाणाभेदोऽपि तत्रैव—

मूत्रमेकपलं दद्यादङ्गुष्ठार्धं तु गोमयम् । क्षीरं सप्तगुणं दद्याद्वि त्रिपलमुच्यते ॥

घृतमेकपलं दद्यात्पलमेकं कुशोदकम् ।

अथ तत्तत्पदार्थग्रहणे तत्तन्मन्त्रमाह तत्रैव—

गायत्र्याऽऽत्राय गोमूत्रं गन्धद्वारेति गोमयम् । आप्यायस्वेति च क्षीरं दधिक्राव्येति वै दधि ॥

तेजोसीति घृतं तद्वैवस्यत्वेति चोदकम् । कुशमिश्रं जपेद्विद्वान् पञ्चगव्यं भवेत्ततः ॥ इति ।

अथ गोभक्तितसस्यादौ क्षेत्रवते वीजमात्रमेव धान्यं देयम्,

तदाह नारदः—गोभिस्तु भक्तिं सस्यं यो नरः प्रतियाचते ।

सामन्तानुमते देयं धान्यं यत्र तु वापितम् ॥

गोजर्घं गोमिना देयं धान्यं यत्र तु वापितम् ।

एवं हि विनयः प्रोक्तो गवां सस्मावमर्दने ॥

उशनाः—गोभिर्विनाशितं धान्यं यो नरः प्रतियाचते ।

पितरस्तस्य नाश्नन्ति नाश्नन्ति त्रिदिवौकसः ॥

एतत्स्त्रीगवौविषयम् । तथाऽपालकावसरिकम् ।

यदि गोचारानुमत्या सस्यचारणं भवेत्तदा स च दोषो नेति ।

याज्ञवल्क्यः—पथि ग्रामविद्योतान्ते क्षेत्रेदोषो न विद्यते ।

अकामतः कामचारे चौरवद्वण्डमर्हति ॥

भारते दानानर्हगोलक्षणमाह व्यासः—

न कृशमपवत्सां वा बन्ध्यां रोगान्वितां तथा । न व्यङ्गां न परिश्रान्तां दद्याद्गोब्रह्मणाय वै ॥

उन्मत्तामङ्गद्विनां च घृतवत्सां महाशनाम् । केश-चैल-पुरीषास्थिक्रव्यादां स्यन्दिनीं खलाम् ॥

पुनर्नवां यमलसं नित्यं प्रगलितस्तनीम् । न दद्याद् ब्राह्मणेभ्यश्च सद्योऽपि वृषभं तथा ॥

नन्दिपुराणेऽपान्नाय दत्तायां गवि दोष उक्तो यथा—

अपात्रे सा तु गौर्दत्ता दातारं नरकं भजेत् ।

कुलैकविंशत्या युक्तं ग्रहीतारं च पातयेत् ॥ इति ।

पान्नायैव दत्ता श्रेयसे भवति तथोक्तं भारते—

न गोदानात्परं किञ्चिद्विद्यते वसुधाधिप ! । गौर्हि न्यायागता दत्ता सा हि तारयते कुलम् ।

याज्ञवल्क्यः—यावद्वत्सस्य द्वौ पादौ मुखं योन्यां प्रवृश्यते ।

तावद्भौः पृथिवी ज्ञेया यावद्भूमिं न मुञ्चति ॥

अङ्गिराः—बहुभ्यो न प्रदेयानि गौर्गृहं शयनं स्त्रियः । विभक्तदक्षिणा खेता दातारं तारयन्ति हि ॥

एकं एकस्य दातव्या न बहुभ्यः कथंचन । सा तु विक्रयमापन्ना दहत्यासप्तमं कुलम् ॥

प्रसङ्गान्महिषीदानफलमुक्तं कृत्यशिरोमणौ—

या स्त्री ददाति महिषीं सा राजमहिषी भवेत् । महाराजश्च पुरुषो व्यासस्य वचनं यथा ॥

यज्ञराट् च भवेद्विप्रः क्षत्रियो विजयी भवेत् । वैश्यस्तु धान्यधनवान् शूद्रः सर्वार्थसंयुतः ॥

तस्मात्सर्वेण दातव्या महिषी विभवे सति । पुत्रपौत्रप्रपौत्राणामात्मनः शुभमिच्छता ॥

दशषेनुसमानां यन्महिषी नारदोऽब्रवीत् । त्रिंशद्वेनुसमां व्यासः सर्वदानोत्तमं कविः ॥

सगरेण ककुत्स्थेन जनकेन च गाधिना ।

दत्ताः सविष्णुविप्रेभ्यो महिष्यः सर्वकामदाः ॥ इत्यादि ।

कन्या दासस्तथा दासी प्राजापत्याः प्रकीर्तिताः ॥
 प्राजापत्यो गजः प्रोक्तस्तुरगो यमदैवतः ।
 तथा चैकशफं सर्वं कथितं यमदैवतम् ॥
 महिषश्च तथा याम्य उष्ट्रो नैर्ऋतकस्तथा ।
 रौद्री धेनुर्विनिर्दिष्टा ह्यग आग्नेय उच्यते ॥
 मेघन्तु वारुणं विद्याद्वराहो वैष्णवः स्मृतः ।
 आरण्याः पशवः सर्वे कथिता वायुदेवताः ॥
 जलाशयानि सर्वाणि विविधानि कमण्डलुः ।
 कुम्भं च करकञ्चैव वारुणानि विनिर्दिशेत् ॥
 समुद्रजानि रत्नानि समुद्राणि तथैव च ।
 आग्नेयं काञ्चनं प्रोक्तं सर्वलौहानि वाऽप्यथ ॥
 प्राजापत्यानि शस्यानि पक्वान्नमपि च द्विजाः ।
 ज्ञेयानि सर्वगन्धानि गान्धर्वाणि विचक्षणैः ॥
 बार्हस्पत्यं स्मृतं वासः सौमान्यथ रसानि च ।
 पक्षिणश्च तथा सर्वे वायव्याः परिकीर्तिताः ॥
 विद्या ब्राह्मी विनिर्दिष्टा विद्योपस्करणानि च ।
 सारस्वतानि ज्ञेयानि पुस्तकादीनि परिडतैः ॥
 सर्वेषां शिल्पभाण्डानां विश्वकर्मा तु देवता ।
 दुर्माणामथ पुष्पाणां शाकस्य हरितस्य च ॥
 फलानामपि सर्वेषां तथा ज्ञेयो वनस्पतिः ।
 मत्स्यमांसे विनिर्दिष्टे प्राजापत्ये तथैव च ॥
 ह्यत्र कृष्णाजिनं शय्यां रथमासनमेव च ।
 उपानहौ तथा यानं यच्चान्यत्प्राणवर्जितम् ॥
 उत्तानाङ्गिरसं त्वेतत्प्रतिगृहीत मानवः ।
 शूरोपयोगि यत् सर्वं शस्त्रवर्म्मध्वजादिकम् ॥
 रणोपकरणं सर्वं कथितं शक्रदैवतम् ।
 गृहं तु शक्रदैवत्यं यदनुक्तं द्विजोत्तमाः ? ॥
 तज्ज्ञेयं विष्णुदैवत्यं सर्वं वा विष्णुदैवतम् । इति ।
 द्विजोत्तमा इति सम्बोधनम् ।

अथ गवादिमूल्यम् । छन्दोगपरिशिष्टे—

(१) द्वात्रिंशत्पणिका गावः ॥) चतुः कार्षापणो वरः १) ।

(१) धेनुः पञ्चभिराढयानां मध्यानां त्रिपुराणिका ।

कार्षापणैकमूल्या हि दरिद्राणां प्रकीर्तिता ॥ इति प्रा० प्र० ।

वृषे षट्कार्षापणकः १॥ चाष्टावनडुहि स्मृतः २) ॥
 दश कार्षापणं २॥ धेनोरश्वे पञ्चदशैव उ ३॥) ।
 हिरण्ये कार्षापणकः १=१) पणा नव तथाऽधिकाः ॥
 चरु १) कार्षापणच्छान्नेऽष्टौ पणा =) द्वादशाविके ३) ।
 वृषत्यामथ पञ्चाशन्मूल्यं कार्षापणाः स्मृताः १२॥) ॥
 निष्के पञ्चाशदेव १२॥) स्याद्भजे पञ्चशतनि वै १२५) ।
 पञ्च कार्षापणाः प्रोक्ता दोलायां १) षड्रथे १॥) तथा ॥
 गृहेऽष्टकार्षापणक २) स्ताम्रकर्षः पणः स्मृतः ।
 कार्षापणः षोडश ते इति मूल्यप्रकल्पना ॥
 अधिकं प्रकल्पयेन्मूल्यं न्यूनं वित्तानुसारतः ।
 पञ्च कार्षापणा दासी १) दासः स्यात्पञ्चमाषकः ५) ॥
 महिषी वृषवदिति ।

(१) अथ संस्काराः ।

गौतमः—“गर्भाधानं पुंसवनं सीमन्तोन्नयनं तथा ।”

जातकर्म नामकरणमन्त्रप्राशनं चूडोपनयनं चत्वारि वेदव्रतानि

(७) तत्र संस्कारकरणावश्यकतामाह—

मनुः—गार्भहोमैर्जातकर्मचौडमौजीबन्धनैः । वैजिकं गार्भिकं चैनो द्विजानामपमृज्यते ॥

तत्र तावत्संस्कारभेदा उक्ता याज्ञवल्क्यस्मृतौ—

गर्भाधानमृतौ पुंसः सवनं स्यन्दनारपुरा । षष्ठेऽष्टमे वा सीमन्तो मास्येते जातकर्म च ॥

अदन्येकादशे नाम चूडा कार्याऽथयाकुलम् । एवमेतः शर्म याति बीजगर्भसमुद्भवाः ॥

तत्रोपनयनादिसंस्कारसमयमाह—

व्यासः—श्रौपनाथनिकः कालः परः षोडशवार्षिकः ।

द्वाविंशतिः परोऽन्यस्य स्याच्चतुर्विंशतिः परः ॥

ब्राह्मणक्षत्रियविशां कालश्चेदस्यगा दयम् । सावित्रीपतिता व्रात्या भवन्त्यार्यविगर्हिताः ॥

अथ मेखलानिर्णयः—

तावन्मेखलाभेदानाहुर्मुंरारिमिश्राः शुभकर्मनिर्णये—

मौजी त्रिवृत समा श्लक्ष्णा कार्या विप्रस्य मेखला ।

क्षत्रियस्य तु मौर्वीज्या वैश्यस्य शयतान्तरी ॥

एवमुक्तं गोमिलगृह्यसूत्रे—“मुञ्जकाशताम्बल्यो रशनाः ।

तत्र पारस्करगृह्यसूत्रे “मेखलां बन्धनीते ।” अस्य हरिहरभाष्यम्—ततो मेखलां मौज्यादिकां वक्ष्यमाणलक्षणां बन्धनीति कटिप्रदेशे त्रिवृतां प्रवरग्रन्थियुतां प्रादक्षिण्येन परिवेष्टयति ।

एवं गदाधरभाष्यम्—“तत आचार्यो साणवककज्यां मेखलां रशनां बन्धनीते, अग्रेव बन्धनम् “आचार्यस्त्रिगुणां मेखलामादाय बन्धेः कटिप्रदेशे प्रादक्षिण्येन त्रिवेष्टयति, तृतीये वेष्टने ग्रन्थय-
 क्षयः सप्त वा कार्याः ॥”

तथा विश्वनाथभाष्यन्तु “बन्धनीते परिधायति परिवेष्टनं च कटिवेष्टनं वह्निवासनम् ।”

स्नानं सहधर्मचारिणीसंयोगः” । सहधर्मचारिणीसंयोगो विवाहः ।
 सुमन्तुः—“ब्राह्मणक्षत्रियविशां वृत्तिः गर्भाधानसीमन्तोन्नयनजातकर्म-
 नामकरणनिष्कमरणान्नाशानचूडोपनयनव्रतचरणाध्ययनसमावर्शनविवाह—
 श्लोष्यन्तीयज्ञदानादि ।” श्लोष्यन्ती मुखप्रसवार्थं कर्म प्रसवशूलहरम् ।
 याज्ञवल्क्यः—“गर्भाधानमृतौ पुंसः सवनं स्यन्द्नात्पुरा ।”

एवमेव गोभिलगृह्यसूत्रभाष्यकर्ता सत्यदेवोऽप्याह—

एषां रशनाः कटिवन्धनरज्जवोमुज्जकाशताम्बल्यः कार्याः ।

अथैवं वाचस्पत्याभिधाने—मेखला.....उपनयनकाले ब्रह्मचारिधार्म्यं मौञ्ज्यादौ कटिसूत्रे ।”
 एभिरासवावयैर्मेखला कटिप्रदेशे एव धार्या, न हि यक्षोपवीतवदिति स्पष्टम् ।

तथोत्तररामचरिते भवभूतिरपि—

मौञ्ज्यां मेखलया नियन्त्रितमधोवासश्च माषिष्ठकम् ।

तथा माघकाव्ये—पिशङ्गमौ जीशुजमर्जुनच्छविं वसानमेणाजिनमञ्जनुधुति ।

सुवर्णसूत्राकलिताधाराम्बरां विदम्बयन्तं शितिवासस्तनुम् ॥

एवं कुमारसंभवे १ स० ५ श्लोकः ‘आमेखलं सञ्चरतां धनानामित्यस्य टीकायां मल्लिनाथः
 “आमेखलं नितम्भपर्यन्तम् ।” एवं कुमारसंभवेशिशुपालवधमेघदूतखुवंशकाव्येषु बृहद्वशो मेखलायाः
 कटिप्रदेशधारित्वमेवोक्तं महाकविभिः पद्धतौ तु ‘त्रिकं वेष्टयेत्’ त्रिकं नितम्बोर्ध्वम् । पृष्ठवंशाधरे
 त्रिकमित्यमरकोषात् । श्रीमद्भागवतेऽपि “कदम्बकिञ्जल्कपिशङ्गवाससा हलंकृतं मेखलया
 नितम्बे ।” इत्यादि ।

अत्र जातस्य जन्मन्यनिष्टफलदान्याह रामाचार्यः—

गण्डान्तेन्द्रभशूलपातपरिधव्याघातगण्डावमे, संक्रान्तिव्यतिपातवैधृतिसिनीवालीकूहदशके ।

वज्रे कृष्णचतुर्दशीषु यमघण्टे दग्धयोगे मृतौ विष्टौ सोदरभे जनिर्न पितृभे शस्ता शुभा शान्तिः ॥

आद्ये पिता नाशमुपैति मूलपादे द्वितीये जननी तृतीये ।

धनं चतुर्थोऽस्यशुभोऽथ शान्त्या सर्वत्र सत्स्यादहिमे विलोमम् ॥

स्वर्गे शुचिप्रौष्ठपदेषु मावे भूमौ नभः कार्तिकचैत्रपौषे ।

मूलं ह्यथस्तात्तु तपस्यमार्गवैशाखशुक्लेष्वशुभं च तत्र ॥

अमुक्तमूलं घटिकाचतुष्टयं ज्येष्ठाऽन्यमूलादिभवं हि नारदः ।

वशिष्ठ एकद्विघटीमितं जगौ बृहस्पतिस्त्वेकघटी प्रमाणकम् ॥

अधोचुरन्ये प्रथमाष्टवट्यो मूलस्य शान्तान्तिमपञ्चनाड्यः ।

जातं शिशुं तत्र परित्यजेद्वा मुखं पिताऽस्याष्टसमा न पश्येत् ॥

अथप्रसङ्गतो—जातस्योर्ध्वपंक्तौ प्रथमदन्तजनने वा सदन्तवातोत्पत्तौ दोष उक्तो विष्णुधर्मोचरे—
 उपरि प्रथमं यस्य जायन्ते च शिशोर्दिजाः । दन्तैर्वा सह यस्य स्याज्जन्म भागवत्सत्तम ! ॥

मातरं पितरं वाऽथ खादैदात्मानमेव वा ।

अस्य शान्तिः शान्तिमयूखादौ द्रष्टव्येति ।

तत्र प्रथममासे दन्तजनने स्वस्य नाशः । द्वितीये कनिष्ठस्य । तृतीये भगिन्याः । चतुर्थे मातुः ।
 पञ्चमेऽग्रजस्य । षष्ठेऽतुलभोगः । सप्तमे पितुः सुखम् । अष्टमे पुष्टवम् । नवमे लक्ष्मीलाभः । दशमे
 सौख्यलाभ इति ।

पुंसः सवनं पुंसवनं, स्यन्दनाद् गर्भचलनात्, वैजवापः—सप्तमे मासि प्रथमे वा गर्भे सीमन्तोन्नयम् ।

स्मृतिः—एतस्माच्चधिकारोऽस्य न वेदे न स्मृताविति ।

विवाहमात्रसंस्कारं शूद्रोऽपि लभतां स्वयम् ॥

अस्य शूद्रस्य, मात्रपदं विशेषविहितविवाहान्यसंस्कारव्यवच्छेदकम्, । विष्णुपुराणे—सचैलस्य पितुः स्नानं जाते पुत्रे विधीयते ।

जातकर्म ततः कुर्याच्छूद्रमाभ्युदये च यत् ॥

गौतमः—‘जननाद्दशरात्रे व्युष्टे शतरात्रे सव्यत्सरे वा नामकरणम्’ व्युष्टे व्यतीते, दशरात्रं स्वस्वाशौचान्तिमदिनपरम्, ‘अशौचव्यपगमे नामधेयम्’ इति विष्णुवचनात् । गृह्यपरिशिष्टे—“द्वयक्षरं चतुरक्षरं वा घोषवदाभ्यन्तरस्थमध्यं दीर्घाभिनिष्ठानं कृतं कुर्यान्न तद्वितम् ।” वर्गाणां तृतीयचतुर्थपञ्चमा यरलवा हकारश्च घोषवन्तस्ते नाम्न आदौ देयाः । यरलवा अन्तस्थास्ते नाम्नो मध्ये, कृतं कृदन्तम् ।

शङ्खलिखितौ—‘कुलदेवतानक्षत्रादिसंबद्धम्’ इति । नाम कुर्यादिति शेषः । कुलसंबद्धं वशिष्ठ इति, देवसंबद्धं केशव इति, नक्षत्रसंबद्धं चैत्र इति ।

यमः—‘ततोऽन्नप्राशनं मासि षष्ठे कुर्याद्यथाविधि ।’

देवलः—गर्भाष्टमे उपनयनाहो भवति इति ब्राह्मणस्य मुख्यकालः ।

गौणस्तु पञ्चदशवर्षपर्यन्तः । तथा हि—

याज्ञवल्क्यः—(१) आपोडशादाद्वाविंशाच्चतुर्विंशाच्च वत्सरात् ।

ब्रह्मक्षत्रविशां काल औपनायनिकः स्मृतः ।

अत ऊर्ध्वं पतन्त्येते सर्वधर्मबहिष्किताः ।

आपोडशादिति पञ्चदशवर्षपर्यन्तमित्यर्थः । एवमाद्वाविंशादित्यादावपि । तथा च ब्राह्मणादित्रयाणां क्रमेण पञ्चदशैकविंशतित्रयोविंशतिवर्षमुपनयनस्य गौणः कालः । अत ऊर्ध्वमुपनयनं प्रात्यप्रायश्चित्तं कृत्वा कर्तव्यम् । क्षत्रियवैश्ययोर्मुख्योपनयनकालमाह—

याज्ञवल्क्यः—“राक्षामेकादशे सैकै विशामेके यथाकुलम् ।”

सैके एकसहिते, तथा च राक्षान् द्वादशवर्षो मुख्यः कालः ।

मनुः—असपिण्डा च या मातुरसोत्रा च या पितुः ।

(१) आपोडशादित्यस्य षोडशवर्षान्तपर्यन्त इत्यर्थो बोध्यः । उपनयनविहितवर्षस्य द्विगुणे वर्षेऽतीते गौणत्वप्रतिपादनात् । तथोक्तं ज्योतिषे मुहूर्तचिन्तामणौ संस्कारप्रकरणे—

विप्राणां व्रतबन्धनं निगदितं गर्भाजनेर्वाऽष्टमे । वर्षे वाऽप्यथ पञ्चमे क्षितिभुजां षष्ठे तथैकादशे ।

वैश्यानां पुनरष्टमेऽप्यथ पुनः स्याद् द्वादशे वत्सरे कालेऽथ द्विगुणे गते निगदिते गौणं तदाहुर्वृषाः ॥

राजमात्स्ये नवमवर्षेऽपि व्रतबन्धनस्य विधानमुक्तम्—

प्रायः संस्कारं प्राप्ते पञ्चमे हायने हितम् । व्रतं गर्भाष्टमे कार्यमष्टमे नवमेऽपि वा ॥

सा न्याय्या द्विजजातीनां दारकर्मणि मैथुने ॥
दारकर्मणि विवाहे, मैथुने रतौ ।

पंचमात्सप्तमादूर्ध्वं मातृतः पितृतस्तथा ।

सपिण्डता निवर्त्तते सर्ववर्णेष्वयं विधिः ॥ इति याज्ञवल्क्यः ।

पितृतः सप्तमीं वर्जयेन् मातृतः पंचमीन्त्यजेत् ।

विवाह इति शेषः । व्यवहारात्पितृतः सप्तम्यपि विवाहा, व्यवहारे बल-
वत्त्वस्य प्रागुक्तत्वात् । सुमन्तुः 'सर्वाः पितृपत्न्यो मातरस्तद्भ्रातरौमातु-
लास्तद्दुहितरो भगिन्यस्तदपत्यानि भागिनेयानि ताश्च न परिणीतव्याः,
ताः परिणीताः सङ्करकारिण्यस्तथाऽध्यापयितुरेतदेव । एतेन सपत्नीमातु-
भ्रातृपुत्री तत्पुत्री न विवाहोति पर्यवसितम् । सपत्नीमातुर्भगिनीपरिणयेन
न दोषः प्रापकाभावात् ।

अथ कन्यादानाधिकारिण आह ।

कात्यायनः—स्वयमेवौरसीं दद्यात्पित्रभावे स्ववान्धवाः ।

दीर्घप्रवाससक्तेषु (१) पौगण्डेषु च बन्धुषु ॥

माता तु समये दद्यादौरसीमपि कन्यकाम् ।

वान्धवाः पितामहपितृद्व्यभ्रात्रादयः । दीर्घप्रवाससक्तेषु अतिदूरविदेश-
स्थितेषु । पौगण्डेषु व्यवहारासमर्थेषु ।

स्मृतिः—पिता पितामहो भ्राता सकुल्यो जननी तथा ।

एते कन्याप्रदातारः पूर्वाभावे परः परः ॥

राजमातृगण्डे—षोडशाब्दे गर्भधराऽष्टमे मासि प्रसूतिका ।

उभयोरपि मरणं स्यात्सत्याचार्य्यः प्रभाषते ॥

अब्दे पञ्चदशे गर्भे प्रसवः षोडशेऽपि वा ।

दम्पत्योश्चैव नाशः स्यादेकस्मिन्नेकनाशनम् ॥

षोडशाब्दगता नारी भवेद्गर्भसमन्विता ।

अग्रतो म्रियते माता पश्चात्पुत्रो विनश्यति ॥

अथ तच्छान्तिः—दद्याद्गर्भवतीं कुर्गीं वस्त्रालङ्कारभूषिताम् ।

पुंसवेन विधानेन संक्रमे शिवसन्निधौ ॥

गौरीं तु सम्यक् सम्पूज्य काञ्चनीं कांस्यभाजने ।

दासीं गर्भवतीं दद्याद्देवज्ञाय च गौयुताम् ॥

उपनयनविवाहादिसंस्कारे आभ्युदयिकआद्रमावश्यकम् । तथाहि

स्मृतिः—

‘नानिष्ठा तु पितृन् आद्वे कर्म वैदिकमाचरेत् ।’ इति ।

(१) पौगण्डं दशमावधि । इति ।

तच्च पित्रा तदन्येन वा कर्त्तव्यमिति । तथाहि—

“पिता कुर्यात्तदन्यो वा तस्याभावे तु तत्क्रमात् ।” इति ।

तत्र क्रममाह । कात्ययनः—

स्वपितृभ्यः पिता दद्यात्सुतसंस्कारकर्मणि ।

पिरडानोद्वाहनात्तेषान्तस्याभावे तु तत्क्रमात् ॥ इति ।

पिरडानिति पिरडपदं श्राद्धोपलक्षकम् । आभ्युदयिके पिरडरहितत्वात्पिरडान् आ उद्वाहनाद् इत्यत्र गुणे कृते पिरडानोद्वाहनादिति सिद्ध्यति, उद्वाहनं विवाहः आविवाहाद्विवाहपर्यन्तमिति यावत्, तस्याभावे माणवकपितुरभावे, अभावोऽत्र विनाशरूपः । तत्क्रमाद् माणवकादिसंस्कार्यक्रमादित्यर्थः । तथा च पितृकर्त्तके आभ्युदयिके जीवति पितरि तत्प्रतिनिधिकृते वा संस्कार्यपितामहादि तिसृणां पितामहादित्रयाणां पितृमातामहादित्रयाणामेव श्राद्धम् । संस्कार्यपितरि मृते तु आभ्युदयिके संस्कार्यमाणवकादिमात्रादीनां पित्रादीनां संस्कार्यमाणवकादिमातामहादीनां श्राद्धमिति पर्यवसितम् । तत्रापि यो यो जीवति तं तं परित्यज्य तदूर्ध्वन्तेन श्राद्धं कर्त्तव्यम् । अत्र तस्याभावे संस्कार्यपितुरभावे, न तु तस्मिन्प्रमीते तद्देवकार्यमिति द्वैतपरिशिष्टे । तस्मिन्प्रमीते पितरि प्रमीते, तद्देवपितृवदेव, अस्य न त्विति पूर्वैरुक्तं ।

स्मृतिः—मातृश्राद्धं तु पूर्वं स्यात्पितृश्राद्धान्तदनन्तरम् ।

ततो मातामहादीनां वृद्धौ श्राद्धत्रयं स्मृतम् ॥

मातृश्राद्धं मात्रादित्रयश्राद्धम्, एवमग्रेऽपि । तथा च प्रथमं मातृपितामहीप्रपितामहीनां, ततः पित्रादित्रयाणां, ततो मातामहादित्रयाणामिति क्रमेण श्राद्धं कर्त्तव्यमिति भावः ।

अर्घं गन्धादिदाने च अग्नेजनेनपिरडयोः ।

प्रत्यग्नेजने सूत्रे ये चात्रं पटसु योजयेत् ॥

इतिवचनात्सामगानां ये चात्रेति पाठः श्राद्धे विहितः, स चाभ्युदयिकादौ नास्ति । तथाहि,

स्मृतिः—प्रेतश्राद्धे स्त्रियः श्राद्धे वृद्धिश्राद्धे तथैव च ।

तथा स्त्रीकर्त्तके श्राद्धे ये चात्रं नाभियोजयेत् ॥ इति ।

प्रेतश्राद्धे प्रेतोद्देश्यकैकादशाहादिश्राद्धे, वृद्धिश्राद्धे आभ्युदयिके

अथ बलानां प्राथमिककेशकर्त्तनम् । राजमार्त्तण्डे—

जन्मादौ सममासि पुत्रविषये स्त्रीणान्तु तद्वधत्यये

कार्यं चादिमकेशखण्डनमिदं सूर्ये च सौम्यायने ।

आदित्यद्वयदक्षपौष्णशशभृद्विष्णुत्रयार्कत्रये

पूर्वाहे शुभवासरे जयतिथौ ह्यष्टम्यमावर्जिते ॥ इति ।

आदित्यद्वये पुनर्वसुपुण्ये, दक्ष अश्विनी, पौष्णं रेवती, शशभृन्मृग-
शिरा, विष्णुत्रयं श्रवणादित्रयम्, (श्र० घ० श०) । अर्कत्रये हस्तत्रये (ह०-
चि० स्वा०) । अमा अमावास्या, यु(१)मवर्षत्याग इति समाचारात् ।

(२) अथ स्त्रीस्वभावः ।

तत्र मनुः—अस्वतन्त्राः स्त्रियः कार्य्याः पुरुषैः स्वैर्दिवानिशम् ।

विषयेषु च संसक्त्यः संस्थाप्यात्मानमात्मना ॥

संसक्त्यः प्रसक्ताभवन्त्यः ।

नारदः—स्वातन्त्र्याद्धि प्रणश्यन्ति कुले जाता अपि स्त्रियः ।

अस्वातन्त्र्यं यतस्तासां प्रजापतिरकल्पयत् ॥

स्वातन्त्र्यं स्वेच्छया गमनाचारादिकर्तृत्वं, कुले सत्कुले ।

मनुः—सूक्ष्मेभ्योऽपि प्रसङ्गेभ्यः स्त्रियो रक्ष्या प्रयत्नतः ।

द्वयो हि कुलयोः शोकमावहेयुररक्षिताः ॥

इमं हि सर्ववर्णानां पश्यन्तो धर्ममुत्तमम् ।

(१) अथ प्रसङ्गात् कर्णवेधमुद्धृतः—

हित्वैतौश्चैत्रपौषजन्महरिशयनं जन्ममासं च रिक्तां,

युग्माब्दं जन्मतारामृतमुनिवसुभिः संमिते मास्यथो वा ।

जन्माहास्तस्यैर्भूपैः परिमितसमये ज्ञेयशुक्लेन्दुवारे—

ऽथोच्चाब्दे विष्णुयुग्मादिति मृदुलबुधैः कर्णवेधः प्रशस्तः ॥

सारार्थः—चैत्रपौषजन्ममासभिन्नमासेष्वपि हरिशयनभिन्नसमयः । तिथिन्नयचतुर्थीनवमीचतुर्द-
शीभिन्नतिथयः । प्रथमतृतीयपञ्चमप्रभृतिवर्षाणि । जन्ममासमारभ्य ततः षष्ठसप्ताष्टममासाः । जन्म-
दिनाद्वादशषोडशदिने । बुधगुरुशुकचन्द्रवासराः । श्रवणधनिष्ठापुनर्वसुमृगशिरोरेवतीचित्राऽनुरा-
धाहस्ताश्विनीपुष्याभिजित्तृत्तनाणि । एतानि जन्मनक्षत्रवर्जितानि कर्णवेधे शुभानि ।

तत्र जन्ममासलक्षणमुक्तं पीयूषधारायाम्—

आरभ्य जन्मदिवसं यावत् त्रिशद्दिनं भवेत् । जन्ममासः स विशेषो गहितः सर्वकर्मसु ॥

अथ कर्णवेधावश्यकतोक्ता तत्रैव—

कर्णरन्ध्रे रवेश्च्छाया न विशेषदग्रजन्मनः । तं दृष्ट्वा विलयं यान्ति पुण्यौवाश्च पुरातनाः ॥

तथा च शालङ्कायनः—

अविद्धकर्णैर्दंष्ट्रुक्तं लम्बकर्णैस्तथैव च । दग्धकर्णैश्च यदंष्ट्रुक्तं तदै रक्षांसि गच्छति ॥

(२) लिङ्गपुराणे—पिता माता च पुत्राश्च पौत्राः श्वसुर एव च ।

एते न बान्धवाः स्त्रीणां भर्ता बन्धुः परा गतिः ॥

स्त्रीणां माता पिता बन्धुः सखा मित्रं च बान्धवाः । भर्ता एव न सन्देहस्तथाऽप्यासहमायया ॥

कृत्वाऽपि सुमहत्यापं या भर्तुः प्रेमसंयुता । प्राप्नुयात्परमं स्वर्गं नरकं च विपर्ययात् ॥

स्वामिसेवां परित्यज्य कृतं देवार्चनत्रयम् । सकलं क्षयमेत्याशु चान्ते च नरकं भ्रुवम् ॥

शिवपुराणे—स्त्रीणां तु भर्तृशुश्रूषा धर्मो नान्यः कदाचन ।

ममार्चनं च कत्याणि ? नियोगो भर्तुरस्ति चेत् ॥

या नारी भर्तृशुश्रूषां विहाय ततत्परा । सा नारी नरकं याति नात्र कार्या विचारणा ॥

यतन्ते रक्षितुं भाग्या भर्त्तारो दुर्बला अपि ॥

मनुः—स्वां प्रसूतिं चरित्रं च कुलमात्मानमेव च ।

स्वधर्मैण प्रयत्नेन जायां रक्षन् हि रक्षति ॥

स्थानं नास्ति क्षणं नास्ति नास्ति प्रार्थयिता नरः ।

तेन नारद ! नारीणां सतीत्वमुपजायते ॥

याज्ञवल्क्यः—रक्षेत्कन्यां पिता विद्वां पतिः पुत्राश्च वार्द्धके ।

अभावे ज्ञातयस्तेषां न स्वातन्त्र्यं क्वचित् स्त्रियः ॥

कन्यां कुमारीं, विद्वां विवाहितां, तेषां पुत्रादीनामभावे इत्यनेनास्य सम्बन्धः ।

द्वारीतः—जीविते जारजः कुण्डो मृते भर्त्तरि गोलकः ।

तस्माद्रेतोपघाताच्च जायां रक्षेत्प्रयत्नतः ॥

जीविते इत्यस्य भर्त्तरीत्यग्रिमेषान्वयः । जारः पतिभिन्नः । 'जारस्त-
पपतिः समौ' इत्यमरः । मृते भर्त्तरीति जारज इति पूर्वेष्वान्वयः, रेतोपघा-
तात्, परपुरुषवीर्यजनितवर्णसंकरदोषात् ।

बृहस्पतिः—अप्रयच्छन् पिता काले पतिश्चानुपयन्नुतौ ।

पुत्रश्चाभक्तदो मातुर्गर्हादण्डयाश्च धर्मतः ।

अप्रयच्छन् कन्यादानमकुर्वन्, काले दशवर्षाभ्यन्तरे, अनुपयन् मैथुनम-
कुर्वन्, ऋतौ रजोयोगानन्तरचतुर्थादिदिने, अभक्तदः भरणमकुर्वन् ।

नैता रूपं प्रतीच्छन्ते नैता वयसि संस्थितिम् ।

न रूपं रूपवन्तं वा पुमांसश्चापि भुञ्जते ॥

रामायणे—नैवाङ्गनानन्दयितो नापि द्वेष्योऽस्ति कश्चन ।

सर्वमेवावलम्बन्ते लता गहनजा इव ॥

अङ्गनानां स्त्रीणां, दयितः प्रियः । तथा च वयोरूपाद्यपेक्षा ना-
स्त्येव स्त्रियाः । किन्तु पुरुषमात्रस्यापेक्षेति भावः ।

दक्षः—साशङ्का बालभावे तु यौवनेऽभिमुखी भवेत् ।

तृणवन्मन्यते नारी वृद्धभावे स्वकं पतिम् ॥

वृद्धभावे वार्द्धकावस्थायाम् ।

स्वकाम्ये वर्त्तमाना सा स्नेहान्न च निवारिता ।

अपथ्याऽभिभवेत्पश्चाद्यथा व्याधिरुपेक्षितः ॥

स्वकाम्ये स्वेच्छायां, सा स्त्री, अपथ्या दुःखदायिनी ।

तथा च प्रथमं स्वच्छन्दचारिणी चेत्तदा पश्चाद्दुःखदायिनी भवतीति
तात्पर्यम् ।

महाभारते—कुलीना रूपवत्यश्च नाथवत्यश्च योषितः ।

मर्यादासु न तिष्ठन्ति दोषश्च स्त्रीषु नारद । ।
नारदेति सम्बोधनम् ।

अनर्थित्वान्मनुष्याणां भयात्परिजनस्य च ।
मर्यादायाममर्यादाः स्त्रियस्तिष्ठन्ति भर्तृषु ॥
अलाभात्पुरुषाणां च भयात्परिजनस्य च
वधवन्धभयात्, नैव स्वयं गुह्या (ताः) भवन्ति ताः ॥
भयादिभिरेव रक्षिता भवन्ति, न स्वभावाद् इति भावः ।
तथा च—नाग्निस्तृप्यति काष्ठानां नापगानां महोदधिः ।
नान्तकस्सर्वभूतानां न पुंसां वामलोचना ॥
आपगा नद्यः, अन्तको यमः, वामलोचना स्त्री ।
मनुः—एवं स्वभावं ज्ञात्वाऽऽसां प्रजापतिनिर्गजम् ।
परमं यत्नमातिष्ठेत्पुरुषो रक्षणं प्रति ॥ स्त्रिया इति शेषः ।
तस्मात् स्त्री अस्वतन्त्रैव कर्त्तव्या, स्वातन्त्र्ये बहुदोषस्य पूर्वमभिहितत्वात् ।
अथ तीर्थविधिः ।

महाभारते—बहूपकरणा यज्ञा नानासम्भारविस्तराः ।
प्राप्यन्ते पाथिवैरेव समृद्धैर्वा नरैः क्वचित् ॥
नार्थन्यूनैरवगणैरैकात्मभिरसंहतैः ॥
अवगणैः सहायशून्यैः । एकात्मभिः स्त्रीरहितैः । तथा च पत्नीरहितेन
न विशिष्टफलं प्राप्यत इति भावः । तत्रैव तीर्थाभिगमनात्पुण्यं यज्ञैरपि
विशेष्यम् । ब्रह्मपुराणे—

गङ्गादितीर्थेषु वसन्ति मत्स्या देवालये पक्षिगणाश्च सन्ति ।
भावोज्झितास्तेन फलं लभन्ते तीर्थाश्च देशायतनाच्च मुख्यात् ॥
भावन्ततो हृत्कमले निधाय तीर्थानि सेवेत समाहितात्मा ॥
गङ्गादौ भावनयैव फलमिति तात्पर्यम् ।

गोयाने गोवधः प्रोक्तो हययाने तु निष्फलम् ।
नरयाने तदृद्धं स्यात्पद्भ्यां तच्च चतुर्गुणम् ॥
पद्भ्यामिति उपानहादिव्यतिरेकेण सातिशयं तीर्थफलं भवति, न
तु तत्परिधाने दोषो निषेधाश्रवणात् । मिताक्षरास्वरसोऽप्येवम् ।
यत्तद्वद् हरति पादुकेति पठन्ति तन्निबन्धकृद्भिरनादरणादनाकरमिति
निर्णीयते, एवं च—

वर्षातपादिके छत्री दण्डो राज्यद्वीषु च ।
शरीरत्राणकामस्तु सोपान्तकः सदा ब्रजेत् ॥
इति विष्णुपुराणीयवचनेन तीर्थयात्रायामपि उपानत्परिधानमनिषि-

दमावश्यकमिति । तीर्थचिन्तामणौ तीर्थप्राप्तौ तन्निमित्तकश्राद्धमर्वावा-
हनवर्जितं कर्तव्यमाह देवोपुराणे—

“श्राद्धं च तत्र कर्तव्यमर्वावाहनवर्जितम् ।”

तथा—अकालेऽप्यथवा काले तीर्थश्राद्धं तथा नरैः ॥

प्राप्तैरेव सदा कार्यं कर्तव्यं पितृतर्पणम् ॥ इति ।

तत्रेति निमित्तसप्तमी तन्निमित्तकश्राद्धमित्यर्थः । अकालेऽपि निषिद्ध-
कालेऽपि । तथा च तीर्थप्राप्तौ विहितविध्यादिविचारो न कर्तव्य इति
भावः । सायाह्लादौ तीर्थप्राप्तौ उत्तरदिने तीर्थश्राद्धं कुर्यात्, प्राप्युत्तरवि-
हितमुहूर्ते एव तीर्थश्राद्धविधानात् । तीर्थोपवासः काम्यः, न त्वावश्यकः
“त्रिरात्रमुषित्वा सर्वपापेभ्यो मुच्यते” इति देवसूत्रवचनात्फलश्रवणात् ।
मुण्डनञ्च प्रयागावच्छिन्नगङ्गायामेव नान्यत्र ‘गङ्गायां भास्करक्षेत्रे’
इत्यादि वर्जयित्वा ‘गयाङ्गङ्गाम्’ इत्यादि वचनानामविगीतशिष्टाचार-
विषयत्वात् ।

अथ प्रयागविधिः ॥

पञ्चपुराणे—पश्चिमाभिमुखी गङ्गा कालिन्ध्या सह सङ्गता ।

हन्ति कल्पशतं पापं सा माघे नृप ? दुर्लभा ॥

अमृतं कथ्यते राजन् ! सा वेणी भुवि कीर्तिता ।

तस्यां माघे मुहूर्तन्तु देवानामपि दुर्लभम् ।

पश्चिमाभिमुखी प्रयागे वटशाखादौ, कचित् कालिन्ध्या सह सङ्गता
तु प्रयागे, तत्रैव—

पृथिव्यां यानि तीर्थानि पुष्यः सन्तीह याः पुनः ।

स्नातुमायान्ति ता वेण्यां माघे भासि नराधिप ! ॥

सर्वतीर्थानि कृष्णानि पापिनां सङ्गदोषतः

भवन्ति शुक्लवर्णानि प्रयागे माघमज्जनात् ॥

माघस्नानमन्त्रस्तु—

मकरस्थे रवौ माघे गोविन्दाच्युत ! माघव ! ।

स्नानेनानेन देवेश ! यथोक्तफलदो भव ॥ इति ।

तथा—त्रीणि कुण्डानि राजेन्द्र ! तेषां मध्ये तु जाह्नवी ।

प्रयागस्य प्रवेशेन पापं नश्यति तत्क्षणान् ॥

त्रीणीति एकं प्रयागनगरे, द्वितीयं प्रतिष्ठाननगरे (भूँसीति भाषया
प्रसिद्धं) तृतीयं यमुनादक्षिणे (१) ।

(१) कूर्मपुराणे—

दत्तरे यमुनातीरे प्रयागस्य च दक्षिणे । ऋणप्रमोचनं नाम तीर्थं तु परमं स्मृतम् ॥

२० क० सा०

प्रयागे वपनं कुर्याद् गयायां पिण्डपातनम् ।
 दानं दद्यात्कुरुक्षेत्रे वाराणस्यां तनुं त्यजेत् ॥
 किं गयापिण्डदानेन काश्यां वा मरणेन किम् ।
 किं कुरुक्षेत्रदानेन प्रयागे मुण्डनं यदि ॥ इति ॥
 केशानां यावती संख्या छिन्नानां जाह्नवीजले ।
 तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥
 यावन्ति नखलोमानि वायुना प्रेरितानि वै ।
 पतन्ति जाह्नवीतीरे नराणां पुण्यकर्मणाम् ॥
 तावद्वर्षसहस्राणि ब्रह्मलोके महीयते ।

अत्र (१) स्त्रिया अपि समूलसर्वकेशमुण्डनमेव ।

न च —सर्वाङ्केशान् समुद्धृत्य च्छेदयेदङ्गुलिद्वयम् ।

एवमेव हि नारीणां मुरडमुरडनमादिशेत् ॥

इति प्रायश्चित्तप्रकरणे श्रुतस्य आकाङ्क्षातौल्यात्तदुद्धृत्यङ्गुलकेशकर्तन-
 मेव प्रयागेऽप्युचितमिति वाच्यम् ? ।

केशमूलान्युपाश्रित्य सर्वपापानि देहिनाम् ।

तिष्ठन्ति तीर्थस्नानेन तस्मात्तां वापयेत्तु वै ॥

इत्यादिना तीर्थं समूलकेशवपनस्यैव विशिष्य विहितत्वात् । एतच्च
 मुरडनं स्नाननित्यकर्मादि कृत्वा सङ्कल्प्य कर्तव्यम् ।

सङ्कल्पस्तु ओं अद्येत्यादि च्छेदनीयवातलोमसमसंख्यबहुवर्षसह-
 स्रावच्छिन्नस्वर्गलोकमहितत्वकामो गङ्गायां वपनमहं करिष्ये इति
 सङ्कल्प्य वपेत् ।

ततः श्राद्धाधिकारिणा तीर्थप्राप्तिनिमित्तकपार्वणं कार्यम् । तदस-
 म्पत्तौ षट्पुरुषपिण्डदानमपि कर्त्तव्यम् । तदुत्तरदिने ऋणमोचनतीर्थं
 स्तयात् । ओं अद्येत्यादि सकलार्णविमुक्तिस्वर्गलोकावाप्त्यमृतत्वकामः
 ऋणमोचनतीर्थं स्नानमहं करिष्ये । ओं अद्येत्यादि सर्वपापविमुक्तिपूर्व-
 कस्वर्गगमनकामोऽद्यादिमाघे ज्यहं प्रातःस्नानमहं करिष्ये ।

प्रयागपश्चिमे कम्बलाश्वतरसमीपे यमुनोत्तरकूले यमुनास्नाने—

ओं अद्येत्यादि सर्वपापविमुक्तिकामः कम्बलाश्वतरसमीपे यमुनायां
 स्नानमहं करिष्ये इति सङ्कल्पः । स्नानानन्तरं तर्पणं तत्रापि, अत्र जल
 पानेऽप्येतदेव फलम् । अत्रैव महादेवदर्शनम् ।

ततो दशाश्वमेधिकस्थलं गच्छेत् । ओं अद्येत्यादि अश्वमेधजन्यफल-

(१) साधवाया-इत्यर्थः । विधवानां केशच्छेदनमतीर्थेऽपि समये कर्त्तव्यमेवेति विधवाधर्म-
 द्रष्टव्यम् ।

समफलप्राप्त्याहवत्वरूपवत्त्वदक्षत्वदातृत्वधार्मिकत्वभवनकामो दशाश्वमे-
धिकतीर्थस्नानमहङ्गरिष्ये इति सङ्कल्पः ।

ततः स्नानतर्पणे कुर्यात् । प्रयागे हेमशृङ्गिसवत्सगोदाने गोब्राह्मणौ
सम्पूज्य ओम्भवेत्यादि गङ्गायमुनासङ्गमे पतद्गोवत्सोभयरोमसमसंख्य-
कवर्षसहस्रावच्छिन्नस्वर्गलोकमहितत्वनरकादर्शनोत्तराक्षयसकलहर्षबहु-
वारपुत्रभृत्यवर्गबहुविधघोरमहापातकसंकमपरित्राणकाम इमां स्वर्गशृङ्गी
रौष्यखुरां चेलकण्ठीं पयस्विनीं कपिलां गां रुद्रदैवतामित्यादि । ततो
दक्षिणा ।

तीर्थं न प्रतिगृह्णीयात्पुण्येष्वायतनेषु च ।

निमित्तेषु च सर्वेषु अप्रमत्ते भवेद्द्विजः ॥

निमित्तेषु संक्रान्त्यादिषु अप्रमत्तः प्रमादशून्यः ।

जिह्वा दग्धा पराज्जेन करौ दग्धौ प्रतिग्रहात् ।

परस्त्रोभर्मनो दग्धं कथं सिद्धिर्वरानने ! ॥

अतो जिह्वाहस्तमनश्चक्षुषां शुद्धौ तीर्थफलमन्यथा नेति ।

(१) अथ गयाविधिः । तत्राविभक्तानां मध्ये ज्येष्ठस्य तदाज्ञया कनि-
ष्ठस्यापि आद्वेऽधिकारः । विभक्तानान्तु सर्वेषामेवाधिकारः ।

तत्र नारदः—भ्रातृणामविभक्तानामेको धर्मः प्रवर्तते ।

विभागे सति धर्मोऽपि भवेत्तेषां पृथक् पृथक् ॥ इति ।

एवमेव पार्वणेऽपि । एकोहिष्टे तु सर्वेषामेव पृथगधिकारः ।

व्रतपरिशिष्टे तु—पृथ्व्या बहवः पुत्राः शीलवन्तो गुणान्विताः ।

तेषां वै समवेतानां यद्येकोऽपि गयां व्रजेत् ॥

इति वचने समवेतानामविभक्तानामिति व्याख्याय गयाश्राद्धे अवि-
भक्तानामपि पृथगधिकारमाहुस्ते भ्रान्ताः । 'भ्रातृणामविभक्तानाम्' इत्यादि

(२) गरुडपुराणे—तीर्थश्राद्धं गयाश्राद्धं श्राद्धमन्यच्च पैतृकम् ।

अश्रद्धमध्ये न कुर्वीत मातापुत्रविपत्तिषु ॥

तथा च भविष्ये—“गयाश्राद्धं पितृण्यन्तु पूर्णे त्वन्दे प्रशस्यते ।”

किन्तु द्वादशाहं सपिण्डीकारणे कृते वर्षाभ्यन्तरेऽपि गयाश्रद्धकरणे न दोषः । पूर्वं वर्षान्ते बहुधा
सपिण्डीकरणकरणादुपशुक्तवचने तन्निषेधकथनं क्षेयम् ।

तत्र यद्यपि सदैव श्राद्धं प्रशस्तमेव तथाऽपि विशेषफलजनकसमय उक्तो वायुपुराणे—

मीने मेघे स्थिते सूर्ये कन्यायां कामुके वरे । नारद ! त्रिषु लोकेषु गयाश्राद्धं सुदुर्लभम् ॥

तथा पिण्डदानद्रव्याणि—

पायसेनाथ चरुणा सक्तुना पिष्टकेन वा । तण्डुलैः फलमूलाद्यैर्गंधायां पिण्डपातनम् ॥

तिलकस्केन खण्डेन गुडैर्न सद्यन्तेन च । केवलेनैव दध्ना वा अग्नेन मधुनाऽथ वा ।

पिण्याकं सघृतं खण्डं पितृभ्योऽन्नमिति ॥

नारदवाक्यबलाद्वाधसापेक्षविध्यापत्तेः । किञ्च समवेतानामित्यस्य तदर्थ-
कत्वे मानाभावान्मिलितानामित्यस्यैव तदर्थकत्वाल्लिखितवचनादेव
संसर्गानन्तरं न पृथगधिकारो द्रष्टव्य इति गयाश्राद्धे कालानियमः ।

तथा हि वायव्ये—गयायां सर्वकालेषु पिण्डं दद्याद्विचक्षणः ।

अधिमासे जन्मदिने अस्ते च गुरुशुक्रयोः ॥

न त्यजेच्च गयाश्राद्धं सिंहस्थे च बृहस्पतौ ।

अत्रार्घावाहनवर्जितं श्राद्धम् ।

तथाहि—पायसेन गयायां च सकतुना पिण्डकेन वा ।

चरुणा तण्डुलाद्यैर्वा पिण्डदानं विधीयते ॥

श्राद्धासम्पत्तौ पिण्डमात्रमपि दद्यात् ।

पिण्डदानं ततः शस्तं पितृणाञ्चातिदुर्लभम् ।

विलम्बो नैव कर्त्तव्यो नैव विघ्नं समाचरेत् ॥ इति स्मृतेः ।

अत्र पतितानामसंस्कृतानामपि श्राद्धम् ।

तथा हि गारुडे—ब्रह्महत्या गुरापानं स्तेयं गुर्वङ्गनागमः ।

पापं तत्संगमं सर्वं गयाश्राद्धाद्दिनश्यति ॥

असंस्कृता मृता ये च पशुचौरहताश्च ये ।

सर्पदंष्ट्रा गयाश्राद्धान्मुक्ताः स्वर्गं व्रजन्ति ते ॥

अत्र ब्रह्महत्यादेर्यमुद्दिश्य गयाश्राद्धं क्रियते तस्य महापातकमपि
नश्यति इति तात्पर्यम् । असंस्कृता इति ते हि गयाश्राद्धात्सुगतयो भव-
न्तीति तात्पर्यमिति तीर्थचिन्तामणिः । सर्ववत्सरानन्तरं पतितस्वर्गका-

मनया गयाश्राद्धम् । तथा हि ब्रह्मपुराणे—

क्रियते पतितानान्तु गते सर्ववत्सरे क्वचित् ।

देशधर्मप्रमाणत्वाद् गयाकूपेषु बन्धुभिः ॥

फलमाह मात्स्ये—

पितृतीर्थं गया नाम सर्वतीर्थवरं स्मृतम् ।

यत्रास्ते देवदेवेशः स्वयमेव पितामहः ॥

यत्रैषा पितृभिर्गीता गाथा भागमभीप्सुभिः ।

पृष्टव्या बहवः पुत्रा यद्येकोऽपि गयां व्रजेत् ॥

यजेत वाऽश्वमेधेन नीलं वा वृषमुत्सृजेत् ।

गारुडे—ब्रह्मज्ञानं गयाश्राद्धं गोमूत्रं मरणं तथा ।

वासः पुंसां कुरुक्षेत्रे मुक्तिरेषा चतुर्विधा ॥

सकृद्गयाऽभिगमनं सकृत्पिण्डप्रपातनम् ।

दुर्लभं किम्पुनर्नित्यमस्मिन्नेव व्यवस्थितः ॥ इति ।

अपुत्रं विशालराजानं प्रत्याह वाराहे—

राजन् (१) पितृस्तर्पय पुत्रहेतोर्गत्वा गयायां विधिवच्च पिण्डैः ।

ध्रुवं सुतस्ते भविता नृवोर ! सहस्रदाता सकलक्षितीशः ॥

अत्र महापालकिनोऽपि श्राद्धोद्देश्यस्य गयाश्राद्धेन सद्गतिर्भवति कर्तु-
पुत्रकामत्वे तस्य पुत्रोऽपि भवतीत्यर्थ इति तीर्थचिन्तामणिः ।

गारुडे—गयायां पिण्डदानेन यत्फलं लभते नरः ।

न तच्छ्रुयं मया वक्तुं कल्पकोटिशतैरपि ॥ इति ब्रह्मवाक्यम् ।

बृहस्पतिः—काङ्क्षन्ति पितरः पुत्राक्षरकाद् भयभीरवः ।

गयां यास्यति यः पुत्रः सोऽस्मान्सन्तारयिष्यति ॥

गयायां धर्मपुष्टे च सदसि ब्रह्मणस्तथा ।

गयाशीषोऽक्षयवटे पितृदत्तमथाक्षयम् ॥

ब्रह्माण्डं धर्मपुष्टं धेनुकारणमेव च ।

दृष्ट्वैतानि पितृ श्रात्र वंशान् विंशतिमुद्धरेत् ।

वायव्ये—“महाकल्पकृतं पापं गयायां च विनश्यति” ।

महाभारते पुलस्त्ययात्रायाम्—

ततो गयां समासाद्य ब्रह्मचारी जितेन्द्रियः ।

अश्वमेधमवाप्नोति गमनादेव भारत ! ॥

यत्राक्षयवटो नाम त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ।

यत्र दत्तं पितृभ्यस्तु भवत्यक्षयमित्युत ॥

तथा—शुक्लकृष्णानुभौ पक्षौ गयायां यो वसेन्नृप ! ।

पुनात्यासप्तमं तत्र कुलान्यत्र न संशयः ॥

एष्टव्या बहवः पुत्रा यद्येकोऽपि गयां व्रजेत् ।

तत्तारयति सन्तप्तान् दशपूर्वान् दशावरान् ॥

अवरान् अधःस्थान् पुरुषानिति शेषः । अत्र पितुः पृथगेव मात्रादिश्रा-
द्धम् । तथा हि वायव्ये—

अष्टकासु च वृद्धौ च गयायां च क्षयाहनि ।

मातुः श्राद्धं पृथक् कुर्यादन्यत्र पतिना सह ॥

वृद्धौ आभ्युदयिके, क्षयाहनि वार्षिके । तथा चैतच्चतुष्टये पृथगेव,
पतद्भिन्ने सर्वकर्मणि पार्वणादौ न मातृणां पृथक् श्राद्धकरणम् । पितृश्राद्धे-
नैव तच्छ्राद्धसिद्धिरिति भावः ।

स्मृतिः—ब्रह्मणा प्रथितो विष्णुः फल्गुको ह्यभवत्पुरा ।

(१) मत्स्यपुराणे १५ अ० ४० इलो० पितृन् प्रीणाति यो सक्तथा ते पुनः प्रीणयन्ति तम् ।
यच्छन्ति पितरः पुष्टिं स्वर्गारोग्यं प्रजाफलम् ॥ देवकार्येऽपि पुनः पितृकार्यं विशिष्यते ॥

दक्षिणाग्नौ हुतं नूनं तद्भवं फल्गुतीर्थकम् ॥
 तीर्थानि यानि सर्वाणि भुवनेष्वखिलेष्वपि ।
 तानि स्नातुं समायान्ति फल्गुतीर्थं सुरैः सह ॥
 गङ्गा पादोदकं विष्णोः फल्गुय्यदि गदाधरः ।
 इयं हि रुद्ररूपेण तस्माद् गङ्गाऽधिकं विदुः ॥
 अश्वमेधसहस्राणां सहस्रं यः समाचरेत् ।
 नासौ तत्फलमाप्नोति फल्गुतीर्थं यदाप्यते ॥
 फल्गुतीर्थे विष्णुजले करोति स्नानमाहतः ।
 पितॄणां विष्णुलोकाय भुक्तिमुक्तिप्रसिद्धये ॥
 तथा—फल्गुतीर्थं नरः स्नात्वा दृष्ट्वा देवं गदाधरम् ।
 आत्मानं पितृभिः सार्द्धं यन्नयेद्द्वैष्णवं पदम् ॥

अथ वाराणसी ।

ब्रह्मपुराणे—वरणा चाप्यसिश्चैव द्वे नद्यौ सुरवल्गवे ? ।
 अन्तराले तयोः क्षेत्रं भूमावपि विशेषतः तत् ॥
 पञ्चक्रोशप्रमाणन्तत्क्षेत्रं दत्तं मया तव ॥

एतेन असीवरणयोर्मध्यं वाराणसीक्षेत्रमिति नियमः । असीवाह्यस्य
 वाराणसीक्षेत्रत्वाभावः सिद्धः ।

(१) द्वियोजनन्तु तत्क्षेत्रं पूर्वपश्चिमतः स्थितम् ।

अर्द्धयोजनविस्तोर्णं दक्षिणोत्तरतः स्मृतम् ॥

योजनं चतुःक्रोशम् । स्कान्दे—

ब्रह्मघ्न गोघ्नगुरुतल्पगभिन्नवृत्तन्यासापहारिकुहकादिनिषिद्धवृत्तिः ।
 संसारभूत दृढपाशविमुक्तदेहो वाराणसीञ्च समुपैति हि योऽपिलोकः ॥
 मात्स्ये—प्रयागादपि तीर्थाग्रादिदमेव महत्तरम् ।
 अल्पायासेन चैवान्न मोक्षप्राप्तिः प्रजायते ॥

इदं वाराणसीक्षेत्रम् ।

लैङ्गे—ब्रह्महा योऽभिगच्छेत्तु अविमुक्तं कदाचन ।

तस्य क्षेत्रस्य माहात्म्याद् ब्रह्महत्या निवर्तते ॥

अविमुक्तं वाराणसी । तथा हि मात्स्ये—

विमुक्तं मया यस्मान्मोक्षयते न कदाचन ।

महत्क्षेत्रमिदं तस्मादविमुक्तमिदं स्मृतम् ॥

तथा—आज्ञानाज् ज्ञानतो वाऽपि स्त्रिया वा पुरुषेण वा ।

यत्किञ्चिदशुभं कर्म कृतं मानुषबुद्धिना ॥

(१) स्वायोजनं क्रोशचतुष्टयेन इति पाटीगणितोक्तत्वात् ।

अविमुक्तं प्रविष्टस्य तत्क्षणं भस्मसाद्भवेत् ।

अत्र वासफलमाह लैङ्गे—

सदा जयति यज्ञेन सदा दानं प्रयच्छति ।

सदा तपस्वी भवति अविमुक्ते स्थितो नरः ॥

न सा गतिः कुरुक्षेत्रे गङ्गाद्वारे न पुष्करे ।

या गतिर्विहिता पुंसामविमुक्तनिवासिनाम् ॥

सर्वात्मता तपः सत्यं प्राणिनां नात्र संशयः ।

अविमुक्ते वसेद्यस्तु मम तुल्यो भवेन्नरः ॥

अविमुक्ते स्थितो नित्यं पांशुभिर्भस्मनेरितैः ।

स्पृष्टा दुष्कृतकर्माणो यास्यन्ति परमां गतिम् ॥

स्वर्गापवर्गयोर्होतुरेतत्तीर्थवरं भुवि ।

यस्त्वन्न पञ्चतां याति मोक्षं याति न संशयः ॥

जन्मान्तरसहस्रेण मुञ्चन्योगी यदाप्नुयान् ।

तमिहैव परं मोक्षं मरणादधिगच्छति ॥

पञ्चतां मरणम्, इहैव इह जन्मन्येव ।

अन्यच्च—प्राणांस्त्यजन्ति ये त्वत्र प्राणिनस्तत्त्वतस्तथा ।

रुद्रत्वं ते समासाद्य मोदन्ते भवता सह ॥

अकामो वा सकामो वा अपि तिर्यग्गतोऽपि वा ।

अविमुक्ते त्यजन् प्राणान् मम लोके महीयते ॥ इतीश्वरोक्तिः ।

लैङ्गे—अविमुक्ते स्थिता रुद्रा भक्तानां प्रीतिदायकाः ।

कर्णजापं प्रयच्छन्ति तिमिरवण्डेश्वरादयः ॥

कर्णजापस्तारकब्रह्मोपदेशः । अत्र मरणस्य यद्यपि परममुक्तिसायुज्य-
सारूप्यसालोक्यानि फलत्वेन श्रूयन्ते । तथाऽपि शुचीनां परमात्मभक्तानां
तदपितकर्मणां परममुक्तिस्तथा अपकृष्टानाम् अग्निप्रविष्टानां सायुज्यं,
तिर्यक्प्रभृतीनामत्यन्तपापीयसां च सारूप्यम्, ततोऽप्यधमानां पतिता-
दीनां सालोक्यमिति द्रष्टव्यमिति तीर्थचिन्तामणिः ।

लैङ्गे—नाविमुक्ते मृतः कश्चिन्नरकं याति किल्विषी ।

ईश्वरानुगृहीता हि सर्वे यान्ति परां गतिम् ॥

तत्रैव—दशानामश्वमेधानां यज्ञानां यत्फलं स्मृतम् ।

तदवाप्नोति धर्मात्मा स्नात्वा तत्र वरानने ? ॥

तत्रैव—स्वल्पमप्यत्र यो दद्याद् ब्राह्मणे वेदपारगे ।

शुभां गतिमवाप्नोति अग्निवच्चैव दीप्यते ॥

दशसौवर्णिकं पुष्पं यो विमुक्ते प्रयच्छति ।

अग्निहोत्रफलं धूपगन्धदाने शृणु प्रिये ! ॥

भूमिदानेन तुल्यं च गोप्रदानफलं स्मृतम् ।

दशसौवर्णिकेत्यादि एकपुष्पप्रदाने दशसुवर्णदानजन्यफलमित्यर्थः ।

तथा—किमर्थं बहुनोक्तेन यद्दानं क्रियते नरैः ।

धर्मकामार्थमुद्दिश्य तदनन्तफलं लभेत् ॥

उपवासं तु यः कृत्वा विप्रान् सन्तर्पयेन्नरः ।

स सौत्रामण्यज्ञस्य फलमाप्नोति निश्चितम् ॥

ब्राह्मे—तत्र दीपप्रदानेन ज्ञानवत्स्फुरतीन्द्रियम् ।

तत्रेति काश्यामित्यर्थः ।

तथा—एकाहमुपवासं यः करिष्यन्ति यशस्विनि ! ।

फलं वर्षशतस्येह लभते तत्परायणः ॥

वर्षशतस्योपोषितस्येत्यर्थः ।

अविमुक्ते महादेवमर्चयन्ति स्मरन्ति ये ।

सर्वपापविमुक्तास्ते सन्तिष्टन्यजसामराः ॥

अविमुक्तं समासाद्य लिङ्गमर्चयते नरः ।

कल्पकोटिशतैश्चापि तस्य नास्ति पुनर्भवः ॥

पुनर्भवः पुनर्जन्म । कापिलहृदमुपक्रम्य इश्वर आह—

तत्रापि स्वयमेवाहं वृषध्वज इति स्मृतः ।

कपिला हृदतीर्थेऽस्मिन् स्नात्वा संयतमानसः ॥

वृषध्वजमिमं दृष्ट्वा सर्वयज्ञफलं लभेत् ।

स्वर्लोकितां मृतश्चापि अर्चयित्वा तु मामिह ॥

लभते देहमेदेन गणत्वश्चापि दुर्लभम् ।

कापिलहृदः काश्यामुत्तरे पञ्चक्रोशपथि पञ्चक्रोशेऽनेके देवा अनन्तफ-
लदायिनो विस्तरभयान्नेह तेषां फलान्यभिहितानि, पञ्चक्रोशस्तु त्रिपञ्च-
सप्तदिनेन वा यथाशक्ति कुर्यात् । गङ्गास्नाने विष्णुपुराणे—

स्नातस्य सलिले यस्याः सद्यः पापं प्रणश्यति ।

अपूर्वपुण्यावाप्तिस्तु सद्यो मैत्रेय । जायते ॥

भारते—स्नातानां शुचिभिस्तोत्रैर्गाङ्गेयैः प्रयतात्मनाम् ।

व्युष्टिर्भवति या पुंसां न सा क्रतुशतैरपि ॥

व्युष्टिः पुण्योपचयः ।

अपहत्य तमस्तीव्रं यथा भात्युदये रविः ।

तथाऽपहत्य पापानि भाति गङ्गाजलोद्भितः ॥

अनेकजन्मसम्भूतं पुंसां पापं प्रणश्यति ।

स्नानमात्रेण गङ्गायाः सद्यः स्वात्पुण्यभाजनम् ॥

महापातकसंयुक्तो युक्तो वा सर्वपातकैः ।

गङ्गास्नानेन विधिना मुच्यते सर्वपातकैः ॥

महापातकं जन्मान्तरीयम्, न त्वैहिकम्, अन्यथा अनधिकारापत्तिः ।

आग्नेये—यो गृहे वर्त्तमानोऽपि त्वां स्नाने कीर्त्तयिष्यति ।

स यास्यति दिवं नित्यमित्याह वरुणस्त्वह(१) ॥

अथ पुरुषोत्तमक्षेत्रम् ।

तत्रास्ते भारते वर्षे दक्षिणोदधिसंस्थितः ।

औड्देश इति ख्यातः स्वर्गमोक्षप्रदायकः ॥

समुद्रस्योत्तरे तीरे तस्मिन्देसे द्विजोत्तमाः ॥

आस्ते गुह्यं परं क्षेत्रं मुक्तिदं पापनाशनम् ॥

सर्वत्र बालुकाकीर्णं पवित्रं सर्वकामदम् ।

दशयोजनविस्तीर्णं क्षेत्रं परमदुर्लभम् ॥

वर्यानां ब्राह्मणो यद्रुद्रैर्न तेयस्तु पक्षिणाम् ।

तथा समस्ततीर्थानां वरिष्ठं पुरुषोत्तमम् ।

सत्यं सत्यं पुनः सत्यं क्षेत्रं तत्परमं महत् ॥

पुरुषाख्यं सकृद् दृष्ट्वा सागरारम्भः सकृन्मतम् ।

ब्रह्मविद्यां सकृज् ज्ञात्वा गर्भवासो न विद्यते ॥

पुरुषाख्यं पुरुषोत्तमं जगन्नाथमिति यावत् ।

धन्यास्ते विबुधप्रख्या ये वसन्त्युत्कले वराः ।

तीर्थराजजले स्नात्वा पश्यन्ति पुरुषोत्तमम् ॥

स्वर्गे वसन्ति ते मर्त्या न तु ते राजसालये ॥

तीर्थराजः समुद्रः, राजसालये मनुष्यलोके ।

तथा—दक्षिणस्योदधेस्तीरे न्यग्रोधो यत्र तिष्ठति ।

यस्तु कल्पे समुत्पन्ने महदुत्कानिवर्हणे ॥

(१) सनत्कुमारसंहितायाम्—

रथ्यान्तरे मृतपुरीषमध्ये चार्णवालवेश्मन्यथवा इमक्षाने ।

कृतप्रयत्नोऽप्यकृतप्रयत्नो देहावसाने लभतेऽत्र मोक्षम् ॥

तीर्थान्तरे—अन्तरिक्षादिमरणदोषोऽस्ति सोऽप्यत्र नास्ति ।

तदुक्तं पादमे—भूमौ जलेऽन्तरिक्षे वा यत्र क्वापि श्रुतो दिजः । ब्रह्मैकत्वमवाप्नोति काशीशक्तिरुपादिता

नाप्यत्र दुर्मणदोषोऽस्ति, तदुक्तं पञ्चपुराणे—

सुच्यग्रमात्रमपि नास्ति ममास्पदेऽस्मिन् स्थानं सुरैश्च विभूतस्य न यत्र मुक्तिः ॥

भूमौ जले विद्यति वा भुवि मध्यतो वा । सर्वाभिरदस्युपविभिर्निहतस्य जन्तोः ॥ इति शिववाक्यम् ।

विनाशत्रैवमस्येति स्वयं तत्रैवमास्थितः ।
 दृष्टमात्रे वटे तस्मिन् छायामाकम्य वा सकृत् ॥
 ब्रह्महत्या प्रमुच्येत पापेभ्यन्तेषु का कथा ।
 प्रदक्षिणं कृतं यैस्तु नमस्कारन्तु जन्तुभिः ॥
 सर्वे विधूतपापास्ते गताः स्युः केशवालयम् ।

न्यग्रोधो वटः(१) । भगवद्वचः—

इन्द्रद्युम्नसरो नाम तीर्थं यज्ञाङ्गसम्भवम् ।
 यत्र स्नात्वा सकललोकः शकलोकमवाप्स्यते ।
 दापयिष्यति यः पिण्डांस्तटे तस्मिन् सरः शुभे ॥
 कुलैकविंशमुद्घृत्य शकलोकं गमिष्यति । इति ।

तीर्थचिन्तामणौ—

मार्कण्डेयहृदं गत्वा स्नात्वा चोदङ्मुखः शुचिः ।
 निमज्जयेत् त्रींस्तु वारान् इमं मन्त्रमुदीरयेत् ॥
 संसारसागरे मग्नं पापग्रस्तमच्येतसम् ।
 ब्राहि मां भगनेत्रघ्न ! त्रिपुरारे ! नमोऽस्तु ते ॥
 नमः शिवाय शान्ताय सर्वपापहराय च ।
 स्नानं करोमि देवेश ! मम नश्यतु पातकम् ॥
 नाभिमात्रे जले स्थित्वा विधिवद्देवताऋषीन् ।
 तिलोदकेन मतिमान् पितृनन्यांश्च तर्पयेत् ॥
 मार्कण्डेयहृदे चैव स्नात्वा दृष्ट्वा च शङ्करम् ।
 दशानामश्वमेधानां फलं प्राप्नोति मानवः ॥
 दृष्ट्वा वटं वैनतेयं यः पश्येत्पुरुषोत्तमम् ।
 सङ्कर्षणं सुभद्रां च स याति परमां गतिम् ॥
 मार्कण्डेयवटं कृष्णं रौहिणेयं महोदधिम् ।
 इन्द्रद्युम्नसरश्चैव पञ्चतीर्थविधिः स्मृतः ॥
 यत्फलं सर्वदेवेषु सर्वयज्ञेषु यत्फलम् ।
 तत्फलं समवाप्नोति नरः कृष्णं प्रणम्य च ।
 किञ्चात्र बहुनोक्तेन माहात्म्यं तस्य भो दिव्यैः ? ।
 दृष्ट्वा कृष्णं नरो भक्त्या मोक्षं प्राप्नोति दुर्लभम् ।
 पापविमुक्तः शुद्धात्मा कल्पकोटिसमुद्भवैः ॥

श्रिया परमया युक्तः सर्वैः समुदितो गुणैः ।
 सर्वकामसमृद्धेन विमानेन सुवर्चसा ॥
 त्रिसप्तकुलमुद्धृत्य नरो विष्णुपुरं व्रजेत् ।
 ततः कल्पशतं यावद् भुक्तभोगान्मनोरथान् ॥
 गन्धर्वाणसरसैः साहं यथा विष्णुश्चतुर्भुजः ।
 तत्रैव—श्वेतगङ्गां नरः स्नात्वा यः पश्येच्छ्वेतमाधवम् ॥
 मत्स्याख्यं माधवं चैव श्वेतद्वीपं स गच्छति ।
 श्वेतोनाम राजा ।

तथा—देवानृषीन्मनुष्यांश्च पितॄन् सन्तर्प्य यत्नतः ।
 तिलोदकेन विधिना नामगोत्रविधानवित् ॥
 स्नात्वैवं विधिवत्तत्र सोऽश्वमेधफलं लभेत् ।

अथ गङ्गायाहात्म्यम् ।

तत्र भारते(१) —ते देशास्ते जनपदास्ते शैलास्तेऽपि चाश्रमाः ।
 येषां भागीरथीगङ्गा मध्ये याति सरिद्धरा ॥
 पूर्वं वयसि कर्माणि कृत्वा पापानि ये नराः ।
 शेषे गङ्गां निषेवन्ते तेऽपि यान्त्युत्तमां गतिम् ॥
 तिष्ठेद्युगलहसन्तु पादेनैकेन यः पुमान् ।
 मासमेकं तु गङ्गायां समौ स्यातां न वा समौ ॥
 गङ्गायामिति तिष्ठेदिति शेषः ।

(१) तिथितत्त्वे—गङ्गां प्राप्य सरिच्छेष्टां कम्पन्ते पापसङ्गयाः ।
 केशानाश्रित्य तिष्ठन्ति तस्मात्तांस्तत्र वापयेत् ॥
 गङ्गां प्राप्य सरिच्छेष्टां मुण्डनं यो न कारयेत् ।
 क्रिया तस्याक्रिया सर्वा तीर्थद्रोही भवेन्नरः ॥

तथा चोक्तं भविष्ये—

गच्छंस्तिष्ठन् स्वपन् ध्यायन् जाग्रद् भुज्जन् श्वसन् वदन् ।
 यः स्मरेत् सततं गङ्गां स च मुच्येत।बन्धनात् ॥

तत्र त्रयोदशक्रियावर्जनं ब्रह्माण्डपुराणे—

गङ्गां पुण्यजलां प्राप्य त्रयोदश विवर्जयेत् । शौचमाचमनं सेकं निर्माल्यं मलवर्षणम् ॥
 गात्रसंवाहनं क्रीडां प्रतिग्रहमथो रतिम् । अन्यतीर्थरतिं चैव अन्यतीर्थप्रशंसनम् ॥
 वस्त्रत्यागमथावातं सन्तारं च विशेषतः ॥

अथ गर्भतीरयोर्लक्षणम्—

भाद्रकृष्णचतुर्दश्यां यावदाक्रमते जलम् । तावद्गर्भं विजानीयात्तदूर्ध्वं तीरमुच्यते ॥
 सार्धहस्तशतं यावद्गर्भतस्तीरमुच्यते ॥

भविष्ये—कृते तु सर्वतीर्थानि त्रेतायां पुष्करं वरम् ।

द्वापरे यज्ञमेवाहुर्दानमेकं कलौ युगे ॥

वरमिति सर्वत्र सम्बध्यते ।

ब्रह्मपुराणे—कलौ तु सर्वतीर्थानि स्वं स्वं वीर्यं स्वभावतः ।

गङ्गायां प्रतिमुञ्चन्ति सा तु देवी न कुत्रचित् ॥

सा देवी गङ्गेत्यर्थः ।

स्कान्दे—योऽसौ सर्वगतो विष्णुश्चित्स्वरूपी जनार्दनः ।

स एव द्रवरूपेण गङ्गाम्भो नात्र संशयः ॥

गङ्गाम्भो जलम् ।

वर्ज्यं पर्युषितं तोयं वर्ज्यं पर्युषितं दलम् ।

अवर्ज्यं जाह्नवीतोयमवर्ज्यं तुलसीदलम् ॥

पूर्वदिनोद्भूतमुत्तरदिने पर्युषितं तोयं जलम्, दलं पत्रम्, अवर्ज्य-
मत्याज्यम् । तथा च गङ्गाजले पर्युषितत्वदोषो नास्तीति भावः ।

मात्स्ये—तीर्थयात्राविधिं कृत्स्नमकुर्वाणोऽपि यो नरः ।

गङ्गातोयस्य माहात्म्यात्सोऽप्यत्र फलमाप्नुयात् ॥

भविष्ये—सर्वयज्ञतपोदानयोगस्याध्यायकर्मभिः ।

यत्फलं लभते भक्त्या गङ्गातीरे निवासतः ॥

समादृपितृदाराणां कुलकोटिमनस्तकम् ।

गङ्गाभक्तिस्तारयति संसारार्णवतो ध्रुवम् ॥

भविष्ये—कन्यादानैस्तथाऽन्यत्र भूमिदानैश्च भक्तिः ।

अन्नदानैश्च गोदानैस्स्वर्णदानादिभिस्तथा ॥

वराश्वगाजदानैश्च यत्पुण्यं परिकीर्तितम् ।

ततः शतगुणं पुण्यं गङ्गा गण्डूषतो भवेत् ॥

चान्द्रायणसहस्राणां यत्फलं परिकीर्तितम् ।

ततोऽधिकफलं गङ्गातोयपानादवाप्यते ॥

स्कान्दे—गण्डूषमात्रपानेन अश्वमेधफलं लभेत् ।

स्वच्छन्नं यः पिबेदम्भस्तस्य मुक्तिः करे स्थिता ।

त्रिभिस्सारस्वतं तोयं सप्तभिस्त्वथ यामुनम् ।

नामदं दशभिर्मासैर्गङ्गा वर्षेण जीर्यति ॥

त्रिभिरित्यादिस्तृतीयान्तत्रयं मासैर्जीर्यतोत्यनेनान्वेति ।

महाभारते—वाङ्मनःकर्मजैर्ग्रस्तः पापैरपि पुमानिह ।

वीक्ष्य गङ्गां भवेत्पूतस्तत्र मे नास्ति संशयः ॥

सप्तावरान् सप्तपरान् पितृश्चापि यमालयात् ।

पुमास्तारयते गङ्गां सस्यन्दध्वाऽवगाह्य च ॥

दर्शनात्स्पर्शनात्पानात्तथा गङ्गेति कीर्त्तनात् ।

पुण्यात्पुनाति पुरुषान् शतशोऽथ सहस्रशः ॥

भविष्ये—सहस्रयोजनस्थाश्च गङ्गां भक्त्या स्मरन्ति ये ।

गङ्गां गङ्गेति च ब्रूयुर्मुच्यन्तेऽपि च पातकात् ॥

ये स्मरन्ति च वै गङ्गा गङ्गाभक्तिपराश्च ये ।

तेऽप्यशेषैश्च पापैश्च मुच्यन्ते नात्र संशयः ॥

ब्रह्माण्डे—एकेन स्नानमात्रेण विधिना भक्तिमाद्यरः ।

अश्वमेधफलं सद्यो गङ्गायां प्राप्नुयाद्भुवम् ॥

तथा—अन्यस्थानकृतं पापं गङ्गातीरे विनश्यति ।

गङ्गास्थानकृतं पापं गङ्गास्नानेन नश्यति ॥

अत्र स्नाने इत्यनन्तरं नञ् पदं, न तु स्नानेनेति तृतीयान्तम् ।

भविष्ये—संकान्त्यां पक्षयोरन्ते ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः ।

गङ्गास्नातो नरः कामात् ब्रह्मणस्सदनं व्रजेत् ॥

ब्रह्माण्डे—चन्द्रसूर्यग्रहे चैव योऽवगाहेत जाह्नवीम् ।

स स्नातः सर्वतीर्थेषु किमर्थमटते महीम् ॥

गवाङ्घ्रोऽसहस्रस्य सम्यग्दत्तस्य यत्फलम् ।

तत्फलं जाह्नवीस्नाने राहुग्रस्ते निशाकरे ॥

मात्स्ये—कुरुक्षेत्रसमा गङ्गा यत्र कुत्रावगाहिता ।

कुरुक्षेत्राद्दशगुणा यत्र विन्ध्येन सङ्गता ॥

विन्ध्याच्छ्रुतगुणाप्रोक्ता काशीपुर्ण्यान्तु जाह्नवी ।

विन्ध्यसंगता तु विन्ध्यासिनीसमीपे । कर्णतीर्थे ।

तथा—विन्ध्याच्छ्रुतगुणा प्रोक्ता यत्र पश्चिमवाहिनी ।

तस्मात्सहस्रगुणिता यत्र चोत्तरवाहिनी ॥

पश्चिमोत्तरवाहिनी तु प्रयागे वटेशादौ च ।

भविष्ये—गंगाद्वारे कुशावर्त्तं स्नाने पुण्यफलं शृणु ।

सप्तानां राजसूयानां फलं स्यादश्वमेधजम् ॥

गङ्गायां सन्ध्यातर्पणयोः फलमाह—

गङ्गायां शतसाहस्रीति गङ्गायामिति सन्ध्यादिकरणे इति शेषः, शत-
साहस्रीति, तथा चान्यत्र सन्ध्यादिकरणफलं लक्षगुणफलं गङ्गायामित्यर्थः ।

विष्णुपुराणे—दत्ताः पितृभ्यो यत्रापस्तनयैः श्रद्धयाऽन्वितैः ।

अक्षयान्तु प्रयच्छन्ति तृप्तिं मैत्रेय ! दुर्लभाम् ॥

यावन्तश्च तिला मर्त्यैर्गृहीताः पितृकर्मणि ।

तावद्वर्षसहस्राणि पितरः स्वर्गवासिनः ॥

पितरः पितृलोकवासिनः इति तीर्थचिन्तामणिः ।

भविष्ये—गङ्गातर्पणसुप्रीताः श्राद्धेऽपि ङसुतर्पिताः ।

आरुह्य सहसा यान्ति ब्रह्मलोकं सनातनम् ॥

श्राद्धादिकं जलोपकण्ठे कर्त्तव्यम् ।

गङ्गान्तर्जले मरणे फलमाह आग्नेये विष्णुवाक्यम्—

ये मुञ्चन्ति नराः प्राणान् तिष्ठन्तः सन्निधौ तव ।

ते मे लोकं गमिष्यन्ति पूज्यमाना दिवौकसाः ॥

तथा—अर्द्धोदके तु जाह्नव्यां त्रियतेऽनशनेन यः ।

स न चैति पुनर्जन्म ब्रह्मसायुज्यमेति च ॥

अर्द्धोदकं चरणान्नाभिपर्यन्तमुदकम् ।

ब्रह्माण्डे—या गतिर्योग्युक्तस्य सत्त्वस्य सुमनीषिणः ।

सा गतिस्यजतः प्राणान् गङ्गायान्तु शरीरिणः ।

अनशनं शृद्धीत्वा यो गङ्गातीरे मृतो नरः ।

सद्य एव परं मोक्षं प्राप्नोति पितृभिः सह ॥

अत्र दूरे समीपे च सदृशं योजनद्वयम् ।

गङ्गायां मरणेनेह नात्र कार्या विचारणा ॥

ज्ञानतोऽज्ञानतो वाऽपि कामतोऽकामतोऽपि वा ।

गङ्गायान्तु मृतो मर्त्यः स्वर्गं मोक्षं च विन्दति ॥

महाभारते—तीर्थं च शौकरचाम महापुण्यं मुने ! शृणु ।

यस्मिन्नाविरभूत्पूर्वं वराहाकृतिरच्युतः ॥

शतमग्निचितां पुण्यं ज्योतिष्टोमद्वयस्य च ।

अग्निष्टोमसहस्रस्य फलमत्रानुयाचनरः ॥

अत्र निवासदिनदर्शनादिलघुगुह्वादि मेदेन फलमेदः ।

तथा—तत्रैव ब्रह्मणस्तीर्थं ज्योतिष्टोमायुतस्य च ।

अश्वमेधत्रयस्यापि स्नातस्तत्र फलं लभेत ॥

तथा—गङ्गाद्वारे कुशावर्ते बिल्वके नीलपर्वते ।

तीर्थे कनखले स्नात्वा धूतपापो दिवं व्रजेत् ॥

काशीमभिधाय तत्रैव—

पवित्रार्थं ततस्तीर्थं सर्वतीर्थात्पवित्रकम् ।

द्वयोर्विश्वजितस्तत्र स्नानात्पुण्यं लभेन्नरः ॥

वैष्णवाह्यन्ततस्तीर्थं सरयू यत्र संगता ।

सुपुण्या च महापुण्या स्वसा स्वदेव संगता ॥

हरेर्दक्षिणपादाब्जचालनत्वमवाप ह ।
वामपादोदकं विद्धि सरयूं मानसोद्भवाम् ॥
तीर्थं तत्रार्चयन् रुद्रं विष्णुर्विष्णुत्वमाप्नुयात् ।
पञ्चाश्वमेधफलदं स्नानन्तस्मिन्वापहम् ॥

वेणीवाह्यं दर्दरीति प्रसिद्धम् ।

तत्रैव गरुडकन्तीर्थं गरुडकी यत्र सङ्गता ।
गोसहस्रस्य दानं च तत्र स्नानेन सम्मतम् ॥
रामतीर्थं ततः पुण्यं वैकुण्ठो यत्र सन्निधौ ।
सोमतीर्थं ततः पुण्यं यत्राऽसौ मुद्गलो मुनिः ॥
चंपकाख्यं ततस्तीर्थं यत्र गङ्गोत्तरायणी ॥

तथा—गङ्गाद्वारे प्रयागे च गङ्गासागरसङ्गमे ।

स्नात्वैव ब्रह्मणो विष्णोः शिवस्य च पुरं ब्रजेत् ॥

महाभारते—गंगायास्त्वथ राजेन्द्र ! सागरस्य च सङ्गमे ।

अश्वमेधं दशगुणं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥

अश्वमेधं दशगुणं फलमिति शेषः ॥

इति 'मिथिला'—देशावयव 'भागलपुर'—मण्डलान्तर्गत 'चयनपुर'—

ग्रामनिवासिपगुलवाङ्मूलोत्पन्नसञ्ज्ञाब्दिकश्रीमानिकशर्मात्मज-

सत्तार्किकमहामहोपाध्याय श्रीमदमृतनाथशर्मकृत-

सारसमुच्चयार्णवे कृत्यसारसमुच्चयः समाप्तः ॥

॥ इति शम् ॥

प्राप्तिस्थानम्

चौखम्बा-संस्कृत-पुस्तकालय,

बनारस सिटी ।

श्रीगणेशाय नमः ।

* अथ *

कृत्यसारसमुच्चये परिशिष्टप्रकरणम् ।

श्यामामुदारहृदयां सदयां प्रणम्य

लम्बोदरं गुरुपदद्वयमादरेण ।

संगृह्य भूरिविषयानिह कृत्यसारे

संयोज्यतेऽलसमुदेऽपरिशिष्टरूपम् ॥

(१) वैशाखस्य मलमासत्वे रविव्रतं तत्रैव कर्त्तव्यं न तु शुद्धमासे, पृ० ५ टिप्प-
ण्यम् । तथोक्तं सूर्यज्जाह्नस्करे—

सूर्यव्रतं तु वैशाखे मलमासो यदा भवेत् । तदा तत्रैव कर्त्तव्यं वृषादित्ये न कारयेत् ॥

साम्बपुराणेऽपि—

अलिमेषगते भानौ भगवत्यर्कवासरे । शुक्लपक्षे सविधिवद् व्रतं साम्ब ! समाचरेत् ॥

धनुर्वृषगते भानौ यः कुर्यात् सवितुर्व्रतम् । सप्तजन्मनि कुर्वी स्याद्हरिद्रश्चोपजायते ॥

मेघराशिः सूर्यस्योच्चर्भं, तत्र ग्रहस्यातिप्रसन्नचित्तत्वाद्रविव्रतमतिप्रशस्तम् । वृश्चि-
कस्य मित्रगृहत्वात्तत्र स्थितस्यापि सूर्यस्य मुदितत्वाल्लोर्मार्गशोर्धेऽपि । प्रशस्तमेवो-
क्तम् । वृषराश्यविषयस्य शुक्रस्य सूर्यशत्रुभाच्छत्रुगृहे ग्रहस्य खिन्नत्वात्, खिन्नदशायां
विशेषफलदातृत्वाभावाद् 'वृषादित्ये न कारयेत्' इत्युक्तम् । पौषचैत्रयोः स्वरूपेणैव
शुभकर्मसु निन्दितत्वाद्दनुष्वपि निषेधः । सिंहराशेः सूर्यक्षेत्रत्वात्तत्रापि विशेषफलप्रदं
रविव्रतमिति ।

(२) आषाढकृत्येऽम्बुवाचीलक्षणमुक्तं पृ० ६, टि० ।

राजमात्तण्डे—

मृगशिरसि निवृत्ते रौद्रपादोऽम्बुवाची यदि भवति च पृथ्वी वर्जयेत् व्रीहयहानि ।

यदि वपति कृषीकः क्षेत्रमासानु बीजं न भवति फलभागी दर्शिते कामयोगे ॥

रवौ रौद्राद्यपादस्थे भूमेः सञ्जायते रजः । तस्माद्दिनत्रयं यावद्बीजाधानं न कारयेत् ॥ इति ।

(३) आषाढशुक्लद्वितीयायां श्रीजगन्नाथरथयात्रोत्सवो भवति । तत्र यद्युभय-
दिने द्वितीया तदा यस्मिन् दिने पुण्यनक्षत्रयोगस्तद्दिने, तथोक्तं निर्णयसिन्धौ—
आषाढस्य सिते पक्षे द्वितीया पुष्यसंयुता । तस्यां रथे समारोप्य रामं वै भद्रया सह ॥

उभयदिने नक्षत्रयोगस्य भावेऽभावे वा उदयव्यापिन्याम् उदये द्वितीया यदि
मूहूर्त्ताल्पा तदा तद्दिने कर्मानर्हत्वात्पूर्वदिने एव रथयात्रोत्सवः कर्त्तव्य इति ।

(४) आषाढपूर्णिमायां पृ० ११ मूले-७ ग्रहणसंक्रान्ती समुपस्थिते उपा-

कर्म श्रावणशुक्लपञ्चम्यामेव कर्त्तव्यम् । तथा चोक्तं राजमार्तण्डे—

यदि स्याच्छ्रवणं पर्वः ग्रहसंक्रान्तिदूषितम् । स्यादुपाकरणं शुक्लपञ्चम्यां श्रावणस्य च ॥

तथा च स्मृतिमहार्णवे—

संक्रान्तिर्ग्रहणं वाऽपि पौर्णमास्यां यदा भवेत् । उपाकृतिस्तु पञ्चम्यां कार्या वाजसनेयिभिः ॥

अत्र वाजसनेयिभिरित्यनेन सामवेदिभिः श्रावणशुक्लपञ्चम्यामुपाकर्म न कर्त्तव्यम्, किन्तु भाद्रकृष्णतृतीयायामेव । 'भाद्रकृष्णतृतीयायां कर्त्तव्यं सामवेदिभिः' इति वचनात् ।

यजुर्वेदविषये वचनान्तरमपि तत्रैव दृश्यते—

संक्रान्तिर्ग्रहणं वाऽपि यदि पर्वणि जायते ।

तन्मासे हस्तयुक्तायां पञ्चम्यां वा तदिष्यते ॥ इति ।

(५) अगस्त्यर्घदाने १७ पृ० मूले विशेषविधिरुक्तो राजमार्तण्डे—

काशपुष्पमयीं रम्यां कृत्वा मूर्तिं तु वारुणे; । प्रदोषे विन्यसेत्तां तु पूर्णकुम्भेऽप्यलङ्कृते ॥
कुम्भस्थं पूजयेत्तां तु पुष्पधूपविलेपनैः । दध्यक्षतैर्वलि दद्याद्रात्रौ कुर्यात्प्रजागरम् ॥
प्रभाते तां समादाय यायात्पुण्यं जलाशयम् । निशान्ते तां तु विन्यस्य जलांशे प्रतिमां मुनेः ॥
अर्घं दद्यादगस्त्याय भक्त्या सम्यगुपोषितः । पुष्पैर्मूलैः फलैर्मध्वैः शारदैश्च सुगन्धिभिः ॥
द्राक्षाखर्जूरकर्कन्धूनारिकेलादिभिः शुभैः । पञ्चरत्नसमायुक्तं हेमरूप्यसमन्वितम् ॥
सप्तधान्यसमायुक्तं दधिचन्दनमिश्रितम् । अर्घपात्रं समादाय अर्घं दद्वृद्धिजातयः ॥ इति

(६) अथ चान्द्रायणव्रतविधानम् । (पृ० २३ मूले पं० १)

त्रैलोक्यकल्याणकरीं दयार्द्रां कालीं प्रणम्यापि गुरोः पदाब्जम् ।

निरीक्ष्य नानास्मृतिमादरेण चान्द्रायणस्यात्र विलिख्यते विधिः ॥

तत्र चन्द्रस्य कलाक्रमापचयापचयवद् ग्रासस्य क्रमवृद्धिहासाभ्यामयनं चरणं यस्मिन् तच्चान्द्रायणं व्रतम् । तद्भेदप्रतिपादकानि प्रायश्चित्तमयूखधृतयमवचनानि—

वर्द्धयेत्पिण्डमेकैकं शुक्ले, कृष्णे च हासयेत् । एतच्चान्द्रायणं नाम यवमध्यं प्रकीर्तितम् ॥
एकैकं हासयेत्कृष्णे पिण्डं, शुक्ले च वर्द्धयेत् । एतत्पिपीलिकामध्यं चान्द्रायणमुदाहृतम् ॥

त्रांस्त्रीन् पिण्डान् समश्नीयान्नियतात्मा हृदव्रतः ।

हविष्यान्नस्य वै मासमृषिचान्द्रायणं स्मृतम् ॥

चतुरः प्रातरश्रीयाच्चतुरः सायमेव च । पिण्डानेतद्वि. बालानां शिशुचान्द्रायणं स्मृतम् ॥
पिण्डानष्टौ समश्नीयान्मासं मध्यन्दिने रवौ । यतिचान्द्रायणं ह्येतत्तत्त्वकल्मषनाशनम्

यथा कथञ्चित्पिण्डानां तिष्ठोऽशीतीः समाहितः ।

मासेनाशनं हविष्यस्य चन्द्रस्यैति सलोकताम् ॥

एभिर्वचनैस्तस्य षड्विधत्वम्, यवमध्य-पिपीलिकामध्य-ऋषिचान्द्रायण-शि-
शुचान्द्रायण-यतिचान्द्रायण-सामान्यचान्द्रायणभेदात् ।

तथा तद्भेदा उक्ता मनुना—

एकैकं हासयेत्पिण्डं कृष्णे शुक्ले च वर्द्धयेत् । उपस्पृशंस्त्रिवरणमेतच्चान्द्रायणं स्मृतम् ॥ १ ॥

एतमेव विधिं कृत्स्नमाचरेद्यवमध्यमे । शुक्लपक्षादिनियतश्चरंश्चान्द्रायणं व्रतम् ॥ २ ॥

अष्टावष्टौ समश्नीयात् पिण्डान् मध्यन्दिने गते ।

नियतात्मा हविष्याशीयतिचान्द्रायणं चरेत् ॥ ३ ॥

चतुरः प्रातरश्नीयात्पिण्डान् मध्यन्दिने गते ।

चतुरोऽस्तमिते सूर्ये शिशुचान्द्रायणं स्मृतम् ॥ ४ ॥

यथा कथञ्चित्पिण्डानां तिष्ठोऽशीर्ताः समाहितः ।

मासेनाशनन् हविष्यस्य चन्द्रस्यैति सलोकताम् ॥ ५ ॥

अत्रादितश्चतुर्भिः श्लोकैः क्रमेण पिपीलिकामध्य-यवमध्य-यतिचान्द्राय-
णशिशुचान्द्रायणेतिचत्वारो भेदाः स्पष्टतयोपर्युक्त्यमस्मृतिप्रतिपादिता इव सन्ति ।
परन्त्वन्तिम (पञ्चम) श्लोकस्य 'यथा-कथञ्चित्पिण्डानां'-मित्यादियोग्याश्व-
त्क्वयवचनस्यानुसारेण सामान्यचान्द्रायणमित्यर्थः स्यात्तदा मनुमतेन पञ्चभेदाः
सिद्धाः । एतद्भाष्यकर्त्रा कुल्लूकभट्टेनापि पञ्चमश्लोकस्यावतरणिकायां 'चान्द्रायणा-
न्तरमाहे'-ति लिखितम् । परन्तु प्राश्चित्तविवेककृतापञ्चमश्लोकविषयश्चत्वारिंशद-
धिकशतद्वयमिति सकलग्रासयोग रूपः सर्वेषु पिपीलिकायवमध्यकल्पादिषु संयो-
जितः । तेन च यवकल्पे शुक्लप्रतिपदादितो व्रतारम्भे ग्राससंख्यां पञ्चविंशत्यधिकशत-
द्वयमितामेवावगम्यते शङ्खलिखितवचनबलाद् व्रतारम्भपूर्वामावास्यायां पञ्चदशग्रासभो-
जननियमादेशात्तत्रापि चत्वारिंशदधिकद्विशती ग्राससंख्या सामान्यशिशुचान्द्रायणवत्
साधिता । परन्त्वत्र द्वितीयश्लोकेन प्रतिपादिते यवमध्यलक्षणे 'शुक्लपक्षादिनियतः'-
इति दर्शनात्प्राश्चित्तविवेकस्य युक्तिरन्यस्मृतिभिन्नैव, यथोक्तं मिताक्षरायां 'अत-
स्तयोर्ज्ञायं ग्राससंख्यानियमः । किन्तु पञ्चविंशत्यधिकशतद्वयसंख्यैवेति-दर्शनात्
सामान्यचान्द्रायणवत्तयोर्ग्राससंख्यानियमोनास्तीति सूच्यते । तिथिचयवृद्धिसम्भवे
तत्तत्तिथिक्रमप्राक्तग्राससंख्यालोपवृद्धिविधानाच्च न सकलग्रासयोगो नियत इति ।

तथा जाबालेन तस्य पञ्चविधत्वमुक्तं यथा—

पिपीलिकं यवमध्यञ्च यतिचान्द्रायणं तथा । चान्द्रायणं तथा ज्ञेयं चतुर्थं सर्वतोमुखम् ॥

पञ्चमं शिशुसंज्ञञ्च तुल्यपुण्यफलोदयम् ।

अत्र सर्वतोमुखं पूर्वोक्तसामान्यचान्द्रायणसमानम् । ऋषिचान्द्रायणं नात्र विद्यते
तथा योग्याश्वत्क्वेन तद्भेदा उक्ताः—

‘तिथिवृद्ध्या चरेत् पिण्डान् शुक्ले शिख्यण्डसंमितान् ।

एकैकं हासयेत्कृष्णे पिण्डं चान्द्रायणं चरन् ॥ १ ॥

यथा कथञ्चित्पिण्डानां चत्वारिंशच्छतद्वयम् ।

मासेनैवोपभुञ्जीत चान्द्रायणमथापरम् ॥ २ ॥

अत्र प्रथमश्लोकेन शुक्लकृष्णयोः पक्षयोर्ग्रासोपचयापवयवशाक्तयोः क्रमिकयोगेन यवमध्यं, तदुत्क्रमवशात् पिपीलिकामध्यलक्षणमप्यर्थसिद्धम् । द्वितीयश्लोकेन सामान्यचान्द्रायणलक्षणमुक्तम् । शिशुयतिचान्द्रायणयोरपि ग्राससंख्यानां चत्वारिंशदधिकशतद्वयपरिमितत्वात्सामान्यचान्द्रायणलक्षणान्तर्गतमेव योगिना गणितम् । ऋषिचान्द्रायणमत्रापि नास्ति ।

तथा वशिष्ठोक्तास्तद्भेदाः—

एकैकं वर्द्धयेत्पिण्डं शुक्ले कृष्णे च हासयेत् । इन्दुक्षयेन भुञ्जीत एष चान्द्रायणो विधिः ॥
मासस्य कृष्णपक्षादौ ग्रासानद्याच्चर्द्धतुश । ग्रासोपचयभोजी सन् पक्षशेषं समापयेत् ॥
तथैव शुक्लपक्षादौ ग्रासं भुञ्जीत चापरम् । ग्रासोपचयभोजी सन् पक्षशेषं समापयेत् ॥
अनेन यवमध्यपिपीलिकामध्यभेदावुक्तौ ।

एवं गौतमेन तद्भेदा उक्ताः—

पौर्णमास्यां पञ्चदश ग्रासान् भुक्त्वा एकैकापचयेनापरपक्षमश्नीयात् ।

अमावास्यायामुपोष्य एकैकोपचयेन पूर्वपक्षं विपरीतमेकेषाम् ॥

अनेन पिपीलिकामध्यकल्पो मुख्यत्वेन, यवमध्यकल्पोऽपि तद्वैपरीत्येन, अत्र पूर्णिमायां व्रतारम्भोऽन्यस्मृतिभ्यो विलक्षणविषयः । अनेनैकत्रिंशद्दिनसाध्योऽयमेतन्मते भवति । परन्तु सन्ततं पौनःपुन्येन यः कश्चिदेतत् कर्तुमिच्छेत्तस्य पूर्वापरकृष्णादिमासव्रतयोर्मध्ये पूर्णिमायाः पतनादुभयमासेऽपि तद्ग्रहणान्नायं युक्तियुक्तो नियमः । तर्हि कथमेवमुक्तं गौतमेनेत्युच्यते यः सकृत्तद्व्रतं कर्तुमिच्छेत्तेन तु पूर्णिमायामेव तदारम्भो विषयः । यः सन्ततं पुनः पुनः कर्तुमिच्छेत्तेनापि प्रथममासव्रतारम्भः पूर्णिमायां कर्तव्यस्तदनन्तरं कृष्णप्रतिपदादितो द्वितीयादिपिपीलिकाकल्पस्य चान्द्रायणस्यारम्भो विशेष इति न कश्चिद्विरोधः । पिपीलिकाया मुखापेक्षया पश्चान्द्रागस्य किञ्चिल्लघुत्वकर्शनात्कृष्णप्रतिपद्यारम्भस्तदुत्तरपूर्णिमायां तत्पूर्तिरुचिता । तथात्वेऽन्तिमपूर्णिमातिथिप्राप्तपञ्चदशग्रासापेक्षया तत्पूर्वं कृष्णपक्षीयप्रतिपत्तिथिप्राप्तचतुर्दशग्राससंख्यायाः किञ्चिन्मन्यूनता सिद्ध्यति ।

एवं लिखितस्मृतौ—

ग्रासं चन्द्रकलावृद्ध्या प्राशनीयाद्वर्द्धयन् सदा ।

हासयेच्च कलाहानौ व्रतं चान्द्रायणं स्मृतम् ॥

शुक्लपक्षे सदा चन्द्रकलावृद्ध्या ग्रासं वर्द्धयन् प्राशनीयात् । कलाहानौ कृष्णपक्षे ग्रासं हासयेदित्यनेन यवमध्यकल्पः । पिपीलिकामध्यकल्पोऽप्युत्क्रमत उक्तो भवति ।

एवं पराशरस्मृतौ—

एकैकं हासयेद् ग्रासं कृष्णे शुक्ले च वर्द्धयेत् ।

अमावास्यां न भुञ्जीत ह्येष चान्द्रायणो विधिः ॥

अनेन पिपीलिकामध्यकल्प उक्तः । एतदुत्क्रमेण यवमध्यकल्पोऽपि ।

एवमत्रिणाऽपि उक्तम्—

एकैकं वर्द्धयेन्नित्यं शुक्ले कृष्णे च हासयेत् ।

अमावास्यां न भुञ्जीत एष चाद्रायणो विधिः ॥

शुक्ले यवकल्पपूर्वाद्धे पिपीलिकाकल्पोत्तराद्धेऽपि तिथिवृद्ध्या एकैकं ग्रासं वर्द्धयेत् कृष्णे यवकल्पापराद्धे पिपीलिकापूर्वाद्धेऽपि एकैकं ग्रासं हासयेत् । उभयत्र अमायां न भुञ्जीत । एवं भेदद्वयमुक्तं भवति ।

तथा चाग्निपुराणे—

‘अष्टाभिः प्रत्यहं ग्रासैर्यतिचान्द्रायणं स्मृतम् ।

प्रातश्चतुर्भिः सायं च शिशुचान्द्रायणं स्मृतम् ॥

तथा कथञ्चित्पिण्डानां चत्वारिंशच्छतद्वयम् ।

मासेन भक्षयेदेतत्सुरचान्द्रायणं चरेत् ॥”

तथा चोक्तं देवीभागवते—

एकैकं तु हसेत् पिण्डं कृष्णे शुक्ले च वर्द्धयेत् ॥

अमावास्यां न भुञ्जीत एवं चान्द्रायणो विधिः ॥

उपस्पृश्य त्रिषवणमेतच्चान्द्रायणं स्मृतम् ।

चतुरः प्रातरश्नीयाद्विप्रः पिण्डान् कृताह्निकः ॥

चतुरोऽस्तमिते सूर्ये शिशुचान्द्रायणं स्मृतम् ।

अष्टावष्टौ समश्नीयात् पिण्डान् मध्यन्दिने स्थिते ॥

नियतात्मा हविष्यस्य यतिचान्द्रायणं व्रतम् ॥ इति ।

एवञ्चोक्तं बौधायनधर्मसूत्रे—

एकवृद्ध्या सिते पक्षे एकहान्याऽसिते ततः ।

पक्षयोरुपवासौ द्वौ तद्धि चान्द्रायणं स्मृतम् ॥

चतुरः प्रातरश्नीयात् पिण्डान् विप्रः समाहितः ।

चतुरोऽस्तमिते सूर्ये शिशुचान्द्रायणं स्मृतम् ॥

अष्टावष्टौ मासमेकं पिण्डान् मध्यन्दिने स्थिते ।

नियतात्मा हविष्यस्य यतिचान्द्रायणं चरेत् ॥

यथाकथञ्चित्पिण्डानां द्विजस्तिस्त्वशीतयः ।

मासेनाशनन् हविष्यस्य चन्द्रस्येति सलोकताम् ॥

यथोद्यञ्चन्द्रमा हन्ति जगतस्तमसो भयम् ।

तथा पापाद्भयं हन्ति द्विजश्चाद्रायणं चरन् ॥

तथा तत्रैव—

अतोऽन्यच्चरित्वा सर्वेभ्यः पातकेभ्यः पापकुच्छुद्धो भवति । कामाय कामायैतदहार्यमित्याचक्षते । यं कामं कामयते तमेतेनाप्नोति । एतेन वा ऋषयः आत्मानं शोधयित्वा पुरा कर्माण्यसाधयन् । तदेतद्व्यं पुरथं पौत्र्यं पशव्यमायुष्यं

स्वर्ग्यं यशस्यं सार्वकामिकं नक्षत्राणां द्युति सूर्याचन्द्रमसोः सायुज्यं सलोकतामाप्नोति ॥ इति ।

अथैवं प्रायश्चित्तविवेके—(शङ्खलिखितौ)

“अमावास्यां व्रतोपायनं यवमध्यमम् । अमावास्यायां पञ्चदश पिण्डानश्नीयत् ।
अत्रोपायनमारम्भः । शुक्तं चेदम् । अमायामपि पञ्चदशकलात्मकस्य चन्द्रस्य सूर्ये प्रविष्टत्वात् । अत्र एकैककलानिर्गमस्य प्रतिपदादिषु वृद्धिशब्दत्वात् ।”

एवं शूलपाणिमहामहोपाध्यायलिखितशङ्खलिखितवाक्याशय उच्यते कृष्णप्रतिपदि एककलायाःसूर्ये प्रविष्टत्वादेकग्रासहानिः । एवं कृष्णद्वितीयायां चन्द्रस्य कलाद्वयं ततो निर्गत्य सूर्ये प्रविष्टत्वाद्ग्रासद्वयहानिः । तर्हि कृष्णपक्षान्तेऽमायां सकलकलायाः सूर्ये प्रविष्टत्वात् कथं न सकलग्रासहान्योपवासः सिद्ध्यति इति त एव जानन्ति । एवं यद्यपि यवमध्यकल्पेऽन्तिमायाममायासुपवासे न विवादलेशः (द्रष्टव्यं पराशरस्यात्रेश्वरवचनम्) । किन्तु पूर्वस्याममावास्यायां पञ्चदशग्रासग्रसनङ्गीकारे सा चामावास्या यत्पक्षस्य चरमतिथिस्तत्पक्षद्वितीयाः केनाप्यनुष्ठिते पिपीलिकाकल्पे तस्याममायासुत्तरोत्तरग्रासहान्योपवासः स्वतः सिद्धः । अथवा तद्यवकल्पाद्यमावास्या यन्मासान्तिमतिथिस्तन्मासादितोविधीयमाने यवकल्पे तस्यामेवोपवासः सिद्ध्यति । कथं तेन तस्यां पञ्चदशग्रासग्रसनमुक्तम् । तथा च तत्र पञ्चदशग्रासभोजनेन यवाकृतैर्विकृतत्वात्तन्मतं युक्त्यासङ्गतमिवान् भातीति, अत एव गौतमेनोक्तम् ‘परदिनेऽमा चेत्तत्राप्युपोष्येति’ तथा च ‘पत्न्योरुपवासौ द्वौ, इति बौधायनवचनादमायामभोजने न विवादलेशोऽपि ।

अथ तेषां मध्ये बालानां सुखबोधाय यवमध्यजल्पलक्षणम् ।

शुक्लप्रतिपदादिपञ्चदश्यन्तपञ्चदशतिथिषु चन्द्रकलानामेकैकोपचयक्रमेण, ग्रासानां मपि क्रमिककोपचयः कार्यः । अर्थाच्छुक्लप्रतिपदि एको ग्रासः, तदुत्तरद्वितीयायां द्वौ ग्रासौ तत्तृतीयायां त्रयश्चतुर्थ्यां चत्वार एव प्रत्येकतिथौ तत्तत्तिथिसंख्यका ग्रासा अतः पूर्णिमायां पञ्चदश ग्रासाः सम्भवन्ति । ततोऽग्निमदिने कृष्णप्रतिपदि पूर्णचन्द्रकलाभ्यः एकापचयादेकोनाः पञ्चदश अर्थाच्चतुर्दश ग्रासाः । तथा चोक्तं वशिष्टेन ‘मासस्य कृष्णपक्षादौ ग्रासानव्याच्चतुर्दश’ इति । तत्र यथा कृष्णप्रतिपदि चतुर्दश, तथैव शुक्लचतुर्दश्यां चतुर्दश, पूर्णिमाप्रातःपूर्णा (पञ्चदश) ग्रासदिनादेकदिनपूर्वपरयोर्दिनयोस्तुल्यहासत्वात् । एवं कृष्णद्वितीयायां शुक्लत्रयोदश्यां च त्रयोदश । तथा कृष्णतृतीयायां शुक्लद्वादश्यां च द्वादश । एवं कृष्णचतुर्थ्यामेकादश, ततः पञ्चम्यां दशैवं क्रमहासात्कृष्णपक्षेऽमायां ग्राससंख्याशून्यत्वेन भोजनाभावः ।

अत्र शुक्लादिमुख्यचान्द्रमासे आद्यान्त्ययोर्ग्रासक्रमद्वैत्यान्मध्ये पूर्णिमायां ग्रासपृष्ठत्वेन स्पष्टतया यवाकारकत्वादेतादृशकल्पस्य यवमध्यचान्द्रायणमिति युक्तं लाक्षणिकं नाम । अत्र शुक्लपक्षे तिथिवृद्धौ तिच्चिथिसंख्यका ग्रासास्तदुभयदिने भोज्याः । तिथिच्ये तत्तिथिक्रमप्रातःग्राससंख्याया लोपः कार्यः । यथा षष्ठ्याः क्षयाव-

सरे पूर्वदिने चतुर्थ्यां चत्वारः । तदुत्तरदिने पञ्चम्यामुदयव्यापिन्यां पञ्च । तदुत्तरदिने सप्तम्यां सतैव न षट्, एवं कृष्णेऽपि यस्याः क्षयवृद्धी भवेतां तत्तिथिप्रातःप्राससंख्याया लोपवृद्धी विधेये, कथमन्यथा पक्षान्ते यथा पूर्णिमायां पञ्चदश ग्रासा भविष्यन्ति, अर्थात् शुक्लपक्षे षष्ठ्याः क्षयावसरे प्रतिपदादि तिथिषु एकापचयेत पूर्णिमायां चतुर्दशैव ग्रासाः सम्भवेयुस्तत्र तत्पक्षतिथीनां चतुर्दशसंख्यकत्वात् । एवं सप्तम्या वृद्धिस्थले उभयदिने सप्त सप्त-ग्रासकल्पनाभावे तत्पक्षतिथिसंख्यानां षोडशसंख्यकत्वात् पूर्णिमायां षोडशग्रासाः सम्भवेयुः । अथ कृष्णपक्षे तिथिक्षयसम्भवे तत्तिथिक्रमप्रातःप्रासलोपकरणभावेऽभ्यायामेको ग्रासः सम्भवेदिति वा तत्र तिथिवृद्धौ ग्रासवृद्धिविधानाभावे चतुर्दश्यामेव ग्रासाभावः सिद्ध्यति इत्थमनर्थः सम्भवति, अत एवोक्तं “तिथिवृद्ध्या चरेत् पिरडान्” इत्यादि ।

अथ पिपीलिकाकल्पलक्षणम् ।

कृष्णप्रतिपदि चतुर्दश, तदुत्तरद्वितीयायां त्रयोदश, तृतीयायां द्वादश एवं यवमध्यकल्पोत्तरार्धवपिपीलिकाकल्पे पूर्वार्धे चन्द्रकलाऽपचयक्रमानुरोधेन ग्रासानामेकैकापचयेनामावास्यायां ग्रासशून्यत्वेनोपवासः सिद्धस्तदुत्तरदिने शुक्लप्रतिपदि एकग्रासः । द्वितीयायां द्वौ, तृतीयायां त्रय एवं चन्द्रकलोपचयवशात्तत्तिथौ तत्तिथिसंख्यका ग्रासाः, पक्षान्ते (पूर्णिमायां) पञ्चदश ग्रासा भवन्ति । अत्राद्यन्तयोः प्रान्तदिनयो ग्राससंख्याऽऽधिक्यात्, प्रान्ताभ्यां मध्याभिमुखं क्रमज्ञेय्यादमान्ते ग्रासाभावेन पिपीलिकाऽऽकृतिवत्सकलग्रासयोजनयेति युक्तमस्य पिपीलिकातनुमध्यत्वम् । यदि पक्षयोरपि तिथिहासवृद्धी न स्तस्तदा कृष्णप्रतिपदादितोऽग्रिमपूर्णिमावसानावधिकत्रिंशच्चान्द्रदिनसाध्यम् । तिथिक्षयवृद्धिवशात्कदाचिदूनत्रिंशदेकत्रिंशद्दिनसाध्यम् । यद्येकस्मिन् पक्षे तिथिक्षयो द्वितीयपक्षे तु तिथिवृद्धिस्तदाऽपि त्रिंशद्दिनसाध्यमेव, तस्य दिनानां तिथिक्षयवृद्धिवशाद्ग्रासवृद्धी विज्ञेये । एवं तिथिक्षयवृद्धयभावे सकलग्राससंख्यासंकलनया पञ्चविंशत्यधिकशतद्वयी सिद्ध्यति । तिथिक्षयवृद्धिसम्भवे तु सकलग्राससंख्यासङ्कलनेनानियतसंख्यासम्भवान्नात्र यवपिपीलिकाकल्पयोः संख्यानियमः । संख्यानियमस्तु तत्रैव यत्र तिथिक्रमेण ग्रासस्यापचयोपचयौ न भवतः, यथा यतिशिशु-साधारणकल्पास्तेषु प्रतिदिनं ग्रासैक रूपसंख्यकत्वात् ।

परन्तु विवेककारेणास्य कल्पस्य गौतमवचनानुसारेण पूर्णिमायामारम्भविधिं वदताऽत्रापि पञ्चदश्यां पञ्चदशग्राससंयोगेन पूर्णिमामारम्भ्य पूर्णिमाऽन्तर्पर्यन्तैकत्रिंशद्दिनसाध्यं पिपीलिकाकल्पं मत्वा सकलग्राससंख्या चत्वारिंशदधिकशतद्वयपरिमिता साधिता । तिथिक्षयवृद्धयवसरे तु चन्द्रकलाक्रमज्ञेयवृद्धयननुरोधेनैव ग्रासग्रसनियमः स्वकल्पितः प्रदर्शितः । वस्तुतः “ग्रासं चन्द्रकलावृद्ध्या” इति वचनाद्ग्रासानां क्रमिकहासवृद्धिविधानोचितत्वात्तादृशोऽर्थो युक्तियुक्त इव न लक्ष्यते ।

तथा च नैरन्तर्येण प्रतिमासं चान्द्रायणव्रतं कुर्वतां पूर्वमासीयव्रतविरामतिथिर्या पञ्चदशी सैवाग्रिममासीयचान्द्रायणस्य प्रारम्भतिथिरतः पूर्वमासे पूर्णिमाप्राप्तपञ्चदश-
ग्राससंख्यानां योजनाभावेन कथं ग्राससंख्यापूरणोपायः स्यादत एतद् व्रतं न हि पञ्च-
दश्यादिकमपि कृष्णप्रतिपदादिकमेवेति **मिताक्षरासम्मतम् ।**

अस्मिन् कल्पेऽपि तिथिज्ञयवृद्धिवादा ग्राससंख्याज्ञयवृद्धौ वेदितव्ये । यथा
कल्पयते—शुक्लपक्षे सप्तम्या वृद्धिस्तदा दिनद्वयं सप्त सप्त ग्रासा ग्रसनीयाः । यदि तस्मि-
न्नेव पक्षे नवम्याः ज्ञयस्तदाऽष्टम्यामष्टौ ग्रासान् भुक्त्वा तदुत्तरदिने क्रमप्राप्तान् नव
ग्रासान् त्यक्त्वा दशग्रासानेव भुङ्क्षीत, कथमन्यथा कृष्णपक्षेऽमायां ग्रासाभावेन भोज-
नाभावः सम्पद्यते । तथा च शुक्ले पूर्णिमायां पञ्चदश ग्रासाः सिद्ध्यन्ति । अथ यद्येक-
स्मिन्नेव पक्षे कस्याश्चित्तिथेः ज्ञयः कस्याश्चिद्वृद्धिस्तत्रापि ज्ञयतिथिप्राप्तग्राससंख्या-
लोपः । वृद्धितिथिप्राप्तसंख्योभयदिनगता भवति । यत्र च त्रयोदशदिनपक्षे तिथिद्वय-
स्यैकस्मिन्नेव पक्षे ज्ञयस्तत्रापि तत्तत्ज्ञयतिथिप्राप्तसंख्या तत्तत्तिथौ लुप्ता भवति ।
यथा द्वितीयायाश्चतुर्दश्याश्च ज्ञयस्तदा तत्र प्रतिपदि एकः तदुत्तरदिने तृतीयायां
त्रयः । एवं त्रयोदश्यां त्रयोदश, तदुत्तरदिने पूर्णिमायां पञ्चदशैव ग्रासस्य चन्द्रकला-
ऽनुसरणात् । यथा च कस्मिन्नेव पक्षे तिथिद्वयस्य वृद्धिस्तदा तत्तत्तिथिप्राप्तसंख्यायाः
वारद्वयं वृद्धिः ।

तथा चोक्तं मिताक्षरायाम् “यदा त्वेकस्मिन् पक्षे तिथिवृद्धिहासवशात्
षोडशदिनानि भवन्ति चतुर्दश वा तदा ग्रासानामपि वृद्धिहासौ वेदितव्यौ । तिथि-
वृद्ध्या पिण्डांश्चरेदिति नियमात्” इति ।

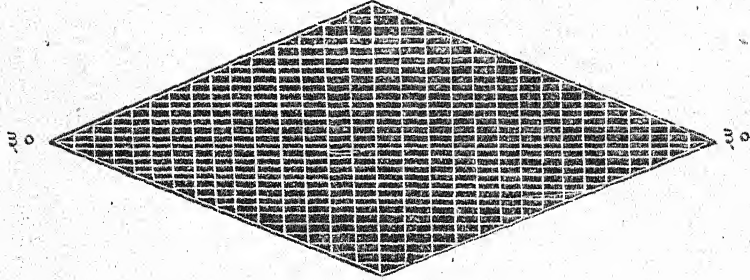
अथ यवमध्यकल्पचान्द्रायणचक्रम् ।

तिथिसंख्या	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१३	१४	१५
शुक्ले	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१३	१४	१५
ग्राससंख्या	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१३	१४	१५
तिथिसंख्या	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१३	१४	३०
कृष्णे	१४	१३	१२	११	१०	९	८	७	६	५	४	३	२	१	०
ग्राससंख्या	१४	१३	१२	११	१०	९	८	७	६	५	४	३	२	१	०

अथ पिपीलिकाकल्पचक्रम् ।

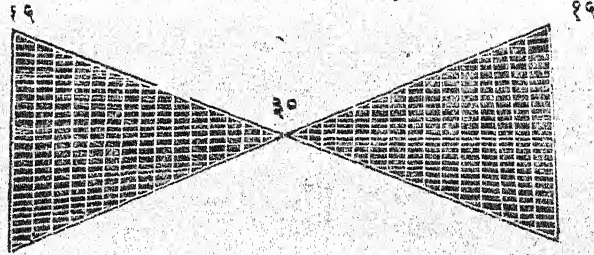
तिथिसंख्या	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१३	१४	३०
कृष्णे	१४	१३	१२	११	१०	९	८	७	६	५	४	३	२	१	०
ग्राससंख्या	१४	१३	१२	११	१०	९	८	७	६	५	४	३	२	१	०
तिथिसंख्या	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१३	१४	१५
शुक्ले	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१३	१४	१५
ग्राससंख्या	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१३	१४	१५

तथा यथमध्यकल्पस्वरूपम् ।

१५

पिपीलिकामध्यकल्पस्वरूपम् ।

अथ शिशुचान्द्रायणलक्षणम् ।

दिवा चतुरो रात्रौ चतुर एवं प्रतिदिनं नियमेनाष्टौ ग्रासन् मासं यावदशनीयात्
नात्र शुक्लादितः कृष्णादितो वा प्रारम्भस्य निश्चयः । तथोक्तं मयूखे—

“पिपीलिकायवमध्यभिन्नचान्द्रायणेषु दिनान्तरेऽप्यारम्भो न प्रतिपद्येव ।” इति ।
त्रिंशद्दिनसाध्यमिदमतः $८ \times ३० = २४० =$ सकलग्राससंख्या । नैतच्छिशुमात्रकर्तृ
व्यम् । अत्र बालोचितोभयसमयविहितस्वल्पभोजननियमेन शिशुचान्द्रायणमिति
संज्ञा । एतदन्यापेक्षया सुखसाध्यम् । नात्र व्रतान्तरविधानम् । अत्र पूर्वदिनकर्तृव्य-
तादि अन्यकल्पवदेवेति ।

अथ यतिचान्द्रायणम् ।

एकमासं यावत्प्रतिदिनमेकवारमेव मध्याह्नसमये नियमेनाष्टौ ग्रासन् भुङ्जीत ।
अत्रापि सकलग्राससंख्या $= ८ \times ३० = २४०$ यमवचनेनास्मिन्नेव कल्पे मध्याह्ने
भोजनविधिरिति स्पष्टतया प्रतिपादितम् । विवेककारेण सकलचान्द्रायणकल्पेषु
मध्याह्ने ग्रासग्रसनविधिरुक्तः । मयूखकारेण मदनपारिजातकृता च चन्द्रोदये
ग्रासग्रसनमुक्तम् । एवमपरार्कटीकायामपि । तथा हारीतस्मृतावपि । तत्र
वस्तुतो ग्रासग्रसनात्पूर्वं सर्वत्र स्मृतिषु चन्द्रोपस्थानविधानदर्शनाच्चन्द्रोदयकालिक-
कर्तृव्यमेव ग्रासग्रसनम् । नात्रापि व्रतान्तरविधानम् । दैनिकनिश्चितग्रासग्रसनोच्छेदेन

व्रतभङ्गापत्तिरम्भात् । तत्र सङ्कल्पितनित्यकाम्यव्रताकरणे प्रत्यवायदर्शनात्पूर्वार्क्व-
मपि व्रतान्तरमन्यद्वारा कारयेत् ।

अथ सामान्यचान्द्रायणम् ।

इदमपि त्रिंशद्दिनसाध्यम् । अत्र इयानेव विशेषः । प्रतिदिनं आससंख्यानियमो
न, केनापि त्रिंशद्दिना मासे सकलआससंख्यासंकलनेन चत्वारिंशदधिकशतद्वयं भवेदेष
एव नियमः । यथा दिने दिनेऽष्टौ प्रासान् भुञ्जीत, अथवा नक्तं चतुरो दिवा चतुरः।
अथवैकस्मिन् दिने चतुरोऽपरस्मिन् द्वादश, तत्रैकत्रयमुपोभ्यापरस्मिन् दिने षोडश ।
यद्वा दिनद्वयमुपोभ्य तृतीयादिने चतुर्विंशतिर्वा द्वाविंशदित्यादि प्रकाराणां मध्ये शक्य-
पेक्षया भुञ्जीत । अत्र तिथ्यपेक्षया आसनियमो नास्तीति । नात्रोपवासान्तरबाधः ।
नात्र भोजनसमयनियमः । इदमेव विवेके सर्वतोमुखसंज्ञया प्रतिपादितम् । अन्यकल्पा-
पेक्षयाऽत्र विशेषत्वाच्छुन्यमस्ति । अत्रैतन्मध्यप्रातमेकादशीव्रतादिकमपि कर्तुं शक्यते

अथ ऋषिचान्द्रायणम् ।

इदमपि त्रिंशद्दिनसाध्यम् । तत्र शुक्लप्रतिपदादितो वा कृष्णप्रतिपदादितो
यस्मात्कल्पाद्दिनात्रिंशद्दिनपर्यन्तं प्रतिदिनं त्रीन् त्रीन् प्रासान् अश्नीयात् । अत्र
व्रतान्तरकर्त्तव्यता न प्रतिदिननिश्चितप्रासत्रयग्रहणात् । अत्र आससंख्या— $३ \times ३० =$
 ९० । दैनिकआससंख्याल्पत्वात्कष्टसाध्यत्वेन विशेषतया ऋषिकर्त्तव्यत्वेन ऋषि-
चान्द्रायणमिति संज्ञा । नैतद्विमात्रकर्त्तव्यम् अन्येनाऽपि साहसिना कर्त्तव्यमेव ।
एते सर्वे अपि कल्पाः समानफलदा एवेत्युक्तं जाबालेन “तुल्यपुण्यफलोदयम् ।”

अथ प्रासप्रमाणनिर्णयः ।

श्रीगणेशवल्कलेनोक्तम् “शिख्यण्डसंमितान् ।” इति । शिखी मयूरस्तदण्ड-
परिमितानित्यर्थः । तथा पराशरेण “कुक्कुटाण्डप्रमाणं तु आसं वै परिकल्पयेत् ॥”
अत्र कुक्कुटश्चरणायुधः । यवनगङ्गी (मुरगा) इति भाषा ।

शङ्केन तु—‘आर्द्रामलकमात्रास्तु प्रासा इन्दुव्रते स्मृताः ।’

आर्द्रमशुष्कं सरसमिति । एतेषां च परिमाणानां शक्यता विकल्पः । विष्णुना
तु ‘आस्याविकारमश्नीयात् ।’ इत्युक्तम्, यादृशप्रासेन आस्यस्य मुखस्य विकारो न
भवति, अर्थादधिकबुभुक्षान्नाभशान्त्यै महत्परिमाणकप्रासप्रसनेन गल्लोत्कुल्लादिवि-
कारो भवति तथा न अश्नीयम् इत्यर्थः । मिताक्षरायां तु ‘प्रासप्रमाणमास्याविका-
रेण यदुक्तं तद्वालाभिप्रायेण, तेषां शिख्यण्डपरिमितपञ्चदशप्रासभोजनाशक्तेः । क्षी-
रादिहविषु शिख्यण्डसंमितत्वं तु पर्णपुटकादिना सम्पादनीयम् । तथा कुक्कुटाण्डार्द्रा-
मलकानि शक्तिविषयकाणि शिख्यण्डपरिमाणात्लघुत्वात्तेषाम् यमेन तूक्तं मयूखे-
‘अङ्गुल्यग्रस्थितं प्रासं सावित्र्या चाभिमन्त्रयेत् ।’ अनेन गायत्र्या प्रासमभिमन्त्र्य
भक्षयेदिति ।

अथ भोजनसाधनाग्राह्यपात्रप्रमाणमुक्तम् ।

यमेन—‘आयसं तैजसं पात्रं चक्रोत्पन्नं विवर्जयेत् ।

असुराणां हि तत्पात्रं देवपात्रमचक्रकम् ॥

आयसं लोहधातुनिष्पन्नपात्रम् । तैजसं कांस्यपित्तलादिकं वा मणिखचितम् ।
चक्रोत्पन्नं कुलालचक्रवटितं वट-कटाह-शरावादिमुत्पात्रम् । एतत्सर्वं राज्ञसपात्रम्,
'दैवे कर्मणि वर्जयेत्' । यदचक्रकं चक्रभ्रमणेन न निर्मितं तद्देवपात्रम् । तद्ब्रह्मीयादित्यर्थः ।
तथा कात्यायनेनोक्तम्- 'कुलालचक्रनिष्पन्नमासुरं मृन्मयं स्यूतम् ।

तदेव हस्तवटितं स्थाव्यादि दैविकं भवेत् ॥'

तदेव मृन्मयं हस्तिनिर्मितं दैविकम् । केवलचक्रोत्पन्नत्वेनैव पात्रदोषः ।

अथ चान्द्रायणमध्येऽन्यत्रतादाबुपस्थिते विचारः । प्रायश्चित्तमयूखे-

"एकादश्यादौ नित्यप्रात उपवातस्तावच्चान्द्रायणविधिना बाध्यते । एतस्य
'धर्मार्थश्च चरेदेतच्चन्द्रस्येति सलोक्रता'मिति काम्यत्वात्लघुनभक्षणादिनिमित्तो विधि-
तत्वेन नैमित्तिकत्वाच्च । काम्यस्त्वेकादश्याद्युपवासोऽन्यद्वारा करणीयः प्रतिनिधिना
कृतेऽपि फलप्राप्तेः, कात्यायनादिभिरुक्तत्वात् । वचनानि स्वस्मत्कृते समयमयूखे
द्रष्टव्यानि । अयञ्चैकादश्याद्युपवासबाधः सामान्यचान्द्रायणभिन्नेष्वेव, तत्र प्रतिदिन-
प्रासग्रसननियमात् ।"

अथोपस्थानाविधिः । (प्रायश्चित्तमयूखे)

तत्र प्रतिदिनमुदिते चन्द्रे-

ॐ आप्यायस्व समेतु ते विश्वतः सोम वृष्यम् । भवा वाजस्य सङ्गथे ॥ १ ॥

ॐ सन्ते पयांसि समुयन्तु वाजाः संवृष्यथान्यभिमतिपाहः ।

आप्यायमानो अमृताय सोमदिवि भर्वांस्युत्तमानिधिष्णु ॥ २ ॥

नव नवो भवति जायमानोऽह्नां केतुरुषसामेत्यग्रम् ।

भागं देवेभ्यो विदवात्थार्यं प्रचन्द्रमास्तिरते दीर्घमायुः ॥ ३ ॥

एतैर्मन्त्रैः क्रमेण सोमं तर्पयामि । चन्द्रं तर्पयामि । चन्द्रमसं तर्पयामि । इति
तर्पयित्वाऽऽज्येन एतैरेव मन्त्रैर्लौकिकैऽग्नौ हुत्वा एतैरेव पात्रस्थं हविरनुमन्त्र्य एतै-
रेव मन्त्रैश्चन्द्रमुपस्थाप्य ओं यद्देवा देवहेडनं देवासश्चक्रमा वयम् । अग्निर्मा तस्मादे-
नसोविश्वाम् सुञ्चत्वंहसः ॥

अथ गौतमोक्तचान्द्रायणव्रतविधिः ।

"अथातश्चान्द्रायणं, तस्योक्तो विधिः-कृच्छ्रे पवनं व्रतं च चरेत् । श्वोभूतां
पौर्णमासीमुपवसेत् । आप्यायस्व, सन्ते पयांसि, नवो नव इति चैताभिस्तर्पणमाज्य-
होमौ हविषश्चानुमन्त्रणमुपस्थानं चन्द्रमसो यद्देवा देवहेडन'मिति चतसृभिराज्यं
जुहुयात् । देवकृतस्येति चान्ते समिद्धिः । ॐ भूर्भुवः स्वस्तपः सत्यं यशः श्रीरूपं
गिरोजस्तेजः पुरुषो धर्मः शिव इत्येतैर्ग्रासानुमन्त्रणं, प्रतिमन्त्रं मनसा नमः स्वाहेति
वा सर्वप्रासप्रमाणमास्याविकारेण, चरुभक्ष्य-सक्तु-करण-यावकपयोदधिघृतमूलफलो-
दकानि हवींषि उत्तरोत्तरं प्रशस्तानि । पौर्णमास्यां पञ्चदश प्रासान् भुक्त्वैकापचयेना-

परपक्षमशनीयात् । अमायामुपोष्यैकोपचयेन पूर्वपक्षम् । विपरीतमेकेषाम् । एष चान्द्रायणो मासो मासमेतमाप्त्वा विपापो, विपाप्मा सर्वमेनो हन्ति । द्वितीयमाप्त्वा दश पूर्वात् दशपरानात्मानं चैकविशं पङ्क्तीश्च पुनाति । संवत्सरं चाप्त्वा चन्द्रमसः सलोकतामान्नोति । इति गौतमीये धर्मशास्त्रेऽष्टाविंशोऽध्यायः ।”

अस्यार्थः—कृच्छ्रव्रते, व्रतपूर्वदिने यथा वपन=नखकृन्तनोपवाहादिनिवमस्तथाऽत्रापि चरेत् कुर्यात् । तदुक्तं हरीतेन ‘राजा वा राजपुत्रो वा ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः । केशानां वपनं कृत्वा प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥’ श्वो भूतां श्वस्तनदिने भूता पौर्णमासी यस्याः सा, तां चतुर्दशीम् । अत्र यव कल्पे करिष्यमाणे पौर्णमासी अमावास्या । पिपोलिकाकल्पे तु पूर्णिमैव । ततो मन्त्राणां पूर्वावयवैः परिचयः । चरुभक्ष्येति चरुः (हव्यान्नं ‘चरुर्भाग्ये च हव्यान्ने’ इत्यनेकार्थकोषः । ‘चरुहव्यान्नभाण्डयो रिति मेदिनी । भक्ष्यं भिक्षया सम्पादितं हविष्यान्नम् । सक्तवो भृष्टयवचूर्णानि चणकादिचूर्णशून्यानि चणकस्याभिषत्वात्, अन्ने हविरुपादानात् । कणाः कुट्टित-हैमन्तिकभान्यानां तण्डुलसूक्ष्मावयवाः (कणाऽतिसूक्ष्मे धान्यांश्च इत्यमरः) । यावकः कुल्माषोऽर्धस्विन्नयवः । (स्याद्यावकस्तु कुल्माष इत्यमरः) । वा यवसम्बन्धिमोदकपदार्थः । पयो गौदुग्धम् । दधि=अनुदधृतगौदुग्धजनितम् । घृतं गोघृतम् । मूलं कन्दं केमुकगृज्जनलशुनपलायडुमूलप्रभृतिवर्ज्यकन्दभिन्नम् । उदकं स्वीदधृतं जलं वा विप्रशिष्यस्वजातीयस्त्रीभिरुदधृतम् । एतानि हवींषि उत्तरोत्तरं प्रशस्तानि । चरुतो मैत्रम् । मैत्रात् सक्तवः । सक्तुःकणाः, ततो यावक एवमुत्तरोत्तरं विशेषफलजनकानि । अत्र क्षीरादिहविषां शिखण्डपरिमितत्वं पणपुटकादिना सम्पादनीयमिति मिताक्षरा । अपरपक्षः कृष्णपक्षः । पूर्वपक्षः शुक्लपक्षः । सृष्ट्यादौ शुक्लपक्षस्य प्रथमभूतत्वात् ।

अथ तद्विधिः (मयूखे) ।

‘कृष्णचतुर्दश्यां केशश्मश्रुनखलोमानि श्मश्रूयैव वा वापयित्वा दिनमुपोष्य सायं संकल्पं कुर्यात् । तत्र सङ्कल्पः—अग्रे अद्येत्यादि असुकगोत्राया (वा असुकगोत्रस्य) मम श्री असुकीदेव्याः (श्री असुकशर्मणः) जन्मजन्मान्तराजितागम्यागमनाभक्ष्यभक्षणासंसर्ग्यसंसर्गास्त्रीबालविप्रगोहत्यादेवद्विजविचहरणप्रभृतिसकलपातकोपपातकमहापातकभट्टितिसमूलध्वंसपूर्वक—दशपूर्वदशपरैकात्म्येकविशकुलोद्धरण—चन्द्रसालोक्यप्राप्तिकामनवाऽसुककल्पचान्द्रायणव्रतमहं करिष्यते इति ।

तत इतरप्रायश्चित्तव्रतपूर्वदिनकर्तव्यवदत्रापि नक्षत्रोदये पञ्चगव्यं प्राश्यानाहारस्तद्वितीयदिनेऽमायामपि व्रती तिष्ठेत् । तद्वितीयदिने शुक्लप्रतिपदि एकस्तत एकवृद्ध्या शुक्लपक्षे तत्पश्चादेकापचयेन कृष्णपक्षं चातीत्यामायामुपवासः । गोदानब्राह्मणभोजनं च कर्तव्यम् । एवं पिपोलिकाकल्पे आदौ पञ्चदश्यां पञ्चदश तत एकापचयेन, कृष्णपक्षं, तत एकोपचयेन शुक्लपक्षं व्यतीथ पूर्णिमायां व्रतपूर्तिः ।

यः कश्चिदेकवारं व्रतं कृत्वा मासं मासद्वयं वा शरीरं पालयित्वा पुनः कर्तुमिच्छेत्तत्र तस्य नैरन्तर्याभावात्पुनश्चतुर्दश्यामेव संयमादि समुचितम् ।

ओं यदि दिवा यदि नक्तमेनांसि चक्रमा वयम् । वायुर्मा तस्मादेनसो विश्वान्सु-
ञ्जत्वंहसः ॥ ओं यदि जाग्रद्यदिस्वप्न एनांसि चक्रमा वयम् । सूर्योमा तस्मादेनसोवि-
श्वान् मुञ्जत्वंहसः ॥

ओं यद्भ्रात्रे यदरण्ये यत्सभायां यदिन्द्रिये । यच्छूद्रे यदर्थे यदेनश्चक्रमा वयम् ।
यदेकस्याधिर्वमिणि तस्या वैयजनमसि । देवकृतस्य मनसोऽवयजनमसि । मनुष्यकृत-
स्यैनसोऽवयजनमसि । पितृकृतस्यैनसोऽवयजनमसि । आत्मकृतस्यैनसोऽवयजनमसि
एनस एनसोऽवयजनमसि । यन्नाहमेनो विद्वांश्चकार । यश्चाविद्वांस्तस्य सर्वस्यैनसो-
ऽवयजनमसि ॥ ४ ॥ इति ।

चतसृभिश्च प्रच्युचमाज्यं जुहुयात् । सर्वत्र (अन्ते) अग्नये, न सम इति त्यागः ।
ततो-‘देवकृतस्येति’ त्रिभिः समित्त्रयं हुत्वा—ओं भूः । भुवः । स्वः । तपः । सत्यं
यशः । श्रीः । ऊर्कः । ईट् । ओजः । तेजः । पुरुषः । वर्मः । शिवः । इत्येतैः पञ्चद-
शभिरैकैकक्रमेण पात्रस्थं प्रासमनुमन्त्र्य मनसा नमः स्वाहेत्युक्त्वा सर्वाननुमन्त्र्यैकै-
कमङ्गुल्यग्रैर्गृहीत्वा सावित्र्याऽनुमन्त्र्य भक्षयेत् । (अत्र ऊर्कः । ईट्) इति स्थले
मिताक्षरायाम्, क्रमेण ऊर्कः । इन्द्रः । इति वर्तते, तथा मूलगौतमसंहितायाम्
‘रूपं गिः’ इति दृश्यते । तत्र मूलग्रन्थस्य प्राधान्यात् तदेव ब्राह्मम् ।

अथ प्रासप्रसनविधिः ।

तत्र यच्चकल्पे प्रथमदिने एकप्रासभक्षणे ‘ओं प्राणाय स्वाहा, ओं अपानाय स्वाहा,
ओं समानाय स्वाहा, ओं उदानाय स्वाहा, ओं व्यानाय स्वाहा, इति पञ्चभिर्मन्त्रै-
र्ग्रासमभिमन्त्र्य भक्षयेत् । द्वयोर्ग्रासयोः (भक्षणे) आद्यैस्त्रिभिर्मन्त्रैः (ओं प्राणाय
स्वाहा, ओं अपानाय स्वाहा, ओं समानाय स्वाहा, एतैः) एकं (प्रासं), द्वाभ्यां
ओं उदानाय स्वाहा, ओं व्यानाय स्वाहा इति मन्त्राभ्याम् अपरं (द्वितीयम्),
भक्षयेत् ।

त्रिषु प्रासेषु द्वाभ्यां द्वाभ्यां द्वौ (प्रथमद्वितीयमन्त्राभ्यां ओं प्राणाय स्वाहा, ओं
अपानाय स्वाहा, २ एताभ्यां प्रथमप्रासं, तृतीयचतुर्थ्यां (ओं समानाय स्वाहा २,
ओं उदानाय स्वाहा २ एताभ्यां) द्वितीयप्रासं,) एकेन (ओं व्यानाय स्वाहा
इत्यनेन) अग्न्यम् (तृतीयम्) ।

चतुर्थं (प्रासेषु) द्वाभ्यां (प्रथमद्वितीयाभ्यां ओं प्राणाय स्वाहा, ओं अपा-
नाय स्वाहा, एताभ्यां) पूर्वप्रासम् । एकैकेनान्यान् (ततः शेषैस्तृतीयचतुर्थपञ्च-
मैर्मन्त्रैः क्रमेण त्रयः शेषा ग्राहा भक्षणीयाः । पञ्चसु प्रासेषु क्रमेण पञ्चभिर्मन्त्रैः
पञ्च ग्राहा प्रतनीयाः ।) पञ्चम्योऽधिका ग्राहास्तृष्णीमेव भक्षणीयाः (षट्सु
आदितः पञ्च पञ्चभिर्मन्त्रैः क्रमेण, शेषमेकं तृष्णीम् । सप्तसु आदितः पञ्च पञ्चभि-

मन्त्रैः, शेषौ द्वावसम्प्रकावेवाशनीयात् । एवं पञ्चाधिकप्रासाः कृष्णनवमीं यावत् ।
कृष्णदशम्यां पञ्चपञ्चमिमन्त्रैः । कृष्णैकादश्यां चत्वारस्तत्र द्वाभ्यां पूर्व शेषैस्त्रिभिः
क्रमेण त्रय एवं पूर्ववद्योज्यम् ।

जलपानं सकृदेव करीव्यमन्यथा दोषमाह—

असकृजलपानाच्च सकृताम्बूलचर्चणात् । उपवासः प्रणश्येत दिवास्वापाच्च मैथुनात् ॥
यद्येकवारं पीत्वाऽपि द्वितीयक्षणे पिपासया म्रियमाणस्तदा प्राणरक्षणार्थं पुन-
र्जलपानेऽपि न दोष उक्तोऽत्रिणा—‘आत्यये चाम्बुपानेन नोपवासः प्रणश्यतीति’ ।
अन्यथा दोषो भवत्येव । समाप्तौ च्यवरान् (व्यधिकान्) विप्रान् भोजयित्वा गां
दक्षिणां दद्यात् । आसमाति प्रत्यहं त्रिषवणस्नानम् । (त्रिकालस्नानम्) सौरमन्त्रैः
(ओं उद्द्वयन्तमसस्परिस्वः पश्यन्त उत्तरम् । देवं देवत्रा सूर्यमगन्मज्ज्योतिरुत्तमम् ।
ओं उदुत्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः । दृशे विश्वाय सूर्यम् ॥ ओं चित्रन्देवा-
नामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य ववरणस्याग्नेः । आप्राद्या वा पृथिवी अन्तरिक्षं ठं० सूर्यं
आत्मा जगतस्तत्पुष्पश्च । ओं तच्चक्षुर्देवहितं पुरस्ताच्छुक्रमुच्चरत् पश्येम शरदः शतं
जीवेम शरदः शतं श्रुणुयाम शरदः शतं प्रब्रवाम शरदः शतमदीनाः स्याम शरदः
शतं भूयश्च शरदः शतात् ॥ इत्येतैः ।) कृताञ्जलिरादित्योपस्थानं गायत्र्या व्याहृ-
तिभिः कूष्माण्डैर्वाऽज्यहोमः । दिवा स्थितिः । रात्रावुपवेशनम् । अशक्तौ शयनम् ।
यथाशक्ति आपोहिष्ठेति सूक्तम् । एतान्विन्द्रम् । ऋतञ्चेति ध्युचम् । शन्न इन्द्रा-
ग्नी, स्वस्तिनो मिमीताम् । पुहन्तु मा देवजानः । ऋषभं विरजम् । रौरवयोधा जपे
सामनी च पठेत् ॥ (तत्र नियम उक्तो लिखितस्मृतौ—

सुखदस्त्रिषवणस्नानार्था श्रधः शायी जितेन्द्रियः ।

स्त्रीशूद्रपतितानां च वर्जयेत् परिभाषणम् ॥

पवित्राणि जपेच्छक्त्या जुहुयाच्चैव शक्तितः ।

एवं यमेनापि—

आर्द्रवासाश्चरेत्कुच्छं स्नात्वा वस्त्रं न पीडयेत् ।

अङ्गुल्यग्रस्थितप्रासं गायत्र्या चाभिमन्त्रयेत् ॥

प्राशयित्वा उपस्पृश्य पुनरेवाभिमन्त्रयेत् ।

तथा तेनैव वर्ज्यायुक्तानि—

गात्राभ्यङ्गशिरोऽभ्यङ्गताम्बूलमनुलेपनम् ।

व्रतस्थो वर्जयेत्सर्वं यच्चान्यद्वलरागकृत् ॥)

तत्र पूर्वोक्तमन्त्राणामसम्भवे गायत्रीं व्याहृतीः प्रणवं वा जपेत् । एतच्च विप्र-
भोजन दक्षिणादानादिजपान्तं सर्वेष्वपि प्राजापत्यादिब्रतेषु तुल्यम् ।

तदुक्तं पराशरेण—

प्रायश्चित्ते ततश्चीर्णे कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् । गोद्वयं वस्त्रयुग्मञ्च दद्याद्विप्रेषु दक्षिणाम् ॥ इति ।

तत्र चान्द्रायणप्रयोजनम् ।

नोक्तं भवति यावत्तु यस्य कस्य प्रयोजनम् ।

न हि तावत् प्रवृत्तिः स्यादप्यार्त्तस्य जनस्य वै ॥

तत्र याज्ञवल्क्य आह—

अनादिष्टेषु पापेषु शुद्धिश्चान्द्रायणेन तु । धर्मार्थं यश्चरेदेतच्चन्द्रस्यैति सलोकताम् ॥

उशना अप्याह—

दुरितानां दुरिष्टानां पापानां महतामपि । कृच्छ्रं चान्द्रायणं चैव सर्वपापप्रणाशनम् ॥

हारीतोऽप्याह—

चान्द्रायणं यावकश्च तुलापुरुष एव च । गर्वां चैवानुगमनं सर्वपापप्रणाशनम् ॥

अत्रिराह—रजकः शैलुषश्चैव वेणुकर्मोपजीविनः ।

एतेषां यस्तु भुङ्क्ते वै द्विजश्चान्द्रायणं चरेत् ॥

आरूढो नैष्ठिके धर्मे यस्तु प्रच्यवते पुनः ।

चान्द्रायणं चरेन्मासमिति शातातपोऽब्रवीत् ॥

संवर्त्तः—एवविडालखरोष्ठ्राणां कपेर्गोमायुक्ताकयोः ।

प्राश्य मूत्रपुरीषे वा चरेच्चान्द्रायणव्रतम् ॥

आपस्तम्बः—अग्न्यागमनं कृत्वा अभक्ष्यस्य च भक्षणम् ।

शुद्धिं चान्द्रायणं कृत्वा अथवान्ते तथैव च ॥

अग्निहोत्रं त्यजेद्यस्तु स नरो वीरहा भवेत् ।

तस्य शुद्धिर्विधातव्या नान्याचान्द्रायणादृते ॥

चान्द्रायणं परांको वा द्विजातीनां विशोधनम् ।

प्राजापत्यं तु शूद्रस्य शेषं तदनुसारतः ॥ इत्यादि ।

बोधायनधर्मसूत्रे—

यथोद्यंश्चन्द्रमा हन्ति जगतस्तमसो भयम् । तथा पापाद्भयं हन्ति द्विजश्चान्द्रायणं चरन् ॥

तथाच तत्रैव—“अतोऽन्यतरच्चरित्वा सर्वेभ्यः पातकेभ्यः पापकृच्छुद्धो भवति ।

कामाय कामायैतदाहार्यमित्याचक्षते । यं कामं कामयते तमेतेनाप्नोति । एतेन वा

ऋषयः आत्मानं शोधयित्वा पुरा कर्माण्यसाधयन् । तदेतद्वन्यं पुरयं पौत्र्यं पशव्य-

मायुष्यं स्वर्ग्यं यशस्यं सर्वकामिकम् । नक्षत्राणां द्युतिं सूर्याचन्द्रमसोः सायुज्यं सलो-

कतामाप्नोति ॥”

इति चान्द्रायणविधानम् ।

अथ हविष्यप्रतिपादकवचनस्यार्थः ३३ पृ० सूत्रे ।

हैमन्तिकं मार्गपौषोत्पन्नं, सितास्विन्नं स्वच्छवर्णमधान्यं हविष्यमित्यर्थः ।

अनेन स्विन्नं वह्निसंयोगेन सस्वेदं (उशिना) धान्यं, तत्तण्डुला आमिषमिति

शेषः । धान्यं त्रिधा भवति, केषांचित्तुषतण्डुला अपि स्वच्छास्ते हविष्योत्तमाः ।

केषांचितुषमात्रमेव स्वच्छं तरङ्गुला रक्तास्ते साधारणहविष्यरूपाः । येषां तुषतरङ्गुला अप्रिरक्तास्ते न हि हविष्यात्मका इत्यर्थः ।

मुद्राः, तिलाः, यवाः प्रसिद्धाः । कलायं (कराश्रो) । कङ्कः (काउनि) निवारो मुन्यन्नं (ओइरी) यदनुप्तमेव बहुधा जीर्णजलाशये नद्यादौ जायते यच्छस्यमर्धपक्कमेव शीर्यते । वास्तूकं (वथुद्रा) हिलमोचिका (सरहोची) षष्टिका (शाठी गन्भडी) कालशाकं कालिकाशाकं (प्रायः करमी साग भाषा) मूलकं स्थूलशिफारूपं शतावरीदि, केमुकं केउआं कन्दम्, तद्भिन्नं कन्दं, (आरु खखार आदि) । मूलकमित्यनेन (मूर वा मूली) इति न बोध्यं तत् सामान्यभोजनेऽपि निषिद्धम् । द्रष्टव्यं विश्वकोषे—“पितृणां देवतानां च मूलकं नैवदापयेत् । ब्राह्मणो मूलकं मुक्त्वा चरेच्चान्द्रायणव्रतम् । वर्जनीयं प्रयत्नेन मूलकं मद्दिरोपमम्॥” कन्देषु ‘आलू’ भाषाभाषितम्, न हविष्यम् इदं पादोनशतद्वयवर्षादेव भारते अमेरिकादेशादागतं वस्तु । पुदीनासंज्ञकशाकमपि ईरानदेशादागतम् । सैन्धवं सासुदे लवणो हविष्ये । गव्ये गोसम्बन्धिनौ दधिसर्पिषी । दधि प्रसिद्धम्, सर्पिर्धृतम् । तेन माहिषे दधिवृते न हि हविष्ये । स्मृतौ गव्यधृताभावे तिलतैलेन दीपदानमुक्तं न तु माहिषधृतेन । अनुद्धृतसारं पयः । गोदुग्धमपि तावदेव हविष्यं, यावत्तस्मान्नवनीतादिसारं न गृह्यते । पनसो मृदङ्गफलम् (कटहर) । आम्रः प्रसिद्धः । हरीतकी (हरीड) । पिप्पली (पीपरि) । जीरकम् (जीर) । चकाराद् (धनी) नागरं शुण्ठीति प्रसिद्धम् । कञ्जु (अणिकोङ्ग) । तिन्तरी (तेतरि इमली) कदली रम्भा (केरा) । लवली (हरफा) । धात्री (अत्रोरा) एतानि फलानि । अगुडं गुडभिन्नम्, ऐलवमिन्नुरसजनितं वस्तु (मिसरी चीनी) हविष्यम् । गुडमामिषम् । अतैलपक्वं, तैलपक्वं हविष्यमप्यामिषम् अतैलपक्वं गव्यधृतदुग्धजलसिद्धं पायसभक्तादिकं हविष्यम्, चणकं (चना वा बूट) आढकी (राहड़ि) । माष (उड़ीद) । (चोड़ा, कुरथी, कोद्रव, मडुआ, आंसु धान,) इति सर्वमामिषम् । गोधूमं न हविष्यं न चामिषम् उभयत्रानुल्लेखात् । परन्तु यवाभावे गोधूमग्रहणमिति स्मृतिषु दर्शनात्, सत्यदेवकथायां ‘गोधूमस्य च चूर्णकम्’ इति च लेखप्रामाण्याद् दैवे कर्मणि बहुधा प्रयुज्यते । हविष्यान्नेषु यवा एव मुख्याः । तदनु षष्टिकाधान्यं, ततो हैमन्तिकमेवं क्रमः । कार्तिके तु बहूनि हविष्याण्यप्यभक्ष्याणि उक्तानि । मरीचं न हविष्यम् । इति ।

आमिषप्रतिपादकवचनाभिप्रायः, पृ० ३४ मूले ।

प्राण्यङ्गचूर्णं शुण्डा (संडा) दिक्कमिजीवावयवमिश्रितं हविष्यमप्यामिषम् ॥ अनेन शुक्तिशब्दकास्थिसिद्धं चूर्णमप्यामिषं, यत्तमालपत्रे ताम्बूले च प्रायो बहुत्रोपयुज्यते चर्म्माम्बु चर्म्मनिर्मितपात्रगतजलं (मरुदेशे बहुधाऽस्य व्यवहारः) जम्बीरं जम्बीरजातिकं बीजपूरकं ‘नेवो’ इति प्रसिद्धम् । एतद्भिन्नं बीजपूरकम् । (कमला, कागजी आदि) हविष्यमित्यर्थः । वा बीजपूरकं ‘वेदाना’ प्रसिद्धम् अयश्शिष्टं देवपितृया-

गशेषमिन्नं माषादि माषजातिकमामिषम् । अनेन यज्ञोर्वरितं तदपि हविष्यवदेवेत्यर्थः । यद्विष्यमपि विष्णोरनिवेदितमसमर्पितं तदप्यामिषम् । यदामिषमपि विष्णवे समर्पितं तद्विष्यमेवेति शेषः । दग्धं भर्जितं होरिकादिकं, धानादिकं वां हविष्यजातिकमप्यन्नमामिषम् । यथा कलायो हविष्यं तदलताफलपत्रं शुष्कतृणमिश्रितं कृत्वा यदग्निज्वालाया प्रज्वाल्यते, तत्र तच्छेषं दग्धप्रायमेवान्नं होरिका कथ्यते । एवं यवभर्जनेन धाना उत्पद्यन्ते । मसूरं स्वरूपेणैवामिषम् । इत्यष्टयाऽष्टप्रकारकमामिषम् । तथाऽग्रे वचनान्तरे पुनर्मसूरिकाया उक्तत्वात् । गोङ्गागीमहिषीदुग्धादिति, गोच्छागी अप्रसूता गौः, महिषी गोमहिषी मृतवत्ता गौः, अनयोर्दुग्धादप्यदन्यतरं दुग्धं तु आमिषम् । महिष्या दुग्धमामिषम् । दुग्धमेव केवलं न हि तद्विषृतादिकमपि । सर्वमामिषमित्यर्थः । एवमजायाः मेघ्याश्च दुग्धमामिषम् । एवं गोभिन्नसकलपशुदुग्धादिकमामिषम् । गोवपि या स्वस्तनपायिनी, अमेध्य (विष्टादि) भोजिनी, अन्यवत्सपायिनी, स्तनरोगिणी, तासां दुग्धादिकं न भक्ष्यमिति । मानुष्या अपि दुग्धमभक्ष्यम् ।

(८ अथ चन्द्रोदयसमयसाधनम्, पृ० ३७ मूले ।

तत्र 'दर्शः सूर्येन्दुसङ्गमः' इत्युक्तलक्षणोऽमान्ते खिन्नचन्द्रयोर्गोदाद्रव्यपेक्षया चन्द्रगतेरधिकत्वात्तदुत्तरक्षणे सूर्यात् पूर्वाभिमुखगत्यन्तरेण चन्द्रस्य पुरतो गतत्वात्सूर्यादयानन्तरं प्रवहवायुगत्याक्षितस्य चन्द्रस्योदय एवं सूर्यास्तात्परस्ताच्चन्द्रस्यास्तोऽस्त एव सूर्यास्तात्पूर्वमेवोदयश्चन्द्रस्य शुक्लपक्षे भवति । एवं सूर्याद्वत्यन्तरकलाभिरन्तरितश्चन्द्रः पूर्णान्ते षड्भान्तरेऽतो यदा सूर्योऽस्तक्षितिजे, तदा चन्द्र उदयक्षितिजे भवति । एवं पूर्णिमाऽन्तोत्तरक्षणे सूर्यात्पृष्ठतः षड्भान्तरे चन्द्रस्य वर्त्तमानत्वादवावस्तक्षितिजस्थे चन्द्रस्य क्षितिजाधोवर्त्तमानत्वात्किञ्चिद्भिः कालैस्तस्योदयो भविता इति जिज्ञासा ।

अर्थाच्छुक्लपक्षे सूर्यास्तात्परं चन्द्रास्तः । कृष्णपक्षे तु सूर्यास्तात् परं चन्द्रोदयो भवति । स च क्रियता कालेन तदर्थं प्राचीनवचनमिदम्—

तिथिगुणितं रजनीपरिमाणं यमरहितं, सहितं सितपक्षे ।

विषयशशङ्कविभाजितलब्धं भवति विधूदयमस्तमयं च ॥

यथा कृष्णपञ्चम्यां तिथौ रात्रिमानम्=३०।००, तिथिसंख्यया ५ अनया गुणितम्=१५०।००, कृष्णपक्षत्वाद् द्वाभ्यां रहितम्=१४८।०० पञ्चदशभिर्भक्तम्= $\frac{१४८।००}{१५} = ९ + \frac{१३}{१५} = ९।५२$ लब्धं चन्द्रोदयमानम् ।

शुक्लपञ्चम्यां तु तदेव रात्रिमानं कल्पितम् ३०।०० इदं तिथि ५ गुणितम्=१५०।००, शुक्लपक्षत्वाद् द्वाभ्यां युक्तम्=१५२।०० पञ्चदशभिर्भक्तम्= $\frac{१५२।००}{१५} = १०।०८$ लब्धमिदं चन्द्रास्तमानम् । एवमेवान्यस्यामपि तिथौ चन्द्रोदयास्तसमय

मानं साधनीयम् । यद्यपीदं महत् स्थूलं तथाऽपि सूक्ष्मरीत्या तदुदयास्तकालसाध-
नस्य प्रचुरप्रयाससाध्यत्वात् सकलसाधारणजनानामतीव दुर्घटत्वादयमेव स्थूलो-
ऽङ्गीक्रियते ।

अथवा शुक्लपक्षे सूर्यास्तसमये वर्तमानतिथेर्गतघटिकाः षष्ठिघनगततिथिषु
शुक्लास्ताश्च स्वषड्ग्रामगुणितास्तदा तदानीं रविचन्द्रयोस्तन्तरकलाः सिद्धा अर्थात्ताभि-
रस्तक्षितिजनिष्ठरवेः सकाशात्पूर्वस्यां पुरतः क्षितिजोर्ध्वप्रदेशे चन्द्रोऽन्तरितो दृश्यते,
स च तदन्तरकलोत्पन्नकालेनास्तं गमिष्यति । एवं कृष्णे साधिततदन्तरकलोत्पन्नाष्टे-
न्दुकलाभिरस्तक्षितिजनिष्ठरवेः पृष्ठतः पश्चिमस्यां क्षितिजाधःप्रदेशे चन्द्रोन्तरितो भवति ।
सूर्यास्तानन्तरं कियता कालेन चन्द्र उदयक्षितजे यास्यतीति जिज्ञासायां सषड्भसू-
र्यस्य चन्द्रस्य चान्तरकलाः साध्याः । अर्थाच्चदा सूर्यस्यास्तस्तदैव सषड्भसूर्यस्योदयो
भवति । तत्र सषड्भसूर्योदयात्कियता कालेन चन्द्रोदय इति साध्यमस्ति । अत्रोभयत्र
स्थितौ कालज्ञानार्थमनुपातः—चन्द्रगतिकलोत्पन्नासुयुतषष्ठिघटिकाभिः षष्ठिघटिका-
स्तदा साधितान्तरकलाभिः का इत्यनुपातेन कालज्ञानं भवति । अत्र गतिकलोत्पन्ना-
सुस्थाने सुखार्थं गतिकलातुल्यासव एव गृहीतास्तत्र यथा शुक्लपञ्चम्यन्तेऽन्तरकलाः

$$= ५ \times १२ \times ६० = ३६०० \text{ आभ्यः कालः} = \frac{६० \times ३६००}{२१६००० + (७६०।३५)} = \frac{२१६०००}{२२३६०।३५}$$

$$= \frac{११६६४००००}{१३४३४३५} = ८।४१ \text{ अत्रापि स्थूलता वर्तते एव यतश्चन्द्रस्येकपरिवर्तनं स्वसा-}$$

वनदिने भवति गतिकलोत्पन्नासुयुतषष्ठिघटिका तु रविसावनदिनेऽतस्त्रैराशिकविधानं
न साधु तथाऽपि पूर्वप्रकारापेक्षया स्वल्पान्तरेति ।

(६) अथ नवाग्रभोजननिर्णयः, (पृ० ४४ मूले)

अथ नवाग्रभोजनमित्यनेन विहितसमये देवपितृसमर्पणपूर्वकं नूतनाग्रस्य प्रथम-
भोजनम् ।

तदुक्तं स्मृतिसारे—त्रीहिशालियवाम्बूनि देवेभ्यो नूतनानि च ।

पितृभ्योऽप्यसमर्प्यार्थं न भुञ्जीत शुभेच्छुकः ॥

तस्मान्छुभे दिने देवान् पितृन् भक्त्या निवेद्य वै ।

स्वयं च मुदितो भूत्वा भुञ्जीत स्वजनैः सह ॥

तथा च शब्दकल्पद्रुमे—

अदत्त्वा यस्तु भुञ्जीत नवान्नानि कथंचन । न तस्य धर्मो विद्येत एवमेव न संशयः ॥

तथा च शातातपः—

नवोदके नवान्ने च गृहप्रच्छादने तथा । पितरः स्पृहयन्त्यन्नमष्टकासु मवासु च ॥

तथाचोक्तं वायुपुराणे—

अकृताग्रयणं चैव धान्यजातं द्विजोत्तम ! । राजमाषानणूंश्चैव मसूरांश्च विवर्जयेत् ॥

येन नवजातान्नेन यावत्पार्षणं नाचरितं तत्तावदकृताग्रयणं हविष्यान्नमप्यामि-

षवद्वयवहर्त्तव्यम्, तत्र पूर्वं स्वयं भक्षणीयमित्यर्थः । राजमाषा (बोड़ा) अणवः (अकटामिसिया), अनेन नितरां तदावश्यकत्वं प्रतिपादितम् ।

अथ ये पार्वणानधिकारिणो बालकाः स्त्रियश्च तेषां कृते अभिनववर्धमाननिबन्धवृत्तस्मृतिरेवम्—

“देवताभ्यो द्विजायाथ दत्त्वाऽन्नं प्राशयेन्नवम् ।”

पार्वणासमर्थस्यायमेवान्नसंस्कारप्रकारः ।

अथ तन्नवान्नं त्रिविधं,—शरदि (कार्तिकस्याविहितत्वादाश्विनशुक्लपक्षे) ब्रीहिधान्येन, हेमन्ते (यौषस्याविहितत्वान्मार्गशुक्लपक्षे) हैमन्तिकान्नेन, वसन्ते (चैत्रस्याविहितत्वाद्वैशाखशुक्लपक्षे) यवेन पार्वणं कर्त्तव्यम् ।

तत्र हैमन्तिकनवान्नविषये समयनियम उक्तो बराहपुराणे—

वृश्चिके पूर्वभागे तु नवान्नं शस्यते बुधैः । अपरे क्रियमाणे तु धनुष्येव कृतं भवेत् ॥

धनुषि यत् कृतं श्राद्धं मृगनेत्रासु रात्रिषु ।

पितरस्तन्न गृह्णन्ति नवान्नामृत (मिष) काङ्क्षिणः ॥

अत्र वृश्चिके पूर्वभागे त्रयोदशांशाभ्यन्तरे,—अयमेवार्थो बहुभिः स्मृतिनिबन्ध-
बन्धकैः किल कृतो वचनान्तरप्रामाण्यात् ।

तथा चोक्तं ज्योतिःसारसमुच्चये—

त्रयोदशांशपर्यन्तं वृश्चिके च यदा रवौ । स्वच्छे पक्षे च चन्द्रे च वारे शुक्रसंज्ञके ॥
नवान्नं तत्र कुर्वीत शुभे चन्द्रे च ऋक्षके ॥

तथा च कविचरपण्डितविद्यापतिऽककुरकृतज्योतिः सारसमुच्चये—

वृश्चिकस्थे रवौ त्यक्त्वा वासराणि त्रयोदश । नवान्नैर्विहितं श्राद्धं धनुष्येव कृतं भवेत् ॥

परन्तु राशेस्त्रिशदंशात्मकत्वात्पूर्वभागे पञ्चदशांशाभ्यन्तरे इत्येवार्थस्तावत्साधार-
णोपस्थित्याऽऽयाति । कथं तर्हि त्रयोदशांशाभ्यन्तर इति पूर्वभागस्यार्थोऽनेकनिबन्ध-
बूपलभ्यते, तत्र हेतुस्तु म० म० पं० वाचस्पतिमिश्रमहोदयैः स्वकीयद्वैतनिर्णये
व्यक्तीकृतः—‘त्रयोदशांशानन्तरं धनुरतिदेशः । सायनराश्यभिप्रायेणेति ।’

अर्थात्सायननिरयणमेदाभ्यां द्विविधा गणना भवति । तत्र यद्यपि निरयणगणना-
ऽपेक्षया सायनगणनैव शीतोष्णदिनहासवृद्धिफलजलशस्योत्पत्तिपाकनिदानाभूतत्वेन
प्रधाना, तथाऽप्येतद्देशे निरयणगणनानुरोधनैव पञ्चाङ्गप्रचलनादुभयगणनाऽनुरोधे-
नात्र मार्गशीर्षमासो गृहीतः । यथाऽधुना धनायनांशावसरे धनुषो निरयणसंक्रम-
णात्पूर्वमेवायनांशसमसौरदिनैः सायनधनुः संक्रमणं भवति । तच्च निरयणवृश्चिक-
संक्रमणात्पश्चादयनांशोन्नतिशदंशैर्भवति, इति प्रदर्शितयुक्त्या तदानीन्तनसप्तदशमि-
तायनांशत्वेन सप्तदशोन्नतिशदंशानां त्रयोदशसमत्वाद् वृश्चिके निरयणमानेन त्रयोद-
शांशान्ते सायनमतेन वर्ज्यपौषमासारम्भत्वात् सचार्थस्तत्समये एव युक्तोऽस्ति । अय-
नांशानां चलत्वात्सार्वात्रिकस्तादृशोऽर्थो न करणीयोऽर्थाद्धुना सावयवैकविंशतिमिता-

यनांशे सावयवाष्टानामंशानामभ्यन्तरे एवोभयगणनाऽनुरोधेन मार्गस्य शुद्धविहित-
समयलाभात्तदन्तरे एव नवान्नश्राद्धादि विहितं सिद्ध्यति । न हि त्रयोदशांशाभ्यन्तरे ।
किञ्च पूर्वं चतुर्दशांशादौ सायनपौषमासपातेन यो दोषः स चाधुना सावयवाष्टांशो-
त्तरसमये एवापतति । एवमृणायनांशसमये सप्तदशेऽयनांशे निरयणवृश्चिकसंक्रमत्स-
रमेव सायनवृश्चिकसंक्रान्तिसम्भवः । तत्रोभयगणनानुरोधेन सायनवृश्चिकसंक्रमणा-
त्परं निरयणाधनुःसंक्रमणपर्यन्तं शुद्धमार्गमासः । अर्थान्निरयणवृश्चिकसंक्रान्तिः
परमयनांशाभ्यन्तरे सायनगणनया कालिकत्वात् तस्य वर्ज्यत्वात् । अयनांशसंख्यकां-
शान्तरे मृगनेत्रारात्रीर्वर्जयित्वा कार्यम् । अत्र 'अपरे क्रियमाणे तु धनुष्येव कृतं
भवेत्' इत्यपि सायनगणनाऽनुरोधं प्रकटयति पोषयति च । अथैवं सप्तविंशत्ययनांशे
पूर्वभागस्य त्रिमितांशाभ्यन्तरे इत्यर्थः स्यात् परन्तु विंशतिकलाधिकत्रिमितांशान्तं
यावद्विशाखास्थरवित्वेन वर्ज्यमास्तस्मिन् समये मार्गेऽनवकाशाद् नवान्नभोजनदिकं
न भविष्यति, तदानीं तु माघे कर्त्तव्यम् । वृश्चिके नवान्नभक्षणासंभवे माघादौ श्राद्ध-
पूर्वकं नवान्नभक्षणं युज्यते एवेति श्राद्धविशेषः । अस्तु तावदियं नवीना पद्धतिः ।

अथ "मृगनेत्रास्तु रात्रिषु" इत्यत्रमृगनेत्राप्रमाणम्—

वृश्चिकस्थरवेः शेषदशसंख्यदिनेषु च । दिनानि दश माघस्य पौषस्य सकलं दिनम् ॥

मृगनेत्रा समाख्याता नवान्नं तत्र वर्जयेत् ।

अनेन वृश्चिकस्य विंशत्यंशपर्यन्तं नवान्नयोग्यसमयः । तथा चान्यमतेन मृगने-
त्राप्रमाणम्—

वृश्चिके सप्त रात्राणि त्रिंशद्रात्राणि कार्मुके । मकरे सप्त रात्राणि मृगनेत्राः प्रकीर्त्तिताः ।

अत्र वृश्चिकान्तिसप्ततरात्राणि । धनुषः सर्वाः । मकरे सप्त, एता मृगनेत्राः ।

अनेन तु वृश्चिकस्य त्रयोविंशत्यंशपर्यन्तसमयो नवान्ने विहित इत्यायाति ।

तथा च गौडीयवर्षकृत्ये—

दिनत्रयाधिके विंशे दिने मार्गस्य वै गते । मृगनेत्रा स्मृता रात्रिर्नवान्नं तत्र वर्जयेत् ।

तथा च-कृष्णपक्षे शृगुदिने विशाखास्थे विवस्वति । एकविंशांशकादूर्ध्वं नवान्नं परिवर्जयेत् ॥

इत्यस्यायमाशयः—आदितो दिनत्रयं विशाखास्थसूर्येण प्रतिषिद्धम् । अन्ते च
सप्तदिनानि मृगनेत्रत्वेन वर्जितानि । मध्येऽवशिष्टा विंशतिवासरा एकविंशत्यासन्नाः ।

तथा चोक्तं तिथितत्त्वे—

ज्येष्ठशेषार्धगे सूर्ये मृगनेत्रानिशात्मके नवान्नविहितं श्राद्धं जन्मचन्द्रतिथौ न च ॥

आश्लेषा कृत्तिकाज्येष्ठामूलाजपदमेषु च । शृगुभौमदिने रिक्तातिथौ नाद्यान्नवौदनम् ॥

अत्र ज्येष्ठशेषार्धगे सूर्ये दोषदर्शनात्तत्पूर्वाद्धं नवान्नस्य विहितत्वं सिद्ध्यति । तत्र
ज्येष्ठाऽन्ते वृश्चिकान्तत्वात्प्रत्येकचरणप्रमितनवांशत्वाज्ज्येष्ठार्धं यावत्सप्तनवांशा विंशति-
कलाधिकत्रयोविंशत्यंशसमाः स्युः । तेन तस्याभ्यन्तरे विहितत्वं सिद्धम् । एवं केषां-
चिन्मतेन त्रयोदशांशाभ्यन्तरे केषांचिन्मतेन त्रयोविंशत्यंशाभ्यन्तरे कस्यचिन्मतेन
पञ्चदशांशाभ्यन्तरे कस्यचिन्मतेन विंशत्यंशाभ्यन्तरे विहितसमयः सिद्ध्यति तत्र कस्य

मन्तं ग्राह्यमित्यत्र विचारः—तत्र सायनगणनानुरोधेनाष्टांशाभ्यन्तरे । तदुपेक्षायां त्रयो दशांशाभ्यन्तरे वा पञ्चदशांशाभ्यन्तरे विहिततिथ्यादौ विषयम् । तत्रापि दोषैरनवकाशे मृगनेत्रातः प्राक् कर्त्तव्यमिति द्वितीयः पक्षः । तत्र विद्वद्भैरवपुङ्गवशर्मामहोदयैर्निर्णयार्कं त्वेवं विलिखितम् । “तथा च पञ्चदशांशशके मिथिलायां व्यवहारो वृत्तस्तथाहि, प्राचीनपद्यम्—

“शास्त्रोदितो वृश्चिकपूर्वभागे विद्वन्मते पञ्चदशे तदंशे ।

श्री भैरवेन्द्रो नृपमौलिरत्नं व्यवाद्बुधख्यातयशा नवान्नम् ।”

इति आह दणैकतौक्तम् । ननु वृश्चिके परभागे नवान्ननिषेधसुकत्वा पुनर्मृग-
नेत्रारात्रिनिषेधोव्यर्थ एव वृश्चिकान्ते मृगनेत्राणां परभागान्तर्भूतत्वादिति चेत् ? उच्यते
तर्हि शृगूचरम्-यदि त्रयोदशांशाभ्यन्तरे शुक्लपक्षाद्याभास्तदा तदनन्तरमपि मृग-
नेत्रारात्रिप्रारम्भात् पूर्वं चतुर्दशांशादौ च वृश्चिके नवान्नं कार्यमित्यर्थलाभायात्यन्त-
निषेधपरत्वेन सार्थकत्वमिति वामदेवोपाध्यायादीनां सम्मतम्

तत्रोक्तं ज्यातिषे-सूर्ये चैव विशाखगे स्मरतिथौ तारे त्रिजन्मान्विते

नन्दामन्दमहीजकाव्यदिवसे पौषे मधौ कार्तिके ।

भेषूग्राहिशिवेषु विष्णुशयने कृष्णे शशिन्यष्टमे

श्राद्धं भोजनकं नवान्नविहितं पुत्रार्थनाशप्रदम् ॥

विशाखगे सूर्येऽर्थाद्वृश्चिकसंक्रमाद्विशतिकलाधिकोऽशत्रये । विशाखान्तिमचर-
णस्यैव वृश्चिकराश्यान्तर्गतत्वात् । तथा प्रतिपत्पञ्चमेकादशीत्रयोदशीतिथिषु प्रथम-
तृतीयपञ्चमसप्तमत्तारासु शनिमङ्गलशुक्रदिनेषु पौषचैत्रकार्तिकमासेषु पूर्वफल्गुनीपू-
र्वाषाढपूर्वभाद्रभरणीमघाऽश्लेषाऽऽर्द्रान्तत्रेषु हरिशयने (अत्र सौरमानेन मासग्रह-
णाद्यदा कार्तिकशुक्रप्रतिपद्वितीयादौ वृश्चिकसंक्रान्तिसम्भवेऽपि हरिशयनात्पूर्वस-
मयस्य विशेषनिषेधत्वेन कार्तिकस्य पूर्वोक्तत्वादपि शुक्लैकादश्यन्तसमये) । ब्रीहि
पाकनिमित्तकस्य नवान्नस्याश्विनशुक्लपक्षे विधानात्तस्य हरिशयनान्तर्गतत्वादपि
न दोषः । दोषस्तु हैमान्तकनवान्ननिमित्तक एव । कृष्णे कृष्णपक्षेऽष्टमचन्द्रे नवा-
न्नकर्तुरिति शेषः । तस्यैव पुरतोऽनिष्टफलदर्शनात् । एषु कृतं नवान्नविहितं पार्व-
णश्राद्धनवान्नभोजनञ्च पुत्रधनक्षयकरम् । अत्रायनांशानां धनत्वात्सायनानुरोधेनां-
शतीमा न कृतेति मन्ये ।

अत्र शुक्रवारनिषेधस्तु नवान्ननिमित्तकश्राद्धकरणपक्षेऽस्ति । यतः—

नन्दायां भार्गवदिने त्रयोदश्यां त्रिजन्मनि । एषु श्राद्धं न कुर्वीत पुनर्दारधनक्षयात् ॥
इति नन्दावर्णनं विष्णुस्मृत्या ॥

इति रत्नावल्यादिलिखितत्वात् । तथा च नवान्नमधिकृत्य पञ्चवरीयसुबोधे-

नन्दा त्रयोदशी रिक्तास्तिथयः श्राद्धकर्मणि । वर्जनीयास्तथा शुक्रः सर्वदा सूरिभिः पुनः॥

इति वचनेन च नवान्ननिमित्तकश्राद्धे शुक्रस्याविहितत्वात्, तथा च “वारे गु-
रुशभगुशीतगुभास्कराणां नव्यान्नभोजनमभीष्टकरं नराणाम्” इति कृत्यचिन्ताम-
णिबचनान्नव्यस्य नवान्ननिमित्तकं पार्वणश्राद्धं न, तेन शुक्रवारे नवान्नभक्षणं कार्यमिति

तत्त्वनिर्णयोक्तेश्च शुक्रवासरो नवान्नभक्षणे प्रशस्तस्तथापि 'सुर्ये चैव विशाखो स्मर-
तिथौ' इत्यादिसर्वदेशस्मृतिकारादृतवचनेन स च वारो वर्ज्य एव विज्ञेयः । तद्वच-
नान्ते पुत्रार्थनाशप्रदमिति नवान्नभोजनविधानेऽपि दर्शनात् ।

अत्र कृष्णपक्षः सम्पूर्णो निषिद्ध इति सुद्रघरोपाध्यायवाचस्पतिमिश्रपक्ष-
धरमिश्रकेशवमिश्रा ब्राह्मणः । वामदेवोपाध्यायैस्तु-कृष्णपक्षनिषेधः पञ्चम्य-
ध्वमेव 'शुक्लपक्षे विशेषेण कृष्णेऽप्यापञ्चमन्दिनम्' इतिवचनाद् विहितः । तथा
च व्यवहाररत्ने 'पञ्चम्यन्ते सितेति' इति । यदि हरिशयन-शुक्रकुजशनि-नन्दा-
रिकात्रयोदशी-विशाखास्थसूर्यवर्ज्यनक्षत्रादिदोषैः कार्त्तिकशुक्लपक्षो वृश्चिकार्कयु-
क्तोऽपि सङ्कलो भवेत्तदा मार्गकृष्णपक्षीयपञ्चम्यवधिकसमयेऽपि कर्त्तव्यमेव । यैस्तु
सकलः कृष्णपक्षो निषिद्धयते तेषां मते शुक्लपक्षे शुद्धदिनलाभे सति तन्नि-
षेधो बोध्यः ।

तथा भोजराजः—चैत्रे पौषे कृष्णपक्षे नवान्नं नाचरेद्बुधः ।

भवेज्जन्मान्तरे रोगी पितृणां नोपतिष्ठते ॥

इति वचनस्य चैत्रे यवपाकनिमित्तकस्य, पौषे हैमन्तिकस्य, कृष्णपक्षे ग्रीहिपा ॥
कनिमित्तकस्य क्रमेण निषेध उक्तोऽत एव कृष्णपक्षे हैमन्तिकनवान्नस्य विहितत्व-
मुक्तं द्वैतनिर्णये म. म. नरहरिमिश्रैस्तद्बहुसम्मतत्वादव्यवहारविरोधान्चोपे-
क्षणीयमेव ।

तथा चोक्तं रत्नाकरेण—

शुक्लपक्षे नवं धान्यं पक्वं ज्ञात्वा सुशोभनम् । सुतिथौ सुसुहृते च नवान्नफलकाङ्क्षिनः

नवान्नश्राद्धं कुर्युरिति शेषः ।

तथैवोक्तं ज्यौतिषे—

नवान्नं नैव नन्दायां न प्रसुप्ते जनार्दने । न कृष्णपक्षे धनुषि तुलायां नैव कारयेत् ॥

तथा च कामधेनुः—

कृष्णपक्षे नवान्नन्तु न कुर्यान्मानवो यतः । पितरस्तन्न गृह्णन्ति नवान्नामिषगर्दिनः ॥

तथा च—

कृष्णपक्षे नवान्नं तु न कुर्यान्मानवो यतः । पितरस्तन्न गृह्णन्ति दाता तु नरकं व्रजेत् ॥

एषु वचनेषु कृष्णपक्षस्य स्पष्टतया निषेधदर्शनाद्भोजराजवचनस्य क्रमगतार्थक-
ल्पनं नरहरिमिश्राणां न सर्वसम्मतमिति । तथा च जन्मनक्षत्रमपि वर्ज्यमुक्तं—

भारते—“जन्मनक्षत्रे न कुर्वीत नवान्नं कर्म कुत्रचित् ।”

तथाच रत्नकलापे—

पूर्वेन्द्रपैत्राहिशतार्द्राभ्यजन्मान्यश्रुतेषु कुजार्किभिन्नाः ।

वाराः प्रशस्तास्तिथयो नवान्ने गोमीनकन्यामिश्रुतं च लग्नम् ॥

तथा च—नन्दायां भार्गवदिने त्रयोदश्यां त्रिजन्मनि ।

नवान्नं नैव कर्त्तव्यं सर्वथा हानिमाप्नुयात् ।

तथा च—आश्लेषाकृत्तिकाज्येष्ठाभूलाजपदमेषु च ।

भृगुभौमदिने रिक्तातिथौ नाद्यान्नवौदनम् ॥

तथा चोक्तं भुजबलभीमेन—

नवान्नभोजनं नृणां मृदुक्षिप्रचरैः शुभम् । शुभेक्षितयुते लग्ने विषनाडीववर्जिते ॥

नवान्नं नैव नन्दायां माले पौषे मघौ तथा ।

एवं मुहूर्त्ताचिन्तामणौ—

नवान्नं स्थाञ्चरक्षिप्रमृदुभे सत्तनौ शुभम् । विना नन्दाविषघटीमधुपौषार्किभूमिजान् ॥

अत्र चरसंज्ञकाः स्वातीपुनर्वसू श्रवणधनिष्ठाशतभिषाः । क्षिप्रसंज्ञकाः हस्ताश्विनीपुष्याभिजितः । मृदुसंज्ञकाः मृगशिरोरेवतीचित्राऽनुराधाः । एतेषु नक्षत्रेषु शुभलग्ने प्रतिपदेकादशीषष्ठीतिथिविषघटीचैत्रपौषशनिकुजान् विहाय नवान्नं सदित्यर्थः । अत्र रिक्तात्रयोदशीतिथयः । शुक्रवासरः । कृष्णपक्षश्च । कार्तिकेमासः । विष्णुशयनम् । विशाखास्थसूर्यश्चैतेऽन्यत्र वर्जिता अप्यस्मिन् वचने वर्ज्यत्वेन नोक्ताः तथा आश्लेषाकृत्तिकेत्यादौ नन्दाग्रहणं न कृतम् । अतोऽत्र सकलवचनप्रतिपादितवर्ज्यतिथिनक्षत्रदिनपञ्चमासानेकत्र सङ्कल्य तेषु न कर्त्तव्यम् । न ह्येकदेशिवचनबलाबलम्बेनान्यवचनविरोधेन च केनापि व्यवहर्त्तव्यम् । सकलवचनानां मान्यत्वात् । विषघटी तु तत्तन्नक्षत्रे भिन्नभिन्नदण्डमानात्परं चतस्रो घटिका भवन्ति । ता अन्ते प्रतिपादयिष्ये ।

अथ भोजराजः—ब्रह्माविष्णुबृहस्पतीशशङ्खरो मार्त्तण्डपौष्णादितौ

मैत्रे चित्रविशाखवायुधनमे मूलाश्विनवह्नौ तथा ।

शक्रो वारुणभृक्षके, शुभदिने श्राद्धं नवं शस्यते

नन्दा भार्गवभूमिजेषु न भवेच्छ्राद्धं नवान्नोद्भवम् ॥

ब्रह्मा रोहिणी, विष्णुः श्रवणम्, बृहस्पतिः पुष्यम् । शशङ्खरो मृगशिरः, मार्त्तण्डो हस्तः, पौष्णं रेवती । अदितिः पुनर्वसू, मैत्रमनुराधा, चित्रा, विशाखा वायुः स्वाती, धनमं धनिष्ठा, मूलम्, अश्विनी वह्निः कृत्तिका शक्रो ज्येष्ठा, वारुणं शतभिषा, एतेषु नक्षत्रेषु शुभदिने पूर्णवलयचन्द्रबुधगुरुणां दिनेषु नवान्ननिमित्तकश्राद्धं शस्यते । शेषं स्पष्टम् ।

तथा च कृत्यचिन्तामणौ—

हस्तियुगलेऽदितियुगले पूषायुगले विरञ्चियुगले च ।

करपञ्चकोत्तरेषु च नवान्नफलभक्षणं शस्तम् ॥

हरियुगले श्रवणधनिष्ठे, अदितियुगले पुष्यपुनर्वसू, पूषायुगले रेवत्यश्विन्या, विरञ्चियुगले रोहिणीमृगशिरसी, करपञ्चकोत्तरेषु हस्तचित्रास्वातीविशाखाऽनुराधोत्तरफल्गुन्युत्तराषाढोत्तरभाद्रेषु । शेषं स्पष्टम् ।

तथा च रत्नकल्पे—

पौष्णाश्वितिष्यपवनादितिभिन्नचित्रामूलानलाश्रवणशीतगभस्तिशक्राः ।

ताराऽनुकूलदिवसे शशिनि प्रशस्ते धन्या नृणामभिनवोदनभोजनेषु ॥

अत्र मूलस्य विहितत्वमन्यत्राविहितत्वं चेत्यत्रायं भावः—श्राद्धशेषान्नभोजनं मूलनक्षत्रे नवान्ने कृतेऽप्रशस्तम् ।

अत्र सर्वसम्मतनक्षत्राणि—

अश्विनी, रोहिणी, मृगशिरा पुनर्वसु, पुष्यम्, हस्तः, चित्रा, स्वाती, विशाखा, अनुराधा, श्रवणा, धनिष्ठा, रेवती, एतान्युत्तमोत्तमानि ।

मतत्रयविहितानि—

उत्तरफल्गुनी, ज्येष्ठा, उत्तराषाढा, शतभिषा, उत्तरभाद्रम्, एतानि उत्तमानि ।

मतद्वयविहिते—

कृत्तिकांमूले साधारणे (मध्यमे) तत्र कृते नवान्नश्राद्धे शेषान्नं न भक्षणीयम् । शेषाणि भानि वर्ज्याणीति ।

तत्र वृश्चिकत्रयोदशांशाभ्यन्तरसमयः कृष्णपक्षहरिशयनरिक्तानन्दात्रयोदशी शुक्र-शनिकुज-वासरवर्ज्यनक्षत्रविशाखास्थसूर्यादिदोषैः सङ्कुलो लभ्यते, तदा पञ्चदशांशान्तरे विशत्यंशान्तरेऽपि कर्त्तव्यमेव; तथा प्रमाणदर्शनात् । यदि तत्राप्यनवकाशस्तदा माघे कार्यन्नतत्रांशसीमानियमः फाल्गुनस्य विहितत्वात् । केवलं पक्षतिथिनक्षत्रदिनानामेव ।

तत्पार्वणन्तु “पाकं विनैवामान्नेन कर्त्तव्यं द्विजैरपि ।”

तथाचाह हारीतः—श्राद्धविघ्ने द्विजातीनामामश्राद्धं प्रकीर्त्तितम् ।

अमावास्यादिनियतं माससंवत्सराहते ॥ इति ।

मासिकं सांख्यस्तरिकञ्च श्राद्धं वर्जयित्वा अमावास्याश्राद्धमादिशब्दान्नवान्नादि-नियतश्राद्धमामान्नेनैवद्विजैरपि विधेयमित्यपराकः ।

अत्र आमलक्षणं तु वशिष्ठेनोक्तम्—

शस्यं क्षेत्रगतं प्राहुः सतुषं धान्यमुच्यते । आमं वितुषमित्युक्तं सिद्धमन्नमुदाहृतम् ॥

अग्निजलसंपर्करहितमेव धान्यं तुषनिर्मुक्तं सदामान्नमुच्यते । तत्तु पूर्वाह्णे एव विधेयम् ।

तथाचोक्तं शातातपेन—

आमश्राद्धन्तु पूर्वाह्णे एकोद्दिष्टन्तु मध्यतः ।

पार्वणञ्चापराह्णे तु प्रातर्द्विनिमित्तकम् ॥

अत एवास्माकं देशे पूर्वाह्नसमय एव नवान्नश्राद्धमाचरन्ति जनाः ।

अथ विषयटिकाः कश्यपोक्ताः—

विषद्वाण्या ५० वेददक्षाः २४ खरामा ३० व्योमसागराः ४० ।

वेदचन्द्राः १४ चन्द्रदक्षाः २१ खरामाः ३० व्योमबाहवः २० ॥

नेत्राग्नयो ३२ व्योमगुणाः ३० शून्यदक्षाः २० गजेन्द्रवः १८ ।

द्वाबाहवो २१ वियहृक्षाः २० शक्राः १४ चन्द्राः १ खभूमयः १ ॥

वेदचन्द्रा-१४ स्तर्कवाणाः ५६ वेददत्ताः २४ खवाहवः २० ॥

व्योमेन्दवो १० व्योमचन्द्राः १० धृतयः—१८ स्तर्कभूमयः ।

वेदाश्विनः २४ खरामाः ३० स्युर्दाहर्दाद् घटिकाः क्रमात् ॥

आभ्यः पुरस्तात् क्रमशश्चतस्रो विषनाडिकाः ।

ऋत्वाद्यन्तवटीनिधनाः षष्टिभक्ताः स्फुटाः स्मृता ॥

विषनाडीदोषदुष्टं लग्नं सर्वगुणान्वितम् ।

शुभैः सर्वैश्च संयुक्तमपि पञ्चेष्टकं त्यजेत् ॥

इति नवान्नभोजननिर्णयः समाप्तः ।

अथ संक्रान्तिनिर्णयः ।

तत्र पूर्वराशितोऽपरराशौ रविबिम्बकेन्द्रस्य यत् क्रमणमाक्रमणं तदेव संक्रमणं संक्रान्तिर्बेत्युच्यते । परन्तु पूर्वापरराशिसन्निविन्दुगतसूर्यबिम्बकेन्द्रकालस्यातिसूक्ष्मत्वात् तदानीं स्नातदानादिविधानानर्हत्वात् द्विबिम्बपूर्वप्रान्तस्पृष्टराशिसन्धिसमयात्तदपरप्रान्तस्पृष्टराशिसन्धिसमयावधिकः कर्मयोग्यः कालः पुण्यजनकत्वेनोक्तः ।

तथोक्तं देवलेन—संक्रान्तिसमयः सूक्ष्मो दुर्ज्ञेयः पिशितेक्ष्णैः ।

मुख्यालामे तु गौणेऽपि कार्या दानादिका क्रिया ॥

अत एव तत्र सूक्ष्मसंक्रान्तिकालादुभयतः षोडश षोडश घटिकाः साधारण्येन पुण्यकालस्तथाऽऽह वशिष्ठः—

दिनपतिसंक्रमणात् प्राक् षोडश नाड्यश्च पुण्यकालः स्यात् ।

परतः षोडश नाड्यः सर्वत्र स्नानहोमदानेषु ॥

तथोक्तं ज्यौतिषे—“पूर्वतोऽपि परतोऽपि संक्रमात्पुण्यकालघटिकास्तु षोडश ।

एवमेव रामाचार्य आह—

“संक्रान्तिकालादुभयत्र नाडिकाः पुण्या मताः षोडश षोडशोष्णगोः” ॥

अथ राशिमेदेन संक्रमणात् पूर्वापरसमययोर्विशेषपुण्यकालउक्तो

यथा—याम्यायने विष्णुपदे चाद्या मध्यास्तुलाजयोः ।

षडशीत्यानने सौम्ये परा नाड्योऽतिपुण्यदाः ॥

याम्यायने कर्कसंक्रान्तौ, विष्णुपदे सिंहश्चक्रवृषकुम्भराशिसंक्रमे च आद्याः सूक्ष्मसंक्रान्तिकालात् पूर्वगताः यथा पुण्यास्तथा परगता न । तुलाजयोस्तुलामेषयोर्मध्याः उभयतः षोडश घटिकाः, अथवाऽष्टौ पूर्वगता अष्टौ परगता घटिकाः । कच्चिदेतद्भिन्नां दृश्यन्ते ।

यथाऽह गार्ग्यः—“कर्कटे विंशतिः पूर्वा मकरे विंशतिः पराः ।

वर्तमाने तुलामेषे नाड्यस्तुभयतो दश” ॥ इति ।

षडशीत्यानने=मिथुनकन्याधनुर्मीनसंक्रातिषु, सौम्यायने मकरसंक्रान्तौ च पराः सूक्ष्मसंक्रान्तिकालादुत्तराः षोडशघटिकाः अतिपुण्यदाः । अर्थात्पूर्वगतकालापेक्षया

पराः विशेषपुण्या इत्यर्थः । अयनसंक्रान्तौ विशेषमाह वृद्धवशिष्टः ।

हेमाद्रिमते तु—मकरसंक्रमे ‘परतश्चत्वारिंशद्वटिकाः’ तदुक्तं यथा—“त्रिंश-
त्कर्कटके नाड्यो मकरे तु दशाधिकाः ॥”

दशाधिकास्त्रिंशदर्थान्चत्वारिंशद्वटिकाः पराः पुण्या इत्यर्थः ।

अतोऽत्रायं निर्गलितार्थः—

मेषसंक्रमणे प्रागपराः दश दश वटिकाः पुण्याः ।

वृषसंक्रमणे पूर्वाः षोडश वटिकाः पुण्याः ॥

मिथुनसंक्रमणे पराः षोडश वटिकाः । कर्कसंक्रमणे पूर्वास्त्रिंशद्वटिकाः ।

सिंहसंक्रमणे पूर्वाः षोडश वटिकाः । कन्यासंक्रमणे पराः षोडश वटिकाः ।

तुलासंक्रमणे प्रागपराः दश दश वटिकाः । वृश्चिकसंक्रमणे पूर्वाः षोडश वटिकाः ।

धनुःसंक्रमणे पराः षोडश वटिकाः । मकरसंक्रमणे पराश्चत्वारिंशद्वटिकाः ।

कुम्भसंक्रमणे पूर्वाः षोडश वटिकाः । मीनसंक्रमणे पराः षोडश वटिकाः पुण्याः ।

इति सर्वे दिवा संक्रमणविषयकम् ।

रात्रिसंक्रमणे पूर्वमध्यपरभागवशेन पुण्यकालव्यवस्था त्रिविधा, यद्यर्धरात्रात्
पूर्वं संक्रान्तिस्तदा तदिनार्धोत्तरकालः पुण्यकालः । यद्यर्धरात्रात् परं संक्रान्तिस्तदा-
ऽग्रिमदिनपूर्वार्धमेव पुण्यम् । यद्यर्धरात्रे एव संक्रान्तिस्तदा पूर्वदिनोत्तरार्धं परदिन-
पूर्वार्धं चेत्युभयदिनगतः पुण्यकालः । इति सामान्यत उक्तं ब्रह्मसिद्धान्ते—

भवनान्तं विम्बमध्यं रात्र्यर्धात् प्रागुदेति चेत् ।

स्नानदानादि मध्याह्नादूर्ध्वं कुर्याद्भते दिने ॥

रात्र्यर्धादुपरि क्षेत्रं याति चेदन्यथाऽर्यमा ।

अन्यगामिनि मध्याह्नात्पूर्वं स्नानादि पुण्यदम् ॥

भवनान्तं राश्यन्तम् । वा राश्यादि, य एव पूर्वराश्यन्तः स एव परराशेरादिः ।

विम्बमध्यं रविबिम्बकेन्द्रम् । क्षेत्रं राश्यादि । अर्यमा सूर्यः । एवमेवोक्तं

वृद्धवशिष्टेन—

अह्नि संक्रमणे पुण्यमहः कृत्स्नं प्रकीर्त्तितम् । रात्रौ संक्रमणे भानोर्दिनार्धं स्नानदानयोः ॥

अर्धरात्रादधस्तस्मिन् मध्याह्नस्योपरि क्रिया । ऊर्ध्वं संक्रमणे चोर्ध्वमुदयात्प्रहरद्वयम् ॥

मध्याह्नस्य पूर्वदिनार्धस्य । उदयादूर्ध्वमग्रिमोदयादूर्ध्वमर्थात्परदिनपूर्वार्धमिति भावः ।

तथा चोक्तं तेनैव—पूर्णे चेदधरात्रे तु यदा संक्रमते रविः ।

प्राहुर्दिनद्वयं पुण्यं मुक्त्वा मकरकर्कटौ ॥

तथाचोक्तं तेनैव—यद्यर्धरात्र एव स्यात्संपूर्णे संक्रमो रवेः ।

तदा दिनद्वयं पुण्यं स्नानदानादिकर्मसु ॥

एवमेव रामाचार्याः—निशीथतोऽर्वागपरत्र संक्रमे पूर्वापराहान्तिमपूर्वभागयोः ।

निशीथतो मध्यरात्रात् । अर्वाक् पूर्वं संक्रमणे सति पूर्वदिनान्तिमभागः । परत्र=

पश्चात् संक्रमणे परदिनपूर्वभागश्च पुण्यः इति क्रमेण योज्यम् । तथा च 'पूर्णे निशीथे यदि संक्रमः स्याद्दिनद्वयं पुण्यमिति' ।

एवमेव देवीपुराणेऽपि—

मानार्धं भास्करे पुण्यमपूर्णे शर्वरीदले । सम्पूर्णे तूभयोर्द्वयमतिरेके परेऽहनि ॥

परन्तु मकरकर्कटसंक्रान्त्योर्नेदंशी नियता संस्था, तत्र तु "मुक्त्वा मकरकर्कटौ" इत्यनेन भिन्नो नियमः सूचितः ।

तथाऽऽह बृद्धगार्ग्यः—

यदाऽऽस्तमनवेलायां मकरं याति भास्करः । प्रदोषे चार्धरात्रे वा स्नानं दानं परेऽहनि ॥

अर्धरात्रे तदूर्ध्वं वा संक्रान्तौ दक्षिणायने । पूर्वमेव दिनं ब्राह्मं यावन्नोदयते रविः ॥

अर्थात्कर्कटसंक्रान्ती रात्रेः कस्मिन्नप्यंशे भवति तदा तत्पुण्यकालः पूर्वदिने एव मध्याह्नोत्तरकालः । रात्रेः कस्मिन्नंशेऽपि मकरसंक्रमे परदिने एव पुण्यकालः ।

एवमेव भविष्येऽपि—

'यद्यस्तमनवेलायां मकरं याति भास्करः । प्रदोषे चार्धरात्रे वा स्नानं दानं परेऽहनि ॥

परमयं सम्प्रदायो द्राविडदेशीयैर्विशेषतयाऽऽद्रियते । तीरभुक्त्यादिदेशे तु—

म. म. महेशठक्कुरैः, म. म. बामदेवोपाध्यायैश्चैवं व्यवस्थोक्ता—

धनुर्मानावतिक्रम्य कन्यां च मिथुनं तथा । पूर्वापरविभागेन रात्रौ संक्रमणं यदा ॥

दिनान्ते पञ्चनाड्यस्तु तदा पुण्यतप्ताः स्मृताः । उदयेऽपि तथा पञ्च देवे पित्र्ये च कर्मणि ॥

इति तु मकरकर्कटाभिन्नेऽपि—पुण्यकालव्यवस्था पूर्वोक्तवचनस्वरसात् । "व-
डशीतिमुखेऽतीते व्यतीते चोत्तरायणे" इत्यादिविरोधात्पूर्वकवान्यतयाऽयमर्थः—

रात्रौ पूर्वभागे मकरसंक्रमे परेऽहनि उदये पञ्चनाड्यः पुण्याः रात्रेः परभागे-
ऽपि कर्कटसंक्रमणे पूर्वदिनान्ते पञ्च नाड्यः पुण्याः ।

तथा च तिथिवशेनाऽपि मकरसंक्रमे भिन्ना पुण्यकालव्यवस्था दृश्यते देवीपुराणे—

आदौ पुण्यं विजानीयात् यद्यभिन्ना तिथिर्भवेत् ।

अर्धरात्रे व्यतीते तु विज्ञेयमपरेऽहनि ॥

अर्थाद्रात्रौ निशीथात्पूर्वसमये वा निशीथेऽपि मकरसंक्रमणे तत्कालेया तिथिः सा यदि पूर्वदिने एव, न हि परदिने, तदा तत्तिथ्यनुरोधेन पूर्वदिनस्य मध्याह्नोत्तर-
कालः पुण्यकालः । यदि संक्रान्तिकालिकतिथिः पूर्वदिने स्यास्तात्पूर्वं न, किन्तु पर-
दिने भवेत्तदा परदिने एव पुण्यकालः । अथ निशीथात् परस्मिन् समये मकरसंक्रमे
संक्रमणकालिकतिथिर्यदि परदिनेनापि भवेत्तथाऽपि परदिने एव पुण्यकालः तत्र
सामान्यवचनेनैव निर्णयः ।

वस्तुतस्तूपपत्तिदृष्ट्या मकरसंक्रमणात्परं सौम्यायनप्रवृत्तोर्याम्यायनापेक्षया सौ-
म्यायनस्य पुण्यसमयस्पष्टतया सर्वास्ववस्थानु मकरसंक्रमे परा एव वटिकाः पुण्याः ।
कर्कटसंक्रान्तौ तु पूर्वा एवेति युक्तियुक्तम् । एतावद्भिः पुण्यकालनिर्णायकविषयैः

सद्भिरपि बहुत्र सामान्यसंक्रान्तिपुण्यकालव्यवस्थावदेव मकरसंक्रमे पुण्यकालव्यवस्था क्रियते साऽपि युक्तैव—

“देशाचारस्तावदादौ विचिन्त्यो देशे देशे या स्थितिः सैव कार्या ॥”

तथा चोक्तम्—निशाऽर्कचारात्रिकदं दिनार्धं दिवाऽर्कचारात्रिकटाष्टिवट्यः ।

ताः कर्कटे प्राक्कथिते तरेऽर्वाक्, पुण्याय विष्वग् चट्योऽलिशिंहे ॥

इति कृत्यशिरोमणिधृत राजमार्त्तण्डे । एतावताऽपि मकरसंक्रमे परवटिकाः पुण्याः

अथ संक्रान्तौ रजानदानावद्यकतोक्ता पीयूषधारायाम्—

विषुवत्ययने ग्रहणे संक्रान्तौ पुण्यदिवसेऽपि ।

पितृवृत्तिं न करोति हि दत्त्वा शापं व्रजति तस्य पिता ॥

आगतगतसमयेऽपि च करोति यद्दानजपहोमाद्यम् ।

ऊपरवापितबीजं यद्वत्तद्वच्च निष्फलं भवति ॥

तथा च—पङ्कशीत्यां तु यद्दानं विषुवद्वृत्तये तथा ।

दृश्यते सागरस्यान्तस्तस्यान्तौ नैव दृश्यते ॥

अथ दिनवशेन संक्रान्तिफलम्—

रवि-रविज-भौमवारे संक्रान्तौ दिनकरस्य तन्मासे ।

पित्तकफानिलजामयनरपतिकलहं त्ववृष्टिश्च ॥

बुधगुरुसितचन्द्राहे सति संक्रान्तावनामयं नृणाम् ।

क्षितिपतिनिकरक्षेमं शस्यविबुद्धिर्विधर्मिणां पीडा ॥

यस्य जन्मक्षौद्रौ संक्रमणं तस्यानिष्टफलमुक्तं तत्रैव—

यस्य जन्मक्षौद्रमासाद्ये रविसंक्रमणं भवेत् । तन्मासाभ्यन्तरे तस्य रोगः क्लेशो वनक्षयः ॥

अत्र मेषसंक्रमणे नक्षत्रवशेन विशेषफलम्—

यदा मेषगतः सूर्यो भरण्यादिचतुष्टये । शस्य बुद्धिर्भवेत्तस्य बुद्धिरार्द्राचतुष्टये ॥

मवादिदशके हानिः क्षेमं चानुक्तमेषु च ॥

अथ संक्रान्तौ राशिवशेन फलविशेषमुक्तं वशिष्ठेन—

अजकन्याभषककिंशि संक्रान्तौ यदि भवेद्बुद्धिः । अतुलं क्षेमसुभिन्नं वृषसजनगोकुलक्षेमम् ।

आमयडांमरभूमृद्युद्धमनर्थं त्ववृष्टिश्च । वृषवृश्चिकतुलमकरे बुद्धिः स्यात् संक्रमे समये ॥

विस्फोटामयतस्करपीडाऽबुद्धिः कृशानुभयम् ॥

अथ संक्रान्तिततः स्वनक्षत्रसंख्यामेवेन प्रतिभासां फलविशेष उक्तो रामाचार्येण—

संक्रान्तिभिः पञ्चावरधिष्यतस्त्रिणयमे—स्वभे निरुक्तं गमनं ततोऽङ्गमे ।

सुखं, त्रिमे पीडनमङ्गमेषु कुं त्रिमेऽर्थहानी रसमे धनागमः ॥

यस्मिन्मासे विचारः क्रियते तत्र संक्रान्तिर्यस्मिन् नक्षत्रे तं त्यक्त्य । तदग्निमनक्षत्रात्फलं चिन्त्यम् ।

३ न = यात्रा । ४ न-६ = सुखम्

१० न—१२ न = पीडा । १३ न = १८ वस्त्रलाभः ।

१६—२१ न = धनहानिः । २२ न—२७ न = धनागमः ।

इति संक्रान्तिनिर्णयः ।

अथ शिवपूजनादिप्रकरणम् ।

अथ पार्थिवशिवपूजाफलमुक्तं नन्दीपुराणे—

आयुष्मान् बलवान् श्रीमान् पुत्रवान् धनवान् सुखी ।

वरमिष्टं लभेत्लिङ्गं पार्थिवं यः समर्चयेत् ॥

तस्मात् पार्थिवं लिङ्गं ज्ञेयं सर्वार्थसाधकम् ।

तत्र ओं हराय नमः इति मृदाहरणम् । ओं महेश्वराय नमः इति संघट्टनम् । ओं शूलपाणये नमः इति प्रतिष्ठा । ओं पिनाकधृजे नमः इति समाह्वानम् । ओं शिवाय नमः इति स्नपनम् । ओं पशुपतये नमः इति पूजनम् ओं महादेवाय नमः इति विसर्जनम् । तत्राष्टमूर्तिनामभिः साक्षतचन्दनपुष्पजलादियुक्तैः (क) पूजनम् । तथोक्तम्—पूर्वैशान्योत्तरवायव्यपश्चिमनैऋत्यदक्षिणान्येषु क्रमेण—

ओं शर्षाय क्षितिमूर्त्तये नमः । (पू०) ओं भवाय जलमूर्त्तये नमः । (ऐ०) । ओं रुद्रायामिमूर्त्तये नमः (उ०) । ओं उग्राय वायुमूर्त्तये नमः (वा०) । ओं भीमायाकाशमूर्त्तये नमः (प०) । ओं पशुपतये यजमानमूर्त्तये नमः (नै०) ओं महादेवाय सोममूर्त्तये नमः (दक्षिणे) ओं ईशानाय सूर्यमूर्त्तये नमः (आ०) ओं महादेवाय नमः । ओं महादेव पूजितोऽसि प्रसीद क्षमस्व स्वस्थानं गच्छ । अन्ते चण्डेश्वराय नमः ।

तत्र पूजनसमये (ख) भस्मरुद्राक्षधारणावश्यकत्वमुक्तं लिङ्गपुराणे—

विना भस्मत्रिपुण्ड्रेण विना रुद्राक्षमालया ।

पूजितोऽपि महादेवो न स्यात्तस्य फलप्रदः ॥

तत्र रुद्राक्षधारणेऽङ्गभेदेन संख्याभेद उक्तो देवीभागवते—

रुद्राक्षान् कण्ठदेशे दशनपरिमितान्मस्तके विंशती द्वे,

षट् षट् कर्णप्रदेशे करयुगलकृते द्वादश द्वादशैव ।

विश्वनाथपदाभ्योजे नत्वा श्रीकृष्णमोहनः । विधत्ते दीर्घणीमग्नं यथाशास्त्रं यथास्थलम् ॥

(क) शिवलिङ्गपूजातः प्राक् कीर्त्तिमुखपूजा कर्त्तव्या । तथाऽहं पदापुराणे—

“स्वं कीर्त्तिमुखसंज्ञो हि भव मद्वारगः सदा । त्वदर्चो येन कुर्वन्ति नैव ते मत्प्रियङ्कराः ॥” इति ।

(ख) भस्मधारणप्रदेशः, स्मृतिरत्नावल्याम्—“ललाटे हृदये नाभौ गलांश्च बाहुसन्धिवु । पृष्ठदेशे शिरस्येवं स्थानेष्वेतेषु धारयेत् ॥” इति । धारणप्रकारमाह पुलस्त्यः—“अग्निरित्यादिभिर्मन्त्रैः शुद्धं भस्माभिमन्त्रितम् । शिवमन्त्रेण तद्धार्यं मन्त्रेणाष्टाक्षरेण वा ॥ गायत्र्या वा च। देवर्षे ! मन्त्रेण प्रवणेन वा करोति शिवमन्त्रेण यस्त्रिपुण्ड्रं द्विजोत्तमः । स्थूलः शूलधरः सौम्यः शिवलोके महीयते ॥ अष्टाक्षरेण मन्त्रेण यः करोति त्रिपुण्ड्रकम् । विष्णोः पदमवाप्नोति नान्यथा श्रुतिभाषितम् । सौरभ्यमवाप्नोति गायत्र्या मुनिसत्तमः । प्राप्नोति ब्रह्मणो रूपं प्रणवेन न संशयः ॥” इति ।

बाहोर्हिन्दोः कलाभिर्नयनयुगकृते एकमेकं शिखायां
वक्षस्यष्टाधिकं यः कलयति शतकं स स्वयं नीलकण्ठः ॥

अथ रुद्राक्षप्रमाणमुक्तं तत्रैव—

धात्रीफलप्रमाणन्तु श्रेष्ठमेतदुदाहृतम् । बदरीफलप्रमाणन्तु मध्यमं प्रोच्यते बुधैः ॥

अथमं चणमात्रं तु प्रतिज्ञैषा प्रकीर्त्तिता ॥

तत्र कामनाभेदेन तत्संख्यामाह प्रजापतिः—

मोक्षार्थं पञ्चविंशत्या धनार्थं त्रिंशता जपेत् । पुत्रार्थं पञ्चविंशत्या पञ्चदश्याऽभिचारके ॥

तत्र तावन्मालास्वरूपमुक्तं ब्रह्मपुराणे—

अञ्जुण्या समरन्ध्रा च परिपूर्णा दृढा नवा । निखिला ग्रथिताऽव्यङ्गा अन्योन्यं घृष्टिवर्जिता ॥

सशब्दा चञ्चला या तु त्रुटिताऽग्रथिता तु या । भिन्नसूत्रेण ग्रथिता पाण्डुरङ्गस्य पुरातनी ॥

माला दुःखप्रदायिन्यो ग्रथिता निन्द्यतन्तुभिः अष्टोत्तरशती कार्या चतुःपञ्चाशिकाऽथवा ॥

सप्तविंशतिका कार्या ततो नैवाधमा हिता ॥

अन्यद्गोपुच्छाकारकत्वं जपप्रकरणे द्रष्टव्यम् ।

सप्तविंशति रुद्राक्षमालया देहसंस्थया । यत्करोति नरः पुण्यं सर्वं कोटिगुणं भवेत् ॥ इति ॥

शिवस्य पूजायां बिल्वपत्रसमर्पणमत्यावश्यकम् । यदि दैवात्यथि परदेशे आर्द्रं

बिल्वदलं न लभेतदा पूर्वराक्षितस्यसङ्गवर्त्तिशुष्कपत्रेणापि पूजनं कर्त्तव्यम् । तथोक्तं
स्कान्दे—

शुष्काण्यपि च पत्राणि श्रीवृक्षस्य निवेदयेत् ।

श्रीवृक्षस्य बिल्वस्य ।

लिङ्गार्चनचन्द्रिकायान्तर्वेदमुक्तम्—

अर्पितान्यपि बिल्वानि प्रक्षाल्य च पुनः पुनः शङ्करायार्पणीयानि नवानि यदि नो लभेत् ॥

तथा धत्तूरपुष्पेण पूजने महत्फलं श्रूयते भविष्ये—

धत्तूरकैश्च यो लिङ्गं सकृत्पूजयते नरः । स गोलक्षफलं प्राप्य शिवलोके महीयते ॥

शिवमन्दिरे भल्लकवादननिषेधो योगिनीतन्त्रे—

शिवागारे भल्लकं च सूर्यागारे च शङ्ककम् । दुर्गागारे वंशवाद्यं मधुरीं न च वादयेत् ॥

(क) शिवप्रदक्षिणाविधिरपि लिङ्गार्चनचन्द्रिकायामुक्तः—

आसनप्रसवा नारी जलपूर्णघटं यथा । उद्वहन्ती शनैर्याति तथा कुर्यात् प्रदक्षिणाम् ॥

तत्र शिवस्यार्धप्रदक्षिणमित्यनेनोत्तरं विहाय पूर्वतः पश्चिम—पर्यन्तं प्रद-

क्षिणक्रमेण, 'निर्माल्यजलस्योत्तरदिशातो निःसरणात्तल्लङ्घने दोषाधिक्यश्रवणात् ।

शूद्रस्थापितलिङ्गस्य प्रणामादिकरणे दोषो बृहन्नारदीये—

यः शूद्रसंस्कृतं लिङ्गं विष्णुं वाऽपि नमेद्विद्वजः । इहैवात्यन्तदुःखानि पश्यत्यामुष्मिके किमु ॥

शूद्रो वाऽनुपनीतो वा स्त्रीयो वा पतितोऽपि वा ।

(क) प्रदक्षिणाक्रममाह, आन्धिकसूत्रावल्याम्—“एका चण्ड्याः रवेः सप्त तिस्रः कार्या
विनायके । हरेर्दत्तः कर्त्तव्या शिवस्यार्धप्रदक्षिणा ॥” इति ।

केशवं वा शिवं वाऽपि स्पृष्ट्वा नरकमश्नुते ॥

विष्णुशिवयोर्मूर्तिसंख्यायां विशेषः पूजापङ्कजभास्करे—

गृहे लिङ्गद्वयं नाचर्य शालग्रामद्वयन्तथा । द्वे चक्रे द्वारकायास्तु नाचर्य सूर्यद्वयं तथा ।
शक्तित्रयं तथा नाचर्य गणेशत्रयमेव च । द्वौ शङ्खौ नाचर्यचैव भग्नश्च प्रतिमान्तथा ॥

(क) बाणलिङ्गनैवेद्यभक्षणे न दोषः (ख)—

बाणलिङ्गे स्वयम्भूते चन्द्रकान्ते हृदि स्थिते । चान्द्रायणसमं ज्ञेयं शम्भोर्नैवेद्यभक्षणम् ॥
न शिवं शङ्खवारिणेत्यनेन शङ्खजलेन शिवपूजा न कार्या ।

“सर्वत्रैव प्रशस्तोऽब्जः शिवसूर्याचनं विना ।” इति तन्त्रसारः ।

अब्जः शङ्खः ।

विष्णोर्दक्षिणावर्त्तशङ्खस्थजलेन पूजने महत्फलम्—

दक्षिणावर्त्तशङ्खस्थतोयेन योऽर्चयेद्भरिम् । सप्तजन्मकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥

इति पूजापङ्कजभास्करे ।

गण्डमूर्त्तिचिह्नितग्रन्थावादाने विशेषफलम्—

यस्तु वादयते घण्टां वनतेयेन संयुताम् । धूपे नीराजते स्नाने पूजने च विलेपने ॥
ममाग्रे लभते पुरयं चान्द्रायणशतोद्भवम् । वैनतेयाङ्कितां घण्टां सुदर्शनसमन्विताम् ॥

ममाग्रे स्थापयेद्यस्तु तस्य देहे वसाम्यहम् ॥

शिवपूजायां दिग्विचारः रुद्रयामले—

न प्राचीमग्रतः शम्भोर्नोदीर्ची शक्तिसंस्थिताम् ।

न प्रतर्ची यतः पृष्ठमतो दक्षं समाश्रयेत् ॥

अत्र पूर्वमुखस्थस्य दक्षभागतः पूजाऽर्थादुत्तरमुखी भूत्वा पूर्वमुखं शिवं भाव-
यित्वा पूजयेत् ।

(क) बाणलिङ्गलक्षणं कालोत्तरे—

बाणलिङ्गं तथा ज्ञेयं मुक्तिसुक्तिप्रदायकम् । उत्पत्तिं बाणलिङ्गात् लक्षणं लेखतः शृणु ॥ नर्म-
दादेविकयोश्च गङ्गायमुनयोस्तथा । सन्ति पुण्यनदीनां च बाणलिङ्गानि षण्मुखः ? ॥ इन्द्रादिपूजि-
तान्यत्र तच्चिह्नैश्चिह्नितानि च । आपीतानि षडस्त्राणि चक्राङ्काणि विशेषतः ॥ इन्द्रलिङ्गानि
तान्याहुः साम्राज्यार्थप्रदानि तु । अरुणं हि सकीलालमुष्णस्पर्शकरोज्ज्वलम् ॥ आग्नेयं तच्छ-
क्तिनिभमथवा शक्तिलाञ्छितम् । इदं लिङ्गवरं स्थाप्य तेजसोऽधिपतिर्भवेत् ॥ दण्डाकारं भवेद्या-
म्यमथवा रसनाकृति । यदभ्यक्तं मूहूर्त्तेन निर्णयितं जायते तदा ॥

(ख) ज्योतिर्लिङ्गनैवेद्यादिभक्षणेऽपि न दोषः, तथाहि भविष्यपुराणे—ज्योतिर्लिङ्गं

विना लिङ्गं यः पूजयति सत्तमः । तस्य नैवेद्यनिम्नलियमन्नणात्तत्तच्छुद्धकम् ।

ज्योतिर्लिङ्गानि शिवपुराणे—सौराष्ट्रे सोमनाथं च श्रीशैले मल्लिकाज्जैनम् । उज्जयि-
न्यां महाकालमोक्षारं परमेश्वरम् ॥ कैशारं हिमवत् पृष्ठे ङाकिन्या भीमशङ्करम् । वाराणस्यां च
विश्वेशं व्यम्बकं गौतमीतटे ॥ वैद्यनाथं चिताभूमौ नागेशं दास्कावने । सेतुबन्धे च रामेशं बुधमेशं
च शिवालये ॥ इति

शिवपूजने मुखवाद्यमतिप्रशस्तम् शिवपुराणे—

गन्धपुष्पनमस्कारैर्मुखवाद्यैश्च सर्वतः । यो मामर्चयते तत्र तस्य दुष्याम्यहं सदा ॥

शिवपूजा सदैवोत्तरमुखेन, रात्रौ तु सर्वदैव पूजोत्तरमुखेन कार्येति । विशेषपूजा-
प्रकरणविधिः पूजापङ्कजभास्करे द्रष्टव्यः ॥

अथ विशेषशिवपूजायां शिववासविचारः—

तिथिं च द्विगुणीकृत्य पञ्चमिश्च समन्वितम् । सप्तमिश्च हरेर्द्वागं शिववासमुदीरयेत् ॥
एकेन वासः कैलासे द्वितीये गौरिसन्निधौ । तृतीये वृषभारूढः सभायाञ्च चतुर्थके ॥
पञ्चमे भोजने चैव क्रीडायां च रसात्मके । श्मशाने सप्तमे चैव शिववास इतीरितः ॥

अत्र तिथिः शुक्लपक्षादितो गण्येति शिष्टाचारः ।

अथैतत्फलम् ।

कैलासे लभते सौख्यं गौर्यान्तु सुखसम्पदः ।

वृषभेऽभीष्ट सिद्धिः स्यात् सभा सन्तापकारिणी ॥

भोजने च भवेत्पीडा क्रीडायां कष्टमेव च । श्मशाने मरणं ज्ञेयं फलेमेवं विचारयेत् ॥
शिववासमविज्ञाय प्रवृत्तः शिवकर्मसु । न तत्फलमवाप्नोति ह्यनुष्ठानशतैरपि ॥

अथादेकद्वित्रिशेषे शुभम् । तदधिकेऽशुभमिति ।

अथ विल्वपत्रमाहात्म्यमुक्तं भातृकातन्त्रे ५५ पटले—

शिव उवाच—

शृणु देवि ! प्रवक्ष्यामि रहस्यं त्रिजटात्मकम् । पत्रं ब्रह्ममयं देवि ! अद्भुतं वरवर्णिनि ? ॥

श्रीशैलशिखरे जातः श्रीफलः श्रीनिकेतनः । विष्णुप्रीतिकरश्चैव मम प्रीतिकरः सदा ॥

ब्रह्मविष्णुशिवाः पत्रे वृन्तञ्च शक्तिरूपकम् । वृन्तमूले तु वज्रं स्यात् पत्रे ब्रह्मपदं प्रिये ? ॥

त्रिजटापत्रकैकेन हरं वा हरिमर्चयेत् । कैवल्यं तस्य तेनैव शक्तिपूजाविशेषतः ॥

पत्रं पुष्पं फलं तोयं नैवेद्यं धूपदीपकम् । दत्त्वा यद्यत् फलं प्राप्तं तस्मात् कोटिगुणं भवेत् ॥

सर्वैरर्चनतो देवि ! त्रिजटात्मसमर्पणम् । कैवल्यदो हरिश्चैव दास्येऽहं त्वत्सख्यताम् ॥

त्वयि कैवल्यदं ज्ञानं धर्मकामार्थदं प्रिये ॥ वज्रहीनमिदं देवि ! प्राप्नुयाद्वाञ्छितं फलम् ।

सवज्रे म्रियते नूनं वज्रावातेन पार्वति ! । तस्माच्च साधकेन्द्रेण वज्रहीनं प्रदीयते ॥

अयं नियमः सकलदेशेषु साधारण उपलभ्यते देशभेदेन विशेषनियम उक्तः

शक्तिसङ्गमतन्त्रे—

विन्ध्यपर्वतमारभ्य यावच्चट्टलदेशतः । विष्णुक्रान्तेति विख्याता मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥

विन्ध्यपर्वतमारभ्य महाचीनावधि प्रिये ! रथक्रान्तेति विख्याता मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥

विन्ध्यपर्वतमारभ्य यावदेव महोदधिः । अश्वक्रान्तेति विख्याता मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥

विन्ध्यक्षेत्रात् पश्चिमदिगभिमुखी अग्निकोणाभिमुखी ऐशान्यकोणाभिमुखीति तिहो-
रेखाः कार्यास्ताभ्यो भुवस्त्रयो विभागा दक्षिणपूर्वोत्तररूपा जाता येषु पूर्वभागस्य
विष्णुक्रान्ता, उत्तरभागस्य रथक्रान्ता, दक्षिणभागस्याश्वक्रान्तेति संज्ञा तेषु केवलं
विष्णुक्रान्ताऽऽख्ये प्रदेशे विशेष उक्तस्तत्रैव—

बिल्वपत्रं महायन्त्रं त्रिपत्रं परमेश्वरि ! । अत एव महेशानि वज्रहीनं न दापयेत् ॥
वज्रहीने प्रदातव्ये शिवहत्या प्रजायते । येन केन प्रकारेण सब्रजं प्रदापयेत् ॥

तथा च तन्त्रान्तरे—“विष्णुकान्तासु देवेशि ! वज्रोक्तं न कारयेत् ॥”

विष्णुकान्ताभिन्नप्रदेशे तु लिङ्गार्चनतन्त्रे—

इन्द्रस्यास्त्रमिदं वज्रं वृन्तमूले च पार्वति ! । प्राणान्तेऽपि न दातव्यं सब्रजं मच्छिरोपरि ॥

अफलितबिल्ववृक्षस्य पत्रं पूजाऽनर्हमुक्तं वरदातन्त्रे—

“फलशून्यवृक्षजातौ बिल्वपत्रैर्न चान्चयेत् ।

तथा बिल्वपत्रं प्रक्षालयेद्यथा तद्वृन्तं न प्रक्षालितं स्यात्, तदुक्तं भविष्य
पुराणे—बिल्वपत्रस्य प्लवनं वृन्तं हित्वा तु प्लावयेत् ।

वृन्तसंप्लवनादेव फलं हरति राक्षसः ॥

नूतनपत्रालामे तच्चूर्णेनापि पणमासावधि पूजने न दोष इत्याह—

खण्डितैश्च शिवः पूज्यः पत्रैरन्यैरखण्डितैः । पणमासानन्तरं बिल्वपत्रं पर्युषितं भवेत् ॥

शिवार्चनतन्त्रे वागेश्वरप्रकरणे तु—

मदासनं बिल्वपत्रं न कुर्वीत कदाचन । यदि मोहात् प्रकुर्वीत शिवहाव्रतमाचरेत् ॥

पार्थिवशिवलिङ्गं बिल्वपत्रोपरि संस्थाप्य पूजनीयमित्युक्तं रुद्रध्यामले—

केशकङ्करकीटादिस्थिते दुःखं यतो भवेत् । तद्दोषस्योपशान्त्यर्थं मालूरे स्थापयेच्छिवम् ॥

अथ बिल्वपत्रत्रोटनमन्त्रः—

अमृतोद्भव ! श्रीवृक्ष ! शङ्करस्य सदा प्रिये ! । क्षमस्व शिवपूजार्थं तव पत्रं चिनोम्यहम् ॥

अथवा मन्त्रान्तरम्—

पुण्यवृक्ष ! महाभाग ! मालूर ! श्रीफल ! प्रभो ! ।

महेशपूजनार्थाय त्वत्पत्राणि चिनोम्यहम् ॥

बिल्वपत्रत्रोटने निषिद्धदिनतिथीनाह—लिङ्गार्चनचन्द्रिकायाम्—

अमारिक्तासु संक्रान्तावष्टम्यामिन्दुवासरे ।

बिल्वपत्रं न च च्छिन्द्याच्छिन्द्याच्चेन्नरकं व्रजेत् ॥

इति शिवपूजनादिविधानम् ।

अथ(क) भोजनप्रकरणम् ।

अथ नैवेद्योत्सर्गविधिः । गायत्र्या भोजनस्थाने मण्डलं कृत्वा तदुपरि

(क) भोजनकाल आह देवलः—स्नात्वा प्रक्षाल्य पादौ च स्रग्दाम्नालङ्कृतः शुचिः ।
पञ्चयज्ञाऽवशिष्टं च यो भुङ्क्ते सोऽमृताशनः ॥ मनुः—सार्धं प्रातर्मनुष्याणामशनं श्रुतिनोदितम् ।
नान्तराभोजनं कुर्यादग्निहोत्रसमो विधिः । भोजने वज्र्यासनान्याह, प्रचेता—गोशृङ्गमृगमयं
भिन्नं तथा पालाशपिप्पलम् । लोहवद्धं तथैवार्कं वर्जयेदासनं बुधः ॥ “भोजने वज्र्यपात्राणि”
व्यासः—मृगमये पत्रपृष्ठे वा आयसे ताव्रभाजने । नाशनीयादपि चेद्भुङ्क्ते नरकं प्रतिपद्यते ॥
पैठीनसिः—वटाकाश्च त्वपत्रेषु कुम्भीतिन्दुकजेषु च । श्रीकामो न तु भुङ्जीत कोविदारकरञ्जयोः ॥
प्रचेताः—ताम्रमूलाभ्यङ्गजने चैव कांस्यपात्रे च भोजनम् । यतिश्च ब्रह्मचारी च विधवा च विवर्जयेत् ॥

भोजनपात्रं निधाय 'ओं तेजोऽसि शुक्रमस्यमृतमसि धामनामासि प्रियं देवानामनाधृष्टं देवयजनमसि' अनेनान्नं सिञ्चेत् । तत ओं विष्णवे नमः १, ओं रुद्राय नमः २, ओं अर्काय नमः ३, ओं चन्द्राय नमः ४, ओं गणपतये नमः ५, ओं दुर्गादेव्यै नमः ६, ओं अग्नये नमः ७, ओं पशुपतये नमः ८, ओं वसुभ्यो नमः ९, एभिर्मन्त्रैर्नैवेद्योत्सर्गः ।

ओं ब्रह्मार्पणं ब्रह्महविर्ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम् ।

ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्म समाधिना ॥ अनेन पात्रस्थमन्नमुत्सृजेत् ।

तत ओं अमृतोपस्तरणमसि स्वाहा अनेनाचम्य तत ओं प्राणाय स्वाहा १, ओं अपानाय स्वाहा २, ओं समानाय स्वाहा ३, ओं उदानाय स्वाहा ५, ओं व्यानाय स्वाहा ५ एभिः पञ्चभिर्मन्त्रैः पञ्च ग्रासान् भुक्त्वा ततो बुभुक्षाशान्तिं विधयान्ते ओं अमृतापिधानमसि स्वाहा अनेन गरद्वृषं गृह्णीयात् । ततो न किञ्चिद्भुञ्जीत ।

श्वानौ द्वौ श्याव श्वलौ वैवस्वतकुलोद्भवौ ।

ताभ्यां पिरुडं प्रयच्छामि स्यातामेतावहिंसकौ । अनेन भूमौ, बलिद्वयं दद्यात् ॥

यमः—मक्षिका केशमन्त्रे तु पतितं यदि दृश्यते ।

भूषिकस्य पुरीषं वा लुप्तं यच्चावधूनीतम् ॥

भस्मना स्पृष्टमश्नीयादभ्युक्ष्य सलिलेन वा ।

अपरार्क—चण्डालपतितच्छाया स्पर्शो दुष्टा तु नो भवेत् ।

यमः—आसनं शयनं यानं स्त्रीमुखं कुतपं क्षुरम् ।

न दूषयन्ति विद्वांसो यज्ञेषु चमसं तथा ॥

अग्निग्रहणेऽपरार्क—

वृषलाग्नेरमेध्याग्नेः सूतकाग्नेश्च कर्हिन्वित् । पतिताग्नेश्चिताग्रेश्च न शिष्टैर्ग्रहणं स्मृतम् ॥

भूमिशुद्धिर्ब्रह्माण्डपुराणे—

ग्रामाद्वण्डशतं त्यक्त्वा नगराच्च चतुर्गुणम् ।

भूमिः सर्वत्र शुद्धाऽन्यथा यत्र लेपो न दृश्यते ॥

अत्र दण्डश्चतुर्हस्तपरिमितः ।

याज्ञवल्क्यः—मुखजा विप्रुषो मेध्यास्तथाऽऽचमनविन्दवः ।

श्मश्रु चास्यगतं दन्तसक्तं त्यक्त्वा ततः शुचिः अ० १।१६५ ।

आपस्तम्बोऽपि—'न श्मश्रुभिरुच्छिष्टो भवत्यन्तरास्ये सन्निर्यावन्न हस्तेनोपस्पृशति' ।

तथाऽपरार्क—दन्तवदन्तलग्नेषु यच्चाप्यन्तर्मुखे भवेत् ।

भोजने विशेषनियमा. आह्निककारिकासु—वामहस्ते जलं धृत्वा मणिवन्धे निधाय च । भुज्यमानः पिबन् वारि नोच्छिष्टं मनुरब्रवीत् ॥ यः पुनर्भोजनं कुर्वन्शनन्तं संपृष्टोद्विजः । ततस्तेन न भोक्तव्यं भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥ अमृतं ब्राह्मणस्यान्नं सत्रियाग्नं पयः स्मृतम् । वैश्यस्य चान्नमेवान्नं शूद्रणामधर्मः स्मृतम् ॥

आचान्तस्यावशिष्टं स्यान्निगिरन्नेव तच्छुचिः ॥

देवलः—भोजने दन्तलग्नानि निर्हृत्याचमनं चरेत् ।

दन्तलग्नमसंहार्यं लेपं मन्येत दन्तवत् ॥

न तत्र बहुशः कुर्याद्यत्नमुद्वरणे पुनः । भवेदशौचमत्यर्थं तृणवेधाद्वरणे कृते ।

अपराकै—विप्रो विशेषेण संस्पृष्ट उच्छिष्टेन कथञ्चन ।

आचम्यैव तु शुद्धः स्यादापस्तम्बोऽब्रवीन्मुनिः ॥

पराशरः—क्षुते निष्ठीवने चैव दन्तोच्छिष्टे तथाऽनृते ।

पतितानां च सम्भाषे दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् ॥

चतुर्विंशतिमते—इक्षुण्णम्बु फलं मूलं ताम्बूलं पय औषधम् ।

भक्षयित्वाऽपि कर्त्तव्याः स्नानदानोदकक्रियाः ॥

स्मृत्यन्तरम्—द्राक्षादीनि फलानीक्षुण्णयो मूलं घृतं दधि ।

ताम्बूलमौषधं पत्रं हविर्मुक्त्वाऽपि नाचमेत् ॥

प्रायश्चित्तमयूलेऽङ्गिराः—

कृते मूत्रपुरीषे वै यदा नैवोदकं भवेत् ।

स्नात्वा लब्धोदकं पश्चात् सचैलक्षु विशुद्ध्यति ॥

तत्रैव—अटव्यामटमानस्य ब्राह्मणस्य विशेषतः ।

प्रणष्टसलिले देशे कथं शुद्धिविधीयते ॥

अपां दृष्ट्वैव विप्रस्तु कुर्याच्चैव सचैलकम् । गायत्र्यष्टशतं जप्यं स्नानमेतत्समाचरेत् ॥

अतिभोजने दोषमाह मनुः—

अनारोग्यमनायुष्यमस्वर्ग्यं चातिभोजनम् ।

अपुण्यं लोकविद्विष्टं तस्मात्तत्परिवर्जयेत् ॥ अ० २।५७ ।

इति रोगिवृद्धपरम् ।

ब्रह्मपुराणे—कुर्यात् क्षीरान्तमाहारं न तु पश्चात् पिबेद्दधि ।

भोजनान्ते तु हस्तमुखक्षालनानन्तरकर्त्तव्यमुक्तम् ।

यथा—भुक्त्वाऽङ्गुलितलं घृष्ट्वा नेत्रयोर्यत्प्रदीयते ।

अचिरेणैव तद्वारि तिमिराणि व्यपोहति ॥

सक्तुभोजनक्रमः आगुर्वेदे—

नोदकान्तरिता न द्विर्न निशायां न केवलान् ।

न भुक्त्वा न रदैश्छित्त्वा सक्तुनद्यान् वा बहून् ॥

(क) दिवा भोजनोत्तरं शयननिषेधः—

दिवास्वापं न कुर्वति यतोऽसौ स्यात्कफापहः ।

(क) “भोजनान्तरं स्मरणे योग्याः” नारदः—अगस्त्यं कुम्भकर्णं च शनिं च वद्धवानलम् ।
आहारपचनार्थाय स्मरेद्भूमिञ्च पञ्चमम् ॥ आतापी भक्षितो येन वातापी च महाबलः । समुद्रः शोषितो

ग्रीष्मवर्ज्येषु कालेषु दिवास्वापो निषिद्धयते ॥

भोजनात्प्राग्दिवा स्वापः पाषाणमपि जीर्यति ।

भोजनान्ते दिवास्वापाद्वातपित्तकफोद्भवः ॥

शयनं पित्तनाशाय वातनाशाय मर्दनम् । वमनं कफनाशाय ज्वरनाशाय लङ्घनम् ॥

तथा च वामनपुराणे—न स्वप्नेन जयेन्निद्रां न कामेन स्त्रियं जयेत् ।

न चेन्धनैर्जयेद्वह्निं न मध्येन तृषां जयेत् ॥

एवं च—व्यायामं च व्यायश्च धावनं पानमेव च ।

युद्धं गीतञ्च पाठञ्च मुहूर्त्तं भुक्तवांस्त्यजेद् ॥

अथातः परं सायङ्कालिककर्म, सन्ध्यादेवपूजनादि ततो रात्रिभोजनम् । तत्र वर्ज्य-
वस्तु यथोक्तं वैद्यके--

न रात्रौ दधि भुञ्जीत न च निर्लवणं तथा ।

नामुद्रसूपं नाक्षौद्रं न चाप्यवृतशर्करम् ॥

वर्षातिपादिके छत्रे दण्डी राज्यटवीषु च । शरीरत्राणकामो वै सोपानकः सदा व्रजेत् ॥

अथ शयनविधिः ।

तत्र सति सूर्ये शय्या न पातनीया । सूर्योदयात्प्रागेव उत्थापनीयेत्युक्तं यथा—

भास्करादृष्टशय्यानि नित्याग्निसलिलाग्नि च ।

सूर्यावलोकितदीपानि लक्ष्म्या वेश्मानि भाजनम् ॥

आसनं वसनं शय्या जायाऽपत्यं कमण्डलुः ।

आत्मनः शुचिरेतानि न परेषां कदाचन ॥

तथा विष्णुपुराणे—कृतपादादिशौचस्तु भुक्त्वा सायं ततो गृही ।

गच्छेच्छयामस्फुटितामेकदारुमयीं नृप ? ॥

नाविशालां न वा भग्नां नासमां मलिनां न च ।

न च जन्तुमयीं शय्यामधितिष्ठेदनास्तृताम् ॥

एकदारुमयीमित्यनेनानेकदारुमयी शय्या न कार्या । द्रष्टव्यमस्य विषयस्य
विस्तारो वाराहोसंहितायाम् ॥

तथा गर्गः—स्वगृहे प्राक्शिराः शेते आयुष्यं दक्षिणाशिराः ।

प्रत्यक्शिराः प्रवासे तु न कदाचिद्दुदक्शिराः ॥

तथा मार्करण्डेयः—प्राक्शिराः शयने विद्याद्धनमायुश्च । दक्षिणे ।

पश्चिमे प्रबलां चिन्तां हानिं मृत्युं तथोत्तरे ॥

एवञ्च—‘पश्चिमोत्तरशायी च हन्ति पुण्यं पुराकृतम् ॥’

अलङ्घ्यवस्तुन्युक्तानि चिदम्बरहस्ये—

युगं मुशलमश्मानं दाम चुल्हीमुलूखलम् । शूर्पं संमार्जनीं दण्डं ध्वजं वैदूर्यमायुधम् ॥

येन स भेडास्यः प्रसीदतु ॥ इत्युक्त्वा तु स्वहस्तेन परिमार्ज्य निजोदरम् । श्रनायासप्रदायिनि
कृतार्त्तमार्णयतन्द्रितः ॥

कलशं चामरं छत्रं वर्मणं भूषणं तथा । भोगयोग्यानि याऽन्यानि महायागद्रव्याणि च ॥
महास्थानेषु वस्तूनि यानि वा देवतालये । दिव्यमुक्तानि वस्तूनि भूताविघ्नानि यानि च ॥
लङ्घयेज्जातु नैतानि नैतानि तु पदा स्पृशेत् ।

तत्र गत्वा श्रीं नमो नन्दीश्वरायेति त्रिः सप्तवारं वा जप्त्वा—

अगस्तिर्माधवश्चैव मुचुकुन्दो महामुनिः । कपिलो मुनिरास्तीकः पञ्चैते सुखशायिनः ॥

तथा च—असितं चार्त्तिमन्त्रं च सुनीथं चापि यः स्मरेत् ।

दिवा वा यदि वा रात्रौ नास्य सर्पभयं भवेत् ।

यो जरत्कारुणा जातो जरत्कारौ महायशः ॥

आस्तीकः सर्पसन्नेभ्यः पन्नगान् यो ह्यरक्षयत् ॥

तं स्मरन्तं महाभागा न मां हिंसितुमर्हथ ।

सर्पापसर्प भद्रं ते दूरं गच्छ महाविष ? । जन्मेजयस्य यज्ञान्ते आस्तीकचनं स्मर ।

आस्तीकस्य वचः श्रुत्वा यः सर्पो न निवर्त्तते ।

शतधाभिद्यते मूर्द्धा शिशवृक्षफलं यथा ॥

इत्यादि पठित्वा सुखं सुप्यात्

यदि च स्त्री रजोवती तदा चतुर्थरात्रौ वा षष्ठाष्टमदशमद्वादशचतुर्दशषोडशा-
न्यतमरात्रौ स्वयं वीर्यवर्धकभोज्यं घृतमधुयुक्तं दुग्धं, पीत्वा स्त्रियं तु लब्ध्वाहारादिना
स्वापेक्षयाऽल्पवलां विधाय ताम्बूलरागरञ्जितमुखो मनोहारिसुगन्धलोपचन्दनादिचर्चितः
सुरभ्ये वाससी परिधाय चारुचटुलकथया तां वशीकृत्य पूर्वशिरस्कां सौम्यावन्तां
खट्वादिकां शय्यां तया सहासीत । तत्र दक्षिणभागे स्त्री, उत्तरभागे स्वामी स्वपेद्येन
पुरुषस्य वामभागे स्त्री भवेत् ।

तथा च याज्ञवल्क्यः—

षोडशर्त्तनिशाः स्त्रीणां तासु युग्मासु संविशेत् ।

ब्रह्मचार्यैव पर्वण्याद्याश्चतस्रस्तु वर्जयेत् ॥ अ० १।७१ ॥

स्त्रीणां षोडशनिशा ऋतुप्रवृत्तिसमयाद्गर्भधारण योग्याः । तावत्कालपर्यन्त-
मेव गर्भाशयद्वारं विवृतं तिष्ठतीति भावः । परन्तु तास्वपि समा रात्र्य एव पुत्रजन-
यिन्त्र्यः । विषमाः कन्योत्पादिका अतः पुत्रसन्तानार्थी युग्मासु स्त्रियं सेवेत् ।

अत एवाह मनुः—

युग्मासु पुत्रा जायन्ते स्त्रियोऽयुग्मासु रात्रिषु । (अ० ४) ४८ ।

अर्थात् चतुःषष्ठाष्टमदशमद्वादशचतुर्दशषोडशान्यतमरात्रौ यदि गर्भः स्यात्तदा
पुत्रो भवति । यदि च पञ्चमसप्तमनवमैकादशत्रयोदशपञ्चदशान्यतमरात्रौ गर्भस्तदा
कन्यका जायते इति । परन्तु पुत्रकन्योत्पत्तौ कारणान्तरमाह मनुः—

पुमान्पुंसोऽधिके शुक्रे स्त्री भवत्यधिके स्त्रियाः ।

समेऽपुमान्पुंस्रियौ वा क्षीणोऽल्पे च विपर्ययः ॥

तथा चाह बृहस्पतिः—स्त्रियाः शुक्रेऽधिके स्त्री स्यात्पुमान् पुंसोऽधिके भवेत् ।

तस्माच्छुक्रविवृद्धयर्थं वृष्यं स्निग्धं च भक्षयेत् ॥

लव्वाहारां स्त्रियं कुर्यादेवं तं जनयेत् सुतम् ।

बृद्धशातातपः—द्रावेतावशुची स्यातां दम्पती शयने गतौ ।

शयनादुत्थिता नारी शुचिः स्यादशुचिः पुमान् ॥

अनेन वीर्याधिक्ये पुत्रः । रजोऽधिक्ये कन्या भवेदिति सिद्धम् । अत्र समयनियमो नोक्तः । अतः पूर्वापरवचनार्थयोरेकमत्यमेवम् । समायां रात्रौ चेत्पुरुषस्य वीर्याधिक्यं तदा पुंलक्षणमुक्तः पुत्रः । विप्रमायां चेत्स्त्रियारजोऽधिकत्वं तदा कन्या स्त्रीलक्षणमुक्ता वाच्या । यदि विप्रमायां रात्रौ पुरुषस्य वीर्याधिक्यं तदा स्त्र्याकृतिकः पुरुषः । यदा समायां स्त्रियोरजोऽधिकत्वं तदा पुरुषाकृतिः कन्या स्तनकेशहीना जायते ।

अथ स्त्रिया गर्भाशये वामभगपतितं वीर्यं कन्यां जनयति, दक्षिणभागपतितं सत्पुत्रमित्यपि युक्तियुक्तः प्रकारो बहूनामनुभवसिद्धोऽस्त्यत एव पूर्वपश्चिमायतां शय्यां सौम्यावनतां दक्षिणोत्तरां तु पूर्वावनतां यत्नेन कारयेत् । तत्र संभोगे वीर्यच्युतिसमये स्त्रिया मनसि यस्य स्मृतिर्वा ध्यानं जायते 'तत्सदृशमेवापत्यमुत्पद्यते' तथोक्तं बृहत्संहितायाम्—

जात्यं मनोभवसुखं सुभगस्य सर्वमाभासमात्रमितरस्य मनो वियोगात् ।

चित्तेन भावयति दूरगताऽपि यं स्त्री गर्भं विभर्ति सदृशं पुरुषस्य तस्य ॥

अत एव गोपाला अपि गोमैथुनसमये तस्याः पुरतः रक्त पाटल-कृष्णप्रभृतिवर्णवद्गोजातिः संरक्ष्यते येन सुन्दराकृतिर्वत्स उत्पद्यते इति चिरकालगतोव्यवहारोऽस्त्यस्मिन् देशे । अतएव पाश्चात्यदेशे तु विहारभवने आदर्शचरितानां पुंसां चित्राणि संरक्ष्यन्ते । येनाधानावसरे स्त्रिया ध्यानं चित्रगतमहाजनविषये पतेदिति ।

ऋतौ स्नातां तु यो भार्या सन्निधौ नोपगच्छति ।

घोरायां भ्रूणहत्यायां पितृभिः सह मज्जति (क) ॥

इति रात्रिकृत्यम् ।

(क) अथ प्रजोत्पादने स्त्रीपुरुषयोग्यविचारः सुश्रुते भगवान् धन्वन्तरिः—अथास्मै पञ्चविंशतिवर्षाय द्वादशवर्षं पत्नीमावहेत् । पितृयधर्मार्थकामप्रजाः प्राप्स्यतीति ॥ किं च तद्दशांदा दशाकाले वर्त्तमानमसृक् पुनः । जरापक्षशीराणां याति पञ्चाशताक्षयम् ॥ जनषोडशवर्षायाम् प्रातः पञ्चविंशतिम् । यक्षाधरो पुमान् गर्भं कुक्षिस्थः स विपद्यते ॥ जातो वा न चिरं जीवेत् जीवेद्वा दुर्बलेन्द्रियः । तस्मादत्यन्तबालायां गर्भाधानं न कारयेत् ॥ अतिवृद्ध्यां दीर्घरोमिण्डां मन्येत वा विकारेणोपसृष्ट्यां गर्भाधानं नैव कुर्वीत । पुरुषस्याप्येवं विधस्य त एव दोषाः सम्भवन्ति ॥

अथ च वर्ज्यस्त्री स एवाह—स्तोकां तु न स्त्रियं गच्छेन्नातुरां न रजस्वालां । नाति बालां न कुपितामप्रशस्तां च गर्भिणीम् ॥ शिवसंहितायाम्—मासे षष्ठे सप्तमे वाऽष्टमे वा प्राप्ते पत्न्या नैव कुर्यात्कदाचित् । होमं यानं देवयात्रा तथैव तस्याह स्तेनाशनं विप्रपुण्यम् ॥

(१३) अथ श्राद्धप्रकरणम् ।

तत्रादौ श्राद्धशब्दार्थ उक्तः श्राद्धमञ्जर्याम्--

प्रेतं पितृंश्च निर्दिश्य भोज्यं यत् प्रियमात्मनः । श्रद्धया दीयते यत्र तच्छ्राद्धं परिकीर्तितम्
श्राद्धकरणावश्यकत्वमुक्तं सुमन्तुना--श्राद्धात्परतरं नान्यच्छ्रेयस्करमुदाहृतम् ।

आदित्यपुराणेऽपि--

न सन्ति पितरश्चेति कृत्वा मनसि यो नरः । श्राद्धं न कुरुते तत्र तस्य रक्तं पिबन्ति ते ॥
याज्ञवल्क्योऽपि श्राद्धकरणफलमाह--आयुः प्रजां धनं विद्यां स्वर्गं मोक्षं सुखानि च ॥

प्रयच्छन्ति तथा राज्यं नृणां प्रीताः पितामहाः ॥

तथा च मत्स्यपुराणे-पितृन् प्रीणाति यो भक्त्या ते पुनः प्रीणयन्ति तम् ।

यच्छन्ति पितरः पुष्टिं स्वर्गारोग्यं प्रजाफलम् ॥

देवकार्यादपि पुनः पितृकार्यं विशिष्यते ॥

तथाऽऽह व्यासः -

रतिशक्तिर्वरा कान्ता भोज्यं भोजनशक्तिः । दानशक्तिः सविभवाऽरिपुमारोग्यमेव च
श्राद्धपुष्पमिदं प्रोक्तं फलं ब्रह्मसमागमः ।

तथा चाह हारितः--

न तत्र वीरा जायन्ते ऽनारोगेण शतायुषः । न च श्रेयोऽधिगच्छन्ति यत्र श्राद्धविवर्जितम् ॥

तत्र तद्भेदा आद्यश्राद्ध-पार्वण्यैकोद्दिष्ट-वृद्धि-नित्य-गयाकृत्यादयः ।

तस्योचितप्रदेशानाह मनुः--

शुचिदेशं विविकृतं तु गोमयेनोपलेपयेत् । दक्षिणाप्रवणं चैव प्रयत्नेनोपपादयेत् ॥

तथा च भारते--

तस्य देशाः कुरुक्षेत्रं गया गङ्गा सरस्वति । प्रभासं पुष्करं चेति तेषु श्राद्धं महाफलम् ॥

तथा च निषिद्धप्रदेशा उक्तास्तत्रैव--

रुद्धं कृमिहतं क्लिन्नं संकीर्णानिष्टगन्धिकम् । देशं त्वनिष्टशब्दादयं वर्जयेच्छ्राद्धकर्मणि ॥

तथा ब्रह्मपुराणे "नेष्टकारचिते पितृन् सन्तर्पयेत्" ।

तथा चोक्तं दिवोदासीये--

स्लेच्छुदेशे तथा रात्रौ सन्ध्यायां विप्रवर्जिते । न श्राद्धमाचरेद्विद्वान् न चाकाशे कथंचन

स्मृतिसारेऽपि--

नैकवासा न च द्वीपे नान्तरिक्षे कदाचन । श्रुतिस्मृत्युदितं कर्म न कुर्यादशुचिः क्वचित् ॥

परितो जलावृतं स्थलं द्वीपः । ऊर्ध्वावरणहीनं स्थलं त्वन्तरिक्षम् ।

तत्र बालुकापिण्डकानिर्माणप्रमाणमाह मनुः--

उपलिप्ते शुचौ देशे स्थानं कुर्वीत सैकतम् । मण्डलं चतुरस्रं वा दक्षिणावनतं महत् ॥

सैकतं बालुकारचितम् । दक्षिणावनतं पतितजलस्य याम्यदिगभिमुखगत्यनुरोधे-
नेत्यर्थः ।

भासनादरत्नित्रयान्तरे भोजनपात्रं पितृणां देयमित्याह हारीतः—

पितृणांभासनस्थानामग्रतस्त्रिवरत्निषु । उच्छिष्टसंनिधानं तन्नोच्छिष्टासनसन्निधौ ॥

यद्यपि आद्धं नित्यं तथापि विशेषावसरमाह वृद्धपराशरः पृथ्वीचन्द्रोदये—
आद्धं वृद्धावचन्द्रेभच्छायाग्रहणसंक्रमे । नवोदके नवान्ने च नवच्छन्ने गृहे तथा ॥
नवैक्ष्वेषु चेहन्ते पितरो हि मवास्वपि । पितरः स्पृहयन्त्यन्नमष्टकास्तु मवासु च ॥

वृद्धौ अम्बुदये पुत्रजननव्रतबन्धनादौ, अचन्द्रेऽमायां, इभच्छायायांगजच्छाया-
याम् । ग्रहणे रविचन्द्रग्रहणे । संक्रमे संक्रान्तौ, नवोदके सूर्यसञ्चरेणाद्रानक्षत्रे, नवान्ने
शरदि व्रीह्या, हैमन्ते धान्येन, वसन्ते यवेनेत्यर्थः । नवच्छन्ने गृहस्य नवतृणाच्छाद-
नसमये ।

तथा चाह याज्ञवल्क्यः—

अमावास्याऽष्टका वृद्धिः कृष्णपक्षोऽयनद्वयम् । द्रव्यं ब्राह्मणसम्पत्तिर्विषुवत्सूर्यसंक्रमः ॥
व्यतीपातो गजच्छाया ग्रहणं सूर्यचन्द्रयोः । आद्धं प्रतिरुचिश्चैव आद्धकालाः प्रकीर्त्तिताः ॥

तत्रापि आद्धवेलोक्ता गौतमेन—

आरभ्य कुतुपे आद्धं कुर्यादारौहिणं बुधः । विधिज्ञो विधिमास्थाय रौहिणं न तु लङ्घयेत् ॥
तथा च शातातपः—रात्रौ आद्धं न कुर्वीत राहोरन्यत्र दर्शनात् ।

तथा च विष्णुः—

सन्ध्यारात्र्योर्न गर्त्तव्यं आद्धं खलु विचक्षणः ।

तयोरपि च कर्त्तव्यं यदि स्याद्राहुदर्शनम् ॥

तथा चोक्तं कृत्यसारसमुच्चये—पूर्वाह्णे मातृकं आद्धमपराह्णे तु पैतृकम् ।

एकोद्दिष्टं तु मध्याह्णे प्रातर्द्वि निमित्तकम् ॥

मातृकमन्वष्टकाकृत्यम् । पैतृकं पार्वणम् । एकोद्दिष्टं वार्षिकम् । वृद्धिनिमित्तक-
मम्बुदयिकआद्धम् ।

अथ आद्धपूर्वदिने क्षौरकरणावश्यकत्वमुक्तं ब्रह्मवैवर्ते—

ब्रतानामुपवासानां आद्धादीनां च संयमे । न करोति च यः क्षौरं सोऽशुचिः सर्वकर्मसु ॥

स च तिष्ठति कुण्डे च नखादीनां च सुन्दरी ? । संयमे व्रतपूर्वदिने इत्यर्थः ॥

ब्राह्मणनिमन्त्रणं तु संयदिने एवोचितम् , तदाह—

मनुः—सर्वायासविनिर्मुक्तैः कामक्रोधविवर्जितैः ।

भवितव्यं भवद्भिर्नः श्वोभूते आद्धकर्मणि ॥

तैजसपात्राभावे मृद्भाण्डेऽपि पाकप्रकार उक्तो निर्णयसिन्धुदुधूतवायुपुराणे
तैजसानामभावे तु पिठरे मृण्मयेऽपि च । नवे शुचौ प्रकुर्वीत पाकं पित्रर्थमादरात् ॥

तैजसपात्रेऽपि ताम्रपात्रं विशेषफलमुक्तं तत्रैव—

पचमानस्तु भाण्डेषु भक्त्या ताम्रमयेषु च । समुद्धरति वै धोरात् पितृन् दुःखमहार्षवात् ॥

तत्र लोहपात्रेण पाकपरिवेषणे दोष उक्तः शातातपेन—

आयसेन तु पात्रेण यदन्नमुपनीयते । भोक्ता विश्वासं भुङ्क्ते दाता तु नरकं व्रजेत् ॥

तथा च—नापवित्रेण हस्तेन नैकेन न विना कुशम् ।

नायसे नायसेनैव श्राद्धे तु परिवेषयेत् ॥

तथा च धर्मः—परिवेषणमिष्टं स्याद्धार्यया पितृवृत्तये ।

फलस्यानन्तता प्रोक्ता स्वयं च परिवेषणे ॥

धूपदाने शङ्खः—धूपार्थं गुगुलं दयाद्घृतयुक्तं मधूत्कटम् ।

तथा च शातातपः—हस्तवाताहतं धूपं ये पिबन्ति द्विजोत्तमाः ।

वृथा भवति तच्छ्राद्धं तस्मात्तत्परिवर्जयेत् ॥

तथा दीपदाने मरीचिः—घृताद्वा तिलतैलाद्वा नान्यद्दद्यात्तु दीपकम् ।

घृतमत्र गव्यम् । गव्यघृताभावे तिलतैलमेव । नहि माहिषं घृतम् ।

तथा पुष्पविषये मार्कण्डेय आह—

जात्याश्च सर्पा दातव्या मल्लिकाः श्वेतपूथिकाः ।

तथा ब्रह्माण्डे—शुक्लाः सुमनसः श्रेष्ठास्तथा पद्मोत्पलानि च ।

गन्धरूपपद्मानि यानि चान्यानि कृत्स्नशः ॥

तथा च शङ्खः—पुष्पाणि वर्जनीयानि रक्तवर्णानि यानि च ।

जलोद्भवानि देयानि रक्तान्यपि विशेषतः ॥

श्राद्धसमये शालग्रामशिलावाणलिङ्गयोः समीपन्यासे विशेषफलमाह

पद्मोत्तरखण्डे—सकृदभ्यर्चितं लिङ्गं शालग्रामशिलां च यः ।

पीठे संस्थापयित्वा तु श्राद्धं च कुरुते नरः ॥

पितरस्तस्य तिष्ठन्ति कल्पकोटिशतं दिवि ।

अथ तिललक्षणम्—आपस्तम्ब आह—अटव्यां ये समुत्पन्ना अकृष्टाः फलितास्तथा ।

ते वै श्राद्धे पवित्रास्तु तिलास्ते न तिलास्तिलाः ॥

तथा प्रशस्ताप्रशस्तान्युक्तानि मत्स्यपुराणे—अ० १५ श्लो० ३५

यवनीवारमुद्रेक्षुः शुक्लपुष्पघृतानि च । प्रशस्तानि ॥

मसूरशणनिष्पावराजभाषकुमुम्भिकाः । पद्मत्रिल्वार्कधत्तूरपारिभद्राश्च रूपकाः ॥

न देयाः पितृकार्येषु पयश्चाजाविकं तथा । कोद्रवोदारचणकाः कपित्थं मधुकातसी ॥

आमश्राद्धावसरमाहोशनाः—

आत्मनो देशकालाभ्यां विप्लवे समुपस्थिते । आमश्राद्धं द्विजैः कार्यं शूद्रेण तु सदैव हि ॥

तथा च सरोजसुन्दरे—अपत्नीकः परान्नाशी यस्य भार्या रजस्वला ।

आमश्राद्धं द्विजो दद्याच्छूद्रो दद्यात्सदैव हि ॥

तथा च प्रयोगपारिजाते गोभिलः—

दर्शं रविग्रहे पित्रोः प्रत्याब्दिकमुपस्थितम् । अन्तेनासम्भवे हेम्ना कुर्यादामेन वा पुनः ॥

आमान्तेन क्रियमाणं श्राद्धं पूर्वाह्णेऽपि कार्यम् ।

तदाह शातातपः—आमश्राद्धं तु पूर्वाह्णे एकोहिष्टं तु मध्यतः ।

पार्वणं चापराह्णे तु प्रातर्द्विनिमित्तकम् ॥

एकस्मिन् दिने पार्वण्यैकोद्दिष्टयोः पाते प्रथममेकोद्दिष्टम्, ततः पार्वण्यं कर्तव्यम्,
एकोद्दिष्टविहितसमयात् पार्वण्यविहितसमयस्य पश्चात्पतितत्वात् ।

तथा चोक्तं— एकोद्दिष्टं पार्वण्यञ्च यद्येकोस्मिन् दिने भवेत् ।

एकोद्दिष्टं तदा पूर्वं कुर्यात्पश्चाच्च पार्वण्यम् ॥

भूमिस्वामिपितृभ्योऽग्रभाग एव देय इत्याह व्यासः—

परिकीयगृहे यस्तु स्वान् पितॄन् तर्पयेज्जडः। तद्भूमिस्वामिनस्तस्य हरन्ति पितरो बलात् ॥

अग्रभागं ततस्तेभ्यो दद्यान्मूल्यं च जीवताम् ॥

अथार्घपुटकोत्थाने विशेषमाह यमः—

पैतृकं प्रथमं पात्रं तस्मिन् पैतामहं न्यसेत् । प्रपितामहं ततोऽन्यस्य नोद्धरेन्न च चालयेत् ॥
स्पृष्टमुद्धृतमन्यत्र नीतमुद्धाटितं तथा । पाकं दृष्ट्वा व्रजन्त्याशु पितरः प्रशपन्ति च ॥

अत एव पद्धतौ 'दक्षिणादानपर्यन्तं न चालयेत्' ॥ इति लिखितं बृद्धैः ।

अथ श्राद्धभेदेन पिण्डप्रमाणभेदमाहङ्गिराः—

आर्द्रामलकमात्रास्तु पिण्डान् कुर्वीत पार्वणे । एकोद्दिष्टे बिल्वमात्रं पिण्डमेकं तु निर्वपेत् ॥
नवश्राद्धे स्थूलतरं तस्मादपि तु दापयेत् । तस्मादपि स्थूलतरमशौचे प्रतिवासरम् ॥

अशौचे वर्णभेदेन दशद्वादशाहान्यन्तरे प्रेतशरीरपूरकार्थं दीयमानं पिण्डं सर्व-
कर्माधिकं कुर्यात् ।

अथ कर्मान्ते पिण्डत्यागप्रकार उक्तो मत्स्यपुराणे—

पिण्डास्तु गोऽजविप्रेभ्योदद्यादग्नीजलेऽपि वा । विघ्नप्रतो वा विकिरेद्भयोभिरभिवाशयेत् ॥
पत्नी तु मध्यमं पिण्डं प्राशयेद्विनयान्विता । आधत्त पितरो गर्भमत्र सन्तानवर्द्धनम् ॥

पिण्डसमीपे विकीर्यमाणं पिण्डशेषाच्च भृत्यपितॄणां भागस्तथोक्तं
मार्कण्डेयपुराणे—

'अन्नं तु विकिरेद्भक्त्या भृत्यभागस्तु स स्मृतः ।'

अथ कुशस्वरूपमाह शालङ्कायनः—

सपिण्डीकरणं यावहजुदर्मः पितृक्रिया । सपिण्डीकरणादूर्ध्वं द्विगुणैर्विधिवद्भवेत् ॥

ऋजुदर्मः = सरलकुशलत्रयरूपैः । द्विगुणैर्मोटकैः ।

पवित्रयोग्यकुशमाह शङ्खः—

अनन्तर्गभिणं साग्रं कौशं द्विदलमेव च । प्रादेशमात्रं विज्ञेयं पवित्रं यत्र कुत्र चित् ॥

अथ त्याज्यकुशानाह गृह्यपरिशिष्टे—

ये च पिण्डाश्रिता दर्भा यैः कृतं पितृतर्पणम् ।

अमेध्याशुचिलिता ये तेषां त्यागो विधीयते ॥

तथा च लघुहारीतः—

पथि दर्भाश्चितादर्भा ये दर्भा यज्ञभूमिषु । स्तरणासनपिण्डेषु षट् कुशान् परिवर्जयेत् ॥

ब्रह्मयज्ञे च ये दर्भा ये दर्भाः पितृतर्पणे । हता मूत्रपुरीषाभ्यां तेषां त्यागो विधीयते ॥

श्राद्धदिने रुधिरस्त्रावे सति दोषः पुराणसमुच्चये—

कृत्वा तु रुधिरस्त्रावं न निद्वान् श्राद्धमाचरेत् ।

एकं द्वौ त्रीणि वा विद्वान् दिनानि परिवर्जयेत् ॥

तत्रापि विशेषः—“जानूध्वे क्षतजे जाते नित्यकर्मादि नाचरेत् ।” इति ।

अथ श्राद्धे प्रशस्तद्रव्याण्याह्राश्वलायनः—

कदल्यादिफलैः शस्तैर्मूलेन्द्रादिकैरपि । गोरसैर्मधुना दध्ना श्राद्धे सन्तर्पयेत्पितॄन् ॥

तथा च मत्स्यपुराणे—उच्छिष्टं शिवनिर्माल्यं वान्तं च मृतकर्पटम् ।

श्राद्धे सप्त पवित्राणि दौहित्रः कुतपस्तिताः ॥

उच्छिष्टं वत्समुखोच्छिष्टमपि पयः, पयोजनितदधि च, शिवनिर्माल्यम्=गङ्गा-जलम्, वान्तम्=मधु, मृतकर्पटम्=पट्टवस्त्रम्, दौहित्रः=कन्यापुत्रो वा खड्ग-पात्रम् । कुतपः=पञ्चदशधाविभक्तदिनमानस्याष्टमो भागः । वा नेपालकम्बलः ।

श्राद्धे निषिद्धद्रव्याण्याह—कृष्माण्डं महिषीक्षीरं विल्वपत्रमगद्विजाः ।

श्राद्धकाले समुत्पन्ने पितरो यान्ति निराश्रयाः ॥

श्राद्धकाले स्त्रिया अकर्तव्यतोक्ता निर्णयसिन्धौ—

मुक्तकच्छा तु या नारी मुक्तकेशी तथैव च । हसते वदते चैव निराशाः पितरो गताः ॥

श्राद्धे यज्ञोपवीतदानफलं वायुपुराणे—

यज्ञोपवीतं यो दद्याच्छ्राद्धकाले तु धर्मवित् । पावनं सर्वविप्राणां ब्रह्मदानस्य तत्फलम् ॥

श्राद्धे वस्त्रदानावश्यकत्वं मुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे १६ अ० ३७ श्लो०—

वीसो हि सर्वदैवत्यं सर्वदैवैरभिष्टुतम् । ब्रह्माभावे क्रिया नास्ति यज्ञदानतपांसि च ॥

तस्माद्वस्त्राणि देयानि श्राद्धकाले तु नित्यशः ॥

श्राद्धकर्त्रा त्रिपुण्ड्रं न धार्यम्, किन्तूध्वपुण्ड्रमेव तदुक्तमपराक्षे—

भाले त्रिपुण्ड्रकं दृष्ट्वा स्कन्धे मालां तथैव च निराशाः पितरो यान्ति दृष्ट्वा च वृषलीपतिम्

तथा चोक्तं पञ्चपुराणे—

रक्तं चित्राम्बरं छत्रमुपातत्पादुके तथा । रक्तपुष्पं चन्दनं च श्राद्धभूमौ विवर्जयेत् ।

अथ श्राद्धे निमन्त्रणानर्हानाह अपराक्षे—

न मित्रं भोजयेच्छ्राद्धे धनैः कार्योऽस्य संग्रहः ।

नारिं न मित्रं यं विद्यात्तं तु श्राद्धे निमन्त्रयेत् ॥

अथ नानास्मृतिभ्यो वर्ज्यविप्रा लिख्यन्ते—

रोगि-वैरि-मित्र-हीनाधिकाङ्ग-धूर्त-कृतघ्न नक्षत्रसूचि-वैद्य-गायक-कायस्थ-कुसीदवृत्तिक-वेदविक्रयि-कवि-देवपूजक-भृतकाध्यापक-वृषलीपति-राजभृत्य-ख-त्वाटि-दुर्वाल-कुनख-कुष्ठि-यक्ष्मायुक्तापस्मार-विधर्मि-भगजीवि-पौनर्भव-कृष्ण-दन्त-गृहदाहक-गरद-समुद्रयात्रिक-कुरण्ड-गोलक-नाटककर-स्वपुत्रातविद्य-रसवि-क्रयि-शस्त्रदण्डादिनिर्मातृ-पक्षिपोषक-मेघाजमहिषगोक्रयविक्रयकर-वेनुहीन-चोर-शिल्पि-पित्राक्षेपकर-शूद्रयाजक-रजस्वलापति-व्यभिचारि-कुब्ज-वामनापुत्र कूट-

साक्षिक-प्रेतवाहकायाज्ययाजक-हिसकपरिवेतु-नास्तिका एते वर्ज्याः ।

अथ ब्राह्मणसंख्याविषये मन्त्राह—

द्वौ दैवे, पितृकार्ये त्रीनेकैकमुभयत्र वा । भोजयेत्सुसमृद्धोऽपि न प्रसज्येत विस्तरे ॥

सक्तियां देशकालौ च शौचं ब्राह्मणसम्पदः ।

पञ्चैतान् विस्तरो हन्ति तस्मान्नेहेत विस्तरम् ॥

मातृश्राद्धे विशेष उक्तो वृद्धवशिष्टेन—

मातृश्राद्धे तु विप्राणामलाभे पूजयेदपि । पतिपुत्रान्विता भव्याभ्योषितोऽष्टौ कुलोद्भवाः ॥

एकत्र निमन्त्रितोऽन्यत्र भोजने दोष उक्तो यत्नेन—

ग्रामन्त्रितस्तु यो विप्रो भोक्तुमन्यत्र गच्छति ।

नरकाणां शतं गत्वा चारुडालेष्वभिजायते ॥

तथा च स्मृत्यन्तरम्—

“निमन्त्रितो विप्रोऽन्यत्र न किञ्चिदपि भुञ्जीत । न त्वन्यत्र कार्यार्थं गच्छेन्न चिरं कुर्यान्नाध्वानं गच्छेन्न हिंसां कुर्यान्न भारमुद्रहेन्न कलहं कुर्यान्न स्त्रियं सेवेत् ॥”

निमन्त्रितविप्रस्य त्यागोऽपमानं च कदापि न कर्त्तव्यम्, करणे दोष उक्तोऽपराके—

केतनं कारयित्वा तु योऽति पातयति द्विजम् । ब्रह्महत्यामवाप्नोति शूद्रयो नौ च जायते ॥

ग्रामन्त्र्य ब्राह्मणं यस्तु यथान्यायं न पूजयेत् । अतिकृच्छ्रासु वीरासु तिर्यग्योनिषु जायते ॥

केतनं निमन्त्रणम् ।

प्रमादान्निमन्त्रितविप्रत्यागे हारीत आह—

प्रमादाद्विस्मृतं ज्ञात्वा प्रसाद्यैनं प्रयत्नतः । तर्पयित्वा यथान्यायं सर्वं तत्फलमश्नुते ॥

एतत्प्रमादमूलके विस्मरणे, अप्रमादमूलके तु—

एतस्मिन्नहनि प्राप्ते ब्राह्मणो नियमः शुचिः ।

(१) यतिचान्द्रायणं कृत्वा तस्मात्पापात्प्रमुच्यते ॥

श्राद्धे निषिद्धभोजनलक्षणमाह हारीतः—

उद्धृत्य पाणिं विहसन् स क्रोधो विस्मयान्वितः ।

श्राद्धकाले तु यद्भुक्तं न तत्प्रीणाति वै पितॄन् ॥

तथा च वृद्धशातातपः—ग्रासने पादमारोप्य यद्भुक्तं च द्विजोत्तमः ।

हन्ति दैवं च पित्र्यं च तदन्नं च प्रजाः पशून् ॥

भोजने सर्वप्रथमं कवलग्रहणे दोष उक्तः शङ्केन “नाग्रासनस्थः पूर्वमश्नीयात् । नाभ्यधिकं दद्यान्न प्रतिगृह्णीयात् ॥” अत एव हारीत आह—

(१) पिण्डान्ष्टौ समश्नीयान्मांसं मध्यन्दिने रवौ । यतिचान्द्रायणं ह्येतत्सर्वकल्मषनाशनम् ॥

कुञ्जकुटाण्डप्रमाणं वै ग्रासन्तु परिकल्पयेत् ।

विशेषनियमश्चास्य चान्द्रायणव्रतवासरे विलोक्य इति ॥

पंक्यां वै चोपविष्टेभ्यः समं गन्धादि भोजनम् । न पंक्यां विषमं दद्यान्नयाचेन्न च दापयेत् ।
याचको दापको दाता सर्वे निरयगामिनः ॥

ब्राह्मणभोजनावासरेऽद्यादिगुणं न पृच्छेत् ।

तदाह मनुः—न च द्विजातयो ब्रूयुर्दात्रा पृष्ठान् हविर्गुणान् ।

तावदश्नन्ति पितरो यावन्नोक्ता हविर्गुणाः ॥

भोक्तुर्विषये पृच्छा शोभना, भोजयितुः पक्षे न शोभना इति ।

तथा च मनुः—यावदुष्णं भवत्यन्नं यावदश्नन्ति वाग्यताः ।

तावदश्नन्ति पितरो यावन्नोक्ता हविर्गुणाः ॥

भोजने लज्जयाऽयाचनं दोषायाह शातातपः—

अपेक्षितं याचितव्यं श्राद्धार्थमुपकल्पितम् । न याचते द्विजोमूढः स भवेत्पितृघातकः ॥

अपेक्षितं यो न दद्याच्छ्राद्धार्थमुपकल्पितम् । कृपणो मन्दबुद्धिस्तु न स श्राद्धफलं लभेत् ॥

तथा च वाराहपुराणे—

याचते यदि दातारं ब्राह्मणो ज्ञानदुर्बलः । पितरस्तस्य तुष्यन्ति दातुः, भोक्तुर्न संशयः ॥
भोजनसमये ब्राह्मणान् हास्यवचनैः शनैः शनैर्भोजयेदित्युक्तं ब्रह्माण्डपुराणे—
हर्षयेद्ब्राह्मणांस्तुष्टो भोजयेच्चाशनं शनैः । अन्नाद्येनासकृच्चैनान् गुणैश्च परिचोदयेत् ॥

स्वगृहे श्राद्धं कृत्वा परगृहे तद्दिने न भोक्तव्यमित्याह—

शातातपः—श्राद्धं कृत्वा परे श्राद्धे भुञ्जते ये तु जिह्वलाः ।

पतन्ति पितरस्तेषां लुप्तपिण्डोदकक्रियाः ॥

मनुः—ब्राह्मणं भिक्षुकं वाऽपि भोजनार्थमुपस्थितम् ।

ब्राह्मणैरभ्यनुशातः शक्तिः प्रतिपूजयेत् ॥

यमोऽऽध्याह—भिक्षुको ब्रह्मचारी वा भोजनार्थमुपागतः ।

उपविष्टेषु तु प्राप्तः कामं तमपि भोजयेत् ॥

श्राद्धोत्तरं वर्ज्यकार्याणि—पुनर्भोजनमध्वानं भाराध्ययनमैथुनम् ।

दानं प्रतिग्रहं होमं श्राद्धं भुक्त्वाऽष्ट वर्जयेत् ॥

अथ भोजनसमये विशेषनियम उक्तोऽपरार्के

मांसापूपफलेक्ष्वादि दन्तछेदं च भज्येत् । ग्रासशेषं न पात्रे स्यात्पीतशेषं तु नो पिबेत् ॥

तथा च शातातपः—हस्तं प्रक्षाल्य यश्चापः पिबेद्भक्त्या द्विजोत्तमः ।

तदन्नमसुरैर्भुक्तं निराशाः पितरो गताः ॥

तथा च यमः—यस्तु पाणितले भुंक्ते यस्तु वायुं समुत्सृजेत् ।

न तस्य पितरोऽश्नन्ति यश्चैवाग्रे प्रशंसयेत् ॥

श्राद्धं कृत्वाऽध्वगमनादौ निषिद्धे कर्मणि कृते फलमाह—

व्यासः—

अध्वनीनो भवेदश्वः पुनर्भोजी च वायसः । होमकृन्नेत्ररोगी स्यात्पाठादायुः क्षयो भवेत् ॥

दानं निष्फलतामेति प्रतिग्राही दरिद्रताम् । कर्मकृज्जायते दासी मैथुनी शूकरो भवेत् ॥

तथा च पञ्चपुराणे श्राद्धकर्तुर्निषिद्धकर्माणि—

दन्तानां काष्ठसंयोगं तैलाभ्यङ्गं रतिस्तथा । भेषजं च परान्नं च श्राद्धकर्त्रैव वर्जयेत् ॥
पुनर्भुक्तिं व्यवयं चाध्ययनाध्यापने तथा । दानं प्रतिग्रहः शूद्रभाषणानृतभाषणे ॥
दिवास्वापाध्वगमने क्रोधाञ्च कलहं तथा । एतान् कर्त्ता च भोक्ता च श्राद्धेषु परिवर्जयेत् ॥
श्रद्धीकृतपरित्यागमाह्वाने च विलम्बितम् । सन्ध्यां प्रतिग्रहं होमं श्राद्धकर्त्रैव वर्जयेत् ॥
तथा च स्मृत्यन्तरे—द्युतं च कलहं चैव सायं सन्ध्यां दिवाशयम् ।

श्राद्धकर्त्ता च भोक्ता च पुनर्भुक्तिं च वर्जयेत् ॥

तथा च निर्णयसिन्धौ—

पुनर्भोजनमध्वानं भारमायासमैथुनम् । श्राद्धकृच्छ्रादिभुक् चैव सर्वमेतद्विवर्जयेत् ॥
स्वाध्यायं कलहं चैव दिवास्वार्प तथैव च ।

अध्वानं=मार्गगमनम्, क्रोशाधिकगमनं निषिद्धम् ।

येषां पार्वणां न कर्त्तव्यं तानाह भविष्ये—

अपुत्रा ये मृताः केचित् स्त्रियो वा पुरुषाश्च ये । तेषामपि च देयं स्यादेकोद्दिष्टं, न पार्वणम् ॥

पितरि मृते, पितामहे च जीवति सति कर्त्तव्यतरेण कात्यायनेन—

जीवेत्पितामहो यस्य पिता चान्तरितो भवेत् । पितुरेकस्य दातव्यमेवमाहुर्मनीषिणः ॥

यस्य प्रमीतौ द्वौ स्यातां जीवेच्च प्रपितामहः । पिण्डौ निपृणुयात्पूतौ भोजयेत्प्रपितामहम् ॥

अत एव यस्य कुमारस्य पितृपितामहप्रपितामहा —जीवन्ति तस्य नान्दीमुखश्राद्धं न भवतीति ।

श्राद्धकालेऽनुपनीतोऽपि कर्त्ता वैदिकमन्त्रं पठेत् । तथोक्तम्—

नाभिर्व्याहारयेद्ब्रह्म यावन्मौञ्जीनिबन्धनम् । मन्त्राननुपनीतोऽपि पठेदेवैक त्रौरसः ॥

बृहस्पतिः—बह्वीनामेकपत्नीनामेष एव विधिः स्मृतिः ।

एका चेतुत्रिणी तासां सर्वासां पिण्डदस्तु सः ॥ इति ।

अथ गृहस्थाश्रमकरणावश्यकत्वमुक्तमपराकै—

अपत्नीको नरो भूप ? कर्मयोग्यो न जायते । ब्राह्मणः क्षत्रियो वाऽपि वैश्यः शूद्रोऽपि वा नृप

पत्नी धर्मार्थकामानां कारणं प्रवरं नृणाम् ॥

याज्ञवल्क्यः—यत्रानुकूल्यं दम्पत्योस्त्रिवर्गस्तत्र वर्धते ।

तथाऽन्येनायुक्तम्—त्रिवर्गवर्द्धनादन्ते विरक्ते तु चतुर्थकः । अत्र चतुर्थो मोक्षः ।

तथा चोक्तं मार्कण्डेयपुराणे—

यदा भार्या नृ भर्ता च परस्परवशानुगौ । तदा धर्मार्थकामानां त्रयाणामपि सङ्गतम् ॥

कथं भार्यामृते धर्ममर्थं वा । पुरुषः प्रभो । प्राप्नोति काममथवा तस्यां त्रितयमाहितम्

तथैव भर्तारमृते भार्या धर्मादिसाधने । न समर्था त्रिवर्गोऽयं दाम्पत्यं समुपाश्रितः ॥

देवतापितृभृत्यानामतिथीनाञ्च पूजनम् । न पुष्मिः शक्यते कर्त्तुमृते भार्या नृपात्मज ? ॥

प्राप्तोऽपि चार्थो मनुजैरानीतोऽपि निजं गृहमाह्वयमेति विना भार्या कुमार्यासंश्रयेऽपि वा ॥

कामस्तु तस्य नैवास्ति प्रत्यक्षेणोपलक्ष्यते । दम्पत्योः सहधर्मेण त्रयीधर्ममवाप्नुयात् ॥

पितृन् पुत्रैस्तथैवान्नसाधनैरतिथीन्नरः । पूजाभिरमराँस्तद्वत्साध्वी भार्या नरोऽहंति ॥

स्त्रियाश्चापि विना भर्त्रा धर्मकामार्थसन्ततिः ।

नच तस्मात् त्रिवर्गोऽयं दाम्पत्यमधिगच्छति ॥

अत एव तत्रैव पतिकर्तव्यता—

भर्ताव्या रक्षितव्या च भार्या हि पतिना सदा ।

धर्मार्थकामसंसिद्धयै भार्या भर्तृसहायिनी ॥

स्त्रीपुंसोर्युक्तयोस्तात सहैकासनसंस्थयोः । करोति सुखभङ्गं यो नरकं स ब्रजेद्भुवम् ॥

कामतोऽकामतो वाऽपि पश्येद्यः सुरतोन्मुखम् ।

स्त्रीविच्छेदो भवेत्तस्य ध्रुवं सतसु जन्मसु ॥

कामिनां निर्विकाराणामेतच्छास्त्रनिदर्शनम् ।

निर्विकारस्य हि शिशोर्नदोषः कश्चिदेव हि ॥

विवाहावसरेऽशौचनिपाते याज्ञवल्क्यः—

दाने विवाहे यज्ञे च संग्रामे देशविप्लवे । आपद्यपि च कष्टायां सद्यः शौचं विधीयते ॥

तथा विष्णुः—व्रतयज्ञविवाहेषु श्राद्धे होमेऽर्चने जपे ।

आरब्धे सूतकं न स्यादनारब्धे तु सूतकम् ॥

षट्त्रिंशन्मते—विवाहोत्सवयज्ञेषु त्वन्तरामृतसूतके ।

परैरन्नं प्रदातव्यं भोक्तव्यं च द्विजोत्तमैः ॥

अत्र पराशरः—भुञ्जानेष्वत्र विप्रेषु त्वन्तरा मृतसूतके ।

अन्यगोहोदकाच्चान्नाः सर्वे तु शुचयः स्मृताः ॥

एतदाशौचात्पूर्वमपृथक्कृतान्नविषयम् ।

बृहस्पतिः—विवाहोत्सवयज्ञेषु त्वन्तरा मृतसूतके ।

पूर्वसंकल्पितान्नेषु न दोषः परिकीर्तितः ॥

यो हि दोनानाथवरकन्ययोर्विवाहं कारयति तत्फलमुक्तं भविष्ये—

विवाहादिक्रियाकाले तत्क्रियासिद्धिकारणम् ।

यः प्रयच्छति धर्मज्ञः सोऽश्वमेधफलं लभेत् ॥

अप्रसूतकन्यापतिगृहे तत्पितुर्भोजननिषेधः—

अप्रजायां तु कन्यायां न भुञ्जीत कदाचन । दौहित्रस्य सुखं दृष्ट्वा किमर्थमनुशोचति ॥

आदित्यपुराणे—विष्णुं जामातरं मन्ये तस्य कोपं न कारयेत् ।

अप्रजायां तु कन्यायां नाशनीयात्तस्य वै गृहे ॥

विवाहादिचतुर्थिमध्ये श्राद्धादिपाते फलमाह—

ज्योतिर्निबन्धे—विवाहमारभ्य चतुर्थिमध्ये श्राद्धं दिनं दर्शदिनं यदि स्यात् ।

वैधव्यमाप्नोति तदाशु कन्या जीवेत्पतिश्चेदनपत्यता स्यात् ॥

पितृगृहे भुक्त्वा पुनस्तद्दिनएव स्वामिगृहे न भोक्तव्यम् ।

तथा च मत्स्यसूक्ते—भुक्त्वा पितृगृहे कन्या भुङ्क्ते स्वामीगृहे यदि ।

दौर्भाग्यं जायते तस्याः शपन्ति कुलनायिकाः ॥

एकस्मिन् मण्डपे युगपद् विवाहादिनिषेधमाह, स्मृतिसारावत्याम्—

भ्रातृयुगे स्वसृयुगे भ्रातृस्वसृयुगे तथा । एकस्मिन्मण्डपे चैव न कुर्यान्मण्डनद्वयम् ॥

सादरविषयमेतत्, तथाह—

एकोदरप्रसूतानामेकस्मिन् वासरे पुनः । विवाहं नैव कुर्वीत मण्डनोपरि मण्डनम् ॥

मेधातिथिः—पृथक् मातृजयोः कार्यो विवाहस्त्वेकवासरे ।

एकस्मिन् मण्डपे कार्यः पृथग्वेदिकयोस्तथा ॥

सहजयोर्वरयोः सहोदरकन्यके न विवाहो । एकस्मै वराय सहजकन्यकाद्वयं न देयम् । यथाऽऽह नारदः—

‘न चैकजन्मनोः पुंसोरेकजन्ये तु कन्यके ।

न पुत्रीद्वयमेकस्मै प्रदद्यात्तु कदाचन ॥’ इति वशिष्टोक्तेः ।

अथ कुत्सितकन्यालक्षणम् भनुः—

नोद्वहेत्कपिलां कन्यां नाधिकाङ्गीं न रोगिणीम् ।

नालोमिकां नातिलोमां न वाचाटां न पिङ्गलाम् ॥

नर्द्धवृक्षनदीनाम्नीं नान्त्यपर्वतनामिकाम् ॥ अ० ३।८।

नातिस्थूलां नातिकृशां न दीर्घां नातिवामनाम् ।

वयोऽधिकां नाङ्गहीनां न सेवेत्कलहप्रियाम् ॥ अ० ३।प्र०।१।

अथ कन्याया अङ्गलक्षणेन शुभाशुभत्वम् ।

चरणौ कोमलौ मांसलौ रक्तवर्णौ संहताङ्गुलिकौ भूमिसंलग्नसर्वाङ्गुलिकौ [कि-
ञ्चिदुष्णशौ कमलशङ्करयध्वजचक्रमीनविमानाङ्कितौ समौ च प्रशस्तौ । शूर्पाकारौ
विवर्णौ शुष्कौ कर्कशौ भूम्यलग्नकनिष्ठानामिकाङ्गुलिकौ वैधव्यसूचकौ । नखाः शूर्पा-
कारा दुःखसूचकाः । चलन्त्या यस्याः पादाभ्यां धूलिरुच्छलेत्सा कुलत्रयं त्यक्त्वा
दुष्टेन मोदते । यस्याः पादाङ्गुल्योऽन्योन्यारूढा भवन्ति, सा पतीन्हत्वाऽन्ते वारव-
निता भवेत् । यस्या अनामिका भूमि न स्पृशति सा पतिद्वयं, यस्या मध्या न स्पृश-
ति सा पतित्रयं हन्ति । यस्याः कनिष्ठा न स्पृशति साऽपि पतिं हत्वाऽन्ते जारेण
रमते । यदि पादनखाः कोमला वर्तुला उन्नतास्ताम्रवर्णास्तदा सा भोगिनी भवेत् ।
तुङ्गपाणिः कुलटा, दीर्घपाणिर्गदाकुला भवेत् । यस्या रोमहीने कदलीस्तम्भोपमे जङ्घे
वर्तुले समे मांसले भवतः सा राज्ञी भवति । एकस्माच्छिद्रादेकमेव रोम यस्याः सा
राज्ञी, द्विरोमा सौख्यभागिनी । त्रिरोमा विधवा भवति । उन्नतौ नितम्बौ यस्याः साऽपि
भोगिनी । [निर्मासा विनता दीर्घा चपिटा शकटाकृतिः । लब्ध्वा रोमाकुला
नार्या वैधव्यं दिशते कटिः] योनिर्वाग्मनता कन्याजननी । दक्षनता पुत्रजननी ।
रोमहीनोऽश्वत्थपत्राकृतिर्गूढमणिः शुभः । दृष्टनासश्चुल्हिकोदरसदृशः कुरङ्गखुरसद-
ृशो भगो न शुभः । पृथ्वरी पुत्रजननी । मेकोदरी बलिष्ठपुत्रजननी । उन्नतोदरी कठि-
नोदरी बन्ध्या । घटाकृतिमृदङ्गाकृतिजठरवती पुत्रवर्जिता । रोमशद्वया-पतिहीना ।

समस्तनवती भाग्यवती । दक्षस्तनोन्नता पुत्रजननी । वामस्तनोन्नता कन्याजननी ।
स्थूलास्थौ स्तनौ न प्रशस्तौ । विनतस्कन्धा पुत्रिणी । ह्रस्वस्कन्धा सुखिनी । पुष्ट-
स्कन्धा कामिनी । कुटिलस्कन्धा मदान्धा । लोमाकुलस्कन्धा विधवा । खस्तांशा
धन्या । उन्नतांसा विधवा । समस्वच्छदशना सुभगा । असमपीतश्यावदन्ता नशुभा ।
नासिका क्षुद्रच्छिद्रा शस्ता । उन्नताक्षी अल्पायुषी । कुटिलाक्षी वृत्ताक्षी कुटिला ।
अज्राक्षी केकराक्षी कासराक्षी दुर्भगा । पिङ्गाक्षी कपोताक्षी दुःशीला । कोटराक्षी
महादुष्टा । रक्ताक्षी पतिघातिनी । बन्ध्या दक्षकाणाक्षी । पुंश्वली वामकाणाक्षी ।
मधुपिङ्गलाक्षी सदा धनवती । ललाटे मशकः सुखसूचकः । कपोलेऽपि । हृदयेऽपि ।
नासिकायां मशकस्तदा पतिहन्त्री । कण्ठे तिलके पतिप्रिया । हसिते कपोलद्वये
कूपिके भवतः साऽपि पुंश्वली । इत्यादि ।

वरपक्षाद् द्रव्यग्रहणे कन्यापितुर्महान् दोष उक्तो मनुना—

न कन्यायाः पिता विद्वान् गृह्णीयाच्छुल्कमणवपि ।

गृह्णैश्शुल्कं हि लोभेन स्यान्नरोऽपत्यविक्रयी ॥

स्त्रीधनानि तु ये मोहादुपजीवन्ति बान्धवाः ।

नारी यानानि वस्त्रं वा ते पापा यान्त्यधोगतिम् ॥

यासां नाददते शुल्कं ज्ञातयो न स विक्रयः ।

अर्हणं तत् कुमारीणामानृशस्यं च केवलम् ॥

कुविवाहैः क्रियालोपैर्वेदानध्ययनेन च । कुलान्धकुलतां यान्ति ब्राह्मणातिक्रमेण च ॥

तथा च कन्यापक्षीयजनस्य वरद्रव्यग्रहणे कन्या क्रयक्रीता भवति तत्पुत्रदत्तपि-
ण्डादि पितरो न गृह्णन्तीत्यपि महान् दोषः ।

तदुक्तं कालिकापुराणे—क्रीता या वनिता मूल्यैः सा दासीति निगद्यते ।

तस्यां यो जायते पुत्रो दासः पुत्रस्तु स स्मृतः ॥

न राज्ञो राजभाक् स स्याद्विप्राणां नापि श्राद्धकृत् ।

अधमः सर्वपुत्रेभ्यस्तस्मात्तं परिवर्जयेत् ॥

***अथ वरगुणपरोक्षणमाह* शिवपुराणे—**

कुलं च शीलं च सनायता च विद्या च ॥वत्सं च वपुर्वयश्च ।

एतान् गुणान् वीक्ष्य वराय देया कन्याजनैः शेषमचिन्तनीयम् ॥

मूर्खाय कन्या न देया । तथाह शुभकर्मनिर्णये—

यस्य त्वेकग्रहे मूर्खो दूरस्थश्च गुणान्वितः ।

गुणान्विताय दातव्या नास्ति मूर्खे व्यतिक्रमः ॥

योग्यवरालाभे कन्यावयोऽतिक्रमणमपि न दोषाय भवतीत्याह मनुः—

काममामरणाच्छिष्टेद् ग्रहे कन्यर्त्तुमत्यपि ।

न त्वेवैनां प्रयच्छेत्तु गुणहीनाय कर्हिचित् ॥ अ० ६।६।

भ्रातृहीनकन्याविवाहवर्ज्यत्वमाह ऋतुः—

यस्यास्तु न भवेद् भ्राता न विज्ञायेत वा पिता ।

नोपयच्छेत् तां प्राज्ञः पुत्रिकाधर्मशङ्कया ॥ अ० ३।११।

विवाहावसरे तत्साधकानि मिथ्यावचनान्यपि न दोषाय भवतीत्युक्तं भारते—

विवाहकाले रतिसंप्रयोगे प्राणस्यये सर्वधनापहारे ।

विप्रस्य चार्थे ह्यनृतं वदेत् पश्चात्तान्यादुरपातकानि ॥

अतो येन सत्यवाक्येन विवाहवाचा जायते तत्सत्यमप्यसत्यव्याहारवद्दोषाय,
तथा येनासत्यप्रयोगेन विवाहादिकार्यसाधनं भवति, तदसत्यमपि सत्यव्याहारवद्धर्माय
एव भवतीत्युक्तं **देवीभागवते—**

सत्यं न सत्यं खलु यत्र हिंसा दयाऽन्वितं चानृतमेव सत्यम् ।

हितं नराणां भवतीति येन तदेव सत्यं मुनिनाऽत्र गीतम् ॥

अथ परिदेवनमाह—दाराऽग्निहोत्रसंयोगं कुरुते योऽग्रजे स्थिते ।

परिवेत्ता स विज्ञेयः परिवर्त्तिस्तु पूर्वजः ॥

कुलीनकन्या विवाहोत्प्राह वशिष्ठः—

विद्याप्रणष्टा पुनरभ्युपैति जातिप्रणाशे त्विह सर्वनाशः ।

कुलापदेशेन ह्योऽपि पूज्यस्तस्मात् कुलीनां स्त्रियमुद्वहन्ति ॥

कालिकापुराणे—बहुदारः पुमान्यस्तु रागादेकां भजन् स्त्रियम् ।

स पापभाक् स्त्रीजितश्च तस्याशौचं सनातनम् ॥

यद्दुःखं जायते स्त्रीणां स्वाभ्यसंभोगजं विभो ।

न तस्य सदृशं दुःखं किञ्चिदन्यत्र विद्यते ॥

सर्वदा यो दिवारात्रौ सन्ध्यायां वनितारतः । सेवते सुरतं तस्मिन्नाजयद्दमा वसिष्यति ॥

गर्गोऽप्याह—ज्येष्ठे तिष्ठति सोदर्ये न कुर्याद्दारसंग्रहम् ।

आवसथ्यं तथाऽऽधानं पतितस्त्वन्यथा भवेत् ॥

अत्र सोदर्यग्रहणाद्वैमात्रेयादौ भ्रातरि ज्येष्ठे अविवाहिते कनिष्ठस्य विवाहो न
दुष्यतीति । **स्पष्टमुक्तं शातातपेन—**

पितृव्यपुत्रसापत्नपरनारीसुतेषु च । ज्येष्ठेष्वपि च तिष्ठन्तु भ्रातृणां तु कनीयसाम् ॥

दाराग्निहोत्रसंयोगे न दोषः परिवेदने ॥

अत्र सापत्नो वैमात्रेयः । परनारीसुताः स्त्रीजदत्तकाद्याः ।

तथा च—स्त्रीवे देशान्तरस्थे च पतिते भिन्नुकेऽपि वा ।

योगशास्त्राभियुक्ते च न दोषः परिवेदने ॥

स्त्रीवे सन्तानोत्पादकशक्तिरन्ये, देशान्तरस्थे द्वादशाधिकवर्षकालान्तरिते, पतिते
जातिबहिष्कृते, भिन्नुके यतौ, योगशास्त्राभियुक्ते विरक्ते ज्येष्ठे सति न दोषः

तथा च कात्यायनः—

देशान्तरस्थस्त्री वैकट्युपानसहोदरान् । वैश्यातिसक्तपतितशूद्रतुल्यातिरोहिण्यः ॥

जडमूकान्धबधिरकुब्जवामनषण्डकान् ! अतिवृद्धानभार्यांश्च कृषिसक्तान्पस्य च ॥
धनवृद्धिप्रसक्तान्श्च कामतोऽकारिणस्तथा । कुहकांस्तस्करांश्चापि परिविन्दनं दुष्यति ॥
अर्थात्स्वसवर्णविवाहयोग्यतावति ज्येष्ठेऽनूदे सति दोषोऽन्यथा न दोषः । अत्र
प्रायश्चित्तादि प्रायश्चित्तग्रन्थे विलोक्यम् ।

एवं ज्येष्ठायामविवाहितायां कनिष्ठायामपि विवाहो निषिद्धः । तत्रानूढायां
पूर्वजायां यस्या विवाहः साऽग्रेदिषूः । ज्येष्ठा तु दिषूः स्मृता-
यथाऽऽह देवलः—ज्येष्ठायां यद्यनूढायां कन्यायामूढतेऽनुजा ।

या साऽग्रेदिषूः पूर्वा तु दिषूः स्मृता ॥

अत्र अग्रेदिषूपतिस्तु प्राजापत्यं चरित्वा तामेव ज्येष्ठां पश्चादन्येनोढामुद्रहेत् ।
दिषूपतिस्तु कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ कृत्वा स्वोढां ज्येष्ठां कनीयस्याः पूर्वं विवाहे दत्त्वाऽन्या-
मुद्रहेदिति मितान्नरायाम् ।

एवं ज्येष्ठे गृहान्निर्गते, द्वादशाब्दसमयं प्रतीक्ष्य श्राद्धं कृत्वा कनिष्ठो विवाहं
कुर्यात् । तस्यश्चाद्यदि दैवाज्येष्ठः समागच्छति तदा सोऽपि शान्तिं कृत्वा विवाहं
कुर्यात्तत्र न परिवेदनम् । शान्तिकरणे पुनरादितः संस्कारदर्शनात् तस्य ज्येष्ठत्वमपग-
तम् । प्रातर्बन्धनादिराजदण्डे सति ज्ञातज्जीवने यावत्स बन्धनान्मुच्यते तावत्पत्नी-
क्षणं कर्तव्यमिति ।

त्याज्यस्त्रीविशेषा आह याज्ञवल्क्यः—

सुरापी व्याधिता धूर्त्ता बन्ध्याऽर्थघ्न्यप्रियंवदा ।

स्त्रीप्रसूश्चाऽधिवेत्तव्या पुरुषद्वेषिणी तथा ॥ अ० १॥७३॥

अधिवेत्तव्या त्याज्येत्यर्थः । तस्यागसमयावधिमाह मनुः—

बन्ध्याऽष्टमेऽधिवेत्तव्या दशमे तु मृतप्रजा ।

एकादशे स्त्रीजननी सद्यस्त्वप्रियवादिनी ॥ अ० १॥८१॥

तत्र विशेषमाह याज्ञवल्क्ये देवलः—

एकामुत्क्रम्य कामार्थमन्यां लब्धुं य इच्छति ।

समर्थस्तोषयित्वाऽर्थैः पूर्वोढा-मपरां ब्रजेत् ॥

द्वितीयविवाहे समय उक्तो निर्णयसिन्धौ—

प्रमदामृतिवासरादितः पुनरुद्वाहविधिर्वरस्य च ।

विषमेऽयुगवत्सरे शुभो युगलं चापि मृतिप्रदं भवेत् ॥

अथ पुरुषमेदाः—मार्कण्डेयपुराणे—(अ० २१)

यदुपात्तं यशः पित्रा धनं वीर्यमथापि वा । तन्न हापयते यस्तु स नरो मध्यमः स्मृतः ॥
तद्वीर्यादधिकं यस्तु पुनरन्यत् स्वशक्तितः । निष्पादयति तं प्राज्ञाः प्रवदन्ति नरोत्तमम्
यः पित्रा समुपात्तानि बलवीर्यशान्ति वै । न्यूनतां नयति प्राज्ञास्तमाहुः पुरुषाधमम् ॥

पुत्रेण नातिशयितो यः प्रज्ञादानविक्रमैः ।

विगं जन्म तस्य यः पित्रा लोके विज्ञायते नरः ॥

यः पुत्रास्त्वयातिमभ्येति तस्य जन्म सुजन्मनः ।

आत्मना ज्ञायते धन्यो मध्यः पितृपितामहैः ॥

मातृपक्षेण मात्रा च ख्यातिमेति नराधमः ।

तथा च—उत्तमा आत्मना ख्याताः पित्रा ख्यातास्तु मध्यमाः ।

मातुलेनाधमाः ख्याताः श्वशुरेणाधमाधमाः ॥

अथ पोष्यश्वालक्षणम् ।

बृहत्संहितायाम् (अ० ६२)—

पादाः पञ्चनखास्त्रयोऽग्रचरणाः षड्भिर्नखैर्दक्षिणः,

ताम्रोष्ठाग्रनसो मृगेश्वरगतिर्जिघ्रन् भुवं याति च ।

लाङ्गूलं ससटं दृष्ट्वा सट्टशा कर्णौ च लम्बौ मूढ,

यस्य स्यात्स करोति पोष्टुरचिरात्पुष्टां श्रियंश्च गृहे ॥

यस्य शुनोऽग्रदक्षचरणे परं नखाः, शेषेषु पञ्च पञ्च नखा भवन्ति ओष्ठाग्रनासिके रक्तवर्णौ, सिंहवद्वमनशीलः, भुवं जिघ्रन् याति । पुच्छं पृथुलोमयुक्तं, मल्लुनेत्रसट्टशे नेत्रे, लम्बिता कोमलौ च कर्णौ न तु शृगालवदूर्ध्वकर्णौ । एवंलक्षणलक्षितकुक्कुरः पालकस्य गृहे पालितः सन् पूर्णां लक्ष्मीं सत्त्वरमेव करोति ।

तथा कुक्कुरीलक्षणम्—

पादे पादे पञ्च पञ्चाग्रमादे यामे यस्याः षण्णखाः मल्लिकादयाः ।

वक्रं पुच्छं पिङ्गला लम्बकर्णी या सा राष्ट्रं कुक्कुरी पाति पोष्टुः ॥

यामेऽग्रचरणे षट्, शेषेषु पञ्च पञ्च नखाः, तथा मल्लिकापुष्पाकृति नेत्रात्परितो-
धावव्यञ्च, लाङ्गूलं च वक्रं, लम्बकर्णी कपिलवर्णा च एवं या शुनी सा पालकस्य शुभं दिशति ।

(१५) अथ (क) व्रतनियमः ।

तत्र नक्तभोजिजनावश्यककर्त्तव्यमुक्तं देवोपुराणे—

हविष्यभोजनं स्नानं सत्यमाहारलाघवम् । अग्निकार्यमधःशय्यां नक्तभोजी षड्वाचरेत् ॥

व्रतमात्रे नियम उक्तो भविष्ये—

क्षमा सत्यं दया दानं शौचमिन्द्रियनिग्रहः । देवपूजाऽग्निहवनं सन्तोषस्तेयवर्जनम् ॥

सर्वव्रतेष्वयं धर्मः सामान्यो दशधा स्मृतः ॥

अथोपवासशब्दार्थः—

उपावृतस्तु दोषेभ्यो यस्तु वासो गुणैः सह । उपवासः स विज्ञेयः सर्वदोषविवर्जितः ॥

(क) देवलः—व्रतोपवासनियमैः शरीरोत्तापनैस्तथा । वर्णाः सर्वे विमुच्यन्ते पातकेभ्यो न संशयः । अनेन शौचाचारनियमवतां चतुर्णामपि वर्णानां स्त्रीपुरुषसाधारण्येन व्रतेष्वधिकारो गम्य-
ते । महाभारते—मासुपाश्रित्य कौन्तेय ! येऽपि स्त्र्यः पापयोनयः । स्त्रियो वैश्याश्च शूद्राश्च
तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥ अत्रायं विशेषो यत् योषितां भर्तुरादेशं विना स्वातन्त्र्येण व्रता-
दिषु नाधिकारः । अथ व्रतकर्त्तुर्माहात्म्यम्, भविष्ये—अनग्नयस्तु ये विप्रास्तेषामेव विधी-
यते । व्रतोपवासनियमैर्नानादानैस्तथा नृप ! ॥ देवदियो भवन्त्वेवं तेषां प्रीता न संशयः ।

तथा च शातातपः—

गन्धालङ्कारवस्त्राणि पुष्पमाल्यानुलेपनम् । उपवासे न दुष्यन्ति दन्तधावनमञ्जनम् ॥

अत्र दन्तधावनं पत्रद्वारा कार्यम्—

उपवासे तथा पित्र्ये न लादेदन्तधावनम् । दन्तानां काष्ठसंयोगाद्दहत्यासतमं कुलम् ॥

तथा च वैद्यलः—उपवासः प्रणश्येत दिवास्वापाक्षमैथुनैः ।

अत्यये चाम्बुपानेन नोपवासः प्रणश्यति ॥

तिथिप्रदीपे—कांस्यं मांसं मसुरञ्च चणकं कोद्वन्तथा ।

शाकं मधुपरान्नं च तृत्यजेदुपवसन् स्त्रियम् ॥

तथाचोक्तं शुभङ्करीयतिथिनिर्णये—

“तत्रोपवासदिने दन्तधावनं हिसामनृतं चौर्यमसकृजलपानं ताम्बूलभक्षणं स्त्रीसंयोगं दिवास्वापं द्यूतं च वर्जयेत् । प्रमादतः कृते सति विष्णुधर्मे—

श्राद्धोपवासदिवसे कृत्वा दन्तस्य धावनम् ॥ गायत्र्याः शतशः पूतमम्बु प्राश्य विशुद्ध्यति ॥

हिसाचौर्ययोः प्रायश्चित्तं स्मृतिसंग्रहे—

स्तेनहिसकयोः सख्यं कृत्वा स्तेनं च हिसनम् ।

प्रायश्चित्तं व्रती कुर्याजपेन्नामशतत्रयम् ॥

नाम विष्णुनाम ।

कात्यायनः—मिथ्यावादे दिवास्वापे बहुशोऽम्बुनिषेवणे ।

अष्टाक्षरं व्रती जप्त्वा शतमष्टोत्तरं शुचिः ॥

अष्टाक्षरं तु “ओं(क) नमो नारायणाय” इति ।

रेतः सेकात्मकं भोगमृतेऽन्यत्र क्षयः स्मृतः ॥

अस्वार्थः—रेतः सेके ऋतुकाले गर्भाधाननिमित्तकम् । तदात्मकं भोगं वर्जयित्वाऽन्यत्र भोगे व्रतस्य क्षयः । ऋतुकालश्च षोडशनिशा ।

असंभाष्यं समाभाष्य तुलस्यतसिकादलम् ।

आमलक्याः फलं वाऽपि व्रती प्राश्य विशुद्ध्यति ॥

द्यूते दिवास्वप्नवदिति ।

तत्रोपवासात्पूर्वदिने एकमुक्तस्यावश्यकत्वमुक्तं कृत्यशिरोमणौ-शङ्ख-लिखिताभ्याम्—

एकमुक्तेन यो मर्त्यं उपवासव्रतं चरेत् । तस्यैव व्रतसाङ्गत्वं नान्येषां तु कदाचन ॥

तत्र संयम उक्तो लघुनारदीये—

दशम्यादि महीपाल त्रिदिनं परिवर्जयेत् । गन्धताम्बूलपुष्पादि स्त्रीसंभोगं महायशाः ॥

(क) स्त्रीशूद्रयोः प्रणवोच्चारणे दोषमाह वृसिहतापनीयद्युतौ—“सावित्री प्रणवं यजु-लक्ष्मीं स्त्रीशूद्रयोर्नैच्छन्ति” इति । तथा च शूद्रकमलाकरै—“न दर्भातुदरेच्छूद्रः” इत्युक्त्याह—“नोच्चरेत् प्रणवं मन्त्रं पुरोडासं न भक्षयेत् । न शिखी नोप वीती स्यान्नोच्चरेत् संस्कृतां गिरम् ।” इति ।

तथा कूर्मपुराणे—कांस्यं मांसं मसूरान्नं चणकं कोद्वं तथा ।

शाकं मधु परान्नं च त्यजेदुपवसन् स्त्रियम् ॥

तथा च—शाकं मांसं मसूराश्च पुनर्भोजनमैथुने ।

द्यूतमत्यम्बुपानं च दशम्यां वैष्णवस्त्यजेत् ॥

असकृजलपानाच्च सकृत्ताम्बूलचर्वणात् । उपवासः प्रणश्येत दिवास्वापाच्च मैथुनात् ॥

तथा नारदीये—

अक्षारलवणाः सर्वे हविष्यान्ननिषेवणाः । अवनीतल्पशयनाः प्रियासंगमवर्जिताः ॥

गात्राम्यङ्गं शिरोऽभ्यङ्गं ताम्बूलं चानुलेपनम् । व्रतस्थो वर्जयेत्सर्वं यच्चान्यच्च निराकृतम् ॥

स्तेनहिंसकयोः सख्यं कृत्वा स्तैन्यं च हिसनम् ।

प्रायश्चित्तं व्रती कुर्याज्जपेन्नामशतत्रयम् ॥

मिथ्यावादे दिवास्वापे बहुशोऽम्बुनिषेवणे । अष्टाक्षरं व्रती जप्त्वा शतमष्टोत्तरं शुचिः ॥

“ओं नमो नारायणाय” इत्यष्टाक्षरमन्त्रः ।

अथ द्वादश्यां पारणादिने वर्ज्यानाह बृहस्पतिः—

दिवानिद्रा पराञ्च न पुनर्भोजनमैथुने । क्षौद्रं कास्यामिषे तैलं द्वादश्यामष्ट वर्जयेत् ॥

ब्रह्मपुराणेऽपि

पुनर्भोजनमध्यायो भार आयासमैथुने । उपवासफलं हन्युर्दिवा निद्रा च पञ्चमी ॥

अत्रोक्तवचनाभ्यां पारणादिनेऽपि एकमुक्तमर्थाद्रात्रौ भोजनं न विहितम् । एवमेव शिष्टाचारः ।

अथाशक्तजनकृते एकमुक्तवर्जितमपि व्रतं न दोषायेत्युक्तं ब्रह्मवैवर्ते—

इति विज्ञाय कुर्वीतावश्यमेकादशीव्रतम् । विशेषनियमाशक्तश्चाहोरात्रं भुजिवर्जितम् ॥

तत्राप्यसमर्थो दक्षिणादि विप्राय दत्त्वा कारयेत् ।

तत्र कात्यायनः—पितृमातृपतिभ्रातृस्वसृगुर्वादिभूभुजाम् ।

दक्षिणाऽत्र न दातव्या शुश्रूषा विहिता सा ॥

सधवानां व्रतकरणे दोषमाह विष्णुः—

पत्यौ जीवति या नारी उपोष्य व्रतमाचरेत् । पत्युः संहरते चायुः सा नारी नरकं व्रजेत् ॥

भर्तुराज्ञया तस्या व्रतकरणे न दोषः । तथाऽऽह मार्कण्डेयः—

या नारी त्वननुज्ञात्वा भर्ता पित्रा सुतेन वा । निष्फलं तद्भवेत्तस्या यत्करोति व्रतादिकम् ॥

भर्तुर्व्रतकरणासामर्थ्ये वा स्त्रिया रोगरजःप्रभृतिबाधकत्वे मिथो व्रतकरणे प्रतिनिधित्वमाह—

भार्या भर्तुर्व्रतं कुर्याद्भार्यायाश्च पतिस्तथा । असामर्थ्ये शरीरस्य व्रतमङ्गो न जायते ॥

ब्राह्मणः क्षत्रियस्यार्थे एकादश्यामुपोषितः ।

पुरोधाः क्षत्रियस्यार्थे फलमाप्नोति निश्चितम् ॥

उपवासफलं ताभ्यां सममेवैवाप्यते ॥

संकल्पितव्रतत्यागे दोषमाह छागलेयः—

पूर्वं व्रतं गृहीत्वा यो नाचरेत् काममोहितः ।

जीवन् भवति चाण्डालो मृतः श्वाः चैव जायते ॥

तथा च स्मृतिः (कृत्यशिरौमणौ)

समारम्भे व्रते पश्चाद्व्रतमङ्गो भवेद्यदि । गोदानं च ततः कृत्वा पुनर्व्रतमतश्चरेत् ॥

स्त्रीणां प्रारब्धव्रते रजोयोगोऽपि न दोषः—

तत्र भृगुः—एकादश्यां न भुञ्जीत नारी दृष्टे रजस्यपि ।

वृद्धगर्गः—संप्रवृत्तेऽपि रजसि न त्याज्यं द्वादशीव्रतम् ।

मनुरपि—“प्रारब्धदीर्घतपसां नारीणां यद्रजो भवेत् ।

न तत्रापि व्रतस्य स्यादुपरोधः कदाचन ॥”

पूजादिकमन्यद्वारेण कार्यमिति । तदुक्तं मात्स्ये—

अन्तरा तु रजोयोगे पूजामन्येन कारयेत् । उपवासत्रयं कुर्यान्नात्र कार्या विचारणा ॥

यस्तु शुचिना कर्म कर्तव्यमिति तत्काम्यपरम् ।

स्त्रीणामुपवासेऽपि दन्तधावने न दोषः—

तथाच स्त्रीधर्मप्रकारे मनुः—

पुष्पालङ्कारवस्त्राणि गन्धशय्याऽनुलेपनम् । उपवासे न दुष्यन्ति दन्तधावनमञ्जनम् ॥ इति

(१६) अथानुष्ठानविधानम् ।

तत्र तावत्तदावश्यकत्वमुक्तं शब्दकल्पदुर्मे—

“यथा शस्त्रप्रहाराणां कवचं विनिवारकम् ।

तथा दैवोपवातानां शान्तिर्भवति वारणम् ॥”

अनेन विधिलिपिमार्जनी शान्तिर्नापि तु दुरदृष्टदोषाघातरक्षणी नियतेति । तत्र प्राक्तनजननोपार्जितदुरितमूला केवला अनिष्टा एव नहि, किंतु वर्त्तमानजन्मविहिता अपि भवन्त्येव तथा चोक्तं वराहेण—

“अपचारेण नराणामुपसर्गः पापसञ्चयान्भवति ।

संसूचयन्ति दिव्यान्तरिक्षभौमास्त उल्पाताः ॥

मनुजानामपचारादपरको देवताः सृजन्त्येतान् ।

तत्प्रतिघातः नृपः शान्तिं रात्रे प्रयुञ्जीत” ॥

न केवलं ग्रहवैगुण्यादिनाऽनिष्टस्यैवोपशमः, शुभोदयोऽपि नियतं भवत्येव ।

तथोक्तं याज्ञवल्क्येन—

श्रीकामः शान्तिकामो वा ग्रहयज्ञं समाचरेत् । वृष्ट्यायुः पुष्टिकामो वा तथैवाभिचरन्नपि ग्रहाधीना नरेन्द्राणामुद्धायाः पतनानि च । भावाभावौ च जगतस्तस्मात्पूज्यतमा ग्रहाः ॥ यस्य यस्य यदा दुःस्थः स तं यत्नेन पूजयेत् । ब्रह्मणैषां वरोदत्तः पूजिताः पूजयिष्यथ ॥

तत्र कस्यापि कर्मणः प्रारम्भे सङ्कल्पस्यावश्यकत्वमुक्तं ब्रह्मराडपुराणे—

“मासपक्षतिथीनां च निर्मितानां च सर्वशः ।

उल्लेखनमकुर्वाणो न तस्य फलभागभवेत् ॥”

तथाच भविष्ये—“असङ्कल्पेन यो विप्रो यत्किञ्चित्कुरुते नरः ।

फलं चाल्पाल्पकं तत्र धर्मस्यार्धक्षयो भवेत् ॥”

तत्र नित्यकर्म कृत्वा संकल्पविधानमुक्तं संवत्सरप्रदीपे—

“प्रातः सन्ध्यां ततः कृत्वा संकल्पं बुध आचरेत् ॥”

तत्र कर्मारम्भलक्षणमुक्तं हारीतेन—

“आरम्भो वरणे यज्ञे संकल्पो व्रतजापयोः ।

नान्दीश्राद्धं विवाहादौ, पित्र्ये पाकपरिक्रिया ॥

निमन्त्रणं तथा पित्र्ये आरम्भः स्यादिति स्थितिः ॥”

एकादश्यादौ तु संकल्पं विनाऽपि उपोषणे कृते भोजनप्रत्यवायानुदयो हेत्वभा-
वादिति कृत्यमहार्णवे लिखितम् ।

तत्र नियम उक्तो देवलेन—

“अमुक्त्वा प्रातराहारं स्नात्वाऽऽचम्य समाहितः ।

सूर्याय देवताभ्यश्च निवेद्य व्रतमाचरेत् ॥” इति व्रतपरम् ।

जपादौ हारीतवचनेन सङ्कल्पकरणं निर्वाधमेव । तत्र सविधिविहितस्यैव

कर्मणः साफल्यमाह याज्ञवल्क्यः—

“विधिहीनञ्च यत्कर्म करोत्यविधिना नरः ।

फलं न किञ्चिदाप्नोति क्लेशमात्रं हि तस्य तत् ॥”

तथा च कुलार्णवतन्त्रे—

“मनोऽन्यत्र शिरोऽन्यत्र शक्तिरन्यत्र मारुतः ।

न सिद्ध्यति वरारोहे कल्पकोटिशतैरपि ॥”

“जिह्वा दग्धा परान्नेन करौ दग्धौ प्रतिग्रहात् । परस्त्रीभिर्मनो दग्धं कथं सिद्धिर्वरानने ॥

अथानुष्ठानपात्रलक्षणमुक्तं याज्ञवल्क्येन—

“न विद्यया केवलया तपसा वाऽपि पात्रता ।

यत्र वृत्तमिमे चोमे तद्धि पात्रं प्रकीर्तितम् ॥”

कीदृशजनविहितं कर्म फलप्रदं भवति तदुक्तं पुराणसंग्रहे—

“यः स्वार्थं विधिवन्नित्यं करोति च जितेन्द्रियः ।

तस्यैवाचरितं कर्म परार्थेऽपि फलप्रदम् ॥”

अभ्यासिनो वीरनरा यथाऽऽजौ जयशालिनः ।

तथा नित्यविधातारः परक्लेशान् जयन्ति ते ॥

आजौ संग्रामे । शेषं स्पष्टम् ।

न केवलं जपादेः साफल्यं पात्रहस्तगतमेवापि तु तद्विधिवत्पुरश्चरणाचरणाधीनम्,

तथोक्तं देवीभागवते—

“जीवहीनो यथा देहः सर्वकर्मसु न क्षमः । पुरश्चरणहीनस्तु तथा मन्त्रः प्रकीर्तितः ॥

अथानुष्ठानजनकत्तव्यमुक्तं विधानपारिजाते—

‘आहारचित्तसंसर्गशुद्धिरावश्यक मता ।

न त्वन्यकार्यचिन्ता च कार्याऽल्पाऽपि जपादिके ॥

पूज्यं ध्यायन् जपं पाठञ्चाचरेद्भयानतत्परः ।

बाह्यव्यापारशून्यः स्यात्काष्ठकुडबसमो भवेत् ॥”

तथा च—उष्णीषी कञ्चुकी नग्नो मुक्तकेशो गणान्वितः ।

अपवित्रकरोऽशुद्धः प्रलपन्न जपेत्कचित् ॥

अनासनः शयानो वा गच्छन् भुञ्जान एव वा ।

स्थायामशिवस्थाने न जपेत्तिमिरालये ॥

माज्जरं कुक्कुरं श्वानं क्रौञ्चं शूद्रं स्वरं कपिम् ।

हृष्टाऽऽचम्य जपेत्कर्णं स्पृष्ट्वा स्नानं विधीयते ॥

तथा योगिनीतन्त्रे—“नैकावासा जपेन्मन्त्रं बहुवस्त्रावृतोऽपि वा ।

पतितानामन्त्यजानां दर्शनं भाषणे श्रुते ॥

क्षुतेऽधो वायुगमने जृम्भणे जपमुत्सृजेत् ।

तथा तस्य च तत्प्राप्तौ प्राणायामं षडङ्गकम् ॥

कृत्वा सम्यक् जपेच्छेषं यद्वा सूर्यादिदर्शनम् ॥

अथ जपे नियम उक्तः कुलार्णवे—

उक्तसंख्याजपं कुर्यात्पुरश्चरणसिद्धये । देवतागुरुमन्त्राणामैक्यं सम्भावयन् धिया ॥

जपेदेकमनाः प्रातःकालं मध्यन्दिनावधि । यत्संख्यया समारब्धं तत्कर्त्तव्यमहर्निशम् ॥

यदि न्यूनाधिकं कुर्याद् व्रतभ्रष्टो भवेन्नरः ॥

तथा च मुरडमालातन्त्रेऽपि—

यत्संख्यया समारब्धं तज्जतव्यं दिने दिने । न्यूनाधिकं न कर्त्तव्यमासमाप्तं सदा जपेत् ॥

अथ स्वार्थमनुष्ठाने पराज्जभोजननिषेध उक्तः कुलार्णवे—

“यस्यान्नपानपुष्टाङ्गः कुरुते धर्मसञ्चयम् । अन्नदातुः फलस्वार्थं कर्त्तृश्वार्थं न संशयः ॥”

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन परान्नं परिवर्जयेत् । पुरश्चरणकाले तु सर्वकर्मसु शाम्भवि ! ॥”

अत्रादुष्टपराज्जमाह—

गुर्वन्नं मातुलान्नं च श्वशुरान्नं तथैव च ।

पितुः पुत्रस्य चैवान्नं न परान्नमिति स्थितिः ॥

तथाचोक्तं तन्त्रान्तरे—

सत्कर्मोपार्जितं द्रव्यमन्नश्च व्रतजापयोः । चोरिताद्वञ्चितान्निध्यागृहीतान्नं फलं भवेत् ॥

यत्सात्त्विकं भवेदन्नं परद्रोहानुपार्जितम् । तदेवान्नमनुष्ठाने प्रयुज्जीत न चान्यथा ॥

तथा चाह मार्कण्डेयः—यथाविधेन द्रव्येण यत् किञ्चित्कुरुते नरः ।

तथाविधमवाप्नोति स फलं प्रेक्ष्य चेह च ॥

अनुष्ठानान्तेऽनुष्ठानतत्परान् विप्रान् सादरं तोषयेदित्युक्तं शान्तिम-

युखधृतस्कान्दे —

यथा ग्रहो द्विजस्तद्विज्ञेयो वेदपारणः । तोषयन् मृदुवस्त्राद्यैस्तुष्टमेनं विसर्जयेत् ॥

अन्नहीनो दहेद्राष्ट्रं मन्त्रहीनश्च ऋत्विजः । यज्ञमानमदक्षिणं नास्ति यज्ञसमो रिपुः ॥

तत्र दक्षिणादाने वित्तम्बकरणे दोष उक्तो ब्रह्मवैवर्ते —

‘दक्षिणां विप्रमुद्दिश्य तत्कालं चेन्न दीयते । एकरात्रे व्यतीते तु तद्दानं द्विगुणं चरेत् ॥

मासे शतगुणं प्रोक्तं द्विमासे तु सहस्रकम् । संवत्सरे व्यतीते तु स दाता नरकं व्रजेत् ॥

न ददाति यदा दाता गृहीता न च याचते । उभौ तौ नरकं यातो यावच्चन्द्रदिवाकरौ ॥

तथा चोक्तं देवोभागवते १ स्कन्धे ४५ अ० ।

कृत्वा कर्म च कर्ता च तूर्णं दद्याच्च दक्षिणाम् । तत्क्षणं कलमाप्नोति वेदैरुक्तमिदं मुने ॥

कर्मा कर्मणि पूर्णं च तत्क्षणे यदि दक्षिणाम् । न दद्याद् ब्राह्मणेभ्यश्च दैवेनाज्ञानतोऽथवा ॥

मुहूर्ते समतीते तु द्विगुणा सा भवेद् ध्रुवम् । एकरात्रे व्यतीते च भवेच्छतगुणा च सा ॥

त्रिरात्रे तच्छतगुणा सप्ताहे द्विगुणा ततः ।

मासे लक्षगुणा प्रोक्ता ब्राह्मणानाञ्च वर्द्धते ॥

संवत्सरे व्यतीते तु सा त्रिकोटिगुणा भवेत् ।

कर्म तद्यजमानानां सर्वं वै निष्फलं भवेत् ॥

स च ब्रह्मस्वहारी च न कर्माहोऽशुचिर्नरः । दसिद्रो व्याधियुक्तश्च तेन पापेन पातकी ॥

तद्गृहाद्याति लक्ष्मीश्च शापं दत्त्वा सुदारुणम् । पितरौ नैव गृह्णन्ति तद्दत्तं श्राद्धतर्पणम् ॥

एवं सुराश्च तत्पूजां तद्दत्तामग्निराहुतिम् । दत्तां न दीयते दानं गृहीता नैव याचते ॥

उभौ तौ नरकं यातश्छिन्नरज्जुर्यथा घटः । नार्पयेद्यजमानश्चेद्याचितोऽपि च दक्षिणाम् ॥

भवेद् ब्रह्मस्वोपहारी कुम्भीपाकं व्रजेद्भुवम् । वर्षलक्षं वसेत्तत्र यमदूतेन ताडितः ॥

ततो भवेत्तत्र चाण्डालो व्याधियुक्तो दरिद्रकः ।

पातयेत् पुरुषान् सप्त पूर्वाश्च सप्त जन्मतः ॥

हवनविधानविषया हवनप्रकरणे द्रष्टव्याः किमत्र ग्रन्थविस्तृत्येति ।

दक्षिणारूपं विप्रधनं क्षणमपि न रक्षणीयमन्यथा वंशनाशः स्वाद्यथोक्तं

वामनपुराणे —

अनौषधमभौषज्यं विषमेतद्बलाहलम् । न विषं विषमित्याहुर्ब्रह्मस्वं विषमुच्यते ॥

विषमेकाकिनं हन्ति ब्रह्मस्वं पुत्रपौत्रकम् । लोहचूर्णाश्मचूर्णं च विषं च जरयेन्नरः ॥

ब्रह्मस्वं त्रिषु लोकेषु कः पुमान् जरयिष्यति । मन्युप्रहरणा विप्रा राजानः शस्त्रपाणयः ॥

शस्त्रमेकाकिनं हन्ति ब्रह्ममन्युः कुलत्रयम् । मन्युप्रहरणा विप्राश्चक्रप्रहरणो हरिः ॥

चक्रात्तीव्रतरो मन्युस्तस्माद्विप्रं न कोपयेत् । अग्निदग्धाः प्ररोहन्ति सूर्यदग्धास्तथैव च ॥

मन्युदग्धस्य विप्राणामङ्कुरो न प्ररोहति ॥

यः स्वकर्मनिष्ठस्तस्यैव परार्थमाचरितमनुष्ठानं न दोषयित्याह याज्ञवल्क्यः—

वेदाभ्यासरतं ज्ञान्तं महायज्ञक्रियापरम् । न स्पृशन्तीह पापानी महापातकजान्यपि ॥

अथ दुःप्रतिग्रहानाह मार्कण्डेयः—

तिलो धेनुर्गजो बाजी प्रेतान्नमजिनं मणिम् । सुरभी सूयमाना च घोराः सप्त प्रतिग्रहाः॥
विद्यातपोभ्यां हीनेन न तु ग्राह्यः प्रतिग्रहः । गृह्णन् प्रदातारमधो नयत्यात्मानमेव च ॥

हिरण्यं भूमिमश्वं वाऽन्नं वासश्च तिलान् घृतम् ।

अविद्वान् प्रतिगृहीयाद्भस्मीभवति दारुवत् ॥

अथ प्रसङ्गाद्वरिवंशनवाहपारायणविधि(क):—

प्रथमे कृष्णजननं द्वितीये धेनुकार्दनम् । तृतीये कुरिडनपुरे रुक्मिणीहरणं तथा ॥

चतुर्थे षट्पुरवधमार्यास्तोत्रं च पञ्चमे । मधोश्चरित्रं षष्ठे वै सप्तमे पावकस्तुतिः ॥

अष्टमे पौण्ड्रकवधो नवमेऽह्नि समापयेत् । वाचयेदनया रीत्या हरिवंशं यथाक्रमम् ॥

तथाऽन्यदपि तत्प्रमाणम्—

प्रथमे यदुवंशस्य कीर्तनावधि कीर्तयेत् । अध्यायानां पञ्चत्रिंशत्कीर्तनीया हि तद्दिने ॥

द्वितीयेऽह्नि पठेद्विद्वान् धेनुकस्य वधावधि । अध्यायानां त्रयस्त्रिंशत् पठितव्या हि तद्दिने ॥

जरासन्धवधो युद्धे गोमन्तस्य च रोहणम् । तावत् प्रकीर्तयेद्दीमान् तृतीयेऽह्नि विचक्षणः ॥

अध्यायानामूनत्रिंशत् कीर्तनीया हि तद्दिने ।

पारिजातस्य हरणं युद्धं कृष्णेन्द्रयोर्मिथः ॥

प्रकीर्तयेच्चतुर्थेऽह्नि तावदेव नरः सुधीः । एकत्रिंशत्परिमितान् अध्यायान् समुदीरयेत् ॥

सैन्यमङ्गः शम्बरस्य वाक्यं श्रीनारदस्य च ।

तावत् प्रकीर्तयेद्विद्वान् पञ्चमेऽह्नि प्रयत्नतः ॥

त्रयस्त्रिंशत्परिमिता अध्याया विहितास्तदा । जनमेजयवंशस्य भविष्यस्य च वर्णनम् ॥

षष्ठेऽह्नि तावद्वक्तव्यं पारायणशुभेच्छुना ।

अध्यायास्तु चतुर्विंशन्मितास्तस्मिन् प्रकीर्तिताः ॥

सप्तमे दैत्यसैन्यानां विस्तारो यावदेव हि ।

अध्यायाश्चाष्टचत्वारिंशन्मिता एव च कीर्तिताः ॥

यावद्वि षण्ढाकर्णस्य समाधेर्वर्णनं भवेत् । तावदेव पठेद्दीमानष्टमेऽह्नि प्रयत्नतः ॥

अस्मिंस्तु दिवसेऽध्यायाः कीर्त्तितास्त्रिंशदेव हि ॥

समाप्त्यन्तं च नवमे धीरकरुः शुभेच्छुकः ॥

अध्यायाः पञ्चपञ्चाशन्मितास्तु विहितास्तदा । हरिवंशनवाहस्य पारायण उदाहृतः ॥

क्षणं विश्रम्य मध्याह्ने प्रपठेत्तु दिनावधि ॥

गायत्र्या हवनं कुर्यादथवा विष्णुमन्त्रतः । भोजयेत्गायत्रैर्विप्रान्मधुरैश्च विशेषतः ॥

दक्षिणा चात्र सामान्यान्निष्कत्रयमितोदिता ।

गोद्वयं चाथवैकां गां शय्यां वस्त्रं सुभूषणम् ॥

(क) पुराणश्रवणविधिः भविष्यपुराणे—शूद्राणां पुरतो वैश्या वैश्यानां क्षत्रियास्तथा ।

क्षत्रियाणां तथा विप्राः शृण्वन्त्वैकाग्रतः स्थिताः ॥

दद्यात्पुत्रप्राप्तिकामो वित्तशाठ्यं न कारयेत् ॥

अत्रोक्तप्रमाणेन प्रतिदिनमध्याय संख्याकमः—

- प्र० दिने—ह्रदिवंशपर्वण आदितः ३५ अध्यायान्तपाठः । अ० सं० ३५ ।
 द्वि० दिने—विष्णुपर्वणः १३ अध्यायान्त पाठः । अ० सं० ३३ ।
 तृ० दिने—विष्णुपर्वणः ४२ अध्यायान्त पाठः । अ० सं० २६ ।
 च० दिने—विष्णुपर्वणः ७३ अध्यायान्त पाठः । अ० सं० ३१ ।
 पं० दिने—विष्णुपर्वणः १०६ अध्यायान्त पाठः । अ० सं० ३३ ।
 ष० दिने—भविष्यपर्वणः २ अध्यायान्त पाठः । अ० सं० २४ ।
 स० दिने—भविष्यपर्वणः ५० अध्यायान्त पाठः । अ० सं० ४८ ।
 अ० दिने—भविष्यपर्वणः ८० अध्यायान्त पाठः । अ० सं० ३० ।
 न० दिने—भविष्यपर्वणोऽवशिष्टभागः १३५ अध्यायान्त पाठः । अ० सं० ५५ ।

अथ संकल्पः—

ओं अद्येत्यादि—अमुकगोत्रस्य सपत्नीकस्य मम श्री अमुकशर्मण उपस्थितशरीराविरोधेन जन्मजन्मान्तरार्जित-गो-विप्र-बाल-स्त्री-हननोपस्थितातिथिजनापमान-गुरु-विप्र-देवधनापहरण-दीनानाथजनशान्तनादिपातकोपपातकमूलकजन्मकालिकजन्मलग्नावधिकपापग्रहयुतवीक्षितापत्यस्थानप्रभृतिदोषसूचितसकलपुत्रप्राप्तिप्रतिबन्धकताऽ-शेषारिष्टभृदितिसमूलध्वंसपूर्वक सत्त्वरदीर्घायुर्वेशकरत्रिद्याविनयधर्मैश्वर्यशौर्यवीर्यगाम्भीर्यसौन्दर्यसामयिकखिलगुणालङ्कृतौरससत्पुत्रप्राप्तिकामनयाऽमुकक्षेत्रे.....महाभारतान्तर्गताखिलहरिवंशपुराणस्य (आद्यं पुरुषमीशानमित्यादि.....मित्यन्तस्य) नवाहपारायणं (वा नवाहपारायणश्रवणं) सपत्नीकोऽहं करिष्ये ।

अत्र स्त्रीरजोदोष-कन्याप्रदूतत्व-मृतवत्सात्व-काकवन्ध्यात्व-बन्ध्यात्वदोषाणा-मन्यतमे सति संकल्पवाक्ये स्वमत्योहः कर्तव्यः ।

तत्राविवाहिता कन्या, स्वाज्ञाकरमनोऽनुकूलप्रकृतिधनैश्वर्यसुरूपौदार्यपरिवारपालनदत्त-निर्विकारवीर्यशालि-सुभगपतिप्राप्तिकामनया, विवाहिता तु दीर्घायुर्वेशकरसत्पुत्रोत्पत्तिकामनया, विवाहिता पतिपुत्रयुक्ता तु 'आजीवनपतिसुख-पुत्रपौत्रधनैश्वर्यसकलसुखप्राप्तिकामनया, विधवा तु 'जन्मजन्मान्तरार्जितपापपुञ्जसूचितवैधव्यदोषदूरीकरणपूर्वकोपस्थितशरीरावसानोत्तरस्वर्गप्राप्तिसहवासकामनया सङ्कल्पं कुर्यात् ।

तत्र स्त्रीणां दोषविशेषे तदनुवृत्तिसंख्यामाह तन्माहात्म्ये—

दशावृत्तिरपुष्पार्थं मृतवत्सा तु सप्त वै । पञ्चावृत्तिः स्ववर्गर्भा काकवन्ध्या त्रयन्तथा ॥

कन्याप्रसूचैकावृत्तिं श्रुत्वा पुत्रमवाप्नुयात् ॥ इति ।

अथ श्रोमद्भागवतसप्ताहप्रमाणम्—(क)

आद्ये हिरण्याक्षवधं द्वितीये भरतावधि । तृतीये त्वष्ट्रिमथनं चतुर्थे कृष्णजन्म च ॥

(क) प्रकारान्तरेण कौशिकसंहितायां-मनुकर्मसंवादेऽप्यनन्तं प्रथमेऽहनि ५० अ० ।

पञ्चमे रुक्मिणीग्राहं षष्ठे चोद्धववादकम् । सप्तमेऽह्नि समाप्तिः स्यात्सप्ताहं मुनिरब्रवीत् ॥

एतदनुसारेण प्रतिदिनमध्यायसंख्याः ।

प्र० दि० = ४० । द्वि० दि० = ६० । तृ० दि० = ५४ । च० दि० = ४२ । पं० दि० ५० । ष० दि० = ४४ । स० दि० = ३७ ।

अथ स्कन्धानुसारेण कस्मिन् दिने कियदवधि पाठविरामः—

प्रथमदिने—आदितः तृतीयस्कन्धस्य १६ अध्यायान्तं यावत् पाठः ।

द्वितीयदिने—पञ्चमस्कन्धस्य १५ अध्यायान्तं यावत् पाठः ।

तृतीयदिने—अष्टमस्कन्धस्य नवमाध्यायान्तं यावत् पाठः ।

चतुर्थदिने—दशमस्कन्धस्य पूर्वार्धे तृतीयाध्यायान्तं यावत् पाठः ।

पञ्चमदिने—दशमस्कन्धस्य त्रिपञ्चाशदध्यायान्तं यावत् पाठः ।

षष्ठदिने—एकादशस्कन्धस्य सप्तमाध्यायान्तं यावत् पाठः ।

सप्तमदिने सर्वम्, १२ स्कन्धस्य त्रयोदशाध्यायपर्यन्तं पाठः ।

अथ वाल्मीकिनवाहप्रमाणम्—(क)

उद्योगं रामराज्यस्य भरतोद्योगमेव च । मारीचस्य वधं यावत् सुग्रीवपुरवेशनम् ॥

ऋषभध्यानपर्यन्तं द्वितीये दिवसे वदेत् ४९ अ० । तृतीये दिवसे कुर्वात् सप्तमस्कन्धपूरणम् ५४ अ० । कृष्णविर्भावपर्यन्तं चतुर्थेऽह्नि वाचयेत् ५१ अ० । रुक्मिण्युद्वाहपर्यन्तं पञ्चमेऽह्नि वदेत्तुषीः । ५१ अ० । श्रीहंसाख्यानपर्यन्तं षष्ठेऽह्नि वाचयेदध्रुवम् ५० अ० । सप्तमे दिवसे कुर्याच्छ्रीभागवत्पूरणम् ३१ अ० ॥ (३१५) तथाचैतत्फलं पादमे—मनसश्चाजयाद्रोगान्मुखां चैरायुषः जयात् । कलेर्दोषेवद्धृत्वाच्च सप्ताहश्रवणं मतम् ॥ यत्फलं नास्ति तपसा न योगेन सनादिना । अनायासेन तत्सर्वं सप्ताहश्रवणे लभेत् ॥ अथ काशिकसंहितोक्तभागवत्समाहात्म्यम्—इत्यत्र अयं प्रोक्तं चतुर्धा मुनिसत्तमैः । सात्त्विकं राजसं चैव तामसं निर्गुणं तथा ॥ सप्ताहं राजसं प्रोक्तं तामसं सालसं तु यत् । सात्त्विकं क्वेकविंशदं तथैवाष्टदशाहकम् । तथा पञ्चादशाहञ्चानियतं निर्गुणं स्मृतम् । राजसे त्वर्थसङ्कोचस्तामसे स्मृतिविभ्रमः । सात्त्विकं सुखबोधाय निर्गुणं सर्वतो वारम् । सात्त्विकश्रवणेनैव बहवो लेभिरे सुखम् । इत्युक्तवन्तं सृतं तु प्रोवाच मुनिसत्तमः ॥ अथान्यत्र पक्षश्रवणविधिः—पक्षश्रवणपक्षे हि द्वाविंशाध्यायकं पठेत् । नित्यमेव प्रकुर्वीत सप्तमे सप्तविंशतिः ॥ यद्वा सर्वेषु कल्पेषु यथावक्तुः सुखं भवेत् । तथैव वाचनीयं वा प्रशस्तं चोत्तरन्तु वा ॥

(क) प्रकारान्तरेण वाल्मीकीयरामायणनवाहकथाविश्रामविधिः—प्रथमे तु अयोध्यायाः षट् सर्गान्ते शुभा स्थितिः । तस्यैवाशीतिसर्गान्ते द्वितीये दिवसे स्थितिः ॥ तथा विंशतिसर्गान्ते चारण्यस्य तृतीयके । दिने चतुर्थे षट्चत्वारिंशत्सर्गकथास्थितिः ॥ किष्किन्वाख्यस्य काण्डस्य पाठविद्विषदाहता । सुसप्तचत्वारिंशत्के सर्गान्ते सुन्दरस्थितिः ॥ पञ्चमे दिवसे कुर्यादथ षष्ठे तथोच्यते युद्धकाण्डस्य पञ्चाशत् सर्गान्ते विमला स्थितिः ॥ एकोनशतसंख्याकसर्गान्ते सप्तमे दिने । युद्धस्यैव तु काण्डस्य विश्रामः संप्रकीर्तितः ॥ तथा चोत्तरकाण्डस्य षट्त्रिंशत्सर्गपूरणे । अष्टमे दिवसे कृत्वा स्थितिं वै नवमे दिने ॥ सर्वं समाप्य युद्धस्य चान्त्यसर्गं पुनः पठेत् । (पुनः पाठश्च मङ्गलार्थः) रामराज्यकथा यस्मिन् सर्वसाम्राज्यदायिनी । एवं पाठकमः पूर्वैराचार्यैश्च विनिर्मितः ॥ यः करोति नरश्रेष्ठः शृणुयाद्वा समाहितः । धर्माधिकाममोक्षायां फलन्वविकलं भवेत् ॥

तत्र प्रथमदिने—८३ सर्गाः । द्वितीयदिने—७४ सर्गाः । तृतीयदिने—७५ सर्गाः । चतुर्थदिने—१०१ सर्गाः । पञ्चमदिने—६८ सर्गाः । षष्ठदिने—७१ सर्गाः । सप्तमदिने—४९ सर्गाः ।

लक्ष्मणस्य ततो यावत्त्रिजटास्वप्नदर्शनम् । रावणस्य ततो यात्रा जयार्थं देवसङ्घसु ॥
समुद्रतरणं यावन्निकुम्भवधमेव च । ततः पूर्णकथां कुर्यान्नवमेऽहनि सर्वदा ॥

प्रथमदिने—आदितोऽथोद्याकाण्डस्य पञ्चमसर्गान्तं पाठः । सर्गसंख्या ८२।

द्वितीयदिने—अथोद्याकाण्डस्यैव द्व्यशीतितमसर्गान्तं पाठः । सर्गसंख्या ७७।

तृतीयदिने—अरण्यकाण्डस्य चतुश्चत्वारिंशत्सर्गान्तं पाठः । सर्गसंख्या ८१।

चतुर्थदिने—किष्किन्धाकाण्डस्यैकत्रिंशत्सर्गान्तं पाठः । सर्गसंख्या ७२।

पञ्चमदिने—सुन्दरकाण्डस्य सप्तविंशतिसर्गान्तं पाठः । सर्गसंख्या ६३।

षष्ठदिने—लङ्का(युद्ध)काण्डस्य द्वाविंशतिसर्गान्तं पाठः । सर्गसंख्या ६३।

सप्तमदिने—लङ्काकाण्डस्यैव सप्तसप्ततिसर्गान्तं पाठः । सर्गसंख्या ५५।

अष्टमदिने—उत्तरकाण्डस्य षड्विंशतिसर्गान्तं पाठः । सर्गसंख्या ७७।

नवमदिने—उत्तरकाण्डस्य समाप्तिपर्यन्तं पाठः । सर्गसंख्या ८५। इति ।

अथवा प्रतिदिनं विंशतिविंशतिवर्गपाठे कृते पञ्चविंशतिदिनैर्लङ्काकाण्डान्तस्य
पाठः सुलसाध्यः स्वयं वाल्मीकिप्रतिपादितोऽस्ति । अथवा प्रतिदिनं सुन्दरकाण्डस्यैव
सप्तसप्तसर्गपाठः । तत्रादौ किष्किन्धाकाण्डस्य शेषसर्गद्वयं (६६।६७) ततः सुन्दर-
काण्डस्य सप्तसर्गाः । ततो युद्धकाण्डस्यान्तिमो रामराज्याभिषेकसर्ग एवं नवसर्गा-
भवन्ति । तत्र प्रत्येकसर्गं कामनाभेदेन सुन्दरकाण्डान्तर्गतमन्त्ररूपश्लोकेन सम्पु-
टोक्त्य परायणं विधेयम् । तत्रादौ हनुमन्तं सम्पूज्यासने पुष्पचन्दनाक्षतैः संस्था-
प्य पठेत् । तत्र 'नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय' इति मन्त्रेण वा जयत्यतिबलौ
रामो लक्ष्मणश्च महाबल' इत्यादि, सम्पूज्यार्थं गमिष्यामि मित्रतां सर्वरत्नसाम् 'इत्य-
न्तैश्चतुर्भिर्मन्त्रैः, वा 'सिद्धिं दिशन्तु मे सर्वे, इत्यादिसार्धत्रयश्लोकेन सर्गान् सम्पुटी-
कृत्य पठेत् । वा प्रतिदिनं संपूर्णसुन्दरकाण्डस्यैव पाठः कार्यः ।

अथ देवीभागवतस्य (क) नवाहविधिः—

प्र० दिने—आदितस्तृतीयस्कन्धस्याध्याय (ख) त्रयान्तम् अ० सं० ३५।

द्वि० दिने—चतुर्थस्कन्धस्याष्टमाध्यायान्तं यावत् । अ० सं० ३५।

अष्टमदिने—६६ सर्गाः । नवमदिने—७७ सर्गाः । (सङ्कलनया ६४८)

बालकाण्डे—७७ सर्गाः । अथोद्याकाण्डे—११९ सर्गाः । अरण्यकाण्डे—७६
सर्गाः । किष्किन्धाकाण्डे—६७ सर्गाः । सुन्दरकाण्डे—६८ सर्गाः । युद्धकाण्डे—१३१
सर्गाः । उत्तरकाण्डे—१११ सर्गाः । (सङ्कलनया ६४८)

(क) अथाष्टादशपुराणानि वाचस्पती—वाद्यं पाद्यं दैष्णवं च शैवं भागवतं तथा । तथा-
न्यं नारदीयं च मार्कण्डेयं च सप्तमम् । आग्न्यैः सप्तमं प्रोक्तं भविष्यं नवमं तथा । दशमं ब्रह्मवैवर्तं
लिङ्गमेकादशं तथा । वाराहं द्वादशं प्रोक्तं स्कान्दं चात्र त्रयोदशम् । चतुर्दशं वामनं च कौर्म
पञ्चदशं तथा । मात्स्यं च गारुडं चैव ब्रह्माण्डमष्टादशं तथा ।

(ख) अध्यायसंख्या यथा—प्र० स्कन्धे २०, द्वि० १२, तृ० ३०, च० २५, प० ३५, ष० ३१, स०
४०, अ० २४, न० ५०, द० १३, प० २४, द्रा० १४ । सङ्कलनया=३१८

तृ० दिने—पञ्चमस्कन्धस्याष्टादशाध्यायान्तं यावत् । अ० सं० ३५।
 चतुर्थदिने—षष्ठस्कन्धस्याष्टादशाध्यायान्तं यावत् । अ० सं० ३५।
 पञ्चमदिने—सप्तमस्कन्धस्याष्टादशाध्यायान्तं यावत् । अ० सं० ३६।
 षष्ठदिने—अष्टमस्कन्धस्य सप्तदशाध्यायान्तं यावत् । अ० सं० ३६।
 सप्तमदिने—नवमस्कन्धस्याष्टाविंशतितमाध्यायान्तम् । अ० सं० ३५।
 अष्टमदिने—दशमस्कन्धस्य त्रयोदशाध्यायान्तम् । अ० सं० ३५।
 नवमदिने—द्वादशस्कन्धान्तं यावत्पारायणम् । अ० सं० ३८।

(१७) अथ (क) कर्मप्रशंसा ।

कूर्मपुराणे—

कर्मणा क्षीयते पापमैहिकं पौर्विकं तथा । मनः प्रसादमन्वेति ब्रह्मविज्ज्ञायते नरः ॥

तथा च पद्मपुराणे पातालखण्डे ५६ अ० ५८ श्लो०

तदुल्लस्य यथा चर्म यथा ताम्रस्य कालिमा ।

नश्येत् क्रियया राजन् ! तथा पुंसो मलं महत् ॥

एकजन्मसुखस्यार्थे सहस्राणि विलोपयेत् । प्राज्ञो जन्मग्रहखाणि सञ्चिनोत्येकजन्मतः ॥

मूर्खो जन एकजन्मसुखस्यार्थे सहस्राणि सहस्रजन्मार्जितपुण्यानि विलोपयति ।
 पुण्यफलं सुखं, पापफलं दुःखं, दुःखावसरे यः सुखमिच्छति तस्य जन्मान्तरार्जित-
 पुण्यमूलकं सुखं, तदानीं-देवाराधनेन भवति । जन्मान्तरे तत्पुण्यफलस्य पूर्वविहित-
 भोगेन दुःखमेव भोग्यमवशिष्यते । प्राज्ञो विद्वान् । एकजन्मतः=एकजन्मार्जिता-
 तुल्यपुण्यराशितः, जन्मसहस्राणि=अनेकजन्मसुखानि, सञ्चिनोति=सम्पादयति । पूर्वा-
 नेकजन्मार्जितपापपुञ्जम् उप्रतपोज्वालाया भर्जितं विधाय अग्निमानेकजन्मभोग्यसुख-
 मूलकानि महान्ति पुण्यानि अर्जयतीत्यर्थः ।

(१ =) अथ शान्तिप्रकरणम् ।

अथ काकमैथुनावलोकने स्पर्शे च शान्तिरुक्ता गर्गसंहितायाम् ।

काकस्य मैथुनं पश्येत् काकः शिरसि चेद्विशेत् । शिरस्युपरि वा कुर्यात्पक्ष्वातं नखैस्तथा ॥

विदारणं च कुरुते शयानं च स्पृशेद्यदि । तदा वहेत् मरणं महारिष्टमथापि वा ॥

शान्तिं तत्र प्रकुर्वीत विधानेन यथोदिताम् । मध्यरात्रे यदा काको वसते हेतुना विना ॥

तद्ग्रहारिष्टमाचष्टे ग्रामारिष्टमथापि वा । शान्तिं तत्रापि कुर्वीत विधानेन यथोदितम् ॥

अथ नारदोऽप्याह—

दिवा वा यदि वा रात्रौ यः पश्येत्काकमैथुनम् ।

स नरो मृत्युमाप्नोति ह्यथवा स्थाननाशनम् ॥

सूर्यास्तमनवेलायां वायसः संस्पृशेद्यदि ।

निःशब्दो वा सशब्दो वा पुंसो मृत्युप्रदायकः ॥

(क) षट् कर्माण्याह पराशरः—सन्ध्या स्नानं जपो होमो देवतातिथिपूजनम् । आतिथ्यं
 वन्देवञ्च षट्कर्माणीति प्रोच्यते ॥

अङ्गनां च स्पृशेत्काको वैधव्यं तत्र निर्दिशेत् । नदीतीरे गवां गोष्ठे वधवन्धनमाप्नुयात्
प्रतिचन्द्रं प्रतिसूर्यं वायसः स्पृशते यदि । अर्थहानिं तथा मृत्युं शस्त्रेण च विनिर्दिशेत् ।

मासैः पञ्चभिरेवास्य निशाभिः फलमादिशेत् ।

तद्दिनादि फलं सद्भिः प्रोक्तमत्र शुभाशुभम् ॥

शान्तिं तत्र प्रकुर्वीत शास्त्रदृष्टेन कर्मणा ॥

तत्र शान्तिः—महानद्यम्भसि स्नात्वा शिवलिङ्गं निरीक्षयेत् ।

नत्वा सम्पूज्य लिङ्गान्तु स्तुत्वा च दिक्पतीनपि ॥

आरभ्य तद्दिनादेव वायसेभ्यो बलि क्षिपेत् । शनैश्चरदिने प्राप्ते एकान्ते शुभमन्दिरे ॥

कृष्णानि नववस्त्राणि अहतानि नवानि च ॥

अनिवासरे गङ्गादिमहानद्यां स्नात्वा शिवलिङ्गं प्रणम्य पञ्चदेवताधिष्णुनवग्रह-
दिक्पालान् सम्पूज्य प्रस्थमितमासोपरिस्थपीठे लोहनिर्मितं चतुर्बाहुं कृष्णवस्त्ररक्तो-
ष्णीषदण्डैरलंकृतं यमं सम्पूज्य तदपरितः काकान् पूजयेत् । तत्र प्रस्थपरिमितमाणं
यमादष्टसु विदिक्षु दत्त्वा तदुपरि पूर्वादिक्रमतः कृष्णपुष्पवस्त्रादिना कपिल-नीलग्रीव-
विकृत-स्वर-क्रौंच-विद्युज्जिह्व-कृष्णकर्तुर-काल-श्वेत-संज्ञकान् स्वस्वसंज्ञया सम्पू-
ज्य पश्चात्कलशस्थापनं कृत्वा तदुपरि शिवं प्रतिष्ठाप्य पूजयेत् । तत्र काकपूजने
सर्वेषां क्रमेण मन्त्रा यथा—

कपिलस्त्वं च वर्णेन शुभाशुभनिवेदकः । गृहाणार्घ्यं मया दत्तं भवाशुभविनाशनः ॥

नीलग्रीव ? गृहाणार्घ्यं मया दत्तं खगेश्वर ? । अल्पमृत्युविनाशाय ददामि बलिमुत्तमम् ॥

क्रूरस्त्वं पापिनां नित्यं सौम्यस्त्वं धार्मिके जने ।

विकृतस्वर ? गृहाणार्घ्यं मया दत्तं शुभाय नः ॥

क्रूरस्त्वं पापिनां नित्यं वधशुग्धं न ऋच्छसि।गृहाणार्घ्यं मया दत्तं क्रौञ्च ? सौम्यप्रदो भव ॥

विद्युज्जिह्व ? नमस्तेऽस्तु शोकव्याधिनिनाशन ? ।

बलिपूजां मया दत्तां गृहाण सुखदो भव ॥

कृष्णकर्तुरनामा त्वं भूतभव्यनिवेदकः । गृहाणार्घ्यं मया दत्तं भव वैधव्यनाशनः ॥

कालत्वं कालनामाऽसि दुष्टकालनिवेदकः । गृहाण बलिपूजां मे दत्तां दुःखविनाशिनीम् ॥

श्वेतस्त्वं सितपर्णोऽसि मृत्युभावस्य सूचकः । गृहाणार्घ्यं मया दत्तं भव मृत्युविनाशनः ॥

अथ यमपूजनं यथा—“तन्मध्ये पूजयेद्देवं धर्मराजं चतुर्भुजम् ॥”

तत्पूजनमन्त्रः—

यमाय धर्मराजाय मृत्यवे चान्तकाय च । वैवस्वताय कालाय सर्वभूतक्षयाय च ॥

अौदुम्बराय दध्नाय नीलाय परमेष्ठिने । वृकोदराय चित्राय चित्रगुताय वै नमः ॥

नीलग्रीवाय लोकेश ? दण्डहस्ताय ते नमः । पाशहस्ताय सायुधाय सपरिवाराय ते नमः ॥

एभिः पूजयेद्वा प्रणमेत् ।

चन्दनैश्च सुगन्धैश्च वासोभिः पूजयेद्यमम् । आदौ व्यम्बकमन्त्रेण ईश्वरं च प्रपूजयेत् ॥

मृत्युविनाशनीं विद्यां कुम्भे चैव नियोजयेत् । शतमष्टोत्तरं चैव आचार्यो हृष्टमानसः ॥
स्वगृहोक्तविधानेन चरुं च यमदैवतम् । संश्रय्य जुहुयाद्ब्रह्मो समिदाज्यचक्रस्तितान् ॥
तदैवत्या समित्कार्या शतमष्टोत्तरं तथा । समित्क्रमेण जुहुवात्प्रतिद्वयं शतं हुनेत् ॥
सुगन्नुपन्था मन्त्रेण होतव्यं सर्वमन्नं तु । भद्रासनं प्रकर्त्तव्यं पञ्चवर्णकसंयुतम् ॥
तस्योपरि न्यसेत्पट्टं यजमानमथाह्वयेत् । निवेश्याच्छादिते पट्टे अभिषेकं च कारयेत् ॥
पावमानीभिस्तु तल्लिङ्गैः मन्त्रैर्वाङ्मणसंभवैः ।

तल्लिङ्गैः सुगन्नुपन्थामित्यादिभिः ।

तत्र स्नानं प्रकर्त्तव्यं तीर्थानीतेनवारिणा । सहस्राद्यादिभिर्मन्त्रैः स्नानं कार्यं द्विजोत्तमैः ॥
ततोऽन्यद्वस्त्रमादाय धर्मराजं तु पूजयेत् । उक्तैः षोडशभिर्मन्त्रैः सुगन्धित्वैर् प्रदापयेत् ॥
तत उत्थाय संप्रार्थ्य भक्तिभावसमन्वितः । रक्षमां पुत्रपौत्रांश्च रक्ष मां पशुवान्धवाम् ॥
रक्ष पत्नीं पतिं चैव पितरं मातरं धनम् । अग्निं मे भयं माऽस्तु रोगाच्च व्याधिर्वन्धनात् ॥
शस्त्रतो विषतोऽवौषाद्भयं नाशय मे सदा । प्रार्थना च प्रकर्त्तव्या नमस्कारसमन्विता ॥
काकस्पृष्टं च यद्वस्त्रं स्नानकिलन्नं च यद्वेत् ।

सहिरस्यं च तत्कुत्वा ब्राह्मणाय निवेदयेत् ॥

तत्र मन्त्रः—

यत्किञ्चित्स्पर्शदोषोक्तं दुष्कृतं चापि विद्यते । तत्सर्वं नाशमायातु वस्त्रदानेन सूर्यजः ॥

वायसांस्तान् यमं चैवमाचार्याय निवेदयेत् ।

माषान् वासांसि कृष्णां तु धेनुं चैव पयस्विनीम् ॥

शनिवारे च तत्कार्यं रविवारेऽथवा पुनः । घृतपात्रे समौषणं दर्शयेदात्मनस्तनुम् ॥
ब्राह्मणेभ्यो ददेदन्नं भूयसां चैव शक्तिः । तथोक्तां दक्षिणां दद्याद्विंशताठ्यं न कारयेत् ॥
स्थाने यत्र स्पृशेत्काकस्तत्स्थानं पूजयेत्तदा । एवं कुर्यात्प्रदानेन व्वाङ्मदोषः प्रशाम्यति ॥

तत्रोपयुक्तमन्त्राः—

(१) यस्मिन् वृक्षे सुपलाशे देवः सम्भवते यमः ।

अत्रानो विश्वपतिः पिता पुराणां अनुवेनति ॥

(२) परेयिवांसं प्रवतो महीरनुवहुभ्यः पन्थानमनुपस्पशानम् ।

वैवस्वतं सङ्गमनं जनानां यमं राजानं हविषा दुवस्य ॥

(३) सुगन्तः पन्था अन्तर आदित्या सन्मृतं यते ।

नात्रावखादो अस्ति वः ।

इति काकस्पर्शादिशान्तिः ।

अथ गृहोपरि गृध्राद्युपवेशने फलं शब्दकल्पद्रुमे—

गृध्रः कङ्कः कपोतश्च उलूकः श्येन एव च । चित्तश्च चर्मचित्तश्च भासः पाण्डुर एव च ॥
गृहे यस्य पतन्त्येते गेहं तस्य विपद्यते । पक्षान्मासात्तथा वर्षान्मृत्युः स्याद्गृहमेधिनः ॥

अत्र गृध्रस्योलूकस्य च महान्दोषः, तदन्यानां गृहोपवेशने दोषविचारो न क्रियते
इति लोकोक्तिः ।

तथा चोक्तं शान्तिग्रन्थे—

परयाः पुत्रस्य वा मृत्युद्वयं चापि विनश्यति ।

ब्राह्मणाय गृहं दत्त्वा दत्त्वा तन्मूल्यमेव वा ॥

अद्भुतसागरे—

यदि पूर्वेणैवैव गृध्रश्रोत्रविशेत्तदा । धनस्य नाशमाप्नोति वाग्ये चैव धनागमः ॥
पश्चिमे भवने चैव किञ्चित्कलेशमवाप्नुयात् । उत्तरे च महापीडा कोणभागेऽत्यन्तं फलम् ॥
यदा च पूर्वाभिमुखो गृहोपरि विशेषस्वतः । तदा पीडाशरी नैव दक्षिणाभिमुखो महत् ॥
पश्चिमाभिमुखश्चैव नृणां भयसुपाविशेत् । उत्तराभिमुखे चैव परां विन्तामवाप्नुयात् ॥
अष्टभागं गृहं कृत्वा तत्फलं संविचारयेत् । पूर्वभागे मनोद्विग्नं दक्षिणे धनमाप्नुयात् ॥
पश्चिमे धनचिन्ता स्यादुत्तरे पशुहानिकृत् आग्नेय्याग्निभयदो नैर्ऋते भूमिलाभदः ॥

वायव्ये शत्यनाशः स्यादैशान्यां महती व्यथा ।

मध्यभागे यदा वासस्तदा भयसुपागतम् ॥

अकारणाद्यदा वासस्तदैतत्फलमाप्नुयात् । कारणादल्पदोषः स्यान्मुख्यशालां विशेषतः ॥

अथ शान्तिः—

पूर्वदिने निरामिषमेकवारं भुक्त्वा रविदिने पीतवस्त्रं परिधाय गृहमध्यदेशे शा-
न्तिं कुर्यात् । तद्यथा—आदौ गौरमृत्तिकोपलिप्तं गृहं पञ्चगव्येन परिषिच्य गङ्गाज-
लेन च पुनरभिषिच्य पूजामारभेत् । प्रथमं पञ्चदेवताविष्णु ततो गणेशलक्ष्मीपृथ्वी-
वास्तुपुरुषदशदिक्पालनवग्रहान् सम्पूज्य ततोऽष्टोत्तरतहस्रसंख्यकं शानिसूर्ययोर्वैदि-
कमन्त्रैर्होमं विधाय वा दशसहस्रसंख्यकं वैदिकसूर्यमन्त्रेण ओं आकृष्णनेत्यादिना,
अर्कन्धनैर्वृताक्तैः कृत्वा वा शमीवित्वाकैर्खदिरैः पलाशोदुम्बरैः सह चूतकाष्ठैः शाकल्यै-
र्हुत्वा तत्तर्पणमार्जनं कुर्यात् । होमाशक्तौ द्विगुणजपं कुर्यात् । ततो ब्राह्मणभोजनं कुमा-
रीभोजनं लक्षसंख्यकपार्थिवशिवलिङ्गपूजनञ्च कार्यम् । शतावृत्तिचण्डीपाठञ्च महा-
मृत्युञ्जयमन्त्रजपं च कुर्यात् ।

एवं तु क्रियमाणो वै नानिष्टफलभागभवत् ।

विभवो नास्ति यस्यापि तत्स्थानं संत्यजेत्स्वतः ॥

तद्गृहं च परित्यज्य सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥” इति ।

अथ तीतरशान्तिमाह गार्गः—

सुतत्रये सुता चेत् स्यात्तत्रये वा सुतो यदि ।

मातापित्रोःकुलस्यापि तदाऽनिष्टं महद् भवेत् ॥

ज्येष्ठनाशो धने हानिर्दुःखं वा सुमहद्वेत् । तत्र शान्तिं प्रकुर्वीत वित्तशाठ्यविवर्जितः ॥
जातस्यैकादशाहे वा द्वादशाहे शुभे दिने । आचार्या ऋत्विजो वृत्त्वा ग्रहयज्ञपुरःसरम् ॥
ब्रह्मविष्णुमहेशेन्द्रप्रतिमाः स्वर्णतः कृताः पूजयेद्ब्रह्मराशिस्थकलशोपरि शक्तिः ॥
पञ्चमे कलशे रुद्रं पूजयेद्भद्रसंख्यया । रुद्रसूक्तानि चत्वारि शान्तिसूक्तानि सर्वशः ॥
आचार्यो जुहुयात्तत्र समिदाज्यं तिलांश्चरुम् । अष्टोत्तरसहस्रं वा शतं वा त्रिशतं तु वा ॥

देवताभ्यश्चतुर्वक्त्रादिभ्यो ग्रहपुरःसरम् । ब्रह्मादिमन्त्रैरिन्द्रस्य यत इन्द्रभयामहे ॥
ततः स्विष्टकृतं हुत्वा बलिं पूर्णाहुतिं ततः । अभिषेकं कुटुम्बस्य शान्तिपाठं तु कारयेत् ॥
ब्राह्मणान् भोजयेच्छक्त्या दीनानाथांश्च तर्पयेत् ।
कृत्वैवं विधिना शान्तिं सर्वारिष्टाद्रिमुच्यते ॥

कांस्यपात्रं शर्कराज्यपलैः षोडशमानतः । ब्राह्मणेभ्यः प्रदातव्यं शुभं भवति नान्यथा ॥
अथ यमपलजननशान्तिः काशीखण्डे—

त्रिविधा यमलोत्पत्तिर्जायते योषितामिह । सुतौ च सुतकन्ये वा कन्ये वाऽपि तथा पुनः ॥
एकलिङ्गौ विनाशाय द्विलिङ्गौ मभ्यमौ स्मृतौ । पित्रोर्विध्वनकरौ ज्ञेयौ तत्र शान्तिर्विधीयते ॥
हेममूर्त्तिं विधातव्ये दक्षयोश्च द्विजोत्तमः ? । पलेन वा तदर्धेन तदर्धार्धेन वा पुनः ॥
ब्रह्मवृक्षस्य पङ्के च स्थापयेद्रक्तवाससी । स्वस्तिके तण्डुलानां च न्यस्ते पीठे द्विजोत्तमः ॥
पूजयेद्रक्तपुष्पैश्च चन्दनेनानुलेपयेत् । दशाङ्गनैव धूपेन धूपयेत् प्रयतः पुमान् ॥
दीपैर्नीराजयेच्चैव नैवेद्यं परिकल्पयेत् । यस्मै त्वसुकृते जातवेद इति मन्त्रेणाक्षतैरर्चयेत् ॥
अनेनैव तु मन्त्रेण होमं कुर्यादतन्द्रितः । अष्टोत्तरसहस्रं च पायसेन ससर्पिषा ॥
शान्तिपाठं जपेद्विद्वान् सूर्यसूक्तं जपेत्ततः । विष्णुसूक्तं तथा गाथां वैश्वदेवीं जपेद्बुधः ॥
अश्वदानं ततो दद्यादाचार्याय कुटुम्बिने । तयोर्मूर्त्तिं प्रदातव्ये यजमानेन धीमता ॥

तत्र दानमन्त्रः—

अश्वरूपौ महाबाहू अश्विनौ दिव्यचक्षुषौ । अनेन वाजिदानेन प्रीयेतां मे यशस्विनौ
मूर्त्तिदानमन्त्रः—
आचार्यः प्रथमे वेदा विष्णुस्तु सविता भगः । दक्षमूर्त्तिप्रदानेन प्रीयेतामश्विनौ भगः ॥

ततोऽभिषेचनं कार्यं दम्पत्योर्विधिवद् बुधैः ।

ब्राह्मणान् भोजयेत्पश्चाद् दक्षिणामिश्र तोषयेत् ॥

सालङ्कारैश्च वस्त्रैश्च प्रार्थयेद्रचनैः शुभैः ।

एवं कृते विधानेन यमलोत्पत्तिशान्तिकम् ॥ इति ।

अथ षोडशाब्दगर्भधारणशान्तिः राजमार्तण्डे—

षोडशाब्दे गर्भधराऽष्टममासप्रसूतिका । उभयोर्मरणं वाच्यं सत्याचार्यः प्रभाषते ॥
अब्दे पञ्चदशे गर्भे प्रसवः षोडशेऽपि वा । दम्पत्योर्हि विनाशः स्यादेकस्मिन्नेकनाशनम् ॥
षोडशाब्दगता नारी भवेद्गर्भसमन्विता । अग्रतो म्रियते माता पश्चात् पुत्रो विनश्यति ॥

तत्प्रतिकारश्च—

दद्याद् गर्भवतीं छागीं वस्त्रालङ्कारभूषिताम् । पुंसवनविधानेन संक्रमे शिवसन्निधौ ॥

गौरीं सुसम्पूज्य सम्पूज्य काञ्चनीं कांस्यभाजने ।

दासीं गर्भवतीं दद्याद् दैवज्ञाय च गोयुताम् ॥

अत्र गर्भवतीपतिः वा देवरस्तदभावेऽन्यः सुयोग्यः कश्चिदातजनः शान्तिं कुर्यात् ।

आदौ कांस्यभाजने सुवर्णनिर्मितां गौरीं पूजयेत् । तद्यथा—ओं भगवति गौरि
इहागच्छ इहतिष्ठ इति प्राणप्रतिष्ठापूर्वकं संस्थाप्य पञ्चोपचारैस्तां वस्त्रालङ्कारैश्च

पूजयेत् । रजतपात्रे नार्मदलिङ्गं वा रजतनिर्मितं शिवं पूजयेत् । विविक्तलशस्थापनं विधाय तत्र पञ्चरत्नसर्वोपधीश्च दत्त्वा निम्नलिखितक्रमेण दानं कुर्यात् ।

ओं कांस्यभाजनस्थितायै काञ्चन्यै गौर्यै नमः ३ । ओं ब्राह्मणाय नमः ३ । ओं इमां कांस्यभाजनस्थां काञ्चनीं गौरीं ददानि । इति ब्राह्मणकरे जलदानम् । ओं ददस्व इति ब्राह्मणेनोक्ते प्रतिमां जलेन सिक्त्वा सतिलकुशजलं गृहीत्वा—

ओं अमुकमुके मास्यमुके पक्षेऽमुकतिथौ अमुकराश्यर्कप्रयुक्तपुण्याहे पुण्यकाले शिवसन्निधाने अमुकगोत्राया अस्मत्पत्न्याः अस्याः श्रीअमुकीदेव्या उपस्थितशरीराविरोधेन स्वीयषोडशाब्दिकगर्भधारणसंसूचिताशेषारिष्टकष्ट-पतिगताशेषारिष्टकष्टापत्यगताशेषारिष्टकष्टभटितिप्रशमनपूर्वकसकलसद्गुणगणालङ्कृतचिरजीविवंशकरपुत्रप्राप्तिकाम इमां कांस्यभाजनस्थितां काञ्चनीं गौरीं विष्णुदेवताम् अमुकगोत्रायामुकशर्मणे दैवज्ञाय ब्राह्मणाय तुभ्यमहं ददे । ओं स्वस्तीति दैवज्ञेनोक्ते-दक्षिणादानम्

ओं अथ कृतैतत्कांस्यभाजनस्थितकाञ्चनगौरीदानप्रतिष्ठार्थमिदं हिरण्यमग्निदैवतं यथानामगोत्राय दैवज्ञब्राह्मणाय दक्षिणां तुभ्यमहं सम्प्रददे । ओं स्वस्तीति दैवज्ञेनोक्ते-**छागीदानम्**—ओं वस्त्रालङ्कारयुतायै गर्भवत्यै छाग्यै नमः ३ । ओं दैवज्ञब्राह्मणाय नमः ३ । ओं वस्त्रालङ्कारयुतां गर्भवतीं छागीं ददानि इति दैवज्ञविप्रकरे जलदानम् । ओं ददस्वेति तेनोक्ते-छागीं जलेन सिक्त्वा ओं अद्येत्यादि-अमुकराश्यर्क-संक्रमणप्रयुक्तपुण्याहे पुण्यकाले शिवसन्निधौ अमुकगोत्राया अस्मत्पत्न्या अस्याः श्रीअमुकीदेव्या उपस्थितशरीराविरोधेन स्वीयषोडशाब्दिकगर्भधारणसंसूचिताशेषारिष्टकष्टानिष्ट-भटितिप्रशमनपूर्वकपतिपुत्रचिरजीवित्वसकलमुखप्राप्तिकामः इमां वस्त्रालङ्कारसंयुतां सगर्भां छागीमग्निदेवताममुकगोत्रायामुकशर्मणे दैवज्ञब्राह्मणायहं ददे । ओं स्वस्तीत्युक्ते दक्षिणां दध्यात् । ओं अथ कृतैतद्वस्त्रालङ्कारसंयुतगर्भवतीछागीदानप्रतिष्ठार्थमिदं हिरण्यमग्निदैवतं यथा नाम गोत्रायामुकशर्मणे दैवज्ञाय ब्राह्मणाय दक्षिणामहं सम्प्रददे ।

ओं स्वस्तीत्युक्ते—**गर्भवतीदासीदानम्** । ओं सगर्भायै दास्यै नमः ३ । ओं ब्राह्मणाय नमः ३ ।

ओं अद्येत्यादि—शिवसन्निधौ अमुकगोत्राया अस्मत्पत्न्या अस्याः श्रीअमुकीदेव्या उपस्थितशरीराविरोधेन स्वीयषोडशाब्दिकगर्भधारणसंसूचिताशेषारिष्टानिष्टभटितिप्रशमनपूर्वकसकलमुखप्राप्तिकामनया इमां गर्भयुतां दासीं प्रजापतिदेवतां यथानामगोत्राय दैवज्ञाय ब्राह्मणायहं ददे । ओं स्वस्तीत्युक्ते—

ओं अथ कृतैतत्सगर्भलोपकरणदासीदानप्रतिष्ठार्थमेतावद्वर्ज्यमूल्यकहिरण्यमग्निदैवतं यथानामगोत्राय दैवज्ञब्राह्मणाय दक्षिणामहं सम्प्रददे । ओं स्वस्तीत्युक्ते सकलारिष्टं च कुर्यात् । यदि गर्भवत्याः स्त्रियाः पञ्चदशवर्षाणि, तदा स्वीयपञ्चदशाब्दिकगर्भधारणेत्यादि योज्यम् । अन्ते गोदानं च कुर्यात् । अत्र भटिति स्मरणार्थं तद्दानोपकरणानि (लौक साड़ी, स्वामीक धोती जोड़, चादर कांसक थारी १

सोनाक गौरीक प्रतिमा, चानीक शिवक प्रतिमा वा नर्मदेश्वर) प्रथमगर्भयुक्ता दासी, प्रथमगर्भयुता छागी, प्रथमगर्भयुता गौः । कलशोपकरणसतमृत्तिका, पञ्च-
रत्नपञ्चपल्लववस्त्रफलनारिकेलादि । इति बोद्धशब्दगर्भधारण(क)शान्तिः ।

अथ गर्भिण्या आचारः—

उक्तो मत्स्यपुराणे—

‘सन्ध्यायां नैवभोक्तव्यं गर्भिण्या वरवर्णिनि । न स्थातव्यं न गन्तव्यं वृत्तमूलेषु सर्वदा ॥
नोपस्करेषूपविशेन्मुशलोत्सलादिषु । जले च नावगाहेत शूत्यागारं च वर्जयेत् ॥’
वल्मीकानां न तिष्ठेत् न चोद्विग्नसना भवेत् । विलिखेन्न नखैर्भूमिं नाज्ञारेण न भस्मना ॥
न शयालुः सदा तिष्ठेद् व्यायामं च विवर्जयेत् । न तुषाङ्गारभस्मास्थिकपालेषु समाविशेत् ॥
वर्जयेत्कलहं लोकैर्गात्रभङ्गं तथैव च । न मुक्तकेशा तिष्ठेत् नाशुचिः स्थात्कदाचन ॥
न शयीतोत्तरशिरा न चापरशिरास्तथा । न वस्त्रहीना नोद्विग्ना न चार्द्रचरणा सती ॥
नामङ्गल्यां वदेद्वाचं न च हास्याविका भवेत् । कुर्यात्तु गुरुशुश्रूषां नित्यं माङ्गल्यतत्परा ॥
सर्वौषधीभिः कोष्णेन वारिणा स्नानमाचरेत् । इति वृत्ता भवेन्नारी विशेषेण तु गर्भिण्या ॥
यस्तु तस्या भवेत्पुत्रः शीलायुर्वृद्धितयुतः । अन्यथा गर्भपतनमवाप्नोति न संशयः ॥’ इति ।

तथा चोक्तं शब्दकल्पद्रुमे—

आर्चवस्नानदिवसात् त्र्यहं सा ब्रह्मचारिणी । शयीत दुर्भशब्दायां पश्येदपि पतिं न च ॥
करे शरावे पर्णे वा हविष्यं त्र्यहमाचरेत् । अश्रुपातं न स्तच्छेदमभ्यङ्गमनुलेपनम् ॥
नेत्रयोरङ्गनं स्नानं दिवास्वापं प्रधावनम् । अत्युच्चशब्दश्रवणं हसनं बहुभाषणम् ॥
आयामं भूमिखननं प्रवातं च विवर्जयेत् । ततश्चतुर्थे दिवसे स्नात्वा सद्यस्तनादिभिः ॥
भूषिता सुमनाः पश्येद्वर्त्तारं समलंकृतम् । पूर्वं पश्येदनुस्नाता यादृशं नरमङ्गना ॥
तादृशं जनयेत्पुत्रं ततः पश्येत्पतिं प्रियम् । अज्ञानाद्वा प्रमादाद्वा लौल्याद्वा दैवतं न या ॥

(क) अथ प्रसङ्गात् गर्भपातनिवारणं / शान्तिस्वस्त्यधनकल्पद्रुमे—मधुच्छागीपयः
पीत्वा किं वा इवेदादिकर्णिकाम् । शर्करां पञ्चकन्दैश्च तिलकं मधुकाञ्चितम् ॥ भक्षित्वा धारयेन्नित्यं
पतन्तं गर्भमङ्गना । अपमानं सितयुक्तं क्षालितशुद्धचूर्णितम् । ऊदुम्बरशिलाकार्यं पीतो गर्भं न
मुञ्चति ॥ अकालगर्भवेदनाशान्तिस्तत्रैव—“ॐ ठं ह्रीं असुक्ता गर्भं रक्तं स्वाहा” इति
मन्त्रेण जलोपरि अष्टोत्तरशतधा जपत्वा दद्यात् अनेन जलपानेन गर्भवेदनाशान्तिर्भवतीति निश्चितम् ।
अथ सुखप्रसवस्तत्रैव—अपामागस्य गुलं च समुत्पाद्य शुभे दिने अश्वतोम्ना च संवेष्ट्य शिरसा
बन्धनात्ततः ॥ कण्ठमात्रेण सा नारी सुखेनैव प्रसूयते । श्वेतपूरणं वामूलं चूर्णे योनीं प्रवेशयेत् ।
क्षयात्प्रसूते सा नारी गर्भेष्टातिप्रपीडिता । सवीजं तिम्बिङ्गो वृजम् उत्पादय च प्रयत्नतः । केसेषु
प्रथितं कृत्वा नासात्रं तत्पल्लवधेत् । प्रात्वा तद्गर्भियो सन्धकं शीघ्रमेव प्रसूयते । ह्रीं ह्रीं ह्रीं ह्रीं श्रीकृ-
कीति मन्त्रमद्यत्थपथे लिखित्वा तत्पत्रं प्रक्षाल्य तज्जलं गर्भिण्यै पानार्थं दातव्यं तेन सुखेन प्रसवो
भवतीति । प्रसङ्गादेव बालानां क्रन्दनशान्तिस्तत्रैव—सिद्धिं कलेट् नरसिंहं विकटकेश ! ओ
नरसिंह नरसिंह ! ओ ह्रीं ह्रीं इति मन्त्रं हरिद्रया भूर्जे संलिख्य बालकानां शिरसि कण्ठे वाही
वा धारयेत् । तेन बालकस्य क्रन्दनोपशमो भवतीति ।

सा चेत् कुर्यान्निषिद्धानि गर्भदोषास्तदाप्नुयात् । एतस्या रोदनाद्गर्भो भवेद्विकृतलोचनः ॥
न खञ्जे देन कुनखी कुष्ठी त्वम्यङ्गतो भवेत् । अनुलेपात्तथा स्नानाद्दुःखशीलोऽङ्गनादहक् ॥
स्वापशीलो दिवा स्वापाञ्चलः स्यात् । प्रधावनात् । अत्युच्चशब्दश्रवणाद्द्विषः खलु जायते ॥
तालुदन्तौष्ठजिह्वाश्च श्यावो हनन तो भवेत् । प्रलापी भूरिकथनात् । उन्मत्तस्तु परिश्रमात् ॥
खलतिर्भूनिखननाद् उन्मत्तो वातसेवनात् । शाकाहारास्लोमपूर्णः श्वित्री दुग्धस्य सेवनात् ॥
शूराणाञ्चर्मरोगी स्यान्नेत्रलावी कटूषणात् । अतिश्रमादङ्गहीनो । गर्भबालोऽभिजायते ॥

अथ गर्भिणीपतिनियमः—

न गच्छेत्परदेशं तु न व्रजेत्प्राणसंशये । न तु क्षौरं शवोद्वाहं तीर्थयात्रां च नाचरेत् ॥

न सिन्धुमज्जनं कुर्यात्पूज्यं देवं च तीर्थकम् ।

नाक्षिपेत्पुरुषैर्वाङ्मयैस्तच्छापाद्धानिमाप्नुयात् ॥

न कुर्यात् पिण्डदानं च पित्रे जातु गयां विना ।

गुरुदेवार्चनं नित्यं मङ्गलाचारतत्परः ॥

एवं कुर्वन् लभेत् पुत्रं चिरजीविनमुत्तमम् ॥ इति ।

अथ प्रसङ्गात् प्रथमगर्भसंस्कारस्यावश्यकतामाह देवतः—

सकृच्च संस्कृता नारी सर्वगर्भेषु संस्कृता

यं यं गर्भं प्रसूयेत स गर्भः संस्कृतो भवेत् ॥

अथ द्वादशवर्षाधिकसमयान्तमाप्तसम्बन्धिनः समागमाभावे शान्त्या

समागमः कर्तव्य इत्युक्तं भविष्ये—

दम्पती पितृपुत्रौ च स्वसारौ मातृपुत्रकौ । पितृव्यमातुलौ चैव दौहित्रभागिनेयकौ ॥
दुहिता भगिनी चैव भगिनीभ्रातरौ तथा । द्वादशाब्दे व्यतीते तु दूरदेशं गते यदि ॥
एतेषामेकमेकोऽपि नान्योन्यमवलोकयेत् । इच्छन्ति केचिदाचार्या अन्योन्यमवलोकनम् ॥
शिवालयोऽथवा तीर्थे स्नात्वा प्रज्वाल्य दीपकौ । शिवं सम्पूज्य विधिवदुभौ तौ देवमध्यतः ॥
कृत्वा कांस्यमयं पात्रं सजलं रत्नपूरितम् । शान्तिकैर्मन्त्रवोषैश्च द्विजैः सहावलोकनम् ॥
आननं चैकमेकस्य दृष्ट्वा सम्यक् शिवं नमेत् । ब्राह्मणेभ्यो यथा शक्त्या दद्यात्पात्रं सदक्षिणम् ॥
अनेकेभ्यश्च विप्रेभ्यो यथा वित्तानुसारतः । दद्याच्च दक्षिणां भक्त्या पूजयेच्च शिवं पुनः ॥
नत्वा देवं द्विजान् सूर्यमार्गच्छेत् स्वस्य मन्दिरमागतो व्याहृतिभिर्होमं शतमष्टोत्तरं तिलैः ॥
कृत्वाऽथमोजयेद्विप्रां यथा वित्तानुसारतः । वान्धवैः सह सुज्जीत सर्वादिप्रशान्तये ॥
इत्थं यः कुरुते मर्यास्तथाऽनिष्टं न जायते । आयुष्कामो नरश्चैव नमस्कृत्वाऽवलोकयेत् ॥
पूर्वावलोकितानां च विधिरेव उदाहृतः । नैवापि पूर्वादृष्टानामिति चाहुर्मनीषिणः ॥

इति द्वादशाब्दादूर्ध्वमवलोकने विधिः ।

अथोलूककृतानिष्टमुक्तमद्भुतसागरे—

उलूको वासते यत्र निपतेद्वा तथा गृहे । ज्ञेयो गृहपतेर्मृत्युर्धननाशस्तथैव च ॥

तथा च वसन्तराजः—

रात्रौ गृहस्थोपरि वासमानो दुःखाय शूकः सुतमृत्यवे स्यात् ।
गृहस्थनाशाय च सतरात्रं नाशाय राज्ञो द्विगुणान्वहानि ॥
व्यहं गृहद्वारि चरत्युलूके हरन्ति चौरा द्रविणान्ववश्यम् ।
तस्मिन् प्रदेशे निशि मांसयुक्तस्तद्वेषनाशाय बलिः प्रदेयः ॥

तथा च तत्रैव—

उलूकश्चैव गृध्रश्च कपोतः श्येन एव च । पतन्ति भवने यस्य तस्य प्रादुर्गर्हद्भयम् ॥
पक्षान्मासात्तथा वर्षान्मृत्युः स्याद्गृहमेधिनः पत्न्याः पुत्रस्य वा मृत्युर्द्रव्यं चैव प्रणश्यति ॥
ब्राह्मणाय गृहं दद्याद्दत्त्वा तन्मूल्यमेव च । गृह्णीयाद्यदि रोचेत शान्तिं चैतां प्रयोजयेत् ॥
चरं यवमयं कृत्वा अश्वत्थसमिधोऽयुतम् । मनसः काममित्येतदधुत्वा जप्त्वा सुखी भवेत् ॥
यदि वा वर्षनी चेति तथा शान्तिः प्रदिश्यते। ऐर्न्दी शान्तिं ततः कुर्यात्वातारमिति मंत्रतः ॥
औदुम्बरीश्च समिधो जुहुयाद्भूतसंयुताः । अष्टोत्तरसहस्राणि पञ्च तच्छान्तिकाम्यया ॥
चरुकर्माशनं चास्य विप्रान् दधिगुडोदनैः । तर्पयित्वा वरं हेम दद्याद्धेतुं च दक्षिणाम् ॥

मयूरचित्रे—

गृहद्वारेण सर्पस्य प्रवेशे गृहणीविवः । षड्भिर्मासैर्न सन्देह उपोष्य जुहुयात्ततः ॥
दधिमधुघृतानामयुतं जुहुयाच्छुचिः । वैकङ्कतस्य विप्राय ताम्रं दद्याच्च दक्षिणाम् ॥
अद्भुतसागरे—मांसास्थीनि समादाय श्मशानाद्गृध्रवायसाः ।

श्वा शृगालोऽथवा मध्ये पुरस्य प्रविशन्ति चेत् ॥

विकिरन्ति गृहादौ च श्मशानं सा मही भवेत् । चौरैण हन्यते लोकः परचक्रसमागमः ॥
संग्रामश्च महावोरी दुर्भिक्षं मरणं तथा । अद्भुतानि प्रसूयन्ते तत्र देशस्य विप्लवः ॥
अकाले फलपुष्पाणि देशविद्रवकारणम् ॥

नारदस्तु—

आदित्यचन्द्रयोर्मध्ये छिद्रं पश्यति यो नरः । उत्पातमीदृशं दृष्ट्वा मासमेकं स जीवति ॥
इमारुद्वेति मन्त्रेण जुहुयात्सर्पिषा हुतिम् । आहुती द्वे सहस्रे तु होमश्च कथितो भवेत् ॥
वृषभं दक्षिणां दद्यात् ततः सम्पद्यते शुभम् ॥

देवलः—

रात्रौ चैन्द्रायुधं पश्येद्दिवा नक्षत्रमण्डलम् । परनेत्रेषु चात्मानं न पश्येत् स न जीवति ॥

औशनसे तु—देशे वा यदि वा ग्रामे योनिव्यतिकरो भवेत् ।

अजः शुनीमजां श्वा वा संसर्गं यत्र गच्छति ॥

अभ्यन्तरेण तत्राब्दाद्राष्ट्रे मरणमादिशेत् ॥

शान्तिस्तु—

तर्पयेद् ब्राह्मणांश्चात्र जपहोमांश्च कारयेत् । स्थालीपाकेन धातारं पशुना च पुरोहितः ॥
प्राजापत्येन मन्त्रेण जपेद्बृहन्नदक्षिणाम् ॥

श्रीशानसे—

गौरश्वं वडवा गावो यस्मिन् देशे प्रसूयते । अभ्यन्तरेण वर्षात्तु राश्रोऽमरणमादिशेत् ॥
व्यजायन्त खरा गोषु करभाश्वतरीषु च । शुनीषु हि विडालाश्च मूषिका नकुलीषु च ॥
विष्णुधर्मोत्तरे—क्रव्यादाः पक्षिणो यस्य मूर्ध्नि गायन्ति वै द्विजाः ।

काकश्येनादयस्तस्य षड्भिर्मासैर्मूर्तिं वदेत् ॥

देवलः—काकः कपोतो गृध्रो वा निलीनो यस्य मूर्ध्नि ।

क्रव्यादाः पक्षिणश्चैव षण्मासान् न स जीवति

मार्कण्डेयः—गृध्रः कपोतः काको वा वायसो वाऽपि मूर्ध्नि ॥

क्रव्यादो वै खगो लीनः परमासं न निवर्त्तते ॥

दिवा तारादर्शने दोष उक्तोऽद्भुतसागरे—

यस्मिन् देशे दिवा तारा दृश्यते दिवि कर्हि चित् ।

तस्य देशस्य यो राजा सराष्ट्रः स विनश्यति ॥

पराशरस्तु—कदाचिद्दृश्यते यत्र दिवा देवपुरोहितः ।

राजा च म्रियते तत्र सर्वदेशो विनश्यति ॥

अहः सर्वं यदा शुक्रो दृश्यते तु महाग्रहः ।

तदा चागन्तुभिर्ग्रामा बध्यन्ते नगराणि च ॥

अत्र देवपुरोहितो बृहस्पतिग्रहः ।

इन्द्रं धनुः—वृष्टिं करोत्यवृष्ट्यां वृष्टिं वृष्ट्यां निवारयत्यैन्द्रयाम् ।

पश्चात्सदैव वृष्टिं कुलिशभृत्श्रापमाचष्टे ॥

मयूरचित्रके—निशायामिन्द्रचापस्य दर्शने नृपतेर्वधः ।

परचक्रागमश्चैव यथा गर्गेण भाषितम् ॥

नारदः—

रात्रौ चेन्द्रधनुर्यत्र दृश्यते दिवि सत्तम । अद्भुतं तत्र विज्ञेयं शान्तिं चेमां सुमारमेत् ॥

श्रौतुम्बर्याः सहस्राणि अष्टौ च जुहुयाद्विजः ।

मध्वक्त्रानि धृताक्त्रानि जातवेदांसि मन्त्रवित् ॥

विप्राय दक्षिणां दद्याद्धेनुं च वृषभं तथा । एकरात्रोषितो भूत्वा ततः संपद्यते शुभम् ॥

पूर्णिमायां रात्रौ चन्द्रो यदा क्षितिजासन्नवर्त्ती भवेत्तदा चन्द्रविरुद्धदिशि किञ्चि-

त्सवृष्टिमेवे सति चन्द्रस्यापि परिवेषो भवति । (मया दृष्टमेतद्रूपम्)

अथ गन्धर्वनगरम् ।

वराहः—

अनेकवर्णाकृतिं खे प्रकाशते पुरं पताकाध्वजतोरणान्वितम् ।

यदा तदा नागमनुष्यबाजिनां पिवत्यसृक् भूरि रणे वसुन्धरा ॥

अथ यामले—

चतुर्ग्रहसमायोगे दुर्भिक्षादिभयं भवेत् । महारोगभयं राष्ट्रक्षयो वृष्टिक्षयोऽपि च ॥

पञ्चग्रहसमायोगे दुर्भिक्षं संक्रादिकम् । जनक्षयो भूयवैरं गर्भनाशस्तु जायते ॥
 ग्रहषट्कसमायोगे मन्त्रिणो मरणं भवेत् । पश्वश्वादिभ्यं सर्वं संक्रादि जनक्षयः ॥
 पट्टराशीविनाशो वा महाभयमथापि वा । सप्तग्रहसमायोगे क्षितीशमरणं ध्रुवम् ॥
 जगत्प्रलयमेवापि तदा निर्मानुषं जगत् । अत ऊर्ध्वं महोत्पत्तानानादुःख महात्कुलम् ॥
 सूर्यः स्याद्व्यतिरिक्तश्चेत्तदा योगो महान्द्रुतः । विना चन्द्रेण योगोऽपि जगत्प्रलयकारणम् ॥
 तदक्षजातजन्तूनां महारोगो महाभयम् । अर्थनाशः स्थाननाशो मानहानिर्नृपीडनम् ॥
 वातपित्तादिसंभूतमहापीडामहद्भयम् । समायोगग्रहा नृणां दोषान् कुर्वन्ति सर्वदा ॥
 परमासाभ्यन्तरे वाऽपि आयुर्हानिः श्रियस्तथा ॥ इत्यादि शान्तिप्रश्रूखे द्रष्टव्यम् ॥

अथ शिवायुते शान्तिः ।

श्मशानभूमौ दिनमध्यभागे मध्ये रजत्याः स्वग्रहप्रवेशे ।
 या रौति तस्यै बलिमर्घ्ययुक्तं भक्त्या प्रदद्याद्यदि भद्रमिच्छेत् ।
 कथ्यते बलिविवानमिदानीं शाकुनागममतेन शिवायाः ।
 दिव्यमन्त्रबलिबार्धितदोषं साधिताखिलसमुद्यतकार्यम् ॥
 शून्यालयं रुद्रग्रहं श्मशानं चतुष्पथं मातृग्रहं जलान्तम् ।
 बन्ध्यावनिश्चत्वरमेवमाद्या बलिप्रदानाय मताः प्रदेशाः ॥
 तेषां च मध्याद्रुचितप्रदेशे विशोधितं मण्डलिकं विदध्यात् ।
 पौराणिकश्लोकपरीक्षितायाः संगृह्य गोगोमयमन्तरिक्षात् ।
 अत्यन्तजीर्णादिहाया बन्ध्यायाश्च विशेषतः । रोगार्त्तनवसूताया न गोगोमयमाहरेत् ॥
 तस्मिन् विचित्रं विततं विदध्यात् पिष्टाक्तकेनाष्टदलं सरोजम् ।
 सम्पूजयेत्तत्र सुराधिपादीन् क्रमेण सर्वानपि लोकपालान् ।
 मध्ये सुतैः पञ्चभिरभ्युपेता शिवान्विता पिष्टमयी प्रसन्ना ॥
 पूज्या शिवा तुष्यति भक्तियोगात्प्रभूतपुष्पाक्षतधूपदीपैः ।
 साज्यगुडौदनमाषकुलोत्थैर्याविकपूपलिकामिषमयैः ।
 सम्भृतिरत्र नराशनमात्रं बुद्धिमता बलिकर्मणि कार्या ॥
 प्राभ्याष्टमीं वाऽथ चतुर्दशीं सप्तमन्त्र्य मन्त्रेण च सप्तकृत्वः ।
 बलि शिवाया निशि निश्रयेन दद्यान्मनुष्यो यदि भद्रमिच्छेत् ॥

अथात्र मन्त्रः—“ॐ शिवे ज्वालामुखि बलिं गृहाण २ हूं फट् स्वाहा, ॐ शिवे
 शिववृति भगवति चण्डे इदमर्घ्यं बलिलीलासमुचितं गृहाण २ आगच्छ २ वायु-
 वेगेन शुभं कुरु स्वाहा । अयमर्घ्यमन्त्रः । बलिदानाय मन्त्रान्तरम् । ॐ नमो
 भगवति एनमेनं बलिं गृह्ण २ गन्धपुष्पधूपदीपादिकं दह दह पच २ घोररूपिणि भो
 भगवति पिबत २ स्वाहा ॥”

एतस्य मन्त्रद्वितयेन मध्यादेकेन केनाप्यभिमन्त्रणीयः ।

बलिः शिवायाः सुमहाप्रभावं पृथक् पृथक् मन्त्रयुगे यदेतत् ॥

ताम्बूलवस्त्रासनदक्षिणाभिर्नैमित्तिकं शाकुनशास्त्रदत्तम् ।
प्रपूजयेत्तत्र भवत्यभीष्टमाचार्यवर्यैः परितोषिते हि ॥
आश्तेषिका बद्धिकृतान्तरुद्रधिष्ण्यानि पूर्वात्रितयेन सार्धम् ॥
ज्येष्ठां च सन्त्यज्य विरौति येह श्रेयस्करी जम्बुकगेहिनी सा ॥
हितैषिणी सर्वसमीहितेषु देवी भवानी भुवि फेरवा च ।
कृताधिवासा कृपया सदैव शिवारुते तेन वतेत विद्वान् ॥
इति शिवारुते शिवावलिप्रकारः ।

अथ दिग्बशेन शिवारुतफलम् ।

शक्रे चौरादिशङ्का द्रुतभुजि विविधक्लेशभीतिश्च याम्ये
सौर्यं कल्याणवित्तं दितितनयदिशि त्वल्पकाले स्थितिं च ।
वारुण्यां वित्तलाभोऽनिलदिशि सुहृदामुत्तरस्यां स्थिरत्वं
वासे सन्मानमैशं शिवदिशि निधनं वस्तुवेश्मप्रवेशे ॥

(१६) अथ सतीस्त्रीजीवनम् ।

धूलिमृत्क्रीडने बालां पाकं बालकपालनम् । गृहप्रवन्धं गीतञ्च माङ्गल्यं शिक्षयेत्ततः ॥
ततो रसमिते वर्षे वर्षाशिक्षां तु दापयेत् । अनुसूया सती सीता सावित्री दमयन्तिका ॥
मदालसा शाण्डिली च शैव्याऽऽसां शिक्षयेत्क्रियाम् ।
माता वा ज्येष्ठभगिनी पितृव्यानीं पितृस्वसा ॥
श्वश्रून्नान्दा वा पूज्या वृद्धा कार्या तु शिक्षिका । अनूढा पतिशुक्लाभिः सङ्गं कुर्यान्नहिक्वचित् ॥
तेन सोत्कण्ठिता भूत्वा भ्रष्टा भवति कामतः । चरितं रक्षयेत्साध्वी कुट्टिनीतो विशेषतः ॥
हानिर्लाभः परः स्वः कः कृत्यं धात्र्याश्च शिक्षणम् । यज्ञोपवीतनिर्माणमेतद्यत्नेन शिक्षयेत् ॥
स्त्रीभिः स्त्रियश्चोपदेश्या काचिदन्यत्र विद्यते । बहुलायाश्च सावित्र्याः पुत्री त्वं स्थापयान्तिके ॥
गुरुजनसंकुचिता या धनचयदत्ता व्यये विमुखी ।
शिशुपरिपोषणनिपुणा पतिभक्ता देवतानारी ॥
कार्यं दासी रतौ वेश्या भोजने जननीसमा । विपत्तौ बुद्धिदात्री च सा भार्या सर्वदुर्लभा ॥
आयव्ययसद्बोधा पथ्यापंथ्यप्रमाणनिपुणाया ।
शिशुशिक्षणे तु पट्वी या नारी सा सुधासदना ॥
परशिशुखेलनरक्षणशिक्षणतः स्वीयमपि रक्षेत् ॥

तथाऽऽह मनुः स्त्रीदोषान्—

त्रीणि स्त्रियाः पातकानि लोके धर्मविदो विदुः । भर्तृवधो भ्रूणहत्या स्वस्य गर्भनिपातनम् ॥
यस्याः पतिरन्यत्र तिष्ठति तस्या अकर्तव्यमुक्तं वामनपुराणे—
क्रीडां शरीरसंस्कारं समाजोत्सवदर्शनम् । हास्यं परिग्रहे यानं त्यजेत्प्रोषितभर्तृका ॥
एभिर्व्यापारैश्चित्तस्य सकामसम्भवात् तदा, पत्युरसन्निधानाच्चारित्र्यदोषसंभावना-
निकटैवेति ।

तिथितत्त्वे—

प्रकीर्णभाण्डामनवेक्ष्य कारिणीं सदा च भर्तुः प्रतिकूलवादिनीम् ।

परस्य वेशमाभिरतामलजामेवं विधां स्त्रीं परिवर्जयामि ॥

लक्ष्यावाक्यमिदम् । इति ।

अथ गुरुलक्षणम्—

उक्तमपरार्क—

आलापमात्रैर्व्याख्यानैर्यश्च शिष्यान् प्रबोधयेत् ।

देशाभिधानविन्यासैर्बोधयेच्चापि यो गुरुः ॥

स गुरुः स पिता माता स तु चिन्तामणिः स्मृतः ।

अथ गुरुमाहात्म्यमुक्तं तत्रैव—

विना तु गुरुणा सम्यग्बोधकेन विपश्चिता । नैव विद्याफलप्राप्तिर्गुरुं तस्मान् पूजयेत् ॥

अज्ञानदुःखशमनं नरकोद्धारणं तथा । कुतो माता पिता वाऽपि बान्धवोऽपि महागुरुः ॥

तादृगभ्युदयं कुर्याद्यादृक् कुर्याद्गुरुर्महत् । कोऽन्यो ज्ञानेन दुःखौघादुद्धरेद्भवन्वनात् ॥

सम्यक् शास्त्रार्थबोद्धारं महादेववदचरेत् ।

तथा चोक्तं चिदम्बरहस्ये—

गुरौ मनुष्यबुद्धिं तु मन्त्रैः चान्तरबुद्धिताम् । यन्त्रे मूर्त्यां शिलाबुद्धिं कुर्वाणो नरकं व्रजेत् ॥

अथ शिष्यलक्षणम् ।

आहूताध्यायी गुरुकर्मसु चोद्यतः पूर्वोत्थायी चरमञ्चाथ शायी ।

मृदुर्दान्तो धृतिमानप्रमत्तः शालायशीलः सिद्ध्यति ब्रह्मचारी ॥

गुरुणाऽऽहूतः सन् पठनाय गमनशीलः । न तु पाठनमनिच्छन्तमपि गुरुं पाठ-

नाय नियोजयेदित्यर्थः । गुरुकर्मसु पुष्पजलेन्धनादि-समाहरणेषु दक्षः । गुरोरुत्थान-

सययात्पूर्वकाले उत्थायी । गुरोः शयनानन्तरं शयनशीलः । मृदुरनुत्कटः । क्रोधोत्पा-

दकहेतौ जातेऽपि शान्तस्वभावः । दान्तः (शान्त इत्यर्थः) धृतिमान् धैर्यधारी,

द्रव्यादिलोभशून्यः । अप्रमत्तः सावधानः । ब्रह्मचारी ब्रह्मचर्यनिरतः एवंभूतः पाठकः

सिद्ध्यति पठनसाफल्यं यशोधनधर्मसुखं लभत इति ।

तथा चोक्तं मेघातिथिना—

योऽहेरिव धनाद्धीतो मिष्टान्नाच्च विषादिव । राक्षसीभ्य इव स्त्रीभ्यः स विद्यामधिगच्छति ॥

अर्थात्लोभ—जिह्वास्वाद-स्त्रीसुख-पराङ्मुखो जनो विद्यां प्राप्नोति । विद्याम-

भिलषता सर्वथा जितेन्द्रियेण भाव्यम् ।

अथ भारते उद्योगपर्वणि अ० ३६

“अस्यैकपदं मृत्युरतिवादः श्रियो वधः । अशुश्रूषा त्वरा स्लाघा विद्यायाः शत्रवस्त्रयः ॥

आलस्यं मदमोहौ च चापल्यं गोष्ठिरेव च ।

स्तब्धता चाभिमानित्वं तथा त्यागित्वमेव च ॥

एते वै सप्तदोषाः स्युः सदा विद्यार्थिनां मताः ।

सुखार्थिनः कृतो विद्या नास्ति विद्यार्थिनः सुखम् ॥

सुखार्थी वा त्यजेद्विद्यां विद्यार्थी वा त्यजेत्सुखम् ॥

तथा च—अनुदिनपठनं नित्यं सम्प्रज्ञात्वाऽभ्यसन् दक्षः ।

गुरुपरिचर्यानिरतो जङ्घीरप्याशु वाक्प्रतिर्भवति ॥

गुरुनिन्दकोऽलसो यो गोष्ठीनिरतोऽतिगल्पसङ्कल्पः ।

व्यवहारेष्वतिनिपुणो रसिकः स्यात्तीक्ष्णधीरपि क्षुद्रः ॥

तथा च—

श्रमाद्विद्या श्रमाद्विद्या पुष्पकलेन धनेन वा । अथवा विद्यया विद्या चतुर्थी नोपपद्यते ॥

मनुः—यथा खनन् खनित्रेण नरो वार्यधिगच्छति ।

तथा गुरुगतां विद्यां शुश्रूषुरधिगच्छति ॥

विद्यार्थिनामध्ययनसमये सर्वदा सदाचारिणा भवितव्यम् । तदाह वशिष्ठः—

यथाऽन्नं मधु-संयुक्तं मधु चाप्यन्नसंयुतम् । एवं तपश्च विद्या च संयुक्तं श्रेष्ठं हि तत् ॥

अथाचारग्रन्थसामाह मनुः—

आचारालम्बते ह्यायुराचारादीप्सिताः प्रजाः । आचाराद्धनमक्षय्यमाचारो हन्त्यलक्षणम् ॥

दुराचारो हि पुरुषो लोके भवति निन्दितः । दुःखभागी च सततं व्याधितोऽल्पायुरेव च ॥

सर्वलक्षणहीनोऽपि सर्वदाऽऽचारवान्नरः । ब्रह्मज्ञानोऽनसूयश्च शतं वर्षाणि जीवति ॥

विद्यामधीत्य यो विप्रो गुरुनिन्दां करोति च । स महापापसंयुक्तो निरयं याति दारुणम् ॥

अथ गुरु परिचर्याक्रम उक्तोऽपराक—

नोद्विजेत्तस्य पारुष्ये न च वै लोप्य पृच्छतः ।

न चास्य व्याधिदुःखेषु मलानां चापि शोधने ॥

प्रसादयेत्तु कुपितं दुःखमनं समुदरेत् । रोगेभ्यश्चापि यत्नेन परिरेक्षेन्न चोद्विजेत् ॥

पठनक्रमोऽपि तत्रैवोक्तः—

शिष्यैः परस्परं शास्त्रं चिन्तनीयं विचक्षणैः ॥

अथ गुरुप्रणामविधिग्राह मनुः—

व्यत्यस्तपाणिना कार्यमुपसंग्रहणं गुरोः । सव्येन सव्यः स्प्रष्टव्यो दक्षिणेन तु दक्षिणः ॥

(२१) अथोपनयननिर्णयः । (द्वैतनिर्णयोक्तः)

तत्र दक्षिणाथनमासषट्कं (सौरश्रावणादि—सौरपौषान्तं यावत्) निषिद्धम् ।

उत्तरायणे (मकरसंक्रान्तिः कर्कसंक्रान्तिपर्यन्तकाले) अपि सर्वाः कृष्णपक्षीयास्ति-

थयोनिषिद्धाः । शुक्लास्वपि तिथिषु प्रतिपदष्टमीचतुर्दशीपौर्णमास्यः सर्वा अनध्याय-

त्वेन निषिद्धाः । स्वाध्यायेष्वपि चतुर्थीषष्ठीसप्तमीनवमीत्रयोदश्यः स्वत एव निषिद्धाः ।

त्रयोदशीचतुर्दश्यो दिवाबेधे द्वादश्यपि गलग्रहत्वेन निषिद्धा ।

आरम्भानन्तरं यत्र प्रत्यारम्भो न विद्यते ।

गर्गादिमुनयः सर्वे तमेवाहुर्गलग्रहम् । इत्युपक्रम्य,—

अष्टम्या सप्तमीविद्धा चतुर्दश्या त्रयोदशी ।

द्वितीया प्रतिपद्विद्धा गलग्रह उदाहृतः ॥

इत्युपसंहारात् । चैत्रशुक्ला द्वितीया माघशुक्ला द्वितीया च स्वरूपेणैव निषिद्धा । चैत्रशुक्लतृतीया आषाढशुक्लदशमी माघशुक्लसप्तमी एतास्तिथयो मन्वन्तरादित्वेन निषिद्धाः । वैशाखशुक्लतृतीया युगादित्वेन निषिद्धा । हरिशयनद्वादशी स्वरूपेणैव निषिद्धा । विहिततिथयोऽपि संक्रान्त्यवरुद्धा निषिद्धाः । तत्पूर्वतिथयस्तु तत्पूर्वतिथित्वेन (मासान्तत्वेन) निषिद्धाः । पौषमाघफाल्गुनचैत्रास्तु वृष्ट्या दूष्यन्ते । वैशाखज्येष्ठाषाढेष्वतिवृष्ट्याऽतिवातेन चानध्यायः । ग्रहणकाले भूकम्पोल्कापातकरकापातवज्रपातादिसमाहारे व्रतबन्धे त्रयोदशाहमशुद्धम् । किञ्चिदूनतत्समाहारे दशाहम् । ग्रहणाद्येकैकोदये त्र्यहम् । उपनयनपूर्वदिने सायं सन्ध्यायां गर्जे उपनयनदिनमनध्यायं करोति हस्तचित्रास्वातीश्रवणाधनिष्ठाशतभिषापुष्याश्विनी मृगशिरोरेवतीपूर्वाषाढपूर्वफल्गुनी एतानि नक्षत्राणि व्रतबन्धे सामान्यतः प्रशस्तानि । लग्नानि तु वृषसिंहतुलाधनुर्मीनात्मकानि विहितानि । बुधगुरुशुक्राः केन्द्रस्थास्त्रिकोणस्थाश्च प्रशस्ताः । रविचन्द्रगुरुतारासु बलवतीषु, गुरुशुक्ररविवारे व्रतं शस्तम् । रविमङ्गलराहुकेतवो लग्नस्था निषिद्धाः । चन्द्रः सप्ताधिको (अष्टमः) निषिद्धः । षट् ज्येष्ठादशगाः सूर्यशनिर्कुजाः प्रशस्ताः । नवपञ्चमगाः पापा निषिद्धाः । (धर्मबुद्धिविद्याविषयहानिकरत्वात्) लग्नस्था रविशनिर्कुजाश्च निषिद्धाः । (शरीरदोषकरत्वात्) धनस्थाः सहजस्थाश्च शस्ताः । बन्धुस्थानिषिद्धाः । पुत्रस्था निषिद्धाः । षष्ठराशौ शस्ताः । सप्तमराशौ निषिद्धाः । निधनस्थानिषिद्धाः । चन्द्रस्तु षष्ठेऽष्टमे निषिद्धः । गुरुर्जन्मनि षष्ठेऽष्टमे तृतीये चातिनिषिद्धः । दशमे चतुर्थे च निषिद्धः । गुरुर्द्वितीये पञ्चमे च शस्तः । द्वादशे अतिनिषिद्धः । शेषेषु मध्यमः । जन्मर्त्ने जन्मोदये जन्मसमये जन्ममासे जन्मचन्द्रे च व्रतबन्धः प्रशस्तः । गुरुवारेऽतिप्रशस्तः । शाखाधिपे बलिनि व्रतं शस्तम् । ते च 'ऋगथर्वसामयजुषामधिपा गुरुसौम्यभौमसिताः ।' इति यथासंख्यम् ।

मेखलाबन्धसमये सर्वथा पञ्चमं गृहम् । शुभयुक्तं प्रशंसन्ति तदालोकितमेव वा ॥

इति महामहोपाध्यायसन्मिश्रवाचस्पतिविरचित उपनयननिर्णयः समाप्तः ॥

अत्र बटुकन्याजन्मराशेस्त्रिकोणायद्विसप्तगः ।

श्रेष्ठो गुरुः खषट्ज्याद्ये पूजयाऽन्यत्र निन्दितः । मु० चि० ।

अनेन २।५।७।११।१२।१३।१४।१५।१६।१७।१८।१९।२०।२१।२२।२३।२४।२५।२६।२७।२८।२९।३०।३१।३२।३३।३४।३५।३६।३७।३८।३९।४०।४१।४२।४३।४४।४५।४६।४७।४८।४९।५०।५१।५२।५३।५४।५५।५६।५७।५८।५९।६०।६१।६२।६३।६४।६५।६६।६७।६८।६९।७०।७१।७२।७३।७४।७५।७६।७७।७८।७९।८०।८१।८२।८३।८४।८५।८६।८७।८८।८९।९०।९१।९२।९३।९४।९५।९६।९७।९८।९९।१००। स्थितो गुरुः शुभः । १।३।६।१०।१४।१८।२२।२६।३०।३४।३८।४२।४६।५०।५४।५८।६२।६६।७०।७४।७८।८२।८६।९०।९४।९८।१००। पूजया शुभः ।

४।८।१२।१६।२०।२४।२८।३२।३६।४०।४४।४८।५२।५६।६०।६४।६८।७२।७६।८०।८४।८८।९२।९६।१००। निन्दितः । किन्तु—

स्वोचे स्वभे स्वमैत्रे वा स्वाशे वर्गोत्तमे गुरुः ।

रिष्काष्टतुर्थगोऽपीष्टो नीचारिस्थः शुभोऽप्यसत् ॥

अनेन कर्कधनुर्मीनसिंहमेषवृश्चिकान्यतमराशौ वा धनुर्मीनराशिनवाशे, तथा चरादिमलवे स्थिरराशिपञ्चमलवे द्विस्वभावराशिनवमलवे स्थितो गुरुः ४।८।१२ एतन्निन्दितस्थानान्यतमगतोपि शुभः । तथा यदि मकर-मिथुन-कन्या-वृष-तुलाऽन्यतमराशि-स्थो गुरुः २।५।७। ११।१२ एषु चन्द्राद्वर्त्तमानोऽपि न शुभ इति ।

अथ शुभकर्मनिर्णयोक्तोपनयननिर्णयः ।

• तत्र वृद्धशातातपः—प्राक् चूडाकरणाद्बालः प्रागन्नप्राशनाच्छिशुः ।

कुमारस्तु स विज्ञेयोऽयान्मौञ्जीनिबन्धनम् ॥

शिशीरभ्युक्ष्यं कार्यं बालस्याचमनं स्मृतम् ।

रजस्वलादिसंस्पर्शं स्नातव्यं तु कुमारकैः ॥

ब्रह्मपुराणे—मातापित्रो रथोच्छिष्टं बालो भुञ्जन् भवेत्सुधीः ।

एतेनान्यदोयोच्छिष्टे दोषः ।

आपस्तम्बः—वसन्ते ब्राह्मणमुपनयीत, ग्रीष्मे राजन्यं शरदि वैश्यम् । अत्र वसन्ते इत्यादि विशेषफलार्थम् । शरदीति ज्यौतिः शास्त्रप्रतिकूलम् । तस्य याम्यायनान्तर्गतत्वात्सौम्यायन एव विहितत्वाच्च ।

तथा मनुः—ब्रह्मवर्चसकामस्य कार्यं विप्रस्य पञ्चमे ।

राज्ञो बलार्थिनः षष्ठे वैश्यस्येहार्थिनोऽष्टमे ॥

इत्यपि विशेषफलार्थमेवास्ति । सामान्यतो विप्रस्य पञ्चमे वाऽष्टमे क्षत्रियस्य । षष्ठे वैकादशे । वैश्यस्याष्टमे द्वादशेऽपि व्रतबन्धनं कर्त्तव्यम् । सर्वत्र गर्भाद्वा जन्मत इति योज्यम् । अथ द्विगुणेविहितवर्षे अतीते गौणं वदन्ति । तत्परं ब्राह्मणाऽविवाया भवति ।

राजमार्त्तण्डे नवमवर्षेऽपि यज्ञोपवीतविधानमुक्तं, तत् प्राग् द्रष्टव्यम् ।

अत एवाहयाज्ञवल्क्यः—आषोडशाच्च द्वाविंशाच्चतुर्विंशाच्च वत्सरात् ।

ब्रह्मक्षत्रविशां काल औपनायनिकः स्मृतः ॥

अत ऊर्ध्वं पतन्त्येते सर्वधर्मबहिष्कृताः ।

सावित्रीपतिता ब्राह्म्या ब्राह्म्यस्तोमादृते क्रतोः ॥ अ० १।३७।

मनुः—नैतैरपूतैर्विधिवदापद्यपि हि कर्हिचित् ।

ब्राह्मण्यौनांश्च सम्बन्धानाचरेद्ब्राह्मणैः सह ॥ अ० २।४०।

तत्र विहितवर्षेऽपि गुरुशुद्धिरावश्यकी, तथाऽऽह पौलत्स्यः—

यदा गर्भाष्टमे वर्षे शुद्धिर्नास्ति बृहस्पतेः । अष्टमे वा तथाऽप्येवं व्रतं तत्र न कारयेत् ॥

तत्र गुरुशुद्धिमाह सत्यः—

जन्मष्टमारितहजोपगतः सुरेज्यो मृत्युं व्रतोपनयने विदधाति नित्यम् ।

अन्योपगो च दशमे नियतञ्चतुर्थे द्रव्यक्षयं प्रकुरुते विमुखत्वमाशु ॥

इयं शुद्धिः—“बटुकन्याजन्मराशेस्त्रिकोणायद्विसप्तगः ।

श्रेष्ठो गुरुः खषट्त्र्याद्ये पूजयाऽन्यत्र निन्दितः ॥”

एतन्मुहूर्त्तचिन्तामण्युक्तगुरुशुद्धिविचारतो भिन्नाऽस्ति ।

तत्र रविशुद्धिरपि यथाऽऽह, मारुहव्यः—

सूर्यो व्रतोपकरणे दशमे धनादयं षष्ठे तृतीयभवने क्रतुभाजनं च ।

एकादशे सकलशास्त्रकलाविधिज्ञं शेषेषु राशिषु नरं बहुदुःखस्वाजम् ॥

अथ सर्वेषां ग्रहाणां गोचरशुद्धिरुक्ता बादरायणेन—

सूर्यः षट्त्रिंशस्थितस्त्रिदशषट्सप्तदशचन्द्रमा—

जीवः सप्तनवद्विपञ्चमगतो वक्रार्कजौ षट्त्रिगौ ॥

सौम्यः षट्दशद्विचतुर्दशाष्टमगतः सर्वेऽप्युपान्ते शुभाः

शुक्रः षट्दशसप्तराशि सहितः शार्दूलवभ्रासकृत् ॥

सर्वत्र जन्मराशिमारम्य गणना कार्येति ।

तत्र ग्रहगोचरशुद्धौ वर्णभेदेन ग्रहशुद्धिभेद उक्तो लघुहारीतेन—

व्रतबन्धो द्विजातीनां विशुद्ध्या जीवशुक्रयोः ।

चन्द्रशुद्ध्या तु वैश्यानां क्षत्रियाणां कुजार्कयोः ॥

अथ मासफलम्—

उक्तं वाचस्पतिना—

माघे द्रविणशालाढयः फाल्गुने च दृढव्रतः । चैत्रे भवति मेधावी वैशाखे कोविदो भवेत्
ज्येष्ठे गहननीतिज्ञः आषाढे क्रतुभाजनः । शेषेष्वन्यत्र रात्रिः स्यान्निषिद्धं च निशि व्रतम्

वराहः—

दिनकरशशिजीवे गोचरे शोभनस्थे । उदगयनगतेऽर्के लग्नयोगे प्रशस्ते ॥

हरिकरवसुचित्रासौम्यपौष्णाशिवशक्रा सलिलपवनपुष्या मेखला बन्धनेष्टाः ॥

पवञ्च—हस्तत्रये दैत्यरिपुत्रये च पुष्येन्दुशक्राश्विनरेवतीषु ।

वारेषु शुक्रार्कवृहस्पतीनां हितानुयन्धी द्विजमौज्जिवन्धः ॥

तथा श्रीपतिः—

शाखाधिपे बलिनि केन्द्रगतेऽथवाऽस्मिन् वारेऽस्य चोपनयनं कथितं द्विजानाम् ।

नीचस्थितेऽपरिग्रहेऽथ पराजिते वा जीत्रे मृगौ श्रुतिविधिस्मृतिकर्महीनम् ॥

तत्र शाखाधिपाः—“ऋगथर्वसामयजुषामधिपा गुरुसौम्यभौमसिताः ॥”

व्यवहारसमुच्चये विहितनक्षत्राणि—

अश्विनीमृगचित्राश्च हस्तास्वात्यथ शक्रभम् । पुष्यश्च पूर्वफल्गुनी श्रवणा रेवती तथा ।

शतभिषा वसुसंयुक्ता व्रतबन्धे प्रशस्यते ॥

लग्नानि तु व्रतबन्धे वृषसिंहधनुर्मीनतुलात्मकानि विहितानि तत्र लग्नशुद्धिः—

लग्ने सौरिदिवाकरावनिमुत्ताः कुर्गुर्वधं बन्धनं

वित्ते वित्तविनाशमाशु सहजे नैरुज्यमिष्टागमम् ॥

बन्धौ बन्धुविरोधमेव तनये पुत्रक्षयं षष्ठ्ये

सौभाग्यार्थमुत्खानि, दारमरणं यच्छन्ति जामित्रभे ॥

निधनभवनसंस्था मृत्युमर्थप्रणाशं तपसि विविधरोगान् कर्महानि दिशन्ति ॥

वियति रवियमारा नीचवृत्ति तथाऽऽस्ये बहुविधधनलाभं रिष्णोऽर्थक्षयञ्च ॥

षष्ठेऽष्टमे शशधरे मरणं प्रयाति जीवे निशाकरसुते विगुणोऽर्थ हीनः ।

क्रूरः कुजे मृदुमना विगुणोऽलसश्च शुके पट्गुरुवदिन्दुभृगू विकल्प्यौ ॥

व्यासः—अस्तं गते दैत्यगुरौ गुरौ वा ऋक्षेऽपि वा पापयुतेऽप्यनुक्ते ।

व्रतोपनीतो दिवसैः प्रणाशं प्रयाति देवैरपि रक्षितो यः ॥

नो सन्ध्यागर्जिते प्राहुर्व्रतोपनयनं बुधाः । न रात्रौ न च सन्ध्यायां नानध्याये गलप्रहे ॥

त्रयोदश्यादिचत्वारि पञ्चम्यादिदिनत्रयम् । चतुर्थी चैकतः प्रोक्ता अष्टावेते गलप्रहाः ॥

पौषादि चतुरो मासान् श्रेया वृष्टिरकालजा । व्रतयात्रादिकं तत्र वर्जयेत्सतवासरान् ॥

एकेनैकदिनं त्याज्यं द्वितीयेन दिनत्रयम् । तृतीयेन तु सप्ताहं त्यजेदाकालवर्षणे ॥

वृत्तेऽप्यकालवर्षे नाशुद्धिर्निर्दिशेत्तावत् । यावन्न भवति याने नरपशुचरणाङ्किता वसुधा ॥

नरसिंहपुराणे—

अयने विषुवे चैव शयने बोधने तथा । अनध्यायं प्रकुर्वीत मन्वादिषु युगादिषु ॥

इतो विशेषाः म० म० मैथिल पं० **मुरारिमिश्रकृतशुभकर्मनिर्णये द्रष्टव्याः—**

तत्र दण्डप्रमाणमुक्तं राजमार्त्तण्डे—

ऋजुरनुपहतो दीनः सुश्लिष्टो ब्राह्मणस्य पालाशः ।

राक्षश्चौदुम्बरजो वैश्यस्य तु बिल्वसम्भवः प्रोक्तः ॥

केशललाटप्राणप्रमाणकानि त्वभीष्टानि । क्रमशो विप्रक्षत्रियवैश्यानां दण्डकाष्ठानि ॥

स्त्रियास्तु नोपनयनं तत् स्थान एव विवाहविधानात् तदाह—

मनुः—वैवाहिको विधिः स्त्रीणामौपनायनिकः स्मृतः ।

पतिसेवा गुरौ वासो गृहार्योऽग्निपरिक्रिया ॥

(२२) अथ हवनप्रकरणम् ।

तत्र ब्रह्मदक्षिणार्थं पूर्णपात्रप्रमाणमुक्तं कात्यायनेन—

यावता बहुभोक्तुस्तु तृप्तिः पूर्णेन विद्यते । नावराद्धर्मतः कुर्यात्पूर्णपात्रमिति स्थितिः ॥

विष्टरविषये तत्रैव—

“दर्भसंख्या न विहिता विष्टरास्तरणेषु च ॥”

अग्निं मुखेनैव प्रज्वालयेन्नशूर्पदिना—

होतव्ये च हुते चैव पाणिशूर्पस्थदारुभिः । न कुर्यादग्निधमनं कुर्याद्वा व्यजनादिना ॥

मुखेनैके धमन्त्यग्निं मुखाद्व्येषोऽध्यजायत ।

नाग्निं मुखेनेति च यत्लौकिके योजयन्ति तम् ॥

न पाणिना न शूर्पेण न च मेध्याजिनादिभिः । मुखेनोपधमेदग्निं मुखादेव व्यजायत ॥

पटकेन भवेद्व्याधिः शूर्पेण धननाशनम् । पाणिना मृत्युमाप्नोति कर्मसिद्धिमुखेन तु ॥

अथेन्ध्रलक्षणम्—

नाङ्कुष्ठादधिका कार्या समित्स्थूलतया क्वचित् ।

न वियुक्ता त्वचा चैव न सकीटा न पाटिता ॥

प्रादेशान्नाधिका नोना—इत्यादि

तथा चोक्तं शब्दकल्पद्रुमे—

विशीर्णा विदला ह्रस्वा वक्राः स्थूलाः द्विधा कृताः ।

कुमिदष्टाश्च दीर्घाश्च समिधो नैव कारयेत् ॥

तत्फलमपि तत्रैव—

विशीर्णाऽऽयुः क्षयं कुर्याद्विदला पुत्रनाशिनी ।

ह्रस्वा नाशयते पत्नीं वक्रा बन्धुविनाशिनी ॥

कुमिदष्टा रोगकरो विद्वेषकरणी द्विधा । पशून् मारयते दीर्घा स्थूलाचार्यविनाशिनी ॥

अथ नवग्रहाणां समिध उक्तो याज्ञवल्क्यस्मृतौ—

अर्कः पलाशः खदिरस्त्वपामार्गोऽथ पिप्पलः ।

श्रौदुम्बरः शमी दूर्वा कुशाश्च समिधः क्रमात् ॥ अ० १।३०३।

अथ सुवादिलक्षणम्—कात्यायनस्मृतौ—

खादिरो वाऽथ पालाशो द्विवितस्तिः सुवः स्मृतः ।

सुग्वाहुमात्रा विज्ञेया वृक्षस्तु प्रग्रहस्तयोः ॥

सुवाग्रे प्राणवत्खातं द्व्यङ्गुष्ठपरिमण्डलम् । जुह्वाः शरावत्खातं सनिर्वाहं षडङ्गुलम् ॥

एकहस्तेनैव जुहुयात् तथाऽऽह यमः—

श्राद्धे हवनकाले च दद्यादेकेन पाणिना ।

उभाभ्यां तर्पणेऽदद्यादिति धर्मो व्यवस्थितः ॥

(क) अग्निमध्ये एव यथाऽऽहुतिपातस्तथा होतव्यः—

“बाह्यहोमप्रदाता च पाषाणेदुर्दुरो भवेत् ॥”

इति लिङ्गपुराणे उत्तरार्धे २५ अध्याये उक्तम् ।

आचार्यलक्षणमाह स्मृतौ—

सार्थवेदविचारज्ञः सदाचारी समर्थकः । दयालुः क्रोधशून्यश्च निर्लोभो वीतमत्सरः ॥

अप्रमत्तः सदा शुद्धस्वग्निहोत्री तु होतृकः ॥

तथा तस्यानधिकारिलक्षणमाह मनुः—

नैव कन्या न युवतिर्नोल्पविद्यो न बालिशः ।

होता स्यादग्निहोत्रस्य नात्तो नासंस्कृतस्तथा ॥ प० पु० १३ ।

अर्थात्स्त्रीमूर्खरोगिविवाहहीना आचार्या न भवेयुः ॥

अथ निन्दितपुरोहितलक्षणम्—

कालिकापुराणे—

काणं व्यङ्गमपुत्रं वाऽनभिज्ञमजितेन्द्रियम् ।

(क) अथामि ध्यायन्नाहुतिं प्रक्षिपेत् । तत्राग्नेर्ध्वेयस्वरूपम् रुद्रकल्पे—रुद्रतेजःसमुद्भूतं द्विपूर्वानं दिनासिकम् । षण्मेघं च चतुःश्रोत्रं त्रिपादं सप्तहस्तकम् ॥ याम्यभागे चतुर्हस्तं सव्यभागे त्रिहस्तकम् । सुवं सुचं च शक्तिं च अक्षमालां च दक्षिणे ॥ तोमरं व्यजनं चैव घृतपात्रं तु वामके । विभ्रतं सप्तमिहस्तैर्द्विमुखं सप्तजिह्वकम् । दक्षिणे च चतुर्जिह्वं त्रिजिह्वमुत्तरेमुखम् । द्वादशकोटिमुत्प्रांख्यं द्विपञ्चाशत्कलायुतम् ॥ स्वाहास्वधावषट्कारैरङ्कितं मेघवाहनम् । रक्तमाल्याम्बरधरं रक्तपद्मासनस्थितम् । रौद्रं तु वह्निनामानं वह्निमावाहयाम्यहम् ॥ इति ।

न ह्रस्वं व्याधितं वाऽपि नृपः कुर्यात्पुरोहितम् ।

अथ साकल्यप्रमाणमुक्तमालन्दरासायणे—

तिलार्धं तरङ्गुला देयास्तण्डुलार्धं यवास्तथा ।

यवार्धं शर्कराः प्रोक्ताः सर्वाङ्गे च घृतं स्मृतम् ॥

शुभकर्मनिर्याये—ज्वलन्तमग्निमुत्सृज्य नहि भस्मनि हूयते ॥

अथ ब्रह्मविष्टरयोर्लक्षणम् अङ्गिरा आह—

पञ्चाशद्विभवेद् ब्रह्मा तदर्धेन तु विष्टरः । ऊर्ध्वकेशो भवेद्ब्रह्मा अधःकेशस्तु विष्टरः ॥

अथाध्यमधुपर्कयोर्लक्षणं कात्यायने—

साक्षतं सुमनोयुक्तमुदकं दधिसंयुतम् । अर्घ्यं, दधिमधुभ्यां च मधुपर्कौ विधीयते ॥

तथा वीरमित्रोदये संस्कारप्रकाशोद्धृतवचनम्—

“कांत्येन कांत्येऽपिहितं दधिमध्वाज्यसंयुतम् । मधुपर्कमिति प्राहुर्वाञ्छिका यज्ञकर्मणि ॥

आज्यस्थाली मृन्मयो चक्रमात्रभिषपन्ना न ग्राह्येति—

म० म० प० मुरारिमिश्रा आहुः । तथा च कात्यायनः—

कुलालचक्रनिष्पन्नमासुरं मृन्मयं भवेत् । तदेव हस्तघटितं प्रशस्तं हव्यकव्ययोः ॥

अथवा—आज्यस्थाली तु कर्त्तव्या तैजसद्रव्यसम्भवा ।

माहेयी वापि कर्त्तव्या नित्यं सर्वाग्निकर्मसु ॥

अथ खुवधारणम्—

चतुरङ्गुलं परित्यज्य अग्ने चैव द्विरष्टकम् । चतुरङ्गुलं च तन्मध्ये धारयेच्छुद्धसुदया ।

हीयते यजमानो वै खुवमूलस्य दर्शनात् । तस्मात्संगोपयेन्मूलं होमकाले खुवस्य तु ॥

साम्बपुराणे—लुप्तं कोधत्वरायुक्तो हीनमन्त्रैर्जुहोति यः ।

अप्रवृद्धे सधूमे वा सोऽन्वः स्यादन्यजन्मनि ॥

हवनेऽनिष्टलक्षणम्—

अल्पे रूढे सस्फुलिङ्गे वामावर्त्ते भयानके । आर्द्रकाष्ठैः सुसम्पूर्णैः फूत्कारवति पावके ॥

कृष्णार्चिषि सुदुर्गन्धे तथा लिङ्गति मेदिनीम् । आहुतीर्जुह्वयाद्यस्तु तस्य नाशो भवेद्भ्रुवम् ॥

तथा च कात्यायनः—

योऽनर्चिषि जुहोत्यग्नौ व्यङ्ग्यारिणी च मानवः । मन्दाग्निरामयावी च दरिद्रश्चाभिजायते ॥

तस्मात्समिद्धे होतव्यं नासमिद्धे कदाचन ।

आरोग्यमिच्छताऽयुश्च श्रियमात्यन्तिकी तथा ॥

होमक्रियावहिर्भूतशब्दाभिलापश्च जुह्वतो लक्ष्मीविनाशकर इति मुरारि-

मिश्रा आहुः—

तथा च मनुः—स्नातस्य वरुणस्तेजो जुह्वतोऽग्निः श्रियं हरेत् ।

भुञ्जानस्य मयस्त्वायुस्तस्मान्न व्याहरेत्त्रिषु ॥

अथ पूर्णाहुतिलक्षणम्—

शौनकः—अथ पूर्णाहुतिं दद्याद्दन्धपुष्पफलान्विताम् ।

साक्षता मूर्द्धकायस्तु समषाकृकदिह्मुखः ॥

तथा शान्तिमयूखेऽग्निपुराणवचनम्—

मूर्धानं दिवमन्त्रेण संक्षवेण च धारया । दद्यादुःथाय पूर्णो वै नोपविश्य कदाचन ॥

गोभिलीये विशेषः—

न मुक्तकेशो जुहुयान्नातिपातितजानुकः । उत्तानेनैव हस्तेन अङ्गुष्ठेण पीडितम् ॥

संहताङ्गुलिपाणिस्तु वाग्यतो जुहुयाद्धविः ॥

सर्वत्राचार्यो यजमानस्य स्वशाखीय एव कार्योऽन्यथाऽऽचार्यस्य यजमानशा-
ख्यध्ययनाभावेन तच्छाखीयपदार्थानां निर्वाह एव न स्यात् ।

तथा च पराशरः—

यः स्वशाखां परित्यज्य परशाखां समाश्रयेत् । अप्रमाणमृषिं कृत्वा सोऽन्धे तमसि मज्जति ॥
येनैकाऽपि शाखा नाधीता, तस्य सकलशाखीयाचार्यत्वेऽयोग्यता सिद्धा । अतोऽन-
भिज्ञमाचार्यं न कुर्यादिति हवनप्रकरणम् ॥

अथ काम्यहोमेऽग्निवासविचारः ।

सैका तिथिवोर्युता कृताता शवे गुणोऽग्रे भुवि बह्निवासः ।

सौख्याय होमे शशियुग्मशेषे प्रार्थनाशौ दिवि भूतले च ॥

अस्यार्थः—शुक्रपक्षे तिथिसंख्यामेकयुक्तां सूर्यादिवारसंख्यासंयुतां च कृत्वा च-
तुर्भिर्मज्जेयदि त्रिमितं वा शून्यमितं शेषं भवेत्तदा भूलोकेऽग्निवासः स होमे सुखदो
भवति । यदि च एकमितमवशिष्टं तदा स्वर्गेऽग्निवासः स प्राणनाशकरः । यदि द्विमितं
शेषं तदा पातालेऽग्निवासस्तत्र कृतो होमो धननाशकरः । अतः शून्यत्रिशेषे होमः
कर्त्तव्यः इति सिद्धोऽर्थः । अत्र हवनेच्छितसमयप्राप्तितिथिर्ग्राह्या । कृष्णपक्षे तु या
तिथिसंख्या तस्यां पञ्चदश संयोज्य शुक्रप्रतिपदादितस्तत्संख्या जाता, दर्शान्ता
देव मुख्यचान्द्रमासारम्भत्वात् । तां सैकां रव्यादिदिनसंख्यासहितां विधाय चतुर्भक्तां
कृत्वा शेषतः पूर्ववत्फलं ज्ञातव्यम् ।

अथान्योऽपि विचारस्तत्रैव—

सूर्यभात्त्रिभिरे चान्द्रे सूर्यविच्छ्रुकपङ्कवः । चन्द्रारेज्यागुशिखिनो नेष्टा होमाहुतिःखले ॥

सूर्याक्रान्तनक्षत्राच्चन्द्राश्रितनक्षत्रावधि गणिते एकद्वित्रिसंख्यान्यतमे सूर्यभागः ।
ततस्त्रिमितेऽर्थाच्चतुःपञ्चषडन्यतमसंख्यके बुधभागः । एवं ततस्त्रिमितेऽर्थात्सप्तमाष्टम-
नवमान्यतमे शुक्रभागः, एवं चक्रन्यासः—

स०	बु.	शु.	श.	च.	कु.	बु.	रा.	के.
१	४	७	१०	१३	१६	१९	२२	२५
२	५	८	११	१४	१७	२०	२३	२६
३	६	९	१२	१५	१८	२१	२४	२७

अत्र खले पापभागे सूर्यशनिजुजराहुकेतुभागे होमाहुतिर्नेष्टा । अर्थाद्रविनक्षत्रात्
१।२।३।१०।११।१२।१६।१७।१८।२२।२३।२४।२५।२६।२७। एतदन्यतमचन्द्रनक्षत्रे
होमो न कर्तव्य इत्यर्थः ।

अत्र मन्त्रिषोषप्रकारः—

शुक्तिविदिनयोगः सैको वेदैर्हृतः शेषः । कृष्णे तिथिदिनयोगो भक्तो वेदैर्हृतः शेषः

यदि शून्यं त्रिमितं वा तदा शुभं काम्यहोमेषु ॥

अथ प्रसङ्गात्—काष्ठाकरीषस्थापननक्षत्रविचारः—

सूर्यर्क्षाद्रिसमैरथस्थलगतैः पाको रसैः संयुतः ।

शीर्षे युग्ममितैः शवस्य दहनं मध्ये युगौः सार्पभीः ॥

प्रागाशादिषु वेदभैः स्वसुहृदां स्यात्संगमो रोगभीः

काथादेःकरणं सुखं च गदितं काष्ठादिसंस्थापने ॥

यदा यस्मिन्नक्षत्रे सूर्यो भवेत्ततः १।२।३।४।५।६ एतन्मितैर्नक्षत्रैः स्थापितेन
काष्ठादिना सरसः पाकः । ७।८ आभ्यां नक्षत्राभ्यां मृतकदहनम् । ९।१०।११।१२ एभिः
सर्पभयम् १३।१४।१५।१६ एभिर्मित्रसमागमः । १७।१८।१९।२० एभी रोगभयम् ।
२१।२२।२३।२४ एभिः काथादिकरणम् । २५।२६।२७।२८ एभिः सुखं भवति ।

अर्थात् सूर्याक्रान्तनक्षत्रात् १।२।३।४।५।६।१३।१४।१५।१६।२५।२६।२७।२८
एतेषु काष्ठादिस्थापनं शुभम् । अत्राभिजितोऽपि ग्रहणं कृतम् । तन्मानम् “वैश्वाम-
न्याङ्गिश्चुतितिथिभागतोऽभिजित् स्वादिति ।

अथ व्यतिपातयोगः (पृ० १३८)

तत्तल्लक्षणं तु—“श्रवणाश्विधनिष्ठाद्रानागदैवतमस्तके ।

यद्यमा रविवारेण व्यतिपातः स उच्यते ॥”

श्रवणाश्विनीवनिष्ठाऽऽर्द्राऽऽश्लेषानक्षत्राणामन्यतमनक्षत्रं यदा रविवारयुक्ताया-
ममावास्यायां दैवान्द्रवेत्तदाऽयं योगः सम्भवति । तत्र यन्नक्षत्रं यस्याममायां भवति
तन्नक्षत्रात्पूर्वगतं यत् षोडशतमं नक्षत्रं तत्साधारण्येन पूर्वापूर्णिमायां, परगतं च
षोडशतमं भं परपूर्णिमायां च क्रमेण गतं सम्भवतीति युक्त्या श्रवणनक्षत्रात् परतः
षोडशतमं मवा, तद्युक्तपूर्णिमा माघमासेऽतस्तत्पूर्वामायामर्थात्पौषामावास्यायां
तस्य सम्भवः ।

एवमश्विनीनक्षत्रात् षोडशतमं पूर्वगतं हस्तनक्षत्रं तन्नाम्ना मासनाम्नः संकेता-
भावात्पूर्वगतपञ्चदशनक्षत्रस्य चित्रानक्षत्रस्य चैत्रमासीयपूर्णिमायां सम्भवात् तत्पूर्णि-
मोत्तरामावास्यायामर्थाद्वैशाखमासीयदर्शे तत्संभवः । तथा धनिष्ठानक्षत्रात् पूर्वगतषोड-
शतमनक्षत्रं पुष्यं तस्य पौषीयपूर्णिमायां सम्भवात् तदुत्तरामावास्यायामर्थान्माघ-
मासीयदर्शे तत्सम्भवः । एवमार्द्रानक्षत्रात् पुरतः षोडशतमं नक्षत्रमुत्तराषाढा, तस्या
आषाढीयपूर्णिमायां सभवात्तत्पूर्वामायां तन्मासीयामायामेव तत्सम्भवना । आश्ले-
षानक्षत्रात् पूर्वगतं पञ्चदशतमनक्षत्रं श्रवणं, तेन भाद्रे तथा षोडशतमं नक्षत्रमुत्तरा-

षाढसंशं तेनाषाढेऽपि तत्सम्भावना सिद्धयति । कृष्णपक्षे कस्यापि नक्षत्रस्य क्षयसंभवे अमातः पञ्चदशनक्षत्रमेव तत्पूर्णिमायां संभवति । वृद्धिस्थले सप्तदशनक्षत्रमिति मध्यममानेन । अत्र योगे गङ्गास्नाने महत्फलं, तथा दानेऽपि उपवासेऽपि फलश्रवणदर्शनं दृश्यते जयसिंहकल्पद्रुमप्रभृतिषु स्मृतिनिबन्धेषु । तन्नामायां मध्यमचन्द्रविक्रान्तिसाम्यादपि ज्योतिषसिद्धान्तसिद्धपातयोगोऽर्थसिद्धि एव । परन्तु “व्यतिपातोऽयनभेदे गोलकत्वेऽर्कचन्द्रयोः क्रान्तयोः साम्ये वैधृत एकायनेऽन्यदिगप्रक्रमसमत्वे॥” इति सिद्धान्तशिरोमणिपाताध्यायश्लोकाद्वैधृतस्य संभवो नतु दर्शो व्यतिपातस्य । योगोऽयमर्धोदयप्रतिरूपक एव, तत्र व्यतिपातयोगस्यैव विशेषात् यथा श्रवणनक्षत्रविवारव्यतिपातयोगयुक्तायां पौषमाघयोरमायां त्वर्धोदयो योगविशेषस्तन्तर्गत एवायं व्यतिपातोऽपि भवतीति ॥

व्यतिपाते (क) दानमनन्तफलं भवतीत्युक्तं चाराहे—

शतमिन्दुक्षये दानं सहस्रं तु दिनक्षये । विषुवे शतसाहस्रं व्यतिपाते त्वनन्तकम् ॥
यथैवाभ्युदितः सूर्यः समग्रं च तमो दहेत् । इदं व्रतं तथैवैह सर्वपापं व्यपोहति॥इत्यादि
अथारोग्यदानफलम्—नन्दिपुराणे—

धर्मार्थकाममोक्षाणामारोग्यं साधनं यतः । अतस्त्वारोग्यदानेन नरो भवति सर्वदः ॥

अथारोग्यशालाकरणफलम्—

आरोग्यशालां कुरुते महौषधिपरिच्छदाम् । विदग्धवैद्यसंयुक्तां वृत्तान्नमधुसंयुताम् ॥
आरोग्यशालामेवं तु कुर्याद्वो धर्मसञ्चयः । स पुमान् धार्मिको लोके स कृतार्थः स बुद्धिमान् ॥
सम्यगारोग्यशालायामौषधैः स्नेहपाचनैः । व्याधितं नीरुज्जि कृत्य अण्वेकं करुणायुतः॥

प्रयाति ब्रह्मसदनं कुलसतकसंयुतः ॥

अथ जलादिदानफलम्—

वारिदस्तृप्तिमाप्नोति सुखमन्त्ययमन्नदः । तिलप्रदः प्रजामिष्टां दीपदश्चक्षुरुत्तमम् ॥

वासोदश्चन्द्रसालोक्यं सूर्यसालोक्यमश्वदः ।

भूमिदो भूमिमाप्नोति दीर्घमायुर्हिरण्यदः । गृहदोऽग्न्याणि वेश्मानि रूप्यदो रूपमुत्तमम् ॥

(क) अथात्र हस्तोदकदाननिषेधो यथा शान्तनुकृतदानचन्द्रिकायाम्—तरङ्ग७७श्लो०७२
हस्ते दानं ददद्वाता हानन्तं फलमाप्नुयात् । गृहीतुस्तप आदत्ते सद्य एव न संशयः ॥ हस्ते गृहीतं यद्दानं जलदर्भसमन्वितम् । पुण्यतीर्थे गृहीतं तत् सर्वान् धर्मान् व्यपोहति ।

चक्रपाणिहृतव्यवहारमयूखे—तपः स्थाध्याय निरतः साङ्गवेदार्थचिन्तकः । हस्ते गृहीत दानेन सद्यः पतति निश्चितम् ।

राजराजेश्वरकृताचारपद्धतौ—श्लो० ४७-४९ प्रयागादौ शुभक्षेत्रे यत्र कुत्रापि वा दिजः । असहानाद्यथा विप्रस्तथा पतति निश्चितम् ॥ एतेन सह सम्बन्धं यौनं मौखं च यश्चरेत् ॥ सोऽपि तत्समतामेति अन्नानां चैव भक्षणात् ॥ दुर्भिक्षे राजविद्रोहे प्राणसङ्कटकेऽपि वा । हस्तोदकं न गृहीयात्तद्धि तेजस्तपोहरम् ।

पुनराह्निकसूत्रे—मनसा पात्रमुद्दिश्य कुशोपरि जलं क्षिपेत् । दाता तत्फलमाप्नोति प्रतिगृहीता न दोषभाक् ॥ मनसा पात्रमुद्दिश्य जलं भूमौ विनिक्षिपेत् ।

अथ भूमिदानफलम्—

भूदानेन समं दानं न भूतं न भविष्यति । इति धर्मविदः प्राहुस्तस्मै निगदतः शृणु ॥
पष्ठिवर्षसहस्राणि स्वर्गे वसति भूमिदः । आच्छेत्ता चानुमन्ता च तान्येव नरके वसेत्

अथ भूहरणे दोषः आदित्यपुराणे—

स्वदत्तां परदत्तां वा यो हरेत् वसुन्धराम् । श्वविष्टायां कृमिभूत्वा पितृभिः सह मज्जति ॥

अथान्नदानफलम्—भारते—

अन्नेन सदृशं दानं न भूतं न भविष्यति । तस्मादन्नं विशेषेण दातुमिच्छन्ति साधवः ॥
यो दद्यादप्रियेणान्नं यश्चान्नं नाभिनन्दति । तावुभौ नरके मग्नौ वसेतां शतदां शतम् ॥

अथ गृहदानफलमुक्तं तत्रैव—

रसान्नोपस्करान् गेहं विप्रेभ्यो यः प्रयच्छति ।

तस्य न क्षीयते वंशः स्वर्गमाप्नोत्यनन्तकम् ॥

अभयदानं(क)फलम्—

भूताभयप्रदानेन सर्वान् कामानवाप्नुयात् । दिवमायुश्च लभते सदा च सुमना भवेत् ॥

श्रान्तदीनपरिचर्याऽपि विशेषफलमुक्तं हारीतेन—

श्रान्तसंवाहनं रोगिपरिचर्यां सुरार्चनम् ।

पादशौचं द्विजोच्छिष्टमार्जनं गोप्रदानवत् ॥

अथोपाजितद्रव्यस्योपयोगक्रममाहमार्कण्डेयः—

पादेन तस्य पारक्यं कुर्यात् सञ्चयमात्मवान् ।

अर्धेन चात्मभरणं नित्यनैमित्तिकान्वितम् ॥

पादञ्चार्थोऽयमर्थस्य मूलभूतं विवर्द्धयेत् ॥

अथ मन्त्रोद्धारविधिः ।

तत्र दीक्षाग्रहणावश्यकत्वमुक्तं यामले—

अदीक्षितानां मर्त्यानां दोषं शृण्वन्तु साधकाः ॥ अन्नं विष्टासमं ज्ञेयं जलं मूत्रसमं तथा ॥

अदीक्षितकृतं श्राद्धं श्राद्धं चादीक्षितस्य च । गृहीत्वा पितरस्तस्य नरके चाशु दारुणे ॥

पतन्त्येव न सन्देहो यावदिन्द्राश्रतुर्दश ।

तथाऽप्यदीक्षितस्थार्चान् देवा गृह्णन्ति नैव हि ॥ इत्यादि ।

तत्र दीक्षाशब्दव्युत्पत्तिस्तत्रैव—

दिव्यं ज्ञानं यतो दद्यात् कुर्यात्पापस्य सञ्क्षयम् ।

तस्माद् दीक्षेति सा प्रोक्ता मुनिभिस्तन्त्रवेदिभिः ॥

(क) दानप्रसङ्गात् यज्ञोपवीतादिदानफलान्याह—क्षौभजं वाथ कार्पासं पट्टसूत्रमथापि वा यज्ञोपवीतं यो दद्यादस्त्रदानफलं लभेत् । यज्ञोपवीतं व्यजनं, छत्रोपातहमेव च । स्वरूपदानं च कौन्तेय पुण्यसंख्या न विद्यते ॥ श्राद्धकाले तु यो दद्याच्छोभने च उपानहौ । स गच्छन्नन्यमार्गेऽपि अश्व-
दानफलं लभेत् ॥

अपि च चिदम्बररहस्ये—

दीयते ज्ञानमेतेन क्षीयतेऽज्ञानसम्पदः । तस्मादीक्षेति सा प्रोक्ता मुनिभिस्तन्त्र वेदिभिः ।

केभ्यो मन्त्रग्रहणं न कार्यं तदुक्तं ताराकल्पे—

पितुर्मन्त्रं न गृहीयात्तथा मातामहस्य च । सोदरस्य कनिष्ठस्य वैरिपक्षाश्रितस्य च ॥

प्रमादाद्वा तथाऽज्ञानात् पितृदीक्षां समाचरेत् ।

प्रायश्चित्तं ततः कुर्यात् पुनर्दीक्षां समाचरेत् ॥

पितुर्दीक्षा यतेर्दीक्षा दीक्षा च वनवासिनः ।

अनाश्रमाणां या दीक्षा सा दीक्षा दुःखदायिनी ॥

त्रिपुरारहस्ये—

भिन्नुभ्यश्च वनस्थेभ्यो वर्णिभ्यश्च महेश्वरि ! ।

गृहस्थो भोगमोक्षार्थी मन्त्रदीक्षां न चाचरेत् ॥

ब्राह्मणः सर्ववर्णानां, त्रयाणां क्षत्रियो गुरुः । वैश्यो वर्णद्वयानां तु शूद्राणां शूद्र एव तु ॥

स्त्रीणां पतिमन्त्रग्रहणेऽपि दोष उक्तो भविष्यपुराणे—

“पत्युर्मन्त्रं पितुर्मन्त्रं न गृहीयाद् द्वै (क) कदाचन ।”

इति पतिभिन्नगुरुजनसद्भावे बोध्यम् ।

पतिभिन्नगुरुजनाभावे पत्युर्मन्त्रग्रहणे प्रमाणमुक्तं चिदम्बररहस्ये—

पतिव्रतानां सर्वासां पतिरेव गुरुः स्मृतः । तस्मादेव तु सा दीक्षा गृहीयाद्भक्तिसंयुता ॥

भर्तृगुरोः सकाशाद्वा गृहीयाद्भक्तिसंयुता । पितुर्वा स्वपितुर्वापि चान्यथा पापभागिनी ॥

अथ शिष्यलक्षणम्—

शान्तः सुनीतिः शुद्धात्मा श्रद्धावान् धारणाक्षमः । समर्थश्च कुलीनश्चप्राज्ञः सच्चरितो व्रती ॥

एवमादिगुणैर्युक्तः शिष्यो भवति नान्यथा ॥

गुरौ शिष्येण मानवभावो न कर्त्तव्यस्तदाह—

गुरौ मनुष्यबुद्धिं च मन्त्रे चाक्षरबुद्धिताम् । यन्त्रे मूर्त्यौ शिलाबुद्धिं कुर्वाणो नरकं व्रजेत् ॥

अथ दीक्षाग्रहणे मुहूर्त्तविचारः—

तत्र चैत्रवैशाखश्रावणाश्विनकार्तिकमार्गमाघफाल्गुनमासाः, रविचन्द्रबुधगुरु-
शुक्रदिनानि, द्वितीयातृतीयापञ्चमीसप्तमीदशम्येकादशीद्वादशीतिथयः, अ० रो० मृ०
पुन० पुष्य० पूष० उ० फ० ह० चि० स्वा० वि० अनु० मूल० पूर्वाषाढ, उत्तरा-
षाढ, शतभि० पू०भा० उभा० रे० एतानि भानि, शुभ, सिद्धि, आयु० ध्रुव० प्रीति०
सौ० वृ० हर्षण० एते योगाः । बव० वा० कौ० तै० एतानि करणानि, वृषसिंह-
कन्याधनुर्मीनलग्नानि प्रशस्तानि । शुक्रः पक्षः । पञ्चम्यन्तं कृष्णपक्षोऽपि । एते शुभा
दीक्षाग्रहणे ।

चिदम्बररहस्ये—प्रातःकाले धर्मदा स्यात्संगवो राज्यदः स्मृतः ।

मध्याह्ने सर्वसिद्धिः स्यात् परो द्वौ च विनिन्दितौ ॥

रजनी मन्त्रदाने च केवलेनैव गहिता ।

दिवा सर्वेऽपि कुर्वन्ति सिद्धिदं परमं स्मृतम् ॥

तत्रैव लग्नशुद्धिरुक्ता—

त्रिषडायगताः पापाः शुभाः केन्द्रत्रिकोणगाः ।

दीक्षायां तु शुभाः सर्वे रन्ध्रस्थाः सर्वनाशकाः ॥

तत्र वर्षेषु सिद्धदिनानि—मेषतुलामकरकर्कसंक्रान्तिः । मन्वादिः, युगादिः, सूर्यग्रहणम् । इत्यादि ।

अथ देवताभेदेन मन्त्राः—

दक्षिणकालिकायाः—क्रीं १॥ क्रीं क्रीं क्रीं ॥ ऐं क्रीं ऐं । अन्ये मन्त्रा अन्यग्रन्थे द्रष्टव्याः ।

तारायाः—ह्रीं ॥ ओं ह्रीं ह्रीं हूं फट् । श्रीं ह्रीं हूं फट् । ह्रीं ह्रीं हूं ।

एकजगत्याः—ह्रीं श्रीं हूं फट् ।

नीलसरस्वत्याः—ह्रीं ह्रीं हूं ।

बालायाः—ऐं ह्रीं सौं ।

महालक्ष्म्याः—श्रीं । ऐं श्रीं ह्रीं ह्रीं । श्रीं ह्रीं श्रीं ।

भुवनेश्वर्याः—ह्रीं १ । ऐं ह्रीं श्रीं । श्रीं ह्रीं ह्रीं ।

छिन्नमस्तायाः—हूं ।

धूमावत्याः—धूं धूं धूमावती ठः ठः ।

दुर्गायाः—ह्रीं हूं । ह्रीं हूं । श्रीं हूं । ऐं हूं । ओं हूं । ह्रीं हूं । इत्यादि

अन्नपूर्णायाः—श्रीं नमः । श्रीं नमः । ह्रीं नमः । ह्रीं नमः । ओं स्वाहा । ह्रीं स्वाहा । ह्रीं स्वाहा । ऐं स्वाहा ।

वगलायाः—ह्रीं । ओं ह्रीं वगलासुखि सर्वदुष्टानां वाचं मुखं पदं स्तम्भय जिह्वां कीलय बुद्धिं विनाशय ह्रीं ओं स्वाहा ।

अथ गुरुमाहात्म्यमुक्तं सिद्धम्बररहस्ये—

गुरुभक्तिविहीनाय तपो विद्या व्रतं कुलम् । निष्फलं हि महेशानि ! केवलं लोकरञ्जनम् ॥

नारायणे महादेवे मातापित्रोश्च राजनि । यथा भक्तिर्भवेद् देवी ! तथा कार्या निजे गुरौ ॥

लक्ष्मीनारायणौ वाणिधातारौ गिरजाशिवौ । श्रीगुरुं गुरुपत्नीं च पितराविति चिन्तयेत् ॥

गुरौ मनुष्यबुद्धिं च मन्त्रे चाक्षरबुद्धिताम् । यन्त्रे मूर्त्यां शिलाबुद्धिं कुर्वाणो नरकं व्रजेत् ॥

गुरुः पिता गुरुमाता गुददेवो गुरुर्गतिः । शिवे रुष्टे गुरुस्त्राता गुरौ रुष्टे न कश्चन ॥

गुरौ हितं हि कर्त्तव्यं वाङ्मनःकायकर्मभिः । अहिताचरणाद् देवि ! विष्टायां जायते कृमिः ॥

गुरुत्यागाद्भवेन्मृत्युर्मन्त्रत्यागाद्हरिद्रता । गुरुमन्त्रपरित्यागाद्गौरवं नरकं व्रजेत् ॥

गुर्वर्थं धारयेद् देहं तदर्थं धनमर्जयेत् । निजप्राणान् परित्यज्य गुरुकार्यं समाचरेत् ॥

गुरुक्तं परुषं वाक्यमाशिषं चिन्तयेच्छिवे ! तेन सन्ताडितो वाऽपि प्रसादमिति संस्मरेत् ॥

गुर्वग्रे न तपःकुर्यान्नोपवासं व्रतादिकम् । तीर्थयात्रां च नो कुर्वाण स्नायादात्मशुद्धये ॥

न नियोगं गुरोर्दद्याद्युष्मदा नैव भाषयेत् । ऋषदानं तथा दानं वस्तूनां क्रयविक्रयम् ॥
 न कुर्याद्रुग्मिः सार्धं, तदाज्ञां नैव लङ्घयेत् । न कुर्यान्नास्तिकैर्वा दमाभाषणमपीश्वरि । ॥
 विलोक्य दूरतो गच्छेद्वासीत सह तैः क्वचित् । गुरौ सन्निहिते यस्तु पूजयेद् न्यमन्तिके ॥
 स याति नरकं घोरं सा पूजा निष्फला भवेत् । यस्ति लार्घ्यं तदर्थं वा गुरुस्वमुपजीवति ॥
 लोमान्मोहात् स पच्येत नरके च त्रिसप्तके । गुरुद्रव्याभिलाषी च गुरुस्त्रीगमनोऽसुकः ॥
 पतितस्य च लुप्तस्य प्रायश्चित्तं न विद्यते । व्यजनं पादुकां छत्रं चामरं केशमोचनम् ॥
 ताम्बूलमुख्यं वेपमुत्तुजन् प्रविशेच्छनैः । पादप्रक्षालनं स्नानमभ्यङ्गं दन्तधावनम् ॥
 मूत्रं निष्ठीवनं क्षौरं शयनं स्त्रीनिषेवणम् । वीरासनं च दुर्वाक्यमासनं हास्यरोदनम् ॥
 केशमोचनमुष्णीषं प्रपदोद्घाटनं तथा । द्यूतकुण्डमल्लादि युद्धमित्यादि चाश्विके ॥
 गुरुर्योगिमहायोगिसिद्धपीठाश्रमेषु च । नाचरेदाचरेन्मोहाद् देवताशापमाप्नुयात् ॥
 अभिमानो न कर्त्तव्यो जातिविद्याधनादिभिः । छायाभूमिपरित्यागी तिष्ठेच्छ्रीगुरुसन्निधौ ॥

एकासने नोपविशेद् गुरुणा तत्समैः सह ॥

रिक्तहस्तस्तु नोपेयाद्राजानं देवतां गुरुम् । गुरुं नाम्ना न भाषेत जपाच्छास्त्राद्वते प्रिये !
 गुरुं प्रकाशयेद्दीमान् मन्त्रं नैव प्रकाशयेत् । अप्रकाशप्रकाशाभ्यां क्षीयते सम्पदायुषीः ॥
 एकाक्षरप्रदातारं यो गुरुं नैव मन्यते । श्वानयोनिशतं गत्वा चाण्डालत्वमवाप्नुयात् ॥

पूजामध्ये गुरौ ज्येष्ठे पूज्ये चापि समागते ।

नत्वा ब्रूयात्ततः शेषमाचरेत्तदनुज्ञया ॥ इत्यादि ।

स्वामिना यस्मान्मन्त्रग्रहणं कृतं, ततः एव स्त्रिया अपि मन्त्रो ग्राह्य

इत्युक्तं त्रिपुरारहस्ये—

यस्मात् पत्युश्च वामाङ्गं पत्नीति श्रुतयो जगुः । तस्मात्पतिश्च पत्नी च गुरुमेकं समाश्रयेत्
 अज्ञानाद्वा गुरुं याऽन्यं कुरुते दैवतं तथा । सा नारी च्यवते धर्मान्नरकं चाधिगच्छति ॥

यदि दैवादसंशोधितमनिष्टं बीजं गृहीतं तदा पुनरिष्टमन्त्रग्रहणे गुरु-

करणविचारस्तत्रैव—

यो गुरोस्तु मनुं प्राप्य पुनर्मन्त्रान्तरेच्छया । अन्यं न वरयेद्दीमान् वरयेद्यदि पापभाक् ॥
 मन्त्रान्तरे यदीच्छा चेत्तमेव शरणं ब्रजेत् । मृतश्चेद्दैवयोगेन तदा गुर्वन्तरं ब्रजेत् ॥

अथ स्वप्नलब्धमन्त्रग्रहणविधिरुक्तस्तत्रैव—

स्वप्नलब्धे तु कलशे गुरोः प्राणान् निवेशयेत् । वटपत्रे कुङ्कुमेन लिखित्वा ग्रहणं शुभम्
 ततः सिद्धिमवाप्नोति चान्यथा विफलं भवेत् । इदं गुरोरभावे तु विधानं ग्रहणं मतम् ।

अथ मन्त्रोद्धारविधिर्लिख्यते—

यथा कस्यचित् 'देवदत्त' इति नामास्ति, तस्य को मन्त्र इष्टः स्यादिति विचारे
 नामादिवर्णः = द, कालीभुवनेश्वरीतारामहालक्ष्मीसरस्वतीमन्त्राणां क्रमेश्च मन्त्रादि-
 वर्णाः = क, ह, स, श, ए । एभिः सहदकारस्य विचारः । तत्रादौ कुलाकुलचक्रं
 विलोकनीयम् । तत्र दकारः पृथ्वीतत्त्वे वर्त्तते । तस्य ककारः=वायुतत्त्वं न हितम् ।
 हकारः आकाशतत्त्वं समम् । सकारः=जलतत्त्वात्मकं मित्रम् । शकारः=आकाशतत्त्वं
 समम् ॥ एकारोऽग्नितत्त्वं शत्रुः ।

अतः

द.	क.	ह.	स.	श.	ए.
अ.	स.	मि.	स.	श.	

 अस्माच्चक्रात् सर्वापेक्षया तारामन्त्रः शुभः

सिद्धः । अथ राशिचक्रं, दकारो मकरराशौ ततः ककारगतकोष्ठसंख्या=१०, ह कोष्ठ-
संख्या=६, स संख्या=६, श=६, ए=७ । अत्र सर्वे मन्त्राः शुभा एव । अत्र
४।८।१२ एते त्याज्याः । शेषाणि शुभानि । यात्रायां चन्द्रविचारवत्, रिपुर्वे-
दाष्टभानुषु इत्युक्तिरपि तत्र प्रमाणात् ।

अथ ताराचक्रे दकारोऽनुराधानक्षत्रम् । ततः क. ह. श. स. वर्णगतकोष्ठानि गणयित्वा

नवभिर्भक्त्वा तारामानचक्रम् अत्र सर्वोत्तमौ शकारैकौ

द.	क.	ह.	श.	स.	ए.
०	१	१	१	१	८

कह सा मध्यमाः । यात्रायां ताराविचारवत् ३।५।७ एता अशुभाः १=मध्यमा ।
२।४।६।८।९ उत्तमा हेयाः । अत्रैव गणचक्रमपि विचारणीयम् । यथा द=देवः, क=
देवः । हः=नरः, श=नरः । स=नरः । अत्र दकारस्य ककारः सर्वोत्तमः । ह स
शा उत्तमाः । इति ।

अथ अकड़मचक्रविचारे—द कोष्ठाङ्गिताः क. श. ह. साः क्रमेण क=८ ।
श=१ ह=४ । स=३ । ए=३ । अत्र 'त्यजेच्छत्रं' मृति व्ययम् । इत्युक्त्या ककारो
न शुभः । शेषाः शुभाः । अत्र गणनाविलोमती बोध्या । यथा मेघान्मीनं, मीना-
त्कुम्भः । कुम्भान्मकरमेवं श्रेयम् ।

अथ अकथहचक्रे विचारः ।

अत्र चत्वारि, चतुष्कानि, तत्रापि चत्वारि चत्वारि कोष्ठानि सन्ति । यथा प्रथ-
मम् १, २, ३, ४ एभिश्चतुर्भिर्द्विजितं प्रथमकोष्ठम् । ५।६।७।८ एभिर्द्विजितं द्वितीयको-
ष्ठम् । ९।१०।११।१२ एभिर्द्विजितं तृतीयम् । १३।१४।१५।१६ एभिर्द्विजितं चतुर्थं
कोष्ठम् । तत्र प्रत्येककोष्ठे चत्वारि कोष्ठानि स्पष्टतया दृश्यन्ते । अत्र यावत् यस्मिन्
चतुष्के नामादिवर्णः पतितस्तस्मान्मन्त्रादिवर्णकोष्ठं यावद्गणनीयम्, अथान्नामा-
दिवर्णचतुष्ककोष्ठं = सिद्धम्, ततो दक्षिणक्रमेण द्वितीयं चतुष्कं साध्यम् । ततस्तृ-
तीयं=सुसिद्धम्, चतुर्थम्=अरिः ।

यथाऽत्र दकारः ५ कोष्ठे, तत्र ५, ६, ७, ८ एतान्यङ्कितकोष्ठानि मिलित्वा
यदेकं चतुष्कं, तत्सिद्धम् । ९।१०।११।१२ एतच्चतुष्कं साध्यम् । १३।१४।१५।१६
एतच्चतुष्कं सुसिद्धम् । १।२।३।४ एतच्चतुष्कमरिः । अथ तत्रापि प्रत्येकचतुष्के च-
त्वारि कोष्ठानि, तत्रापि सिद्धसाध्यसुसिद्धारिक्रमेण गणनीयम् । अथादत्र तावद् दका-
रस्य ककारः कीदृशः ? इति विचारे दकारचतुष्काच्चतुर्थं चतुष्के ककारस्तेनारिः ।
एवञ्च नामादिवर्णचतुष्कोपरि मन्त्रादिवर्णगतचतुष्कं तथा निवेशनीयम्, यथा
तत्सजातीयता न नश्यति अत्र ५।६।७।८ चतुष्कोपरि १।२।३।४ चतुष्कं निवेशितं
तदा ५ अस्योपरि १ इदं कोष्ठं, ६ अस्योपरि २ इदं, ७ अस्योपरि ३, ८ अस्योपरि
४ इदं पतितं, तत्र दकोष्ठे एव ककोष्ठं पतितं, तत्रापि सिद्धसाध्यसुसिद्धारिक्रमेण ग-

एने सिद्धमेव सिद्धं पूर्वमरिः । अतोऽरिसिद्धो हि ककारः । इकारोऽपि तथैव सुति-
द्धारिः सकारः । सिद्धारिः शकारः । अत्र सर्वत्र अरियुक्तत्वात्सर्वेऽपि मन्त्रा न शुभाः ।
'आदावन्ते रिपुर्यस्य भवेत् त्याज्यः स मन्त्रकः' । एकारः सुसिद्धसुसिद्धम् ।

अथ ऋणाद्यनचक्रविचारः ।

तत्र चक्रोर्ध्वकोष्ठगता नामगतस्वरव्यञ्जनसंख्याः पृथग् विलिख्य योगं कृत्वाऽष्ट-
भिर्भजेत्, तन्नामशेषमनष्टं स्थाप्यम् । एवञ्च चक्राधःकोष्ठगतमन्त्रस्वरव्यञ्जनसंख्या
पृथग् विलिख्य योगं कृत्वाऽष्टभिर्भजेत्, शेषं मन्त्रशेषम्, अनयोर्वादि मन्त्रशे-
षोऽधिकाङ्कस्तदा मन्त्रः शुभः । समे समः । अल्पे मन्त्रशेषे स च मन्त्रो न ग्राह्यः ।

तथोक्तं तन्त्रे—मन्त्रो यद्यधिकाङ्कः स्यात्तदा मन्त्रं जपेत् सुधीः ।

समेऽपि च जपेन्मन्त्रं न जपेत् ऋणाधिके ॥

यथा देवदत्त = द + ए + व + अ + द + अ + त + त + अ = १ + २ + १ +
२ + १ + २ + ० + ० + २ + = ११ $\frac{1}{2}$ = १ + $\frac{1}{2}$

अत्राष्टभक्तनामाङ्कशेषः = ३, अथ 'ए' = + अं = ४ + ० = ४ .

अत्र मन्त्राङ्कः = ४, योऽधिकः स ऋणी भवेदित्यनेन ऋणी शुभप्रदो मन्त्रः,
'मन्त्रो यद्यधिकाङ्कः स्यात्तदा मन्त्रं जपेत् सुधी' रित्यनेन च देवदत्तस्य 'ऐ' इति
मन्त्रः शुभः ।

एवम् श्रीं = श + र् + ई + अं = ० + ३ + ६ + ० = ९। $\frac{1}{2}$ = १ + $\frac{1}{2}$

श्रीं = क् + र् + ई + अं = ६ + ३ + ६ + ० = १५। $\frac{1}{2}$ = १ + $\frac{1}{2}$

अत्र देवदत्तस्य शकारो न शुभः । दक्षिणकालिकामन्त्रस्याष्टभक्तशेषाङ्काः = ७,
एतदधिका न कापि मन्त्रेऽतोऽयं मन्त्रः सर्वेषामिष्ट एवेति ।

अथवा मन्त्राक्षराङ्कयोगो द्विगुणो नामाक्षराङ्कयोगेन युक्तोऽष्टभक्तः सन्मन्त्रशे-
षाङ्कः । तथा नामाक्षराङ्कयोगो द्विगुणो मन्त्राक्षराङ्कयोगेन युक्तोऽष्टभक्तः सन्नाम-
शेषाङ्कः । तत्रापि मन्त्रशेषाङ्केऽधिके शुभप्रदो मन्त्रोऽन्यथाऽशुभप्रद इति ।

एवं षट्चक्रेषु मन्त्रस्योद्धारं कृत्वा शुभाशुभत्वं विचार्यम् ।

यदि प्रकृत्या देवविशेषेऽनुरागबाहुल्यं तदा तन्मन्त्रोद्धारवश्यकत्वं नैवे-
त्युक्तं चिदम्बरहस्ये—

यत्र यस्य भवेद्भक्तिविशेषः स मन्त्रोत्तमः । वैरिकोष्ठमपि प्रातोऽभीष्टदस्तस्य जायते ॥

अथ मन्त्रग्रहणप्रकारः संचोपेण—

अदौ स्वस्तिवाचनं, ततः शिष्यः संकल्पं कुर्यात् तत्र संकल्पः—

श्रीं अद्यत्वादि—जन्मजन्मान्तराजितपापक्षयपूर्वकसकलाभीष्टाभ्युदयकामोऽमुक-
देवतामन्त्रग्रहणमहं करिष्ये, ततो विधिवत्कलशस्थापनं विधाय गुरुवरणं कुर्यात् 'श्रीं
अद्यत्वादि अमुकगोत्रममुकशर्माणं वाऽमुकगोत्रममुकदेवीं (मातरं) एभिः पुष्पचन्द-
नाक्षतताम्बूलवासोयुगालङ्कारैर्गुह्यत्वेनाहं वृणो—वृतोऽस्मीति प्रतिवचनम् । यथा-
विहितं कर्म कुरु । करवाणीति प्रतिवचनम् । ततो गुरुः शिष्यशिरसि मातृकान्यासं
मूलमन्त्रं च जपन् जलेनाभिषिञ्चेत् । ततो दातव्यमन्त्रमष्टोत्तरशतं प्रज्ञप्य शिष्यकर्णे

अथ नक्षत्रचक्रम् ।

अ. आ.	इ.	ई. उ. ऊ.	ऋ ॠ लृ लृ	ए	ऐ.	ओ. औ.	क.	ख. ग.
अश्विनी	मर्यादी	कु.	रो.	मृ.	आ.	पुनः	पुष्य	अश्लेषा
देवः	नरः	राक्षसः	नरः	देवः	नरः	देवः	देवः	राक्षसः
घट्ट	च.	छ. ज.	भ. ज.	ट. ठ.	ड	ढ ण	त थ द.	घ.
मघा	पूर्वा.	उत्तरा	हस्तः	चित्रा	स्वाती	विशाखा	अनु०	ज्येष्ठा
राक्षसः	नरः	नरः	देवः	राक्षसः	देवः	राक्षसः	देवता	राक्षसः
न. प. फ.	ब.	भ.	म.	य. र.	ल.	व. श.	ष स ह.	अं अः झ.
मूल.	पूर्वा.	उत्तराषाढा	श्रवण	धनिष्ठा	शतभिषा	पू. भा.	उ. भा.	रेवती.
रा.	न.	न.	दे.	रा.	रा.	न.	न.	दे.

अथ अक्षरहचक्रम् ।

अ क थ ह	ड ड. प	आ. ख. द.	ऊ. च. फ
१	२	५	६
४	३	८	७
ओ. इ. व.	लृ. ऋ. म.	औ. ढ. श.	लृ. ज. य
ई. व. न.	ऋ. ज. भ.	इ. ग. घ.	ऋ. छ. व.
१३	१४	९	१०
१६	१५	१२	११
अः त. स.	ऐ. ठ. ल.	अं. ण. ष.	ए. ट. र.

अ क ड म चक्रम् ।

आ. ठ. म. अं. ट. न.	अ. क. ड. म.	आ. ख. ड. य. इ. ण. ग. झ.
औ. ज. फ.		घ. त. ल. ई.
ह. ऋ. प. झो. उ. न. स. छ.	ए. छ. घ. षः	ड. थ. व. उ. ब. द. श. ङ.

ऋणधनचक्रम् ।

६	६	६	०	२	४	४	०	०	०	३	सन्नाङ्काः
अ. इ. उ. ऋ लृ ए ऐ ओ औ. अं. आः											
आ ई. ऊ ऋ लृ.											
क. ख. ग. घ. ङ. च. छ. ज. झ. ञ ट.											
ठ ड. ढ ण. त. थ. द ध. न. प. फ.											
ब. भ. म. य. र. ल. व. श. ष. स. ह.											
२. २ ५ ० ० २ १ ० ४ ४ १											नामाङ्कः

(१) अथ कालीध्यानम् ।

शवारूढां महाभीमां घोरदंष्ट्रां हसन्मुखीम् । चतुर्भुजां खड्गमुण्डवराभयकरां शिवाम् ॥
 मुण्डमालाधरां देवीं ललज्जिह्वां दिगम्बराम् ।
 एवं संचिन्तयेत् कालीं श्मशानालयवासिनीम् ॥

(२) अथ ताराध्यानम् ।

प्रत्यालीढपदार्पिताङ्घ्रिशिवहृद्वोराट्टहालापरा खड्गेन्दीवरकत्रिखर्परभुजा हुङ्कारबीजोद्भवा ।
 खर्वानीलविशालपिङ्गलजटाजूटकनागैर्युता जाड्य-
 न्न्यस्य कपालकर्तृजगतां हन्त्युग्रतारा स्वयम् ॥

(३) अथ षोडशीध्यानम् ।

बालार्कमण्डलाभासां चतुर्बाहुं त्रिलोचनाम् । पाशाङ्कुशशराँश्चापं धारयन्तीं शिवां भजे ॥

(४) अथ भुवनेश्वरीध्यानम् ।

उद्यदिनद्युतिमिन्दुकिरीटां तुङ्गकुचां नयनत्रययुक्ताम् ।
 स्मेरमुखीं वरदाङ्कुशपाशांभीतिकरां प्रभजे भुवनेशीम् ॥

(५) अथ छिन्नमस्ताध्यानम् ।

प्रत्यालीढपदां सदैव दधतीं छिन्नं शिरः कर्तृकां
 दिग्वक्त्रां स्वकबन्धशोणितसुधाधारां पिबन्तीं मुदा ।
 नागावद्धशिरोमणिं त्रिनयनां हृद्युल्लालङ्कृतां
 रत्यासक्तमनोभवोपरि दृढां ध्यायेज्जवासन्निभाम् ॥
 दत्ते चातिसिताविमुक्तचिकुरा कर्त्री तथा खर्परं
 हस्ताभ्यां दधती रजोगुणभवा नागनाऽपि सावर्णिनी ।

देव्याश्लिष्यन्नकवन्धतः पतदसुधारां पिवन्ती मुदा
नागावद्वशिरोमणिसन्नुविदा ध्येया सदा सा सुरैः ॥
प्रत्यालीढपदा कवन्धविगलद्रक्तम्पिवन्ती मुदा
सैषा या प्रलये समस्तसुवनं भोक्तुं क्षमा तामसी ।
शक्तिः साऽपि परात्परा भगवती नाम्ना परा डाकिनी
ध्येया ध्यानपरैः सदा सविनयं भक्तेश्चभूतिप्रदा ॥

(६) अथ त्रिपुरभैरवीध्यानम् ।

उद्यद्भानुसहस्रकान्तिमरुणक्षौभां शिरोमालिकां
रक्तालितपयोधरां जपवटीं विद्यामभीतिं वराम् ।
हस्ताब्जैर्दधतां त्रिनेत्रविलसद्गङ्गाविन्दश्रियं
देवीं बद्धहिमांशुरत्नमुकुटां वन्दे समन्दस्मिताम् ॥

(७) धूमावतीध्यानम् ।

विवर्णा चञ्जला दुष्टा दीर्घा च मलिनाम्बरा । विमुक्तकुन्तला रूक्षा विधवा विरलद्विजा ॥
काकध्वजास्थारूढा विलम्बितपयोधरा । शूर्पहस्ताऽतिरूक्षाज्ञा धूतहस्ता वरान्विता ॥
प्रवृद्धघोणा तु भृशं कुटिला कुटिलेक्षणा । क्षुत्पिपासादिता नित्यं भयदा कलहास्पदा ॥

(८) अथ वगलामुखीध्यानम् ।

मध्येसुधाब्धि मणिसण्डपरत्नवेदीसिंहासनोपरिगतां परिपीतवर्णाम् ।
पीताम्बराभरणमाव्यविभूषिताङ्गीं देवीं स्मरामि धृतमुद्ररवैरिजिह्वाम् ॥
जिह्वाप्रमादाय करेण देवीं वासेन शत्रून् परिपीडयन्तीम् ।
गदाभिधातेन च दक्षिणेन पीताम्बराढ्यां द्विभुजां नमामि ॥

(९) अथ मातङ्गीध्यानम् ।

श्यामाङ्गीं शशिशेखरान्निनयनां रत्नसिंहासनस्थिताम् ।
वेदबाहुदण्डैरसिखेटकपाशाङ्कुशधराम् ॥

(१०) अथ कमलात्मिकाध्यानम् ।

कान्त्या काञ्चनसन्निभां हिमगिरिप्रख्यैश्चतुर्भिर्गजैः—
हस्तोत्क्षिप्तहिरण्मयामृतवटैरासिन्ध्यमानां श्रियम् ।
विभ्राणां वरमब्जयुग्ममभयं हस्तैः किरीटोज्ज्वलां
क्षौमावद्वनितम्बविम्बवलितान् वन्देऽरविन्दस्थिताम् ॥

अथ दुर्गाध्यानम् ।

सिंहस्कन्धसमारूढां नानाऽलङ्कारभूषिताम् । चतुर्भुजां महादेवीं नागयज्ञोपवीतिनीम् ॥
रक्तवस्त्रपरीधानां बालार्कसदशीतनुम् । नारदाद्यैर्मुनिगणैः सेवितां भवगेहिनीम् ॥
त्रिवलीवलयोपेतनाभिनालसुवेशिनीम् । रत्नद्वीपे महाद्वीपे सिंहासनसमन्विते ॥
प्रफुल्लकमलारूढां ध्यायेत्तां भवगेहिनीम् ॥

अथ शिवध्यानम् ।

ध्यायेन्नित्यं महेशं रजतगिरिनिभं चारुचन्द्रावतंसं
रत्नाकल्पोज्ज्वलाङ्गं परशुमृगवराभीतिहस्तं प्रसन्नम् ।
पद्मासीनं समन्तात् स्तुतममरगणैर्व्याघ्रकृत्तिं वसानं
विश्वाद्यं विश्वबीजं निखिलभयहरं पञ्चवक्त्रं त्रिनेत्रम् ॥

इति मन्त्रोद्धारविधिः ।

अथ कुलदेवतास्थापनविधिः ।

तत्र सौम्यायने गुरुशुक्रयोर्वक्रास्तातीचारदोषादिरहिते शुद्धसमये, शुक्लपक्षे,
प्रतिपच्चतुर्थ्यष्टमीनवमीचतुर्दश्यमावास्यावर्जिततिथिषु, रविकुजशनिभिन्नवारे, अश्वि-
नीरोहिणीमृगशिरः पुनर्वसुपुष्यहस्तचित्रास्वात्यनुराधोत्तराषाढाश्रवणधनिष्ठाशतभिषो-
त्तरभाद्रपदेवतीनक्षत्रेषु वृषसिंहमिथुनकन्यावृश्चिकधनुः कुम्भमीनलग्नेषु पापानाक्रान्तेषु
याभ्यायनेऽपि नवरात्रादिप्रसिद्धसिद्धदिवसे स्थापनं विहितम् ।

तत्र गृहमुख्यजनः कृतपूर्वदिनैकमुक्तादिसंयमः प्रातः स्नात्वा नित्यकर्म समाप्य
शुद्धनवीनवस्त्रमुत्तरीयवस्त्रं च परिधाय, पूजोपकरणञ्च सङ्गृह्य स्वासन उपविश्य
* सप्तमृत्तिकाभिः (घोडसार, हथिसार, दिवार, नदीसङ्गम, गङ्गादिपुण्यतीर्थक, राज-
द्वार, चौबट्टी) एतत्स्थानोद्धृताभिर्वा केवलगङ्गामृत्तिकाभिः संस्थाप्य देवतासंख्यकाः
पिरिडका विधेयाः । तासु पञ्चरत्नानि (प्रवाल-सुवर्ण-रजत-लाजावर्त.....),
वा यथाविभवद्रव्याणि सम्मिश्रयेत् । यदि पूर्वस्थापितदेवीपिरिडकाऽवशिष्टमृत्तिका
रक्षिता भवेयुस्तदा ता अपि तासु यथाक्रमेण प्रक्षिप्य पुनर्वर्तुला विधेयाः । ततो गृहा-
ग्रिकोणे समचतुरस्तां सपादहस्तसम्मितां वा यथास्थानानुसारिणीं वेदीं चतुरङ्गुलो-
च्छितां विधाय तां गौरमृत्तिकायुतगोमयेनोपलिप्य गायत्रीं पठन् पञ्चगव्येन संशोध्य
'ओं सद्यो जातं प्रपद्यामि सद्योजाताय वै नमः ।' इति मन्त्रं पठन् गङ्गाजलेन वेदीं
सिञ्चेत् । तत आमतण्डुलपिष्टकेन सिन्दूरहरिद्रायुक्तेन संस्थाप्य देवतासंख्यकं स्व-
स्तिकादिचित्रं निर्माय, कुशत्रयतिलजलान्यादाय सङ्कल्पं कुर्यात्—“ओं अद्यामुके
मास्यमुके पक्षेऽमुकतिथौ अमुकगोत्रस्य सपरिवारस्य मम श्रीअमुकशर्मण उपस्थित-
शरीराविरोधेन सकलसञ्चितदुरितसमूलक्षयपूर्वकधनजनपूर्णत्वनित्याम्युदयकल्याणचतु-
र्वर्गसुखप्राप्तिकामनया अमुकामुककुलदेवतास्थापनमहं करिष्ये इति” ततो गणेशं पञ्च-
देवताविष्णुं च सम्पूज्य, तद्वेदीलिखितेषु चित्रेषु यथाऽऽचारं पिरिडकां संद्वय “ओं
मनोज्ञतिर्जुषता माज्यस्य बृहस्पतिर्यज्ञमिमं तनोत्वरिष्टं यज्ञसमिमं दद्यातु, विश्वेदे-
वास इह मादयन्तामोप्रतिष्ठ” इति मन्त्रे पिरिडकां स्पृशन् प्राणप्रतिष्ठां कुर्यात् ।
सामवेदिनः स्थापकस्य कृते “ओं वाङ्मनःप्राणव्यानश्चक्षुः श्रोत्रंशर्मवर्मभूतिः प्रतिष्ठा ।”
इति प्राणप्रतिष्ठामन्त्रोविज्ञेयः । ततः “ओं ह्रीं क्रीं यँ रँ लँ वँ शँ षँ सँ हँ ह्रीं हँ
सः सोऽहम्” श्री अमुकदेवतायाः प्राणा इह प्राणाः ॥ इति पिरिडकां स्पृशेत् । पुन-

स्तेनैव मन्त्रेण 'अमुकदेवताया जीव इह स्थितः ।' पुनस्तेनैव मन्त्रेण अमुकदेव-
तायाः सर्वेन्द्रियाणि इह स्थितानि । पुनस्तेनैव मन्त्रेण 'अमुकदेवताया वाङ्मनस्त्व-
क्चक्षुः श्रोत्रघ्राणप्राणा इहागत्य सुखं चिरं तिष्ठन्तु स्वाहा ।' इति पठन् स्पृशन्
लेलिहानमुद्रया प्रतिष्ठां कृत्वा ध्यात्वा षोडशोपचारेण पञ्चोपचारेण वा पूजयेत् ।
ओं एतानि पाद्यार्वाचमनीयस्नानीयपुनराचमनीयानि ओं अमुककुलदेवतायै
नमः । इदं रक्तचन्दनम्, इदं सिन्दूरम्, इदमक्षतम्, इदं रक्तवस्त्रम्, एतानि पुष्पाणि,
एष दीपः, एष धूपः, ओं अमुककुलदेवतायै नमः । एतानि नानाविधमोदकयुक्तपा-
यसोलिकादिनैवेद्यानि ओं कुलदेवतायै नमः । एष पुष्पाञ्जलिः, ओं कुलदेवतायै
नमः । एवं सकलाः कुलदेवताः पृथक् पृथक् सम्पूज्य तत्र वामभागे शीतला विषहरा
च संस्थाप्या पूज्या च । ततः पीठासन्नवर्त्तिकुड्ये नवीनाञ्जलवन्धनम्, अञ्जलाद्यः
कुलदेवतापिशिङ्काया उपरि तत्संख्यकाः सिन्दूरेण रेखा अङ्क्याः । ततश्चामरवीज-
नम् । तन्मन्त्रस्तु—“ओं यन्मया भक्तियोगेन पत्रं पुष्पं फलं जलम् । निवेदितं च
नैवेद्यं तद्गृहाणानुकम्पया ॥ मन्त्रहीनं कियाहीनं भक्तिहीनं सुरेश्वरि ! यत् पूजितं
मया देवि ! परिपूर्णं तदस्तु मे” ॥ ततो दक्षिणां कुर्यात् कुशत्रयतिलजलान्यादाय-
'ओं अद्य कृतैर्तत्कुलदेवतास्थापनकर्मप्रतिष्ठार्थमेतावद्द्रव्यमूत्यकहिरण्यमग्निदैवतं
यथानामगोत्राय ब्राह्मणाय दक्षिणामहं ददे । ततः कुमारिकाः सधवा वा स्त्रियः,
बालकाः, ब्राह्मणाश्च भोजनीयाः । ततः प्रतिदिनं पूजनं विधेयम् । पुरुषजनानुप-
स्थितौ, उपस्थितेऽपि अन्यकार्यासक्ते स्त्रीरपि तां पूजयेत् । अशौचेऽनशौचिपरगोत्री-
यजनेन तां पूजयेत् । तदभावेऽपूजितदिनसंख्यकां विशेषपूजां तदन्ते कुर्यात् ।

इति कुलदेवतास्थापनविधिः ।

अथ हनुमद्वज्रदानविधिः ।

तत्रादौ ध्वजयोग्यवंशलक्षणम्—

सरलशिखररहितो निर्गुणो मूलसंयुतः । दश हस्ताधिको ग्राह्यो वंशस्तु ध्वजहेतवे ॥
सिन्दूर-पिष्टलिताङ्गो रक्तत्र्यम्बपताककः । अनुच्छिद्योऽनुल्लङ्घितश्च साग्रमूलो ध्वजोमतः ॥
कुजवारे नवम्यां वाऽन्यस्यां शुभतिथौ दिने । सार्धयामोत्तरे काले ध्वजदानविधिः शुभः ॥

तत्र पूजास्थानं गोमयेनोपलिप्य सपादहस्तद्वयपरिमितं गर्त्तं खनित्वा तदासन्ने-
उपरितनप्रदेशे पूजां कुर्यात् । तत्रादौ सङ्कल्पः—कुशत्रयतिलजलान्यादाय-ओं अद्य-
त्यादि अमुकगोत्रस्य सपरिवारस्य मम श्रीअमुकशर्मण उपस्थितशरीराधिरोधेन सकलो-
पद्रवनिवृत्तिपूर्वकदीर्घायुध्रुवलपुष्टिनैरुज्यधनपरिजनसुखसौमनस्याभीष्टसिद्धिकामः पूर्वा-
ङ्गीकृतं हनुमद्वज्रदानं तदङ्गदेवतापूजनञ्चाहं करिष्ये । इति सङ्कल्प्य तिलेन ओं
मूर्धुवः स्वः श्रीससीतरामलक्ष्मणाविहागच्छतम्, इह तिष्ठतम्, इत्यावाह्य, एतानि
पाद्यादीनि ओं ससीतरामलक्ष्मणाम्भ्यां नमः । एवं चन्दनाक्षतपुष्पधूपदीपनैवेद्यानि-
दद्यात् । ततः ओं मूर्धुवः स्वर्वाथो इहागच्छ इह तिष्ठेत्यावाह्य, एतानि पाद्यादीनि

ओं वायवे नमः । एवं गन्धादिभिः पूजयेत् । तत ओं नवग्रहा इहागच्छत इह तिष्ठत,
 एतानि पाद्यादीनि ओं नवग्रहेभ्यो नमः । एवं गन्धादिभिः पूजयेत् । तत ओं
 इन्द्रादिदशदिक्पाला इहागच्छत इह तिष्ठत, इत्यावाह्य, एतानि पाद्यादीनि ओं इन्द्रा
 दिदशदिक्पालेभ्यो नमः, एवं गन्धादिना पूजयेत् । ततस्ताम्रपात्रे सिन्दूरेण वा रक्त-
 चन्दनेन पट्कोणं यन्त्रं विलिख्य तदुपरि हनुमन्तं पूजयेत् । तत्र रक्तपुष्पमेकं गृहीत्वा
 ओं ततकाञ्चनसङ्काशं हृदये विहिताञ्जलिम् । किरीटिनं कुण्डलिनं ध्यायेद्बानरनायकम् ॥
 इति ध्यात्वा ओं हनुमन्निहागच्छ इह तिष्ठ इत्यावाह्य ओं आञ्जनेयमहाबाहो ! राम-
 कार्यार्थतत्परः । गृहाणार्घ्यं मया दत्तं मम कार्यं च साधय ॥ एतानि पाद्यार्वाचमनी-
 यस्नानीयपुनराचमनीयानि ओं हनुमते नमः । इदमनुलेपनम्, इदं रक्तचन्दनम्,
 इदं सिन्दूरं, इदमक्षतम्, ओं हनुमते नमः । ततः पुष्पाण्यादाय-ओं नानागन्धसमा-
 युक्तं देवतानां सुखावहम् । गृहाण कुसुमं देव । वायुपुत्र ! सुखावहम् ॥ एतानि पुष्पा-
 णि ओं हनुमते नमः । इदं वल्लं बृहस्पतिदेवतं ओं हनुमते नमः । इमे यज्ञोपवीते बृह-
 स्पति देवते ओं हनुमते नमः । इदं माल्यम्, एष धूपः । एष दीपः । एतानि गन्धपु-
 ष्पधूपदीपताम्बूलनानाविधनैवेद्यानि, ओं हनुमते नमः । एतानि लङ्गुलानि ओं हनु-
 मते नमः । एष पुष्पाञ्जलिः ओं हनुमते नमः । इदमाचमनीयम् ओं हनुमते नमः ।
 ततो गर्त्तं खनित्वा तस्मिन् ओं पृथिवी इहागच्छ इह तिष्ठेत्यावाह्य एतानि पाद्यादीनि
 ओं पृथिव्यै नमः । एवं गन्धादिभिः सम्पूज्य तत्र फल-द्रव्ये दत्त्वा ध्वजमारोप्य मृत्ति-
 कया चतुरङ्गां परितः पिण्डकां निर्माय ततोऽक्षतमादाय ओं सपताकध्वज इहागच्छ
 इह तिष्ठ, एतानि पाद्यार्वाचमनीयानि ओं सपताकध्वजाय नमः । ततश्चन्दनाक्षत-
 पुष्पैः सम्पूज्य एतानि मोदकसहितानि लङ्गुलानि ओं सपताकध्वजाय नमः एवं
 सम्पूज्य अमुं सपताकध्वजं विष्णुदेवतं ओं हनुमतेऽहं ददे । ततः ओं हनुमते स्वा-
 हेति मन्त्रेणाष्टोत्तरशतवारं घृताक्षपवित्रप्रादेशमात्रेण इन्धनेन हवनं कृत्वा, ओं
 देवासुराणां सर्वेषां मङ्गलोऽयं महाध्वजः । गृह्यतां सुखहेतोर्मे ध्वजः श्रीपवनात्मज । ॥
 अमुं सपताकध्वजं ओं हनुमते नमः । ततो हनुमत्प्रणाममन्त्राः—

ओं अञ्जनीगर्भसम्भूतं वायुपुत्रं महाबलम् । सीताशोकविनाशाय सुग्रीवस्य सदा प्रियम् ॥
 प्रणमामि सदा भक्त्या सर्वविघ्नविनाशनम् । रत्नोष्णं वरदं शीघ्रं गदितं सर्वकामदम् ॥
 रामेष्टफाल्गुनसखं रसिनः सुखकारकम् । समुद्रलङ्घनं देवं कार्यसिध्दयै नमाम्यहम् ॥

एभिर्मन्त्रैर्दण्डवत्प्रणम्य, ओं रूपं देहि जयं देहि भाग्यं भगवन् प्रदेहि मे । पुत्रान्
 देहि धनं देहि सर्वान् कमान् प्रदेहि मे ॥ इति वरं सम्प्रार्थ्य ततः पूजनक्रमेण पूजित-
 देवता विसृज्य दक्षिणां कुर्यात् ।

कुशत्रयतिलजलान्यादाय ओ अथ कृतैतद्धनुमत्पूजनतद्ध्वजारोपणकर्मप्रतिष्ठार्थं
 मेतावद्द्रव्यमूल्यकहिरण्यमग्निदैवतं यथानामगोत्रायब्राह्मणाय दक्षिणा महं ददे । इति
 दक्षिणां दत्त्वा प्रसादं विप्रेभ्यो दत्त्वा स्वयमपि भूञ्जीय । ततो यथांशं ब्राह्मणभोजनं
 च कारयेत् ॥ इति हनुमद्ध्वजदानविधिः ।

इति कृत्यसारे परिशिष्टप्रकरणम् ॥

ग्रन्थकर्तृपरिचयः ।

धूमण्डलेऽगणितपरिडितमण्डलीभिः सद्विज्ञभूसुरनृपैः परिमण्डिता या ।

गङ्गोत्तरस्थलगतोर्वरभूमियुक्ताऽनेकापगाविदिततीर्थसुरालयाढ्या ॥ १ ॥

श्रीजानकीजनिचरित्रपवित्रगोत्रा या याज्ञवल्क्यमुनिगौतमजन्मदात्री ।

* स्वर्गात्मिकाऽवनिगताऽपि पुराणतन्त्रविख्यातकीर्तिलसिता मिथिलापुरीयम् ॥ २ ॥

तस्यां हि भागलपुरे बलये प्रसिद्धं तारोप्रपीठमठसन्निधिपूर्वभागे ।

विद्वद्वरैर्वहुभिरुग्रगुणैरुदारैर्युक्तं प्रतापपरितापितवैरिवर्गैः ॥ ३ ॥

नेपालपर्वतविनिर्गतधर्ममूलानद्यास्तटे लसति चैनपुरं सुरम्यम् ।

तत्रावसन्नस्मृतनाथमहामहोपाध्यायो महान् सकलसद्गुणराशिशाली ॥ ४ ॥

तेनैव निर्मितो रम्यः कृत्यसारसमुच्चयः ।

परः परोपकाराय निबन्धः सर्वथोत्तमः ॥ ५ ॥

तद्ग्रामाभिजनो मान्यो मातामहधनाश्रितः ।

धीरः शेखरदत्तोऽभूदलियाससुमौलिकः ॥ ६ ॥

तत्सुतेषु त्रिषु ज्यायान्नित्यमध्यापयन् गृहे ।

यो हंसराजमिश्रोऽभूत्तजो गङ्गाधरोऽस्म्यहम् ॥ ७ ॥

टिप्पणीभिरलङ्कृत्य संशोध्य स्वधिया मया ।

बहुभिर्विषयैरन्ते परिशिष्टञ्च योजितम् ॥ ८ ॥

भ्रान्त्याऽऽत्ममतिदौर्वल्यात्कण्टकत्रुटिदोषतः ।

या याऽशुद्धिरिहोत्पन्नाः कृपया शोधयन्तु ताः ॥ ९ ॥

इत्यर्थं स्मृतितत्त्वज्ञा अर्थ्यन्ते शिरसा भृशम् ।

जयकृष्णादिदासाय काश्यां मुद्रणहेतवे ॥ १० ॥

समर्पितं स्वस्वमस्य वार्त्ता सर्वे विदन्त्विति ।

अङ्केषु कुञ्जरधरातुलिते शकान्दे मास्यर्जुनेऽसितगुहेशतिथाविनेऽह्नि ।

श्रीवैद्यनाथशिवधाम्नि महाप्रसिद्धे विद्यालये महति पाठयता मयाऽयम् ।

गङ्गाधरेण परिशिष्टयुतोऽतिरम्यः संशोधितो बुधमुदेऽखिलकृत्यसारः ।

मूयादहो प्रणतमस्तकलम्रदोर्म्या श्रीवैद्यनाथचरणं शुभमर्थ्यते तत् ॥

* इति शुभम् *

* यामलसारोद्धारे—

वैकुण्ठगान् पुरस्कृत्य लोकान् लङ्मीरवातरत् । वैकुण्ठस्तु निजांशेन मिथिलाभूमिमाविशत् ॥

अतो निवासभूमीस्तु सर्वस्थानाद्विशिष्यते ।

मिथिलापरिमाणमुक्तं बृहद्विष्णुपुराणे—

कौशिकी तु समारम्य गण्डकीमधिगम्य वै । योजनानि चतुर्विंशदध्यायाम परिकीर्तितः ॥

गङ्गाप्रवाहमारम्य यावद्वैभवतं वनम् । मिथिला नाम नगरी यत्रास्ते लोकविश्रुता ॥

अथ तुलादानविधिः

महादानान्तर्गततुलादानस्य प्राथम्यात्तद्विधिलिख्यते—तत्र कृतनित्य-
क्रियो यजमानो दर्भेष्वामीनो दर्भान् धार्यमाणा शुचिराचम्य सङ्कल्पं कुर्यात् ।
तद्यथा—ओं तत्सत् अमुकमासीयामुकपक्षीयामुकतिथावमुकशर्मणः मम
अमुकरोगनिरासार्थं क्षिप्रारोग्यसिद्धिद्वारा श्रीपरमेश्वरप्रीत्यर्थम् अमुकद्रव्यतुला-
पुरुषदानमहं करिष्ये, ओं अद्येत्यादि देशकालौ सङ्कीर्त्य एकैकमन्वन्तरकाला-
वच्छिन्नप्रतिलोकपालस्थाननिवासपूर्वकार्कवर्णकिंकिणीजालमालिविमानाधिकरणका-
प्सरःपूजासहितशिवपुरगमनपूर्वककल्पकोटिशतावच्छिन्न विष्णुपुराधिकरणकनिवास-
कामः सुवर्णरत्नरौप्यादितुलापुरुषदानमहं करिष्ये इति संकल्प्य ततो विष्णु-
गणेशशिवदुर्गासूर्यधर्मराजमन्त्रजापकानां वरणम्, आचार्यवरणं च कुर्यात् ।
ततो लक्ष्मीं स्वर्णमयीं प्रतिमां सम्पूज्य गणेशादि देवानां पूजनं कुर्यात् । ततः
सुलक्षणां तुलां विधाय धर्मराजस्य सूर्यस्य गोविन्दस्य च प्रतिमां हिरण्यमयीं
कृत्वा गणेशं पञ्चदेवताञ्च सम्पूज्य कुशत्रयतिलजलान्यादाय ओं अद्येत्यादि-अमुक-
फलकामोऽमुकद्रव्यीयतच्छरीरसम्मितताम्रादितुलापुरुषदानमहं करिष्ये । तत ओं
गणेशाय नम इति गणेशम्, ओं धर्मराजाय नम इति धर्मराजम्, ओं सूर्याय
नम इति सूर्यम्, ओं नारायणाय नम इति गोविन्दम्, प्रतिमोपरि पञ्चोपचारैः
सम्पूज्य तुलां पुष्पादिभिरलङ्कृत्य गोविन्दप्रतिमां तुलामध्यभागेऽवलम्ब्य तुला-
पट्टवन्धेषु दक्षिणप्रान्तपट्टवन्धादारभ्य तत्तन्मन्त्रैः ओं ईशानाय नमः १, ओं शशिने
नमः २, ओं मारुताय नमः ३, ओं रुद्राय नमः ४, ओं सूर्याय नमः ५, ओं विश्व-
कर्म्मणे नमः ६, ओं गुरवे नमः ७, ओं अङ्गिरोऽग्निभ्यां नमः ८, ओं प्रजापतये
नमः ९, ओं विश्वेभ्यो नमः १०, ओं जगद्विधात्रे नमः ११, ओं पर्यन्यशम्भूभ्या-
न्नमः १२, ओं पितृदेवताभ्यो नमः १३, ओं सौम्याय नमः १४, ओं धर्माय नमः
१५, ओं अमरराजाय नमः १६, ओं अश्विभ्यां नमः १७, ओं जलेशाय नमः १८,
ओं मित्रावरुणाभ्यां नमः १९, ओं मरुद्गणैभ्यो नमः २०, ओं धनेशाय नमः २१,
ओं गन्धर्वाय नमः २२, ओं वरुणाय नमः २३, ओं विष्णवे नमः २४, इति चतु-
र्विंशतिदेवताः नमोऽन्तेन सम्पूज्य मध्ये गोविन्दं सम्पूज्य गृहीत कुसुमाञ्जलिः तुलां
त्रिःप्रदक्षिणीकृत्य प्राङ्मुख उपविष्टस्तुलामभिमन्त्रयेत् ।

“ओं नमस्ते सर्वदेवानां शक्तिस्त्वं सत्यमाश्रिता ।

साक्षीभूता जगद्धात्री निर्मिता विश्वयोनिना ॥

एकतः सर्वसत्यानि तथानृतशतानि च ।

धर्माधर्मकृतां मध्ये स्थापितासि जगद्धिते । ॥

त्वं तुले सर्वभूतानां प्रमाणमिह कीर्त्तिता ।

मां तोलयन्ती संसारादुद्धरस्व नमोऽस्तुते” इत्यनेन ॥

ओंयोऽसौ तत्त्वाधिपो देवः पुरुषः पञ्चविंशकः ।

स एषोऽविष्टितो देवस्त्वयितस्मान्नमो नमः ।

इति नत्वा गोविन्दमभिमन्त्र्य प्रार्थयेत्—

ओंनमो नमस्ते गोविन्द ! तुलापुरुषसंज्ञक ॥

त्वं हरे ! तारयस्वात्मान्स्मात् संसार सागरात् ॥ इति ।

इति कुसुमाञ्जलिं तुलोपरि क्षिप्त्वा प्रदक्षिणीकृत्य सर्वाभरणसम्पन्नो वाममुष्टौ धर्मराजस्य दक्षिणमुष्टौ सूर्यस्य प्रतिमां कृत्वा प्राङ्मुखं शिष्ये उपविश्य, दक्षिण-शिष्ये देयद्रव्यं दद्यात्, यावत् स्वस्मादवनतं भवेत् । पुष्टिकोमलया भूमिं स्पृष्ट्वा गोविन्दप्रतिमां वीक्ष्यमाणः—

ॐ नमस्ते सर्वभूतानां साक्षिभूते ! सनातनि ! । पितामहेन देवि ! त्वं निर्म्मिस्ता विश्वकर्म्मणा ॥ त्वया धृतं जगत्सर्वं सह स्थावरजङ्गमम् । सर्वभूतात्मभूतास्थ नमस्ते वि-श्वधारिणि ॥ इति पठित्वा तोलनीयद्रव्ये किञ्चित् सुवर्णं दत्वा—यथा पवित्रमतुलमपत्यं जातवेदसः । तथा स्वेन पवित्रेण सुवर्णं हि पुनातु माम् ॥ ओं यथाग्निर्देवता सर्वाः सुवर्णं हि तदात्मकम् । तथा स्वेन पवित्रेण सुवर्णं हि पुनातु माम् ॥ पवित्रत्वाद्यथादेवैः शिरसा धार्यते सदा । तथा स्वेन पवित्रेण सुवर्णं हि पुनातु माम् ॥ यत्कृतं स्वेन का-येन मनसा वचसाऽथवा । दुष्कृतं तु सुवर्णस्थं यातु मुक्तिं परां शुभाम् ॥ इत्युक्त्वा कालमात्रं स्थित्वाऽवतीर्य गोविन्दं प्रदक्षिणीकृत्य तुलापश्चिमदिशि उपविश्य ताम्रे सूर्यं धृते मृत्युञ्जयं लौहे यमं सम्पूज्य, ओं एतच्छरीरसम्मितामुकद्रव्यीयतुलापुरुषाय नमः, एवं त्रिः । ओं ब्राह्मणाय नमः, एवं त्रिः सम्पूज्य सिकत्वा कुशत्रयतिलजला-न्यादाय ओं अथेत्यादि पुत्रप्रतिबन्धकशेषानिष्टभटितिप्रशमनपूर्वकचिरञ्जीव्यौरसवंश-करसत्पुत्रप्राप्तिकामः, पुत्रसत्त्वे पौत्रादिपदं योज्यम्, इममेतच्छरीरसम्मितामुकद्रव्यीय-तुलापुरुषं विष्णुदैवतं यथा नामगोत्राय ब्राह्मणायाऽहं ददे । ततो दक्षिणा ओं अद्य कृतैतत् अमुकद्रव्यीयतुलापुरुषदानप्रतिष्ठार्थमेतावद्द्रव्यमुल्यकहिरण्यमग्निदैवतं यथा-नामगोत्राय ब्राह्मणाय दक्षिणामहं ददे इति । अथ च तोलितद्रव्ये तुलसीपत्रं निधाय देशकालौ सङ्कीर्त्य अमुककाम इदममुकद्रव्यमात्मसमतोलितमाचार्य्याद्यन्येभ्यो ब्राह्मणेभ्यः समस्ताश्रितबन्धुवर्गेभ्यो दीनानाथेभ्यश्च दातुमहमुत्सृज्ये । ततः ओं अ-द्येत्यादि कृतैतत् अमुकतुलादानकर्म्मणः साङ्गतासिद्धयर्थम् आचार्य्याय इदं सुवर्ण-मग्निदैवतं दक्षिणात्वेन तुभ्यमहं सम्प्रददे । ततो भूयसी दक्षिणा—ओं अद्य कृतैतत् अमुकतुलापुरुषदानसाङ्गतासिद्धयर्थं नानानामगोत्रेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो यथाशक्तिभूयसीं दक्षिणां दातुमहमुत्सृज्ये । ब्राह्मणभोजन संकल्प्यः—ओं अद्य कृतैतत् अमुकतुला-पुरुषदानकर्म्मणः साङ्गतासिद्धयर्थं यथाशक्ति ब्राह्मणान् यथाकालं यथोत्पन्नेना-न्नेन भोजयिष्ये ।

ओं यान्तु देवगणाः सर्वे पूजामादाय मामकीम् ।

इष्टकामप्रसिद्धयर्थं पुनरागमनाय च ॥

इति विसृज्जनं कुर्यात् । ततः गुरवे पूर्वमर्द्धांशम्, अर्द्धांशं ऋत्विगादिभ्यो दद्यात् । इदं द्रव्यं नातिचिरं गृहे स्थापनीयम् । इति संक्षेपविधिः,

विष्णुधर्मोत्तरे तु पुरयं दिनमथासाद्य तृतीयायां विशेषतः । गोमयेनानुलि-
तायां भूमौ कुर्यात् षटं शुभम् ॥ दारवं शुभद्वयस्य चतुर्हस्तप्रमाणतः । सुवर्णं तत्र
बन्धीयात् स्वशक्त्या घटितं घटे ॥ सौवर्णस्थापयेत्तत्र वासुदेवं चतुर्भुजम् । शिष्यद्वयं
तु बन्धीयात् स्थापयेत् पिष्टके ततः । तत्रारुहेत्सवस्त्रास्त्रः पुष्पालङ्कारभूषितः ॥ अग्नीष्टां
देवतां गृह्य स्नापयित्वा धृतादिभिः ॥ तुलादानस्य सर्वस्य विधिरेव प्रकीर्तितः ॥ इति ।

गारुडे तु कामनाभेदेनानेकविधं तुलाकरणं विहितम् । तन्तु तत एवाव-
लोकनीयम् ।

तुलादानस्य फलानि—

आत्मनस्तु तुलां कृत्वा सुवर्णं यः प्रयच्छति । स तारयेत् पितृगणान् दशपूर्वान्
दशापरान् ॥ आत्मनस्तु तथा तद्वत् फलभाग् जायते नरः । जन्मप्रभृति यत्पापं
मातृकं पैतृकं तथा ॥ सुवर्णदानाद्वारिद्र्यं न पश्यति कदाचन । रजतस्य तुलां कृत्वा
सुकृती यः प्रयच्छति ॥ तावद्वर्षप्रमाणेन निर्मलः स्वर्गभागभवेत् । अनन्तरं भवेद्वा-
जा पृथिव्यां नात्र संशयः । सुवर्णहारी कुष्टी वा सर्वव्याधियुतोऽपि वा ॥ ताम्रस्य तु
तुलां कृत्वा मुच्यते नात्र संशयः । स तु वर्षसहस्रं वै स्वर्गलोके महीयते ॥ इति ।

इति सुहृत्परमण्डलान्तर्गतं “वरौनी” ग्रामवासिज्योतिषाचार्यपरिडितश्रीलोकनाथ
उक्कुरात्मज-व्याकरण-साहित्याचार्य-परिडितश्रीकृष्णमोहनउक्कुरेण

सङ्ग्रहीतः तुलादानविधिः समाप्तः ।

नानानिबन्धगततत्त्वप्रदर्शकोऽयं । नूनं न चात्र विदुषां विमतिः कदाचित् ॥
इत्थं विचिन्त्य सुधिया व्यवहाररत्नं । “गङ्गाधरेण” रचितं परिशिष्टमत्र ॥
“श्रीलोकनाथ” विबुधात्मजमन्दबुद्धिः । “श्रीकृष्णमोहन” इति प्रथितोऽधुनाहम् ॥
एनं विशोध्य कृतवान् जनतोपकृत्यै शास्त्रानुकूलपरिशिष्टविवर्द्धनञ्च ॥

* शुभम्भूयात् *

प्राप्तिस्थानम्

चौखम्बा-संस्कृत-पुस्तकालय,
बनारस सिटी ।